„O carte dinamică, trepidantă, violentă. Cititorul este absorbit de groaza a cărei intensitate sporește și de personajele rupte din viață. *Călătorul* are toate calitățile unui bestseller."

The New York Times Book Review

„Un thriller psihologic autentic. Atenția pe care Katzenbach o acordă detaliului și extraordinarele sale însușiri narative fac ca această carte să vibreze de tensiune. Acțiunea se îndreaptă spre un punct culminant de-a dreptul năucitor, întruchipat de o scenă de groază cutremurătoare și plină de suspans."

The Washington Times Sunday Magazine

JOHN KATZENBACH

CĂLĂTORUL

Editura RAO

Editura RAO București
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

JOHN KATZENBACH
The Traveler
Copyright © 1987 by John Katzenbach

Traducere din limba engleză
SANDA APOSTOLESCU
VLĂSTAR APOSTOLESCU

Coperta de
DONE STAN

Ediția I

© Editura RAO București 1999
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Februarie 1999

ISBN 973-98951-8-2

Pentru Maddy

– N-am auzit pînă acum despre diav... despre tine c-ai fi cerut cetățenie americană, spuse Dan Webster mirat.

– Cine oare ar fi mai îndreptățit decît mine s-o facă? zise străinul, cu unul dintre zîmbetele acelea ce făceau să te treacă fiorii. Cînd cea dintîi nedreptate i-a fost făcută primului indian, eram de față. Cînd prima corabie pentru transportul sclavilor a pornit spre Congo, eram pe punte. Nu mă aflu eu în cărțile și povestirile voastre încă de la primele colonizări? Nu se vorbește și azi despre mine în fiecare biserică din New England? E drept că Nordul pretinde c-aș fi sudist și Sudul c-aș fi nordist, dar eu nu sînt nici una, nici alta. Sînt doar un american cinstit, ca și dumneata – și cu o origine dintre cele mai bune – căci, sincer să fiu, domnule Webster, deși nu-mi place să mă fălesc cu asta, numele meu e mai vechi în această țară decît e al dumitale...

STEPHEN VINCENT BENET
Diavolul și Daniel Webster

UNU

Cauzele obsesiei inspectorului Barren

1

Dormea agitat.

I se arăta o barcă dusă de valuri, întîi la distanţă, apoi, brusc, mai aproape, pînă ce-şi dădu seama că se afla în barcă, înconjurată de apă. În primul moment o cuprinse panica, se gîndi că trebuie să caute pe cineva în jur şi să-i comunice importanta informaţie că nu ştia să înoate. Dar de fiecare dată cînd se ridica să vadă, poziţia ei cocoţată pe marginea bărcii devenea şi mai nesigură şi valurile riscau să salte barca în sus, legănînd-o pe creasta lor, apoi prăbuşind-o, ameţitor, aruncînd-o dintr-o parte în alta, fără să se poată împotrivi. În visul ei căută un obiect fix, de care să se ţină. Cînd prinse catargul bărcii şi se agăţă de el cu toată forţa, o alarmă se porni să sune fără oprire, înspăimîntător, şi ea ştia că sunetul era făcut de spărtura ce tocmai apăruse în barcă şi că, în cîteva clipe, apa mării îi va linge picioarele, gîdilînd-o cu o teroare soră cu moartea. Alarma urla în continuare şi ea deschise larg gura, gata să cheme sau să strige îngrozită după ajutor, luptîndu-se în timp ce barca se clătina sub ea. În vis, puntea se prăvăli brusc şi ea ţipă, către ea însăşi parcă:

– Trezeşte-te! Trezeşte-te! Salvează-te!

Ceea ce şi făcu.

Icni cînd trecu din somn în starea de trezie, ridicîndu-se brusc în pat, braţul drept întinzîndu-se şi apucînd marginea patului, singurul lucru solid în mijlocul aburilor fricii din vis. Îşi dădu seama că suna telefonul.

Înjură cu voce tare, se frecă la ochi şi găsi telefonul pe podea, lîngă pat. Îşi drese glasul înainte să răspundă:

– Inspector Barren. Ce-i?

Nu avusese timp să-şi dea seama ce se întîmpla de fapt. Trăia singură, fără soţ, fără copii, părinţii îi muriseră de mult, aşa că ideea că telefonul sună în miezul nopţii nu o înspăimînta prea tare, cum s-ar fi întîmplat cu cea mai mare parte dintre oamenii neobişnuiţi cu chemările în toi de noapte şi care şi-ar fi dat seama imediat că telefonul, sunînd în întuneric, ascundea exact ce ascundea de fapt: o veste cumplită. În plus, fiind de meserie inspector, nu era nimic neobişnuit în aceea că se trezea chemată noaptea, treburile poliţiei avînd loc adesea, de nevoie, după ora de închidere a băncilor. La asta se aştepta, deci: că, din motive de procedură, era nevoie de cunoştinţele ei de tehnician la locul crimei.

– Merce? Te-ai trezit?

– Da. E-n ordine. Cine e?

– Merce, sînt eu, Robert Wills de la omucideri. Eu... vocea i se pierdu. Inspectorul Barren aşteptă.

– Cu ce pot să te ajut? întrebă.

– Merce, îmi pare rău că tocmai eu trebuie să-ţi spun...

Brusc, şi-l imagină pe Bob Wills aşezat la masa lui de lucru, în Biroul omucideri. Era un birou rece, sever, lipsit de intimitate, luminat cu becuri neiertătoare de neon tot timpul aprinse, plin de fişete metalice şi mese de lucru vopsite în portocaliu şi care, în mintea ei, păreau pătate de toate ororile care trecuseră peste tăbliile lor în timpul mărturisirilor şi al interogatoriilor.

– Ce?

Simţi o clipă un fel de emoţie, o teamă delicioasă, total diferită de panica din visul în care fusese cufundată. Apoi, cînd Bob se opri, un gol i se deschise în stomac, un soi de senzaţie de vid, înlocuită imediat de un val de teamă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă, conştientă că în vocea ei răzbătea ceva din acest sentiment nou.

– Merce, ai o nepoată...

– Da, ce naiba! O cheamă Susan Lewis. E studentă la universitate. Ce s-a întîmplat? A avut un accident?

În momentul acela însă îşi dădu seama: Bob Wills de la omucideri. Omucideri. Omucideri. Şi pricepu de ce-i telefonase.

– Îmi pare rău, spunea Bob, dar vocea lui părea că vine foarte de departe şi, pentru o clipă, îşi dori să se întoarcă la visul ei.

Inspectorul Mercedes Barren se îmbrăcă iute şi porni prin noaptea de vară tîrzie cu miros dulceag spre adresa pe care o scrisese cu o mînă ce părea condusă de emoţiile altcuiva; îşi simţise propria inimă bătînd nebuneşte, dar văzuse că mîna îi era sigură în timp ce scria cifre şi cuvinte pe o foaie de hîrtie. I se păruse că altcineva terminase convorbirea cu inspectorul de la omucideri. Îşi auzise propria voce rece şi dură, solicitînd informaţiile disponibile, întrebînd în ce stadiu se aflau, care erau numele ofiţerilor ce se ocupau de caz, ce ştiau deja despre crimă, ce piste urmăreau. Martorii. Dovezile. Declaraţiile. Insistase, încercînd să nu se lase impresionată de răspunsurile evazive şi de scuzele inspectorului Wills, conştientă că nu el răspundea de caz, dar că ştia ce voia ea să afle, şi tot timpul gîndindu-se că în sinea ei urla, gata să explodeze din cauza unui sentiment animalic care voia s-o transforme într-un singur strigăt-suspin de durere.

Nu-şi permitea să se gîndească la nepoata ei.

La un moment dat, cînd intrase cu maşina pe autostrada ce taie centrul oraşului, orbită pentru o clipă de farurile unui trailer care trecuse teribil de aproape, cu claxonul urlînd răguşit, gonise teama bruscă de accident şi se pomenise că în locul ei apăruse o imagine de-a ei şi a nepoatei ei, cu vreo două săptămîni în urmă. Stăteau la soare lîngă piscina micului bloc de pe malul mării în care locuia, şi Susan zărise revolverul din dotare care ieşea din geanta ei de plajă, caraghios şi nelalocul lui printre prosoape, loţiuni pentru bronzat şi un roman în ediţie de buzunar. Mercedes Barren se gîndi la reacţia adolescentei: spusese că era „vulgar", apreciere pe care detectivul o consideră cît se poate de potrivită.

– De ce trebuie să-l porţi cu tine?

– Pentru că, tehnic vorbind, niciodată nu sîntem în afara serviciului. Dacă aş descoperi un delict, ar trebui să reacţionez ca un poliţist.

– Credeam că nu mai e cazul, de la...

– Aşa e. De cînd s-a tras în mine. Nu, acum sînt un poliţist cît se poate de paşnic. Cînd ajung eu la locul crimei, aproape că s-a terminat totul.

– Aha. Cadavrele, aşa-i?

– Da, cadavrele.

Rîseseră amîndouă.

– Ar fi nostim, spusese Susan.

– Ce-ar fi nostim?

– Să te aresteze o poliţistă în bikini.

Rîseseră din nou. Mercedes o privise pe nepoata ei cum se ridică şi se aruncă în apa albastră, opacă, a piscinei. O urmărise pe Susan cum înoată pe sub apă pînă la capătul bazinului, după care, fără să iasă la suprafaţă, se întoarce la marginea lui. Pentru o clipă simţise împunsătura geloziei pentru tinereţea ei pierdută, dar îi trecu, spunîndu-şi: Las' că nici tu nu arăţi prea rău.

Fata se ţinea de marginea bazinului şi-şi întrebă mătuşa:

– Merce, cum de locuieşti chiar lîngă ocean şi nu ştii să înoţi?

– Face parte din misterul meu, răspunsese.

– Mie mi se pare o prostie, zisese Susan ieşind din piscină, cu apa scînteind şi prelingîndu-se pe corpul ei zvelt. Ţi-am spus că m-am hotărît ca de la toamnă să mă specializez în oceanografie? Peşti alunecoşi. Rîse. Crustacee ţepoase. Mamifere masive. La o parte, Jacques Cousteau.

– Minunat, răspunsese Merce. Totdeauna ţi-a plăcut apa.

– Aşa e. Cîntase: Uite-aşa să tot trăieşti cu soare, nisip, marea adîncă şi albastră şi maţe de peşti.

Rîseseră din nou.

Rîdea tot timpul, gîndi Mercedes şi acceleră în noapte. Albeaţa explozivă a luminilor de noapte din centru izbucni pe lîngă ea, luminînd colţurile clădirilor înalte ce se profilau pe cerul sudului. Apoi inspectorul Barren simţi cum un val de căldură îi inundă inima, sufocînd-o, şi se sili să se concentreze

asupra volanului, încercînd să-şi şteargă din gînd orice amintire, spunîndu-şi: Stai să vedem, să vedem ce-o fi, străduindu-se să nu facă nici o legătură între scena spre care se îndrepta şi amintirile din mintea ei.

Mercedes Barren ieşi de pe autostrada 1 şi traversă un cartier rezidenţial. Era tîrziu, mult după miezul-nopţii, şi se apropiau zorile; circulaţia era redusă şi ea se grăbise, copleşită de sentimentul nevoii de viteză care însoţeşte orice moarte violentă. Dar la cîţiva kilometri de destinaţie încetini brusc, pînă ce maşina se tîrî pur şi simplu la vale pe străzile pustii. Cercetă şirurile de case îngrijite, case de oameni înstăriţi, în căutarea unui semn de viaţă. Străzile erau întunecate, la fel şi casele. Încercă să-şi imagineze vieţile ce dormeau în spatele acelui întuneric ordonat, de suburbie. Din cînd în cînd descoperea cîte o lumină arzînd într-o cameră şi se întreba ce carte sau ce program de televiziune sau ce ceartă sau ce grijă îl ţinea treaz pe cel ce-o ocupa. Simţea o dorinţă copleşitoare să se oprească, să ciocănească la uşa uneia din casele acelea ce dădeau un slab semn de viaţă şi să întrebe: Vreun necaz te ţine treaz? Ceva ce-ţi încearcă amintirile şi inima şi nu te lasă să dormi? Împărtăşeşte-l cu mine.

Coti pe Old Cutler Road şi-şi dădu seama că pînă la intrarea în parc nu mai erau decît cîteva sute de metri. Părea că noaptea pătrunsese frunzişul copacilor; copacii mari de melaleuca şi sălciile ascundeau întunericul în frunzele şi ramurile lor ce se întindeau deasupra drumului ca nişte braţe învăluitoare. Avea sentimentul ciudat că era singură pe lume, că era unicul supravieţuitor îndreptîndu-se spre nicăieri în miezul unei nopţi fără sfîrşit. Abia dacă putu distinge literele albe, decolorate, de pe indicatorul mic de la intrarea în parc. Tresări cînd un oposum trecu fugind prin faţa roţilor maşinii şi apăsă brusc frîna, cutremurîndu-se o clipă de teamă, răsuflînd uşurată cînd îşi dădu seama că animalul evitase pneurile. Coborîse geamul şi simţi mirosul sărat al aerului; copacii din jurul ei se chirciseră, locul palmierilor giganţi care mărginiseră autostrada fiind luat de crengile încurcate şi noduroase ale arborilor de mangrovă de pe

malul apei. Drumul cotea brusc şi ştia că, după cotitură, va putea vedea întinderea vastă a Golfului Biscayne.

La început crezu că lumina lunii era cea care sclipea pe apele golfului.

Nu era aşa.

Opri brusc maşina şi privi la scena din faţa ochilor. Primul lucru de care-şi dădu seama fu zgomotul mecanic al unor generatoare puternice. Pulsaţiile lor ritmice, regulate, alimentau trei şiruri de lumini de mare intensitate. Reflectoarele delimitau un fel de scenă tăiată în întunericul de la marginea parcajului din parc, populată de zeci de poliţişti în uniformă ce se mişcau prudent prin lumina nefirească. Un şir de maşini de poliţie, o salvare, furgonetele alb cu verde ale echipei de cercetare a locului crimei stăteau toate aliniate la marginea scenei, luminile lor de urgenţă, albastre şi roşii, aruncînd fulgere de culoare peste oamenii care lucrau în perimetrul reflectoarelor.

Inspiră adînc şi porni spre lumini.

Îşi parcă maşina la limita de unde începea activitatea şi o luă spre centru, unde zărise un grup de oameni. Priveau în jos la ceva ascuns privirilor ei. Ştia ce anume era, dar asta datorită experienţei, nu emoţiei. Întreaga zonă fusese încercuită cu o bandă galbenă lată de opt centimetri. Cam din trei în trei metri, de bandă atîrna cîte o tăbliţă: POLIŢIA CRIMINALISTICĂ. ACCESUL INTERZIS. Ridică banda şi se strecură pe sub ea. Mişcarea atrase atenţia unui poliţist în uniformă, care îi veni iute în întîmpinare, cu braţele întinse.

– Hei, spuse. Doamnă, nu e voie.

Îl privi şi poliţistul se opri locului. Braţele îi căzură în jos.

Cu o încetineală exagerată, deschise geanta şi scoase insigna aurie. Poliţistul îi aruncă o privire iute, după care se retrase rapid, mormăind o scuză. Dar sosirea ei fusese observată de bărbaţii din centrul scenei şi unul dintre ei se rupse repede din mulţime şi se îndreptă spre ea, s-o oprească.

– Merce, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ţi-a spus Wills să nu vii?

– Ba da, răspunse.

– N-ai ce căuta aici.

– De unde naiba știi tu?

– Merce, îmi pare rău. Trebuie să fie...

Îl întrerupse furioasă.

– Cum trebuie să fie? Greu? Trist? Dur? Tragic? Cum crezi că trebuie să fie?

– Calmează-te. Ascultă-mă, știi ce se petrece aici, nu poți să mai aștepți cîteva minute? Stai să-ți aduc o ceașcă de cafea. Încercă s-o apuce de cot și s-o ducă de acolo. Se smulse iute din strînsoarea lui.

– Nu încerca să mă iei de aici, fir-ar să fie!

– Doar cîteva minute, după care îți spun totul...

– N-am nevoie să-mi spui tu. Vreau să văd eu.

– Merce... Inspectorul își desfăcu larg brațele, împiedicînd-o în continuare să vadă. Dă-mi cîteva minute.

Mercedes inspiră adînc și închise ochii. Spuse sacadat, apăsat.

– Peter. Locotenent Burns. Două lucruri. Unu, acolo zace nepoata mea. Doi, sînt de profesie polițist. Vreau să văd cu ochii mei. Cu ochii mei!

Locotenentul se opri. Se uită la ea.

– În ordine. În cîteva minute medicul termină examenul preliminar. Cînd o pun pe targă, poți veni și tu. Dacă vrei, poți s-o identifici oficial.

– Nu în cîteva minute. Nu pe targă. Vreau să văd ce s-a întîmplat cu ea.

– Merce, pentru numele lui Dumnezeu...

– Vreau să văd.

– De ce? O să-ți fie și mai greu.

– De unde naiba știi tu? Cum naiba ar putea să-mi fie mai greu?

Un fulger de lumină explodă brusc în spatele locotenentului. Acesta se întoarse și Mercedes văzu un fotograf al poliției schimbîndu-și mereu poziția.

– Acum, spuse. Vreau s-o văd acum.

– Bine, spuse locotenentul, dîndu-se deoparte. E coșmarul tău.

Trecu iute pe lîngă el.

Apoi se opri.

Respirã adînc.

Închise ochii, imaginîndu-şi zîmbetul nepoatei ei.

Respirã din nou adînc şi se apropie cu grijã de corp. Ţine minte totul! gîndi. Întipăreşte-ţi totul în minte. Îşi forţă ochii sã cerceteze pămîntul în jurul formei la care nu se putea uita. Nisip murdar şi frunze. Imposibil sã iei o amprentã de pantof. Cu o privire experimentatã, estimă distanţa dintre parcare şi locul unde se afla forma – în sinea ei nu putea rosti cuvîntul cadavru. Cam douăzeci de metri. Tocmai potrivit ca sã te descotoroseşti de un cadavru. Se strădui sã analizeze situaţia: asta crea o problemă. Ar fi fost mai uşor dacă – din nou gîndurile ei se speriară şi şovăi – victima ar fi fost găsită acolo unde avusese loc crima. Întotdeauna exista o dovadă. Continuă sã cerceteze pămîntul, auzind vocea locotenentului în spatele ei:

– Merce, am examinat zona cu mare atenţie, nu trebuie sã...

Dar nu-l luă în seamă, îngenunche şi simţi cît de solidă era murdăria de pe jos. Gîndi: Dacă s-a lipit pe pantofi, putem compara. Fără a se întoarce, ca sã se convingă că mai era acolo, spuse cu voce tare:

– Luaţi probe de sol de pretutindeni. După un moment de pauză, auzi un mormăit aprobator. Continuă, gîndind: fii tare, fii tare, pînă ajunse lîngă forma întinsă pe jos. În ordine, îşi spuse. Uită-te la Susan. Ţine minte ce i s-a întîmplat în noaptea asta. Uită-te la ea. Uită-te la fiecare părticică din ea. Sã nu-ţi scape nimic.

Şi ridică privirea spre corp.

– Susan, spuse cu voce tare, dar blîndă.

Era conştientă că în jur, undeva la periferia simţurilor ei, se mişcau oameni. Că aveau chipuri, că erau oameni pe care-i cunoştea, colegi, prieteni, era conştientă de asta, dar numai sub pragul conştiinţei propriu-zise. Mai tîrziu va încerca sã-şi amintească cine fusese acolo, la locul crimei, şi nu va reuşi.

– Susan, spuse din nou.

– E nepoata ta, Susan Lewis? Era vocea locotenentului.

– Da.

Şovăi.

– Era.

Simți cum o năpădește brusc un val de căldură, ca și cum unul dintre reflectoare s-ar fi concentrat asupra ei, acoperind-o cu o rază solidă de strălucire intensă. Trase adînc aer în piept, încă o dată, luptînd cu o senzație de ameteală. Își aminti de un moment, cu ani în urmă, cînd își dăduse seama că se trăsese în ea, că acea căldură pe care o simțea era sîngele vieții ce se scurgea din ea și luptă cu aceeași intensitate ca să nu dea ochii peste cap, de parcă alunecarea în întunericul inconștienței ar fi fost acum la fel de fatală cum era atunci.

– Merce?

Auzi o voce.

– Te simți bine?

Nu se putea mișca.

– Să cheme cineva primul ajutor!

Reuși să dea din cap.

– Nu, spuse. O să-mi fie bine.

Ce prostii mai spun și eu, gîndi.

– Ești sigură? Nu vrei să stai jos?

Nu știa cu cine vorbea. Dădu din nou din cap în semn că nu.

– Mi-e bine.

Cineva o ținea de braț. Se smulse și și-l eliberă.

– Controlați-i unghiile, spuse. Trebuie să fi luptat din răsputeri. S-ar putea să avem un suspect plin de zgîrieturi.

Îl văzu pe medic aplecîndu-se deasupra corpului, ridicîndu-i cu delicatețe fiecare mînă pe rînd și, folosind un bisturiu mic, scoțînd murdăria de sub fiecare unghie și punînd-o într-o pungă de plastic.

– Nu prea e mare lucru, zise.

– Trebuie să se fi luptat ca un tigru, insistă inspectorul Barren.

– Poate că nu i-a dat prilejul. Are un traumatism grav la baza craniului. Un corp contondent. Probabil că era inconștientă cînd a omorît-o. Doctorul arătă spre dresul bine strîns în jurul gîtului Susanei. Mercedes privi o clipă urmele albăstrii de pe piele.

– Controlează nodul, spuse.

– M-am uitat la el, zise doctorul. Un nod simplu. Manualul cercetașului, pagina întîi.

Mercedes se uită fix la dres. Îşi dorea cu disperare să-i slăbească strînsoarea, să-i redea nepoatei ei pacea, de parcă dac-ar fi făcut să pară că doarme ar fi fost adevărat. Îşi aminti de o întîmplare de pe vremea cînd Susan era copil. Nu avea mai mult de cinci sau şase ani şi cîinele familiei fusese călcat de o maşină. „De ce e Lady moartă? îl întrebase pe tatăl ei. Pentru că oasele ei sînt rupte, îi răspunsese acesta. Dar cînd mi-am rupt eu mîna, doctorul mi-a pus-o în ghips şi acum e bine, zisese. Hai s-o punem pe Lady în ghips. Numai că şi-a pierdut şi tot sîngele, spusese tatăl ei. Atunci, propusese copilul din amintirea ei, cu insistenţa pe care i-o producea disperarea, hai să-i punem sîngele înapoi. Biata mea copilă, răspunsese tatăl, mi-aş dori să pot. Mi-aş dori să fie atît de simplu", şi-o înconjurase cu braţele lui mari în timp ce ea plîngea cu suspine în cea mai lungă noapte a copilăriei.

Se uită la trupul Susanei şi-şi dori ca braţele acelea s-o cuprindă iar.

– Şi încheieturile mîinilor? întrebă. Vreo urmă?

– Nu, răspunse doctorul. Şi asta ne spune ceva.

– Da, zise o voce ce venea dintr-o parte. Mercedes nu se întoarse să vadă cine vorbise. Ne spune că ticălosul o lovise în cap înainte să-şi facă poftele. Probabil că nici nu şi-a dat seama ce anume a lovit-o.

Privirea lui Mercedes cercetă zona de sub gît.

– Pe umăr are o urmă de muşcătură?

– Probabil, spuse doctorul. Trebuie să verific la microscop.

O clipă îşi opri privirea pe bluza ruptă a nepoatei ei. Sînii Susanei erau dezgoliţi şi-şi dori să-i acopere.

– Căutaţi urme de salivă pe gît, spuse.

– Am făcut-o, zise doctorul. Am luat şi probe din zona genitală. O să mai iau cînd ajungem la morgă.

Ochii lui Mercedes coborîră centimetru cu centimetru. Un picior era aruncat peste celălalt, pudic, ca şi cum nepoata ei s-ar fi ruşinat şi moartă.

– Vreo lacerație în zona genitală?

– Nimic ce să se poată vedea aici.

Inspectorul Barren se opri, încercînd să absoarbă totul.

– Merce, spuse doctorul blînd, seamănă destul de bine cu celelalte patru. Felul în care s-a produs moartea. Cum e aşezat corpul. Locul unde a fost aruncat cadavrul.

Mercedes ridică brusc privirea.

– Celelalte? Celelalte patru?

– Nu ţi-a spus locotenentul Burns? Ei cred că e vorba despre tipul pe care ziarele-l numesc Ucigaşul din campus. Credeam că ţi-au spus...

– Nu... zise. Nu mi-a spus nimeni.

Trase adînc aer în piept.

– Dar pare foarte plauzibil. Se potriveşte... Vocea i se stinse.

Auzi glasul locotenentului lîngă ea.

– Probabil e prima lui crimă în semestrul ăsta. Vreau să spun că nimic nu e sigur, dar modelul general e acelaşi. O să-i atribuim lui cazul, astfel ca echipa să poată lucra la el... cred că aşa e cel mai bine, ce zici, Merce?

– Aşa e.

– Acum ai văzut destul? Vrei să vii cu mine şi să mă laşi să-ţi spun ce avem şi ce nu avem?

Încuviinţă din cap. Închise ochii şi se întoarse cu spatele la cadavru. Spera c-o vor lua curînd pe Susan de acolo, de parcă faptul că o scoteau din cătina tînără şi din murdărie i-ar fi redat ceva din demnitatea ei de om, ar fi micşorat cumva abuzul, ar fi făcut să scadă caracterul definitiv al morţii ei.

Aşteptă răbdătoare lîngă maşinile experţilor criminalişti şi ale tehnicienilor poliţiei. Îi cunoştea bine pe toţi, schimbul de noapte din acelaşi birou cu ea. Fiecare îşi lăsase pentru o clipă îndatoririle din zona încercuită de banda galbenă şi venise să vorbească cu ea, sau s-o atingă pe umăr, sau să-i strîngă mîna, înainte de a se reîntoarce la cercetarea locului. Peste cîteva minute, locotenentul Burns veni spre ea cu două ceşti cu cafea. Cuprinsese cu palmele ceaşca din plastic pe care i-o întinsese, brusc înfrigurată, deşi noaptea tropicală era apăsător de caldă. Privise în sus la cerul care tocmai începea să se decoloreze, lumina cenuşie ce se strecura încet marcînd sosirea dimineţii.

– Vrei să ştii? o întrebă. Una peste alta, ar fi mai bine dacă n-ai...

Îl întrerupse iute.

– Vreau să ştiu. Totul.

– Ei bine, începu el rar.

Ştia că, în mintea lui, încerca să-şi dea seama dacă faptul că-i transmitea ei informaţiile ar fi putut dăuna investigaţiei. Ştia că se întreba dacă are de-a face cu o poliţistă sau cu o rudă pe jumătate scoasă din minţi. Problema e, gîndi ea, că avea de-a face şi cu una, şi cu alta.

– Locotenente, spuse, tot ce vreau e să vă ajut. După cum ştii, am multă experienţă. Vreau să mă pun la dispoziţia voastră. Dar dacă crezi că v-aş încurca, mă pot retrage...

– Nu, nu, nu, răspunse el iute.

Ce simplu, gîndi Mercedes. Ştia că, oferindu-se să nu pună întrebări, va primi permisiunea de a întreba pe oricine.

– Ascultă-mă, continuă locotenentul, pînă acum nu dispunem decît de fragmente de informaţii. Se pare că fata s-a dus cu cîteva prietene la un bar din campus. Era o groază de lume acolo, o mulţime de tipi de tot felul pierzîndu-şi vremea. A şi dansat cu nişte tipi. Cam pe la zece seara a ieşit să ia aer. Singură. Nu s-a mai întors. Doar cu vreo două ore mai tîrziu, cam pe la miezul nopţii, prietenele ei au început să se îngrijoreze şi au chemat poliţia campusului.

Cam la aceeaşi oră, o pereche care venise în parc şi intenţiona să intre printre tufişuri a dat de cadavru... Ridică mîna. Nu. N-au văzut şi n-au auzit nimic. Pur şi simplu s-au împiedicat de ea. Unul dintre tipi a căzut peste...

Cadavru, gîndi ea. Îşi muşcă buza.

– O fată dispare din campus. Corpul e găsit într-un parc, la vreo trei kilometri. Nu ne-a fost greu să adunăm unu şi cu unu. Şi de atunci sîntem aici. Avea numele tău în geantă. De-aia ţi-am telefonat. E fata surorii tale?

Mercedes încuviinţă din cap.

– Vrei s-o suni tu?

Dumnezeule, gîndi.

– O s-o chem. Cînd terminăm aici.

– Ceva mai încolo e un telefon public. N-aş vrea să-i fac să aştepte. Şi o să mai dureze...

Îşi dădu seama că lumina zorilor apăruse. Zona ieşea din întunericul nopţii, lucrurile căpătau formă, se puteau distinge pe măsură ce întunericul pălea.

– Bine, spuse.

Se gîndi cît de lumesc, lipsit de orice speranţă şi banal era faptul că le va telefona surorii şi cumnatului ei. O clipă speră că nu avea moneda pe care trebuia s-o pună în fanta telefonului public, după care speră că telefonul era defect. Nu era. Telefonista răspunse cu veselia de rutină, de parcă puţin i-ar fi păsat de cît era ceasul. Mercedes ceru ca apelul să fie trecut în contul seviciului ei. Telefonista o întrebă la ce oră va fi cineva acolo ca să confirme că acceptă taxarea. Mercedes îi răspunse că tot timpul era cineva acolo. Auzi apoi ţăcănitul electronic al numărului format şi deodată, înainte de a-şi fi găsit cuvintele potrivite, telefonul suna în casa surorii ei. Gîndeşte-te! Se gîndi. Găseşte cuvintele cele mai potrivite! Auzi la celălalt capăt al firului vocea surorii ei, uşor amorţită de somn:

– Da, alo...

– Annie, sînt Merce... Îşi muşcă buza.

– Merce! Ce mai faci? Ce s-a...

– Annie. Ascultă-mă cu atenţie: E vorba despre Susan. A avut loc un... Se împotmoli. Accident? Incident? Urmă precipitat, trecînd peste cele spuse, străduindu-se să păstreze un ton profesional calm, egal, plat. Te rog să stai jos şi să-i ceri lui Ben să ridice receptorul...

O auzi pe sora ei icnind şi, apoi, chemîndu-şi soţul.

Ridică imediat receptorul.

– Merce, ce s-a întîmplat? Vocea lui era sigură. Ben era contabil. Spera că va fi la fel de tare ca numerele. Trase adînc aer în piept.

– Nu ştiu cum aş putea să vă spun ce am de spus, în aşa fel încît să fie ceva mai uşor, aşa c-o să vă zic direct. Susan e moartă. A fost omorîtă în noaptea asta. Asasinată. Îmi pare rău.

Dintr-o dată o văzu pe sora ei, cu vreo optsprezece ani în urmă, cu o burtă enormă, la o săptămînă înainte să nască,

mişcîndu-se cu greu în căldura apăsătoare de iulie ce stăruia neiertătoare asupra văii Delaware în plină vară, ca să se aşeze lîngă ea. Mercedes strîngea cu încăpăţînare în mînă steguleţul pe care i-l dăduse căpitanul gărzii de onoare, cu mintea goală, înceţoşată, reverberînd cuvintele capelanului ce se amestecau cu pocnetul salvei trase deasupra mormîntului. Nu avusese nici un cuvînt de spus vreunuia dintre membrii familiei sau dintre prieteni, care se retrăseseră deoparte, muţi de uimire în faţa nefirescului morţii unei persoane atît de tinere şi de pline de viaţă ca John Barren, chiar dacă se întîmplase în luptă. Annie se aşezase pe canapea alături de Mercedes şi, într-un moment cînd nu se uita nimeni la ele, luase mîna surorii ei şi o aşezase pe burta ei umflată, spunîndu-i cu o simplitate ce-ţi sfîşia inima: „E nedrept că Dumnezeu l-a luat, dar aici e o viaţă nouă şi nu trebuie să-ţi îngropi iubirea o dată cu el, ci să i-o dai acestui copil".

Copilul fusese Susan.

O clipă, inspectorul Barren zîmbi acestei amintiri, gîndind: Copilul mi-a salvat viaţa.

După care, revenind brusc la realitate, auzi primul suspin de durere maternă al surorii ei.

Ben voise să ia primul avion spre Miami, dar reuşi să-l convingă să renunţe. Va fi mai simplu, le spuse, dacă va aranja ea cu pompele funebre să transporte corpul, după ce medicul legist va termina autopsia. Va însoţi trupul Susanei în avion. Ben îi spusese că va lua legătura cu un serviciu funerar local, ca să coordoneze totul. Mercedes îi avertiză că, probabil, ziarele, poate şi televiziunea vor lua legătura cu ei. Le recomandă să se arate cooperanţi; era mult mai uşor aşa, le spuse, şi reporterii i-ar pisa mai puţin. Le explică cum că primele indicii arătau că Susan fusese victima unui ucigaş care se învîrtise prin campusurile diferitelor universităţi din Miami în căutarea prăzii şi că exista o echipă de poliţişti care avea drept sarcină aceste cazuri. Le spuse că aceştia vor păstra legătura cu ei. Ben o întrebase dacă era sigură în ce-l privea pe ucigaş, şi ea spusese că nimic nu era sigur, părea însă că ar fi acelaşi. Ben izbucnise, furios, dar după cîteva cuvinte mînioase se oprise, încuviinţînd totul într-o stare

de torpoare. Annie nu spusese nimic. Mercedes bănuia că se află în camere separate şi abia după ce vor închide telefonul şi se vor trezi faţă în faţă, îi va cuprinde cu adevărat disperarea.

– Asta e tot ce pot să vă spun pentru moment, zise. Vă chem din nou, cum aflu ceva.

– Merce? Era vocea surorii ei.

– Da, Annie.

– Eşti sigură?

– Oh, Annie...

– Vreau să spun, ai verificat, nu-i aşa? Eşti sigură?

– Annie, am văzut-o. M-am uitat la ea. E Susan.

– Mulţumesc. Voiam doar să fiu sigură.

– Îmi pare rău.

– Da. Da. Sigur. Vorbim mai tîrziu.

– Ben?

– Da, Merce. Te ascult. Vorbim mai tîrziu.

– Bine.

– O, Doamne, Merce...

– Annie?

– Oh, Doamne.

– Annie, fii tare. Trebuie să fii tare.

– Merce, te rog, ajută-mă. Am impresia că dacă închid telefonul, va fi ca şi cum aş omorî-o. Oh, Doamne. Ce se întîmplă? Te rog. Nu înţeleg.

– Nici eu nu înţeleg, Annie.

– Oh, Merce, Merce, Merce...

Mercedes îşi auzi numele din ce în ce mai slab. Ştia că sora ei lăsase telefonul să-i alunece din mînă lîngă pat. Putea auzi lacrimi şi era de parcă ar fi auzit cum se sfîşie o inimă. Îşi aminti cum asistase, la liceu fiind, la un antrenament de fotbal; pe cînd stătea pe margine, unul dintre jucători fusese lovit rău. Trosnetul piciorului se înălţase deasupra zgomotului trupurilor ce se izbeau unul de altul. Văzuse cum unui alt jucător i se face rău, în timp ce arbitrii şi antrenorul se repezeau la băiatul lovit. O clipă se aşteptă să audă acelaşi trosnet. Mai ţinu puţin receptorul în mînă, după care îl agăţă în furcă uşor, de parcă s-ar fi străduit să nu trezească un copil care dormea. Rămase nemişcată,

ascultîndu-şi propria inimă. Înghiţi în sec, după care îşi flexă o dată, de două ori muşchii braţelor. Pe urmă ai picioarelor. Simţea cum pielea, muşchii şi tendoanele se întind şi se contractă. Sînt puternică, gîndi. Să fiu şi mai puternică.

2

Abia pe la jumătatea dimineţii trupul Susanei fu, în cele din urmă, luat de acolo. Inspectorul Barren stătuse pe margine, urmărind căutarea ordonată de dovezi. Poliţişti în uniformă ţineau departe mulţimea din ce în ce mai mare de curioşi şi le fu recunoscătoare. Ziariştii şi reporterii sosiseră devreme, strecurîndu-se pretutindeni. Operatorii de televiziune filmaseră toate activităţile, în timp ce reporterii se aflaseră în treabă punîndu-i întrebări locotenentului Burns şi altor câţiva inspectori. Ştia că era inevitabil ca, pînă la urmă, unul dintre reporteri să afle de legătura dintre ea şi cadavru şi că lucrul acesta va apărea în presă. Se decise să aştepte, pur şi simplu, întrebările.

Se întorsese cu spatele cînd doi tehnicieni de la serviciul de medicină legală introduseseră delicat corpul Susanei într-un sac negru. Se îndreptase spre locul unde se afla locotenentul Burns, de vorbă cu doi inspectori corect îmbrăcaţi în costume cu vestă, părînd că nu-i deranjează căldura umedă a zilei. Cînd o văzu apropiindu-se, se întoarse spre ea şi făcu prezentările.

– Merce. Inspectorul Barren. Nu ştiu dacă i-ai cunoscut pe inspectorii Moore şi Perry de la serviciul districtual de omucideri.

– Doar din auzite.

– La fel şi noi, spuse inspectorul Perry.

Îşi strînseră cu toţii mîinile şi încremeniră locului, jenaţi.

– Îmi pare rău că vă cunosc în asemenea împrejurări, spuse inspectorul Perry. Întotdeauna v-am admirat munca. Mai ales în cazul acela de violuri în serie.

– Mulţumesc, spuse Mercedes. Pe dinaintea ochilor îi trecu un chip cu ciupituri ca de vărsat şi cu nasul strîmb. Îşi aminti cum studiase şi iar studiase peste douăzeci de dosare, pînă descoperise veriga de legătură care condusese la arestare. Vio-

latorul musculos purta întotdeauna un ciorap drept mască. Aproape toate victimele declaraseră că au observat că avea o acnee puternică pe spate. Un dermatolog îi spusese că oamenii cu acnee pe spate au, de obicei, urme şi pe faţă. Ea însă credea că masca voia să ascundă altceva. Începuse să se învîrtă pe la sălile de gimnastică din zonă şi pe la cluburile de sănătate. Mai degrabă o bănuială, nu o cauză probabilă. La sala de gimnastică de pe Strada 5 din Miami Beach, un loc în care visurile celor care aspirau să devină boxeri se amestecau cu zgomotul sacilor de box loviţi cu putere, descoperise un boxer de categorie uşoară scund, bine clădit, cu ciupituri adînci pe spate şi pe faţă, cu nasul spart şi strîmb şi cu o cicatrice roşie care-i deforma obrazul.

– Niciodată nu trebuie să subapreciem intuiţia, spuse inspectorul Perry.

– Numai că nu-ţi prea foloseşte în faţa unui judecător, cînd ai nevoie de un mandat de percheziţie.

Zîmbiră cu toţii şovăielnic.

– Cum vă putem ajuta? întrebă inspectorul Perry.

– S-a descoperit ceva sub corp?

– Nimic de reală valoare. Doar o bucată ciudată de hîrtie.

– Ce hîrtie?

– Un fragment, de fapt. E ca şi cum ar fi partea de sus a unei etichete dintre acelea care se agaţă de mînerul bagajelor, cînd îţi înregistrezi valizele la aeroport, numai că e mult mai mare. Oricum, e un fel de etichetă. Ridică mîna. Nu, nimic scris pe ea. Doar sfertul de sus, restul fusese rupt. Nici nu putem spune de cît timp era acolo. S-ar fi putut ca fata să fie aşezată peste ea. Un gunoi, cred.

Se gîndi la nepoata ei zăcînd printre gunoaie. Scutură din cap, încercînd să-şi limpezească gîndurile.

– Şi acum ce aveţi de gînd să faceţi? întrebă Mercedes.

– O să ne ocupăm de clubul de noapte, să vedem dacă nu găsim pe cineva care să fi observat cu cine a vorbit, cine a urmărit-o... Inspectorul se uită la Mercedes. Va lua ceva timp.

– Timpul nu e important.

– Înţeleg.

Inspectorul făcu o pauză.

– Îmi dau seama că trebuie să fie groaznic pentru dumneavoastră. Ştiu că, dacă ar fi fost una dintre surorile mele, aş fi înnebunit. Aş fi dorit să-l împuşc eu cu mîna mea. În ce mă priveşte, va vom ţine la curent cu mersul anchetei, atîta timp cît nu încercaţi să vă amestecaţi sau să faceţi treaba în locul nostru. Sînteţi de acord?

Mercedes Barren încuviinţă din cap.

– Mai e ceva, adăugă Perry. Dacă vă vine vreo idee, spuneţi-mi mie direct.

– Nici o problemă, zise Mercedes. Se întrebă dacă mintea sau nu. Se gîndi o clipă. O întrebare. Crima asta e a cincea, aşa-i? În ce stadiu vă aflaţi cu celelalte? Aveţi vreun suspect în vreunul dintre cazurile precedente?

– Bună întrebare. Avem câteva piste. Vreo două chiar bune de tot. Veniţi peste vreo două zile să stăm de vorbă, de acord? După ce vă mai reveniţi puţin, ce ziceţi?

Ce ticălos arogant, gîndi.

– În ordine, spuse.

Îi lăsă pe bărbaţi, care continuară să stea de vorbă, şi se duse înapoi la camionetele poliţiei. Un tip slab, cu o figură ascetică, verifica numerele scrise cu pix gros, negru, pe pungile de plastic comparîndu-le cu cele de pe o listă pe care o ţinea în mînă.

– Bună, Teddy, spuse.

Omul se întoarse spre ea. Avea mîini mari şi osoase, care parcă fîlfîiau în jurul lui.

– Oh, Merce, credeam că ai plecat. Nu-i nevoie să rămîi aici.

– Ştiu. De ce îmi repetaţi toţi lucrul ăsta?

– Scuză-mă. Drept să-ţi spun, nimeni nu ştie exact cum să se poarte. Cred că-i faci pe toţi să se simtă nervoşi. Nu sîntem obişnuiţi ca moartea să ne afecteze, ştii prea bine şi chestia asta, dar văzîndu-te pe tine, totul pare mai puţin un lucru de rutină, devine mai real. Înţelegi ce vreau să spun?

– Da. Îi zîmbi.

– Merce, nu pot să-ţi spun ce rău ne pare la toţi. Toată lumea a lucrat din greu la faţa locului. Nu-mi rămîne decît să sper că e ceva în pungile astea care să ne conducă la ticălosul ăla.

– Mulţumesc, Teddy. Ce aţi găsit?

– Nu cine ştie ce. Uite lista.

I-o întinse şi ochii ei măturară pagina:

1. Probă de sînge din zona capului victimei
2. Probă de sînge din zona genitală a victimei (vezi diagrama)
3. Probă de salivă de pe umărul victimei
4. Frotiu de pe organele genitale ale victimei
5. Frotiu de pe umărul victimei (urmă de muşcătură, vezi diagrama)
6. Probă de pămînt A (vezi diagrama)
7. Probă de pămînt B (vezi diagrama)
8. Probă de pămînt C (vezi diagrama)
9. Probă de sub unghiile de la mîna dreaptă a victimei (vezi diagrama)
10. Idem, mîna stîngă (vezi diagrama)
11. Substanţă neidentificată/frunză
12. Posibilă probă de ţesătură
13. Urmă de sînge pe frunză
14. Muc de ţigară (vezi diagrama)
15. Muc de ţigară (vezi diagrama)
16. Prezervativ folosit
17. Prezervativ folosit
18. Prezervativ nefolosit în folie metalică (marca Ramses)
19. Cutie de bere (Budweiser)
20. Cutie de Coca-Cola
21. Sticlă de apă minerală Perrier (un litru şi jumătate)
22. Substanţă neidentificată în folie metalică
23. Substanţă neidentificată în pungă de plastic
24. Cutie de film Kodacolor Instamatic
25. Cutie de film Kodacolor Instamatic
26. Bobină goală de film alb-negru Kodak 400 pentru negative
27. Loţiune Cutter 150 grame folosită
28. Loţiune pentru mare şi pentru schi 300 grame
29. Pachet gol de ţigări Marlboro mototolit
30. Poşetă de damă (vezi lista cu conţinutul)

31. Portofel de damă (al victimei)
32. Cercel de damă
33. Partea de sus a unui ecuson de hîrtie de culoare galbenă, de origine necunoscută (sub cadavru)

– Ce-i cu prezervativele? întrebă.

Teddy clătină din cap.

– Merce, uită-te la ele. Sînt genul pe care-l găseşti în orice loc unde oamenii organizează picnicuri. Şi par vechi, probabil de cîteva zile, cel puţin aşa bănuiesc. Uită-te şi la diagrame. Cu excepţia probelor de piele şi de sînge, restul a fost adunat de la cel puţin jumătate de metru de corp. Sînt genul de lucruri pe care le iei cînd vii să stai puţin la soare – nu cînd omori pe cineva în miezul nopţii.

Mercedes încuviinţă din cap.

– Îţi face rău? Vrei să...

– Da.

– Mi-am închipuit eu. Oricum, nu vom şti nimic exact pînă ce nu le ducem la laborator, dar părerea mea şi a tuturor celor-lalţi e că a fost adusă aici. Probabil că ticălosul a tras maşina pînă aici şi a aruncat-o ceva mai încolo. Cînd i-om găsi maşina, îi venim de hac. În maşină trebuie să fie sînge, piele, de toate. Chestii care nu se pot ascunde. Cît despre dovezile de aici pe baza cărora să putem face ceva... Putem spera, dar n-aş pune prea mare bază pe asta.

Încuviinţă din nou din cap.

– Nu-ţi spun nimic ce nu ştii şi tu.

– Aşa e.

Îi înapoie lista şi se uită fix la şirul de pungi de plastic, înşirate cu grijă în spatele maşinii. Nu ştia nici ea ce anume căuta.

– Ce-i asta? întrebă, arătînd spre una dintre pungi.

– Ultimul punct de pe listă. Un fel de ecuson galben. A fost găsit sub corp.

I-l întinse. Cercetă bucata uzată de hîrtie prin plasticul translucid, întorcînd-o pe o parte şi pe alta. Ce reprezinţi? se întrebă. Ce anume însemni? Ce anume încerci să-mi spui? Cine

te-a așezat acolo? Simți cum o cuprinde năvalnic dorința de a scutura bucățica de hîrtie, ca și cum ar fi putut s-o silească să-i răspundă. Te voi ține minte, îi spuse. Privi la toate probele adunate. Vă voi ține minte pe toate.

Își dădu seama cît era de nebună. Puse punga de plastic la loc, în spatele mașinii.

Gîndi că trebuie să arate ca o caraghioasă. Știa că va mai trece timp pînă vor cerceta temeinic locul faptei, știa că probabilitatea găsirii unei probe importante era minimă. Roși brusc și se întoarse cu spatele. Îi văzu pe polițiști urcîndu-se într-o mașină fără însemnele poliției. Un fotograf din același serviciu se afla ceva mai încolo, făcînd fotografii de la distanță. Camioneta medicului legist pornea din spatele parcajului; îi văzu pe operatorii de la televiziune înșirați, filmînd plecarea. Un sentiment de neputință o cuprinse, ca și cum masca de polițist pe care și-o construise cu grijă și care o ocrotise în tot cursul dimineții s-ar fi cojit, pe măsură ce mulțimea de tehnicieni, agenți și curioși începea să se risipească. Se simți brusc vulnerabilă, de parcă tot ce i-ar mai fi rămas erau emoțiile. Simți cum în piept îi urcă un fel de icnet, gata să izbucnească. Răsuflînd greu, se întoarse și se îndreptă spre mașina ei. Cînd deschise portiera, simți răbufnirea aerului fierbinte ce se adunase înăuntru. Se strecură repede la volan și închise ușa. Ședea în mașina încinsă, lăsînd căldura s-o pătrundă. Se gîndi la Susan. Se gîndi la visul ei. Își dorea să-și strige, așa cum o făcuse în ultimele momente ale somnului: Trezește-te! Salvează-te!

Dar nu era în stare.

Doamna de la florărie o privise pe Mercedes cu suspiciune și, în cele din urmă, întrebase:

– Le luați pentru vreo ocazie sau vreun eveniment deosebit?

Mercedes șovăise înainte să răspundă și doamna continuase, veselă:

– Vreau să spun că dacă sînt pentru o colegă sau o secretară, v-aș putea recomanda unul dintre aranjamentele astea florale. Sînt pentru o persoană care nu poate ieși din casă sau pentru o invalidă? Un buchet cum e acesta ar fi tocmai potrivit. Poate

pentru cineva care e la spital? Am constatat că bolnavilor internați în spital le place să primească plante mici... înțelegeți, se bucură cînd văd că plantele prind rădăcini și cresc...

– Sînt pentru iubitul meu... spuse inspectorul Barren.

– Oh, zisese femeia, ușor descumpănită.

– Ceva nu-i în regulă?

– Nu, numai că e cam neobișnuit. De obicei, știți, bărbații sînt cei care cumpără flori, trandafiri în general, pentru, hm, prietenele lor. Asta e ceva nou. Rîse. Unele lucruri nu se schimbă niciodată pe lumea asta, oricît de moderni am deveni. Bărbații cumpără flori pentru iubitele și nevestele lor. Și nu invers. Intră în prăvălie și stau, destul de plini de ei, în fața florilor păstrate la rece, privindu-le îndelung, de parcă ar aștepta un semn, ceva care să le spună: Cumpără-mă pentru nevasta ta. Sau pentru iubita ta. Și nu sînt tineri. Tinerii din ziua de azi nu par să înțeleagă valoarea florilor bine alese. Uneori cred că și noi am devenit – nu știu cum să spun – mai științifici. Cu alte cuvinte, mă aștept să doarească, și asta cît de curînd, să trimită de Sfîntul Valentin felicitări scrise la calculator. Numai că întotdeauna cumpărătorii sînt bărbați, draga mea, nu femei. Nu, nu cred să mi se mai fi întîmplat ca o femeie să vină și să...

Mercedes se uită la femeia care se întrerupsese la mijlocul unei fraze, șovăi, după care continuă.

– Vai de mine, spuse femeia. Cred că sînt o caraghioasă, nu-i așa?

– Puțin, răspunse Mercedes.

– Vai de mine, repetă femeia.

– Nu face nimic, spuse Mercedes.

– Sînteți foarte de treabă, zise femeia. Mercedes o privi cît își dădu la o parte o șuviță de păr cenușiu de pe frunte și își reveni. S-o luăm de la capăt. Cu ce vă pot servi?

– Aș dori să cumpăr niște flori, zise Mercedes.

– Pentru cineva deosebit?

– Desigur.

– Ah, îmi permit să vă sugerez trandafirii. Reprezintă, probabil, alegerea cea mai puțin originală, dar cea mai sigură. Și

întotdeauna fac plăcere, motiv pentru care, fără doar şi poate, cumpărăm flori.

– Cred că sînt tocmai nimeriţi, zise Mercedes.

– Doisprezece?

– Perfect.

– Am roşii, albi şi roz. Era o întrebare. Mercedes se gîndi o clipă.

– Cred că roşii şi albi.

– Grozav. Şi nişte Baby's Breath ca să-i pună în evidenţă, nu-i aşa?

– Arată minunat.

– Mulţumesc.

Mercedes plăti şi femeia îi întinse cutia cu flori.

– M-am cam scrîntit, zise femeia.

– Aţi spus ceva? răspunse Mercedes.

– Am ajuns să-mi petrec cea mai mare parte a zilei vorbind cu florile şi cu plantele. Uneori uit cum se vorbeşte cu oamenii. Sînt sigură că, hm, prietenului dumneavoastră or să-i placă.

– Iubitului meu, spuse Mercedes.

Strînse cutia cu flori sub braţ şi încercă să-şi aducă aminte de cîţi ani nu mai fusese la mormîntul lui John Barren.

Aerul de început de septembrie nu dădea nici cel mai mic semn de toamnă. Atîrna greu de căldura reziduală a verii, cerul albastru era presărat cu cîţiva nori mari şi albi; o zi în care să-neveşti cu amintirile din august, ignorînd caracterul inevitabil al lui ianuarie în Valea Delaware, cu zăpezile ei, cu vîntul rece dinspre rîu, cu gheaţa şi cu prezenţa frecventă a ceea ce localnicii numeau furtuni de moină, un amestec nefericit de gheaţă, lapoviţă, zăpadă şi ploaie, dînd toate, laolaltă, ceva imposibil, impenetrabil, alunecos, care-ţi îngheţa oasele. La o asemenea furtună se gîndi inspectorul Barren, cu un zîmbet uşor. O prinsese afară din oraş, cu bateria descărcată, cu cizmele îmbibate de apă. Cînd, în cele din urmă, ajunsese acasă, epuizată, înfrigurată, singură, jurase că va lua totul de la capăt într-un loc cald. Miami.

Aşezã florile pe scaunul din dreapta al maşinii închiriate şi ieşi din Lambertville, pe podul de pe rîul spre New Hope. Oraşul se întindea pe cele două maluri ale apei; în cîteva momente îl lăsă în urma ei, conducînd încet prin după-amiaza caldă, la vale pe un drum umbrit, spre cimitir. O clipă se întrebă de ce familia se mutase mai aproape de Philadelphia cînd la ţară era atît de frumos. Îl revăzu pe tatăl ei, cînd aflase c-a fost numit la Universitatea din Pennsylvania, rotind-o pe mama ei în aer ca la un dans sălbatic. Preda teoria matematicii şi mecanica cuantică. O inteligenţă înspăimîntătoare, nici urmă de mondenitate. Zîmbi. N-ar fi înţeles în ruptul capului de ce se făcuse poliţist. Ar fi admirat unele dintre raţionamentele ei deductive, unele dintre tacticile de investigaţie, cîte ceva din aparenta precizie a muncii poliţiei, dar l-ar fi zăpăcit şi l-ar fi înspăimîntat adevărurile profesiei şi contactul permanent cu răul. Cu siguranţă n-ar fi înţeles de ce fiica lui o iubeşte atît, deşi ar fi admirat simplitatea elementară a dăruirii ei: era modul cel mai uşor de a face puţin bine într-o lume plină de – ezită în gînd, aşa cum o făcuse de atît de multe ori în ultimele zile – ticăloşi care ucideau fete de optsprezece ani pline de viaţă, de bunătate şi cu tot viitorul în faţa lor. Mercedes merse mai departe, amintirea caldă a tatălui ei retrăgîndu-se în umbră, înlocuită în mintea ei de un bloc de desen pe care încerca să deseneze trăsăturile unui asasin. Aproape că trecu de intrarea în cimitir.

Cineva aşezase un mic steag american pe mormîntul lui John Barren şi o clipă nu fu prea sigură dacă dorea ca steagul să rămînă acolo. Apoi se înduplecă, gîndind că dacă veteranilor de război din localitate lucrul ăsta le făcea plăcere, cine era ea ca să-l refuze? Asta înseamnă mormintele şi monumentele memoriale pentru cei în viaţă. Nu se putea uita la piatra de mormînt şi la iarba arsă de soare care acoperea locul şi să şi-l închipuie pe John sub ea, într-un sicriu. Îşi aminti ceva şi, brusc, i se tăie răsuflarea:

A nu se deschide.

Sicriul avea un bilet prins de unul dintre mînere. Probabil că ar fi trebuit scos înainte să-l vadă ea, dar îl văzuse.

În durerea ei nestăpînită, biletul o uimise.

A nu se deschide.

În prima clipă se gîndise, ciudat, că asta însemna că John era gol şi că armata, într-un mod stupid, caraghios, masculin, încerca să nu pună pe nimeni în încurcătură. Voise să le spună bărbaţilor care înconjurau sicriul: Nu fiţi proşti. Bineînţeles că ne-am văzut unul pe celălalt goi. Momentele alea au fost minunate. Ne-am iubit în liceu, în facultate, în noaptea în care a fost luat la armată şi în orele dinainte de a se urca în autobuzul care-l ducea spre instrucţie, precum şi tot timpul în acele două scurte săptămîni de permisie, înainte să fie trimis peste ocean. Verile, la Jersey Shore, ne strecuram afară după ce părinţii noştri se culcau şi ne întîlneam în lumina lunii şi ne rostogoleam goi în dunele de nisip.

A nu se deschide.

Se gîndi la cuvintele acelea ciudate. A nu se deschide însemna însemna că ea nu-l putea vedea. Se întrebă de ce. Ce-i făcuseră? Încercă să întrebe, dar descoperise că soţia unui tînăr mort nu primeşte răspunsuri răspicate. În loc de răspuns, fusese îmbrăţişată şi i se spusese că era mai bine aşa, că asta fusese Voia lui Dumnezeu, că războiul era un infern şi o mulţime de alte lucruri care, în mintea ei, nu aveau prea mare legătură cu problema. Devenise nerăbdătoare şi din ce în ce mai insistentă, lucru care făcea ca refuzul militarilor şi al bărbaţilor din familie să fie tot mai greu de suportat. În cele din urmă, cum ridicase vocea şi cererea ei era din ce în ce mai stridentă, simţise cum o mînă o prinde strîns de braţ. Era directorul serviciului de pompe funebre, un om pe care nu-l văzuse în viaţa ei. O privise intens după care, spre surprinderea familiei ei, o dusese într-un birou retras. O invitase să ia loc, ca un om de afaceri, pe un scaun din faţa biroului său. O clipă răsfoise nişte hîrtii, în timp ce ea aştepta. În cele din urmă găsise ce căuta.

– Nu v-au spus, nu-i aşa? întrebă.

– Nu, zise. Nu ştia despre ce anume vorbea.

– V-au spus doar că e mort, aşa e?

Aşa era. Încuviinţă din cap.

– Ei bine, spusese brusc, după care reluase mai rar, sînteţi sigură că vreţi să ştiţi?

Ce să știu? se întrebă, dar încuviință din nou din cap.

– Prea bine, zise. În glasul lui se strecurase o undă de tristețe. Caporalul Barren a fost ucis în timp ce patrula în provincia Quang Tri. Bărbatul de lîngă el a călcat pe o mină. Una mare. I-a ucis pe soțul dumneavoastră și pe încă alți doi.

– Dar de ce nu pot...

– Pentru că n-a mai rămas destul din el la care să vă uitați.

– Oh!

Tăcerea umplu camera. Nu mai știa ce să spună.

– Kennedy ne-ar fi scos din asta, spuse directorul pompelor funebre. Numai că a trebuit să-l omorîm. Cred că el era singura noastră șansă. Băiatul meu e acum acolo. Doamne, mi-e atît de frică! De parcă în fiecare săptămînă mi-aș îngropa un fiu. Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

– Cred că vă iubiți băiatul.

– Da. Foarte mult.

– Știți, nu era un neîndemînatic.

– N-am înțeles.

– John. Era plin de grație. Era un atlet frumos. Făcea gimnastică, juca baschet și alerga. Niciodată n-ar fi călcat pe o mină.

Își aminti o veche poezie pentru copii: Calci pe-o plesnitoare, o loveștî pe mama la picioare, calci pe o mină, inima mi-o frîngi fără vină.

A nu se deschide.

– Bună, iubitule, spuse. Și scoase florile din cutie.

Mercedes Barren ședea pe marginea mormîntului, cu spinarea sprijinită de piatra funerară, ascunzînd numele soțului și datele vieții lui. Ținea ochii ridicați spre cer; privea norii rătăcind pe întinderea albastră, într-o stare pe care o considera ca fiind de totală detașare. Juca un joc de copii, încercînd să ghicească cu ce seamănă forma fiecărui nor; se gîndea la elefanți și balene și rinoceri. Își spuse că Susan ar fi văzut doar pești și mamifere acvatice. Își permise cu plăcere să-și închipuie că sus, dincolo de nori, era Raiul și că John o aștepta acolo pe Susan. Gîndul ăsta o mai liniști puțin, dar simți cum lacrimile

i se adună la colţurile ochilor. Le şterse iute. Era singură în cimitir. Gîndi că are noroc, căci comportarea ei nu era cea mai potrivită. Simţi o boare de vînt, care mai risipi puţin din căldură, făcînd să foşnească ramurile copacilor. Rîse, un rîs trist, şi spuse cu voce tare:

– O, Johnny, am aproape patruzeci de ani, tu ai murit de optsprezece şi eu tot nu mai pot de dorul tău.

Bănuiesc că la mijloc era Susan, pricepi? Tu muriseşi şi ea s-a născut şi era atît de micuţă, de neajutorată şi de bolnavă. *Dumnezeule!* Colici şi pe urmă probleme respiratorii şi Dumnezeu mai ştie ce. Era prea mult pentru Annie, înţelegi? Iar Ben, ei bine, afacerea lui abia se punea pe picioare şi muncea toată ziua. Aşa că m-am trezit prinsă în chestia asta. Stăteam trează toată noaptea, astfel ca Annie să apuce cîteva ore de somn. O legănam. Mă plimbam cu ea în braţe. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Toate lacrimile alea de bebeluş, pricepi, toată durerea pe care o simţea, o simţeam şi eu. De parcă am fi putut plînge amîndouă împreună şi ne-am fi simţit un pic mai bine şi cred că dacă n-ar fi fost ea, n-aş fi rezistat. Ticălosule! Nu aveai dreptul să te laşi omorît!

Se opri.

Îşi aminti de o noapte în care, înghesuiţi într-un pat mic din dormitorul lui, îi spusese că refuzase să facă cerere de amînare a înrolării din cauza studiilor. Nu era drept, spusese. Toţi băieţii de la ţară şi din aglomerările marilor oraşe erau măcelăriţi, în timp ce fiii de avocaţi se duceau la universităţile Ivy League şi se aflau în siguranţă. Sistemul era nedrept şi inechitabil şi ticălos, şi el nu va participa la ticăloşie. Dacă-l înrolează, să-l înroleze. Dacă trece de examenul medical, aşa să fie. Nu te teme, îi spuse. Armata n-o să mă vrea. Un încurcă-lume. Anarhist. Instigator al gloatei. Aş fi un soldat ca vai de lume. Ei ar striga la atac şi eu aş întreba unde şi de ce, şi cum se face că, şi de ce nu acolo şi hai să punem la vot. Au rîs la imaginea puţin probabilă a lui John Barren conducînd discuţii în grup despre dacă e sau nu cazul să-l atace pe inamic, aducînd argumente pro şi contra. Dar rîsul ei ascundea o teamă aducătoare de ghinion, şi cînd sosi

scrisoarea care începea cu felicitări din partea președintelui, insistase să se căsătorească, gîndindu-se doar că trebuia să-i poarte numele, că asta era important.

– Susan s-a însănătoșit, spuse Mercedes. I-a trebuit o veșnicie, dar s-a însănătoșit. Și dintr-o dată s-a transformat în fetiță, Annie a mai îmbătrînit puțin și nu-i mai era frică de tot și de toate, iar munca lui Ben nu mai era atît de grea și bănuiesc că mergea bine, așa că devenise tanti Merce, Susan trăia și cred că știam că voi trăi și eu.

Mercedes Barren se înecă brusc cu gîndurile ei.

– O, Doamne, Johnny, și acum a venit cineva și a omorît-o! Pe ea, copilașul meu. Semăna atît de mult cu tine. Și tu ai fi iubit-o. Semăna cu copilul pe care l-am fi avut. Sună cam banal. Nu rîde de mine că sînt o sentimentală. Te cunosc, tu erai mai sentimental decît mine. Erai cel care plîngea la filme. Îți amintești *Melodiile Gloriei?* La festivalul Alec Guinness? Mai întîi am văzut *Ucigașii de femei* și tu ai insistat să rămînem și la al doilea film. Îți aduci aminte? După ce John Mills s-a împușcat și Guinness o cam luase razna și începuse un marș lent al morții în fața oamenilor de la popotă? Se auzea slab o melodie cîntată la cimpoi și tu ședeai acolo, în cinematograf, cu lacrimile prelingîndu-ți-se pe obraji, așa că nu-mi spune mie că eu sînt o sentimentală. Și la liceu, îți aduci aminte cînd Tommy O'Connor n-a putut să arunce mingea împotriva celor de la Saint Brendan și ți-a aruncat-o ție și tu ai țîșnit cu ea în brațe drept înainte, toată lumea striga și își ținea răsuflarea, în plin campionat, la zece metri de coș? Nimic deosebit, spuneai, dar de fiecare dată cînd aduceam vorba despre cele petrecute, începeai să plîngi. Cîștigaseși, și asta te făcea să plîngi. Cred că și Susan ar fi plîns. Plîngea pentru balenele bolnave care ieșeau pe plajă ca să moară și pentru focile care nu erau destul de deștepte ca să fugă de vînători și pentru păsările de mare acoperite de păcură. Toate lucruri pentru care ai fi plîns și tu.

Trase adînc aer în piept.

Sînt nebună, gîndi.

Vorbesc cu un soț mort despre o nepoată moartă.

Dar mi-au ucis iubirea, își spuse.
Iubirea întreagă.

Inspectorul Barren își arătă insigna unui ofițer de poliție în uniformă, așezat la un birou pe la care trebuiau să treacă toți care voiau să intre în biroul șerifului din Dade County. Luă liftul pînă la etajul trei și porni, din memorie, spre divizia omucideri. Dădu de o secretară care o făcu să aștepte pe o canapea incomodă din plastic. Privi în jurul ei, observînd amestecul de aparatură de birou veche și nouă. Gîndi că în munca poliției exista ceva aparte. Chiar și lucrurile noi își pierdeau imediat lustrul. Se întrebă dacă asta avea vreo legătură cu murdăria cu care lucrau și cu atmosfera niciodată curată a birourilor de poliție. Privirea ei rătăci spre cele trei tablouri agățate pe perete: președintele, șeriful și un al treilea bărbat pe care nu-l recunoscu. Se ridică și se apropie de tabloul necunoscut. Dedesubtul portretului unui bărbat zîmbitor, cam grăsuț, cu drapelul american la butoniera hainei, se afla o plăcuță. Era din bronz murdar și pe ea erau trecute numele tipului și *inscripția* MORT LA DATORIE, precum și o dată veche de doi ani.

Își aminti cazul; proceda la o arestare de rutină, urmare a unui scandal în familie care degenerase în omucidere. Un tată beat și fiul său în Little Havana. O crimă tipică, cel mai ușor caz de omucidere: cînd poliția ajunsese la fața locului, tatăl stătea aplecat deasupra corpului, plîngînd cu sughițuri. Era într-atît de distrus, că polițiștii l-au așezat pur și simplu pe un scaun, fără să-i pună cătușele. Nimeni n-ar fi bănuit că-și va ieși din minți atunci cînd au încercat să-l scoată din casă, că va apuca pistolul din tocul unuia dintre polițiști și îl va îndrepta spre ei. Mercedes își aminti funeraliile, uniformele de paradă, drapelul împăturit și salva de focuri de armă, atît de asemănătoare cu cele pe care le trăise mai de mult. Ce mod prostesc de a muri, gîndi. Dar meditînd mai bine, se întrebă care ar fi modul folositor de a muri. Se întoarse iute, cînd detectivul Perry intră în cameră.

– Iartă-mă că te-am făcut să aștepți, spuse acesta. Hai la mine în birou.

Îl urmă de-a lungul unui coridor.

– De fapt, o boxă. Cît să ai unde să lucrezi. Nu mai avem birouri adevărate, cu uşi. Bănuiesc că asta se numeşte progres.

Mercedes zîmbi şi Perry îi făcu semn să ia loc pe un scaun.

– Ce-i nou? întrebă el.

– Asta era şi întrebarea mea, răspunse ea.

– OK, zise Perry. Avem ceva. Îi întinse o foaie de hîrtie peste birou. O luă şi se uită la portretul-robot al unui bărbat cu tenul închis la culoare şi cu părul creţ, arătînd destul de bine dacă nu luai în seamă ochii adînc înfundaţi în cap, care-i dădeau un aspect uşor cadaveric. Dar nu destul ca să te facă să-l respingi, gîndi.

– Asta e...

– Tot ce-am reuşit să facem, o întrerupse. A fost distribuit în tot oraşul şi în toate campusurile universitare. A fost dat la televiziune, cît erai la înmormîntare.

– Rezultatul?

– Cel obişnuit. Toţi cred că seamănă leit cu proprietarul lor, sau cu vecinul care le datorează nişte bani, sau cu tipul care iese în oraş cu fata lor. Dar îi verificăm încetul cu încetul. Poate avem noroc.

– Altceva?

– Mă rog, fiecare dintre crime a avut caracteristicile ei distincte, dar dacă te uiţi bine, toate arată cam la fel. Toate fetele au fost agăţate la o petrecere sau la un bar sau la o asociaţie studenţească sau la un cinematograf dintr-un campus. Agăţate nu e cuvîntul potrivit. Mai degrabă urmărite. De fapt, nimeni nu l-a văzut pe tip agăţîndu-şi victima.

– Dar...

– Ei bine, nici un dar. Îi întrebăm pe oameni. Verificăm trecutul unei serii de persoane – grădinari, studenţi, vagabonzi – încercînd să găsim un tip care cunoaşte destul de bine campusurile, e suficient de tînăr şi arată în aşa fel că poate să se amestece cu cei din campus.

– S-ar putea să dureze cam mult.

– Avem cîţiva băieţi care lucrează numai la asta.

Inspectorul Barren se gîndi o clipă. Nu i se ofereau chiar indicii, dar nici nu avea imaginea completă a situaţiei. Şi simţi

la detectivul Perry un fel de încredere care nu se potrivea cu orele lungi de alergătură şi cu frustrarea la care tocmai fusese supus. Avea impresia că încerca s-o liniştească. Dar mai ştia şi că doar punînd întrebarea care trebuia va deschide uşa care trebuia. Se gîndi puţin. Ideea îi veni brusc.

– Şi cu atacurile nereuşite ce e?

– Ce-ai spus? întrebă detectivul Perry.

– Mi-ai zis că ai cîte puţin din toate, dar nu destul ca să prezinţi un caz de omucidere. N-ai nici un atac ratat? Dacă tipul se ocupă cu asta de... cît timp? Un an şi mai bine, bănuiesc, nu se poate să nu fi ratat o dată sau de două ori. S-o fi dat în bară. Să fi fost surprins de vreun alt student tocmai cînd încerca să înhaţe o victimă. Ceva de genul ăsta, ce zici? Tu trebuie să-mi spui.

– Păăăi, răspunse Perry, lungind cuvîntul. E o idee interesantă...

– Şi nu sînt singura căreia i-a venit.

– Păi... şovăi.

– Nu mă duce pe mine de nas.

– Nici nu încerc.

– Atunci răspunde-mi.

Părea încurcat. Răsfoi cîteva hîrtii. Privi în jur după ajutor.

– Ne-am gîndit să nu-ţi spunem chiar totul, recunoscu.

– Mi-am închipuit.

– N-ai putea s-o laşi baltă? Adică...

– Nici gînd, spuse Mercedes. Vreau să ştiu.

– Bine, dar n-am să intru în amănunte.

Încuviinţă din cap.

– De două ori.

Dădu iar din cap.

– De două ori ticălosul a dat greş. Ultima dată, în noaptea dinainte ca nepoata ta s-o păţească. Dispunem de o parte dintr-un număr mineralogic şi de o marcă de maşină.

– Aveţi un nume?

– Nu pot să-ţi spun.

Inspectorul Barren se ridică.

– Mă duc la şeful tău. Mă duc la al meu. Mă duc la ziare...

Îi făcu semn să se aşeze la loc.

– Avem un nume. Şi am pus să fie urmărit. Cînd vom avea destule date pentru un mandat, îţi spunem şi ţie.

– Eşti sigur?

– Nimic nu e sigur. Ascultă-mă, ziarele au tăbărît pe chestia asta şi o groază de amănunte au apărut în presă. Aşa că ne mişcăm cu grijă, vrem să fim siguri că-l prindem pe tip pentru crimă de gradul unu, nu încercare de atac. Fir-ar să fie, vrem să-l condamnăm pentru toate cinci cazurile. Asta ne va lua ceva timp.

– Procedaţi corect, spuse Mercedes.

Detectivul Perry zîmbi, uşurat.

– Mi-am închipuit că aşa ai să spui.

Îl privi.

– Mă rog, am sperat că ai să spui aşa. Se ridică în picioare. Vreau ca ticălosul ăla să priceapă ce-l aşteaptă. Mai întîi îi pregătesc o plasă a-ntîia, în orice direcţie s-ar întoarce, am un răspuns gata pentru el. Pe urmă îl aşteaptă o celulă pe Raiford Riviera...

Rîndul la execuţia capitală, gîndi Mercedes. Încuviinţă din cap.

– Şi poţi ghici şi singură ce urmează.

Mercedes simţi, pentru o clipă, o imensă satisfacţie.

– Mulţumesc, spuse şi se ridică în picioare.

– Vrei să fii de faţă cînd îi venim de hac?

– N-aş lipsi pentru nimic în lume.

– Foarte bine. Te chem eu.

– Aştept.

Îşi strînseră mîinile şi Mercedes ieşi, simţind, pentru prima oară de mai multe zile, că-i era foame.

Două zile mai tîrziu, cînd s-a întors la serviciu, după o zi mohorîtă în care făcuse un inventar al pieselor de schimb pentru maşină pe care le descoperise la un magazin din zona comercială a districtului, a găsit pe biroul ei două rapoarte. Primul era de la şeful ei şi conţinea datele adunate de la locul în care

fusese găsit corpul Susanei. Al doilea era un raport de autopsie de la ofiţerul-medic examinator. Le-a citit cu atenţie.

CĂTRE: Insp. Mercedes Barren
DE LA: Lt. Ted March

MERCE: Era o urmă de muşcătură. Dar prea difuză pentru un mulaj clar, de aceea nu reprezintă o dovadă de mare valoare. Saliva analizată de pe frotiul zonei prezintă valori enzimatice normale, dar urmele de alcool au făcut dificilă, dacă nu imposibilă, stabilirea grupei sanguine. Tipul băuse un pahar sau două. Băutura încurcă întotdeauna lucrurile. Chiar şi una sau două beri. Am trimis oricum proba înapoi la laborator şi le-am cerut să mai încerce o dată. Cele două prezervative găsite la faţa locului conţineau probe de spermă diferite. Amîndouă erau considerabil deteriorate. Totuşi, una era tipul A pozitiv, cealaltă O pozitiv. Sînt analizate în continuare. Pînă acum, nici un fel de amprente care să ne ajute la ceva, dar vor încerca cu laser pe cutiile de răcoritoare. O să te informez. Pînă în prezent, mai nimic care să servească la ceva. Îmi pare rău. Dar încercăm în continuare.

CĂTRE: Inspector Mercedes Barren
DE LA: Medic legist Arthur Vaughn

INSPECTORE Barren: Decesul femeii albe de optsprezece ani, identificată ca fiind Susan Lewis din Bryn Mawr Pennsylvania, a fost provocat de traumatisme masive în partea din dreapta spate a osului occipital, însoţite de asfixiere datorată strangulării cu o ligatură de nailon în jurul gîtului. (Pentru cauza exactă, vezi procesul-verbal al autopsiei.) Frotiurile genitale negative. Testul fosfatază acidă negativ.

INSPECTORE: cînd a fost violată, victima era inconştientă din cauza loviturii primite în cap. Probabil că nu şi-a recăpătat cunoştinţa cînd a strangulat-o. Actul sexual însă a avut loc înaintea decesului. Dar nu există semne de ejaculare. Probabil datorită prezervativului.

Îmi pare nespus de rău de ce s-a întîmplat. Procesul-verbal al autopsiei poate răspunde la toate întrebările tale, dar dacă n-o face, nu ezita să mă chemi.

Mercedes puse cele două rapoarte în poşetă. Aruncă o privire prin procesul-verbal al autopsiei, cu diagrama lui schematică şi paginile de descriere transcrise cuvînt cu cuvînt de pe dictafonul medicului legist. Înălţime. Greutate. Creierul: 1220 grame. Inima: 230 grame. Cetăţean american de gen feminin, bine dezvoltată. Nu se observă nici o anomalie. Viaţa redusă la aceste fapte şi cifre. Nu aveai cum să măsori tinereţea, entuziasmul şi viitorul. Mercedes simţea că-i era greaţă şi-i fu recunoscătoare medicului că nu-i trimisese diapozitivele de la autopsie.

În seara aceea, în drumul ei spre casă de la birou, se opri la o librărie mică. Vînzătorul era un bărbat cu ochii ca mărgelele, care-şi freca tot timpul mîinile, punctîndu-şi vocea cu mişcări ale corpului. Mercedes gîndi că era o perfectă reîncarnare a lui Uriah Heep.

– Ceva care să vă ajute să evadaţi din realitate? Un roman, presupun, un roman de aventuri sau un roman de groază. O poveste de dragoste sau poliţistă. Ce să fie?

– Evadarea adevărată, spuse Mercedes, nu face decît să înlocuiască o realitate cu alta.

Vînzătorul se gîndi o clipă.

– Sînteţi genul care preferă nonficţiunea, aşa-i?

– Nu. Poate. Numai că nu sînt într-o dispoziţie romantică. Dar aş vrea ceva care să mă facă să uit.

Ieşi din prăvălie cu două cărţi. O istorie a campaniei britanice în Insulele Falkland şi o nouă traducere a *Oresteiei* lui Eschil. Ceva mai încolo, pe aceeaşi stradă, era un magazin de delicatese şi-şi făcu pofta cumpărînd o salată cu paste şi o sticlă de vin despre care vînzătorul o asigură că era un excelent Chardonnay californian. Va mînca bine, gîndi, va citi puţin. În seara aceea, la televizor era un meci de fotbal, la care se putea uita pînă adormea. Fotbalul era o pasiune secretă. Zîmbi la acest gînd; îşi ascundea entuziasmul de colegii ei. Şi-aşa competenţa ei femi-

nină reprezenta o amenințare pentru ei. Dac-ar fi încercat să le uzurpe și jocul... Așa că se bucura de el în particular.

Cumpărînd un singur bilet la meciuri, stînd în partea din spate a stadionului sau acasă, tolănită de una singură în fața televizorului, concesia făcută sexului slab fiind poate reprezentată de vinul alb băut dintr-un pahar de cristal cu picior lung, și nu o cutie cu bere fără calorii. Dar, gîndi ea, se îmbrăca special pentru această ocazie. Dacă jucau Delfinii, scotea la purtare tricoul albastru cu portocaliu și privea meciul cu palmele asudate ca orice bărbat. Recunoștea că purtarea ei avea ceva nebunesc, dar considera că nu face nimănui nici un rău, și ei îi plăcea. Își aminti de Susan, care trecuse pe la ea într-o duminică cu un an în urmă și privise, cu gura căscată de uimire, cum inspectorul Barren, înjurînd tot timpul, incapabilă să stea locului, se plimba de la un capăt la altul al camerei de zi a apartamentului ei, cuprinsă de o evidentă durere, de care nu scăpase decît datorită unui gol băgat de Delfini în ultimele momente ale jocului. Această amintire o făcu să zîmbească.

– Dacă ar ști... spusese Susan.

– Șșș. E secret, răspunsese mătușa ei. Nu spune nimănui.

– Oh, tanti Merce, zisese Susan în cele din urmă, cum se face că nu știu niciodată la ce să mă aștept de la tine? După care se îmbrățișaseră. Dar de ce fotbal? De ce sportul? insistase nepoata.

– Pentru că toți avem nevoie de victorii în viața noastră, răspunsese Mercedes.

3

De mai multe ori în următoarele cîteva zile, Mercedes luptase din greu cu tentația de a le telefona inspectorilor de la omucideri. Ocupîndu-se de treburile ei, lucrînd la alte delicte, prelucrînd probe, își închipuia ce anume se întîmpla. Îl vedea pe urmăritor ținîndu-se după asasin, studiindu-i în tăcere mișcările, în timp ce alți inspectori descopereau pe unde umblase, începuseră să-i arate fotografia martorilor, adunînd laolaltă toate bucățelele din care se construiește un caz de crimă.

Cam la zece zile după asasinarea Susanei, inspectorul Barren depunea mărturie într-un caz de crimă; după locul în care fuseseră descoperite cartuşele în casa în care un traficant de droguri şi iubita lui fuseseră ucişi, inspectorul Barren reconstituise întreaga crimă. Mărturia ei era importantă, nu cea mai importantă; ca urmare, interogatoriul la care o supunea avocatul teribil de apreciat al ucigaşului plătit era mai degrabă o hărţuială, nimic foarte grav. Ştia că nu existau fapte care s-o pună în încurcătură; cu toate astea se străduia din greu să nu-i permită avocatului să-i zăpăcească într-atît pe juraţi, încît să se piardă impactul celor ce avea de spus.

Îl auzi rostind monoton o altă întrebare:

– Aşadar, pentru că acele cartuşe erau aşezate aici, unde aţi dedus că stătea asasinul?

– Dacă vă uitaţi la diagrama care poartă ca probă a acuzării numărul doisprezece, veţi vedea, domnule avocat, că toate cartuşele au fost descoperite cam la şaizeci de centimetri de uşa de la dormitor. Un Browning de nouă milimetri azvîrle cartuşele cu o viteză constantă. Ca urmare, se poate spune, cu un anumit grad de certitudine ştiinţifică, unde stătea cel ce a tras.

– Nu se puteau rostogoli?

– Covorul din partea aceea a camerei este lâţos şi gros de cinci centimetri, domnule avocat.

– L-aţi măsurat dumneavoastră?

– Da.

Avocatul se uită în notiţele lui. Mercedes îşi fixă privirea asupra acuzatului. Era un imigrant columbian scund, musculos, fără altă educaţie decît cea referitoare la metodele şi modurile de a ucide. Va fi condamnat, îşi spuse, şi peste treizeci de secunde un altul va coborî din următorul avion al companiei Avianca şi-i va lua locul. Ucigaşii erau batistele de hîrtie ale industriei drogurilor: erau folosiţi de cîteva ori şi pe urmă aruncaţi fără nici o ceremonie.

Privirea îi trecu dincolo de acuzat şi-l văzu pe locotenentul Burns intrînd prin uşa din spate. O clipă crezu că avea vreo legătură cu ucigaşul judecat, dar văzu cum îi face semn pe ascuns, ridicînd degetul mare spre ea.

Imaginația ei făcu un salt.

Îl privi pe locotenent avansînd cu pași mari pe culoarul central al sălii tribunalului și aplecîndu-se peste balustradă, pentru a șopti cîteva cuvinte în urechea procurorului plictisit. Acesta se îndreptă pe scaun, se răsuci și pe urmă se ridică în picioare.

Inspectorul Barren se uită la locotenent, care-i zîmbi, un zîmbet mic, o ușoară ridicare a colțurilor buzelor.

– Onorată Curte, spuse tînărul procuror, putem veni la bară?

– E important? întrebă judecătorul.

– Așa cred, răspunse procurorul.

Avocatul apărării, stenograful tribunalului și procurorul se îndreptară cu toții spre judecător, într-o parte unde jurații nu-i puteau auzi. Discutară o clipă, după care cei trei se întoarseră la locurile lor. Judecătorul se adresă juraților.

– Vom lua o scurtă pauză, după care acuzarea va audia un nou martor. Privi spre inspectorul Barren. Se pare că e nevoie de serviciile dumneavoastră în altă parte. Puteți fi oricînd rechemată, așa că vă rog să țineți minte că sînteți în continuare sub prestare de jurămînt.

Inspectorul Barren încuviință din cap. *Înghiți în sec.*

Judecătorul se încruntă.

– Inspector Barren, stenograful nu poate înregistra un semn făcut cu capul.

– Da, onorată Curte. Sub jurămînt. Înțeleg.

Mercedes și locotenentul ieșiră repede din sala de judecată. Cînd ieșiră pe ușă și trecură prin detectorul de metale, locotenentul spuse:

– L-au găbjit pe nenorocitul ăla cam acum o oră și jumătate. E la omucideri, la interogatoriu. Acum îi piaptănă casa și mașina. Dimineața asta s-a emis *mandat* de percheziție. Probabil că ne-am intersectat în drum spre tribunal. Am încercat să dăm de tine, dar tocmai depuneai mărturie. Așa că m-am decis să vin să te iau chiar eu.

Inspectorul Barren încuviință din cap.

Ieșiră în grabă din tribunal. Era toamnă în Florida, o ușoară scădere a căldurii apăsătoare din timpul verii. O adiere slabă făcea ca drapelele de pe fațada tribunalului să se umfle.

– De ce l-au înhățat? întrebă Mercedes.

– Urmăritorul l-a văzut pe ticălos cumpărînd două perechi de dresuri de damă noaptea trecută, într-un magazin deschis toată noaptea. Le-a băgat într-un fișet de la Universitatea din Miami, împreună cu un ciocan cu cap rotund.

– Cine e ?

– Un tip ciudat, un străin. Un fel de arab. Din cîte am auzit, student de profesie. A urmat cursuri pe la toate *facultățile*. S-a înscris cu tot felul de nume diferite. Curînd vom ști mai multe. Locotenentul se opri lîngă portiera unei mașini fără însemnele poliției. Vrei să asiști la interogatoriu sau la percheziția de la el de-acasă?

Se gîndi o clipă.

– Hai să dăm o fugă pînă la el acasă, și după aia ne ducem la poliție.

– S-a făcut.

Orașul defila în spatele parbrizului în timp ce se îndreptau spre casa suspectului. Locotenentul conducea iute, în tăcere. Inspectorul Barren încerca să-și închipuie imaginea suspectului și nu reușea. Se ocăra în gînd: a fi bun polițist înseamnă a trage concluzii și a emite suspiciuni bazate pe fapte. Nu știi nimic despre omul acela, își spuse. Așteaptă. Află. Adună. Așa vei ajunge să-l cunoști. Locotenentul încetini și o luă pe una dintre ieșirile spre aeroport. Doar cu cîteva cvartale înainte de aeroport, coti pe o stradă ciudată, cu case scunde din cărămizi de cenușă, în care locuiau mai ales familii de latino-americani și de negri. Multe dintre ele erau înconjurate de garduri din lanțuri, dincolo de care patrulau cîini mari. Era firesc, cîinii cei mai mari trăiau în zonele mărginașe, în cartierele muncitorești atît de vulnerabile în fața hoților, acolo unde atît soțul cît și soția se duceau în fiecare zi la lucru. Casele erau ușor retrase de la stradă, dar nu exista urmă de verdeață. Pe stradă nu vedeai nici urmă de copac, nici măcar palmieri, care păreau să crească pretutindeni în oraș. Mercedes gîndi că era un loc deosebit de neatrăgător; probabil că vara căldura transforma toată strada într-un infern mereu prăfuit, în care tensiunile și mînia creșteau cu aceeași intensitate ca bacteriile.

Văzu mașinile poliției înșirate la capătul străzii, în jurul ultimei dintre casele acelea micuțe, cafenii. Era și o camionetă de la hingheri. Locotenentul făcu semn spre ea.

– Se pare că tipul avea un doberman teribil de credincios. Cineva de la ecarisaj a trebuit să-i facă felul. Un avion, cu aripile și cu flapsurile coborîte, trecu înspăimîntător de aproape pe deasupra capetelor lor, înecînd într-o avalanșă de zgomote tot ce ar mai fi vrut să adauge locotenentul. Inspectorul Barren gîndi că, dacă ar fi fost silită să audă zgomotul acesta tot timpul, și ea ar fi ajuns să ucidă.

Parcară mașina și-și croiră drum printr-un grup mic de curioși, care priveau în tăcere. Inspectorul Barren zări doi oameni de la omucideri pe care-i cunoștea vorbind cu vecinii, ca să se asigure că nu pierd vreun fir care i-ar putea conduce undeva înainte ca presa să tabere peste ei. Îl salută din cap pe șeful echipei care percheziționa casa. Era un fost polițist de stradă, asemănător cu ea, care lucrase cam prea de multe ori sub acoperire. În unul dintre ultimele lui cazuri se pusese o întrebare cam ciudată în legătură cu niște bani pentru droguri capturați într-o razie. O sută de mii de dolari în bancnote de douăzeci și de o sută a fost predată la casierie, împreună cu un kilogram de cocaină. Acuzații erau doi studenți la Northeast, care au declarat celor de la poliție că avuseseră mai mult de un sfert de milion bani gheață în momentul raziei, lăsînd astfel cam o sută cincizeci de mii descoperite. O situație nasoală, care făcuse ca polițistul să fie transferat și cei doi studenți să primească pedepse mult mai mici. Banii nu au fost recuperați niciodată. Ca mulți alți polițiști, inspectorul Barren refuzase cu tărie să tragă concluzia evidentă, preferînd să creadă că cineva minți și sperînd că acest cineva nu era polițistul. Dar, gîndi pe cînd se apropia de el, era un polițist extrem de competent și se simți ciudat de ușurată.

– Ce mai faci, Fred? întrebă.

– Bine, Merce. Dar tu?

– Destul de bine.

– Îmi pare sincer rău în legătură cu motivul pentru care ești aici.

– Mulțumesc, Fred. Drăguț din partea ta.

– Ăsta e nenorocitul, Merce. Nu există nici o îndoială. Intră numai şi ai să vezi că lucrul ăsta se simte.

– Sper.

Îi ţinu uşa deschisă. În interiorul căsuţei era răcoare. Putea auzi suflul instalaţiei de aer condiţionat. Probabil că poliţiştii i-au dat drumul, gîndi. O trecu, totuşi, un frison, întrebîndu-se dacă se datora schimbării bruşte de temperatură.

La prima vedere, casa părea tipică pentru un student. Biblioteca era construită din blocuri cenuşii de cărămidă din cenuşă şi din scînduri din lemn de pin, şi şiruri de cărţi în ediţii de buzunar se luptau pentru puţin spaţiu. Mobila părea uzată şi sărăcăcioasă, o canapea cu o cuvertură indiană decolorată, aruncată peste ea ca să ascundă o ruptură în material, două scaune cu tapiseria din plastic, o masă cafenie din lemn, uzată, cu urme de arsuri de ţigară. Pe pereţi erau afişe de călătorie din Elveţia, Irlanda şi Canada, peisaje bucolice cu vegetaţie luxuriantă. Mercedes cuprinse totul din priviri, gîndind că, pînă acum, nu dovedea nimic.

– Cît se poate de obişnuit, ce zici?

Se întoarse spre locul de unde venea vocea.

– Fred, arată-mi ceva interesant.

– Tocmai am început să cercetăm mai în amănunt. Uită-te la maşina de scris.

Pe masa cafenie se afla o maşină de scris, cu o foaie de hîrtie în ea. Se aplecă şi citi ce scria pe foaie:

murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar

murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar murdar

Dumnezeule Dumnezeule Dumnezeule Dumnezeule Dumnezeule

Dumnezeule Dumnezeule

Ucide

Trebuie să spăl lumea

– Am găsit şi cutia lui cu trofee.

– Cu ce?

– Cu trofee.

– Nu vre...

– Iartă-mă, Merce, am uitat ce te leagă de el. Inspectorul făcu o pauză. Se pare că păstra cîte ceva de la victimele lui. Sau, cel puţin, cîte ceva de la unele dintre ele. În dulap, într-o cutie de pantofi, e un teanc de tăieturi din ziare despre crime, pînă la uciderea nepoatei tale. Mai sînt cîţiva cercei şi unul sau două inele. Şi mai ce? Un pantof de damă şi o pereche de chiloţi cu o pată de sînge pe ei.

Şovăi.

– E exact genul de cutie pe care ne rugăm s-o găsim în cazuri ca ăsta. Nu ştiu dacă există cîte ceva care să facă legătura cu fiecare dintre crime, dar oricum e destul în ea care să trimită la unele dintre ele. Or asta înseamnă că ticălosul s-a prins cît se poate de zdravăn în laţ.

Mercedes se uită la el.

– Sper.

– Crede-mă. Nu există nici un dubiu. Groaznic e că pot pune pariu că mai există vreo două crime pe care ticălosul le-a comis şi despre care habar n-aveam.

Îşi petrecu braţul pe după umerii ei şi începu s-o conducă spre ieşire.

– Nu-ţi fie frică. Percheziţia e legală. Probele sînt aici. Probabil că acum tipul face mărturisiri. Singurul lucru care mă îngrijorează e nota asta de ciudăţenie. Probabil e cam scrîntit. De ce nu te duci să vezi cu ochii tăi?

– Mulţumesc, Fred.

– N-ai pentru ce. Cheamă-mă oricînd, dacă vrei să ştii ceva anume.

– Mulţumesc mult. Deja mă simt mai bine.

– Grozav.

Dar nu se simţea.

Se adresă locotententului Burns, care o aştepta afară.

– Vreau să-l văd pe tipul ăsta. În carne şi oase.

Cînd maşina porni, nu se întoarse să privească spre casă.

La serviciul omucideri al districtului fură conduşi, ea şi locotenentul Burns, într-o cameră întunecoasă cu o oglindă cu

două fețe ce dădea în altă cameră. Dădu mîna cu mai mulți polițiști adunați ca să asiste la interogatoriul din camera de alături. Într-un colț, unul dintre ei înregistra pe un casetofon. Nu vorbea nimeni. O clipă își aminti de sute de filme și de programe de televiziune pe care le văzuse. Cineva îi oferi un scaun și șopti:

– Neagă încă totul și se pare că e tare. De două ore se ocupă de el. Îi mai dau cinci minute, poate cinci ore. Greu de spus.

– A cerut un avocat? întrebă.

– Încă nu. Cu atît mai bine.

Se gîndi la foaia scrisă la mașină.

– E normal? întrebă Mercedes vocea cu care vorbea, privindu-l pentru prima dată pe suspect. Era un bărbat scund, musculos, bine făcut, ca un luptător sau boxer de categorie ușoară, cu păr negru ondulat și ochi albaștri strălucitori, combinație ciudat de tulburătoare pentru inspectorul Barren. Purta blugi și un tricou portocaliu, în cinstea campionatului național de fotbal al Universității din Miami. Lui Mercedes i se păru alunecos; văzu cum mușchii brațului i se încordează. Gîndi cît de puternic era brațul acesta mic și dintr-o dată în fața ochilor îi apăru lovitura scurtă, razantă a ciocanului, o explozie albă de durere în întunericul neantului.

– Nu-i întreg la minte. Acum un minut ne-a citat din Coran. Ascultă-l.

Își concentră atenția asupra celor trei bărbați din camera de interogatoriu. Inspectorul Moore punea întrebările, în timp ce inspectorul Perry, stînd pe scaun, lua notițe, dar mai ales îl fixa pe suspect cu o privire dură, ochii săi urmărind fiecare mișcare pe care o făcea acesta, îngustîndu-se atunci cînd respectivul dădea răspunsuri cu tentă religioasă, echivoce, reflectînd mînie și amenințare, ca și cum s-ar fi înfuriat pînă la a deveni violent din cauza minciunilor. De fiecare dată cînd inspectorul se mișca pe scaun, suspectul se fîțîia și el, încurcat. Mercedes gîndi că era un joc plin de măiestrie.

– Spune-mi, de ce ai cumpărat dresurile?

– Erau un cadou.

– Pentru cine?

– Pentru cineva de acasă.

– Unde e acasă?
– În Liban.
– Şi ciocanul?
– Voiam să-mi repar maşina.
– Unde te aflai în noaptea de opt septembrie?
– Acasă.
– Te-a văzut cineva?
– Locuiesc singur.
– De ce le-ai omorît pe toate fetele alea?
– N-am omorît pe nimeni.
– Atunci cum se explică faptul că am găsit un cercel aparţinînd unei tinere pe nume Lisa Williams, la tine acasă? Şi ce-i cu perechea aia de chiloţi pătaţi cu sînge, la fel cu cei pe care-i purta Andrea Thomas cînd un nemernic a înhăţat-o din campusul Miami-Dade? Presupun că şi ăştia erau un cadou. Şi ţi-ai făcut de lucru cu tăieturile, ai? Făceai colecţie de relatări din ziare, aşa-i?
– Astea sînt obiectele mele! Obiectele mele speciale! Nu aveaţi dreptul să vă atingeţi de ele! Pretind să-mi fie date înapoi!
– Nu zău, nemernicule. N-ai dreptul să pretinzi nimic.
– Eşti un diavol.
– Da, se prea poate, pentru că o să am grijă să ajungi în iad.
– Niciodată! Eu cred cu adevărat.
– Cum? Crezi în crimă?
– Pe lumea asta trăiesc oameni murdari.
– Femei tinere?
– Mai ales femei tinere.
– De ce sînt murdare femeile tinere?
– Ha! Ştii tu de ce.
– Mai spune-mi şi tu.
– Nu. Şi tu eşti murdar. Necredincios!
– Numai eu sau toţi poliţiştii?
– Poliţiştii, toţi poliţiştii.
– Ţi-ar plăcea să bagi un glonţ în mine, aşa-i?
– Eşti un necredincios. Cartea îmi spune că dacă omori un necredincios e un lucru sfînt. Profetul spune că asta îţi deschide drumul spre rai.

– Ei bine, omule, unde te duci tu nu prea seamănă a rai.
– Asta nu înseamnă nimic. Doar carnea mea merge acolo.
– Mai spune-mi despre carne.
– Carnea e ticăloasă. Puritatea vine din gînduri.
– Ce trebuie să faci cu carnea ticăloasă?
– S-o distrug.
– De cîte ori ai făcut-o?
– În inima mea, de multe ori.
– Dar cu propriile tale mîini?
– Asta e o treabă între mine şi stăpînul meu.
– Cine anume?
– Avem un singur stăpîn care sălăşluieşte în grădină.
– De unde ştii?
– Îmi vorbeşte.
– Adesea?
– Cînd îmi porunceşte, îl ascult.
– Ce-ţi spune?
– Să învăţ căile necredincioşilor. Să-mi însuşesc obiceiurile lor. Să mă pregătesc pentru războiul sfînt.
– Cînd începe războiul sfînt?

Suspectul rîse cu poftă, lăsîndu-se pe spate pe scaun, deschizînd larg gura, astfel că dispreţul şi scîncetele vocii lui inundară camera mică. Lacrimi porniră să i se prelingă pe obraji. Rîse cîteva minute, fără ca inspectorii să-l întrerupă. Mercedes Barren ascultă sunetul acelui rîs şi simţi cum i se face rău. În cele din urmă, suspectul se linişti, doar din cînd în cînd cîte un chicotit mai ieşindu-i de pe buze. Privi drept spre inspectorul Perry, după care rosti cu o voce egală, înspăimîntătoare:

– A şi început.

Perry se smuci brusc din scaun şi lovi tare cu amîndoi pumnii în masa care-l despărţea de suspect. Zgomotul semănă cu o împuşcătură şi Mercedes Barren văzu cum cei care se aflau cu ea în cameră încremenesc.

– Războiul împotriva fetelor tinere, da? Faptul că le posedai făcea şi el parte din planul de bătaie?

Suspectul privea îngheţat la inspector.

Se lăsă tăcerea.

Cînd vorbi, spusele lui erau bine chibzuite, vocea înspăimîntătoare.

– Nu ştiu nimic despre femeile voastre murdare.

Îndreptă un deget spre inspector.

– Nu mai intenţionez să discut cu tine.

Degetul căzu brusc pe o foaie de hîrtie din faţa suspectului. Inspectorul Barren ştia că era un formular cu drepturile constituţionale. Suspectul începu să lovească cu degetele în formular.

– Nu sînt obligat să discut cu tine...

Loviturile degetelor sunau ca împuşcăturile unei arme de calibru mic.

– Doresc să fie de faţă un avocat...

Sunetul crescu în intensitate.

– Numiţi-mi unul...

Degetele se strînseră pumn şi loviră cu putere masa.

– Îmi cunosc drepturile. Îmi cunosc drepturile. Îmi cunosc drepturile. Îmi cunosc drepturile. Îmi cunosc drepturile.

Cei doi inspectori se ridicară în picioare, privind răuvoitor spre prizonier.

– Nu mi-e frică de voi, spuse acesta. Dumnezeu e cu mine şi nu mă tem de justiţia voastră păgînă. Aduceţi-mi un avocat ca să pot beneficia de drepturile mele! Ca să mă pot bucura de drepturile mele! M-aţi auzit? Sadegh Rhotzbadegh solicită un avocat, e bine?!

Cei doi inspectori ieşiră din cameră.

– Sînt un adevărat credincios! strigă. Un adevărat credincios!

Suspectul îi privi plecînd. Se întoarse apoi spre oglindă şi ridică degetul mijlociu. Casetofonul ce rula banda în tăcere, în colţ, înregistră un nou hohot de rîs lung, răguşit, înainte de a fi oprit de un poliţist care înjura în barbă. Inspectorul Barren se ridică şi oftă. Cel puţin, îşi spuse, nu e greu să-l urăşti pe omul care a omorît-o pe Susan. Şi gîndul ăsta o mai linişti puţin.

Timpul aluneca pe lîngă sentimentele inspectorului Barren.

Îşi reluă rutina de zi cu zi, împingînd arestarea studentului libanez undeva mai în spatele gîndurilor ei. O zi grea a fost aceea

în care s-a dus în dormitorul de la cămin al Susanei şi i-a împachetat toate cărţile şi hainele şi hîrtiile, ca să le trimită surorii sale. Dăduse peste o scrisoare de dragoste neterminată către un băiat pe nume Jimmy, pe care nu-l cunoştea, plină de entuziasmul unei tinere fete care-şi lăsa rapid în urmă copilăria. Citise rîndurile scrise şi făcuse legătura cu un băiat înalt, stîngaci, care stătuse intenţionat în spatele tuturor la biserică, în timpul slujbei, şi apoi la mormînt, neştiind care era locul lui în mijlocul acelei dureri; încurcat, gîndi Mercedes, aşa cum fusese şi ea cîndva, la gîndul că trăia şi îngrozit de sentimentul oribil de uşurare ce se face auzit în cei tineri în clipele morţii, spunînd: Cel puţin viaţa mea merge înainte. Mercedes Barren citi: „ ...Abia aştept să treacă anul ăsta. La jumătatea trimestrului ne ducem o săptămînă în Bahams, pentru lucrări de laborator. Ne îmbarcăm pe submarinul de cercetare şi petrecem o săptămînă sub apă. Mi-aş dori să fii şi tu acolo. Mă gîndesc la aceste ultime nopţi şi la tot ce am trăit împreună..." Mercedes zîmbi. Ce trăiseră împreună? Pentru o clipă, speră că nepoata ei trăise cu pasiune şi se abandonase cu adevărat, se dăruise cu totul dorinţei. Ar fi atenuat cumva violul din ultimele clipe ale vieţii ei.

Pusese apoi scrisoarea deoparte. Nu era cinstit s-o citească. Dar, pentru moment, simţise o oarecare plăcere, ca şi cum Susan, chiar dacă nu înviase, ar fi revenit cîteva clipe lîngă ea. Acest gînd îi trezise un puternic sentiment de vinovăţie şi Mercedes se dedicase apoi împachetatului, păstrînd scrisoarea şi cîteva alte lucruri de acelaşi fel, ca să le dea băiatului aceluia stîngaci.

Fă tot timpul ceva, îşi spunea.

Zece zile după arestarea lui Sadegh Rhotzbadegh îi telefonă inspectorului Perry la serviciu. Era într-o marţi, după-amiaza tîrziu, ziua în care se se întrunea completul de judecată. Perry veni repede la telefon, cu un ton de scuză în glas.

– Doamne, Merce, îmi pare rău că n-am telefonat eu, dar am fost atît de ocupat...

– Nu face nimic, răspunse. Aţi compărut astăzi?

– Păi, şi da, şi nu.

– Ce vrei să spui?

– Da, am compărut şi da, ne aşteptăm azi la o punere sub acuzare pentru crimă de gradul unu. Dar nu în cazul lui Susan şi în încă într-un caz.

– Nu pricep.

– Ascultă-mă. Modul de operare a fost acelaşi în cazul tuturor celor cinci crime de la Dade şi a celei de la colegiul din Broward County. Tipul studiază acolo, la electrotehnică. Oricum, avea la el acasă tăieturi din ziare despre toate cele cinci asasinate. Grupa lui sanguină se potriveşte cu cea a sîngelui din una dintre probele de spermă găsite lîngă corpul Susanei – dar nu şi cu cealaltă. Mai e şi problema vechimii probei, care se potriveşte. Grupa lui sanguină e foarte obişnuită şi n-am putut analiza mai în detaliu proba. Tot ce a putut face laboratorul a fost să-l încadreze în categoria de cincizeci la sută.

– N-au putut să meargă mai departe cu analiza?

– Nu. Nici în cazul de la Broward.

– Deci?

– Pentru unul dintre celelalte cazuri de la Dade nu dispunem de nimic, doar de tăieturile din ziare.

– Deci?

– Păi, în concluzie, datorită bijuteriilor, lenjeriei găsite la el acasă, datorită unui pantof, pe care naiba ştie de ce l-a păstrat, am făcut legătura cu trei dintre cele şase crime. Legătura nu e cuvîntul cel mai potrivit. L-am priponit definitiv e mai corect spus. În consecinţă, închidem toate cazurile. Dar numai cu trei acuzaţii. Evident, dacă se ajunge la condamnarea la moarte, putem introduce dovezi legate şi de celelalte crime, dar asta abia mai tîrziu.

Inspectorul Barren nu spunea nimic, se gîndea.

– Merce, îmi pare rău. Esenţialul e că tipul va dispărea. Poate va fi condamnat la moarte. Nu asta contează?

– Nu renunţa, spuse Mercedes.

– Ce-ai zis?

– Şi cu maşina cum rămîne?

– Era curată, cu excepţia unui cercel.

Mercedes dădu să spună ceva, dar fu întreruptă.

–... Nu... ştiu la ce te gîndeşti. Aparţinea uneia dintre celelalte fete. N-am dat de perechea cercelului găsit lîngă cadavrul Susanei. Dac-am găsi-o, am da lovitura.

– Nu renunţa.

– Merce, nu renunţăm. Căutăm în continuare. Dar ştii cum merg lucrurile. Trebuie să justific în faţa şefilor mei ce fac oamenii şi cît timp anume. Pentru ei, cazul e închis. Vom obţine o condamnare. Tipul e deja de domeniul trecutului. Birocraţia de la mine nu diferă deloc de cea de la tine.

– Fir-ar să fie, spuse ea.

– Nu te condamn.

– Mă simt înşelată.

– Nu privi aşa lucrurile. Gîndeşte-te la cei care comit crime şi scapă. Hai, Merce, ştii că nu obişnuim să pornim un caz cînd avem de-a face cu un ucigaş oarecare. Fii mulţumită că-l vezi plătind pentru cazurile pe care le putem duce la bun sfîrşit.

– N-a spus nimic care să-l dea de gol?

– Nu. E prea deştept. A urmat şi un curs de drept constituţional, dacă te interesează.

– Nu e...

– Nici vorbă. Vreau să spun că sînt sigur că vor încerca să-l scape zicînd că-i nebun, şi trebuie să recunosc că nu-i chiar în toate minţile. Cred că, de fapt, îi lipseşte o doagă. Dar chiar dacă Alah i-a şoptit la ureche să le omoare pe fetele alea, cu siguranţă că nu i-a spus să le şi violeze. Nu aşa procedează Alah, nici chiar în zilele lui proaste. Şi tot atît de sigur e că nu aşa operează un schizofren paranoic.

Tăcură o clipă.

Mercedes nu se simţea în largul ei, de parcă, brusc, în cameră s-ar fi făcut foarte cald. Auzi vocea detectivului Perry la celălalt capăt al firului.

– Ascultă, Merce, cheamă-mă oricînd. Dacă mai aflăm ceva, te ţin la curent.

Îi mulţumi şi închise telefonul.

Gîndi că era nespus de nedrept, lipsit de sens, exact aşa cum acţiona de obicei justiţia. Îi era ciudă pe ea că ştia atît de bine toate chiţibuşurile şi toate scurtăturile ce caracterizau sistemul

juridic. Faptul că tot ce era legat de omorîrea Susanei părea perfect de înțeles din punctul de vedere al unui polițist o înfuria și mai tare. Era furioasă pe ea însăși că înțelege.

În noaptea aceea n-a putut să doarmă. S-a uitat la toate emisiunile de la televizor și în cele din urmă a citit Eschil pînă-n zori, cînd, o dată cu primele licăriri ale dimineții, a trecut la primele strofe din *Odiseea,* dar nici măcar clasicii n-au reușit s-o liniștească. În ziua aceea s-a dus mai devreme la lucru și a stat pînă tîrziu, rezolvînd febril tot felul de hîrțoage, refăcînd rapoarte, analize și descrieri ale locurilor unor crime, totul pe cît îi stătea în putință de bine, pînă cînd, în cele din urmă, s-a dus acasă prin noaptea care se lăsase din nou și, după ce s-a dezbrăcat în chiloți și tricou, a pus perna și o cuvertură pe podea și a dormit pe lemnul tare, gîndindu-se tot timpul că nu-și dorea să se simtă bine.

Timpul lichid o învălui. Avea impresia că sentimentele ei erau cumva în așteptarea unei hotărîri legate de moartea Susanei. După ce a fost anunțată punerea sub acuzare pentru cele trei crime din culpă, inspectorul Barren se duse la șeful biroului Omucideri de la procuratură, amintindu-i, prin prezența ei că, deși neacuzat de moartea Susanei, studentul libanez era totuși răspunzător de ea. Participă la toate audierile, la fiecare întîlnire cu cei doi tineri procurori cărora li se încredințaseră cazurile. Revăzu toate probele, le cercetă pe fiecare în parte, după care le trecu din nou în revistă. Încercă să anticipeze punctele slabe pe care le-ar fi putut exploata avocații însărcinați din oficiu cu apărarea lui Sadegh Rhotzbadegh. Le trimise procurorilor memorii cu toate considerațiile ei, memorii urmate fie de o vizită sau, măcar de un telefon, pînă se convingea că lacuna pe care o observase în desfășurarea cazului era eliminată. Știa că îi enerva cu comportarea ei, mai ales prin felul plin de pedanterie în care analiza fiecare aspect al cazului. Dar văzuse în viața ei prea multe procese pierdute din cauza lipsei de energie a acuzării, a lipsei de previziune, și era hotărîtă ca una ca asta să nu se întîmple.

Şi după ce îşi simţea mintea şi memoria epuizate de repetata trecere în revistă a probelor, se ducea la închisoarea districtuală, unde studentul libanez ocupa singur o celulă în aripa de maximă securitate. Trecea de sistemele electronice de încuiere, cobora pe coridoare cenuşii de atîtea crime comise de om, prin detectoare de metal şi dincolo de o inscripţie care spunea: INTRAREA NEAUTORIZATĂ ÎN ARIPA DE VEST ESTE PASIBILĂ DE PEDEAPSĂ PRIN LEGE. Îşi trăgea un scaun pe culoar, în faţa celulei în care se afla studentul libanez şi şedea privindu-l. Prima dată, acesta rîsese şi-i strigase obscenităţi. Cînd văzuse că nu reuşeşte să-i clintească un muşchi de pe faţă, se descheiase la pantaloni. O dată se apucase de gratiile celulei, scuipînd, urlînd, încercînd să ajungă la ea. În cele din urmă însă se dăduse bătut, retrăgîndu-se în spatele closetului, privind din cînd în cînd pe deasupra ca să vadă dacă Mercedes mai era acolo. Avea grijă să nu vorbească niciodată cu el, de fapt nici nu-l asculta, orice i-ar fi spus. Lăsa ca puterea tăcerii ei să-l umple, spera ea, de teamă. Nu pomeni nimănui despre aceste vizite clandestine. Iar personalul închisorii, pe deplin conştient de cauzele care stăteau la baza atitudinii ei, nu înregistra niciodată intrarea sau plecarea ei în vreun formular oficial. Era, îi spuse căpitanul gărzii în treacăt, cel mai neînsemnat lucru pe care-l puteau face pentru ea.

Participă la audierea cu prezentare a probelor, cînd apărarea încercă să muşamalizeze dovezile găsite în locuinţa studentului. Stătea în rîndul întîi, cu privirea aţintită în spinarea studentului. Ştia că-i simte privirea şi observă cu deosebită satisfacţie cum se foia pe scaun şi cum, din cînd în cînd, se întorcea să întîlnească privirea inspectorului. Dovezile nu au fost eliminate. I-a şoptit „Bravo" prietenului ei Fred, inspector districtual, după ce acesta şi-a terminat mărturia. „N-a fost cine ştie ce", i-a răspuns el şoptit, ieşind cu paşi mari din sală.

A participat la o audiere pentru stabilirea gradului de responsabilitate mintală a lui Sadegh Rhotzbadegh. I-a auzit pe avocaţii apărării argumentînd că clientul lor era în stare de decompensare datorită stresului sporit la care era supus, lucru despre care judecătorul, spre bucuria ei, spusese că reprezenta starea normală pentru cineva care risca pedeapsa cu moartea.

Lunile trecură. Veni iarna, o iarnă ca la Miami. Lumina zilei părea că a cîştigat o nouă limpezime, neîmpovărată de insuportabila căldură tropicală. Nopţile, Mercedes stătea la ea pe verandă şi lăsa aerul rece s-o spele ca o îmbăiere. Nu se gîndea la nimic altceva decît la procesul care se apropia; singura plăcere, singurele clipe în care se simţea detaşată de concentrarea legată de caz erau cele cînd se ducea pe stadion, cu biletul în mînă, şi bătea din picioare şi striga şi fîlfîia o batistă albă spre adversari, în timp ce Delfinii îşi făceau numărul. Cînd au pierdut campionatul, într-o zi groaznică, ca în New England, cu burniţă şi vînt suflînd în partea deschisă a stadionului, făcînd să ngheţe mulţimea în cămaşă, neobişnuită cu altfel de vreme decît caldă, simţise cum o ia cu frig pe dinăuntru. Moartea unui fan, gîndi. Pierderile sînt inevitabile şi cu toate astea cumplite. A merge la meci înseamnă întotdeauna, în ultimă instanţă, a cunoaşte tristeţea înfrîngerii. În noaptea aceea a băut aproape o sticlă întreagă de vin înainte să adoarmă. S-a sculat cu durere de cap şi şi-a spus că echipa din Los Angeles era plină de fotbalişti libanezi.

Într-o seară, cu o săptămînă înainte de ziua procesului, a primit un telefon de la inspectorul Perry. Părea agitat.

– Merce, spuse. Mîine se termină.

– Ce?

– Se declară vinovat.

– Fără proces?

– Fără. O să recunoască toate trei crimele.

– Care e tîrgul?

– Va scăpa cu viaţă. Asta-i tot.

– Cît o să capete?

– Maximum pentru fiecare. Cîte douăzeci şi cinci de ani obligatoriu, ani grei, fără reduceri, fără facilităţi. Consecutiv. Şaptezeci şi cinci de ani şnur. Mai recunoaşte şi cîteva tentative, aşa că judecătorul o să mai adauge ceva. Atinge suta ca nimic. Ne putem duce la închisoarea Raiford să-i săpăm mormîntul, căci acolo o să moară. N-o să iasă niciodată.

– Ar trebui condamnat la moarte.

– Merce, Merce. Apare în fața judecătorului Rule. Nenorocitul ăla bătrîn a mai avut peste zece cazuri de ucidere din culpă, inclusiv cazul ăla cu motocicliștii torturați și încă n-a trimis pe nimeni pe scaunul electric. Îți mai aduci aminte de cazul ăla, Merce?

– Mi-aduc.

– Șocuri electrice ca la vite. Brichete aprinse.

– Mi-aduc aminte, fir-ar să fie.

– Tipii ăia au fost condamnați la douăzeci și cinci de ani.

– Tot nu...

O întrerupse.

– Sigur, te scoate din fire. Cum le scoate din fire și pe familiile celorlalte victime. Dar n-au de ales. Unde mai pui că tuturor le e ușor frică de apărare, care vrea să-l scoată nebun.

– Pe naiba! Tipul ar putea fi strîns mai bine cu ușa...

O întrerupse din nou.

– Știu, știu. Numai că ăia doi care-l apără au reușit, acum un an, să-l bage într-un spital de nebuni pe tipul care-și tăiase iubita cu un ferăstrău pentru metale.

– Da, dar...

– Nici un dar. Vrei să riști?

Se gîndi bine o clipă. Înainte de a răspunde, inspectorul Perry îi întrerupse gîndurile.

– Și să nu te gîndești nici o clipă că i-ai putea veni tu de hac nemernicului ăluia. Știu despre vizitele tale la pușcărie, Merce. Nici să nu-ți treacă prin minte.

– Merită să moară.

– O să moară, Merce.

– Așa, spuse. Toți o să murim.

– Merce, zise inspectorul Perry. Vocea i se înmuiase. Merce. Nu te mai gîndi la asta. Tipul o să dispară. Ține deja de domeniul trecutului. S-a terminat, înțelegi? Nu mă obliga să-ți țin un discurs pe care, fir-ar să fie, îl știi probabil pe dinafară. Presupun că l-ai ținut și tu de cîteva ori. S-a terminat. Gata. Ai priceput?

– Gata.

– Așa e.

– Gata.
– O să fie gata la ora nouă dimineaţa.
– Ne vedem acolo, spuse, închizînd telefonul.

Sadegh Rhotzbadegh semăna cu un şoricel, timid, tremurînd, cu toate că lumea îngrămădită în sala de şedinţe făcea ca aerul să fie greu, fierbinte şi apăsător. Cînd o descoperi pe Mercedes aşezată, ca de obicei, în primul rînd, se chirci lîngă unul dintre apărătorii lui, care se întoarse şi se uită urît la ea. La intrarea judecătorului, sala încremeni. Acesta, un bărbat mai în vîrstă cu o claie de păr alb care-l făcea să pară uşor nebun, măturâ dintr-o privire sala, observînd familiile victimelor şi reporterii de televiziune şi ziariştii care ocupaseră toate scaunele sau se sprijineau de pereţi. Era o sală dintre cele vechi, cu portretele unor distinşi judecători, acum anonimi, privind în jos de pe pereţii întunecaţi.

– Începem cu domnul Rhotzbadegh, spuse. Dacă nu mă înşel, există o pledoarie.

– Da, onorată Curte. Unul dintre procurorii cei tineri se ridicase în picioare. Pe scurt, ca răspuns la faptul că acuzatul se declară vinovat de toate acuzaţiile aduse, statul îşi va retrage cererea de condamnare la moarte. Înţelegem prin aceasta că domnul Rhotzbadegh va primi sentinţe maxime pentru toate capetele de acuzare, sentinţe care vor fi executate consecutiv. Adunate, vor da un total de o sută unsprezece ani.

Se aşeză la loc. Judecătorul privi spre masa apărării.

– Corect, spuse unul dintre avocaţii apărării.

Judecătorul se uită la acuzat. Studentul libanez se ridică în picioare.

– Domnule Rhotzbadegh, avocaţii v-au explicat ce se întîmplă?

– Da, domnule judecător.

– Şi sînteţi de acord cu termenii menţionaţi?

– Da, domnule judecător.

– Aţi fost cumva constrîns, silit să acceptaţi?

– Nu, domnule judecător.

– O faceţi de bunăvoie?

– Da, domnule judecător.

– Ştiţi că avocaţii dumneavoastră au pregătit o apărare şi că aveaţi dreptul să vă confruntaţi acuzatorii în faţa unui juriu alcătuit din semeni de-ai dumneavoastră, să obligaţi statul să dovedească în afara oricărui dubiu acuzaţiile ce vi se aduc?

– Înţeleg, domnule judecător. Erau pregătiţi să mă declare iresponsabil. Nu sînt.

– Mai doriţi să adăugaţi ceva?

– Am făcut ce-am făcut pentru că aşa a fost scris şi aşa mi s-a poruncit să fac. De asta mă fac vinovat. În ochii Profetului, sînt nevinovat. Abia aştept ziua în care mă va chema la sînul lui şi ne vom plimba împreună prin grădini.

Inspectorul Barren auzi zgomotul pe care-l făceau reporterii luînd notiţe, încercînd să nu scape nici unul dintre cuvintele suspectului. Judecătorul îl întrerupse.

– Foarte bine, credinţele dumneavoastră religioase vă consolează, mă bucur...

– Chiar aşa, domnule judecător.

– Bine. Mulţumesc.

Judecătorul făcu un gest scurt cu mîna şi studentul libanez se aşează. Judecătorul privi peste sala ticsită.

– Rudele victimelor sînt prezente?

Tăcere. După care o pereche ceva mai în vîrstă, aşezată la dreapta inspectorului Barren, se ridică în picioare. Văzu o altă pereche ridicîndu-se, urmată de o întreagă familie. Se ridică şi ea. Liniştea fragilă din sală persistă şi văzu cum umerii lui Sadegh Rhotzbadegh tresar. Frică, gîndi. Privi cu hotărîre drept în faţă.

– Doreşte cineva dintre dumneavoastră să spună ceva pentru a fi înregistrat?

Urmă un moment de confuzie. Mercedes simţi cum mintea ei e inundată de cuvinte despre Susan, despre ce însemnase ea, despre ce ar fi devenit. Emoţia o sugrumă şi se aşează la loc. Dar unul dintre cei care se ridicaseră, un bărbat înalt şi slab, cu un aer distins, îmbrăcat într-un costum cu dungi fine, bine croit, păşi în faţă. Avea ochii roşii. Privi o clipă masa apărării cu o privire

ce părea că absoarbe întreaga căldură din sală. Apoi se întoarse spre judecător.

– Domnule judecător, sînt Morton Davies, tatăl Angelei Davies, victimă...

Şovăi.

– Am fost de acord cu această pledoarie pentru că am înţeles că s-ar putea ca sistemul să ne înşele mai degrabă pe noi, cei care am suferit o asemenea pierdere, decît pe acest... Se poticni, căutînd un cuvînt... pe acest gunoi.

Făcu o pauză.

– Pierderea noastră, onorată Curte, pierderea noastră...

După care se opri.

Ultimul cuvînt rostit plutea în aerul sălii, trezind ecou în liniştea care se lăsase brusc.

Mercedes ştiu imediat de ce se oprise. Gîndi că toţi ştiau.

Cum ai fi putut exprima pierderea în cuvinte? Simţi cum i se pune un nod în gît şi, pentru o clipă, o cuprinse un fel de panică, teama că nu va mai putea respira, cu siguranţă nu va mai putea respira dacă omul acela va încerca să continue.

Nu încercă. Se întoarse şi traversă încăperea, ieşi pe uşa din spate afară pe coridor. Urmă o explozie bruscă de lumină, cînd operatorii de televiziune ce aşteptau în hol îi filmau durerea.

Mercedes Barren se întoarse din nou spre judecător. Sadegh Rhotzbadegh se sculase în picioare, cu avocaţii săi de-o parte şi de alta. I se luau amprentele digitale şi judecătorul rostea sentinţa, citind capetele de acuzare şi pronunţînd sentinţa maximă. Anii se adunau iute şi deodată judecătorul încheie, şi cei doi avocaţi ai apărării se traseră deoparte, locul lor fiind luat imediat de doi gardieni uriaşi, care îl conduseră cu fermitate, dar cu grijă pe Sadegh Rhotzbadegh afară din sala de judecată. Îl auzi pe judecător spunînd că urma o pauză şi-l văzu cum dispare cu roba neagră fîlfîind, pe o uşă laterală. Reporterii se adunaseră în jurul ei, întrebări şi răspunsuri bombardînd aerul. Una dintre familii se strecură pe lîngă ei, clătinînd din cap. Alta se opri ca să arunce invective la adresa sistemului. Mercedes îi văzu pe avocaţi dînd mîna cu inspectorul Perry, rîzînd cu gura pînă la urechi. Păşi apoi mai în faţă şi se uită după studentul libanez.

Aproape că ajunsese la ieşirea pentru inculpaţi cînd se opri şi se întoarse, căutînd ceva cu privirea. Ochii lui îi întîlniră pe ai lui Mercedes şi, o clipă, rămaseră parcă înlănţuiţi. Pentru prima dată privirea lui nu părea speriată, ci plină de tristeţe. Se priviră. Sadegh scuturâ cu putere din cap, ca şi cum ar fi insistat în încercarea de a-i transmite un important mesaj negativ. Văzu cum buzele lui formează un cuvînt sau două, dar nu era sigură c-a înţeles ce voia să spună.

După care dispăru. Parcă-l înghiţi pămîntul. Auzi cum se trînteşte uşa şi zgomotul cheii în broască.

În clipa aceea simţi un gol cumplit în stomac.

La început exagera în tot ce făcea. Obişnuită să alerge lejer cam trei kilometri dimineaţa, pe plajă, crescu brusc distanţa la opt kilometri în patruzeci şi cinci de minute, cu dureri în tot corpul şi gîfîind cu răsuflarea tăiată. La serviciu, analiza fiecare aspect al cazurilor ei de cîte două sau trei ori, precizia şi exactitatea oferindu-i alinare. Începu şi să bea mai mult, nereuşind să-şi găsească somnul fără acest ajutor. Un prieten îi oferi Valium, dar se folosi de ceea ce considera cu tristeţe a fi un rest de bun-simţ şi refuză medicamentul. Recunoştea că se purta ciudat, cu disperare, şi ştia că ceva nu era în ordine. Visele ei, cînd reuşea să doarmă, erau agitate, populate de studentul libanez, sau de Susan, sau de soţul ei mort. Cîteodată vedea chipul tipului care trăsese în ea, cîteodată pe al tatălui ei, care o privea ciudat, cu lacrimi în ochi, întristat parcă şi în moarte.

Nu se putea împăca cu ideea că totul se terminase.

Cunoştea procedura. Sadegh Rhotzbadegh va fi trimis în centrul de triere din Florida, unde va fi supus examenelor fizice şi mintale. Apoi, la timpul potrivit, va fi transferat în unitatea de securitate maximă de la Railford, pentru a-şi începe viaţa de deţinut, a-şi număra zilele una cîte una.

Faptul că era în viaţă o înspăimînta.

Îl revedea la infinit ridicînd din umeri, încerca să descifreze, în mijlocul confuziei, al terorii şi al nebuniei, ce anume voise să spună prin acea ultimă clătinare din cap.

Stătea nopţile, culcată în pat, şi se gîndea.

Relua totul cu încetinitorul, ca la televizor, încercînd să separe fiecare mişcare într-un întreg de sine stătător. Capul lui aplecat mai întîi spre dreapta, apoi spre stînga, gura deschizîndu-se, formînd cuvintele ce se pierdeau în zgomot.

Începu să se ducă la fiecare sfîrşit de săptămînă la poligonul poliţiei. Simţea o oarecare satisfacţie pe măsură ce-şi ameliora rezultatele în folosirea pistolului Special Police de calibru 0,38. Senzaţia pe care o avea cînd arma se aşeza şi tresărea în mîna ei era aproape senzuală, liniştitoare. Cumpără un Browning semiautomat de 9 milimetri, un pistol mare, violent şi învaţă să se descurce foarte bine şi cu el. Se duse la locotenentul Burns şi ceru să fie transferată de la analiza locurilor unde se comiseseră crimele înapoi în stradă.

– Aş dori să mă întorc la munca de patrulare.

– Cum?

– Să lucrez în schimburi regulate. În ture.

– Nici gînd.

– E o cerere oficială.

– Ei şi? Să te las pe stradă şi să-mi împuşti un tip care-a smuls o geantă de pe umărul unei femei? Crezi că sînt nebun? Cererea nu se aprobă. Dacă vrei să te duci mai sus, treaba ta. Poţi să te duci şi la sindicat, dar concluzia va fi aceeaşi.

– Vreau să plec.

– Nu, nu vrei. Vrei pace. Nu pot să ţi-o dau. Doar timpul poate.

Numai că pacea nu venea.

Îi telefonă inspectorului Perry.

– Ştii, Merce, spre sfîrşit eram gata să-l acuzăm de uciderea Susanei. Aveam tăietura din ziar pe care o găsisem la el acasă şi după ce fotografia tipului a apărut în presă, două studente care fuseseră la bar cu Susan, în noaptea crimei, l-au recunoscut. Erau dispuse să depună mărturie că-l văzuseră acolo în noaptea aia. Problema era că nu-l văzuseră cu ea, sau luîndu-se după ea cînd a plecat, şi una dintre ele îşi amintea foarte bine că l-a mai văzut pe nemernic şi după ce Susan dispăruse. Aşa că am fost aproape, dar...

– Poţi să-mi dai numele lor?

– Sigur.

Le scrise. Intenţiona să le viziteze.

Se gîndea adesea la clătinatul din cap al studentului libanez. Ce? se întreba mereu. Ce anume mi-a spus?

Zăcea culcată în pat, simţind cum întunericul o înconjoară. Trecuseră săptămîni de la verdict; primăvara tropicală, cu asaltul ei de vegetaţie luxuriantă, învăluise oraşul. Chiar şi întunericul părea că trăieşte reînvierea. Să presupunem că libanezul voise să zică: „Nu, nu am omorît-o pe Susan". Nu fi ridicolă. Tipul nu putea să te sufere, gîndi. Era nebun de legat. Alah în sus, Alah în jos, parcă cerea iertare. De la ea? Era prea speriat şi prea arogant, o combinaţie imposibilă. Atunci ce-a spus? A clătinat din cap, asta a fost tot. Uită. Cum?

O cuprinse apoi o frică ciudată, neliniştitoare, de parcă ar fi existat ceva cît se poate de evident, un lucru pe care-l uitase. Simţi o clipă cum se învîrteşte totul cu ea şi aprinse lumina. Sfîşie întunericul. Traversă dormitorul spre un birouaş în care ţinea copii de rapoarte, probe şi note de la cercetarea şi procesul uciderii Susanei. Le întinse încet în jurul ei. După care, cu grijă, gîndind: „Fii naibii detectiv şi nimic mai mult, nu te mai purta ca un căţeluş zdrobit de durere", începu să caute prin ele. Uită-te bine, îşi spuse. Găseşte, orice ar fi. Ceva e aici.

Şi era. Ceva mic de tot.

Se găsea în raportul şefului ei.

Urme de alcool.

Citi: „...Tipul trebuie să fi băut un pahar sau două. Băutura încurcă întotdeauna lucrurile..."

– Dumnezeule, spuse cu voce tare, deşi nu era nimeni care s-o audă.

Alergă la un raft cu cărţi din camera de zi, luă un dicţionar şi căută „musulman şiit", dar nu află prea multe. Dădu peste un program al cursurilor de la universitate, pe care Susan îl lăsase cîndva acolo.

Îl deschise cu violenţă. Găsi Studiile despre Orientul Mijlociu la pagina 154. Sublinie numele şefului de catedră şi apucă o carte de telefon. Figura în ea.

Se uită la ceas. Trei noaptea.

Rămase nemişcată trei ore, străduindu-se să-şi uite frica.

Îmi pare rău, gîndi, cînd ceasul arătă ora şase dimineaţa. Formă numărul.

– Cu Harley Trench, vă rog.

– Dumnezeule, rosti o voce adormită. Eu sînt. Nu admit amînări. V-am spus la ore.

– Domnule profesor Trench, sînt inspectorul Mercedes Barren, de la Poliţia Municipală Miami. E o problemă de poliţie.

– Doamne sfinte, iertaţi-mă. De obicei sînt studenţii. Ştiu că mă scol devreme şi profită...

Îl auzi cum se străduieşte să se adune.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă.

– Avem un suspect într-un caz important, care provine din Orientul Mijlociu. Pretinde că e musulmam şiit.

– Oh, ca tipul groaznic care le-a omorît pe fetele alea.

– Foarte asemănător.

– Mă rog, continuaţi...

– Am vrea să ştim, în fine, dacă-l putem exclude ca suspect într-un caz, putînd dovedi c-a băut ceva.

– O băutură alcoolică, vreţi să spuneţi.

– Da.

– O bere, sau un pahar cu vin sau un gin tonic.

– Exact.

– Întrebarea e cît se poate de simplă. Dacă e şiit sincer, cum pretindea nebunul ăla că e, în orice caz.

– Ce-aţi spus?

– Ar fi un păcat de moarte. Nici un strop de alcool. Nu s-ar atinge de aşa ceva. Niciodată. Este un principiu larg răspîndit în rîndurile musulmanilor fanatici şi ale reformiştilor. Un adevărat musulman conservator n-ar pune o picătură de alcool în gură. Îşi închipuie probabil că ayatolahul în persoană ar veni să-l pedepsească. Nu vorbim despre un saudit sau un african musulman din nord, ci despre un şiit adevărat, dintre cei care-şi dau ochii peste cap şi iau ostatici? Nici gînd. V-am răspuns cu asta la întrebare?

Mercedes nu zise nimic.

– Alo?

– Da. Iertați-mă. Mă gîndeam. Vă mulțumesc, mi-ați răspuns.

Urme de alcool, gîndi.

Era amețită.

Închise telefonul și privi fix cuvintele din fața ei. *Urme de alcool.*

Dumnezeule, gîndi.

Văzu capul clătinîndu-se parcă cu încetinitorul.

Alergă în dormitor și răscoli prin hîrtii pînă dădu de un inventar cu tot ce se găsea în casa lui Sadegh Rhotzbadegh. Nici un fel de băutură alcoolică.

Dar se afla la bar, gîndi. A fost văzut acolo.

L-au văzut bînd ceva?

Dumnezeule, spuse din nou.

Se sculă în picioare și se duse în baie. O clipă se privi fix în oglindă. Își văzu propriii ochi lărgindu-se de teamă, de groază. O cuprinse apoi greața, se aplecă deasupra closetului și vărsă violent. Se șterse la gură și se uită din nou în oglindă.

– Sfinte Dumnezeule, spuse către reflecția ei. E încă în libertate. Poate, poate, poate, sfinte Dumnezeule, poate. Oh, Susan, oh, Doamne sfinte, îmi pare rău, dar s-ar putea să fie încă în libertate. Oh, Susan, îmi pare nespus de rău. Oh, Susan.

O înecă un suspin. Îi țîșni printre buze ca o explozie.

– Oh, Susan, Susan, Susan, spuse.

După care, pentru prima dată după primul telefon primit cu atîtea luni în urmă, dădu frîu liber durerii, capitulă în fața tuturor rezonanțelor din inima ei pe care le înăbușise cu atîta succes și se lăsă brusc, cu totul pradă lacrimilor.

DOI

O studentă la literatură engleză

4

Strălucirea autostrăzii umplu parbrizul, orbindu-l pentru o secundă şi îşi aminti cum se uitase fix, peste masă, la fratele său cînd acesta îi spusese: „Ştii, aş fi vrut ca, o dată cu vîrsta, să fim mai apropiaţi..."

Îşi aminti şi răspunsul lui, prompt, iute, dar adevărat: „O, sîntem mai apropiaţi decît crezi. Mult mai apropiaţi".

Douglas Jeffers conducea spre sud, gîndindu-se la lumina palidă a cantinei spitalului care înghiţise chipul fratelui său, făcînd să-i piară contururile. Lumina, gîndi, întotdeauna îmi aduc aminte de lumină. Apăsă pe accelerator şi privi cum pinii pitici şi tufişurile de pe marginea autostrăzii păreau să ia viteză, repezindu-se spre el.

America în ceaţă, gîndi.

Îşi spuse cu voce tare:

– O sută cincizeci, şi apăsă din nou pe accelerator. Simţi zvîcnetul maşinii şi privi cu oarecare plăcere cum decorul zboară dincolo de geamuri. Avea senzaţia ciudată că stă locului şi că lumea era aceea care se mişca în viteză pe lîngă el. Strînse mai tare volanul cînd maşina se cutremură, trecînd pe lîngă un camion cu remorcă, prins pentru o clipă *în conflictul dintre* vitezele celor două vehicule. Simţi cum volanul se smuceşte sub degetele lui, ca o plîngere sau un avertisment. I se părea însă că motorul urlă de plăcere, în tonalitate profundă de bas, pe măsură ce mătura kilometrii. Se uită la vitezometru şi cînd acul ajunse

la o sută cincizeci, ridică brusc piciorul de pe accelerație, pînă cînd mașina încetini la o modestă sută de kilometri la oră. Răsuci o clipă butonul radioului, pînă ce prinse clar o muzică country și western ritmată, din Florence, Georgia. Disc-jockey-ul anunța tărăgănat că s-a cerut un cîntec „pentru toți acei șoferi de autobuze școlare aflați în grevă, la Florence, care ascultă în pichete..." și-l transmise pe Johnny Paycheck cîntînd: „...poți să iei slujba asta și să ți-o bagi undeva, eu nu mai lucrez aici..."

Jeffers fredonă și el refrenul și se gîndi la întîlnirea pe care o avusese, cu două zile în urmă, cu fratele lui.

Așteptase răbdător la o măsuță dintr-un colț al cantinei spitalului pînă cînd Marty terminase vizita de dimineață și intrase în sală.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, începuse fratele mai mic, dar Douglas i-o tăiase cu un gest brusc. Cîteva minute discutaseră de una și de alta, ignorînd zgomotul de farfurii și vocile care-i înconjurau. Lumina fluorescentă umplea încăperea, făcînd ca amîndoi frații să pară palizi și bolnavi.

– Lumina de aici face ca toată lumea să pară pe punctul de a se îmbolnăvi de nervi, spuse Douglas Jeffers.

Martin Jeffers rîse.

– Cît a trecut? întrebă.

– Doi ani. Poate trei, răspunse Douglas Jeffers.

– Pare mai puțin.

– Ai dreptate.

– Ocupat?

– Amîndoi am fost ocupați.

– Așa e.

Douglas Jeffers se gîndi la rîsul fratelui lui mai mic și la cît de rar îl auzise. Fratele lui mai mic, gîndi, era înclinat spre o seriozitate tăcută. Pe de altă parte, exact la asta te-ai aștepta din partea unui psihiatru, chiar și de la unul care-și petrecea zilele înconjurat de zgomotele stridente și strigătele bruște, dezarticulate, ale unui spital de stat de boli mintale.

– De ce rămîi aici? îl întrebase.

Martin Jeffers dăduse din umeri.

– Nu știu exact. Mi-e bine aici, salariul e bun, mai e și gîndul că fac, de fapt, ceva util pentru societate... o mulțime de factori.

Penitență, gîndi Douglas Jeffers.

Dar nu izbuti să rostească cuvîntul cu voce tare.

Fratele meu, gîndi, vede prea mult. Și, ca urmare, vede prea puțin.

Cînd fratele lui bea cafea, ținea degetul mic departe de ceașcă, întocmai ca o mătușă bogată și văduvă, bînd cu delicatețe ceai. Mîinile fratelui lui erau într-o continuă mișcare. Trăgea tot timpul de ecusonul cu numele lui pe care-l purta pe halatul alb de spital, sau scotea un pix din buzunar, îi rodea cîteva clipe capătul, după care-l strecura înapoi. Adesea, cînd chibzuia la o întrebare, își ducea mîna la ceafă și răsucea o șuviță de păr în jurul degetului. Cînd șuvița era destul de întinsă, răspundea.

– Cum stau afacerile cu nebunii? Merg? întrebă Douglas Jeffers.

– E o industrie în creștere, răspunse Martin Jeffers. Mereu aceleași povești, repetate la infinit pe tonuri și în limbi diferite, dar aceleași, numai că individualizate. Tocmai asta le face interesante. Și cu toate astea, uneori te invidiez pentru varietatea cu care te întîlnești...

Fratele mai mare se încruntă.

– Nu e chiar atît de diferit, spuse. Într-un fel, și pentru mine poveștile sînt mereu aceleași. Oare există cu adevărat vreo diferență între Jonestown sau Salvador și tulburările din Miami sau din cartierul spaniol din Los Angeles? Nenorocirea e aceeași, fie că e vorba despre un avion 727 care s-a prăbușit la New Orleans sau despre oamenii de pe bărcile din Filipine. Una după alta. O tragedie pe săptămînă. O catastrofă pe zi. De fapt, asta-i tot ce fac. Merg pe urmele răului, încercînd să prind o imagine, cît de mică, a lui, înainte de a o lua spre o nouă țintă.

Zîmbi. Îi plăcea descrierea pe care o făcuse.

Fratele lui, bineînțeles, clătină din cap.

– Cînd prezinți așa lucrurile, spuse Martin Jeffers, par... neatrăgătoare. Mai mult, par epuizante.

– Nu chiar.

– Nu te saturi niciodată? Vreau să spun că eu mă enervez pe pacienţii mei...

– Nu. Îmi place vînătoarea.

Fratele lui nu răspunse.

Douglas Jeffers privi şoseaua ce se întindea în faţa lui şi văzu asfaltul negru licărind de căldură. Soarele se răsfrîngea supărător în capota maşinii, făcînd lumina să-i joace în ochi. Şoseaua era liberă şi-şi lăsă privirea să hoinărească, înregistrînd culorile şi formele peisajului Georgiei. Pini înalţi se înşiruiau cam la o sută de metri de banda de avarie, aruncînd pe pămînt umbre răcoroase. Umbra părea că te invită şi, un moment, îşi dori să oprească şi să se aşeze sub un copac. Ar fi plăcut, gîndi, să fac ceva simplu, copilăresc. Scuturâ apoi din cap şi privi drept în faţă, măsurînd kilometrii dintre maşină şi cocoaşa întunecată ce se înălţa pe autostradă, în faţa lui. Trecu un minut. Încă unul şi ajunse în spatele unui break. Era o maşină mare, americană, plină de copii, valize, cîinele familiei şi părinţii. Prelata care acoperea bagajele legate deasupra maşinii fîlfîia în vînt. Ochii lui Douglas Jeffers îi întîlniră pe cei ai unui băiat aşezat pe bancheta din fundul maşinii, cu spatele la drum, ca şi cum ar fi fost ostracizat de restul familiei. Băiatul îi făcu un semn nesigur cu mîna şi Jeffers îi răspunse la fel, zîmbind. Trecu apoi pe banda din stînga şi accelerâ, depăşindu-i.

– Mai ţii minte, îl întrebă fratele lui, ce cărţi citeam cînd eram mici?

– Sigur, răspunse Douglas Jeffers. *Vrăjitorul din Oz, Robinson Crusoe, Căpitanii curajoşi. Ivanhoe. Hobbit* şi *Regele Inelelor*...

– *Vîntul prin sălcii. Ceasul Minune. Insula comorii*...

– *Peter Pan*. Gîndeşte-te numai la lucruri fericite...

– Şi poţi zbura.

Rîseră.

– Aşa le spun şi lor, zise Marin Jeffers.

– Cui?

– Tipilor din programul meu. E un fel de glumă a spitalului. Bărbaţii din programul celor care au comis abuzuri sexuale. Noi le zicem Băieţii rătăciţi.

– Ei ştiu?

Martin Jeffers dădu din umeri.

– Oricum, se simt cu totul speciali.

– Aşa e, zise Douglas Jeffers. Nu sînt genul de care te ocupi de obicei.

– Nu, deloc.

Tăcură o clipă.

– Spune-mi ceva, zise fratele lui. Ce-ţi place cel mai mult cînd fotografiezi?

Douglas Jeffers chibzui cu grijă înainte să răspundă.

– Îmi place ideea că o imagine e ceva de neşters, cu o nuanţă de autenticitate. Aproape de religiozitate. Nu minte, nu poate minţi. Prinde perfect timpul şi evenimentele. În meseria ta, cînd vrei să-ţi aduci aminte, trebuie să scormoneşti trecutul încurcat de emoţii, temeri, amintiri învălmăşite. Nu şi în a mea. Dacă trebuie să revin în trecut, iau un dosar, scot o fotografie. Clară. Neîmpovărată de nimic. Adevărul.

– Nu poate fi chiar atît de uşor.

Ba e, gîndi Douglas Jeffers.

– O să-ţi spun ce nu-mi place, zise. Întotdeauna ai impresia că fotografia cea mai bună e în teancul celor respinse. Redactorii caută întotdeauna cea mai bună ilustrare a evenimentului. Rareori aceasta e şi cea mai bună fotografie. Fiecare fotograf are expoziţia lui particulară, rezerva lui secretă de fotografii. Modul lui propriu în care îşi aduce aminte adevărul.

Tăcură din nou. Douglas Jeffers ştia exact care va fi următoarea întrebare a fratelui său. Se miră cum de se abţinuse atît.

– De ce tocmai acum? întrebă Martin Jeffers. De ce ai venit să mă vezi?

– Plec într-o mică excursie. Vreau să-ţi las cheia de la apartamentul meu. De acord?

– Da, dar... încotro te duci?

– O, de colo-colo. Înapoi la unele amintiri. M-am gîndit să retrăiesc unele experienţe ale trecutului.

– Nu mai poţi rămîne puţin? Am putea vorbi despre vremurile de demult.

– Ne-am aminti că vremurile de demult, pentru noi, n-au prea fost grozave.

Fratele lui încuviinţă din cap.

– În regulă. Dar unde te duci exact?

Douglas Jeffers nu răspunse.

– Nu vrei să spui sau nu poţi să spui?

– Hai să zicem, răspunse în cele din urmă, că e vorba despre o călătorie sentimentală. Şi pe un ton ironic: Dacă i-aş dezvălui traseul, aş pierde ceva din, mă rog, senzaţia de aventură.

Martin Jeffers păru intrigat.

– Nu înţeleg.

– O să înţelegi. Douglas rîse zgomotos. Cîteva capete se întoarseră spre ei. Ascultă-mă, nu voiam decît să-mi iau rămas-bun. Ce-i aşa de misterios în asta?

– Nimic, dar...

Fratele mai mare îl întrerupse.

– Lasă-mă să mă bucur.

– Desigur, răspunse prompt fratele mai mic. Cei doi merseră împreună pe un coridor de spital, în tăcere. Lumina ce pătrundea printr-un şir de ferestre mari se reflecta pe pereţii albi ai spitalului, conferindu-le celor doi bărbaţi un fel de aură luminoasă. Ajunseră la intrarea principală a spitalului şi se opriră.

– Cînd te mai văd? întrebă Martin.

– Cînd o să mă vezi.

– Păstrăm legătura?

– În felul meu.

Douglas Jeffers putea vedea că fratele lui era gata să-i mai pună şi alte întrebări, dar se abţinu şi nu deschise gura.

– Poate că o să ai veşti de la mine, spuse Douglas Jeffers.

Fratele mai tînăr încuviinţă.

– Poate o să auzi despre mine.

– Nu înţeleg.

Dar fratele mai mare clătină din cap şi se prefăcu că-i trage un pumn în bărbie. Apoi se răsuci şi porni spre ieşire. Înainte de a păşi pe uşă afară se întoarse, scoase cu îndemînare de expert aparatul de fotografiat din geanta de pe umăr şi-l ridică la ochi cu o mişcare fluidă. Se lăsă pe vine, îl încadră iute pe fratele său şi apoi apăsă de mai multe ori pe buton. Douglas Jeffers coborî aparatul şi-i făcu vesel semn cu mîna. Martin Jeffers încercă să zîmbească şi ridică cu greu mîna într-un fel de salut neterminat.

Aşa se despărţise de el. Douglas Jeffers rîse cu voce tare, amintindu-şi mutra fratelui său.

– Fratele meu, îşi spuse, vede, dar nu poate vedea, aude, dar nu poate auzi.

Pentru o clipă se lăsă pradă tristeţii. La revedere, Marty. Adio. Cînd va veni vremea, ia cheia locuinţei mele şi învaţă, dacă poţi. Adio.

Brusc, atenţia îi fu atrasă de o maşină de poliţie parcată lîngă un pîlc de copaci. Privi iute vitezometrul. Avea peste o sută. Apoi gîndi: ce importanţă are?

După Tallahassee, îşi spuse că trebuie să fie mai atent. Gîndul că o întîlnire întîmplătoare cu un ofiţer de poliţie ar putea pune capăt călătoriei lui îl făcu să încetinească. Numai că, îşi spuse, o maşină care merge prea încet atrage atenţia în aceeaşi măsură ca una care merge prea repede. Păstrează o viteză medie. Bagă mîna sub scaun şi pipăi după cutia din piele pe care o vîrîse în locul liber de acolo. Era unde o pusese. Se gîndi la pistolul cu ţeavă scurtă. Nu la fel de precis ca acela de 9 milimetri din valiză, nici la fel de bun ca puşca Ruger semiautomată de calibru 30, aflată în cutia din portbagaj. Dar, de aproape, era foarte eficient. Şi se potrivea de minune în buzunarul hainei, lucru foarte important. Nu era cazul să hoinărească prin campus cu un pistol care să-i umfle haina.

Trecu pe lîngă un indicator. Mai avea şaisprezece kilometri pînă la graniţa cu Florida.

Mă apropii, gîndi.

Simţi cum îl cuprinde un fel de nerăbdare minunată, ca atunci cînd te trezeşti în prima dimineaţă a vacanţei de vară.

Deschise complet fereastra şi lăsă aerul fierbinte al sudului să sufle în maşină. Căldura se învolbură în jurul lui, în el, făcînd oboseala să-i pătrundă în oase. Simţi cum sudoarea i se adună la subsuori şi închise geamul la loc, permiţînd aerului condiţionat să se facă din nou simţit.

Merse mai departe, lăsînd în urmă amintirea fratelui său, concentrîndu-şi atenţia asupra drumului, ieşind de pe autostradă şi mergînd pe breteaua ce ducea spre capitala statului. Copacii, gîndi, păreau mai puţin maiestuoşi, mai mici, ca şi cum ar fi fost bătuţi de căldură, chirciţi de soare.

Găsi un motel cam la şaisprezece kilometri de oraş. Era părăginit, nu aveai de ce să-l ţii minte, şi se numea Hanul Nopţilor Fericite. Începu să-i spună ceva despre greşeala de pe firma femeii obosite, cu părul cărunt şi lăţos, din spatele contorului din micul birou, dar se răzgîndi. Semnă cu un nume fals, gata să prezinte actele necesare, dar femeia nu i le ceru. Plăti înainte pentru cinci nopţi şi luă cheia bungaloului celui mai îndepărtat din spatele motelului. Bănuia că nimeni nu-l va deranja acolo. Nici nu era nevoie să ceară să nu fie deranjat. Camera costa optsprezece dolari pe noapte şi corespundea perfect preţului. Patul era şubred, plin de cocoaşe, cu cearşafuri cenuşii şi cu o pătură ponosită. Dar era destul de curată şi, gîndi el, total izolată. Strecură armele sub saltea, făcu un duş şi dădu drumul la televizor, dar nu-i trezi nici un interes şi, după cîteva minute, se hotărî să se culce.

Întins în pat, însă, nehotărîrea începu să-l frămînte.

Trecu în revistă toate argumentele care-i bîntuiseră imaginaţia săptămîni la rînd. Se gîndi din nou că avea nevoie de cineva care să studieze istoria. I-ar putea oferi contextul, gîndi, un sentiment al continuităţii, ar fi în stare să potrivească faptele în schema mai largă a lucrurilor. Dar ar fi în stare să scrie? Ar avea isteţimea necesară pentru a fi mereu treaz, oricînd gata să sesizeze ce anume avea în gînd? Şovăi. Poate o studentă la sociologie. Au o concepţie mai clară despre tendinţe şi va putea privi declaraţiile în perspectiva socială corectă. Dar se opri din nou, interesat mai mult de flexibilitatea individuală. Respinse imediat ideea unei studente la psihologie; ar fi silit să acţioneze cu un soi

de exactitate clinică, ce nu-l tenta. Ştiinţele şi managementul erau uşor de eliminat. Ar fi dogmatică şi, probabil, prost informată. Şi, cu siguranţă, nu dorea să-şi petreacă timpul liber discutînd politică. Mai ştia că nu vrea o matematiciană, sau, nici atît, o muziciană sau o lingvistă. Ar fi prea absorbite de specialitatea lor, ca să poată aprecia evenimentele.

Primul impuls fusese, probabil, cel bun: să caute sau o studentă la literatură, sau una la ziaristică. O persoană interesată de jurnalism i-ar putea fi de folos; ar discuta împreună despre multele istorisiri pe care le-a ilustrat şi, în felul acesta, i-ar abate gîndul de la teama şi anxietatea firească. Dar, dacă te gîndeşti mai bine, s-ar putea ca un ziarist în devenire să nu priceapă întreaga imagine, limitîndu-se la o narare nefericită, unilaterală a evenimentelor şi scăpîndu-i unele dintre subtilităţile la care se gîndea. Ce vreau eu să fac, gîndi, ar putea umple o carte, aşa că trebuie să găsesc un iubitor de cărţi. Pe cineva de la engleză, decise. Această decizie îl umplu de plăcere, mai ales cînd îşi dădu seama că primele intuiţii se dovediseră, după o trecere în revistă şi o analiză atente, cele corecte. Ezită însă din nou, ca un avertisment. Ai răbdare: genul însingurat, retras ar fi un dezastru. Nu un şoarece de bibliotecă, nici o persoană prea extravertită. Alege cu grijă, îşi spuse.

Simţi cum îl cuprinde liniştea. De afară se auzeau zgomotele nopţii, gîngănii lovindu-se de geamul ferestrelor şi, departe de tot, plîngerea roţilor tirurilor de pe autostradă.

Procedează conform planului, gîndi. E un plan bun.

Era mulţumit şi, în cîteva clipe, adormi.

Luminile strălucitoare se revărsau prin ferestrele restaurantului MacDonald's de la marginea campusului Universităţii de Stat Florida din Tallahassee. Puse mîna pe pahar şi simţi cum căldura se acumulează pe peretele lui. Auzea zgomotul sistemului de aer condiţionat ce se lupta cu căldura de afară şi cu aceea ce se ridica din şirul de maşini de prăjit şi de hamburgeri ce sfîrîiau aliniaţi cu precizie militară pe plită. Deşi dimineaţă, restaurantul era deja plin de studenţi. Îşi sorbea cafeaua studiind harta campusului, găsind locurile după un orar pe care nu-i fu-

sese greu să-l obţină de la biblioteca universităţii înainte de micul dejun.

La a treia cafea reuşise să depisteze cîteva cursuri promiţătoare, în locuri convenabile. Puse harta şi orarul în servietă. Înainte de a pleca, se privi în oglinda de la toaleta bărbaţilor. Îşi îndreptă nodul de la cravată şi-şi perie părul spre spate. Purta o jachetă sport albastră şi pantaloni kaki.

Nimănui n-o să i se pară ciudaţi ochelarii de soare, gîndi. Toată lumea poartă ochelari de soare într-un campus din Florida. Îşi aranjă pixurile care ieşeau din buzunarul cămăşii şi-şi şifonă puţin jacheta, scoase apoi din servietă o ediţie de buzunar din *Colecţionarul* lui John Fowles şi o vîrî în buzunarul hainei, în aşa fel încît să se vadă titlul. Cumpărase cartea în dimineaţa aceea şi-i îndoise cu atenţie colţurile paginilor şi cotorul, ca să pară citită şi răscitită. Ar fi trebuit să-şi aducă propriul exemplar, gîndi. În celălalt buzunar îndesă un teanc de hîrtii. Se privi mulţumit. Un asistent universitar, uşor zăpăcit de sarcinile didactice, preocupat în cea mai mare măsură de postul lui, dar prietenos, deschis, destul de chipeş şi, mai ales, inofensiv.

Porni spre campus. Plin de încredere. Nerăbdător. Mulţumit de cum arată, mulţumit de planul lui.

Dar mai întîi, gîndi, o vizită de suflet.

Porni pe o stradă liniştită, mărginită de copaci, trecînd pe lîngă un grup de studenţi, zîmbind, dînd din cap spre ei cînd se încrucişară, căutînd adresa. Se aştepta să aibă o inscripţie, cum aveau celelalte tipuri de societăţi. Era o zi cu totul deosebită; cald dar nu zăpuşeală, o uşurare faţă de cum e de obicei vara în Florida. În felul ei, gîndi, ziua tipică de vară în Florida semăna cu miezul iernii în nord-est: în Florida, căldura dă naştere aceleiaşi apăsări, aceluiaşi sentiment de închistare pe care-l dau gerurile din nord. E la fel de greu, în zilele cele mai cumplite, să ieşi din casă. În Florida te ascunzi la aer condiţionat. Cu mîna deasupra ochilor, privi în sus, la soarele care-şi croia drum pe cerul fără nori. Se gîndi la Jack London şi făcu o extrapolare: Nu, nu poţi umbla singur în Florida, cînd temperatura creşte...

Douglas Jeffers îşi zîmbi şi se opri sub crengile întunecate ale unui stejar înalt. Privi dincolo de o pajişte verde la o casă albă cu două etaje, retrasă cu vreo douăzeci de metri de la drum.

Cît se uita, două adolescente ieşiră pe uşa mare din faţă şi îşi feri privirea, uitîndu-se de-a lungul străzii pînă trecură. Rîdeau şi se îndoia că-i observaseră prezenţa. Îşi întoarse din nou privirea spre casa cea albă, cercetîndu-i faţada. Casa avea o mulţime de ferestre şi o altă uşă, într-o parte. Pe pajiştea din faţa ei era o tăbliţă cu două litere greceşti. Citi de două ori literele, apoi zîmbi în sinea lui.

Chi Omega.

Asta e, gîndi. Aici s-a petrecut.

Ochiul minţii văzu imaginea cu o viteză de profesionist.

Chiar acum, gîndi. Captează lumina cît loveşte în pătratul din stînga al faţadei. O poză, repede. Să nu te observe nimeni. I-ar fi plăcut să aştepte pînă cînd cineva ar fi mers pe potecă sau ar fi ieşit pe uşă, ca să dea perspectivă fotografiei. Dar s-ar fi putut ca persoana respectivă să observe şi asta-n-ar fi fost bine. Încadră vizual imaginea, astfel ca un stejar mare de la marginea pajiştii cu iarba verde tunsă scurt să-i ofere o dimensiune laterală, pe verticală. Se deplasă puţin, ca să se plaseze într-un unghi anume. Se uită iute în susul şi în josul străzii. Se lăsă apoi pe un genunchi, ca şi cum şi-ar fi legat şiretul la pantof, deschise servieta şi apucă aparatul de fotografiat. Puse la punct timpul şi diafragma înainte să-l scoată din servietă. Apoi, cu o singură mişcare curgătoare, rapidă, îl ridică la ochi, rotindu-se spre casă, centrînd în timp ce se întorcea. Puse distanţa şi făcu o poză. Se auzi torsul motoraşului şi apăsă din nou pe declanşator. Şi din nou. După care, mulţumit, strecură din nou aparatul în servietă, îşi legă de-adevăratelea şiretul şi se ridică. Privi în jur, ca să se asigure că nu-l văzuse nimeni şi porni cu paşi repezi în josul străzii.

Merse iute cale de vreo douăsprezece cvartale, în campus, fără să se oprească pînă nu zări o bancă liberă sub un copac. Se aşeză pe bancă, dîndu-şi brusc seama că respira cu greu, din cauza plăcerii, nu a oboselii.

– Ai făcut fotografia? se întrebă. În mintea lui, vocea avea acel accent disperat al unui redactor pus pe hartă.

– Întotdeauna o fac, își răspunse.

– Dar pe asta ai făcut-o?

– Te-am dezamăgit eu vreodată?

– Te rog, spune-mi pur și simplu dacă ai făcut fotografia?

– Nici o problemă.

Râse cu voce tare.

Ce mai turist, gîndi. În timp ce toți cei care vin în Florida se îndreaptă spre Disney World sau Epcot Center sau mărșăluiesc spre Chei, tu vizitezi locul unde... unde ce? Medită. Majoritatea oamenilor s-ar uita la fotografia Casei *Chi Omega* din campusul Universității de Stat din Florida și s-ar gîndi la ea ca fiind locul unde două fete fuseseră ucise cu brutalitate, pe cînd dormeau în pat, iar o a treia fusese grav rănită. O clipă Jeffers cîntări fraza: ucise cu brutalitate. Era limbajul jurnaliștilor, vag înrudit cu engleza. Omorurile erau întotdeauna brutale. Așa erau și bătăile, exceptînd cazurile în care erau sălbatice. Clișeele lumii ziaristice creaseră un gen de stenografie sigură – cititorii puteau absorbi cuvintele „ucise cu brutalitate" și nu era nevoie să știe că ucigașul fusese într-atît de nebun încît mușcase unul dintre sfîrcurile uneia dintre fete, iar pe celălalt îl zdrobise cu o creangă de stejar, ca un om preistoric care-și ieșise din minți. Douglas Jeffers se gîndi la fetele pe care le văzuse ieșind din casă rîzînd. Se întrebă o clipă dacă ele și colegele lor din aceeași societate nu-și încuiau de două ori ușa în timpul nopții, trăgînd zăvoare solide la memoria lor. Jeffers își imagină casa. Gîndi: își spun că e locul în care locuiesc, unde se desfășoară camaraderia lor în timpul celor patru ani de facultate, dar de fapt e mai mult, e un monument ridicat pentru ceva mult mai important: marchează locul unde un ucigaș prolific a început să o ia razna și să se îndrepte spre propriul sfîrșit.

Jeffers își aminti de bărbatul scund, cu păr castaniu ondulat pe care-l văzuse pentru prima dată într-un tribunal din Miami, la multe luni după noaptea cumplită din casa *Chi Omega*.

Un idiot! gîndi.

Mintea lui fragmentă amintirea în imagini. Clic! Ucigașul se întorsese. Clic. Ucigașul îl privise. Clic! Se uită unul la celălalt,

fără să-şi poată desprinde privirile. Jeffers se întrebase dacă bărbatul era în stare să vadă şi altceva în afara spectacolului său mărunt. Clic! Gura ucigaşului se deschisese cînd începuse să spună un cuvînt care se evaporase într-un zîmbet strîmb. Clic! Ucigaşul întorsese la loc capul, zîmbind cu îngîmfare, comentînd cu iuţeală procesul, înfuriindu-l pe judecător, îndepărtînd juraţii, asigurînd inevitabilitatea rezultatului final. Clic! Jeffers prinsese strîmbătura, urma întunecată de nebunie şi furie, cu o clipă înainte ca sarcasmul şi aroganţa să le acopere. Aceasta era fotografia pe care o păstra pentru dosarul lui personal.

Ce tîmpit! gîndi iar.

Stomacul lui Jeffers se strînse la această amintire. Ziarele scriseseră că era inteligent!

Jeffers scutură brusc din cap, înapoi şi înainte. Ce inteligenţă e aia care nu-şi poate controla propriile pasiuni? Unde era autodisciplina? Unde erau seriozitatea, planificarea, inventivitatea atunci cînd a dat buzna, în miez de noapte, într-un cămin studenţesc şi le-a ucis cu sălbăticie pe cele care locuiau în el? Total lipsit de control. Robit dorinţei. Slăbiciune, gîndi Jeffers. Plăcere prostească, de şcolar, născută din îngîmfare.

Îşi aminti de propria furie neexprimată atunci cînd colegii de la ziare şi televiziune se minunaseră cu răsuflarea tăiată de cît de articulat, cît de educat era un multiplu asasin. Arăta la fel ca noi. Vorbea la fel ca noi. Se purta la fel ca noi. Cum putea fi ce spunea poliţia că este?

Jeffers scuipă, furios.

Adevărul, gîndi Jeffers, e că nu era ca noi.

Cît de simplist. Cît de stupid. Deci era deştept. Deci era simpatic.

Ei bine, îi place aşteptarea execuţiei?

O merită, gîndi Jeffers.

Prostie de gradul întîi.

Se ridică de pe bancă, conştient din nou de căldura din ce în ce mai mare a zilei. Se hotărî să se ducă la uniunea studenţilor să mănînce ceva de prînz, înainte de a porni în recunoaşterea finală şi de a-şi executa planurile.

Cantina era aglomerată, zgomotoasă, anonimă. Jeffers își duse tava cu mîncare la o masă din colț și mîncă încet, cu harta și lista cursurilor întinse în fața lui, din cînd în cînd îndrăznind să ridice ochii și să se uite la amestecătura de studenți. Gîndi că în comportamentul lui exista o simetrie cît se poate de plăcută; își aminti de primele luni pe care le petrecuse la facultate, înainte de a se lăsa ca să-și înceapă cariera de fotograf. În mare măsură își petrecea timpul exact ca acum. Singur. Tăcut. Închis în sine, privind mai degrabă decît participînd. Ascultînd mai curînd decît vorbind. Își aminti cît de prost se simțise, singur la el în dormitor, departe de manifestările spontane de bun-venit ale comunității studențești. În nord era iarnă, o zi înghețată, tristă, cenușie și umedă sub amenințarea ninsorii, cînd și-a aruncat puținele haine în sac, și-a încărcat aparatele de fotografiat și a pornit spre marginea campusului, salutînd libertatea cu degetul mare ridicat în sus, făcînd autostopul spre apus, de-a curmezișul țării. Amintirea acelei călătorii îl făcu să zîmbească: la o săptămînă după ce pornise a vîndut prima fotografie. Își amintea cum stătea la o masă într-o cantină de binefacere din centrul Clevelandului. Era singur, ca de obicei; un vagabond bătrîn încercase să se așeze lîngă el, frecîndu-și genunchiul de al lui pe sub masă, în timp ce înfuleca linguri pline ochi din mîncarea grasă și încerca să se poarte cu o nonșalanță demodată. Jeffers îi prinsese piciorul pe sub masă între picioarele lui și-l trăsese brusc înapoi și apoi într-o parte, răsucind cu furie genunchiul fragil al vagabondului. Piciorul pîrîise în timp ce omul se apucase de masă, gata să strige de durere, dar redus la tăcere de avertismentul șoptit al lui Jeffers:

– Dacă spui o vorbă, strigi, țipi sau faci ceva, ți-l rup și iarna asta ai să mori afară în stradă.

Cînd i-a dat drumul, omul s-a tîrît iute de la masă. Cîteva clipe mai tîrziu, exact cînd ștergea cu o bucată de pîine albă necoaptă ultimele resturi de sos, Jeffers auzise sunetul sirenelor, multe sirene, coborînd la vale pe stradă și oprindu-se cîteva case mai departe. Apucase sacul cu aparatele de fotografiat și alergase spre locul de unde răsuna alarma. Oameni scoteau copii pe ferestre și-i dădeau pompierilor, țipînd speriați, și Jeffers

fotografiase totul. Dar fotografia pe care o vînduse era aceea a unui pompier cu ţurţuri de gheaţă atîrnîndu-i de pe manta şi de pe pălărie, strîngînd la piept un copil de şase ani, înfăşurat într-o pătură şi ducîndu-l departe de primejdie. Redactorul de la *Plain Dealer* era cam sceptic, dar îi dăduse voie lui Jeffers să utilizeze camera obscură. Ziua fusese săracă în ştiri şi-şi dorea ceva special pentru pagina de întîmplări locale. Jeffers îşi aminti cu cîtă grijă, închis singur în camera obscură, amestecase chimicalele, ţinînd filmul scufundat în lichid pînă cînd imaginea începuse să se formeze. Ochii erau cei care făcuseră ca fotografia să se vîndă, gîndi Jeffers, amestecul nevinovat de epuizare şi bucurie din privirea salvatorului în opoziţie cu teroarea acumulată în cea a copilului. Era o imagine plină de forţă şi fotoredactorul o publicase pe prima paginâ.

– Grozavă poză, spusese. Cincizeci de dolari. Unde să trimitem cecul?

– Sînt în trecere.

– N-ai adresă?

– Nu.

– Unde te duci?

– În California.

– Toată lumea vrea să se ducă în ţara viselor. Oftă. Libertatea cuvîntului, iubire liberă, orgii şi droguri. Haight-Ashbury şi rock LSD. Rîse. Fir-ar să fie, nici nu sună prea rău.

Redactorul îşi scoase propriul portofel şi-i întinse două bancnote de douăzeci şi două de cinci. De ce nu mai rămîi puţin pe-aici, să mai faci cîteva poze pentru noi? Te plătesc.

– Cît?

– Nouăzeci pe săptămînă.

Se gîndi: la Cleveland e frig. Aşa că-i spuse.

– La Cleveland e frig.

– Şi la Detroit şi la Chicago. New York e ceva de groază, şi Boston nici nu intră în discuţie. Puştiule, dacă vrei căldură, du-te la Miami sau la Los Angeles. Vrei de lucru, dă-i drumul chiar aici. Ce-i drept, e iarnă. Ştii ce, îţi dau nouăzeci şi cinci şi-ţi cumpăr o canadiană şi o pereche de izmene lungi.

– Ce-o să fotografiez?

– În nici un caz expoziţii de flori. Nici întrunirile Camerei de Comerţ. Ce-ai fotografiat şi acum.

– O să încerc, spuse Jeffers.

– Bravo, puştiule. Dar ar mai fi ceva.

– Ce anume?

– Eu risc. Fotografia de azi, mă rog, s-a dovedit cîştigătoare – vreau să spun că dacă nu-mi mai aduci şi altele de genul ăsta – ei bine, te trezeşti din nou în drum spre California. Ai priceput ce vreau să spun?

– Cu alte cuvinte, dovedeşte-mi.

– Exact. Mai vrei?

– Sigur. De ce nu?

– Cu felul ăsta de a fi, puştiule, ai să ajungi departe în meseria asta. Şi-ar mai fi ceva. Cleveland e un oraş muncitoresc. Tunde-te.

A petrecut la Cleveland unsprezece luni cu părul scurt.

Îşi aminti: un bărbat care protesta împotriva războiului ciomăgit pe spinare de un poliţist înarmat. Fotografiat la 1 pe 250 dintr-o secundă, cu diafragma f-16, cu teleobiectiv, de la distanţa de un cvartal. Granulaţia hîrtiei accentuase violenţa. O înmormîntare de gangsteri, cu un bodyguard răbufnind furios în faţa şirului de fotografi şi operatori. Fotografiase repede, lăsîndu-se pe vine în ultimul moment, prinzînd gorila în costum închis cînd îşi lua avînt, cu dinţii dezgoliţi, cu un timp pe 1 pe 1000, cu film rapid. Altă înmormîntare, cu sicriul acoperit de drapel, un aviator în care se trăsese deasupra Haiphong-ului şi care îşi condusese cu grijă avionul F-16 tot drumul înapoi pînă la *Oriskany*, în Golful Tonkin, unde era în siguranţă, ca motorul să piardă din putere aproape de aterizare şi să moară în apele calde, vălurite, mai înainte ca cei de la salvare să ajungă la el. Familia părea resemnată, gîndi Jeffers; se vărsaseră puţine lacrimi. Îi prinsese aşezaţi într-un singur şir, privind fix în groapă, ca la paradă, timp 1 pe 15 dintr-o secundă, diafragma f-22, lăsînd filmul ceva mai mult în soluţie, astfel ca să iasă în evidenţă cenuşiul cerului. Îşi aminti şi de trupul ţeapăn, îngheţat al unui drogat, care-şi găsise căldura în acul unei seringi şi care bravase frigul unei nopţi de februarie şi murise pur şi simplu în stradă. Se întîmplase aproape

de malul mării; fotografia lui prinsese lumina de la Cuyahoga, reflectînd o lume încorsetată în gheață, cu timp 1/500, diafragma f-5,6. Dar, ca întotdeauna cînd își amintea de Cleveland, se gîndi la fată.

Se afla în camera obscură, micul radio cu tranzistori pe care îl cumpărase din primul salariu cînta într-un colț, umplînd camera cu versurile și sunetul sălbatic al formației The Doors. De fiecare dată cînd dădea drumul la radio, *Light My Fire* inunda camera. Petrecuse două zile amețitoare de vară făcînd rondul de dis-de-dimineață cu unul dintre ultimii polițiști care patrulau pe jos. Fotografiile i se păreau ceva de rutină, prea blînde. Polițistul era foarte popular, se apropia de pensie. Oriunde se ducea era întîmpinat cu bucurie, cu aplauze, bine primit. Jeffers mîrîise văzînd fotografiile. Unde era poanta? Unde era tensiunea? Își dorea ca cineva să tragă în polițist. Se ruga să se întîmple așa și se hotărîse să mai petreacă o zi pe străzi. Pierdut în muzică, obscuritate și planurile lui, abia își dădu seama de vocea redactorului care striga la el.

– Jeffers, puturosule, ieși de-acolo!

Așezase cu grijă lucrurile, mișcîndu-se alene. Jim Morrison cînta: „Știu că nu va fi adevărat..." Așa cum descoperise cît se poate de repede, redactorul nu avea decît două stări de spirit: plictiseală și panică.

– Ce-i? întrebase, ieșind din cămăruță.

– Un cadavru, Jeffers, mort sută la sută, chiar în mijlocul cartierului Heights. O adolescentă drăguță moartă de-a binelea într-un cartier de bogătași. Fugi, fugi, fugi! Te întîlnești cu Buchanan la fața locului. Fugi!

Bătuse în lung și-n lat, ciudat de emoționat, zona de lîngă perimetrul interzis de poliție, ținîndu-se departe de ceilalți ziariști și operatori de televiziune, care stăteau adunați ghem, glumind, încercînd să afle cîte ceva, dar așteptînd mai ales pînă cînd un purtător de cuvîndt sau un agent va veni să-i informeze. De unde să ia fotografia cea mai bună? se întrebase. Se deplasase la dreapta, apoi la stînga, pătrunzînd și ieșind de sub umbrele după-amiezii, pentru ca în cele din urmă, cînd nimeni nu băgase de seamă, să se cațăre într-un copac mare, încercînd să vadă ceva.

Întins ca un trăgător de elită pe o creangă a copacului, fixase teleobiectivul şi se uitase la poliţiştii care lucrau cu meticulozitate în jurul trupului tinerei fete. Cînd zărise pentru prima dată un picior gol, înghiţise cu greu. Jeffers se străduise să vadă, febril, făcînd poză după poză, apropiindu-se din ce în ce mai mult de victimă. Simţise nevoia să-i vadă sînii, părul, zona pubiană; pusese la punct unghiul şi centrase, apoi continuase să fotografieze ca şi cum ar fi tras cu o armă, răsucind aparatul, manipulîndu-l, mîngîindu-l ca să-l aducă mai aproape de cadavru. Îşi ştersese sudoarea de pe frunte şi apăsase din nou pe declanşator, înjurînd de fiecare dată cînd un poliţist intra în raza lui vizuală, motoraşul torcînd ori de cîte ori avea o imagine clară.

Fotografiile alea le păstrase pentru el.

Ziarul publicase alte trei: o fotografie cu brancardierii care purtau pe o targă trupul victimei vîrît într-un sac, o imagine de la nivelul solului, luată de la distanţă, cu poliţiştii îngenuncheaţi lîngă cadavrul pe care-l acopereau cu trupurile lor, cu excepţia unui braţ tînăr surprinzător de subţire, îndepărtat de trup şi ţinut cu delicateţe de unul dintre poliţişti, şi o fotografie cu un grup de adolescente, atrase de teamă şi de curiozitate la locul crimei, privind uluite, în lacrimi, cum era scos cadavrul de sub tufişuri. Ultima fotografie îi plăcuse cel mai mult, se apropiase cu grijă de fete ca să le obţină numele, vorbindu-le frumos şi obţinînd cu uşurinţă informaţii de la ele. Fotografia, îşi spunea, vorbea despre efectul produs de crimă. Ochii uneia dintre fete erau larg deschişi din cauza şocului, în timp ce fata de lîngă ea îşi acoperise faţa cu mîinile, ochii ivindu-se pe deasupra degetelor înţepenite de groază. O a treia stătea cu gura căscată, în timp ce o a patra se întorsese cu spatele, ca să nu vadă. Redactorul spusese că era cea mai bună dintre toate. O publicase pe prima pagină.

– S-ar putea să primeşti o primă, zisese, dar Jeffers, agitat încă la culme, gîndise că adevărata primă se developa în soluţia din camera obscură şi, de îndată ce văzuse punerea în pagină, se grăbise să se întoarcă la singurătatea lui.

Zîmbi.

După aproape douăzeci de ani, încă mai avea aceste fotografii.

Le va păstra totdeauna.

Auzi rîsete şi se întoarse spre un grup de studenţi aşezaţi aproape de el. Îl tachinau pe unul dintre colegii lor, care nu se supăra deloc. Jeffers prindea doar frînturi din discuţie, dar înţelese că era vorba despre o lucrare trimestrială pe care studentul o prezentase, nimic important, un moment oarecare, tipic. Jeffers se uită la programul şi la harta lui şi decise că venise momentul să treacă la treabă.

Traversă iute campusul; mai era puţin pînă la ora unu şi voia să găsească un loc înainte de începerea cursului „Conştiinţa socială în literatura secolului al XIX-lea". Urcă în fugă cele cîteva trepte ale clădirii unde se afla clasa, îşi scoase ochelarii cînd păşi în holul întunecos, intră sigur pe el în sala 101, împreună cu un flux neîntrerupt de studenţi, unii singuri, alţii perechi. Sala se umplea repede; găsi iute un loc lîngă interval, mai în spate. Îi zîmbi tinerei de lîngă el. Fata îi zîmbi şi ea, fără să întrerupă conversaţia cu băiatul de alături. Aruncă o privire grăbită în jur; cel puţin vreo zece discuţii cum era aceea de lîngă el, destul zgomot ca să spargă tăcerea sălii. În dreapta zări un student citind ziarul, un altul întorcea paginile unui roman în ediţie de buzunar. Alţii îşi aranjau teancuri de foi de hîrtie în faţa lor. Făcu la fel, încercînd să citească ceva în comportamentul celor din jur, vreo mişcare, oricît de mică, putînd să indice o atitudine ce-ar fi semnalat candidatura uneia dintre persoanele respective.

Zări o fată, singură, de cealaltă parte a intervalului, cu cîteva rînduri mai jos. Citea o carte de Ambrose Bierce, cu capul aplecat peste *În mijlocul vieţii*. Jeffers simţi cum i se ridică sprîncenele, gîndind: Ce combinaţie extraordinară! Scriitorul care şi-ar fi vîndut sufletul şi o fată de nouăsprezece ani. Interesant, gîndi. Decise s-o urmărească în timpul prelegerii.

Cu cîteva locuri mai încolo şedea o altă tînără. Schiţa leneş pe o foaie de hîrtie. Jeffers zărea cu greu formele pe care creionul ei le desena cu îndemînare. O clipă se gîndi, tentat, la posibilităţile pe care le putea oferi o asemenea artistă. Se întrebă

dacă ar fi fost în stare să deseneze cu cuvinte. Gîndi: Cineva care poate recrea realitatea în artă ar putea fi o bună alegere. Hotărî să n-o scape nici pe ea din ochi.

La unu şi un minut intră profesorul.

Jeffers se încruntă. Acesta avea vreo treizeci şi cinci de ani, vîrsta şi agilitatea lui. Începu ora cu o glumă despre cum îşi povesteşte David Copperfield propria naştere, ca şi cum ar fi fost un banc al lui Dickens, o glumă veche de cînd lumea. Lui Jeffers îi veni brusc să se ridice şi să urle. Rămase însă locului, căutînd în public pe cineva care să nu fi rîs la gluma profesorului.

O fată îi atrase atenţia.

Stătea chiar în stînga lui. Ridică mîna.

– Da, domnişoară... hm...

– Hampton, spuse fata.

– Domnişoară Hampton. Vrei să pui o întrebare?

– Vreţi să spuneţi că Dickens, fiindcă scria pentru publicul larg, îşi aranja ideile şi stilul astfel încît să semene cu cele din săptămînale? Nu credeţi că exact inversul e valabil, că Dickens înţelegea perfect poantele pe care dorea să le facă şi, folosindu-şi marele talent, le plasa în segmente uşor de mînuit?

Jeffers simţi cum îi încetinesc bătăile inimii, cum mintea i se concentrează.

– Mă rog, domnişoară Hampton, ştim că pentru Dickens forma era importantă...

– Forma, domnule, mai importantă decît conţinutul?

Jeffers scrise cu majuscule şi sublinie: FORMA MAI IMPORTANTĂ DECÎT CONŢINUTUL?

– Domnişoară Hampton, aţi înţeles greşit...

Pe naiba, gîndi Jeffers.

–...Fără doar şi poate, Dickens era preocupat de impactul politic şi social al scrierilor sale. Dar din cauza necesităţilor formei, acum putem observa anumite limite. Nu v-aţi întrebat cum ar fi arătat personajele şi povestirile lui dacă n-ar fi fost silit să joace rolul de pamfletar?

– Nu, domnule, n-aş putea spune că m-am întrebat.

– Exact asta am vrut să spun, domnişoară... hm... Hampton.

Nu se prea vede, gîndi Jeffers.

O privi pe fată aplecîndu-şi capul spre foaia de hîrtie şi mîzgălind iute cîteva cuvinte. Avea un păr blond murdar, care-i cădea alandala pe faţă, ascunzînd ceea ce Jeffers gîndi că era o frumuseţe naturală destul de izbitoare. După care băgă de seamă că locul din stînga, precum şi cel din dreapta ei, nu erau ocupate.

Simţi cum, fără să vrea, e străbătut de un frison.

Inspiră adînc şi expiră încet.

Încă o dată, gîndi, trăgînd o gură mare de aer şi lăsîndu-l să iasă cu grijă, ca şi cum ar fi fost ceva de valoare. Îşi puse pe furiş mîna pe piept, spunîndu-şi: Fii calm. Nu te aşteptai să găseşti un biograf la primul curs la care te-ai dus. Prudenţă, prudenţă. Prudenţă tot timpul. Are ceva în ea. Aşteaptă. Priveşte. Se sili să le studieze pe celelalte două fete pe care le observase mai devreme. Brusc se văzu sub forma unui animal mic, închis la culoare, încolăcit, aşteptînd, pregătindu-se, făcut ghem în întunericul de sub o piatră, gata să cadă pe o cărare pe care trece multă lume. Zîmbi, gîndind cu plăcere: asta înseamnă progres.

TREI

Boswell

5

Soarele după-amiezii se infiltra slab pe fereastra bibliotecii. Lumina carnetul deschis pe masa la care stătea Anne Hampton, făcînd ca liniile albastre să dispară, șterse de strălucirea lui. Se uită atît de fix la cuvintele pe care le scrisese, că marginile literelor se înceţoşară şi deveniră neclare, întreaga pagină transformîndu-se într-un cîmp plutitor, vaporos. O făcu să se gîndească la cîmpurile acoperite de zăpadă, iama, acasă în Colorado. Se văzu stînd locului după ce alergase mult, lumina soarelui explodînd din întinderea de omăt, nebrăzdată încă de urmele schiorilor. E dimineaţa devreme, soarele încă nu promite căldură, e o simplă lumină rece inundînd albul cîmpului. Se gîndi la felul în care reflecţia părea că se înalţă, tangibilă, contopindu-se cu aerul îngheţat şi cu vîntul, dînd naştere unei lumi fără contururi, fără profunzime sau înălţime, o singură prăpastie mare, singuratică, albă în întreaga lume, aşteptînd ca ea să-şi învingă şovăiala de moment care este frontiera fricii şi să se arunce la vale, un salt ameţitor înainte, avînd senzaţia rece a zăpezii ce zbura şi exploda ca obuzele în jurul ei, în timp ce despica pulberea adîncă.

Rîse cu voce tare. Apoi, amintindu-şi unde se afla, îşi acoperi faţa cu mîinile, prefăcîndu-se jenată şi se lăsă pe spate pe scaun, privind pe fereastră dincolo de curtea interioară, spre un şir de palmieri pe care briza îi mişca uşor. Palmierii, gîndi, pot găsi o adiere de vînt chiar şi atunci cînd aceasta nu există. Îşi

lovesc frunzele între ele ca şi cum şi-ar ura bun-venit, simţind cea mai uşoară boare, primind-o cu plăcere, bucurîndu-se de ea, gîndi cu o gelozie ciudată, chiar şi atunci cînd ea nu era în stare să sesizeze cea mai slabă adiere în zăduful verii.

Îşi întoarse privirea la cărţile întinse în faţa ei. Gîndi ce uşor era să-ţi dai seama cînd cineva era student la literatură. Împărţi teancul de cărţi în două: Conrad, Camus, Dostoievski şi Melville de o parte a foilor de hîrtie, Dickens şi Twain de cealaltă. Întuneric şi lumină, gîndi. Scutură din cap. Nu citea nici măcar jumătate din aceste cărţi şi nu prea înţelegea de ce era atît de important să le trambaleze în rucsacul din spinare. Dar o făcea, băgîndu-le în sac în fiecare zi, lîngă temele curente, de parcă greutatea cuvintelor mari din spatele ei i-ar fi influenţat cumva felul de a privi şi i-ar fi motivat comportamentul. Se întrebă dacă, inconştient, îşi stabilise vreo limită privind timpul cît va purta cărţile odată citite. Se gîndi c-ar putea elabora un sistem de clasificare a literaturii: cărţile pe care le purta mai mult de o lună după citire erau adevărate opere clasice. Trei săptămîni însemnau o valoare de durată. Două săptămîni ar fi probabil cărţile cărate datorită temei lor, dacă nu a realizării. O săptămînă reflecta poate un personaj reuşit, dar nu o carte mare. Mai puţin de o săptămînă? Impostori.

Dar, gîndi ea, e o uriaşă mîngîiere să ştii că vorbele mari îţi sînt la îndemînă.

Uneori se întreba de nu cumva cărţile erau vii; dacă, după ce le-ai închis, personajele şi locurile şi întîmplările nu se schimbau, nu se certau, nu discutau între ele, ca să nu revină la locul lor decît în momentul în care deschideai coperta. Ar fi cît se poate de firesc. Privi fix la Camus, aşezat deasupra teancului întunecat. Poate, gîndi, Sisif se odihneşte cînd cartea e închisă. Se aşază, respirînd greu, cu spinarea sprijinită de stînca lui, întrebîndu-se dacă nu cumva de data asta stînca se va clătina şi apoi, ca prin minune, va rămîne locului. După care, văzînd cum paginile cărţii sînt deschise în preajma lui, se ridică în picioare, pune umărul sub stîncă şi, simţind răceala liniştitoare a suprafeţei ei tari, îşi încordează muşchii, îşi adună puterile şi împinge din greu.

Simți deodată dorința să apuce cartea și s-o deschidă, ca să vadă dacă nu cumva îl prinde pe Sisif odihnindu-se.

Zîmbi din nou.

Ridică privirea și ochii ei îi întîlniră pentru o clipă pe cei ai unui bărbat așezat de cealaltă parte a încăperii. Citea ceva, nu putea distinge titlul. Se pare că ridicase privirea în același moment cu ea. Bărbatul zîmbi. Îi zîmbi și ea. Un profesor tînăr, gîndi. O clipă privi afară pe fereastră. Lăsă apoi privirea să revină la acel bărbat. Își reluase cititul.

Se uită la cărțile ei. Se uită la notițele pe care le luase. Se uită din nou afară pe fereastră. Și iar spre el, dar bărbatul dispăruse.

Își aminti brusc de văicăreala mamei ei:

– Dar n-o să cunoști pe *nimeni* în Florida!

Și de răspunsul ei:

– N-am *nevoie* să cunosc pe cineva.

– O să-mi fie dor de tine... și Florida e atît de departe.

– Și mie o să-mi fie dor de tine. Numai că am nevoie de timp ca să mă eliberez.

– Dar e cald mereu.

– Mamă.

– Bine. Dacă asta vrei.

– Asta vreau.

Nu era cald tot timpul, gîndi. Mama ei se înșelase. Iarna exista, inevitabil, o perioadă de îngheț, o masă încăpățînată de aer rece din Canada, pierdută în drumul ei spre Massachusetts, împiedicîndu-se de mijlocul țării și aterizînd greoi pe fîșia de pămînt a Floridei. Era un frig nenorocit, fără nimic din frumusețea sau din nemișcarea înspăimîntătoare a munților din Colorado. Era, pur și simplu, un frig enervant. Palmierii păreau că se închid în ei, clădirile, cu lipsuri mari în ce privea izolația, păreau că păstrează în ele cu încăpățînare aerul rece. Pulovere și pardesie sub un cer care părea că nu știe decît de plajă. Gîndi ce caraghios era că-i fusese cu mult mai frig într-o zi de ianuarie la Tallahassee decît îi fusese vreodată acasă.

Privi lumina soarelui de pe masa ei. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru căldura verii, gîndi. O izbi gîndul că în trei ani și

jumătate nu reușise să se împrietenească cu nimeni de-adevărat, în ciuda căldurii, în ciuda familiarității pe care o năștea.

Prieteni de pizza, gîndi.

Prieteni de bere. Prieteni de plajă. Prieteni de ce-ți-a-picat-la-examen. Prieteni de ai-citit-lectura-facultativă. Prieteni de vrei-să-te-culci-cu-mine.

Nu prea mulți din ultima categorie, rîse în sinea ei.

Asta nu fiindcă n-ar fi încercat destui.

Trase teancul de hîrtii spre ea și scrise pe margine: *Recunoaște că ești ca un sloi*. Era mulțumită. O asociere cît se poate de firească: un sloi și Camus.

Se instală mai bine pe scaun și citi mai departe.

Se lăsase amurgul cînd Anne Hampton plecă de la bibliotecă și o luă agale de-a curmezișul campusului. La apus, soarele în asfințit colorase cerul într-un purpuriu uimitor, luminînd formațiuni masive, compacte, de nori undeva deasupra Golfului Mexicului. Gîndi ce mult îi plăcea să se plimbe la ora asta; ce mai rămăsese din lumina zilei părea tenace, căutînd forme și contururi și străduindu-se, împotriva întunericului care se lăsa, să dea soliditate lumii înainte de a ceda în fața nopții.

Ora muribundă, gîndi.

Își aminti cum părea că ultimele fragmente de lumină solară se agățaseră de casca scafandrului cînd acesta apăruse în copca din heleșteul înghețat al bunicului, purtînd trupul fratelui ei. Lumina se rostogolea de pe aparatul din aluminiu lucios al acestei ciudate creaturi marine, reflectîndu-se pe trăsăturile mînjite de mîl ale băiețelului. Apoi îl pierduse din vedere; Tommy fusese imediat înconjurat de pompieri și de oameni de la salvare și tot ce putuse vedea era o masă întunecată alergînd la deal, spre o lumină roșie care pulsa. Îi văzuse patinele, cu șireturile tăiate, aruncate deoparte. Se smulsese din strîngerea dureroasă a bunicului ei și le luase.

Desigur, își spuse mergînd, nu murise atunci, ci două ore mai tîrziu, în mijlocul bîzîitului și piuitului aparatelor medicale moderne. Atunci murise din punct de vedere biologic. Serviciul de terapie intensivă al spitalului era o minunăție de lumini, gîndi;

unde se uita zărea altă lumină, umplînd fiecare unghi, sondînd fiecare colţ. Ca şi cum prin faptul că refuzau intrarea întunericului în încăpere, ţineau moartea la distanţă.

Văzuse din întîmplare fişa medicală. Avea o rubrică pentru ora decesului şi sora trecuse optsprezece patruzeci şi două. Se gîndise că nu era corect. Cînd murise Tommy? Era mort cînd am auzit crăpăturile ca o pînză de păianjen ce apăreau sub picioarele mele, pe suprafaţa gheţii. A murit cînd l-am strigat şi mi-a făcut semn cu mîna, cu enervarea şi încrederea în sine specifice băieţeilor. A murit cînd a atins apa. Îşi aminti că se gîndise cît de lipsit de dramatism fusese totul: în clipa asta aluneca, dînd din braţe, în următoarea era înghiţit de groapa neagră ce se căscase sub el, murind atunci cînd întunericul îl învăluise. Capul nu-i revenise nici măcar o dată la suprafaţă. Brusc, îşi aduse aminte de durerea rece şi de amorţeala din picioarele ei pe cînd fugea, după ce îşi scosese patinele, spre casa bunicului. Cu fiecare pas îi era mai greu, mai frig, zăpada era mai adîncă, mai plină de primejdii. Căzuse de nenumărate ori, plîngînd cu sughiţuri. Gîndi: eram doar o fetiţă. Iar el era deja mort.

O briză caldă îi înfoie bluza şi-şi trecu mîna prin păr. Lumina soarelui aproape se stinsese şi, o dată cu ea, entuziasmul şi sentimentul că totul avea un rost. Locul lor îl luă o oboseală de vară, în căldura serii.

În Florida nu există gheaţă subţire, gîndi.

Niciodată.

Traversă campusul, trecu pe lîngă grupuri de studenţi care se îndreptau spre masă, spre petreceri, învăţătură sau Dumnezeu ştie ce şi coti pe Raymond Street, spre locuinţa ei. Se gîndi la lucruri obişnuite, la iaurtul, brînza şi fructele din frigider, şovăind o clipă dacă să nu se oprească să cumpere un *cheeseburger,* apoi renunţă. Mănîncă alune şi fructe de pădure, îşi spuse, rîzînd. Îi văzu în gînd pe părinţii ei; amîndoi aveau o tendinţă spre îngrăşare, gîndi. Nu putea să sufere mesele cu cartofi piure şi friptură, inevitabile în timpul rarelor ei vizite acasă. Cred, probabil, că nu am poftă de mîncare, gîndi. Nu-i adevărat. Sînt selectiv anorexică.

Traversă pe sub lumina fluorescentă de la colțul dintre strada Raymond și strada Bond, minunîndu-se, ca de obicei, cum lumina îi preschimba hainele și pielea într-un purpuriu fluorescent. Se văzu, pentru o clipă, vedeta unui spot publicitar de groază din anii '50; după o expunere accidentală la o doză unică de radiații, acum se va transforma într-o... într-o ce? se întrebă. În Incredibila Fâptură pe care n-o invită nimeni la dans? În Fantastica Tocilară? În Fenomenala Studentă Serioasă? Auzi un hohot răgușit de rîs izbucnind brusc printr-o fereastră deschisă, contopindu-se cu melodia săltăreață ce răzbătea dintr-un aparat stereo dat la maximum. Semestrul de vară, gîndi, este cel mai puțin serios dintre toate. Își dădu seama că-i plăcea cel mai mult; făcea ca munca ei să se distingă printre eșecurile celorlalți.

Își continuă drumul, fredonînd acum o melodie fără nume împrumutată de la aparatul stereo care urla, pînă ce coti pe strada Francis. Era la două cvartale de casa ei și nu-l văzu pînă ce aproape că se lovi de el.

– Iartă-mă, spuse bărbatul. Poți să mă ajuți? Cred că m-am rătăcit.

Tresări. Bărbatul se afla aproape în umbră, lîngă portiera deschisă a mașinii.

– Te-am speriat? întrebă.

– Nu, nu, deloc...

– Îmi pare rău dac-am făcut-o...

– Nu, e-n ordine. Mă gîndeam.

– Erai cu gîndurile în altă parte.

– Exact.

– Cunosc sentimentul ăsta, spuse, venind spre ea. Un gînd te duce la altul, apoi la altul, și pînă să-ți dai seama, te afli în mijlocul unei adevărate reverii. Scuză-mă că te-am deranjat.

– Realitatea, spuse ea, te deranjează întotdeauna.

Bărbatul rîse.

Îl privi mai atent în lumina slabă a unei lămpi depărtate.

– Nu v-am văzut azi mai devreme, la bibliotecă? întrebă.

Bărbatul zîmbi.

– Da, eram acolo, încercam să recuperez cîte ceva din ce n-am citit...

Îl văzu studiindu-i chipul.

– Nu eşti fata – scuză-mă, doamna – cu toate cărţile alea? M-am gîndit că n-o să mai pleci niciodată de acolo, dacă trebuie să le citeşti pe toate.

Zîmbi.

– Numai pe unele dintre ele. Nu pe toate. Unele le citisem.

– Probabil eşti studentă la engleză.

– Ai ghicit.

– Nici nu era prea greu, zău aşa.

– Nu, bănuiesc că nu era, zise Anne. Nostim e că tocmai mă gîndeam la asta ceva mai devreme.

– Vezi, răspunse el, instinctul.

Anne îi zîmbi şi el rînji drept răspuns.

Tăcură o clipă. Gîndi că bărbatul nu arăta rău; era înalt, bine făcut, cu un soi de nonşalanţă. Probabil din cauza jachetei, îşi spuse. Jacheta sport face ca toţi bărbaţii să ţi se pară ceva mai şifonaţi şi mai apropiaţi.

– Sînteţi profesor?

– Cam aşa ceva, zise bărbatul.

– Dar nu aici?

– Nu. Mă aflu aici pentru prima oară. Şi nu reuşesc să găsesc strada Garden: am căutat peste tot... Bărbatul se întoarse, arătînd mai întîi într-o parte, apoi privind în cealaltă. O clipă Anne se gîndi că se uita după ceva, cînd privirea lui întîrzie în stînga şi în dreapta, înainte de a se întoarce la ea.

– Strada Garden e uşor de găsit, spuse. Cotiţi de două ori. La colţ o luaţi la stînga, pe urmă a doua la dreapta. Se intersectează cu strada care dă în asta, ceva mai jos. Am uitat cum îi spune, dar nu e prea departe.

– Am o hartă, nu prea bună, spuse bărbatul. Vrei să-mi spui unde ne aflăm exact? Zîmbi. Desigur, asta e o întrebare pur filozofică, dar mă voi mulţumi de data asta cu un răspuns topografic.

Rîse.

– Sigur, spuse.

Se apropie de el cînd întinse harta pe acoperişul maşinii. Bagă mîna în buzunar după un creion, în timp ce vorbea cu sine însuşi:

–... cred că mă aflu aici... După care, brusc: fir-ar să fie! Nu te mişca!

– Ce s-a întîmplat?

– Mi-a căzut cheia de la cameră.

Se aplecă.

– Trebuie să fie pe aici pe undeva... Anne se pregăti să se aplece ca să-l ajute s-o caute, dar îi făcu semn să nu se apropie. Vezi mai bine dacă nu poţi să notezi pe hartă unde ne găsim.

Anne se apropie de maşină şi se uită pe hartă. O clipă nu ştiu ce să creadă: Nu era Tallahassee, ci Trenton, New Jersey.

– Aţi greşit harta...

Nu apucă să termine fraza.

O clipă privi în jos. Văzu că bărbatul ţinea în mînă un obiect mic, dreptunghiular.

– Noapte bună, domnişoară Hampton, spuse el.

Înainte de a se putea mişca, îi trase piciorul spre el şi o lovi cu obiectul acela în pulpă. Se auzi un trosnet; o durere cumplită îi străbătu corpul; ca şi cum cineva ar fi pătruns în ea, i-ar fi prins inima între degete şi i-ar fi răsucit-o cu sălbăticie. Cum de-mi ştie numele? gîndi. Simţi apoi cum îşi dă ochii peste cap şi cum o cuprinde întunericul. Trosnetul încetă şi Anne gîndi: gheaţa s-a spart.

După care se lăsă pradă întunericului.

6

Primul ei gînd cînd îşi reveni a fost că moartea era altfel de cum şi-o închipuise. Apoi, cînd simţurile îi revenirâ încetul cu încetul, îşi dădu seama că era în viaţă. Următorul lucru pe care-l simţi a fost durerea; de parcă fiecare oscior şi muşchi din trupul ei fusese întins pînă la limită, şi pe urmă lovit sau răsucit. Capul îi pulsa şi pulpa îi ardea în locul în care fusese lovită. Gemu încetişor, încercînd să deschidă ochii în ciuda durerii.

Îi auzi vocea, de undeva de aproape, dar parcă fără trup.

– Nu încerca să te miști. Nu te zbate. Destinde-te.

Gemu din nou.

Deschise ochii clipind, gîndindu-se că nu trebuia să intre în panică, deși teama depășii iute senzația de durere și o învăluia ca un lințoliu. Trase adînc aer în piept. Auzi din nou vocea.

– Încearcă să-ți păstrezi calmul. Știu că pare greu, dar încearcă. E important. Privește așa lucrurile: dacă îți păstrezi calmul, îți prelungești viața. Dacă intri în panică... știu că ești la doi pași de o criză de isterie... ei bine, ar fi greu pentru noi amîndoi. Inspiră adînc și păstrează-ți controlul.

Făcu ce i se ceruse.

Deschise ochii și încercă să evalueze situația. Nu ardea decît o lumină mică într-un colț; camera era, în cea mai mare parte, cufundată în întuneric. Nu-l putea vedea, dar îi auzea răsuflarea. Încet-încet, își dădu seama că nu se putea mișca; zăcea pe spate pe un pat, cu mîinile legate și fixate de tăblia de la capul patului, cu picioarele prinse de cea de la picioarele lui. Strînsoarea lăsa puțin loc de mișcare și se deplasă cît putu de mult, încercînd să vadă unde se afla.

– Aha, curiozitate. Bun. Asta arată că gîndești.

Simți cum o năpădesc brusc două emoții, una urmînd imediat celeilalte. O cuprinse mai întîi o disperare fără margini în fața vulnerabilității ei, și suspină. Era ca și cum ar fi căzut de la o mare înălțime și s-ar fi rostogolit la vale, din ce în ce mai repede. Apoi, de îndată ce o cuprinse, acest sentiment se retrase și simți o izbucnire de furie. O să trăiesc, gîndi. N-o să mor.

Pe urmă însă, cînd această declarație făcută în sinea ei puse stăpînire pe ea, se auzi vocea rece, egală a bărbatului.

– Pe lumea asta există multe feluri de durere. Le cunosc pe cele mai multe dintre ele. Nu mă pune la încercare.

Nu-și putu înăbuși suspinul. Simți cum lacrimile îi umplu ochii. Începu să se întrebe ce se va întîmpla cu ea, dar izbuti să se oprească, gîndind: Nimic bun. Cuvintele îi ieșiră din gură de parcă ar fi fost rostite de altcineva, de un copil pierdut.

– Te rog. Te rog, dă-mi drumul. Fac tot ce vrei. Numai dă-mi drumul.

Nici un răspuns. Ştia că nu se gîndea dacă să-i satisfacă sau nu cererea.

– Te rog, spuse din nou. O izbi cît de inutil părea sunetul acestor cuvinte.

– Spune-mi ce vrei de la mine, se rugă. Mintea ei trecea în revistă, în viteză, posibilităţile, dar refuză să pună imaginile în cuvinte. Îl auzi răsuflînd rar. Un sunet îngrozitor.

– Eşti studentă, spuse. Va trebui să înveţi.

O clipă avu senzaţia că inima i s-a oprit.

Bărbatul ieşi din umbră, intrînd pentru prima dată în periferia cîmpului ei vizual. Îşi întinse gîtul, ca să-l vadă. Îşi schimbase hainele, în locul jachetei sport şi a pantalonilor kaki purta acum nişte blugi închişi la culoare şi o cămaşă sport, neagră. Lucrul ăsta o zăpăci şi trebui să se uite de două ori ca să se asigure că e acelaşi om. Şi chipul lui părea diferit; zîmbetul decontractat pierise, dintr-o dată părea făcut numai din muchii şi unghiuri. Ochii lui se fixară într-ai ei şi avu senzaţia că rigiditatea privirii lui o trăgea înainte, fără să se poată opune. Înghiţi cu greu în sec.

– Nu opune rezistenţă, spuse.

Făcu o pauză.

– Dacă te opui, nu faci decît să-ţi prelungeşti chinul. Dacă eşti isteaţă, te supui programului.

– Te rog, spuse. Nu-mi face vreun rău. Se ascultă vorbind. Cuvintele ieşeau pur şi simplu din gura ei, nechemate, plîngăreţe, neputincioase. O să fac tot ce vrei.

– Sigur că o să faci.

Nu-şi dezlipea ochii de ai ei. Siguranţa totală a cuvintelor lui o izbi ca o lovitură.

– Tot ce vreau.

Şovăi din nou.

– Dar acesta e un răspuns învăţat. Condiţionat. Şi lecţia abia a început.

Ridică obiectul mic, dreptunghiular, ca Anne să-l poată vedea. Tresări fără să vrea, chircindu-se. Bărbatul apăsă pe un buton la unul dintre capetele obiectului şi Anne văzu curentul electric trecînd de la un pol la celălalt.

– Ai făcut deja cunoştinţă cu asta, spuse. Anne deveni brusc conştientă de durerea ascuţită din corpul ei. Lăsă să-i scape un sunet pe jumătate suspin, pe jumătate geamăt. Ştii că poţi cumpăra o armă ca asta, făcută ca să paralizeze, fără să ai permis, în Georgia, Alabama, Missouri, Montana şi New Mexico şi încă în vreo şase alte state? Poţi să le comanzi şi prin poştă, dar aşa sînt mai uşor de depistat. Spune-mi, ce motiv ai putea avea ca să cumperi o armă ca asta?

Răspunse singur.

– Să provoci durere.

Simţi cum buza de jos îi tremură, şi în vocea ei se auzi un tremur ce nu fusese acolo înainte.

– Te rog, fac orice, te rog.

Lăsă obiectul din mînă.

– N-ar prea fi drept, spuse, să-l folosesc din nou după ce l-am experimentat o dată pe tine.

Suspină, aproape recunoscătoare.

Scoase apoi un icnet, cînd îşi apropie brusc faţa de a ei.

– Închipuie-ţi, şuieră. Cînd te-am lovit cu el, era pus la minimum. Închipuie-ţi cum ar fi dacă l-aş da mai tare. Gîndeşte-te la durere. Ţi s-a părut că cineva te-a prins de suflet şi ţi l-a smuls din trup, nu-i aşa? Gîndeşte-te.

Anne avu brusc senzaţia unei dureri insuportabile, care se năpustea asupra ei. Auzi vocea aceea de fetiţă răspunzînd:

– Da, da, da, spuse. Te rog, Dumnezeule.

– Nu te ruga, zise el iute.

– Nu, nu, nu mă rog. Cum spui tu. Te rog.

– Nu mă ruga.

– Da, da, desigur. Da.

– Gîndeşte-te numai.

– Da, da, da. Încuviinţă viguros din cap.

– Bine. Dar ţine minte. E mereu prin apropiere.

– O să ţin minte, o să ţin minte.

Vocea bărbatului se schimbă brusc. Deveni grijulie.

– Ţi-e sete?

Cuvîntul sete o făcu să-şi dea seama că avea gîtul uscat. Încuviinţă din cap. Dispăru din raza ei vizuală. Auzi apa de la

robinet curgînd. Se întoarse lîngă ea cu un prosop ud în mînă. Începu să-i mîngîie buzele cu el. Anne supse umezeala din prosop.

– Nu ţi se pare fascinant cum de un lucru atît de simplu, ca un prosop înmuiat în apă, ne poate oferi o asemenea uşurare...

Încuviinţă din cap.

– Dar... acelaşi lucru care ne oferă uşurare ne poate înspăimînta, nu?

Rostind ultimul cuvînt, apăsă brusc prosopul peste gura şi nasul ei. Se sufocă şi icni, încercînd să strige, prosopul umed înăbuşind-o. O, Doamne! gîndi. Mor! Nu pot respira! Îşi dădu seama că se îneacă şi-l văzu deodată pe fratele ei făcîndu-i semn cu mîna desupra gheţii. Avea senzaţia că cineva îi smulge plămînii din piept. Îşi dădu ochii peste cap şi se răsuci cît putu în legături, în timp ce mintea îi era învăluită de un linţoliu de frică.

Bărbatul ridică prosopul.

Luptă să respire, umplîndu-şi plămînii cu disperare.

– Şi acum uşurarea, spuse bărbatul. Se servi de prosop ca să-i umezească fruntea. Anne suspină din nou.

– Ce ai de gînd să-mi faci?

– Dacă ţi-aş spune, n-ar mai exista misterul.

Suspinele îi cuprinseră corpul şi izbucni în plîns.

– De ce?

N-o luă în seamă, lăsînd-o să plîngă un timp.

Lacrimile se opriră şi Anne se uită la el.

– Alte întrebări? spuse.

– Da. Nu. Nu pot...

– E-n ordine, rosti blînd. Mă aşteptam să fii curioasă.

O clipă căzu pe gînduri. Timpul părea că stă în cumpănă o dată cu el.

– Ai citit vreodată în ziar un articol care relatează despre o crimă, un articol care să sugereze că un lucru sau altul i s-a întîmplat cuiva, dar fără să fie prea limpede, astfel că imaginaţia ta trebuie să filtreze eufemismele şi analogiile, ca să poată înţelege? Ai citit aşa ceva?

– Da. Nu. Bănuiesc că da. Te rog, tot ce vrei.

O privi furios.

– Ei bine, asta ţi s-a întîmplat ţie. Te afli într-o asemenea poveste. Eşti o ştire dintr-un ziar... Rîse. Numai că încă nu e scrisă în întregime. Şi mai trebuie să-i găsim un titlu. Înţelegi asta? Înţelegi ce-ţi spun?

Aprobă din cap.

– Înseamnă că ai o şansă să rămîi în viaţă.

Suspină. Nu ştia dacă să fie recunoscătoare sau nu.

Apoi îi trase o palmă puternică peste gură şi camera se învîrti cu ea. Luptă să nu leşine. Simţea gustul sîngelui pe gingii şi părea că un dinte stă să cadă.

– Cum tot atît de bine s-ar putea să nu ai. Nu uita acest lucru.

Aşteptă o clipă, urmărind pe faţa fetei efectul cuvintelor lui. Anne ştia că nu e în stare să ascundă teroarea pe care o simţea. Îi tremurară buzele.

– Chestia asta nu-mi place, spuse el într-o doară.

După care o lovi din nou. Mîna lui se deplasă spre faţa ei parcă cu încetinitorul. O surprinse faptul că simţi durerea. Se destinse, întrebîndu-se cum de era în stare, după care, de data asta, se lăsă cu totul pradă durerii şi leşină.

Cînd se trezi din noaptea inconştienţei avu grijă să înghită exclamaţia de durere, răspunsul involuntar la revenirea în simţiri. Era conştientă ce tare i se umflase buza şi simţea gust de sînge uscat. Încă mai era legată, şi durerea din încheieturi şi muşchi revenise, mai puţin acută, dar cu o energie pulsatorie de care se temea.

Nu-l putea auzi, ştia însă că era pe-aproape.

Trase încet aer în piept, luptînd cu durerea, şi se strădui să cerceteze locul unde se afla. Fără să-şi mişte capul, măturâ cu privirea tavanul. Nu era decît o singură lampă, cu becul descoperit, dar stins. Îşi dădea seama că era o cameră mică şi bănui că se afla într-un apartament mic sau într-o cameră de motel. Bălăbănindu-şi uşor capul dintr-o parte în alta, putu să vadă cîteva mobile prăpădite şi o fereastră cu jaluzelele trase. Părea că există un coridor, imediat dincolo de cîmpul ei vizual şi se gîndi că era probabil anteul. Nu putea vedea de unde venea

lumina slabă din cameră, dar bănui că alături era o baie şi că bărbatul lăsase lumina aprinsă. Nu putea să-şi dea seama cît era ceasul sau cît zăcuse fără cunoştinţă.

Într-un acces brusc de disperare, îşi dădu seama că nu-şi putea aminti ziua sau data şi încercă iute să-şi aducă aminte. Lucram, gîndi, într-o marţi, la bibliotecă. E iulie. E sfîrşit de iulie. Ultima săptămînă. Semestrul ăsta nu mai durează decît trei săptămîni.

Sau patru? Îşi muşcă buza şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Aminteşte-ţi! strigă în sinea ei. Îşi putea simţi mintea învîrtejindu-se îndurerată că nu e în stare să-şi aducă aminte data.

Cît timp e de cînd mă aflu aici? strigă la ea însăşi.

Şi atunci, de parcă i-ar fi auzit gîndurile, bărbatul răspunse.

– De acum înainte eu controlez timpul.

Vocea lui părea că poartă în ea o finalitate neagră şi Anne nu-şi mai putu stăpîni lacrimile. Scoase un suspin, apoi un altul, pînă cînd tot corpul i se cutremură de disperare.

O lăsă în voia ei. Nu ştia cît plînsese, dacă trecuseră minute sau ore. Cînd se opri, îl auzi oftînd, după care îi spuse:

– Bun. Acum putem continua.

Încremeni, printr-un reflex.

Îl auzi scotocind într-un sac, undeva unde nu-l putea vedea.

– Ce ai de gînd să faci? îl întrebă.

Veni imediat lîngă ea.

– Fără întrebări! şopti furios.

O plesni.

– Fără întrebări!

O plesni din nou.

– Fără întrebări!

O plesni pentru a treia oară.

Totul se petrecuse atît de repede, încît părea că durerea şi surprinderea se contopiseră.

– Nu, nu, nu, iartă-mă... spuse.

O privi.

– Vrei să întrebi ceva? zise.

Scuturâ iute din cap.

Bărbatul rîse scurt.

– Mi-am închipuit eu că nu, spuse.

Îşi simţi din nou inima cuprinsă de disperare. Luptă împotriva unei crize bruşte de isterie.

Auzi un clinchet şi-şi întinse gîtul, să vadă ce era.

– E timpul să ne dezbrăcăm, spuse el.

Ţinea în mînă o foarfecă chirurgicală din oţel.

Metalul bont era rece pe pielea ei. Se cutremură, apoi ascultă. După care gemu, gîndind: trebuia să se întîmple, oh, Dumnezeule, ştiam că aşa o să fie. Îi tăia blînd, dar hotărît materialul blugilor.

Mai întîi tăie un crac, de la gleznă pînă la talie, apoi pe celălalt.

Răsuci cu grijă pantalonii, dezgolindu-i picioarele. O trecură fiorii. Simţi cum mîna lui pătrunde sub ea, săltînd-o din şale, ridicîndu-i fundul de pe pat, dîndu-i apoi drumul, după ce îi scoase blugii. Îl auzi aruncînd pantalonii sfîşiaţi într-un colţ. Închise ochii şi simţi cum foarfeca lucrează cu o precizie înfiorătoare la bluza ei. Simţi cum îi scoate sutienul şi apoi senzaţia oţelului pe coapse, cînd îi tăie chiloţii.

Suspină din nou.

Durerea şi ruşinea o copleşiră, era goală, legată şi pierdută. Caracterul inevitabil al celor ce aveau să urmeze i se părea prea stupid, atît de evident, imposibil de evitat; aproape că nici nu-i era frică. Gîndi: Fă-o odată, te rog, fă-o şi termină.

Aşteptă să se suie peste ea.

Secundele se transformară în minute şi-şi dădu seama că-i era frig. Se cutremură, cu ochii tot închişi.

Nu auzea nimic altceva decît respiraţia lui, alături.

Era conştientă că minutele se adunau mereu.

Un gînd îngrozitor îi trecu prin minte: Dumnezeule! Dacă nu poate? Dacă sentimentul frustrării... se strădui să alunge gîndul ăsta şi deschise încet ochii. Pur şi simplu stătea lîngă ea. Cînd văzu că deschisese ochii, îşi lăsă privirea să rătăcească peste corpul ei.

– Desigur, îţi dai seama că aş putea face cu tine tot ce vreau?

Aprobă din cap.

– Desfă picioarele.

Le desfăcu cît îi permiteau legăturile.

Auzi torsul unui aparat de fotografiat şi, în spatele ochilor ei bine închişi, lumea deveni brusc roşie, la explozia unui flash.

Mai urmă una, apoi o a treia. Deschise încet ochii.

– Bine, spuse el. Punea aparatul înapoi în sac.

Nervoasă, încercă să-şi apropie picioarele.

– Ai de gînd să... începu, dar cuvintele se pierdură în zgomotul unei alte palme trase peste faţă.

– Credeam că chestia asta am învăţat-o deja, spuse.

O lovi din nou.

Nu-şi putu reţine lacrimile.

– Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, spuse. Te rog, nu mă mai lovi.

Nu făcu decît să se uite la ea.

– În ordine. Poţi să mă întrebi.

Suspină.

– Întreabă-mă!

– O să mă, o să mă, o să mă violezi?

Nu răspunse.

– E nevoie? zise.

Îşi puse mîna între picioarele ei. Simţi cum pielea i se chircşte sub degetele lui.

După care o plesni din nou. Icni.

– Te-am întrebat ceva. Nu mă face să aştept.

– O, Doamne, nu, da, nu ştiu, cum vrei, te rog.

– Bine, spuse.

Se ridică şi se duse la picioarele patului. Anne săltă puţin capul de pe pernă, ca să-l poată urmări. Apucă un obiect micuţ, care reflecta lumina slabă.

– Vezi ce e asta?

Gemu. Simţi cum mintea i se întunecă.

– Întotdeauna, spuse el, lama briciului m-a fascinat. Îţi poate tăia gîtul cu o asemenea viteză, că nu-ţi dai seama ce s-a petrecut pînă ce nu-ţi gîlgîie sîngele în gîtlej.

Ochii Annei se căscară mari de groază.

Privirea lui o întîlni pe a ei. Coborî apoi încet, cu grijă, lama şi o petrecu pe pielea dură de pe degetul cel mare de la piciorul ei.

– Te rog, începu, dar se opri cînd privirea lui o fulgeră. Se mută lîngă ea şi îi atinse coapsa cu marginea lamei. Nu simţea nimic, dar văzu o dîră de sînge, mică de cîţiva centimetri, apărîndu-i pe piele.

– Gîndeşte-te la mine ca la o lamă de brici, spuse.

Urcă în sus pe corpul ei şi-i trecu lama peste braţ, la limita unde mai putea să vadă. Apucă să zărească o altă dîră de sînge. Simţi cum se răsuceşte, ameţită, străduindu-se să rămînă conştientă, să se controleze, să ţipe, să facă ceva. Dintr-o dată se trezi cu el aproape de obraz şi putu vedea lama între degetele lui. Îi astupă nasul şi gura cu o mînă şi şuieră:

– Să-ţi aranjez puţin mutra?

Leşină.

Anne Hampton se trezi încet, gîndindu-se că-şi va pregăti pe îndelete un mic dejun copios, cu ouă şi pîine prăjită şi costiţă, cafea, poate un corn, şi lectura fără grabă a ziarului de dimineaţă. Se gîndi că mîncarea şi veştile rele o vor ajuta să scape de coşmarul ce-o chinuise, un vis urît despre briciuri şi nebunie. Pe jumătate adormită, încercă să se rostogolească din pat, dar simţi din nou că era legată. O clipă nu ştiu ce să creadă, ca şi cum ar fi fost de-ajuns să scuture somnul de pe ochi ca să se elibereze de acest amestec ceţos al coşmarului în existenţa ei solidă de zi cu zi. Numai că tensiunea din glezne şi încheieturi deveni reală şi-şi dădu seama că gîndurile acelei dimineţi erau un vis şi suspină o dată, a recunoaştere şi înfrîngere.

Se gîndi apoi la faţa ei.

Mîna îi ţîşni fără voie spre ochi, dar fu împiedicată de legături. Încercă să se aplece spre mîini: trebuie să pipăi! strigă în sinea ei. Ce mi-a făcut?

Simţi o groază nestăpînită, de necontrolat. Mai sînt oare eu însămi? urlă mintea ei. Îşi întinse gîtul ca să se uite la tăietura de brici de pe antebraţ. Spre spaima ei nemărginită, nu simţea nimic, cu toate că putea vedea cum sîngele se coagulase într-o cicatrice subţire, cafenie. Nici urmă de durere, nici un fel de senzaţie. Faţa mea! Ce mi-a făcut la faţă? Încercă să-şi împartă chipul pe părţi: strîmbă din nas şi avu impresia că nasul răspunde

normal. Ridică din sprîncene încet, încercînd să simtă ezitarea cărnii care ar putea să însemne că pielea fusese tăiată. Împinse falca înainte, întinzîndu-şi pielea de pe bărbie şi de pe buza de jos. Nu era sigură, buza era încă umflată. Comandă gurii să zîmbească, apoi să rînjească larg, simţind cum carnea de pe obraji se întinde şi se contractă. Încercă totodată să-şi încrunte fruntea. Păstră această mimică grotescă, bîjbîind parcă în întuneric, asemenea orbului într-o încăpere cu care e familiarizat şi în care, brusc, îşi dă seama că cineva a mutat toate mobilele din poziţiile pe care le memorase cu atîta grijă şi dificultate.

Nu putea fi sigură şi lucrul ăsta o speria nespus de mult. Închise ochii, rugîndu-se în tăcere ca de data asta să-i deschidă şi să se trezească înapoi în camera ei, înconjurată de lucrurile ei. Strînse tare ochii şi încercă să-şi amintească propriul dormitor. Se gîndi la fotografiile de pe birou; părinţii, bunicii, fratele înecat, bătrînul cîine ciobănesc al familiei. La mijloc, între fotografii, se găsea o cutie mică, o veche cutie de bijuterii din lemn sculptat în care ţinea cercei, şi inele, şi coliere care valorau toate cu mult mai puţin decît cutia în sine. Încercă să-şi aducă aminte dimineaţa de Crăciun în care o desfăcuse din hîrtia cu care era ambalată şi îmbrăţişările şi sărutările pe care le revărsase asupra părinţilor ei drept mulţumire. Se strădui să-şi amintească senzaţia netedă, caldă, a lemnului lustruit. Sculptura ca de pergament de pe capac era deosebit de delicată şi rafinată şi luptă să-şi aducă aminte ce simţea în degete cînd îşi trecea mîna peste capac.

Numai că totul părea departe, ca un lucru de care îţi aduci aminte după ce l-ai visat, şi pentru prima dată se întrebă dacă tot ce existase cu atît de puţine ore în urmă fusese vreodată adevărat.

Se cutremură, dar nu de frig.

Unde e? se întrebă.

Nu-i mai auzea respiraţia, dar asta nu însemna nimic; ştia că e undeva pe aproape. Îşi înălţă capul ca să vadă ce-o înconjura în aceeaşi lumină palidă ce se strecura în cameră. Nu-l văzu pe bărbat, dar ce văzu o cutremură şi-i umplu sufletul de groază.

Îşi trînti capul înapoi pe pernă şi lăsă suspinele să-i sfîrtece trupul. Atunci, pentru prima dată, află cu adevărat ce-i aceea violul.

O îmbrăcase.

Avea pe ea chiloţi, pantaloni, un sutien nou şi un tricou.

Se gîndi: sînt un copil.

Şi plînse cu sughiţuri.

Abia după cîteva minute îşi dădu seama că bărbatul stătea pe un scaun, chiar în spatele capului ei. Cînd lacrimile mai conteniră, îi atinse din nou buzele cu un prosop umed. Apoi începu să-i spele uşor, cu grijă, faţa. Continuă pînă cînd Anne reuşi să-şi ţină în frîu teama; se concentră asupra senzaţiei pe care i-o dădea prosopul pe piele, străduindu-se să sesizeze orice ezitare sau durere care să poată fi un semn că briciul îşi făcuse datoria. Nimic. Îşi îngădui să ofteze uşurată în sinea ei. Simţi cum muşchii i se destind şi luptă să rămînă rigidă, gîndind că trebuia să fie pregătită pentru orice eventualitate. Apoi îşi dădu seama că disciplina pe care mintea ei o impunea corpului cedase, că nu mai era în stare să comande membrelor ei să facă ceva, că în ultimele ore, trăite în spaimă şi tensiune, pierduse o parte din autocontrol. Bărbatul începu să vorbească, blînd, încet. Ura sunetul vocii lui, dar nu era în stare să-i reziste.

– Aşa, spuse. Relaxează-te. Repiră rar.

Tăcu.

– Închide ochii şi recapătă-ţi forţele.

Nu asta vrea, gîndi. Vrea să mi le pierd.

– Ascultă-ţi bătăile inimii, spuse bărbatul. Încă mai eşti în viaţă. Pînă acum, ai supravieţuit. Ai făcut progrese.

O sută de întrebări îi trecură prin minte şi le înghiţi pe toate.

– Stai liniştită şi-atît, spuse.

Simţi cum răsuflarea i se potoleşte şi cum bătăile inimii încetinesc. Se ascunse în spatele ochilor închişi, conştientă că plecase de lîngă ea. Îl putea auzi tîrşindu-şi picioarele la cîţiva metri de ea, după care, la fel de repede, reveni.

– Foarte bine. Ţine ochii închişi, spuse. Vocea lui avea un ton amabil.

O mîngîie blînd pe frunte.

– Crezi că o să-ţi fac vreun rău? o întrebă dulce.

– Nu, răspunse ea încet. Nu deschise ochii.

– Te înşeli, zise el, cu aceeaşi voce blîndă.

Lumina păru că explodează în spatele ochilor ei închişi cînd o lovi. Zgomotul făcut de mîna lui pe obrazul ei era ascuţit şi îngrozitor şi Anne icni într-un amestec de surprindere şi durere. Ochii i se deschiseră brusc şi-i văzu mîna pregătindu-se pentru o nouă lovitură, singurul lucru fix într-o încăpere care se rotea sălbatic.

Strînse tare ochii şi încercă să se chircească pe pernă.

– Nu, nu, nu, nu, nu mai da, te rog, spuse.

Urmă o clipă de tăcere.

În întunericul din spatele ochilor ei închişi, mintea Annei Hampton se mişca nebuneşte. Pentru prima dată nu se putea gîndi la nimic altceva în afara durerii, urînd-o, fiindu-i frică de ea, dorind să scape.

După o clipă, bărbatul spuse:

– Îţi mai datorez o palmă. Ţine minte.

Şi-l auzi îndepărtîndu-se de lîngă pat, mergînd undeva unde începuse să înţeleagă că se afla vastul întuneric al camerei micuţe. Ea rămase în spatele ochilor închişi, simţindu-se părăsită de toţi şi de toate, cu excepţia durerii neostoite.

Nu mai era conştientă dacă dormea sau era trează. Deosebirea dintre fantezie şi realitate, dintre vis şi veghe se evaporase. O clipă se întrebă dacă nu cumva şi bariera dintre viaţă şi moarte devenise la fel de nesigură.

Gîndul acesta o sperie şi încercă să-şi facă curaj, gîndind: Sînt încă în viaţă. Dacă ar intenţiona să mă omoare, ar fi făcut-o pînă acum. Încă de la început. Nu m-ar lăsa în viaţă, nu mi-ar ţine trează durerea, ca să mă omoare la sfîrşit. Nu, are nevoie de mine. Nevoia asta înseamnă viaţă.

Şi apoi, la fel de iute, gîndurile negre reveniră şi-şi spuse că s-ar putea să nu aibă dreptate. Poate avea nevoie de ea doar ca de o victimă imobilizată. Poate că nu făcea decît să se îndrepte spre un punct culminant şi, odată atins, va deveni... ce va

deveni? Inutilă? Încercă să înlăture acest gînd şi să-l depoziteze într-un sertar închis al minţii ei, dar odată apărut, gîndul luă amploare, pînă cînd ajunse să-i domine întreaga imaginaţie. Văzu scene asemănătoare celor de la actualităţile de seară de la televizor: un grup de operatori, o brigadă de poliţişti, o masă fremătătoare de curioşi, adunaţi cu toţii în jurul trupului ei gol. În imaginaţia ei, încerca să strige mulţimii că era vie, că respira, plîngea, şi gîndea, dar nimeni n-o lua în seamă. Pentru masa aceea de oameni, ea era moartă, în ciuda insistenţei cu care repeta contrariul şi se văzu, în acest coşmar în stare de veghe, ridicată şi pusă pe o targă, pentru a fi dusă la morgă. Ca şi cum strigătele ei ar fi fost mute, pierzîndu-se neauzite în înaltul cerului.

Bărbatul apăru în reveria ei şi văzu că ţinea în mînă un revolver.

– Mai am şi alte arme, spuse pe acelaşi ton egal.

O clipă îi fu greu să-şi dea seama dacă ce vedea era vis sau realitate. Apoi, cu încetul, percepu lumina slabă, pereţii bej, curelele care o ţineau legată şi reveni din acea lume ireală în camera de hotel.

– Saltă-ţi şoldurile, spuse.

Făcu ce i se ceruse.

Lăsă arma din mînă şi, cît stătu ridicată, îi trase în jos pantalonii şi chiloţii cu care el o îmbrăcase şi o lăsă goală.

– O armă e teribil de rece, spuse.

Aşeză revolverul pe pîntecele ei plat. Simţea greutatea şi răceala metalului. Îl lăsă acolo cîteva momente.

Îl luă din nou. Anne îl văzu privind-o mai întîi pe ea, apoi arma.

– Dacă ai vrea să-ţi distrugi identitatea, n-ai începe prin a-ţi trage un glonte între picioare? întrebă.

Îndreptă arma spre organele ei genitale.

– O, Doamne, nu! strigă.

Auzi ţăcănitul pistolului cînd îl armă. Îl văzu îndreptînd ţeava în jos. Se răsuci cu disperare pe pat, luptînd cu legăturile în timp ce bărbatul ţintea lent. Începu să scoată un fel de scheunături, ca de animal, protestînd şi privind în sus spre gura

neagră şi rotundă a revolverului. Părea uriaş, gata s-o înghită toată. Se smuci din răsputeri ca să se smulgă din legături, după care se lăsă să cadă pe spate, acceptîndu-şi, învinsă, soarta. Nu închise ochii; rămaseră fixaţi pe ţeava armei. O clipă crezu că vede glontele ieşind pe ţeavă.

Bărbatul o privi, şovăi o clipă, după care apăsă pe trăgaci.

Se auzi un ţăcănit.

– Gol, spuse el. Apăsă din nou pe trăgaci. Alt cartuş gol.

Anne lăsă brusc aerul să-i iasă din piept şi se simţi ca şi cum cineva ar fi călcat-o mărunt în picioare. Respiră gîfîit.

O privea cu mare atenţie. Scoase apoi din buzunar un pumn de cartuşe adevărate şi începu să le introducă încet în revolver.

Simţi cum i se face greaţă.

– Te rog, spuse, îmi vine să vărs...

Se apropie iute de capul ei. Aruncase arma deoparte şi-i simţi mîna sub ceafă, sprijinind-o. În cealaltă mînă ţinea un vas mic de plastic. Icni, dar nu ieşi nimic. Bărbatul îi aşeză uşurel capul pe pernă şi începu să-i frece iute buzele cu cîrpa umedă. Linse umezeala şi suspină din nou.

– Saltă-te.

Făcu din nou ce i se ceruse.

Îi ridică iute chiloţii şi pantalonii, încheindu-i cu îndemînare. Apucă arma şi i-o arătă.

– Mă pricep foarte bine şi la arme, spuse. Ştiai lucrul ăsta, nu-i aşa?

Făcu semn din cap că nu.

– Înveţi.

Se uită în jos la ea, făcînd o pauză înainte să continue.

– L-ai citit pe Dostoievski, nu-i aşa?

Încuviinţă din cap.

– Cîte ceva...

– *Crimă şi pedeapsă? Fraţii Karamazov? Însemnările?*

– Da. Şi *Idiotul.*

– Cînd?

– Acum un an, la seminarul din anul întîi.

– Bine. Înseamnă că-ţi aduci aminte ce i s-a întîmplat celebrului scriitor înainte de a fi transportat în lagărul de muncă din Siberia?

Făcu semn din cap că nu.

– El, împreună cu ceilalţi condamnaţi, a fost pus la zid în faţa plutonului de execuţie ţarist. Atenţie, a strigat căpitanul, în timp ce condamnaţii tremurau. Ochiţi, a continuat, în timp ce oamenii îşi spuneau iute ultimele rugăciuni şi priveau neajutoraţi la călăii lor. Sabia căpitanului se ridicase, dar înainte să apuce să taie aerul cu ea şi să urle comanda: Foc! un călăreţ năvălise ca fulgerul, fîlfîind cu disperare o hîrtie. Era iertarea ţarului. Oamenii căzură în genunchi drept recunoştinţă. Unii dintre ei bîiguiau, căci îşi pierduseră minţile în clipa aceea fugară în care văzuseră moartea cu ochii. Cîţiva au murit oricum, le-a cedat inima. Şi au fost transportaţi cu toţii în lagăre. Cum supravieţuieşti în lagăr?

I-a trebuit o clipă pînă să-şi dea seama că i se pusese o întrebare. Mintea ei zburase înapoi în încăperea mică în care ea împreună cu alţi nouă studenţi se adunaseră ca să discute despre romanele rusului. Vedea în gînd razele soarelui reflectîndu-se în verdele mat al tablei.

– Supunîndu-te, răspunse.

– Bine. Crezi că acelaşi lucru e valabil şi aici?

Încuviinţă din cap.

Bărbatul şovăi, privind-o atent.

– Spune-mi, dintre toate cîte ţi s-au întîmplat, ce ţi s-a părut cel mai rău? Ce te sperie cel mai tare? Ce-ţi provoacă cea mai mare durere?

Se aşeză pe marginea patului, aşteptînd răspunsul.

Un val de emoţii şi de amintiri se năpusti asupra ei, întrebarea o aruncă în cea mai neagră disperare. Se gîndi la pistolul îndreptat spre organele ei genitale şi luptă cu gustul amar de fiere pe care îl simţea în gură; la sălbăticia electrică a pistolului electroşoc; la briciul apropiat de faţa ei; la senzaţia de sufocare pe care o avusese cînd îi apăsase prosopul peste gură şi nas; la bătăile arbitrare şi capricioase pe care i le administrase. Toate dor, strigă în sinea ei. Toate mă îngrozesc. Şi pe urmă se întrebă:

De ce vrea să știe? Din bunătate... ce bunătate mai e și asta? Nu se putea forța să gîndească atent, rațional; gîndul că avea o oarecare putere, capacitatea de a influența situația o înspăimînta. O cuprinse apoi un nou val de groază: Poate că vrea să afle ca să le elimine pe celelalte, păstrînd-o doar pe cea mai rea. O, Doamne, gîndi, de unde să știu?

– Hai, spuse el cu o ușoară notă de nerăbdare în glas. Care e cea mai rea?

Șovăi. Ajută-mă, se rugă în sinea ei.

– Ei?

– Briciul. Izbucni în plîns. Lacrimile se prelingeau în voie pe obrajii ei.

– Briciul? răspunse el. Se ridică, în timp ce ea plîngea în continuare. Dispăru pentru o clipă din vedere, apoi se întoarse, ținînd lama briciului în mînă. Briciul ăsta? întrebă.

– Da, da, da, te rog, Dumnezeule, te rog.

Îl apropie de fața ei.

– Ăsta te sperie cel mai tare?

– Te rog, te rog, te rog...

Apropie briciul la cîțiva centimetri de nasul ei.

– Nu poți să suporți, ai?

Plîngea cu sughițuri, cu mintea golită din cauza fricii.

– Bine, spuse simplu.

Se uită la el printre lacrimi.

– Bine. N-am să mai folosesc briciul. Făcu o pauză. Numa ca să mă bărbieresc. Rîse. O privi și spuse. Poți să zîmbești. A fost o glumă.

Anne plîngea în continuare. Bărbatul nu spuse nimic, în timp ce sughițurile ei nu conteneau. În cele din urmă, cînd izbu să se controleze cît de cît, o privi atent și spuse:

– Vrei să mergi la baie?

Simplitatea întrebării o ului.

Încuviință din cap.

– Bine, spuse. Îi desfăcu iute legăturile. Dar înainte de a dezlega încheieturile, o privi atent. E nevoie să-ți explic care sîn regulile sau le-ai înțeles?

Se fîstîci din nou. Nu știa despre ce anume vorbește.

– Nu, zise el. Cred că ştii cum să te porţi. Baia e acolo, după colţ. Bineînţeles, are o ferestruică şi asta te va pune în faţa unei opţiuni. Pentru unii, o fereastră deschisă ar putea să însemne libertate. Permite-mi însă să te asigur că e exact contrariul. Nu există decît o singură cale prin care te poţi elibera de mine, şi anume, atunci cînd voi spune eu că poţi. Cred c-ai înţeles lucrul ăsta pînă acum. Fereastra e totuşi acolo. Aşa că tu alegi.

Îi dezlegă mîinile. Îşi coborî picioarele peste marginea patului şi încercă să se ridice, dar sîngele îi coborî brusc din cap şi ameţi cumplit. Se apucă bine de pat, încercînd să stea dreaptă.

– Nu te grăbi. Vezi să nu cazi.

Nu se sculase de pe pat, nu se mişca.

Anne se ridică încet şi simţi cum toţi muşchii i se contractă de durere. Făcu un pas mic, urmat de un altul.

– Paşi de copil, spuse bărbatul. Bine.

Se sprijini de perete cu o mînă, apoi cu cealaltă. Folosind peretele ca să se orienteze, păşi în coridorul mic, apoi intră în baie. Lumina îi răni ochii şi şi-i acoperi cu palma. Primul ei gînd fu oglinda şi se strădui să-şi deschidă ochii, durerea alăturîndu-se celorlalte dureri ce-i sfîrtecau trupul. Ridică faţa spre oglindă şi căută dezastrul. Buza e umflată, gîndi, dar mă aşteptam la asta. Pe frunte avea o vînătaie de care nu-şi amintea. Şi maxilarul era roşu şi pătat, de la lovituri. Altfel însă, era neatinsă. Lăsă să-i scape un oftat de recunoştinţă. Mîinile îi tremurau cînd umplu chiuveta cu apă şi-şi stropi faţa, spălînd cîte ceva din durere. Brusc îşi dădu seama că murea de sete şi începu să bea din pumni pînă cînd i se făcu rău. O cuprinse un val de greaţă, se aplecă peste closet şi vărsă violent. Cînd termină, se ridică şi se sprijini de chiuvetă. Se spălă din nou.

Apoi privi în sus şi văzu fereastra.

Era deschisă, aşa cum spusese că va fi.

Îşi permise să viseze o clipă că fuge, apoi îşi dădu seama că o aştepta de partea cealaltă. Era absolut sigură că e aşa. Se duse totuşi la fereastră şi-şi puse mîna pe ea, ca şi cum ar fi sperat că răcoarea slabă a nopţii de vară ar putea-o alina. Privi la întunericul de afară. E acolo, gîndi. Îi văzu, cu coada ochiului, silueta mişcîndu-se. Văzu ramuri de copac îndoindu-se în vînt, dar ştia

că era acolo, aşteptînd-o. M-ar omorî, gîndi, cu toate că în mintea ei cuvîntul omorî nu se formă altfel decît ca un văl negru de durere.

Brusc îşi spuse: Durează prea mult! O să se supere! Se întoarse iute la chiuvetă şi, cît putu de repede, îşi mai stropi o dată faţa cu apă, apoi mai înghiţi o gură. Grăbeşte-te! Fă exact ce vrea el!

Se prinse din nou de zid şi intră, clătinîndu-se pe picioare, în camera de motel.

– Aştept, îl auzi spunînd.

Traversă cît putu de repede camera, pînă la pat. Se culcă fără s-o îndemne nimeni, întinzînd mîinile în sus, ca să i le poată lega mai uşor. Făcu acelaşi lucru şi cu picioarele, simţind cum funia se strînge în jurul lor.

– Ţi-e mai bine? o întrebă.

Aprobă din cap.

– Vrei să dormi sau ai prefera să-ţi răspund la întrebări?

Simţi brusc cum o îneacă oboseala, de parcă drumul pînă la baie ar fi fost un pisc greu de escaladat.

– Atunci dormi, îl auzi spunînd.

Simţi cum i se închid ochii.

Cînd se trezi, bărbatul stătea la picioarele patului.

– Cît timp am... dădu să întrebe, dar o întrerupse.

– Cinci minute. Cinci ore. Cinci zile. N-are nici o importanţă.

Încuviinţă din cap, gîndind că avea dreptate.

– Pot să-ţi pun acum întrebări?

– Da. Cred că e momentul potrivit.

– O să mă omori? întrebă. Regretă aceste cuvinte, de îndată ce le rosti.

– Numai dacă ai să mă sileşti s-o fac, răspunse. Înţelege că treaba asta nu s-a schimbat. Încă mai eşti stăpînă pe soarta ta.

Nu credea că era aşa.

– De ce-mi faci toate astea? Nu înţeleg.

– Am o treabă pentru tine şi trebuie să fiu sigur c-o vei face. Trebuie neapărat să am încredere în tine. Să mă simt bine cu tine.

– Fac tot ce vrei. Cere-mi numai...

– Nu, spuse. Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar trebuie să ştiu sigur, asigurările tale verbale nu-mi ajung. Trebuie să ştiu cît de departe pot merge. Trebuie să ştii cît de aproape eşti de moarte.

Se ridică şi-i desprinse mîinile de tăblia patului, legîndu-le la loc în faţă.

– Acum trebuie să ies. Mă întorc repede. Nu-i nevoie să-ţi amintesc ce pretind de la tine.

Se depărtă de pat şi porni spre uşă.

– Te rog, spuse Anne. Nu mă lăsa singură. Sunetul vocii ei o surprinse şi cuvintele pe care le bolborosise o surprinseră şi mai tare.

– Mă întorc repede, spuse. N-o să ţi se întîmple nimic.

Strigă din nou, cînd bărbatul ieşi pe uşă. Pentru o clipă, zări întunericul de afară şi-şi spuse: Înseamnă că încă e noapte.

Singură în cameră, privi în jur. Totul era aşa cum fusese şi mai devreme, dar acum, cînd bărbatul lipsea, i se părea şi mai înspăimîntător. O luă cu frig. Gîndi: Eşti nebună. El e cel care-ţi face toate astea. Apoi se sperie şi mai tare, cînd îşi spuse: N-a încuiat uşa. Oricine poate da buzna şi mă poate găsi aici. Dintr-o dată i se făcu teamă că s-ar putea să intre altcineva şi s-o violeze; chestia asta l-ar înfuria, ar considera-o un bun depreciat şi s-ar descotorosi de ea ca de un gunoi. Se contrazicea în sinea ei, cele două euri luptînd între ele, unul strigînd la ea pentru cît de greşite îi erau gîndurile. El e vinovatul! Ia revolverul! Omoară-l! Acum ai ocazia!

Dar rămase încremenită.

Dezleagă-te! se auzi spunînd. Fugi!

Unde să fugă?

Unde sînt? Unde mă pot duce?

M-ar ucide, gîndi. Încă n-a făcut-o, dar ar face-o dacă aş încerca să fug. E chiar în spatele uşii, mă aşteaptă. N-o să apuc să fac nici zece metri.

Nu, fugi! Nu fugi!

Strigă din nou la ea şi încercă să se gîndească la şcoală, la familia ei, la prietenii ei, la viaţa ei. Numai că păreau cu toţii teribil de departe, ireali. Singurul lucru real, gîndi, este camera asta.

Încercă să se liniştească şi se trezi cîntînd încetişor un cîntec pe care şi-l amintea din copilărie: „Levănţica e albastră, tralala, tralala, levănţica e lumină; cînd o să ajung rege, tralala, tralala, tu ai să fii a mea regină..." Îşi aminti cum îi cînta acest cîntec fratelui ei mai mic ca să adoarmă. Simţi cum lacrimile i se adună în piept. El e mort, gîndi. O, Doamne, a murit.

Îşi aşeză capul la loc pe pernă şi aşteptă ca bărbatul să se întoarcă. Încercă să-şi golească mintea, dar gîndurile şi teama apăreau tot timpul. Îşi dădu seama că nu mai era în stare să măsoare timpul ce zbura pe lîngă ea, de parcă bărbatul ar fi făcut-o să-şi piardă capacitatea de a socoti clipele care treceau. Plecase de o oră? Sau de cinci minute? Tăcerea care o înconjura era atotcuprinzătoare, întunericul era furios şi ameninţător. Se strădui să pîndească zgomotele care-i vor anunţa întoarcerea, dar nu era în stare să distingă nici un sunet limpede în întunericul camerei. Ridică mîinile şi îşi acoperi ochii, apăsînd tare pleoapele, gîndindu-se că se putea măcar retrage în propria obscuritate şi poate va găsi acolo ceva solid de care să se agaţe. Încercă din nou să se gîndească la ceva mărunt, de rutină şi obişnuit, la un obiect care să-i vorbească despre existenţa ei, la o întîmplare care să-i amintească de trecut şi să-i ofere ceva concret care s-o ajute să lupte pentru viitor. Se gîndi la părinţii ei, acasă în Colorado, dar dintr-o dată i se părură nişte stafii. Se strădui să-şi concentreze gîndurile asupra chipului mamei ei; cu ochii minţii îi construi trăsăturile aşa cum pictezi un portret. Îşi fixă în cap ochii, gura, zîmbetul care ar fi trebuit să-i fie atît de familiar. Se întrebă apoi dacă nu cumva amintirea era un vis şi deschise încet ochii.

Tresări, icnind.

Bărbatul era aplecat deasupra ei.

– Nu te-am auzit cînd ai intrat, spuse.

Văzu cum chipul îi împietreşte. Pentru o clipă nu făcu decît s-o privească cu duritate.

– Acum asta e realitatea, îi spuse. O lovi apoi puternic, cu dosul palmei. Mă crezi?

– Da, te rog, răspunse.

O lovi iar. Simți cum mintea i se încețoșează de durere.

– Vrei să trăiești?

O lovi. Încuviință cu putere din cap.

– Nu te cred, îi spuse.

O plesni pentru a treia oară.

– Da, da, se rugă.

O a patra lovitură îi atinse fața.

Apoi a cincea, a șasea și a șaptea, în succesiune rapidă, pînă cînd loviturile se abătură asupra ei ca ploaia, bărbatul folosind amîndouă mîinile, ca și cum ar fi alimentat focul isteriei ei. Încercă să spună, printre sughițuri, „te rog", în secundele dintre lovituri, dar în cele din urmă, cînd palmele lui țîșneau din întuneric spre ea, renunță, ridicîndu-și mîinile legate într-un gest de implorare, lăsînd lacrimile să vorbească pentru ea. Se opri abia cînd, într-un tîrziu, oboseala îi tăie răsuflarea.

Bărbatul se așeză pe marginea patului, odihnindu-se în timp ce ea plîngea încetișor. Vorbi abia după cîteva clipe, iar vocea părea că vine de departe, de undeva de dincolo de durerea și lacrimile ei.

– Mă faci să mă supăr, îi spuse.

Îi simți mîinile pe pantaloni. Brusc, i-i trase în jos, cum mai făcuse și înainte, dezgolind-o.

– Mă asculți? o întrebă.

– Da, da, spuse, deschizînd ochii și privind în sus spre el.

Văzu că avea revolverul în mînă.

– Îmi creezi prea multe probleme, spuse pe tonul lui sigur. Am sperat c-o să fie bine, dar văd că nu ești în stare să înveți. Așa c-am să ți-o trag și după aia am să te omor, cum ar fi trebuit să fac de la bun început.

Cuvintele făcură explozie în durerea ei și se grăbi să iasă din izolarea în care se refugiase.

– Te rog, nu, nu, nu, nu, nu, fac tot ce vrei, dă-mi din nou o șansă, o să fiu cuminte, o să fac orice, doar să-mi spui, te rog. Nu mi-am dat seama, te rog, orice, orice...

Stătea lîngă pat, cu revolverul îndreptat în jos, spre ea.

– O, Dumnezeule, te rog, te rog, suspină. Voia să se gîndească la altceva, să-şi petreacă ultima clipă în altă parte, dar nu reuşea decît să vadă ţeava armei care o îngrozea. Gemu, pe măsură ce clipele treceau.

– Orice? o întrebă el în cele din urmă.

– O, da, da, da, te rog, orice...

– Bine, spuse. Om vedea.

Dispăru pentru o clipă, apoi se întoarse. Avea în mînă pistolul electroşoc. I-l puse în mînă. Dă-i drumul, spuse. Arătă spre organele ei genitale. Aici.

Dintr-o dată avu impresia că toată durerea pe care o suportase pînă atunci nu însemnase nimic. Groaza îi întunecă mintea. Simţi cum o sufocă, de parcă tot ce-i făcuse s-ar fi abătut, în cele din urmă, dintr-o dată asupra ei. Dar în mijlocul acestui amestec de durere, un singur gînd era limpede în mintea ei: Nu şovăi, îşi spuse.

Şi-şi înfipse pistolul în ea, încercînd în aceeaşi fracţiune de secundă să se pregătească pentru durerea pe care ştia că şi-o va provoca.

Dar nu simţi nimic.

Privi în sus, zăpăcită.

– E închis, spuse.

Îi luă arma din mînă.

– Graţiere, spuse. Rîse. Din partea ţarului.

Începu să plîngă. I se părea că plînsese de un milion de ori în ultimele cîteva minute.

– Mai sînt speranţe în ce te priveşte.

Aşteptă o clipă.

– La propriu, vreau să spun.

Se trase înapoi în umbră şi o lăsă să plîngă în voie.

Primul gînd al Annei Hampton după ce-i secară lacrimile fu că se schimbase ceva. Nu ştia sigur ce anume, dar se simţea ca un alpinist care a alunecat pe gheaţa unui gheţar prăvălindu-se într-o crevasă, pînă cînd frînghia i-a oprit brusc căderea. Avea senzaţia clară că se învîrte ca un yo-yo desfăşurat la maximum,

conştientă că primejdia nu trecuse, dar că, pentru o clipă, se afla în siguranţă. Îşi permise pentru prima dată să creadă că, dacă se va supune, ar putea avea o şansă de supravieţuire. Încercă să-şi imagineze propria persoană, dar nu izbuti. Îşi amintea că avusese vise şi aspiraţii cîndva, dar nu-şi mai putea aduce aminte ce anume. Recunoscu însă că, poate, într-o zi, şi le va aminti şi totodată se hotărî să facă tot ce i se va cere ca să rămînă în viaţă. Ridică privirea şi-l văzu fixînd-o cu intensitate. Încuviinţă din cap, ca şi cum i-ar fi făcut semn că avea dreptate.

– Un timp n-o să avem nevoie de astea, ce zici? spuse.

Dezlegă curelele care o ţinuseră legată de pat.

– Dezbracă-te, spuse.

Se supuse. Nu simţi nimic cît îi cotrobăi prin corp.

– De ce nu faci un duş? Ai să te simţi mai bine, spuse.

Încuviinţă din cap şi porni cu paşi şovăitori spre baie. Cînd ajunse la uşă, se întoarse să se uite la bărbatul acela, dar el stătea în lumina slabă, descifrînd absorbit o hartă.

Apa fierbinte se prăvăli peste ea în cascade şi Anne nu se mai gîndi la nimic altceva decît la spuma pe care o făcea săpunul şi la căldura care o învăluia. Nici nu-şi dăduse seama cît îi fusese de frig. Pentru prima dată, i se părea că mintea i se trezeşte la viaţă, că e goală şi liniştită. Se uită la fereastra deschisă şi văzu cum lumina palidă, cenuşie, a zorilor sfîşie întunericul.

Cînd închise apa, simţi o tristeţe ciudată, ca şi cum o dată cu ea s-ar fi dus şi ceva vechi, bine cunoscut. Se şterse repede, înfăşurîndu-şi un prosop pe cap ca un turban şi un altul în jurul taliei. Încercă să se grăbească, dar ameţi şi trebui să se apuce de cadrul uşii ca să nu cadă. Văzu că bărbatul ridică privirea.

– Fii atentă, spuse. Să nu cazi. O să mai treacă ceva timp pînă să-ţi recapeţi puterile.

Anne se aşeză pe pat.

– E aproape dimineaţă, zise. De cît timp sînt aici?

– Dintotdeauna, răspunse el. Se ridică şi se apropie de ea. Ia asta, zise. Îi întinse o pilulă şi o cană cu apă.

Dădu să întrebe ce era, dar se abţinu. Înghiţi iute pilula. Bărbatul îi cunoştea gîndurile.

– Un simplu antinevralgic. Mai exact, codeină. O să te ajute să dormi.

– Mulţumesc, îi răspunse. Se uită la hartă. Cînd plecăm?

Bărbatul zîmbi.

– Diseară. Trebuie să mă odihnesc şi eu puţin.

– Sigur, zise ea. Se întinse pe pat.

Bărbatul scotoci un timp în sacul de voiaj în care-şi ţinea lucrurile. Scoase o pereche de cătuşe.

– Astea sînt mai comode decît funiile, spuse. Ridică-te. Făcu ce îi ceruse. Îi puse cătuşa la încheietura uneia dintre mîini, iar pe a doua o fixă de mîna lui. Culcă-te, zise. Anne îşi puse capul pe pernă. Bărbatul se întinse lîngă ea.

– Vise plăcute, zise.

Aidoma unor amanţi istoviţi, se lăsară imediat pradă somnului.

Anne Hampton se trezi la zgomotul duşului. Îşi dădu seama că era din nou prinsă, cu cătuşele, de tăblia patului. Se încolăci cum putu mai bine în poziţie fetală şi aşteptă. Prosopul pe care şi-l înfăşurase în jurul taliei dispăruse şi era goală. O clipă se întrebă dacă bărbatul o va viola cînd va ieşi de sub duş, dar gîndul îi ieşi iute din minte, înlocuit de o încuviinţare mohorîtă.

Auzi cum apa de la duş se opreşte şi, după cîteva momente, bărbatul ieşi din baie, ştergîndu-se. Era gol.

– Scuză-mă, îi spuse. A trebuit să-ţi iau prosopul. E un motel ieftin; fac economie la prosoape.

Anne aşteptă.

– Nu, zise el, după o pauză. E timpul să facem ceva.

Anne încuviinţă din cap.

– Bine, spuse el.

Îl privi cum îşi pune slipul, blugii şi o cămaşă sport. Remarcă într-o doară că părea foarte voinic. Îşi pieptănă iute părul, apoi se aşeză pe marginea patului şi-şi puse şosete de bumbac şi pantofi sport. Anne aştepta să-i ordone să facă ceva, în timp ce el îşi aduna lucrurile. Îl văzu vîrînd pistolul electroşoc şi revolverul într-o sacoşă mică. Trase de sub pat o valijoară şi zări jacheta sport împăturită în ea.

– Mă întorc imediat, spuse. Îl privi cum iese pe uşă. Era noapte. Se întoarse peste o clipă. Avea o sacoşă roşie, de mărime mijlocie, cu mai multe despărţituri cu fermoar.

– Îmi pare rău, dar a trebuit să ghicesc culorile şi măsura. De obicei le nimeresc. Îi scoase de tot cătuşele şi se dădu înapoi, privind-o.

Sacoşa era plină de haine. Pantaloni kaki, blugi, un şort, un vindiac, un pulover şi o cămaşă sport. Mai erau şi două bluze de mătase, una cu flori viu colorate şi o fustă asortată. Şi o rochie de mătase, cu o etichetă de casă de mode. Într-una dintre despărţituri era un ghem de lenjerie intimă, în alta ciorapi şi şosete.

– Pune-ţi blugii, spuse bărbatul. Sau pantalonii kaki, dacă preferi. Se întoarse spre ea şi-i întinse două cutii de pantofi. Nu văzuse unde le ţinea. Într-una era o pereche de sandale de seară, în cealaltă o pereche de pantofi sport. Pe cei de seară pune-i la loc, zise.

O privi cît se îmbrăcă.

– Eşti drăguţă, îi spuse cînd se opri în faţa lui.

– Mulţumesc, răspunse. I se părea că vocea care vorbea aparţinea altcuiva. O clipă se întrebă cine putea fi, pînă ce îşi dădu seama că era vocea ei.

Bărbatul îi întinse o pungă de hîrtie, cu numele unei farmacii scris pe ea. O deschise şi văzu o periuţă de dinţi, pastă de dinţi, ceva farduri, o pereche de ochelari de soare şi o cutie cu tampoane Tampax. Apucă cutia albastră şi o privi ciudat. O cuprinse un fel de teamă, declanşată cumva de cutie.

– Nu sînt la... se opri.

– Dar s-ar putea să-ţi vină, înainte de a termina, spuse.

Îi veni să plîngă, dar îşi dădu seama că nu ar fi bine. Îşi muşcă deci buza şi încuviinţă din cap.

– Adună-ţi puterile şi pornim, spuse.

Se duse cu paşi şovăitori în baie şi începu să folosească obiectele de toaletă. Mai întîi se spălă pe dinţi. Îşi puse apoi puţin fond de ten pe faţă, încercînd să acopere vînătăile. Bărbatul stătea în prag, privind-o.

– Într-o zi, cel mult două, dispar.

Nu zise nimic.

– Eşti gata? o întrebă.

Făcu semn din cap că da.

– Du-te mai întîi la closet. Avem mult de mers.

Anne se întrebă unde dispăruse orice urmă de decenţă. Şi din nou avu senzaţia că altcineva şi nu ea şedea pe closet, în timp ce bărbatul o privea. Poate un copil.

– Du-ţi singură sacoşa, zise el.

Puse periuţa de dinţi şi alte articole într-una dintre despărţituri. Apoi sălţă sacoşa. Avea o curea de umăr, pe care şi-o trecu peste braţ.

– Pot să mai duc şi altceva, spuse.

– Ia asta. Dar ai grijă.

Îi întinse o cutie ponosită de fotograf şi-i ţinu uşa cît să iasă.

Anne Hampton păşi afară în noapte şi simţi cum căldura Floridei pune stăpînire pe ea, strecurîndu-i-se în muşchi şi în oase. Ameţi şi se clătină pe picioare. Bărbatul îi puse o mînă pe umăr şi-i făcu semn spre un Chevrolet Camaro bleumarin, parcat în faţa căsuţei mici a motelului. O clipă, Anne îşi ridică privirea în sus şi văzu cerul plin de stele: recunoscu Ursa Mare şi Ursa Mică şi Orion. Simţi o căldură bruscă, de parcă s-ar fi aflat undeva în centrul tuturor acelor lumini de pe cer, strălucirea ei contopindu-se cu a lor. Îşi aţinti privirea asupra unei stele, una din multitudinea de pe cer, suspendată în vidul întunecat al spaţiului şi se gîndi că ea era steaua aceea: singură, nelegată de nimic, atîrnînd în noapte.

– Vino, spuse bărbatul. Se dusese la maşină şi-i ţinea portiera deschisă.

Se duse lîngă el.

– Ce noapte frumoasă, zise Anne.

– Ce noapte frumoasă, Doug, o corectă.

Îl privi întrebător.

– Spune după mine.

– Ce noapte frumoasă, Doug, zise.

– Bine. Spune-mi Doug.

– În ordine.

– Aşa mă cheamă. Douglas Jeffers.

Bine. Bine, Doug. Douglas. Douglas.

Bărbatul zîmbi.

– Îmi place. De fapt, prefer Douglas, nu Doug, dar poţi să-mi spui cum îţi place mai mult.

Probabil că arăta ciudat, pentru că bărbatul zîmbi şi adăugă:

– E numele meu adevărat. E important să-ţi dai seama că n-am de gînd să-ţi spun minciuni. Nici un fel de înşelătorie. Numai adevărul. Sau ce trece drept adevăr.

Anne încuviinţă din cap. Nu se îndoi nici o clipă de spusele lui. Se întrebă prosteşte cum de nu se îndoia, dar imediat goni acest gînd din mintea ei.

– Ar fi o problemă, spuse Douglas Jeffers. Vocea lui avea dintr-o dată un ton întunecat, care o sperie.

– Nu, nu, nu, nici o problemă, zise iute.

Douglas îşi ridică ochii spre cer. Pare că se gîndeşte intens, îşi zise Anne.

– Cred că-ţi trebuie un alt nume, spuse. Nu-mi place numele tău. Vine din trecut, or, tu ai nevoie de un nume pentru prezent şi pentru viitor.

Încuviinţă din cap. O surprinse faptul că ideea i se părea rezonabilă.

Făcu semn cu capul spre maşină şi Anne se aşeză pe banchetă.

– Centura de siguranţă, spuse.

Şi-o prinse.

– Ai să fii biograful meu, zise el.

– Biograf?

– Exact. În compartimentul pentru mănuşi găseşti caiete de notiţe şi pixuri. Sînt pentru tine. Ai grijă să-ţi ajungă ca să scrii tot ce spun.

– Nu înţeleg prea bine, zise Anne.

– Îţi explic pe drum.

O privi. Apoi zîmbi.

– De acum înainte eşti Boswell[1], zise.

---

[1] James Boswell – memorialist englez (1740–1795), autor al unei biografii a lui Samuel Johnson.

– Boswell?

– Exact. Zîmbi. O mică glumă literară, dacă vrei.

Îi închise portiera, ocoli maşina şi se sui la volan. Îl urmări cum îşi pune centura şi întoarce cheia în contact.

– Încearcă mînerul de la portieră, îi spuse. Puse mîna pe el şi trase. Se mişca liber, dar uşa nu se deschise. Una dintre caracteristicile cele mai agreabile ale Chevroletului Camaro e aceea că închizătorile de la portiere sînt remarcabil de uşor de deconectat. Aşa că, ori de cîte ori ne oprim, mă aştepţi să ocolesc maşina şi să-ţi dau drumul. Ai priceput?

Încuviinţă din cap.

– Am învăţat chestia asta la Cleveland, cînd făceam poze la procesul unui fotbalist căruia îi plăcea să agaţe curve şi pe urmă să se descheie la pantaloni. Cînd curvele încercau să coboare din maşină, nu reuşeau. Chestia asta îl excita cel mai tare.

Douglas Jeffers o privi.

– Vezi, ăsta e genul de lucruri pe care trebuie să-l notezi.

Arătă cu capul spre compartimentul pentru mănuşi.

O clipă simţi că-i e frică şi întinse iute mîna.

O opri.

– E-n ordine. Îţi dădeam doar un exemplu.

Se uită la ea.

– Ştii doar că Boswell îşi notează tot.

Încuviinţă din cap.

– Bun, spuse. Boswell.

Intră apoi cu maşina pe alee şi acceleră uşor, pătrunzînd lin în întunericul autostrăzii cufundate în noapte. Anne se întoarse şi privi în sus, spre stele. Îşi aminti brusc o poezioară din copilărie şi şi-o spuse în gînd: Steluţă strălucitoare, steluţă luminoasă, prima stea ce-o să răsară o să-mi împlinească o dorinţă frumoasă.

Aceea de a trăi, gîndi.

PATRU

O ședință obișnuită a băieților rătăciți

7

Cuvintele obscene cădeau ploaie în jurul lui, dar nu le dădu nici o atenție. Și-l imagina pe fratele său, așezat la o masă în cantina spitalului, rînjind cu o nepăsare ce se potrivea mai degrabă unui adolescent și care, pe chipul adult al fratelui său, avea ceva neliniștitor. Încercă să-și amintească în ce ordine fuseseră rostite gîndurile, dar îi revenea mereu în minte momentul în care spusese prosteşte, din toată inima:

– Știi, aș fi vrut să fim mai apropiați, acum că am crescut...

Și replica crudă, criptică, de neînțeles a fratelui său:

– Păi sîntem. Sîntem mai apropiați decît îți închipui.

Cît de apropiați îmi închipui eu că sîntem? se întrebă Martin Jeffers.

La dreapta lui, două dintre vocile bărbaților crescuseră în intensitate, urcînd iute ca ton, ajungînd la limita furiei. Jeffers se întoarse și se uită la ei, încercînd să determine natura și calitatea certei, precaut, prudent, conștient că confruntarea reprezintă un element component al terapiei, dar în același timp și de faptul că avea de-a face cu oameni violenți și că nu avea nici un chef să cunoască sălbăticia cu care își puteau face rău unul altuia. Îi trecu prin minte gîndul ciudat că semănau cu un cîrd de femei bătrîne și furioase, certîndu-se mai puțin în legătură cu vreo idee sau vreun conflict real, ci mai degrabă de dragul certei. Se hotărî să intervină.

– Nu cred că spui ce gîndești.

Era unul dintre comentariile lui obişnuite. Ştia că oamenii erau nemulţumiţi de reacţiile lui ocolite; cei mai mulţi dintre ei erau oamenii unor idei şi sentimente concrete. El dorea să-i facă să gîndească şi pe urmă să simtă în abstract. Odată realizată empatia, gîndea, puteau fi trataţi.

Îşi aminti de un profesor de la facultatea de medicină, stînd în faţa unui amfiteatru şi spunînd: „Gîndiţi-vă la experienţa bolii. Ţineţi seama de cum ne pune stăpînire pe simţuri, pe sentimente, pe emoţii. Şi apoi amintiţi-vă, indiferent de cît de bun doctor consideraţi că sînteţi, că sînteţi bun numai în măsura în care ultimul dumneavoastră diagnostic a fost corect". La care, cu un deceniu mai tîrziu, Martin Jeffers gîndi că ar adăuga: la fel şi ultimul tratament.

Jeffers se uită la cei doi inşi care se certau.

– Du-te-n mă-ta, Jeffers, spuse primul, eliminîndu-l cu o mişcare leneşă a mîinii.

– Ba du-te tu, interveni al doilea. Şi ai face bine să te bucuri, căci n-ai să mai ai mult timp ocazia...

– Uite cine vorbeşte.

– Aşa e, ai face bine să te uiţi la cine vorbeşte, prăpăditule.

– Aoleu. Tremur tot. Uită-te la mîinile mele. Tremură-n draci de frică.

Jeffers îi privi cu atenţie. Căută să vadă semne care să-i arate că cearta i-ar putea face să se ridice de pe scaun. Cearta în sine nu-l preocupa prea tare: Bryan şi Senderling se certau des. Cît timp făceau schimb de insulte, erau şanse ca totul să se rezume la vorbe. În alte condiţii, gîndi Jeffers, ar fi probabil consideraţi prieteni. Ce-l deranja era tăcerea lor. Cîteodată, gîndi Jeffers, nu-şi mai vorbesc. Nu era tăcerea care apare atunci cînd nu mai ştii ce să spui, sau cînd eşti plictisit, sau cînd aştepţi ca altcineva să spună ceva. Era o tăcere provocată de furie. Apoi mai erau ochii care se îngustau şi se fixau asupra celuilalt, semn al unui atac iminent, uneori doar o uşoară încordare a muşchilor. Jeffers se gîndi că îşi petrece adesea timpul uitîndu-se la mîinile care strîng braţele scaunului, ca să vadă dacă nu cumva încheieturile degetelor s-au albit. A fost o dată un tip în grup, îşi aminti Jeffers, care se aşeza mereu pe marginea scaunului, cu picioarele

încrucișate sub el. Într-o dimineață, cînd tipul și-a desfăcut picioarele, Jeffers se și sculase de pe scaun, gata să intercepteze explozia care izbucni cîteva secunde mai tîrziu. Jeffers își dăduse seama, o dată cu trecerea lunilor, că ajunsese să-i cunoască pe fiecare dintre oamenii din grup nu ca pe o colecție de amintiri și experiențe, ci și ca pe niște persoane avînd poziții fizice distincte. Era normal ca în biroul lui să fie douăsprezece dosare pline ochi de însemnări; nu era ușor să fii considerat bun pentru echipa băieților rătăciți. Aveai nevoie de două lucruri: să fii un ticălos și să fi avut ghinionul de a fi prins asupra faptului.

– Te bag în mă-ta!

– Ba eu pe tine!

Obscenitățile erau ceva curent în grup, aruncate în dreapta și în stînga ca monedele de mică valoare. Se întrebă într-o doară cam de cîte ori auzea cuvîntul „mă-ta" pe zi. De o sută de ori? Cu siguranță mai mult. Poate de o mie. Pentru el, cuvîntul nu mai avea nici o legătură cu actul sexual. Grupul îl folosea ca pe un semn de punctuație. Unii ziceau „mă-ta" așa cum alții folosesc virgula. Își aminti de celebrul obicei al comediantului Lenny Bruce, care-și începea spectacolul privind fix în public și întrebînd: „Oare cîți negri sînt aici în seara asta?" înainte de a trece la bancurile și figurile lui obișnuite, la de toate, pentru ca, pînă la urmă, insultele să devină atît de grave, că nici nu te mai deranjau, nu mai aveau nici un efect. Jeffers își închipui că, în mare măsură, același proces avea loc și în încăperea aceea. Tipii foloseau cuvinte obscene atît de des, încît nu mai aveau nici o semnificație. Și cu siguranță că nu prea aveau nici o legătură cu crimele pe care le recunoscuseră, deși comiseseră cu toții delicte sexuale.

– Ah, lua-te-ar dracu', spuse unul dintre ei. Era Bryan. Se întoarse spre Jeffers. Hei, doctore, nu poți să-l faci bine pe nenorocitul ăsta? Încă nu-și dă seama de ce e aici.

– Ascultă, tîmpitule, răspunse Senderling, știu de ce sîntem aici. Și mai știu că n-o să plecăm prea repede. Iar cînd om pleca, ne ducem la mititica, să facem pușcărie pe bune.

Un alt bărbat se amestecă în vorbă, mai întîi ștuguindu-și buzele, ca pentru un sărut, apoi plescăind destul de tare ca să le

atragă atenţia celor din încăpere. Jeffers se uită spre el şi văzu că era Steele, aşezat de cealaltă parte a camerei. Lui Steele îi plăcea terbil să-i aţîţe pe Bryan şi pe Senderling.

– Şi doar ştiţi, iubiţilor, cît de apreciaţi sînt acolo tipii ca voi...

Cei trei bărbaţi se priviră, apoi se întoarseră spre Jeffers. Îşi dădu seama că aşteptau un răspuns de la el. Îşi dori să fi fost mai atent.

– Ştiţi cu toţii care e regulamentul aici.

Spusele lui fură primite cu o tăcere mohorîtă.

Prima lecţie ca rezident la psihiatrie, gîndi. Cînd nu eşti sigur, nu spune nimic.

Astfel că o tăcere neutră umplu camera. Jeffers încercă să întîlnească privirea fiecăruia dintre ei; unii se zgîiră la el, alţii îşi întoarseră ochii. Unii păreau plictisiţi, distraţi, cu mintea aiurea, alţii erau în aşteptare, dornici să afle ceva. Jeffers se gîndi o clipă la misterul dinamicii de grup: băieţii rătăciţi erau doisprezece la număr, fiecare dintre ei unic în ce priveşte delictul comis, tipic dacă era vorba despre natura lui. Dintr-o dată se gîndi că toţi sufereau de acelaşi lucru: cîndva, în copilărie, fiecare dintre ei se rătăcise. Fusese abandonat era, poate, mai corect spus. Primejdiile ascunse ale copilăriei, gîndi. Obscuritatea şi cruzimea tinereţii. Cei mai mulţi cresc şi le depăşesc, purtînd cicatricele pe dinăuntru, pe vecie, învăţînd să se adapteze. Băieţii rătăciţi nu izbutiseră.

Iar pedeapsa pe care o aplicaseră lumii adulte fusese cu-adevărat tristă.

Doisprezece bărbaţi. Puse laolaltă, aproape o sută de delicte recunoscute. Cel puţin de două ori pe-atîtea ascunse, neraportate, nerezolvate, neatribuite lor, de la vandalism şi furtişaguri şi pînă la viol, două, o duzină, o groază. Printre băieţii rătăciţi se numărau şi trei ucigaşi – bărbaţi care în sistemul special de cîntărire al justiţiei reuşiseră să ia nişte vieţi care erau, cumva, de mai mică valoare şi de aceea pedeapsa trebuia să fie mai blîndă, deşi lui Jeffers uneori îi era teribil de greu să priceapă deosebirea între omucidere şi ucidere din culpă, mai ales atunci cînd privea lucrurile din punctul de vedere al cadavrului.

Tăcerea persista şi Jeffers se gîndi iar la fratele lui. Atît de caracteristic pentru Doug, îşi spuse. Telefonezi şi în clipa următoare apari. Trei ani între vizite, luni întregi între telefoane întîmplătoare, purtîndu-te ca şi cum totul ar fi cît se poate de firesc. Îi lasă cheia apartamentului lui cu nişte instrucţiuni la fel de neclare ca de obicei. Caracteristic pentru el.

Ce făcea? se întrebă. Reveni, în gînd, la întîlnirea de azi. Dar mai întîi se gîndi: Ce anume e caracteristic pentru Doug? Şi se simţi uşor încurcat că nu era în stare să răspundă pe loc.

Îl văzu pe fratele lui stînd în faţa sa, cu soarele în părul zburlit de culoarea nisipului. Doug, gîndi, are dezinvoltură, elan, arată bine, e decontractat, destins, emană genul de atracţie care nu provine din vreo trăsătură fizică izbitoare, ci din modul nonşalant de a privi viaţa. Pentru o clipă, invidie dezinvoltura în blugi şi pantofi de sport care întovărăşea meseria de fotograf profesionist a fratelui său, detestînd, pe moment, caracterul oficial al propriei meserii. Sînt băţos, gîndi. Invidie viaţa în aer liber a fratelui său, înconjurat de lucruri care se petreceau cu adevărat, nu despre care auzea doar vorbindu-se. Cîteodată nu mai pot suporta aceleaşi camere mici şi uşi închise, comentariile şi observaţiile pline de subînţelesuri şi privirile tăcute, grăitoare, care reprezintă meseria mea, gîndi.

Clătină apoi din cap, în sinea lui, şi-şi spuse: Bineînţeles că poţi să le suporţi. Mai mult, le iubeşti.

Pentru o clipă însă se întrebă, prosteşte, cum e cînd vezi viaţa printr-o lentilă.

– O, sîntem mai apropiaţi decît crezi. Mult mai apropiaţi.

Să fie oare chiar atît de diferit? gîndi brusc. Sigur că da. El vede lucrurile în lumina lor imediată, definită de eveniment, de moment. Eu aud povestea mult timp după ce s-a petrecut.

Se sperie cînd îşi dădu seama că nu-şi putea aminti primul aparat de fotografiat al fratelui său. Părea că Doug avusese întotdeauna unul, încă din primii ani de şcoală. Se întrebă de unde şi cum făcuse Doug rost de primul; cu siguranţă nu de la părinţii lor.

Singurul lucru concret pe care li-l dăduseră aceştia fusese nefericirea, gîndi Martin Jeffers.

Cei doi fraţi fuseseră întotdeauna de acord în privinţa asta.

Îşi aminti dintr-o dată noaptea în care-i luaseră la ei şi se miră de ce trecuse atîta timp de cînd nu se mai gîndise la ea. Se gîndi la ploaia sălbatică ce lovea în ferestrele circumscripţiei de poliţie, mînată de vijelia de vară. Noaptea învăluise clădirea, dar banca tare de lemn pe care şedea, ţinînd strîns mîna fratelui său, era luminată de o lumină artificială. Era noaptea tîrziu şi ei erau foarte mici; nu simţeau o emoţie ca în noaptea Ajunului de Crăciun, cînd se duceau atît de tîrziu la culcare, ci o teamă cumplită, conştienţi cumva că fuseseră prinşi într-un mister al oamenilor mari, mister care avusese loc cînd ochii lor de băieţei ar fi trebuit să fie de mult închişi şi minţile lor pradă somnului; că vedeau ceva ce n-ar fi trebuit să vadă la o oră la care n-ar fi trebuit să fie treji. I se strînse stomacul amintindu-şi cum îşi ridicase privirea în lumina aceea şi-o văzuse pentru prima oară pe verişoara lui, cu faţa posomorîtă, rigidă şi fără urmă de bun-venit pe ea, aducîndu-şi aminte primele ei cuvinte: „Mama voastră s-a dus, cum ne aşteptam de altfel de cîtva timp. De-acum încolo veţi sta cu noi. Urmaţi-mă". Şi imaginea acelei spinări înguste, încovoiate, întorcîndu-se şi conducîndu-i afară, în furtună. Aveam patru ani, gîndi, iar Doug şase.

Încercă să alunge amintirea, întrebîndu-se cum se face că nu discutaseră niciodată despre mama lor adevărată. Privi afară pe fereastra camerei de zi şi încercă să-şi aducă aminte trăsăturile chipului ei, dar nu izbuti. Nu-şi amintea decît că era lipsită de tandreţe şi părea tot timpul furioasă. Nu se deosebea prea mult de verişoara care devenise mama lor. Îi văzu părul rar, şaten, prins la spate într-un coc sever, în contradicţie cu buzele groase date cu ruj ţipător, care nu se desfăceau niciodată pentru un zîmbet. În maşină, pe ploaie, ştergătoarele făcînd un zgomot ca şi cum ar fi săpat pămîntul, această nouă femeie-mamă se întorsese spre ei şi le spusese: „Acum noi sîntem părinţii voştri. Eu sînt mama. El e tata. Nici să nu mai pomeniţi de altcineva".

Îşi aminti cum propriul lui terapist îl întrebase odată: „Dar ce s-a întîmplat cu mama ta adevărată?"

Şi răspunsul lui: „N-am aflat niciodată".

Terapistul nu zisese nimic. O tăcere clasică, plină de îndoială; o folosise şi el de mii de ori.

Ce s-a întîmplat? se întrebă.

Simplu: plecase. Murise. Fugise. Care era diferenţa? Amîndoi au trebuit să muncească în prăvălia părinţilor lor. El trebuia să spele sticlele de doctorii şi să aibă grijă ca medicamentele pe reţetă să fie frumos aranjate pe rafturi, urmînd să ajungă doctor. Treaba lui Doug era să mătură camera obscură şi pe urmă să amestece chimicalele pentru developarea filmelor, ca pînă la urmă să le developeze chiar el, cînd a mai crescut, aşa că s-a făcut fotograf. Simplu.

Am ajuns bine, gîndi.

Dar ce am ajuns?

Nimic nu e simplu.

Ştia lucrul ăsta. A fost primul lucru pe care l-a învăţat în anii de rezidenţă. Lucrurile minţii pot părea clare şi directe, dar rareori rămîn aşa. Dacă formulările psihiatriei erau corecte – teoriile, şi diagnosticele, şi schemele de tratament – realităţile comportamentului îi păreau întotdeauna straniu de inexplicabile. De o manieră clar clinică înţelegea de ce băieţii rătăciţi erau delincvenţi sexuali, dar exista un de ce mai profund pe care nu-l putea sesiza şi care-l făcea să se simtă învins. Îşi putea imagina forţa fizică de care era nevoie ca să apuci victima de braţ şi s-o violezi, dar nu-şi putea închipui şi forţa voinţei de care era nevoie.

Clătină din cap.

Doug înţelege realităţile, gîndi. Eu înţeleg teoriile.

Se gîndi la propria-i viaţă. Am supravieţuit, gîndi. La naiba, amîndoi am supravieţuit. Am reuşit în viaţă. Foarte bine. Medită apoi la cît de extraordinar era că puteai obţine toate cunoştinţele şi experienţa legate de slăbiciunile şi suferinţele omeneşti şi totuşi să nu fii în stare să aplici nici una dintre ele la propria persoană.

Rîse de el. Eşti un mincinos, gîndi.

Şi minţi prost, pe deasupra.

Se întrebă cum de vizita fratelui său stîrnise atîtea amintiri, apoi se gîndi că era o întrebare prostească: bineînţeles că vizita fratelui său va trezi introspecţia.

Simţi că-i era cald şi-şi dădu seama că lumina soarelui se strecura pe fereastră şi lovea în pieptul lui. Se mută pe scaun, nu fu mulţumit, aşa că mută puţin scaunul.

– Ştii ce urăsc eu cel mai tare, spuse unul dintre băieţii rătăciţi. Cînd sîntem trataţi ca şi cum am fi nişte monştri dintr-un spectacol de mîna a doua.

Jeffers ridică privirea, să vadă cine anume vorbise. Îl zări cu coada ochiului pe Simon, sanitarul spitalului desemnat să păstreze ordinea în rîndul băieţilor rătăciţi. Părea că Simon moţăie în lumina soarelui, fără ca discuţia să-l atingă. Era un negru uriaş, a cărui forţă era bine ascunsă de halatul alb şi larg pe care îl purtau sanitarii. Jeffers mai ştia şi că era deţinătorul unei centuri negre la karate şi că fusese boxer profesionist. Prezenţa lui Simon descuraja orice intenţie de violenţă.

– Monştri, monştri, monştri, asta sîntem.

Cel care vorbea era Meriwether. Acesta era unul dintre subiectele favorite ale mărunţelului. Meriwether era un bărbat de vîrstă mijlocie, pirpiriu, smead. Avusese o firmă prăpădită de contabilitate şi recunoscuse acuzaţia de a fi violat-o pe fiica unui vecin. Abia după ce intrase în grupul băieţilor rătăciţi, Jeffers descoperise la el o atracţie de nestăpînit pentru tineri. Meriwether se afla pe lista celor asupra cărora planau îndoieli: Jeffers se îndoia că delictul pentru care fusese condamnat era unicul şi se îndoia că programul îl poate ajuta în vreun fel. Într-o zi, gîndi Jeffers, va conduce maşina pe o stradă, va agăţa un adolescent care se va dovedi mai şmecher decît el şi se va trezi cu gîtul tăiat pentru mărunţişul din buzunar. Jeffers refuza să se ruşineze din cauza acestei bănuieli neştiinţifice.

– Nu pot suporta felul în care se uită la noi, spuse Meriwether.

– La tine, zise Miller, aşezat de cealaltă parte a cercului. Miller era un criminal autentic, în plus şi violator. Omorîse de două ori în timpul unor bătăi în baruri, făcuse de trei ori închisoare pentru atac, jaf şi escrocherii. Jeffers îl plăcea pentru

modul direct în care privea sedințele de terapie. Miller le ura. Totuși nu era pe lista celor cu îndoieli; Jeffers considera că e posibil ca tipul să învețe să renunțe la violuri. Va rămîne, totuși, un criminal cu normă întreagă.

– Vezi tu, micuțule, ei nu pot să-și dea seama ce-i cu tine. Cum zgîndări puțin, cum iese la iveală ceva murdar. Noi ne dăm toți seama, micuțule. Toți. Chestia asta te pune pe gînduri, nu-i așa?

Meriwether nu șovăi:

– Mă rog, s-ar putea să simtă ceva în ce mă privește, dar le-ar fi de ajuns să arunce o privire la fața ta ca *să-și dea imediat seama*, știi ce vreau să spun? Își dau imediat seama.

Miller mîrîi, apoi rîse. Jeffers aprecia faptul că Miller nu putea fi prins în cursă, deși se întreba cum s-ar mai putea reține după un pahar de băutură.

Și ceilalți bărbați așezați în cercul larg din camera de zi rîseră sau zîmbiră. Wright; Weingarten; Bloom, care părea că preferă băieții; Wasserman, cel mai tînăr la cei nouăsprezece ani ai lui, o violase pe regina balului de absolvire, care refuzase să danseze cu el; Pope, patruzeci și doi de ani, cel mai în vîrstă, greu de manevrat, răuvoitor, cu părul cenușiu, cu mușchi de atlet, tatuat. Jeffers credea că avea pe conștiință mult mai multe crime decît bănuia poliția. Cea mai mare parte a timpului tăcea, fiind primul pe lista de îndoieli. Parker și Knight erau ultimii băieți rătăciți. Formau o pereche potrivită, amîndoi cu acnee, furioși, peste douăzeci de ani, amîndoi foști studenți. Unul fusese programator la calculatoare, celălalt asistent social cu jumătate de normă. Își băteau joc de o mulțime de lucruri, dar, gîndi Jeffers, pînă la urmă își vor da seama că aveau totuși o șansă în viață.

Rîsul se stinse și Meriwether întrerupse tăcerea.

– Mie tot nu-mi place.

– Ce nu-ți place, micuțule?

– Nu sîntem nebuni. Ce căutăm aici?

Mai multe voci interveniră iute:

– Sîntem aici ca să ne facem bine...

– Sîntem aici pentru program...

– Sîntem aici, tîmpitule, pentru că sîntem toţi condamnaţi conform legii statului ăstuia referitoare la delictele sexuale. E destul de limpede pentru tine, nenorocitule?

– Poate că tu nu ştii ce cauţi aici, dar eu ştiu...

Ultimul comentariu trezi rîsul. Încetă după un moment şi Jeffers îl văzu pe Meriwether cum aşteaptă să se lase liniştea.

– Sînteţi mai proşti decît credeam... începu. Se auziră huiduieli slabe. Meriwether aşteptă din nou. Jeffers observă zîmbetul strîmb ce apăruse pe faţa mărunţelului, vizibil încîntat că era în centrul atenţiei grupului.

– Gîndiţi-vă şi voi o clipă, anormalilor. Ne aflăm aici la balamuc, dar e vreunul dintre noi cu adevărat nebun? Dacă am fi fost pe bune criminali, nu credeţi că ne-ar fi băgat la zdup? Ne-au adus în schimb aici, în lumea asta a morcovului şi a bâtului. Urmează programul, ne spun, învaţă să trăieşti cum trebuie. Învaţă să urăşti ce-ai fost. După care o să te conducem pe calea cea dreaptă şi o să-ţi dăm drumul în lume...

Făcu o pauză, ca să vadă ce efect aveau spusele lui.

– Ştiţi ce mă scoate pe mine din pepeni? De fiecare dată cînd trec printr-una dintre secţiile de psihiatrie, toată lumea se dă deoparte din calea mea. Din calea mea! Nu vă vine să rîdeţi? Miller, tu, forţosule? Ei ştiu, nu-i aşa? ştiu.

Rîse.

– Noi toţi cei de aici, în sinea noastră, hm, adînc în noi, unde credem că doctorul nu poate să vadă, ne închipuim că o să le venim de hac. Stăm cîtva timp şi spunem ce trebuie... ei bine, credem c-o să plecăm de aici. Pe mine n-o să fie în stare să mă schimbe!

Se întoarse spre Jeffers.

– Fac ceva pe terapia ta. Fac ceva pe presiunea exercitată de grupurile de persoane asemănătoare. Eu sînt mai isteţ decît toate chestiile astea.

– Asta crezi tu? răspunse Jeffers.

Meriwether rîse.

– Ce întrebare tîmpită. Nu vezi că aşa gîndim cu toţii în sinea noastră...

Căzu pe gînduri.

– Adînc în sinea noastră. Foarte, foarte adînc. Unde tu nu poţi ajunge.

– Vorbeşte în numele tău, boule, mîrîi Miller.

– Asta şi fac, spuse Meriwether.

Cei doi se priviră şi Jeffers se gîndi din nou la fratele lui. Îşi aminti cît de surprins fusese cînd aflase că Doug fura regulat din casa de bani de la magazin. Îşi dădu seama că i se păruse o faptă rea nu pentru că nu era bine să furi, ci pentru că, dacă ar fi fost descoperit, consecinţele ar fi fost teribil de severe. Îşi aminti rîsul nepăsător al fratelui său şi cît insistase că banii erau doar în parte motivul pentru care o făcea.

– Nu înţelegi, Marty? De fiecare dată cînd iau ceva, am senzaţia că mă răzbun pe el. Preţioşii lui bani. Puţin azi, puţin mîine. Asta mă face să mă simt ca şi cum nu aş fi pur şi simplu o victimă.

Doug avea treisprezece ani. Şi greşea. Eram amîndoi victimele lui.

Îl bătea pe Doug, gîndi Jeffers. De ce nu şi pe mine? Bănuia că de vină era caracterul mereu vizibil revoltat al fratelui său. Clătină apoi din cap, gîndind că, probabil, acest lucru era doar în parte adevărat. Sigur că Doug era de nestăpînit, dar mai era ceva, altceva ce tatăl lor văzuse, ce-l făcuse să devină stacojiu la faţă şi-i provocase o criză sălbatică.

– Micuţule, zise Miller, mă plictiseşti.

– Adevărul, răspunse Meriwether, doare întotdeauna.

– Spune-mi care crezi tu că e adevărul, zise Miller. Ştii atît de multe, piticanie ce eşti, aşa că spune-mi ce ştii tu despre viaţa mea adevărată!

Meriwether rîse.

– Lasă-mă să mă gîndesc, spuse. Îl măsură pe Miller din ochi ca un cumpărător care preţuieşte un obiect crăpat.

– Ei bine, începu rar, conştient că tot grupul era atent la el, probabil ţi-ai urît mama...

Rîseră cu toţii, în afară de Miller.

– Iubea pe toată lumea, numai pe tine nu...

Meriwether zîmbi spre public şi continuă.

– Şi acum, fiindcă nu eşti în stare s-o pedepseşti...

Camera izbucni în râs la acest truism.

– Îi pedepseşti pe alţii.

Meriwether şovăi. Apoi, zîmbind spre public, spuse:

– Ce mare scofală! Adevăruri elementare scoase la lumină!

Miller nu zîmbea. Jeffers se trezi că încerca din nou să-şi amintească chipul mamei lui, dar nu izbuti. Cînd rostea pentru el cuvîntul „mamă", tot ce-i apărea în faţa ochilor era soţia patronului prăvăliei, verişoara lor-mamă, care stătea după-amiezele, vară sau iarnă, într-un colţ al casei, făcîndu-şi vînt cu un evantai şi bînd ceai.

– Spune mai departe, căcat ce eşti. Ai şi dat de belea, aşa că poţi să turui cît vrei, zise Miller.

Jeffers se întrebă o clipă dacă Miller va exploda, apoi se îndoi. Era prea şmecher. Dacă simte nevoia să se răzbune, o va face cînd îi pică lui mai bine. O să aştepte şi o să-şi calculeze bine timpul; toţi ticăloşii ăştia ştiau că au timp berechet, şi să-ţi savurezi răzbunarea putea produce o bucurie la fel de mare ca implîntarea între coaste a unui cuţit meşterit de tine însuţi. Jeffers mîzgăli în jurnalul şedinţelor zilnice o notă cum că să fie atent la un eventual conflict între cei doi.

– Ei bine, spuse Meriwether, cîţi ani avea ultima puicuţă? Aia pe care ai bătut-o şi ai jefuit-o în plus faţă de... cum să-i spunem? Cît mai delicat, desigur, ah, de care te-ai bucurat. Să fi avut douăzeci? Nu, poate mai mult. Treizeci, să zicem? Nu, tot cam puţin. Mă rog, patruzeci? Doamne, nu, nici vorbă... cincizeci?

Şaizeci? Ce zici de şaptezeci şi trei? Am nimerit-o!

Meriwether închise ochii şi se lăsă pe spate în scaun.

– Destul de bătrînă, aş zice, ca să-ţi poată fi mamă.

Tăcu înainte de a se întoarce spre Jeffers.

– Ştii, doctore, ar trebui să mă plăteşti pentru că fac toată treaba în locul tău.

Jeffers nu zise nimic.

– Aşadar, continuă Meriwether, spune-ne, forţosule. Cum a fost?

Ochii lui Miller se îngustaseră. Aşteptă pînă cînd se făcu linişte.

– Ştii ce, gură-mare? A fost perfect. Întotdeauna e perfect.

Miller făcu o pauză.

– Așa-i, bîzdăganie?

– Așa-i, aprobă Meriwether dînd din cap.

Jeffers privi în jurul lui, sperînd mai mult sau mai puțin că o voce se va ridica să se opună, dar îndoindu-se că va fi așa. Ajunsese să înțeleagă că existau unele lucruri de care grupul nu s-ar fi lipsit pentru nimic în lume, unul dintre ele fiind plăcerea. Își notă să urmărească acest aspect în ședințele individuale pe care le avea regulat cu fiecare dintre ei. Grupul, gîndi, nu face decît să consolideze ideile împărtășite la ședințele de terapie zilnice. Uneori – zîmbi pentru el – magia funcționează. Alteori, nu.

– Miller, spuse Jeffers, vrei să spui grupului că tu consideri siluirea și bătaia unei femei de șaptezeci și trei de ani ca fiind o experiență sexuală satisfăcătoare?

Cu alții n-ar fi atît de direct, gîndi.

Miller scuturà din cap.

– Nu, doctore. Nu dacă prezinți așa lucrurile, zîmbi disprețuitor. Experiență sexuală satisfăcătoare, indiferent ce naiba o fi aia. Ce voiam să spun e că – și pocitania de acolo știe ce voiam să spun, nu-i așa, vierme? – e că femeia era acolo. Eu eram acolo. Era doar o parte din scenă... nimic special.

– Nu crezi că pentru ea era ceva special?

Miller încercă o glumă.

– Mă rog, se prea poate ca niciodată să nu fi avut parte de ceva așa de bun...

Se auzirà rîsete slabe, care se stinseră iute.

– Recunoaște, Miller. Ai siluit cu sălbăticie o femeie bătrînă. Ce fel de om face una ca asta?

Miller, așezat de cealaltă parte a camerei, îl privi pe Jeffers.

– Doctore, văd că nu mă asculți. Îți tot spun că era acolo. Ce mare scofală.

– Tocmai asta e problema. E mare scofală.

– Mă rog, nu și pentru mine.

– Dacă nu era mare scofală, la ce te-ai gîndit cînd ai făcut-o?

– La ce m-am gîndit? Miller șovăi. Al naibii să fiu dacă știu. Mi-era teamă c-o să mă recunoască, pricepi, așa că i-am spart ochelarii și m-am străduit să am grijă să nu trezesc vecinii...

– Să fim serioşi, domnule Miller. Ai lăsat amprente digitale peste tot şi ai fost prins cînd încercai să ascunzi bijuteriile bătrînei. Ce era în capul tău?

– Al naibii să fiu dacă ştiu.

Îşi încrucişă braţele şi privi fix în faţa lui.

– Mai încearcă.

– Ascultă, doctore, tot ce-mi amintesc e că eram furios. Pricepi ce vreau să zic. Plin de draci. Aveam impresia că toate îmi merg pe dos. Deci eram cu fundu'n sus. Atît de furios, că-mi venea să urlu. Voiam să fac rău cuiva, înţelegi? Asta-i tot, doar să-i fac rău altcuiva. Voiam grozav. Îmi pare rău că bătrîna mi-a ieşit în cale. Dar era acolo şi eu asta voiam. Ai priceput? Eşti mulţumit?

Jeffers se lăsă pe spate. Îşi spuse: Pentru un începător, sînt destul de bun.

– În ordine, zise. Hai să vorbim despre furie. Vrea cineva să spună ceva?

Urmă o scurtă tăcere, înainte ca Wasserman, care se bîlbîia, să spună:

– U-u-uneori cred că s-s-sînt tot timpul furios.

Jeffers se aşeză mai bine în scaun cînd îl auzi pe unul dintre ei replicînd:

– Din ce cauză furios? Mai erau doar cîteva minute pînă la sfîrşitul şedinţei şi ştia că dinamica de grup va deveni predominantă; furia era întotdeauna un subiect plin de posibilităţi. Toţi băieţii rătăciţi erau furioşi. Furia făcea parte din viaţa lor.

Privi în jurul lui, la camera de zi. Era o încăpere mare, aerisită, zugrăvită în alb, cu un rînd de ferestre care dădeau spre terenul de sport. Mobila era veche şi roasă, lucru de aşteptat într-o instituţie de stat. Lîngă un perete, o masă de ping-pong rar folosită stătea strînsă. Cîndva fusese aici şi o masă de biliard, dar un tac de biliard în mîinile unui bolnav psihic îi băgase într-o zi pe doi îngrijitori la infirmerie, aşa că nu mai exista. Mai erau două reviste, ale căror pagini fîlfîiau cînd briza găsea o fereastră deschisă, un televizor care exista parcă numai ca să prezinte serialele de duzină şi filme vechi. Mai era o pianină dezacordată. Din cînd în cînd, cîte cineva se apropia de ea şi cînta cîteva note, ca şi cum ar fi sperat că, printr-un proces de osmoză, se acordase.

Pianul e la fel ca pacienții, gîndi Jeffers. Apăsăm tot timpul clapele, în speranța că vom da de o melodie, cînd de obicei producem doar disonanțe. Lui Jeffers îi plăcea camera; avea ceva liniștit, benign și uneori i se părea că însăși camera era aceea care îndepărta necazurile. Nu era un loc potrivit pentru o bătaie.

Nu-și putea aminti să se fi bătut vreodată cu fratele lui.

Lucru neobișnuit: toți frații se bat între ei, de ce am fi fost noi altfel? Și cu toate astea nu izbutea să-și aducă aminte o singură dată în care să fi fost stăpînit de o furie oarbă față de fratele lui, genul de furie care pune în întregime stăpînire pe tine, pentru ca în clipa următoare să se evapore.

Își aminti cum o dată Doug îl imobilizase cu ușurință la podea, cu mîinile răsucite la spate; dar o făcuse ca să-l împiedice să alerge după mama lor, care ducea caietele lor de note tatălui. Pentru prima dată picase la un examen – la franceză – și-i era rușine. Își aminti de strînsoarea fratelui său, din care nu putea scăpa. Doug nu spunea nimic, doar îl ținuia la podea. Nu era sigur ce voise să facă: să ia caietul de note, să-l distrugă, nu mai știa. Tot ce știa era că tatăl va fi furios, cum a și fost. M-a încuiat la mine în cameră în fiecare seară, timp de o săptămînă. Dar semestrul următor am luat un opt și în ultimul un zece.

– Hei, Pope! Meriwether era cel care vobea. Dă-i drumul, Pope, tu ești un ucigaș, Pope. Spune-ne cît de furios trebuie să fii ca să omori pe cineva.

Jeffers așteptă, la fel și ceilalți bărbați din cameră. E o întrebare bună, gîndi, poate că nu din punct de vedere strict terapeutic, ci din curiozitate.

Pope pufni disprețuitor. Avea ochi mici și negri și umeri disproporționați față de statura lui scundă. Jeffers își închipuia că avea o forță uriașă.

– N-am omorît pe cineva pe care să fiu cu adevărat furios.

Meriwether rîse.

– Aoleu, dă-i drumul, Pope. L-ai omorît pe tipul ăla din bar. Ne-ai spus chiar tu săptămîna trecută. V-ați bătut, ți-aduci aminte?

– Nu eram furios. Pur și simplu ne-am bătut.

– Tipul a dat ortul popii.

– Se mai întîmplă. Chestie de noroc.

– De ghinion, vrei să zici.

Pope strînse din umeri.

– Bănuiesc că da, din punctul lui de vedere.

– Vrei să spui că te-ai bătut cu tipul ăla de-a mierlit-o şi nici măcar nu erai furios pe el?

– Nu prea înţelegi cum stau lucrurile, nu-i aşa, deşteptule. Aşa e, ne-am bătut. Băuserăm. Am ajuns din una în alta, dar n-ar fi trebuit să-mi spună cum mi-a zis. Numai că asta nu e nimic special. Lucruri de-astea se petrec în fiecare bar, în fiecare noapte. Dar niciodată n-am fost atît de furios pe cineva ca să stau cu mintea limpede şi să mă gîndesc cum să-i vin de hac. Cred că e clar.

Grupul pricepu şi amuţi.

O dată am fost teribil de furios, spuse Weingarten. Jeffers observă că nu scosese o vorbă mai toată şedinţa. Era un tip cu părul slinos, care obişnuia să-şi expună părţile intime, şi o făcuse într-un centru comercial, unde înşfăcase şi o tînără. Fata se zbătuse, scăpase şi-l recunoscuse cu uşurinţă a doua zi, la poliţie, cînd o puseseră să-l desemneze dintr-un şir de bărbaţi, aşa că ajunsese la băieţii rătăciţi. Jeffers se îndoia că programul va avea prea mare succes în cazul lui; se afla exact în faza în care comportamentul lui deviant se agrava. Era probabil mult prea fascinat de noua sa viziune, ca să renunţe atît de devreme la ea. Băieţii rătăciţi nu suferă de boli obişnuite. Îşi aduse brusc aminte de accentul pe care îl puneau la facultate pe depistarea timpurie a bolii, înainte ca ea să progreseze. Nu şi în cazul ăsta, îşi spuse. Aici boala poate fi depistată după ce a apărut şi s-a manifestat în plenitudinea ei. Abia pe urmă încerci s-o eradichezi. În general era un eşec, îşi dădu seama cu părere de rău, în ciuda indicatorilor umflaţi ai succeselor, meniţi să asigure continuarea finanţării programului.

– Vreau să spun că voiam să-l omor.

– Şi ce-ai făcut? întrebă Jeffers.

– Era un tip la liceu care mereu avea ceva cu mine. Cunoaşteţi genul de individ care vine la tine în faţa tuturor şi-ţi trage una zdravănă, doar ca să te facă de rîs. Fiindcă ştie că nu poţi să-i tragi şi tu una? Pricepeţi ce vreau să spun. Un bou. Avea cu siguranţă ceva la cap...

– Ia te uită cine vorbeşte, zise Meriwether.

Weingarten nu-l luă în seamă şi continuă.

– La început am avut de gînd să-l omor. Taică-miu avea o puşcă de vînătoare, îi plăcea să vîneze căprioare, chestie care mi

se părea dezgustătoare, dar oricum nu s-a ostenit niciodată să mă ia cu el. Avea o lunetă grozavă şi, o dată, l-am prins pe tip exact în centru. Ar fi trebuit s-o fac. Numai că mi-am zis că sînt mai deştept şi că o să i-o plătesc cu aceeaşi monedă, pricepeţi? Aşa cum trebuie şi de faţă cu toată lumea. Am aşteptat deci, zicîndu-mi că-i arăt eu lui chiar înainte de marele meci de după vacanţă. O să fac să fie suspendat, pricepeţi, nimic mai simplu. Antrenorul îi băgase în cantonament şi ştiam că de fiecare dată cînd se întîmpla aşa, jigodia şi-o trăgea cu şefa majoretelor. Aşa că i-am urmărit pînă la locul unde se duceau toţi puştii să-şi parcheze maşinile şi am aşteptat. N-a trecut prea mult şi s-au pus pe treabă. M-am uitat ce m-am uitat şi pe urmă m-am ridicat şi hîrşti! Un toporaş de spart gheaţa, frumuşel, în fiecare pneu. Ştiam că n-au cum să mai ajungă la timp înapoi. Ura! A fost suspendat. Fata era fiica antrenorului, pricepeţi? Mai simplu nici că se putea.

– Şi ce s-a întîmplat?

– N-au ajuns pînă la patru dimineaţa.

– Antrenorul l-a suspendat pe ticălos?

Weingarten şovăi.

– Nenorocitul era cel mai bun fundaş din toată regiunea. Avea o bursă la nenorocita aia de Notre-Dame. Era nenorocitul de meci de deschidere a sezonului. Ce părere aveţi?

Băieţii rătăciţi rîseră cu toţii şi Jeffers rîse şi el.

La fel şi Weingarten.

– A fost o idee grozavă, spuse. Măcar jigodia şi-a rupt genunchiul în repriza a doua şi şi-a luat adio de la bursă.

– Ce s-a întîmplat cu el? întrebă unul dintre ceilalţi pacienţi.

Weingarten zîmbi.

– Omule, era atît de jigodie, că era musai să se facă poliţist.

Rîsetele băieţilor rătăciţi umplură camera de zi.

Fratele lui, gîndi Jeffers, ar fi putut deveni un sportiv celebru. Cînd juca, aveai impresia că mingea se ţinea după el. Era rapid şi coordonat în mişcări şi avea forţa aceea ciudată, nu legată de muşchi, nici vorbă, doar că era mai puternic decît alţii. Doug avea şi acea capacitate specială de a alerga toată ziua, dacă era nevoie. Dispunea de o rezistenţă ieşită din comun. Izvora din furie. Cu cît părinţii lui încurajau mai mult sportul, cu atît mai puţin se ocupa de el. Şi asta era una dintre minirăscoalele lui. Îşi amintea de o noapte anume. Stăteau în

camera lor cu lumina stinsă şi îl ascultase pe fratele lui vorbind despre ură. Îl mirase cînd îşi dăduse seama cît de profunde erau sentimentele fratelui său: „N-o să fac nimic pentru ei, spusese. Nimic. Nimic care să le facă plăcere. Nimic".

Acum, gîndi Jeffers, ar spune că o asemenea atitudine reflecta o ură de sine fundamentală. Dar amintirile din copilărie erau mai puternice. Nu-şi mai amintea decît forţa cuvintelor fratelui său în întunericul camerei. Nu putea vedea chipul fratelui său, îşi amintea în schimb priveliştea nopţii ce se zărea pe fereastra camerei lor, dincolo de curte şi pînă în stradă, cu lumina lunii filtrată printre copaci. Era o casă modestă, într-o suburbie modestă, închizînd pe tăcute toată furia în interiorul ei.

– Singura persoană care mă enerva într-aşa un hal încît aş fi omorît-o a fost maică-mea. Jeffers ridică privirea şi-l văzu pe Steele vorbind. Zi şi noapte nu făcea decît să se vaite. Dimineaţa, la prînz şi seara. Al naibii să fiu, dar uneori credeam că se vaită şi în somn...

Ceilalţi rîseră. Jeffers văzu cum unii dădeau din cap aprobator.

– Pricepeţi, nu avea importanţă unde ne aflam sau ce făceam. Mă făcea să mă simt, hm, mic, înţelegeţi? Mărunt.

Steele continuă după o pauză. Jeffers îi văzu iute, în gînd, dosarul. Îşi jefuise vecinii, plecînd de la munca lui de instalator la orele prînzului, cînd le găsea pe gospodine singure acasă.

În cameră se făcuse linişte.

– Presupun, spuse Steele, că dacă aş fi găsit un mod de a mă răzbuna pe ea n-aş fi ajuns aici.

Jeffers îşi notă ceva, gîndind: Dar ai ajuns.

Se uită la ceas. Şedinţa se apropia de sfîrşit. Se întrebă o clipă de ce fratele lui refuzase să ia prînzul cu el sau să rămînă peste noapte, sau chiar să-şi prelungească vizita.

– E o călătorie sentimentală...

Ce voise să spună cu asta? Simţi cum îl cuprinde şi pe el furia. Doug era în stare de o sinceritate totală într-un moment, pentru ca în următorul să devină de o opacitate de nepătruns. Brusc, simţi un gol în stomac, întrebîndu-se: Cît de bine îmi cunosc fratele? După care adăugă, automat parcă: Cît de bine mă cunosc pe mine? Văzu iute în minte cum va decurge restul zilei: vizite la bolnavi. Cîteva şedinţe de terapie individuală. Cina, singur, în apartamentul lui. Un meci la televizor, un capi-

tol dintr-o carte şi la culcare. Acelaşi lucru şi dimineaţa. Rutina e un fel de apărare, gîndi. Se întrebă ce anume găsise fratele său ca să se apere. Şi de ce anume? Răspunsul nu-i deloc greu, gîndi. Privi în jurul lui.

Ne apărăm numai şi numai de noi înşine.

„Merg pe urmele răului..." Zîmbi. Ăsta era Doug. O oarecare înclinare spre dramatism. O clipă simţi o gelozie cumplită. O lăsă apoi să treacă, gîndind: Ei bine, sîntem cine sîntem, după care se simţi jenat. Nu prea dau dovadă de pătrundere psihologică, îşi spuse. Se întrebă din nou: Cît sîntem de apropiaţi?

La dreapta lui, Simon, îngrijitorul, se mişcă. Se întinse şi se ridică în picioare.

Îi auzi pe pacienţi cum încep să se fîţîie în scaune şi se gîndi la o clasă cu cîteva minute înainte să sune clopoţelul pentru recreaţie.

– În ordine, zise Martin Jeffers. Destul pentru azi.

Se ridică şi îşi spuse: Mai apropiaţi decît îţi închipui.

Martin Jeffers îi privi cum se ridică şi ies agale din camera de zi, singuri sau cîte doi. Auzi ecoul cîte unui rîs pe coridor. Rămas singur, îşi adună însemnările şi hîrtiile, scrise cîteva cuvinte în jurnal şi traversă camera de zi, simţind căldura soarelui cînd razele lui îi atinseră spinarea. Camera era cufundată în tăcere şi îşi spuse că şedinţa fusese un succes: nu tu bătăi, nu tu certuri de neconciliat, cu toate că Miller şi Meriwether trebuiau supravegheaţi. Progresul înregistrat fusese minor, gîndi. Poate că povestirea lui Weingarten merita continuată. Se hotărî ca la şedinţa următoare să discute despre gelozie şi închise uşa camerei de zi în urma lui.

Coridorul spitalului era pustiu şi trecu iute pe lîngă intrarea într-una dintre secţii. Aruncă o privire prin geamul uşii şi văzu aceeaşi imagine letargică pe care o vedea în fiecare zi. Cîţiva oameni stînd la taifas, alţii vorbind de unii singuri. Unii citeau, alţii jucau şah sau dame. Cît timp se cheltuia într-un spital de boli mintale pentru simpla trecere de la o zi la alta. Pacienţii deveneau experţi în arta prelungirii timpului: mesele erau interminabile. Activităţile erau prelungite. Se pierdea timp cu bună ştiinţă, cu pasiune. Nici nu era atît de stupid, gîndi, în cazul unor oameni pentru care timpul nu mai era presant.

Cînd ajunse la biroul său, găsi un bilet lipit pe uşă: SUNĂ-L IMEDIAT PE DOCTORUL HARRISON. Doctorul Harrison

era administratorul spitalului. Jeffers privi biletul, întrebîndu-se despre ce o fi vorba. Descuie uşa şi puse hîrtiile pe masă. O clipă se uită în jurul lui, la raftul vechi din oţel ticsit de hîrtii, dosare şi manuale. Pe perete era un calendar cu peisaje din Vermont. Brusc îşi aduse aminte de ceva plăcut: Fusese tare vesel acolo, gîndi. Pescuitul, dormitul în cort. Îşi aminti de un păstrăv pe care Doug îl prinsese şi apoi îi dăduse drumul înapoi în apă şi cum rîsese tatăl lor. „O să moară, spusese el. Dacă-l atingi, ştergi ceva din mîlul care-i acoperă corpul, i se face frig şi moare. În nici un caz un păstrăv nu se aruncă înapoi." După care rîsese în continuare, *arătînd spre fratele lui.* Pentru o clipă, Martin Jeffers se întrebă dacă era adevărat. Nu verificase niciodată. Se simţi încurcat gîndind cum trecuse, din clipa aceea, prin viaţă crezînd că nu poţi arunca un păstrăv înapoi în apă fără să-l omori pe loc. Doctorul Harrison e pescar, gîndi. Fir-ar să fie, am să-l întreb pe el.

Ridică receptorul şi formă interiorul administratorului. Răspunse secretara.

– Alo, Martha. *Sînt Marty Jefferson. Am găsit biletul tău.* Ce vrea şeful?

– O, doctorul Jeffers, zise secretara. Nu ştiu exact, dar e un inspector de poliţie aici. A venit tocmai din Florida. Din Miami, zice, şi vrea să vorbească cu tine...

Secretara şovăi şi Jeffers văzu în gînd palmieri şi plaje.

– N-am fost niciodată la Miami, spuse. Întotdeauna am vrut să mă duc.

– O, doctore, continuă secretara. Zice că e în legătură cu investigarea unei crime.

O clipă Jeffers se întrebă dacă păstrăvul ştia, după ce fusese atins, că era condamnat la moarte; dacă înota căutînd un vîrtej singuratic în spatele unei îngrămădiri de pietre, unde să tremure pînă-şi dă duhul, zăpăcit şi trădat cu cruzime de propriul lui mediu înconjurător.

– Vin imediat, spuse.

CINCI

O urmărire ciudată

8

Cuvintele trezeau ecou în mintea ei: *urme de alcool*.

Mai întîi se întrebă dacă nu cumva lacrimile lăsaseră cicatrice pe obrajii ei, la fel cum simţise că inima i-a fost smulsă şi sfîşiată de durerea de nestăpînit. Se privi în oglindă, aşteptîndu-se mai mult sau mai puţin să vadă vrîste roşii de neşters pe pielea feţei, marcînd cărările pe care îşi croise drum nefericirea ei. Nu era nici o urmă. Îşi frecă tare ochii şi simţi cum o sfîrşeală fără margini pune stăpînire pe trupul ei, oboseala dînd deoparte şi rupînd barierele hotărîrilor şi ale voinţei şi învingînd orice rezistenţă. Expiră rar, luptîndu-se cu un fel de ameţeală şi resturi de greaţă.

Inspectorul Mercedes Barren dorea cu disperare să-şi organizeze gîndurile, dar sentimentele o înfrîngeau. Se apucă strîns de marginile chiuvetei şi rămase un timp aşa, încercînd să-şi golească complet mintea de gînduri, ca şi cum făcînd tabula rasa ar fi fost în stare să-şi controleze ideile şi simţămintele. Trase adînc aer în piept şi, mişcîndu-se cu grijă exagerată, răsuci robinetele. Se simţea încinsă şi îmbujorată, aşa că lăsă apa rece să-i curgă peste încheieturile mîinilor, amintindu-şi că soţul ei fusese acela care îi spusese că aşa se va răcori iute – truc de sportiv. Se stropi apoi cu apă pe faţă şi se privi din nou în oglindă, uitîndu-se fix la imaginea ei.

Sînt bătrînă, gîndi inspectorul Barren.

Sînt slabă, fragilă şi obosită şi sînt nefericită, şi pe frunte şi la colţurile ochilor am riduri care, pînă de curînd, nu erau acolo. Îşi privi mîinile, numărind venele de pe dosul palmelor. Mîini de femeie bătrînă, gîndi.

Se întoarse cu spatele la oglindă şi reveni în camera de zi a micuţului ei apartament. Aruncă o privire spre teancurile de rapoarte şi dosare pline de declaraţii, analize ale probelor, fotografii, transcrieri, rapoarte psihologice şi liste de corpuri delicte care formau, pe hîrtie, substanţa cercetării unei crime. Toate erau îngrămădite la întîmplare pe birouaşul ei. Se apropie de el şi începu să sorteze şi să aranjeze agale documentele, încercînd să facă o oarecare ordine în mormanul de materiale. Moştenirea Susanei, gîndi, şi din nou îşi înghiţi cu greu lacrimile.

Se întrebă cît timp plînsese.

Se duse la fereastră şi privi afară, la cerul albastru-deschis al dimineţii. Nu vedeai pe el urmă de nor şi era apăsător de luminos. Avea impresia că aerul era plin de reflectarea soarelui ce exploda din întinderea mării albastre, atît de apropiate de oraş. Era o zi fără întunecimi, fără urmă de dezordine, şi chestia asta o enervă. Puse mîna pe geamul ferestrei şi simţi căldura tropicală. O clipă vru să strîngă mîna pumn şi să treacă cu el prin geam. Voia să audă sticla spărgîndu-se şi căzînd. Voia să simtă durerea fizică. Se opri cînd îşi dădu seama că mîna se strînsese deja, se întoarse cu spatele la fereastră şi se uită la cameră.

– Ei bine, îşi spuse cu voce tare, deci asta e.

Avea sentimentul că ceva anume se isprăvise şi că altceva începea, dar nu ştia exact ce. Îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului şi trase adînc aer în piept, o dată, de două ori. Deasupra bibliotecii era o fotografie a nepoatei ei, într-o ramă simplă de argint, se apropie încet şi se uită la ea.

– Ei bine, spuse iar, cred c-a sosit momentul s-o iau de la capăt. Puse fotografia la loc şi simţi cum o inundă un val de tristeţe, ca un vînt rece în ultimele secunde dinaintea unei vijelii. Îmi pare rău, îşi spuse. Îmi pare nespus de rău. Numai că nu era sigură cui anume îi cere scuze.

Femeia ofiţer de la recepţia biroului şerifului din Dade County o întrebă scurt:

– Aveţi întîlnire cu cineva?

– Nu. Nu cred că e necesar... răspunse Mercedes.

– Regret, nu pot să vă las să urcaţi la omucideri, dacă nu vă aşteaptă nimeni. Pe cine vreţi să vedeţi?

Inspectorul Barren oftă tare, iritată, scoţînd iute insigna aurie din poşetă.

– Vreau să-l văd pe inspectorul Perry. Chiar acum. Ridică receptorul şi sună-l. Imediat.

Femeia întinse o mînă după insignă. Mercedes i-o dădu şi femeia notă cu atenţie numărul insignei pe un formular. Îi înapoie insigna şi, fără să se uite în ochii lui Mercedes, formă numărul de la omucideri. După o clipă, spuse:

– Cu inspectorul Perry, te rog.

Urmă o scurtă pauză.

– Inspector Perry? Inspectorul Barren, de la municipiu, vrea să te vadă.

Altă pauză.

Femeia închise telefonul.

– Etajul trei, spuse.

– Ştiu, răspunse Mercedes.

Urcatul cu liftul păru că durează mult mai mult decît îşi aducea aminte. Îşi dori brusc să aibă la îndemînă o oglindă; voia să-şi verifice machiajul, să se asigure că toate semnele exterioare ale durerii erau bine ascunse. Îşi îndreptă spinarea. În dimineaţa aceea îşi alesese hainele cu mult mai multă grijă ca de obicei, ştiind că aspectul ei era important, legat de ceea ce avea de spus. Renunţase la taiorul bleumarin sau cenuşiu ca pentru tribunal în favoarea unui blazer simplu de bumbac, deschis la culoare şi a unei fuste kaki. Dorea să pară decontractată, destinsă, relaxată – neoficială. Jacheta era croită larg, aşa cum se purta. Pe vremuri, îşi spusese cînd o îmbrăcase, s-ar fi spus că e lălîie. Acum era doar cu un număr mai mare. Oricum croiala era excelentă ca să ascundă curelele care ţineau pistolul de 9 milimetri. Nu era genul de armă pe care-l prefera. De obicei, vîra în geantă un revolver calibrul 38, cu ţeava scurtă, şi uita de el pentru tot restul zilei. Dar, după ce se îmbrăcase, simţise un fel de nesiguranţă sălbatică, tresărise şi ridicase brusc privirea cînd auzise un zgo-

mot în fața ușii de la intrare, simțind cum i se ridică părul pe ceafă. Și se trezise că se încinge fără să-și dea seama cu pistolul automat, fără să se gîndească măcar, și acum îi putea simți greutatea și se bucura că-l are asupră-i.

Ușile ascensorului se deschiseră cu un fîșîit.

– Hei, Merce! Aici!

Se întoarse și-l văzu pe inspectorul Perry făcîndu-i semn de pe un coridor. Se îndreptă iute spre el. Ținea mîna întinsă și Mercedes i-o strînse. Porniră spre biroul lui.

– Intră. Vrei o cafea? Ce mai faci? o întrebă, dar, fără să aștepte răspuns, se lansă: Știi, chiar mă gîndeam la tine acum două zile. Aveam un caz de viol cu omor, puștoaica din South Miami, chiar lîngă canal, probabil ai citit în ziare, și nu m-am gîndit la altceva decît la boxerul ăla pe care l-ai arestat. Intuiția nu-ți dă mandat de percheziție, nu așa ai zis? În orice caz, aveam senzația, pricepi? că ucigașul nu era cu-adevărat un asasin. Vreau să zic că fusese viol în regulă, dar puștoaica își fracturase craniul. Era inconștientă cînd a murit, a zis procurorul. Începusem să cred că poate nu și-a dat seama, înțelegi? Poate n-a știut cît de tare a lovit-o. Așa c-am luat cu mine doi tipi și o polițistă îmbrăcată ca o adolescentă și am păzit locul noaptea trecută – același loc, dacă poți să crezi așa ceva, unde fusese înfăptuită prima crimă și ce să vezi! Cine se îndreaptă spre polițista noastră? Un tip cu fața acoperită de zgîrieturi pe cale să se vindece. Vrei să ne distrăm? întreabă javra. Ți-am pregătit eu o distracție pe cinste, îi răspunde fata. După ce a negat vreo două ore, tipul a mărturisit. Știi ceva, Merce? Ne-am pierde cu toții timpul de pomană dacă ticăloșii n-ar fi, cel mai adesea, atît de timpiți. Așa că, după cum vezi, am avut o noapte de groază. De groază. Cristoase, genul de noapte care face să pară că merită...

Înainte de a continua, o privi pe Mercedes.

– ...Așa că stau aici să termin niște hîrtii, înainte de a mă duce acasă la nevastă și la copii, și cine mă sună de la intrare? Bănuiesc că nu e o vizită de curtoazie. Ia loc.

Făcu semn peste tăblia biroului spre un scaun și se așezară amîndoi.

– Ești foarte tăcută, spuse.

– Pare o captură grozavă. Cu-adevărat grozavă. Îi trecu prin minte că inspectorul Perry îi era simpatic şi se întristă brusc, pentru că ştia că ea n-o să-i mai fie, după ce vor isprăvi conversaţia. Ne ajută, spuse.

– Ce ne ajută?

– Că atît de mulţi dintre ei sînt tîmpiţi.

– Fii serioasă, rîse el.

Se uită pe deasupra mormanului de hîrtii la inspectorul Barren.

– Merce, zise blînd, de ce ai venit?

Şovăi cîteva secunde, înainte de a răspunde cu o voce la fel de blîndă:

– Nu el a făcut-o.

Inspectorul Perry o privi fix, în liniştea care se lăsă. Apoi se ridică de pe scaun şi începu să meargă prin cameră. Mercedes îl privea cu atenţie.

– Merce, răspunse, în cele din urmă, inspectorul Perry, las-o baltă.

– Nu el a făcut-o.

– Las-o baltă, Merce.

– Nu el a făcut-o!

– În ordine. Să zicem că n-a făcut-o el. De unde ştii? Cum poţi fi sigură?

– Urme de alcool.

– Ce?

– Urme de alcool. S-au luat frotiuri de pe muşcătura aflată pe corpul Susanei şi au fost analizate. Au prezentat urme de alcool.

– Aşa e. Îmi aduc aminte. Şi ce-i cu asta?

– Zicea că e musulman şiit.

– Aşa e.

– Habotnic.

– Da, aşa zicea. Şi?

– Nu pune picătură de alcool în gură. Nici măcar o bere. Nici un whisky. Nici un pahar de vin.

Inspectorul Perry se lăsă să cadă pe scaun.

– Asta era?

– Pentru început.

– Mai ai şi altceva?

– Încă nu.

– Merce, de ce-ţi faci una ca asta?

– Ce-mi fac?

– De ce te pedepseşti?

– Nu mă pedepsesc. Nu fac decît să încerc să-l găsesc pe asasinul Susanei.

– L-am găsit. E la puşcărie pentru tot restul vieţii. După moarte, va ajunge probabil în iad. *Sigur* va ajunge în iad. Merce, lasă-te păgubaşă.

– De ce naiba nu mă asculţi? Urme de alcool!

– Merce, te rog... Prin vocea lui răzbătea o nuanţă de tristeţe şi de înfrîngere. Sînt obosit. Foarte obosit. Ştii la fel de bine ca şi mine că respectivul şi-a agăţat jumătate dintre victime în baruri şi sedii *studenţeşti*. Zici că n-a gustat vreodată o bere? Rahat! Era nebun, Merce! Era nebun de legat. Ar fi făcut orice, orice! ca să pună mîna pe victimele lui. Restul, toate prostiile alea religioase, nu erau decît, cum să zic, un rahat cu care să se acopere. Să se justifice. Nebunie, fir-ar să fie, nu ştiu...

Inspectorul Perry se răsuci în scaun.

– Sînt obosit, Merce. Tu eşti ultima căreia ar trebui să-i spun că analizele alea nenorocite de salivă ar fi pus în evidenţă urme de alcool dacă javra s-a clătit cu apă de gură înainte de comiterea crimei. Fir-ar să fie, tu ştii lucrurile astea mai bine decît mine. Tu eşti expert. Tu ştii.

– N-a făcut-o el.

– Merce, îmi pare rău. A făcut-o. A omorît-o. Le-a omorît pe toate. Va trebui să te obişnuieşti să trăieşti cu ideea asta. Te rog, Merce. Te rog, obişnuieşte-te.

Inspectorul Barren se uită la inspectorul Perry. Şovăi o clipă, măsurînd toată tristeţea şi descurajarea din glasul lui. Se gîndi cît de nebună trebuie să i se pară. Se gîndi apoi vag, nedefinit, că prin ceaţă la nepoata ei şi îşi reveni iute.

– Mă ajuţi?

– Merce...

– Mă ajuţi, fir-ar să fie, sau nu?

– Lasă-mă să mă gîndesc...

– Mă ajuți?

– Merce. Vezi cine poate să te ajute. Du-te la psihiatrul departamentului. Vorbește cu preotul tău. Ia-ți o vacanță. Citește o carte. Al naibii să fiu dacă știu ce să faci, dar nu-mi cere mie să te ajut.

– Atunci dă-mi dosarul.

– Dumnezeule, Merce, ți-am dat tot ce aveam. Ți-am dat totul înainte să-și pledeze vinovăția.

– N-ai ascuns nimic?

Pe chipul lui Perry se citi furia.

– Nu! Fir-ar să fie! Ce întrebare tîmpită!

– Trebuia să știu.

– Dar știai!

Tăcură amîndoi, privindu-se. După o clipă, Perry vorbi din nou. Vocea lui era înceată și tristă.

– Îmi pare rău că gîndești așa. Ascultă, cazul asasinului nepoatei tale a fost rezolvat de noi. Dacă dai de vreo dovadă importantă, mă rog, oricînd putem reveni, ca să vedem despre ce e vorba. Dar, Merce, s-a terminat. Cel puțin așa ar trebui să fie. Mi-aș dori să privești lucrurile așa...

Șovăi înainte să continue.

– ... pentru că ai fi mult mai fericită dacă ți-ai da seama că așa e.

Așteptă, ca să fie sigură că nu mai avea nimic de spus.

– Mulțumesc...

Perry clătină din cap și dădu să spună ceva, dar i-o tăie scurt.

– ...Vorbesc serios. Știu că tu crezi în ce spui. Întotdeauna ai fost cinstit cu mine și apreciez acest lucru.

Îl privi fix.

– Știu la ce te gîndești, dar te înșeli. Nu sînt nebună. Și două săptămîni de concediu nu mă vor ajuta să-mi schimb părerea. Tipul e în libertate.

– Nu cred că ești nebună, Merce. Doar...

Nu reuși să găsească cuvîntul.

– Nici o problemă, spuse Mercedes. Te înțeleg foarte bine. Se ridică în picioare. Puțin îmi pasă, spuse, dar tot am să încerc să-l găsesc pe ucigașul Susanei.

Şovăi puţin.

– Te anunţ eu cînd pun mîna pe el.

Nu ştia exact ce-i va spune şefului ei. Că nu credea că arabul o omorîse pe Susan; că asasinul era încă în libertate; că nu-şi va găsi liniştea pînă nu puneau mîna pe el? Oricum ar fi formulat frazele prin care descria situaţia în care se afla, acestea sunau prosteşte, melodramatic şi neconvingător. Răzbunarea e ceva obişnuit şi banal. Este un impuls comun, decurgînd din împrejurări neobişnuite. Poartă în ea o încărcătură de culpabilitate, bine ascunsă şi inevitabilă. Ştia că nu-i bine că şi-o dorea cu atîta încrîncenare, dar nu era în stare să spună exact de ce.

Uşa de la biroul locotenentului Burns era larg deschisă. Ciocăni şovăielnic, apoi vîrî capul înăuntru.

Locotenentul stătea la birou. În faţa lui erau întinse peste douăzeci de fotografii color opt pe zece. Ridică privirea şi zîmbi cînd o întîlni pe a ei.

– Ah, Merce. Exact persoana de care aveam nevoie. Vino şi uită-te la astea...

Intră încet în birou.

– ...Vino aici. Uită-te la fotografiile astea.

Privi la fotografiile aşezate în ordine. Văzu un corp încolăcit în poziţie fetală în portbagajul unei maşini. Era al unui tînăr care ar fi părut că doarme, dacă o pată uriaşă de sînge nu i-ar fi acoperit pieptul. Mercedes privi fix fotografiile, şocată de pacea stranie întipărită pe chipul bărbatului. Ridică apoi cîteva poze luate din unghiuri diferite şi văzu aceeaşi pace, acelaşi sînge, acelaşi ţesut. Se întrebă într-o doară ce făcuse oare tînărul ca să merite o astfel de moarte, cunoscînd intuitiv răspunsul: în nouă cazuri din zece, la Miami cel puţin, tinereţea şi moartea se traduceau prin droguri.

– Ce mă miră pe mine, Peter, e că nu era speriat.

Ochii locotenentului Burns o priviră atent.

– Vreau să spun că ştim destule despre fiziologia morţii, ca să facem cîteva speculaţii. Iar tipul ăsta pare, într-un fel, prea destins. Dacă pe tine sau pe mine ne-ar fi luat cineva cu forţa şi ne-ar fi aruncat într-un portbagaj, apoi ne-ar fi dus... unde?

– Într-o carieră de piatră din South Dade...

– Deci, într-o carieră de piatră. Şi pe urmă ar fi tras cu o armă de vînătoare... armă de vînătoare era, nu-i aşa? vreau să spun că pieptul tipului aproape că nu mai există...

– Calibrul doisprezece, o singură împuşcătură.

– Ce vreau de fapt să spun e că frica s-ar vedea de la o poştă. Ochii ar fi, probabil, deschişi, faţa rigidă. Degetele ţepene. Uită-te. Nici măcar nu i-au legat mîinile. Cînd l-aţi scos, ce-a mai rămas în urma lui?

– Ceva sînge. Puţin ţesut.

– Nu mult?

– Aşa şi aşa.

– Şi maşina? Pare un BMW nou-nouţ, aşa-i?

– Vechi de şase luni.

– Pun pariu, spuse Mercedes, că aparţine unui traficant de droguri de nivel mijlociu. Un tip de zece la douăzeci de kile pe lună, nu cine ştie ce grangur.

– Şi de data asta ai dreptate.

– A raportat cumva că i-a fost furată?

– Tocmai verificam.

– Mă rog, chestia asta mă depăşeşte şi, desigur, nu fac decît să presupun, dar dacă m-ai întreba pe mine, ţi-aş spune că bietul băiat a fost împuşcat în altă parte de către cineva de la care nu se aştepta la aşa ceva, dacă pricepi ce vreau să spun...

Locotenentul Burns rîse strîmb.

– ...Pe urmă a fost aruncat iute în portbagajul maşinii furate în acest scop ceva mai devreme, dus la cariera de piatră... unde ştiau c-o să-l găsim repede, nu cum s-ar fi întîmplat dacă l-ar fi lăsat în mlaştinile de la Everglades. Mie mi se pare că a fost ideea unui traficant columbian de droguri, cam tîmpit, despre cum să înscenezе chestia asta împotriva unui concurent. Poate că cineva încearcă să provoace scandal între organizaţii, şi ăsta e primul atu jucat. Bineînţeles, toate astea sînt simple speculaţii. Dar nu sînt prea sigură c-aş emite mandat de arestare pentru proprietarul maşinii.

– Merce, ştii de ce îmi place să lucrez cu tine?

– Nu, Peter. De ce?

– Pentru că gîndeşti ca mine.

Mercedes zîmbi.

– Oricui îi place cineva care e de acord cu el. Bărbat sau femeie.

Locotenentul Burns rîse.

– Sînt de acord cu ce spui legat de crimă. I-am pus pe cei de la medicină legală să analizeze bascheţii tînărului. Nici urmă de praf de carieră. Au găsit însă cîteva urme proaspete de iarbă. Îţi poţi imagina iarbă crescînd în cariera aia? Nu prea-mi vine să cred.

Se uită în jos, la fotografii.

– Merce, ţi s-a întîmplat vreodată să crezi că lumea aparţine traficanţilor de droguri? Uneori îmi vine să rîd cînd mă gîndesc că ei sînt noii antreprenori ai societăţii noastre. Vreau să spun că acum o sută de ani, acum două sute de ani, oamenii au venit în ţara asta, au muncit din greu, le-au crescut aici rădăcini şi le-a mers bine. Visul american. Care-i acum visul american, Merce? O sută de kile pe an şi un BMW frumuşel şi nou-nouţ.

Se ridică şi strînse teanc fotografiile.

– Am devenit prea pesimist. Cred c-am să mă duc pînă la omucideri să discut cu inspectorii de acolo. Trebuie să le spun care-i situaţia. Cred c-ar fi cazul să-i sun şi pe cei de la narcotice. Se uită la ea şi se aşează la loc. Dar mai întîi spune-mi ce pot face pentru tine?

Mercedes se gîndi la tînărul din fotografii şi se întrebă cum de cineva atît de tînăr poate fi atît de prost încît să se amestece în traficul de droguri. Nu mai prost decît John Barren, care s-a dus la război din cauza unor principii stupide şi a murit, lăsînd-o să se descurce singură. Simţi cum o cuprinde brusc tristeţea pentru toţi tinerii proşti care au murit într-un fel sau altul, urmată repede de o furie amestecată cu nerăbdare. Cît de inutil, gîndi. Cît de teribil de inutil şi de egoist. Cineva, gîndi, a plîns cu disperare lîngă corpul sfîrtecat al acestui tînăr.

– Merce?

– Peter, trebuie să-mi iau liber cîtva timp.

– Din cauza nepoatei tale.

– Exact.

– S-ar putea să fie mai uşor dacă discuţi cu un psihiatru şi rămîi la serviciu. Ştii ce vreau să spun, e mai uşor dacă ai ceva de făcut. Se zice că nimic nu e mai rău decît să stai aşa, fără nici o treabă. Zîmbi.

– N-o să stau.

– Ce vreau să spun e că nu mi-aş dori să te ştiu în concediu, clocind la tine în casă. Ce vrei să faci?

Să-l găsesc pe cel care a omorît-o pe Susan! strigă în gînd. Îşi înghiţi cuvintele. Se strădui să fie diplomată.

– Ştii, Peter, în cazul Susanei n-au reuşit niciodată să întocmească un dosar ca lumea împotriva lui Rhotzbadegh. Nu vreau să spun că tipii de la district nu şi-au făcut bine treaba. Numai că mă înfurie. Tot ce vreau e să casc şi eu ochii prin jur, să văd dacă nu dau de ceva. Poate, după aia, o să stau un timp cu sora mea, pricepi, s-o ajut să treacă peste perioada asta. E încă teribil de afectată.

Locotenentul Burns o privi cu atenţie în ochi. Mercedes nu se mişcă.

– Nu ştiu ce să spun despre căscatul ochilor. După mine, cazul e închis. Chestia cealaltă, păi, desigur...

– Cît îmi dai? întrebă. N-are nici o importanţă, se gîndi. Nu mă mai întorc niciodată. O să îmbătrînesc, o să încărunţesc şi o să-mi înţepenească articulaţiile, şi eu tot o să mai caut.

Locotenentul Burns deschise unul dintre sertarele biroului şi răsfoi un dosar. Scoase o foaie de hîrtie cu numele ei scris sus.

– Ai, deci, trei săptămîni de concediu şi cel puţin încă două recuperare pentru ore suplimentare... ce naiba, să zicem tot trei. Regulamentul departamentului prevede şi concedii pentru situaţii speciale. Pot să te trec şi pe tine, dar asta înseamnă o reducere de salariu. Cam de cît crezi că ai nevoie?

Habar nu avea.

– Greu de spus.

– Sigur. Înţeleg. Cred. Se uită la ea, cu o oarecare prudenţă. De ce porţi tunul?

– Ce?

Făcu semn spre haina ei.

– Arma pentru elefanţi. Ce-i, un patruzeci şi cinci sau un nouă milimetri?

– Un nouă milimetri.

– Ai nevoie de el ca să te uiți la fotografii?

– Nu.

– Atunci?

Nu răspunse. Tăcerea îi învălui. Locotenentul Burns se uită la hîrtie, apoi ridică ochii spre ea.

– Las-o baltă, Merce. S-a terminat. E la pușcărie, acolo unde îi e locul... Înțepeni, vocea lui căpătînd o notă oficială. E un ordin: Nu te amesteca în cazul ăsta. E închis. N-ai să te alegi decît cu și mai multă durere. Vrei concediu, foarte bine, ia-ți-l. Dar nu ca să lucrezi. Ca să-ți revii. Ai înțeles?

Nu răspunse. Burns se uită la ea și vocea i se îmblînzi.

– În ordine. Eu măcar ți-am ținut prelegerea oficială...

Mercedes zîmbi.

– Mulțumesc, Peter.

– Numai că, Merce, de dragul meu, revino-ți și întoarce-te la lucru. De acord?

– Exact asta încerc să fac, spuse.

– Bine, ia-ți mai întîi recuperările și după aia, dacă mai ai nevoie, ia-ți concediu. Sună-mă pe urmă și găsim noi o soluție. O să-i pun să-ți trimită cecurile acasă. Cu o condiție.

– Care?

– Du-te mai întîi să te vadă psihiatrul departamentului.

Oricum or să te trimită la el cînd te întorci. Ai încredere în mine. Tot ce-ți va spune va fi să-ți iei liber un timp, două aspirine și să te duci din nou la el cînd te întorci.

Încuviință din cap.

– În ordine. Asta-i e tot. Se ridică din nou și adună teancul de fotografii. Vrei să vii cu mine la omucideri? De obicei idioții aia trebuie convinși, mai ales atunci cînd asta înseamnă că vor avea de umblat, că vor trebui să bage spaima în niște martori și să găsească niște probe.

– Nu, mulțumesc, spuse. Data viitoare cînd mă voi duce la omucideri, va fi cu un caz.

Își mușcă buza. Sau ca să mă predau, gîndi.

Vizita la psihiatrul departamentului fu exact atît de superficială cum sugerase locotenentul că va fi. Îi descrise o oarecare

stare de neliniște, insomnii, incapacitatea de a se concentra și accese de depresie. Îi spuse că se simțea vinovată de moartea Susanei. Socoate că are nevoie de timp ca să se împace cu pierderea suferită. Se asculta vorbind, gîndind cît de ușor era să creezi o minciună credibilă dacă amestecai în ea și puțin adevăr. O întrebă dacă voia să-i prescrie somnifere. Îl refuză. Îi spuse că, probabil, nu va scăpa de depresie pînă cînd nu va trata prin terapie sentimentul de pierdere, dar că era de acord că un concediu s-ar putea dovedi benefic. Zise că va face formele necesare ca să i se dea concediu medical, ceea ce însemna aproape salariul întreg. Mercedes se întrebă de ce toată lumea era preocupată de bani. Îi spuse apoi că dorea s-o vadă după o lună și-i fixă o programare. Completă o fișă și-și strînseră mîinile. Îi mulțumi și aruncă fișa după ce închise ușa biroului în urma ei.

Totul era cu mult mai ușor decît se așteptase.

N-a durat mult pînă și-a luat tot de ce avea nevoie din birou, în ciuda faptului că ceilalți membri ai secției au tot întrerupt analiza probelor ca să-și exprime condoleanțele și prietenia lor, lucru care a mișcat-o. Dar era nerăbdătoare, bucuroasă, dornică să termine și să plece.

Cînd ieși pe ușa departamentului de poliție al orașului, căldura era intensă. Cărămizile solide ale clădirii păreau că ard ca niște cărbuni încinși. Trase încet aer în piept, de parcă s-ar fi temut să nu-i pîrjolească plămînii, ridicînd capul și privind spre cer, ferindu-și ochii cu palma. O clipă avu senzația că intrase în raza unui reflector, care o urmărea.

Trecu însă și simți un fel de nerăbdare, aproape bucurie. Pentru prima dată după luni de zile simțea cum starea de depresie o părăsește. Fac ceva, gîndi. Un picior în fața celuilalt. Cîte un pas. Își aminti brusc cum o trezeau în întunericul din miezul nopții, în casa surorii ei, primele scîncete de durere și foame ale sugarului. Își amintea ca de un ritual: arunci pătura de pe tine, bagi picioarele în papuci dintr-o singură mișcare, apuci halatul de baie de unde l-ai aruncat, la picioarele patului. „Vin", spui, destul de tare ca bebelușul să audă, destul de tare pentru ca sora ta să știe că te ocupi tu și să alunece din nou în somn. „Vin imediat, șșș, șșș, șșș", ultimele cuvinte rostite ca o gîngurealâ adormitoare în miez de noapte.

– Vin, spuse cu voce tare, dar nu avea cine s-o audă.

Începu apoi să coboare treptele fredonînd o melodie.

9

Primul lucru pe care-l făcu fu să cumpere trei aviziere ieftine din plută şi o tablă verde pentru copii. Le duse acasă şi le fixă lîngă biroul ei. Scrise SUSAN pe o bucată de hîrtie adezivă şi o lipi sus, pe primul; RHOTZBADEGH pe al doilea şi ALŢII pe al treilea. Tabla o puse în centrul camerei. Mută un corp de bibliotecă ce-i stătea în drum, mormăind în timp ce-l împingea prin cameră, ca să aibă mai mult loc. Fixă cu pioneze, în mijlocul avizierului pe care scria Susan, un grup de fotografii color opt pe zece de la locul crimei. Lîngă ele, lista probelor găsite şi declaraţiile celor doi homosexuali care găsiseră corpul. Şi avizierul Rhotzbadegh se umplu repede cu listele de obiecte găsite la el acasă şi cu copii ale articolelor din ziare pe care le tăiase. Luă o fotografie a lui şi o plasă pe avizier, unde-o putea vedea.

Activitatea îi dădu un sentiment ciudat de uşurare. Acţionează ca un detectiv, îşi spuse. Construieşte un caz.

Dar mai întîi distruge-l pe al lor.

Interiorul uniunii studenţilor de la Universitate arăta ca o cavernă. Nu i-a fost greu să dea de cei cu care fusese Susan în noaptea morţii. Erau în sesiune şi dornici să stea de vorbă. De fapt, să trăncăne. Despre orice, gîndi Mercedes, doar ca să se rupă de la truda învăţatului, deşi feţele lor bronzate vorbeau mai degrabă despre orele petrecute la soare, nu în biblioteci.

– Cum se face că eşti atît de sigură? o întrebă pe o fată, o tinără cu păr negru şi cu prostul obicei de a se uita direct la o persoană, cît timp o asculta, pentru ca după aceea, cînd răspundea, să-şi lase privirea să rătăcească prin cameră. Cred că-i înnebuneşte pe profesori, gîndi Mercedes. Cum de ştii că Susan dispăruse la ora unsprezece în noaptea aceea?

– Pentru că ne înţeleseserăm să plecăm la unsprezece. Era musai, aveam amîndouă ore devreme şi promiseserăm că,

indiferent de cît de bine ne-am fi distrat, la unsprezece plecăm. Urma ca eu s-o scot pe ea de acolo, pricepeți, sau ea pe mine. Dansam și n-am mai văzut-o. Dar la zece și jumătate am început s-o caut și la unsprezece fără cinci i-am pus pe băieți să mă ajute. Teddy s-a dus și în parcare, a înconjurat clădirea. Vreau să spun că era imposibil să n-o vedem, oricît de aglomerat ar fi fost. Oricum, Susan ieșea întotdeauna în evidență. Nu se putea ascunde, chiar și atunci cînd localul era ticsit. Așa era ea.

Știu, își spuse inspectorul Barren.

– N-ai văzut-o cu cineva mai deosebit, cu cineva pe care nu-l cunoșteai?

– Păi problema e că, fiind început de semestru, toată lumea era nouă. Nu cunoșteam pe nimeni. Erau studenți în anul întîi și proaspeți absolvenți. Erau și cîțiva dintre noii membri ai corpului didactic, dar ei au plecat devreme. Vreau să spun că totul era nou și palpitant, și prietenos. Dar n-am văzut-o cu nimeni suspect, dacă la asta vă referiți.

Inspectorul Barren oftă și se îndreptă spre un alt student, un tînăr uriaș, musculos, îmbrăcat într-un tricou. Se întrebă cum de nu-i era frig în camera în care aerul condiționat mergea la maximum.

– Te rog să-mi spui cum de știi că Rhotzbadegh a fost aici pînă la miezul nopții.

– Le-am spus și celorlalți de la poliție, dar vă mai spun și dumneavoastră. De fapt, e foarte simplu. Aveam întîlnire la miezul nopții cu o fată...

– La miezul nopții?

– Da. Romantic, nu-i așa? Urma cursul de istoria cinematografului și trebuiau să se ducă să vadă filmul unui rus. Un film lung, lung de tot. Se termina după unsprezece. Așa că ne-am înțeles să ne întîlnim aici. M-am pitulat într-un colț al barului, de unde vedeam ușa. E o fată tare drăguță și nu voiam, știu și eu, nu voiam s-o fac să mă caute, înțelegeți? Erau prea mulți tipi singuri, dispuși să-i sară în ajutor, pricepeți ce vreau să zic. Așa se face c-am intrat în vorbă cu tipul care ședea lîngă mine. Nu era întreg la cap. Se vedea de la o poștă. Dar și cam tîntălău, după felul în care vorbea despre fete și cît sunt ele de ticăloase.

A spus chestia asta, eu m-am uitat la el, după care a rîs, am rîs şi eu şi nu l-am prea luat în serios. Oricum, nu era genul de conversaţie pe care s-o uiţi...

Mercedes ridică privirea de pe agendă.

– Ce ai băut?

– Două beri. Asta e limita. Echipa încă se mai antrena de două ori pe zi şi, dacă beai prea mult, s-a zis cu tine.

Ceilalţi studenţi protestară cu zgomot.

– Două pachete de cîte şase, vrei să spui, zise unul. Prietena Susanei adăugă:

– Te-am văzut în noaptea aia, Tony. Erai matol.

– Poate puţin...

– Două beri le-ai spus antrenorilor, aşa-i? întrebă Mercedes.

Tînărul încuviinţă.

– Ce s-a întîmplat a doua zi la antrenament?

– Mi s-a făcut rău.

– În ordine. Deci cît ai băut de fapt?

Încercă să zîmbească, dar zîmbetul se stinse iute.

– O groază.

– De unde ştii că asta s-a petrecut în noaptea în care a dispărut Susan?

– Din cauza filmului. Nu s-a dat decît o dată.

– Ce titlu avea?

Şovăi, apoi se lumină la faţă.

– Era despre nava aia pe care au făcut revoluţia...

Mercedes îşi aminti dintr-o dată de un căruţ de copil ţopăind la vale pe o scară uriaşă.

– *Crucişătorul Potiomkin?*

– Ăsta e.

– Tony, îl întrerupse fata cu părul negru. Cred că ăsta a rulat în seara următoare. În seara în care a dispărut Susan a rulat filmul de război, ştii care, ăla cu cavaleri şi cu gheaţă spartă. Aşa cred.

– Habar n-am de ăsta, spuse băiatul.

– *Aleksandr Nevski,* zise inspectorul Barren. Oftă. Oricum, eşti sigur că suspectul nu s-a urnit de pe scaun.

– Aproape sigur. Adică am mai dansat şi eu. Şi a trebuit să mă duc la closet. Ca să nu mai vorbim că era o petrecere, aşa că atunci cînd apărea cîte un tip din echipă trebuia să mă scol şi să-l salut...

– Deci n-ai stat tot timpul lîngă el?

– Mă rog, nu tot timpul.

Inspectorul Barren aruncă o privire spre încheietura mîinii tînărului. Grozav martor, gîndi. Beat. Dispus să-şi mintă antrenorii şi, probabil, pe toată lumea. Nu-şi poate aduce aminte amănuntele. Probabil nu-şi aduce aminte ce zi era. Se uită din nou la el. Sper să ajungă profesionist, gîndi. Nu-i de mirare că poliţiştii nu i-au luat în considerare depoziţia. Juraţii ar fi rîs dacă ar fi auzit-o.

– Porţi vreodată ceas?

– Nţ. Ţi-l saltă de la vestiar.

– Deci nu poţi fi sigur cît era ceasul.

– Păi, chiar cu exactitate, nu.

– Bine, ce-a băut suspectul?

– I-am adus eu o băutură. Apă tonică. Aşa cum v-am spus, nu era întreg la cap.

– Altceva?

– Numai apă tonică. Dar cu puţin suc de lămîie.

– Continuă.

– Păi mare lucru n-ar mai fi de spus. Am stat mai tot timpul amîndoi acolo, pînă ce orologiul a bătut de miezul nopţii şi Cenuşăreasa a intrat pe uşă. Şi am apucat-o înainte ca lupii să sară pe ea, înţelegeţi ce vreau să zic? Vreau să zic că, în unele nopţi, în locul ăla se stîrnesc scandaluri. Ce-a făcut tipul pe urmă, asta nu mai ştiu. Nu mai era de stat acolo...

Prietena Susanei zîmbi.

– Susan ştia lucrul ăsta. De-aia am hotărît s-o întîlnim. La miezul nopţii, locul ăla devine un fel de grădină zoologică. N-am mai fi ieşit vii de-acolo...

Era o glumă şi ceilalţi studenţi rîseră, membri ai aceleiaşi familii.

– Susan nici n-a ieşit, spuse Mercedes.

Cam la două săptămîni după ce şi-a luat concediu, inspectorul Mercedes Barren îşi conducea maşina într-o după-amiază fierbinte spre parcul unde fusese descoperit cadavrul Susanei. Era vară şi dogoarea se ridica deasupra autostrăzii ca o cortină unduitoare, vaporoasă. Îşi spuse că atinsese un moment hotărîtor în investigaţiile ei. Zilele petrecute bîntuind prin Universitatea din Miami şi recitind documentele medico-legale o convinseseră de două lucruri: Sadegh Rhotzbadegh era suspectul firesc, evident, în această crimă. Se aflase în locul de unde fata dispăruse, taiase din ziare relatarea crimei, ca şi în celelalte cazuri, omorul însuşi fusese comis în stilul său. Toate celelalte victime fuseseră tăbăcite şi strangulate. Gîndi că dacă s-ar fi ocupat ea de caz, s-ar fi străduit din răsputeri să găsească vreo legătură întîmplătoare între Susan şi Rhotzbadegh. Cea mai mică legătură ar fi dus, cu siguranţă, la condamnare pentru crimă cu premeditare. Dar inspectorul Barren era la fel de sigură că nu el comisese crima, în primul rînd, gîndi, din cauza lipsei vreunei legături evidente.

E prea simplu, îşi spuse.

Îşi aminti de uşoara mişcare din cap.

Nu e el, gîndi. E clar ca lumina zilei. Urme de alcool.

Se încruntă şi, în mintea ei, se dojeni: Găseşte ceva!

Coti la vale spre parc, care în lumina strălucitoare a zilei părea să nu mai aibă nimic din aspectul demonic pe care şi-l amintea din noaptea uciderii Susanei. O luă pe după colţ, spre parcare, şi rămase privind la apele de lumină opacă ale golfului, ce păreau că se contopesc cu cerul palid de deasupra lor într-un albastru ca de porţelan. Nu adia nici o boare de vînt şi vălurelele alunecau spre mal, lipăind poalele arbuştilor de mangrove noduroşi cu un sunet uşor, oarecum asemănător cu cel al unui robinet picurînd. Simţi miros de mîncare; o familie frigea carne la un foc, pentru masa de prînz. Zgomotul inevitabil al copiilor mici jucîndu-se părea că vine de departe, ca o muzică de fond.

Parcă maşina şi şovăi, privind peste parcarea aproape pustie spre tufişurile şi copacii unde fusese ascuns cadavrul. După care, coborî oftînd din maşină, o încuie şi porni spre locul cunoscut. Ajunsă la marginea parcării, începu să numere. Susan cîntărea cincizeci şi trei de kilograme. Se imagină ducînd corpul nepoatei

ei pe umăr, aşa cum fac pompierii. Un cadavru e mai greu, mai puţin maleabil. Se gîndi cît era arabul de subţire, dar ştia că asta nu înseamnă nimic; braţele lui erau puternice. Ar fi putut s-o care fără probleme. Dar nici asta nu însemna nimic. Socoti în gînd distanţa, un metru, doi metri, pînă la douăzeci, înainte de a se opri şi a privi la nisipul murdar. El o omorîse deja, gîndi, Susan nu a simţit violenţa aruncării pe jos.

El, gîndi. Cine-o fi *el.*

Unde o omorîse? se întrebă. Maşina arabului era curată. Perfect curată. Carpetele dinăuntru, ca şi husele din faţă şi din spate, fuseseră cercetate la microscop. Şi eşantioane din portbagaj fuseseră analizate spectrografic. Nici urmă de sînge. Nici urmă de păr. Nici urmă de piele. Nici urmă de moarte.

Adăugă în gînd acest element pe listă.

Se aplecă şi pipăi murdăria peste care zăcuse trupul Susanei. Hai, îşi spuse. De-ar veni vreun mesaj cosmic. Vreo idee. Orice.

Dar nu veni nimic.

Tot ce simţea era zăpuşeala. Copiii se jucau. Şi ucigaşul Susanei se plimba liber pe undeva.

– Nimic, spuse. Absolut nimic.

Se uită înapoi şi deodată îi apăru în minte Susan, întinsă în faţa ei. Îşi aminti cu o cumplită claritate ciorapul muşcîndu-i gîtul, pata de sînge de sub capul ei, modul insultător în care fusese aruncată la pămînt, cu picioarele desfăcute, cu sexul la vedere.

Cîtă cruzime, gîndi.

Clătină apoi din cap.

Există ceva, îşi spuse. Gîndeşte-te. Reflectă asupra loviturii din spatele capului Susanei. Dac-aş putea găsi arma, gîndi. Sau locul unde a fost, cu-adevărat, înfăptuită crima. Locurile vorbesc aproape întotdeauna despre personalitate. Enumeră în gînd toate testele de laborator la care fusese supus corpul Susanei. Dacă aş avea un obiect, îşi spuse, poate aş găsi ceva. Se gîndi din nou la ciorap şi, brusc, îi veni o idee.

Se îndreptă, se întoarse iute şi porni spre maşină.

Observă o fetiţă care se uita la ea. Avea părul blond şi o figură deschisă, poznaşă. Purta un slip micuţ, de fetiţă, şi asta o

făcu pe Mercedes să zîmbească. Fetița mînca dintr-un comet cu înghețată de vanilie, care se topea mînjind-o de sus pînă jos, conferind zîmbetului ei sfios un contur alb. Inspectorul Barren îi făcu cu mîna și fetița răspunse și ea cu un semn mic, înainte de a se întoarce și a o lua la fugă. Să nu ai încredere în nimeni, gîndi Mercedes privind cum fetița dispare printre copaci și umbre, spre plajă și locul de joacă. Să crești mare și să nu ai încredere în nimeni.

Întotdeauna detestase să meargă la morgă, nu din cauza cadavrelor disecate acolo, ci din cauza luminii strălucitoare, dure ce umplea încăperile cu o strălucire ca de pe altă lume. I se părea că lumina se contopește într-un chip ciudat cu mirosul de formaldehidă și de antiseptice ce emana din tot și din toate. Prefera să se gîndească la moarte ca la ceva întunecat și intim, total opus atmosferei de la morgă, unde oamenii intrau și ieșeau aproape fără oprire. Privi, dintr-un colț al sălii de autopsie, cum medicul scotea diferite organe dintr-un trup despicat, în timp ce vorbea într-un dictafon. Glasul îi era monoton, pînă descoperi ceva ce-l interesa, moment în care urcă cu o octavă, devenind pițigăiat, ca al unui băiețaș. Îl văzu scotocind în trup, ca să scoată pînă la urmă un obiect mic dintr-o masă sîngerîndă și, ridicînd sus la lumină ce scosese, să spună încîntat:

– Vezi ce mică poate fi moartea?

Mercedes nu răspunse și el lăsă să cadă ce găsise într-un recipient pentru probe.

– ... În artera coronariană stîngă, la aproximativ trei centimetri, un fragment de glonte, aproape intact, aparent de calibrul douăzeci și doi sau, poate, douăzeci și cinci. Acesta a provocat decesul... impactul a secționat artera, a dus la o pierdere bruscă și masivă de sînge, starea de șoc și oprirea instantanee a cordului...

Privi, peste umăr, la inspectorul Barren.

– Cu alte cuvinte, un glonte i-a pătruns direct în inimă... Tipilor de la ziare le plac focurile de mitralieră și puști automate și toate chestiile alea teribile de la televizor. Sînt însă lucruri care nu s-au schimbat de douăzeci de ani. Vrei să omori pe cineva cu

sînge rece şi profesionalism? Un glonte de calibru mic, dar cu putere mare, tras de aproape drept în inimă. Sau, dacă vrei o variaţie, chiar aici, la baza craniului... Se lovi cu degetul arătător în ceafă. ... Pac! şi s-a zis cu el. Sau cu ea. Nu tu zgomot. Nu tu mizerie. Nici oameni alergînd să se ascundă. Nici trecători nevinovaţi împuşcaţi. Nici explozii. Şi, din punctul meu de vedere, un mare avantaj. O găurică, chiar aici... Se bătu în piept şi, în încăperea mică, sunetul păru să reverbereze. O Uzi sau o Ingram fac o mizerie de nedescris. N-au stil. N-au urmă de stil.

Îşi întoarse privirea spre forma de pe masa din faţa lui.

– ... Genul meu favorit de crimă. Nu există nici un dubiu. Simplu. Direct şi la obiect, fiţi amabilă, vă mulţumesc, doamnă.

Clătină din cap şi se uită la inspectorul Barren.

– Am auzit că eşti în concediu medical. Ce te aduce pe aici?

– Trebuie să discut despre...

– ... Nepoata ta. Aşa e?

– Da.

– Ei bine, care-i întrebarea?

Doctorul se uită la unul dintre îngrijitori, care punea un corp înfăşurat într-un linţoliu în unul dintre containerele frigorifice.

– Hei, Jesús! Du-te şi adu-mi dosarul numărul optzeci şi şase pe o mie o sută paisprezece. *Pronto,* te rog. Numele e Susan Lewis.

Mercedes se uită după îngrijitorul care ieşi din încăpere.

– Nu durează mai mult de două minute, zise doctorul. Spune-mi, totuşi, ce nu-ţi dă pace?

– Susan a fost...

– Asfixiată. Cauza decesului a fost strangularea. Metoda prin care a fost ucisă, un ciorap în jurul gîtului. Nu era conştientă cînd s-a întîmplat. Toate astea le ştii. Erai acolo şi ai văzut raportul.

– Doborîtă de o lovitură la baza craniului?

– Ahhh, da. Probabil.

– Nu eşti sigur?

– Mda, traumatismul de la baza craniului era serios. Ar fi putut, el singur, să provoace moartea. Dar m-a deranjat... Îngrijitorul se întoarse şi-i întinse un dosar. Bun. Ăsta e... Ciţi o clipă. Aşa. Emisfera stîngă... pierdere de ţesut... pierdere de materie

cerebrală... ei bine, ce m-a deranjat pe mine a fost că la fața locului nu s-au găsit prea multe urme provenind din lovitură. Vreau să spun că nu era acolo decît ce te-ai aștepta să curgă dintr-o rană atît de serioasă.

– Nu cred că te înțeleg.

– Bine-bine, a lovit-o, pe urmă a strangulat-o. Mă rog, dosarul arată că arabul a agățat-o la ieșirea de la uniunea studenților din Universitate, i-a dat una în cap, a vîrît-o în mașină, după care a dus-o în parc, a violat-o, a strangulat-o și a lăsat-o acolo. Pentru mine însă chestia asta nu are sens.

– De ce nu?

– Păi, așa cum ți-am spus, lovitura pe care Susan a primit-o în cap ar fi trebuit s-o omoare. Probabil pe loc. Ar fi trebuit să fie mizerie în toată mașina. Mizerie pe care, realist privind lucrurile, n-ar fi putut s-o curețe atît de bine încît să treacă de examenul spectrografic. Și dacă fata a murit în timp ce el conducea spre parc, înseamnă că strangularea și actul sexual au avut loc post-mortem. În cazul ăsta, urmele ar fi arătat cu totul altfel. Vreau să spun că pentru un medic legist ar fi arătat altfel.

– Cred că înțeleg...

– Mai era ceva. Dedesubtul urmei circulare lăsate de ciorap în jurul gîtului am găsit cîteva zone ușor învinețite.

– Chiar despre asta voiam să te întreb, zise inspectorul Barren. Le menționezi în unul dintre rapoarte, dar nu și în celălalt. Ce-i cu urmele alea? Puteau fi vînătăi lăsate de degete?

– Mda, răspunsul la întrebarea asta e da. Dar dacă mă duci la bară și mă pui să declar sub jurămînt că vînătăile alea au fost produse de două mîini, n-o s-o pot face, nu cu un anume grad de certitudine medicală. Ce vreau eu să spun e că urmele se potriveau cu cele datorate strangulării manuale, dar nu erau concludente. Și abia se vedeau.

Șovăi înainte să continue.

– Nu pot să sufăr chestia asta, înțelegi? Îmi place ca lucrurile să fie conforme scenariului pe care mi-l prezintă inspectorii de la omucideri. Dacă adaugi strangularea asta manuală, se pune întrebarea: unde? cînd?

– Ai putut să măsori distanța dintre vînătăi?

Doctorul zîmbi.

– Bună întrebare. Tu pui întotdeauna întrebări pertinente. Da. Dar o singură combinaţie posibilă...

Îşi scoase cu grijă mănuşile chirurgicale şi se apropie de Mercedes.

– Din punct de vedere medical, problema constă în a găsi poziţia corectă a mîinii şi a degetelor... Îşi puse mîinile în jurul gîtului inspectorului Barren. Doctorul era un bărbat scund, subţirel, cu trăsături ca de şoricel şi cu ochelarii veşnic cocoţaţi pe vîrful nasului. Dar Mercedes tresări cînd simţi forţa degetelor lui fine care se strînseră teatral în jurul gîtului ei. Ai aici strangularea clasică, de tip Hollywood anii treizeci, faţă în faţă. Dar uită-te, dacă aş fi ceva mai înalt – se ridică pe vîrfuri – unghiul se schimbă. Sau dacă te lupţi, şi atunci se schimbă... Cît vorbea, doctorul îşi mişca în continuare degetele pe gîtul inspectorului Barren. Mercedes se uita la el aşa cum se uită un bărbat la bărbierul care-l bărbiereşte şi în care nu prea are încredere. ... Şi acum să vedem ce se întîmplă dacă o face din spate. Şi în cazul ăsta lucrurile se schimbă.

Lăsă mîinile să-i cadă.

– Aproape paisprezece centimetri.

– De unde pînă unde?

– Bănuiala mea, şi e numai o bănuială, niciodată n-aş depune mărturie la tribunal în legătură cu asta, e că la mîinile asasinului, distanţa dintre degetul mare şi arătător trebuie să fie de cel puţin paisprezece centimetri de la degetul mare şi pînă la arătător.

Doctorul scoase un fornăit.

– Nu pot să sufăr chestia asta, spuse. Zău. Uneori întrebările mă indispun îngrozitor.

– Crezi că Rhotzbadegh...

O întrerupse.

– Sigur că aşa cred. Se uită la ea. Cine altul, spune-mi? Tipul avea predispoziţie spre aşa ceva. Era în zonă. Urma destul de bine tiparul lui obişnuit. El a omorît-o... asta e sigur, zău aşa. Sînt convins.

– Dar?

– Dar nu exact aşa cum îşi imaginează ei că s-au petrecut lucrurile.

– Ai discutat vreodată despre asta cu ei?

Doctorul fornăi din nou.

– Bineînţeles!

Se întoarse şi se duse înapoi la cadavrul de pe masa de disecţie. Privi în interiorul lui, apoi rosti cu voce tare.

– Necazul e că nu există nici o indicaţie limpede că *nu* s-au petrecut aşa cum cred ei. Şi, zău, care-i diferenţa? El a făcut-o, asta e la fel de sigur cum e că stau aici şi respir, iar tînărul ăsta zace mort... Împunse de cîteva ori cu degetul în cadavru, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că avea dreptate.

– Dar?

– Dar. Dar. Dar. Dar mie-mi plac lucrurile clare. Aşa funcţionează corpul omenesc. Scoate ceva şi *voilà!* Nu mai merge cum trebuie. Scrînteşte-ţi o gleznă şi începi să şchiopătezi. Fă-te cu un glonte în inimă şi mori. Chestiile neobişnuite. Chestiile contorsionate şi chestiile obscure. Zău că nu pot să le sufăr. De-aia îmi place o împuşcătură ca la carte. Sapi în jur şi ura! Uite glontele. Nici un dubiu. E mort. Asta-i cauza. Nu pot să sufăr treburile neterminate...

Şovăi din nou.

– La drept vorbind, nu are nici o importanţă. Şi s-ar putea să fiu complet sărit de pe fix. Oricum, procurorul asta mi-a spus. Se uită din nou, peste umăr, la inspectorul Barren. Ştii, spuse cu o urmă de tristeţe în glas, că dacă le arăţi la doi medici legişti aceleaşi fapte ajung la concluzii diferite? De fiecare dată. Poţi pune pariu că-i aşa. Sîntem grupul cel mai certăreţ, niciodată nu cădem de acord. Toată lumea crede că, fiindcă avem de-a face cu morţii şi nu cu viii, nu sîntem supuşi aceloraşi capricii legate de diagnostic, de supoziţii, pe care le aveţi şi voi. Şi aşa e.

Trase adînc aer în piept.

– Asta mă întristează.

Părea că doctorul priveşte în pieptul deschis al subiectului său. Mercedes aşteptă o clipă înainte să vorbească.

– Paisprezece centimetri?

– Da. Dacă-ţi serveşte la ceva.

Se răsuci şi se îndreptă spre ieşire.

– Numai că nu dovedeşte nimic, spuse doctorul în urma ei. Cînd să iasă pe uşa sălii de operaţii, se întoarse şi-l văzu aplecat peste ce rămăsese din bărbatul acela, pierdut din nou în munca lui.

În noaptea aceea, în locuinţa ei, inspectorul Barren îşi turnă un pahar de vin roşu, amintindu-şi de cuvintele vînzătorului de la magazinul de băuturi, care o asigurase că acest cabernet de California era la fel de bun ca şi alte vinuri care costau de două ori mai mult. Mercedes nu-i spusese că era prea puţin probabil să-şi dea seama de diferenţă şi, în plus, pusese şi un cub de gheaţă în pahar. Se dezbrăcase după vizita la morgă şi stătuse îndelung sub duş, frecîndu-se bine – patologic, îşi spusese în glumă – ca să îndepărteze duhoarea camerei morţii de care nu izbutea să scape. Nu se simte, gîndise cînd ieşise de sub duş, apoi se oprise, adulmecase aerul şi, în cele din urmă, rostise cu voce tare:

– Mă rog, fir-ar să fie, nu se simte.

Stătea la ea în cameră, în pielea goală, şi sorbea vinul, simţind cum atingerea alcoolului îi străbate trupul. Trase adînc aer în piept. O clipă avu chef să rămînă goală, să stingă toate luminile şi să lase întunericul s-o alinte. Ideea o făcu să chicotească şi să se gîndească cît de mult trecuse de cînd făcuse ceva spontan şi neconvenţional, orice care să-i aducă aminte că lumea nu însemna doar crimă şi moarte. Clătină apoi din cap şi luă un şort şi un tricou vechi al echipei *Miami Dolphins,* din anii cînd mergea la meciuri, şi se îmbrăcă.

Trecu desculţă în camera de zi, luînd cu ea paharul şi sticla de vin. Se duse la bibliotecă şi scoase din raft un album de fotografii legat în piele, se aşeză apoi într-un fotoliu şi, aşezînd grijuliu paharul cu vin pe genunchi, îl deschise. Căuta o fotografie anume.

Răsfoi pagini cu fotografii de-ale ei, de-ale Susanei şi de-ale părinţilor Susanei, stăruind cîte o clipă asupra unora dintre ele, ba o fotografie de la o petrecere de aniversare, ba una de la

absolvire. Se simţea inundată de căldura amintirilor, alinată. În cele din urmă găsi fotografia pe care o căuta.

Era o poză cinci pe şapte cu inspectorul Barren la douăzeci şi unu de ani, în picioare între John Barren şi tatăl ei. Gîndi: Vara dinainte de căsătoria noastră, vara în care a murit tata. Privi fondul, o întindere de valuri albastre-verzui rostogolindu-se regulat şi blînd pe ţărmul din Jersey. În fotografie erau toţi trei în costume de baie şi Mercedes îşi aduse aminte cum cei doi o necăjeau fără milă, fiindcă nu ştia să înoate şi cu toate astea era constant atrasă de plajă. Îşi aminti cum obişnuia să stea, ore în şir, citind pe nisip, la soare, liniştită, destinsă. Cînd căldura devenea de nesuportat, lua o găletuşă din plastic de jucărie, se ducea la malul oceanului şi se lăsa să cadă pe nisipul umed, aşteptînd ca un val ceva mai mare să trimită un şuvoi de apă pe plajă, spre ea. Lichidul rece, limpede şi înspumat îi cuprindea degetele de la picioare şi se răsucea în jurul coapselor ei, răcorind-o. Dacă era nevoie, lua găletuşa, o umplea acolo unde apa nu era adîncă şi, fără prea *multă ceremonie, şi-o turna în* cap. John rîdea, arăta spre ea şi pleda din nou că trebuie să înveţe să înoate, dar nu cine ştie ce serios, fiindcă ştia că n-o s-o facă, indiferent cît de ridicolă părea.

Nu ştia să înoate din cel mai simplu motiv cu putinţă.

Era mică, dacă avea mai mult de cinci ani. În locuinţa ei, închise ochii şi, ca de obicei, simţi neliniştea cuprinzînd-o, aşa cum se petrecea întotdeauna cînd amintirea îi revenea în minte. Părea că inima îi bate mai repede, sudoarea de pe ceafă devenea uşor mai rece şi mai neplăcută, stomacul i se strîngea. O clipă se gîndi la puterea fricii, la fel de mare chiar şi acum, cînd traversa decenii de amintiri. Stătea pe nisip cu mama ei, tatăl ei călărea valurile ce se spărgeau pe plajă, pentru ca apoi să se avînte iar în apă cu acea exuberanţă de băieţel pe care o dovedea întotdeauna cînd erau la ocean. Mama ei o privise şi spusese: „Merce, dragă, du-te la tata şi spune-i că e ora mesei". Nimic mai normal; chiar şi acum, stînd în locuinţa ei, gîndi că era teribil de simplu.

Inspectorul Barren închise ochii şi îşi aminti, cu o claritate orbitoare, fiecare pas. Sărise în picioare, se întorsese şi fugise spre apă, fără să-şi ia ochii de pe tatăl ei, care tocmai se răsucise

şi prinsese un val mare ce se îndrepta cu viteză spre plajă. Cînd deschisese gura ca să-l strige, privise în sus şi, ca într-un stop-cadru de groază cumplită, îşi dăduse seama că nimerise drept într-un val uriaş. Cînd valul se sparse deasupra capului ei, forţa apei o trînti pe spate, scoţîndu-i tot aerul din piept, furîndu-l din pieptul micuţ al fetiţei. Dintr-o dată apa i se păruse de un verde-închis, apoi neagră, şi părea că înghiţise întreaga lume. Luptase cu disperare, căutînd să iasă din val şi deodată ceva greu şi întunecat aterizase chiar deasupra ei, ţinînd-o mai departe la fund, împiedicînd-o să ajungă la lumina soarelui. Îşi mai amintea şi-acum, cu un sentiment neaşteptat de disconfort, cum îi zgîria nisipul spatele. Mintea i se învîrtejise, ochii i se înceţoşaseră, plămînii ei micuţi ardeau, inima îi fusese cuprinsă în ghearele întunericului. Nu ştia cu adevărat ce era aceea moarte, dar în clipa aceea incredibil de scurtă, interminabilă, crezuse că moartea pusese stăpînire pe ea.

Şi apoi, brusc, fusese smulsă din întuneric şi scoasă la lumina soarelui.

Era tatăl ei.

Valul îl purtase chiar deasupra ei. El o ţinuse la fund, el o ridicase la suprafaţă.

Îşi amintea de cîteva lacrimi, uscate repede în după-amiaza fierbinte. În ziua aceea se jucase în siguranţă, pe nisip. Dar noaptea, bine învelită în patul ei, cînd lumina zilei pălise şi întunericul umpluse camera, plînsese cu lacrimi amare şi jurase să nu se încredinţeze niciodată valurilor, să nu cunoască niciodată senzaţia oceanului care se închide deasupra capului ei, niciodată să nu mai intre în apă.

Încăpăţînată, gîndi. O fetiţă încăpăţînată, care se ţinuse de cuvînt.

Rîse. Fetiţa nu se schimbase nici un pic în treizeci şi ceva de ani. Şi probabil nici nu se va schimba.

Privi iar fotografia. Zîmbi. John avea un corp neted, musculos, care lucea în lumina soarelui răsfrîntă de apele oceanului. Îşi aminti cum îl tachina tatăl ei pentru că nu avea păr pe piept, în timp ce el îşi bomba pieptul, cu pădurea lui de păr negru ondulat, fudulindu-se, făcînd pe culturistul la plajă.

Ce vremuri fericite, gîndi.

Se uită la chipul tatălui ei. Soarele îl silea să-şi strîngă puţin ochii, dîndu-i un aer şmecheresc. Rîse cu voce tare.

– Ce părere ai avea despre cazul ăsta? îl întrebă pe bărbatul din fotografie.

Matematica, i-ar fi răspuns ca la lecţie tatăl ei, cu cel mai perfect accent universitar, preferă o procesiune constantă de date pentru a ajunge la o concluzie care, altminteri, îţi scapă printre degete. Dar nu e întotdeauna cazul: uneori poţi demonstra o teoremă prin absenţa unor informaţii contradictorii.

Simţi, brusc, cum o cuprinde disperarea.

Nu va putea dovedi că Sadegh Rhotzbadegh n-o omorîse pe nepoata ei.

Să dovedeşti că un anumit lucru nu s-a petrecut. Tatăl ei ar clătina din cap şi ar zîmbi. Pentru asta, ar spune, e nevoie de o inteligenţă adevărată, de un raţionament matematic pur.

Simţi că-i vine să urle.

Trase apoi adînc aer în piept şi sorbi o gură de vin.

Se gîndi mîhnioasă la conceptul de probă. Probă legală. Probă care să se susţină şi să fie admisă la tribunal. Probă care să elucideze cazuri de crimă. Dovadă plus ocazie egal prezumţie de vinovăţie şi, în cele din urmă, în lipsa unor alte ipoteze, duce la verdict. Ipotenuza la pătrat este egală cu suma pătratelor celorlalte două laturi. Logica, gîndi, este insidioasă. Toate aspectele logice îl indică pe arab. Trăim într-o lume care pune accentul pe compromis. Pentru fiecare acţiune există o reacţie opusă egală.

Instinctul însă indică altceva.

De ce anume dispunea? De o crimă care nu s-a petrecut exact aşa cum ar dori anchetatorii. De un suspect care se potriveşte aproape perfect cu locul pe care i se cere să-l ocupe – cu excepţia a unul sau două amănunte critice.

Porneşte de la sursa dilemei, ar fi spus tatăl ei.

Destul de uşor, gîndi. Şi ştiu unde se va duce în dimineaţa aceea. Simţi un fel de agitaţie şi goli paharul. Se uită pentru ultima oară la fotografia din albumul ce se odihnea în poala ei.

La două săptămîni după ce mama ei făcuse fotografia, vara luase sfîrşit. Îngrămădiseră cearşafurile, prosoapele, umbrelele

şi toate celelalte catrafuse de voiaj în vechiul lor break murdar. Traficul la acel sfîrşit de săptămînă în care căzuse şi *Labor Day*[1] fusese îngrozitor, bară la bară, cu sub o sută de kilometri la oră. Îşi amintea de felul în care tatăl ei strîngea volanul în mîini, înjurînd din cînd în cînd, plîngîndu-se cînd alte maşini îl depăşeau. Invitaţie la măcel, spusese. Aşa spunea în fiecare an, cînd îşi strîngeau lucrurile după vacanţă şi se îndreptau spre casă. Nu-i de mirare că atîţia oameni mor pe autostradă, se văita. Îşi lasă creierele pe plajă. O oră se transformă în două, apoi în trei şi în cele din urmă, cotiră pe strada lor. Şi-l amintea pe tatăl ei, imitînd perfect accentul lui Charles Laughton şi cocoşîndu-se asupra volanului: „Sanctuar! Sanctuar!" strigă în timp ce familia, epuizată, ovaţiona. Se uită din nou la fotografie şi, cu ochii minţii, văzu cum descărcaseră maşina şi cum mama se întorsese spre tatăl ei şi-i spusese: „Oh, n-avem nimic de mîncare în casă, du-te pînă la prăvălia din colţ şi cumpără nişte hamburgeri". Tatăl ei încuviinţase din cap, sărise din nou în maşină, le făcuse semn cu mîna că se întoarce în cincisprezece minute.

Dar nu se mai întorsese, gîndi.

Ea şi John erau pe pajiştea din faţa casei, cărînd lucrurile înăuntru, şi auziseră sirenele salvării şi ale poliţiei în depărtare, ridicaseră privirile, nu se gîndiseră la nimic şi mai luaseră un rînd de bagaje.

Doi adolescenţi beţi trecuseră pe roşu şi-i izbiseră în plin maşina. Fusese aruncat de pe scaun afară din maşină şi zdrobit cînd vehiculul trecuse peste el.

Zîmbi. Probabil că apreciase ironia prin care un matematician devenise o cifră statistică referitoare la accidentele de la sfîrşitul de săptămînă de la Labor Day. Încă îmi mai e dor de el, gîndi. Încă îmi mai e dor de ei toţi. Se uită iar la fotografie. Stătea între cei doi bărbaţi ai vieţii ei şi fiecare îşi petrecuse cîte un braţ peste spatele ei. Îşi aminti de clipele dinainte ca fotografia să fie făcută: *între tată* şi iubit se iscase un simulacru de ceartă legat de locul pe care braţul fiecăruia trebuia să-l ocupe

[1] *Labor Day* – Ziua Muncii la americani; se sărbătoreşte la începutul lui septembrie.

pe spatele ei. Se iubiseră, gîndi, iar eu i-am iubit pe amîndoi. Amintirea îi dădu un sentiment de plăcere, ca şi cum ar fi simţit greutatea şi apăsarea celor două braţe care-i înconjurau umerii şi căldura pe care o emanau corpurile lor cînd se cuibăriseră între ei.

Sanctuar, gîndi.

Închise albumul şi se duse la culcare.

10

Îşi ferea ochii de strălucirea amiezii şi aproape că nu observă indicatorul mic, pătrat, de pe marginea drumului. Era retras cu cîţiva metri faţă de toate celelalte semne, şi Mercedes Barren îşi spuse că aceasta reprezenta o concesie făcută reacţiei de respingere. Nimeni nu-şi doreşte o închisoare ca vecin. Pe el scria: CENTRUL DE EVALUARE ŞI CLASIFICARE F.S.D.O.C. LAKE BUTLER PRIMA LA DREAPTA. Cam la o sută de metri dincolo de semn se deschidea un drum pavat, murdar. Drumul era tăiat între două şiruri de pini înalţi, cu acele colorate într-un verde-cafeniu din cauza soarelui necruţător al verii din Florida. Inspectorul Barren conduse încet maşina pe drum, trecînd pe sub o salcie uriaşă care-şi arunca sfidătoare umbra pe jos. Drumul şerpuia, ocolind un cîmp cafeniu pe care cîteva vite păşteau, leneşe, mulţumite, şi inspectorul Barren zări o îngrămădire de clădiri scunde, cenuşii, ce păreau că strălucesc în dogoarea amiezii. Opri maşina ca să citească un indicator mare, negru cu galben, care domina una dintre laturile drumului: ATENŢIE. ORICINE DEPĂŞEŞTE LINIA GALBENĂ E SUPUS PERCHEZIŢIEI. ORICINE TRANSPORTĂ BUNURI DE CONTRABANDĂ ÎN C.E.C.L.B. VA FI DEFERIT JUSTIŢIEI CONFORM LEGII. De-a curmezişul drumului era trasată o dungă lată, galbenă. Inspectorul Barren acceleră uşor şi dădu cu ochii de un gard înalt de aproape cinci metri, cu sîrmă ghimpată deasupra, care înconjura grupul de clădiri.

Parcă maşina în zona cu semnul VIZITATORI şi o luă pe jos spre o uşă dublă, mare, din sticlă. Un alt indicator o informa că această clădire găzduia administraţia închisorii, deşi cuvîntul „închisoare" nu era folosit. Cît de caracteristic! Trăim într-o

epocă luminată, dependentă de eufemisme, gîndi. Aşa se face că închisorile sînt unităţi corecţionale, avînd încadraţi nu gardieni, ci ofiţeri corecţionali, iar prizonierii sînt subiecţi. Avem cumva senzaţia că dacă schimbăm denumirea, realitatea e mai puţin rea şi dezgustătoare, deşi, de fapt, nu se schimbă niciodată nimic. Intră pe uşă în clădirea întunecată, răcoroasă, schimbarea bruscă de lumină orbind-o. Privirea i se adaptă cu încetul. Se îndreptă apoi spre recepţie.

În cîteva minute îşi lăsase automatul unui gardian în uniformă, care o privise bănuitor cînd scosese pistolul acela mare şi fusese condusă într-un birouaş pe uşa căruia scria Arthur Gonzales, ofiţer de clasificare. Era o încăpere strîmtă, plină de fişete, cu un birou mic, pe care domnea dezordinea, şi două scaune. O fereastră dădea spre zona de exerciţii în aer liber a închisorii. Inspectorul Barren privi afară şi văzu cîţiva bărbaţi jucînd baschet. Erau goi pînă la brîu şi sudoarea făcea ca trupurile lor să strălucească atunci cînd se deplasau pe teren. Fereastra era închisă din cauza aerului condiţionat, aşa că nu le putea auzi vocile. Dar cunoştea zgomotele pe care le făceau: basketii lovind suprafaţa de ciment şi corpurile ciocnindu-se între ele.

Se gîndi într-o doară la soţul ei, care iubea acest sport.

„Există o zonă, Merce, un moment, bănuiesc, nu ştiu, în care te încingi. Nu seamănă cu nici un alt sport, pur şi simplu pune stăpînire pe tine senzaţia că poţi arunca orice spre coş şi vei nimeri. Fierbinte. Electric. Presupun. E greu de descris, dar uneori ai impresia că poţi sări ceva mai sus, ceva mai repede şi coşul pare dintr-o dată mai aproape, şi rama mai lată şi ştii, pur şi simplu ştii, că ce arunci în sus va trece prin el. Asta se întîmplă în timpul jocului. Nu ştiu de ce. Şi pe urmă, senzaţia dispare exact aşa cum a apărut. Mingea începe să clămpăne şi să cadă. Picioarele îţi încetinesc. Magia s-a evaporat. Poate că trece la altcineva. Brusc, trist, devii muritor. Dar clipele de imortalitate, Merce, sînt grozave. Ca şi cum un zeu al sporturilor te-ar fi atins, ţi-ar fi transmis harul lui. Şi pînă cînd această stare de spirit te părăseşte şi zeul îşi alege pe altcineva, eşti ca pe jăratic..."

Mercedes zîmbi.

În dimineţile de vară o ducea pe terenul în aer liber şi făceau o partidă. La început se limitase să tragă doar cu stînga. Pe urmă, într-o dimineaţă, îl bătuse printr-o săritură din fugă, chicotind.

Zîmbi din nou, gîndindu-se cît de caraghioşi erau bărbaţii cu jocurile lor. Caraghioşi, dar şi minunaţi în acelaşi timp. Ce-i plăcuse la John fusese că, în dimineaţa în care îl bătuse, el fusese primul care anunţase familiei ei evenimentul. Fără justificări. Bineînţeles că, a doua zi, a trecut dintr-o dată mingea din stînga în dreapta şi a atacat în forţă. În felul acesta o anunţa că regulile jocului se schimbaseră.

– Trişorule! strigase ea.

– Nu, nu, nu, răspunsese John. N-am făcut decît să restabilesc echilibrul dintre sexe.

În noaptea aceea fusese deosebit de tandru şi de nesigur cînd se apropiase de ea.

Inspectorul Barren scutură din cap şi nu se putu abţine să nu zîmbească amintirii.

Se întoarse cînd auzi uşa deschizîndu-se în spatele ei.

Un bărbat rotofei, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă albă, intră în cameră. Îi întinse mîna şi-i spuse:

– Bună, cu ce pot să vă fiu de folos? pe un ton care-i arăta că avea chef s-o vadă sau s-o ajute cum avea chef să se molipsească de vreo boală. Îşi îngropă imediat capul în maldărul de hîrtii, vrînd parcă să-i indice că prezenţa ei nu solicita decît o parte din atenţia lui. Nici un inspector nu poate să sufere să aibă de-a face cu personalul din închisori, gîndi. Pentru că întotdeauna se poartă aşa. Îi preocupă logistica şi paza, cine unde e trimis şi ce pat va ocupa. Nici vorbă de vinovăţie sau nevinovăţie.

Luă loc în faţa lui.

– Sadegh Rhotzbadegh.

– Da, e unul dintre clienţii mei...

Un nou eufemism, gîndi Mercedes.

– Aş dori să vorbesc cu el, vă rog.

– Vreun nou caz de genul celor pe care le-a recunoscut?

– Da.

– E o cerere oficială?

– Nu. Nu chiar. Neoficială.

– Nu? Chiar şi aşa, probabil îl voi sfătui să solicite asistenţă juridică înainte de a vorbi cu dumneavoastră...

De partea cui eşti? gîndi Mercedes Barren mînioasă. Îşi păstră gîndurile pentru ea.

– Domnule Gonzales, e vorba despre o anchetă neoficială. Cred că domnul Rhotzbadegh a fost pe nedrept implicat într-o crimă şi cred că va fi în stare să lămurească repede lucrurile. Bineînţeles, are drept la un avocat. Dacă va fi nevoie, o să-i citesc drepturile...

Privi cu duritate peste birou.

– ... Dumneavoastră însă nu aveţi nici un drept să-i spuneţi ceva. Cu atît mai puţin să-i daţi sfaturi. Mă rog, dacă vreţi să vorbesc cu şeful dumneavoastră...

– Nu, desigur, nu va fi nevoie.

Răscoli iute cîteva hîrtii.

– Şi-atunci?

– Domnul Rhotzbadegh se află în prezent la activităţi. Urmează o pauză, chiar înainte de masa de seară. Puteţi să-i vorbiţi atunci... dacă o să vrea să vă vadă. Ştiţi că are dreptul să refuze...

– Numai că dumneavoastră veţi avea grijă să nu-şi exercite acest drept.

– Păi nu pot...

– Ba puteţi al naibii de bine. N-am condus trei ore şi jumătate maşina ca să aud un asasin condamnat spunînd: „Nu, mulţumesc, azi nu". Îl luaţi şi îl aduceţi într-o cameră unde să putem sta de vorbă. Dacă preferă să nu spună nimic, mă rog, asta e o problemă între el şi mine. Nu e treaba dumneavoastră.

– Pot aranja în ce priveşte camera. Dar...

– Dar ce?

– Tocmai am terminat evaluările şi e planificat să fie mutat la sfîrşitul săptămînii...

– Da?

– Mă rog, se duce la unitatea de psihiatrie de la Gainesville. Nu cred c-ar fi în siguranţă printre ceilalţi deţinuţi.

– Nu credeţi c-ar fi în siguranţă!

– E într-o stare de decompensare...
– Credeți că necesită protecție!
– Asta e părerea grupului de evaluare și clasificare.
– Așa c-o să-l trimiteți la un club, la țară?
– E o unitate cu securitate maximă.
– Desigur.
– Mă rog, acolo va fi trimis.
– Nu înțeleg.
– Dacă-l trimitem la închisoarea statală, cineva o să-l omoare. E, mă rog, nu găsesc alt cuvînt, antipatic și aproape psihotic. Celorlalți nu le plac bălmăjelile lui religioase. Sau aerele pe care și le dă. Violatorii au tot felul de neplăceri între deținuții obișnuiți și fără aceste, hm, caracteristici. Ce să vă spun eu?

Inspectorul Barren recepționă încet vestea. Avea gura uscată și stomacul făcut ghem. Clătină din cap.

– Pregătiți o cameră în care să putem vorbi, nimic mai mult.

Cînd intră în biroul cel mic, ochii lui Sadegh Rhotzbadegh scrutară încăperea, ca și cum ar fi încercat să-și întipărească planul ei în minte. După această evaluare de o clipă, își îndreptă privirea spre Mercedes, care stătea răbdătoare la măsuța din mijlocul camerei. Masa și două scaune erau singurele mobile. Rhotzbadegh o privi fix, făcu apoi, brusc, un pas înainte, se opri locului, mai făcu un pas mare înapoi, ochii săi reflectînd mai întîi mînie, apoi teamă, pentru ca, în cele din urmă, în ei să se instăpînească un fel de supunere confuză. Încremeni locului, așteptînd ca Mercedes să facă o mișcare, cum și făcu, arătîndu-i cu mîna scaunul gol din fața ei. S-a îngrășat, gîndi Mercedes, și a pierdut ceva din forța pe care o avea. Amidonul din mîncărurile de pușcărie, îi trecu prin minte. Rhotzbadegh se așeză, foindu-se pe scaun, și în cele din urmă rămase pe marginea lui, aplecat în față și privind-o fix pe Mercedes. Ea îi prinse privirea și nu-i dădu drumul pînă cînd el nu și-o întoarse pe a lui. Apoi Mercedes vorbi:

– Mai întîi vreau să te informez ce drepturi ai. Ai dreptul să nu spui nimic, dreptul la un avocat...

Rhotzbadegh o întrerupse.

– Ştiu toate astea. Le-am auzit de multe ori şi n-am nevoie să le mai aud o dată. Spune-mi de ce ai venit să-l vezi pe Sadegh Rhotzbadegh! De ce l-ai smuls din odihna lui?

– Ştii de ce.

Bărbatul rîse.

– Nu, trebuie să-mi spui tu.

– Susan Lewis. Nepoata mea.

– Îmi aduc aminte ca prin vis de numele ăsta. Spune-mi mai mult, ca să-mi amintesc mai bine.

– Septembrie. Uniunea studenţilor Universităţii din Miami.

– Tot nu-mi aduc aminte.

Rîse iar, apoi continuă.

– De ce ar trebui să-mi amintesc de persoana asta?

Chicoti ca o fată.

– Ce motiv am să-mi amintesc de persoana asta? E vreo personalitate, cineva remarcabil? Poate cineva important? Cred că nu. Aşa că nu există nici un motiv pentru ca Sadegh Rhotzbadegh să-şi aducă aminte de această persoană.

Rhotzbadegh se lăsă pe spate pe scaun, relaxîndu-se, încrucişîndu-şi braţele la piept şi rînjind încîntat de sine.

Inspectorul Barren trase adînc aer în piept şi-şi fixă privirea într-a lui. Aşteptă o clipă, înainte să vorbească cu voce înceată, egală, răguşită:

– Pentru că dacă nu începi să-ţi aduci aminte, o să-ţi crestez faţa cu mîinile mele, chiar aici, chiar acum.

Rhotzbadegh încremeni pe scaun, brusc speriat.

– Nu poţi face una ca asta!

– Nu mă pune la încercare.

Omul se aplecă în faţă, încordîndu-şi braţul şi arătîndu-i muşchii umflaţi.

– Crezi că ai destulă putere...

Îl întrerupse, aplecîndu-se iute spre el.

– Tu ce părere ai?

Îi urmări ochii, încercînd să măsoare profunzimea intenţiilor ei. Îşi mişi şi ea ochii, cu chipul împietrit. Rhotzbadegh izbucni brusc în suspine şi îşi acoperi faţa cu mîinile.

– Am coşmaruri, spuse.

– E şi cazul să ai, răspunse inspectorul Barren.

– Văd chipuri, oameni, dar nu-mi pot aduce aminte numele lor.

– Ştiu eu cine sînt.

La colţurile ochilor lui începuseră să se formeze lacrimi şi le şterse cu mîna.

– Dumnezeu nu e cu mine. Nu mai e, nu mai e. M-a părăsit.

– Poate că nu i-a prea plăcut ce-ai făcut.

– Nu! El mi-a spus ce să fac!

– L-ai înţeles greşit.

Rhotzbadegh făcu o pauză. Scoase dintr-un buzunar o batistă murdară şi-şi suflă tare nasul, de trei ori.

– Ar fi şi asta, zise pe un ton înecat în disperare, o posibilitate.

Îşi şterse cu putere nasul.

– Totuşi, continuă, am să-l caut din nou. Am să-i ascult mesajele şi am să găsesec calea cea dreaptă. Atunci o să mă primească la sînul lui, în grădina în care am să trăiesc pe vecie.

– Grozav. Mă bucur pentru tine.

Nu sesiză sarcasmul din vocea ei.

– Mulţumesc, spuse.

Inspectorul Barren bagă mîna în geantă şi scoase o riglă de şcoală, pentru copii.

– Întinde mîna, spuse. Desfă degetele.

Rhotzabadegh se supuse. Mercedes apropie rigla de mîna lui. Distanţa dintre degetul mare şi arătător era de paisprezece centimetri şi jumătate. Fir-ar să fie, gîndi. Urmele ar putea fi ale lui.

– Mîinile mele se întind spre Dumnezeu, zise el.

– Lasă-mă să văd dacă reuşeşti să-l atingi, îi răspunse.

Rhotzbadegh privi din nou în jurul lui, prin cameră. Împinse apoi scaunul în spate şi se ridică. Făcu cîţiva paşi şi-şi sprijini bine spinarea de unul dintre pereţii camerei. După care, numărînd cu voce tare, traversă camera, lovindu-se de peretele opus cînd spunea douăzeci şi unu. Execută o întoarcere ca la militărie şi reveni la scaunul lui.

– Douăzeci şi unu de paşi, spuse, clătinînd, mirat parcă, din cap. Douăzeci şi unu de paşi întregi. Sări în picioare şi se repezi

la peretele din fața inspectorului Barren. Măsură apoi cu pasul distanța, trecînd pe lîngă Mercedes fără să se uite la ea.

– Nouăsprezece pași!

Se întoarse din nou la scaun.

– Celula mea măsoară doar nouă pași pe opt. Cîteodată am senzația că inima mi-a fost închisă într-o colivie.

Își cufundă capul în mîini și începu să suspine.

– Nu mă lasă să ies în curte cu ceilalți, scînci. Se tem pentru securitatea mea. Cred c-aș fi executat. Nu pot să dorm noaptea. Nu pot să mănînc. Mi se pare că mîncarea are gust de otravă. Au pus ceva în apă, ca să mă toropească, și pe urmă or să vină să mă omoare. Trebuie să mă lupt la fiecare pas.

– Fetele?

– Ele sînt cele mai rele. Vin în visele mele și-i ajută pe bărbații care or să mă omoare.

– Cine sînt?

– Nu știu...

– Nu știi pe naiba! Gîndește-te! Fir-ar să fie, vreau un răspuns.

Rhotzbadegh își înălță capul, cu prefăcută îngîmfare.

– Sînt visele mele. Nu sînt obligat să ți le spun.

Inspectorul Barren îl privi cu duritate pe bărbatul acela micuț, dar în sinea ei oftă. Degeaba, gîndi. Mintea lui fuge în toate părțile, numai unde vreau eu nu. Bagă mîna în geantă și scoase o fotografie obișnuită, de școală, a nepoatei ei.

– Apare și ea în visele tale?

Rhotzbadegh aruncă o privire spre fotografie. O ridică de pe masă și și-o apropie de față, o ținu apoi la distanță.

– Ea, nu prea.

– Ce vrei să spui?

– Apare în vise, dar nu face decît să se uite la celelalte. Plînge de una singură. Celelalte mă torturează.

Se aplecă peste masă cu un aer de conspirator și-i spuse în șoaptă:

– Uneori ele rîd! Dar eu o să fiu cel care o să trăiască și o să rîdă la urmă.

Mercedes Barren luă fotografia şi o ţinu aşa încît Rhotzbadegh s-o vadă. Ridică apoi glasul, revendicator, insistent, ameninţător, adunînd totul într-o singură întrebare.

– Ai ucis-o pe tînăra asta?

Tăcere.

– Ai luat-o cu forţa din parcarea de la uniunea studenţilor a Universităţii Miami?

Tot tăcere.

– I-ai tras una în cap şi-ai dus-o în parcul Matheson- Hammock, unde ai lăsat-o să moară?

Nu răspunse.

Mercedes lăsă fotografia în jos şi se uită fix la Rhotzbadegh. Simţi cum ura i se strecoară afară din inimă, golind-o de orice sentiment. Ochii lui se umpleau din nou de lacrimi, speriat de furia din întrebările ei. Nu simţea milă, nu simţea nimic, doar nevoia de a umple un vid imens dinăuntrul ei.

Şopti:

– Spune-mi!

Omul îşi lăsă faţa în palme o clipă, apoi o ridică.

– Nu pot să spun! suspină. Nu pot să spun!

Trase adînc aer în piept şi se agită pe scaun, de parcă l-ar fi chinuit o durere cumplită.

– Pare să fie ceva de care-mi aduc aminte. Ca şi cum ar trebui să fac ceva. Îmi amintesc uniunea studenţilor, cu toată murdăria dansului, şi a alcoolului, şi a rîsetelor. Un loc al diavolului. Într-o bună zi, Dumnezeu îl va purifica prin foc. Asta o ştiu...

– Fata! îl întrerupse Mercedes Barren.

– Eram acolo. Corpurile mă înconjurau. Asta o ştiu. Dar restul...

Clătină din cap.

– Vine în vis, dar n-o cunosc, nu ca pe celelalte.

– De ce ai tăiat articolul din ziar?

– Trebuia să ţin o evidenţă! Altfel cum ar fi ştiut Dumnezeu că i-am îndeplinit dorinţa? Era o dovadă.

– De ce aveai nevoie de o dovadă în cazul ăsta?

– Exact de aia nu ştiu ce să zic, strigă. Pentru celelalte am avut... am avut... am avut premiile mele. Dar pe ea nu mi-o amintesc.

– Ce spune, cînd apare în vis?

– Nu spune nimic. Stă deoparte şi se uită. N-o urăsc chiar atît cît le urăsc pe celelalte.

Făcu o pauză.

– Am nevoie de somn. Doamne, dă-mi somn. Mă poţi ajuta, doamnă inspector, să dorm? Sînt atît de obosit. Şi totuşi nu pot dormi. Nu trebuie. Vin şi-mi chinuie visele. Duşmanii mei uneltesc cît am ochii închişi. Într-o zi n-o să mă mai scol.

Plînse în continuare, încetişor.

– Asta te sperie? întrebă Mercedes.

Sări brusc de pe scaun şi rămase rigid în faţa ei, cu pieptul scos în faţă, cu muşchii încordaţi. Vocea lui nu mai scîncea, urla:

– Să mă sperie? Nimic nu-l sperie pe Sadegh Rhotzbadegh. Nu mi-e frică de nimic! Se lovi cu pumnii în piept. Mă auzi! Nimic! Dumnezeu e cu mine. El mă apără. Nu mi-e frică de nimic!

Rhotzbadegh o fixa cu privirea. Mercedes lăsă ca liniştea să cuprindă camera, înainte de a răspunde rar:

– Ar trebui să-ţi fie, spuse.

Se făcuse tîrziu cînd Mercedes Barren ajunse, în cele din urmă, acasă. Condusese maşina, de la centrul de clasificare, cu o viteză constantă, minimă, lăsînd alţi şoferi să treacă în trombă pe lîngă ea, în timp ce respecta, cu încăpăţînare, limita legală. Simţea înlăuntrul ei un vid apăsător, o senzaţie de nestăpînit, supărătoare, ca şi cum organele din interiorul trupului său şi-ar fi schimbat cumva locurile, n-ar mai fi fost chiar acolo unde trebuiau să fie. Gîndul o făcu să zîmbească, imaginîndu-şi cum ar reacţiona prietenul ei, medicul legist. Îşi putea uşor imagina vocea piţigăiată atingînd noi registre de soprană în timp ce tăia felii din ea: „Ce-i asta, apendicele s-a mutat! Splina a luat-o razna! Stomacul a plecat în voiaj! Inima şi-a făcut bagajele şi şi-a schimbat domiciliul!“ Mercedes rise cu voce tare.

Nu era chiar atît de grav, gîndi.

Își aminti de o vizită pe care o primise la doi ani după moartea lui John Barren din partea unui tînăr care se bîlbîia, dar nu prea rău. Făcuse parte din plutonul lui John și stătea în fața ei la un restaurant și-i povestea despre John. Fusese foarte curajos, spusese tînărul acela. O dată, țintuit la pămînt, se dusese totuși să aducă înapoi un rănit. Întotdeauna procedam așa, spuse tînărul. Îi aduceam pe răniți, apoi pe doctor. După care îi aduceam pe cei care aveau nevoie de doctor, adică pe toată lumea.

– John era cel mai bun dintre noi, zise el.

Mercedes aprobase din cap și nu spusese nimic. Știa lucrul asta și fără să i se spună.

– Voiam doar să știi, adăugase el. Se ridicase în picioare.

– Mulțumesc, îi spuse, mai mult pentru el decît pentru ea. Îmi face bine să aud lucrurile astea.

Știa că minte.

– Sper, spusese omul.

Șovăise.

– Eu eram ră-ră-rănitul.

Încuviință din cap.

– Am bănuit.

Schimbaseră o privire.

După o scurtă tăcere, Mercedes îl întrebase:

– Ce-ai să faci acum?

Zîmbise.

– Trebuie să mă întorc la spital. O nouă intervenție la batrînele mele intestine. Ăsta-i necazul cînd ești rănit. Gloanțele sfîșie totul. Chirurgii militari sînt mari improvizatori. Seamănă cu tipul pe care îl știm cu toții din liceu, tipul care cîrpăcește un motor, trebăluiește ici, ajustează colo, pînă ce mașina merge. Așa-mi fac și ei mie. Intestinele au luat-o spre nord, tubul digestiv spre sud. Curînd o să le așeze așa cum vor.

– Și pe urmă?

Strînsese din umeri. În mintea ei, Mercedes își amintise adesea umerii acelui tînăr lăsîndu-se în jos în fața realității. Asta era ce-și amintea de fiecare dată cînd se gîndea la război: un bărbat rănit, dînd din umeri în fața viitorului.

Uneori se întreba dacă John ar fi fost la fel. El nu avusese niciodată prilejul să cunoască dezamăgirea. Nu cunoscuse niciodată frustrarea, sau refuzul, sau ghinionul. Nu fusese niciodată concediat, niciodată nu fusese respins, nu i se spusese niciodată s-o şteargă, să spele putina. Nu ştiuse niciodată ce înseamnă să pierzi.

Nu aşa cum se întîmplase cu ea.

Inspectorul Barren azvîrli carneţelul de însemnări şi servieta pe biroul ei cel mic, îşi aruncă pantofii din picioare şi se duse în bucătărie. Scoase din frigider nişte salată, brînză şi fructe. Hrană pentru iepuri, îşi spuse. Puse totul pe o farfurie pe care o aşeză pe masă. Se duse în dormitor şi lăsă fusta să-i alunece pe podea. Se spălă pe mîini şi pe faţă, apoi ieşi din cameră, pe jumătate dezbrăcată. Mîncă, încercînd să nu se gîndească la Rhotzbadegh, încercînd să nu lase disperarea s-o cuprindă cu totul. Abia dacă gustă din mîncare.

Ar fi putut s-o spună mai direct, gîndi mînioasă.

Fir-ar să fie! Vise! O vede în vis, dar nu-l chinuie! Ce naiba înseamnă asta? Că n-a omorît-o? Probabil. Probabil.

Zîmbi trist, imaginîndu-se cum se duce la inspectorul Perry. Veşti grozave! i-ar spune. Ticălosul visează! Dovadă clară ca lumina zilei că n-a omorît-o pe Susan.

Clătină din cap.

Ce încurcătură. Ce încurcătură de nedezlegat.

Termină salata şi împinse farfuria deoparte. În ordine, îşi spuse. Ajunge! Ajunge! Nu-ţi mai pierde timpul cu arabul ăla.

Limpezeşte-ţi mintea şi ia-o de la capăt.

Se ridică de la masă şi duse farfuriile la chiuvetă. Le spălă cu atenţie, cufundîndu-şi mîinile în apa aproape opărită, scrîşnind din dinţi, dar silindu-se să o facă. Puse farfuriile la loc şi se duse în camera de zi. Privi, pentru o milioana oară, îşi zise, la teancul de hîrtii de pe biroul ei. Poate a miliarda. E undeva acolo, gîndi. Undeva acolo e ceva.

– Dimineaţă, spuse cu voce tare, du-te la omucideri şi apucă-te de cercetat cazuri înrudite. Verifică listele cu delincvenţi sexuali cunoscuţi. Întoarce-te la facultate şi află dacă Susan avea vreun duşman. Verifică modul de operare cu ajutorul calculatorului.

Poate şi la FBI. Vezi dacă s-au mai comis crime similare după arestarea arabului...

Se opri şi se gîndi. Privi afară, pe fereastră.

– Acolo, afară, spuse.

Zîmbi. N-ai crezut că va fi uşor. Nu te aşteptai să poţi dovedi cu-adevărat că n-a făcut-o arabul şi să redeschizi cazul.

Tot singură trebuie să te descurci şi nu-i prea rău.

Nu e rău deloc.

Se uită la fotografia Susanei de pe raftul cu cărţi. Nu-ţi face griji, gîndi, ajung eu acolo. Ajung eu acolo.

Dar ochii i se umpleau rapid cu lacrimi.

Se întoarse cu spatele şi privi din nou întunericul nopţii tropicale. Cerul era plin de constelaţii şi inspectorul Barren văzu o stea strălucitoare căzînd iute prin vid, apoi dispărînd.

– Fir-ar să fie, spuse. Simţi cum lacrimile i se preling libere pe obraji, dar rămase încremenită.

După ce stătu aşa, goală de gînduri, cîteva minute, în cele din urmă se întoarse de la fereastră. Limpezeşte-ţi gîndurile, îşi spuse. Se *duse la televizor* şi-i dădu drumul. Fu mirată cînd văzu doi crainici sportivi locali vorbind cu animaţie în faţa camerei de luat vederi şi distinse, în planul doi, stadionul Orange Bowl din centrul Miami-ului.

– ... Am putea spune că Delfinii au inaugurat cu bine sezonul, spunea unul dintre crainici. Ne apropiem de sfîrşitul partidei, primul meci al anului, şi scorul e de douăzeci şi patru la douăzeci şi mingea se află în careul de douăzeci de metri al Sfinţilor.

Uitase că începe sezonul de fotbal.

– Nu e genul tău să uiţi aşa ceva, îşi spuse, dojenindu-se. Nu e deloc genul tău... Apucă paharul cu vin şi se aşeză în faţa televizorului.

– Cel mai bun mijloc de a-ţi schimba gîndurile, spuse. Hai, Delfinilor.

Urmărea meciul cu plăcere, uitînd de sine, lăsînd ca jocul să-i mături gîndurile şi lacrimile, simţindu-se bine, singură. Începutul unui nou sezon, gîndi. Pentru ei şi pentru mine.

La mai puțin de un sfert de oră înainte de terminarea jocului, Sfinții marcară trei puncte. Un minut mai tîrziu, o greșeală a Delfinilor îi făcu pe adversari să marcheze trei puncte. Sfinții conduceau acum cu șase puncte, în timp ce jocul începu să scadă în intensitate. Dar pe măsură ce se apropia de sfîrșit, Delfinii își reveniră. Avansară pe teren în așa fel încît, atunci cînd nu mai era decît un minut pînă la sfîrșitul jocului, atinseră linia de un metru a Sfinților. Egalitate!

– Hai, fir-ar să fie! Mercedes lovi cu pumnul în palma deschisă. Hai!

Privi cum un jucător se apropie de linie.

– Pe deasupra, fir-ar să fie! Aruncă-o pe deasupra! Amîndouă echipele erau strînse ghem, așteptînd explozia de la centru, forță lîngă forță. Îi plăcea la nebunie. Aruncă-o! strigă.

Brusc, cele două linii se contopiră și Mercedes îl văzu pe jucător rotindu-se și pasînd mingea unui mijlocaș care zbura spre centru. Urmă un trosnet puternic și larma mulțimii crescu. Apoi stadionul se zgudui de vacarmul făcut de mulțimea care sări în picioare, scoțînd un strigăt puternic. Inspectorul Barren, ca și miile de oameni pe stadion, se ridică ovaționînd, strigînd, căci văzuse, ca și ei, că jucătorul nu pasase mingea, se prefăcuse doar c-o face și acum se lupta cu disperare de unul singur, fără apărare, să ajungă în corner. În același timp, un fundaș de la Sfinți, un zdrahon violent, se repezise spre fundaș să-i taie drumul chiar aproape de linia de gol, în colțul terenului.

– Hai! Hai! Hai! strigă inspectorul Barren, vocea ei contopindu-se cu vuietul mulțimii ce se auzea din televizor. Dă-i drumul!

Fundașul chiar așa și făcu.

Cînd se aruncă peste linia de gol, se ciocni de jucătorul de la Sfinți. Amîndoi zburară în aer, rostogolindu-se cu violență în mulțimea de fotografi strînși acolo ca să facă fotografii. Operatorii se dădură la o parte ca niște gîște speriate, încercînd să evite corpurile în zbor. Mulțimea vuia, pentru că arbitrul ridicase brațele spre cer, semnalizînd golul, și Mercedes se lăsă pe spate, cu capul gol de gînduri, savurînd victoria echipei favorite.

Crainicii sporovăiau agitați.

– A avut loc o coliziune pe linia de gol, nu-i aşa, Bob?

– Ei bine, cred că a fost o încercare plină de curaj a noului fundaş şi un mod dur de a învăţa cum e viaţa în liga naţională de fotbal. O adevărată lovitură de profesionist.

– Sper că fotografii n-au păţit nimic...

– Mă rog, bănuiesc că jucătorul de la Sfinţi i-a mîncat pe vreo doi dintre ei...

Rîseră amîndoi, apoi făcură o pauză.

– Ştii ce, hai să mergem la Chuck, pe teren. Îl văd cu doi fotografi. Au putut vedea de aproape cînd ai marcat, nu-i aşa, Chuck?

– Aşa e, Ted. Mă aflu aici cu Pete Cross şi Tim Chapman de la *Miami Herald* şi cu Kathy Willens de la *Associated Press*. Spuneţi-ne ce aţi văzut...

– Păi, spuse unul dintre fotografi, un bărbat cu părul de culoarea nisipului şi cu barbă, eram toţi aliniaţi ca să prindem lovitura. Şi ce ne e dat să vedem?

Femeia îl întrerupse.

– ... Următorul lucru pe care-l vedem sînt jucătorii aştia doi, scoţînd foc pe nări, îndreptîndu-se spre noi şi...

– A trebuit s-o smulg pe Kathy de acolo, spuse celălalt, un bărbat cu părul cîrlionţat şi cu pieptul cît un butoi. Fotografia de zor şi am crezut c-or s-o doboare la pămînt...

– Poate fi destul de periculos acolo, pe margine, nu-i aşa? întrebă crainicul.

– Nu e mai rău decît la război sau revoluţie, spuse tînăra.

Imaginea televizată oferi atunci un prim plan al celor trei fotografi. Mercedes asculta cu mintea aiurea, întrebîndu-se dacă nu-l întîlnise vreodată pe vreunul dintre operatori cu prilejul vreunei crime de care se ocupase.

Şi în clipa aceea se ridică brusc în picioare.

– Oh, Dumnezeule! spuse.

Căzu *în genunchi* în faţa televizorului.

– Oh, Dumnezeule. Sfinte Doamne!

– Asta e povestea văzută de la marginea terenului. Ai cuvîntul, Ted... spuse crainicul.

– Rămîi aşa! strigă Mercedes. Opreşte!

Se prinse cu furie de marginile televizorului.

– Nu! Opreşte! Trebuie să văd!

Crainicii vorbeau în continuare şi echipele se aliniau pentru punctul suplimentar. Mercedes Barren nici nu auzi uralele mulţimii, cînd mingea se ridică spre cer. Zgîlţîi televizorul, strigînd:

– Nu, nu, nu! Înapoi, înapoi!

După care se prăbuşi pe fotoliu şi începu să se gîndească la ce văzuse.

Trei fotografi în faţa camerei de luat vederi.

O uşoară adiere de vînt. Cît să agite părul.

Sau să facă acreditările de presă să le fîlfîie la gît.

Un ecuson din hîrtie lată, groasă, galbenă, cu cuvintele PERMIS OFICIAL DE PRESĂ ştanţate pe el.

Inspectorul Barren se tîrî înnebunită pe podea, spre birou. Răscoli disperată printre hîrtii, prin dosarele cu probe, pînă dădu de lista cu obiecte găsite la locul unde fusese omorîtă nepoata ei. Treizeci şi trei de obiecte fuseseră identificate, izolate şi luate de tehnicieni. Dar numai ultimul o interesa.

„...o bucată dintr-un ecuson de culoare galbenă, origine necunoscută (sub cadavru)."

– Da, spuse cu voce tare. Cred că da.

Inspiră cu greu.

– Da, spuse.

Se trînti pe podea şi începu să se legene, cu lista în mînă, ca o femeie ţinînd un copil, amintindu-şi de bucata de hîrtie pe care o cercetase cu luni în urmă.

– Cred că da, spuse.

Dimineaţa se duse la depozitul murdar din centrul oraşului Miami, în care erau păstrate obiectele găsite. Funcţionarul nu avea nici un chef să se lupte cu teancurile de cutii care adunau praful pe ele în încăperea ca o peşteră. Un bărbat furios, antipatic, privind-o urît din clipa în care intrase pe uşă, îi ceruse mai întîi un ordin judecătoresc, apoi o scrisoare de la şeful ei. În cele din urmă căzuseră de acord pe baza unei autorizaţii scrise de Mercedes, care zîmbea tot timpul şi se purta dezinvolt ca să

înăbuşe văicărelile omului. Funcţionarul era un bărbat lat în spate, cu acel aspect de om fără gît al celor care-şi petrec timpul liber mormăind prin sălile în care se ridică haltere. Avea mînecile suflecate sus de tot, lăsînd să se vadă o pereche de dragoni complicaţi tatuaţi, şi cînd catadicsi să-i dea un ciot de creion, pe care îl luă de după ureche, Mercedes crezu c-o să-l frîngă cu forţa degetelor lui boante. Se ţinu după el, încercînd să nu se aştepte la prea mult, să nu aibă idei preconcepute, dar cu inima bătînd din ce în ce mai repede şi simţind cum sudoarea îi curge sub braţe.

A fost nevoie de aproape o oră ca să găsească cutiile pe care le căutau.

– Cazuri clasate, dracu' să le ia, doamnă, se plînse funcţionarul. Nenorocitele astea de cazuri clasate înseamnă nişte nenorocite de cutii sigiliate. Ştiţi că nu sînt obligat s-o fac.

– Ştiu. Ştiu. Domnule ofiţer, îmi dau seama că rugămintea mea e mai specială. Nu pot să vă spun cît de mult vă apreciez ajutorul.

– Asta doar aşa, ca să ştiţi că nu-s obligat s-o fac, insistă el.

– Înţeleg, răspunse.

Toate cutiile erau codificate în progresie aritmetică simplă. Primele cifre reprezentau anul în care fusese comisă crima şi erau urmate de numărul atribuit cazului de către diferitele brigăzi care-l investigaseră. Jafuri, spargeri, violuri, omucideri şi alte crime erau amestecate la întîmplare, în felul ăsta arătînd cel mai bine că toate cazurile acelea erau clasate. Lăsă privirea să-i alerge în sus şi-n jos, peste teancurile de cutii, gîndind că dacă ar deschide vreuna, din ea s-ar revărsa o tragedie, urmată de durerea sau de groaza cuiva.

– Oh, Doamne. Ştiam eu. E chiar aia de sus, fir-ar să fie. Mă duc să aduc nenorocita aia de scară.

Mercedes aşteptă nemişcată pînă ce omul recuperă cutia.

– Aşa, şi-acum, dacă vreţi s-o deschideţi, e musai să semnaţi aici... împinse spre ea un formular tipărit, pe care Mercedes îl semnă fără să-l citească. Omul verifică semnătura şi privi la ea.

– Datoria mea e să fiu de față, chiar și pentru nenorocitele astea de cazuri clasate. Dar dracu' să le ia. Vreți ceva din cutie. N-aveți decît să luați.

Funcționarul plecă tropăind, la fel de agresiv și de nemulțumit, și reprezentînd pentru inspectorul Barren un mister la fel de mare ca în clipa în care pusese piciorul în depozit. Privi la cutia cu probe. Lipită de capac, se afla o foaie pe care erau trecute obiectele dinăuntru și pe care figura declarația de vinovăție a lui Sadegh Rhotzbadegh și condamnarea pe viață. În partea de sus a foii se afla o ștampilă mare, roșie: CLASAT/REZOLVAT.

Mai vedem noi, gîndi.

Folosi briceagul din geantă ca să taie banda care închidea cutia și, cu delicatețe, ca și cum ar fi încercat să nu deranjeze praful adunat pe ea, ridică ușor capacul. Refuză să se lase pradă speranței, gîndind: ăsta nu e decît primul pas.

Umblă iute în cutie și scoase ecusonul galben. Era vîrît într-o apărătoare de plastic. Cînd îl băgă în agendă, observă restul de praf de pe suprafața lui, rămas de la luarea amprentelor. Mă agăț de un pai, gîndi: Rareori găsești amprente digitale pe hîrtie. Se uită la cutie, întrebîndu-se dacă ar mai trebui să fure și altceva. Clătină apoi din cap și închise clapele de carton.

Trecu iute pe lîngă funcționarul prost dispus.

– Mulțumesc pentru ajutor. Mă întorc, dacă mai am nevoie de ceva.

– Foarte bine, spuse omul pe o voce care voia să zică exact contrariul.

Soarele dimineții tîrzii o izbi cînd ieși din depozit. Nu-și permitea să gîndească, să-și imagineze, să prelucreze informațiile. Un pas, doi, își spuse. Pentru o clipă scurtă avu senzația că va cîștiga. Nu se gîndea la nepoata ei, nu asociase cutia murdară sau hîrtia acoperită cu folia de plastic cu amintirea locului crimei. Privirea ei cuprinse în schimb circulația depărtată a mașinilor pe autostradă. Soarele făcea să strălucească trupurile de oțel, ca și cum fiecare mașină lucitoare era, cumva, binecuvîntată. Mișcarea vehiculelor ce țîșneau dintr-o parte în alta o captiva și se trezi cuprinsă de gînduri legate de comerț, și viață, și progres. Privirea îi rătăci în sus și se opri pe o mierlă

mare, singuratică, dînd destoinic din aripi împotriva brizei dimineții. Văzu hotărîrea păsării, conturată pe albastrul perfect al cerului tropical. Pasărea scoase un țipăt răgușit, după care păru că îndreaptă ciocul spre vînt și-și croi cu o siguranță de neclintit drum de-a curmezișul cerului. Inspectorul Barren zîmbi și apoi se îndreptă iute spre mașină, ca să se alăture fluxului de oameni ce se îndreptau spre centrul orașului.

La birourile echipei Delfinilor din Miami, pe bulevardul Biscayne, o secretară o făcu pe Mercedes să aștepte.

– Aveți mare noroc că domnul Stark poate să-și facă timp să vă primească, spuse secretara. Era o femeie tînără, dotată cu drăgălășenia pe care părea că trebuiau să o aibă toate fetele de la recepție: un zîmbet fugar, o voce blîndă și o privire ușor ironică.

– De ce?

– Nu citiți ziarele? întrebă tînăra.

– În dimineața asta nu le-am citit.

– Oh! N-ați auzit despre noul contract?

Cînd inspectorul Barren clătină din cap, auzi un hohot de rîs dintr-unul dintre birouri.

– Asta e conferința de presă, zise recepționera.

– Pot să arunc și eu o privire? întrebă.

Fata șovăi. Privi iute în jur. Nu era nimeni.

– Sînteți un suporter al echipei?

Mercedes zîmbi.

– Nu pierd nici un meci.

Fata zîmbi și ea, un zîmbet larg.

– Atunci veniți cu mine. O să vîrîm capul pe ușa din spate.

Inspectorul Barren urmări fusta foșnitoare a recepționerei și intrară înăuntru. Fata deschise încetișor ușa unui birou și amîndouă se strecurară prin crăpătură. Mercedes recunoscu imediat scena, datorită nenumăratelor emisiuni sportive pe care le urmărise pînă noaptea tîrziu, cînd somnul nu voia să vină. Vreo șase camere de televiziune, montate pe trepieduri, dominau centrul camerei. Fuseseră instalate în fața unei mese ridicate pe o estradă mică. Reporterii de la ziare și televiziune erau răspîndiți prin cameră; unii așezați pe scaune, unii sprijinind pereții,

mîzgălind tot timpul în carnetele de însemnări. Sunetiștii și fotografii ședeau pe jos, în spatele camerelor de televiziune. La masă, vorbind în fața unui șir de microfoane, se aflau celebrul antrenor cu bărbia proeminentă, proprietarul și fundașul înalt, cu păr creț. Zîmbeau cu toții. Din cînd în cînd își dădeau mîna, lucru care stîrnea o explozie de fotografii, toate motoarele camerelor torcînd deodată. Inspectorul Barren fu pe loc vrăjită. Se simțea ca un copil care l-a prins pe Moș Crăciun tocmai cînd așeza darurile în jurul pomului.

– E mai înalt decît credeam, îi șopti secretarei, ca o fetișcană orbită de admirație. Și mai chipeș.

– Da, răspunse fata. E și mai bogat. Va primi mai bine de un milion pe an.

Tînăra tăcu o clipă. Apoi adăugă posomorîtă:

– Și nu m-aș mira dacă s-ar duce să se însoare cu iubita lui din liceu.

O spusese cu neascunsă gelozie, strîmbîndu-se, așa că Mercedes aproape că izbucni în rîs. Se întoarse și se uită la persoanele de pe estradă. Cineva făcuse o glumă și cei trei bărbați rîdeau. Asta duse la o altă explozie de fotografii. Motoarele toarseră din nou. În clipa aceea păru că sunetul îi inundă inima. Dumnezeule! gîndi, privind înnebunită în jur. S-ar putea să fie aici. Cuprinsă o clipă de panică, duse mîna la geantă ca să apuce pistolul. Se stăpîni, exact în momentul în care degetele cuprinseseră mînerul rece. Dar cine anume?

Ochii ei priviră cu disperare în jur.

Văzu un bărbat musculos, cu barbă, făcîndu-și de lucru cu o lentilă mare. Se uită la mîinile lui solide, văzîndu-le brusc înfășurate în jurul gîtului nepoatei ei; se întoarse, fixîndu-și privirea asupra unui tip zdravăn, cu un început de chelie, care, între poze, făcea bancuri. Colțurile gurii lui aveau o asprime ciudată, care făcu s-o ia cu frig. Un alt tip, subțire, blond, tînăr, cu un aspect aproape ascetic, se agita prin fața ochilor ei. Părea delicat, laș parcă, și-l văzu contopindu-se perfect cu mulțimea de la uniunea studenților, ochii lui ca niște mărgele descoperind părul blond al nepoatei ei.

Strînse tare ochii, încercînd să alunge viziunea. Larma conferinței de presă părea să crească în jurul ei; rîsetele și glumele țîșneau din toate părțile, ca și cum și-ar fi bătut joc de sentimentele ei, de căutarea ei. Simți cum o cuprinde ameteala și se întrebă dacă nu cumva o să *i* se facă rău.

Auzi atunci o șoaptă lîngă urechea ei.

– Inspector Barren?

Deschise ochii. Un bărbat scund într-o haină sport se afla alături de ea. Încuviință.

– Sînt Mike Stark. Tipul care conduce grădina asta zoologică...

Rîse, și Mercedes își reveni cu greu, ca să poată participa la discuție. Tînărul privi mulțimea, apoi peste ea, la siluetele spălate de lumina reflectoarelor.

– Ce părere aveți?

Mercedes trase adînc aer în piept și-și izgoni gîndurile de coșmar. Își alcătui un zîmbet.

– Zic că un milion de dolari pe an sînt bani, nu glumă.

– Și el e un jucător strașnic.

– Cu siguranță...

Stark șovăi. Apoi își împreună mîinile ca pentru rugă.

– Aveți dreptate. O groază de bani pentru *un tip ai cărui* genunchi nu sînt buni de nimic. Sper că Dumnezeul jucătorilor de fotbal e cu ochii pe el. Ridică privirea spre cer. Hei, Tu cel de Sus, mă asculți?

Zîmbetul inspectorului Barren era sincer.

– Nu pasează cu genunchii, spuse.

– Pentru cîți bani îi dăm, ar trebui să fie în stare s-o facă, răspunse Stark.

Rîsul lor se amestecă cu hărmălaia din cameră.

Bărbatul cel mărunțel privi în jurul lui.

– Închei toate formele. Mulțumesc lui Dumnezeu, am semnat pentru tipul ăsta în august, înainte ca sezonul să înceapă cu adevărat. Nu vreau să mă gîndesc cît va valora dacă va mai avea un sezon ca ăsta. De ce nu mă așteptați în biroul meu?

Inspectorul Barren aprobă din cap.

Cînd intră Stark, privea afară pe fereastra mare, urmărind cum vaporaşele lăsau dîre albe de spumă în golf. Stark se aşează la birou şi Mercedes luă loc în fotoliul din faţa lui.

– Aşadar? întrebă.

Mercedes scoase ecusonul din agendă. O clipă îl ţinu astfel ca el să nu-l poată vedea, întrebîndu-se dacă procedează corect. Apoi, fără un cuvînt, îl lăsă să cadă pe birou, în faţa lui. Văzu cum sprîncenele i se ridică o clipă a mirare, atunci cînd apucă ecusonul şi-l învîrti încet între degete.

Îl puse la loc pe birou.

– Îmi pare rău... spuse, apoi se opri.

Tăcerea doare, gîndi ea. Ca şi cum trupul i-ar fi fost stors de o maşinărie mare, invizibilă.

Bărbatul ridică din nou punga de plastic şi Mercedes avu impresia că inima i-a luat-o razna în piept.

– Mă rog, poate, spuse. O puse din nou pe masă şi-şi îndreptă scaunul cu rotile spre un fişier, în care începu să scotocească. Reveni, după o clipă, cu un dosar. Îl deschise pe birou şi inspectorul Barren văzu un teanc mic de permise galbene.

– E modelul de anul trecut, spuse Stark. Anul ăsta le-am tipărit pe albastru şi portocaliu, culorile echipei. Puse unul dintre ecusoane lîngă proba din punga de plastic.

– S-ar putea să fie, zise. Hotărît, se prea poate.

Mercedes se uită la cele două bucăţi de hîrtie. Aveau aceeaşi lăţime.

– Culoarea se potriveşte, continuă Stark. Pipăi ecusonul prin plastic. Pare şi la fel de gros. Nu pot să spun cu certitudine, zise. Dar e foarte posibil.

Şovăi, apoi se uită la inspectorul Barren.

– De ce?

Mercedes ezită. De ce nu? gîndi.

– Crimă, răspunse.

Bărbatul scoase un şuierat lung. Se uită din nou la cele două bucăţi de hîrtie.

– Cred că trebuia să se întîmple, spuse.

– Ce-aţi zis?

– Păi trăim în Miami, n-am dreptate? Locul crimelor americane, nu-i așa? Bănuiesc că, la Miami, unde te întorci dai de o crimă, ce părere aveți?

– Poate.

– Mă rog, zise el, âsta poate fi un rest dintr-unul dintre ecusoanele noastre de acreditare pe teren. Dar ar putea la fel de bine să fie și orice altceva. De unde să știu?

– Știți cine le tipărește pentru dumneavoastră?

– Sigur. Cît se poate de simplu. Biscayne Printing, pe Strada șaizeci și opt. Ei pot să vă spună pe loc dacă e al lor.

La fel și cei de la medicină legală, gîndi iute.

– Aveți cumva și o listă cu cei cărora le-ați eliberat?

– Da. Pentru care meci?

– Opt septembrie anul trecut.

– O am chiar aici. Se răsuci spre fișet, scotoci din nou în el și scoase un alt dosar. Îi venea să i-l smulgă din mîini, dar se abținu. Meciul a fost, de fapt, pe nouă. *Opt a fost în sîmbăta* dinainte.

Îi veni brusc o idee. Simți cum îi tremură vocea. Avea gîtul uscat de tot și fu silită să tușească înainte de a pune următoarea întrebare. Avea din nou ameteli.

– A cerut cineva două permise? Adică a venit cineva să ceară încă unul, pentru că-l pierduse pe primul?

Stark păru mirat, apoi dădu din cap aprobator.

– Am înțeles ce vreți să ziceți, spuse. Se uită din nou la dosar. Liga Națională de Fotbal ne cere să păstrăm liste exacte cu cei care fotografiază meciurile. În parte din motive de securitate. În cea mai mare măsură, însă, pentru că le place să-i controleze pe fotografi, să aibă sub control publicitatea. Cîteodată am impresia că lucrez pentru *Big Brother*. Scoase o foaie dactilografiată. S-au dat o mulțime de permise pentru meciul ăla, spuse. Toată lumea voia să facă fotografii cu arhăsarul care tocmai a pus mîna pe contract. Era nou și nimeni nu avea „artă bună" cu el.

– Artă bună?

– Aşa-i zic ei. Dumnezeu ştie de ce. O fotografie bună e artă bună. Rembrandt s-ar întoarce în mormînt dacă l-ar auzi pe unul dintre animalele astea zicînd aşa.

Consultă lista.

– Trei tipi, zise. Trei tipi şi-au pierdut permisul. Staţi puţin, scuzaţi-mă. Doi tipi şi o fată. O femeie, vreau să spun. Tipa de la *Associated Press* din oraş, un tip de la *News* din Miami şi un tip care face poze pentru *Sport Illustrated*. Are contract cu *Black Star*. De obicei, *Sport Illustrated* îşi foloseşte propriii angajaţi, dar bănuiesc că de data asta erau cam strînşi cu uşa. Basebal, fotbal de colegiu, profesioniştii... ştiţi şi dumneavoastră cum merg lucrurile. Trecu foaia de partea cealaltă a biroului. O copie e bună? întrebă. Originalul trebuie să-l păstrez eu.

Încuviinţă. Capul i se învîrtea, dar îi veni în minte o altă întrebare:

– Au spus şi ce s-a întîmplat de aveau nevoie de alt permis?

– Da, zise Stark. Liga are mare grijă cum dăm permisele. Nu vor ca pe margini să se înghesuie fitecine. Se uită la altă foaie de hîrtie. Să vedem, aha, da. Fata de la AP îl avea în bagaj. Compania Eastern i-a pierdut bagajul. Trebuie să fi fost adevărat. Tipului de la *News* i l-a mîncat copilul de zece luni, iar tipul care nu e de la noi din oraş, să vedem, l-a pierdut în timpul unei bătăi...

Stark se lăsă pe spate pe scaun.

– Ştiţi, parcă-mi amintesc că atunci cînd a venit, în dimineaţa aceea, să ceară unul nou, avea o zgîrietură serioasă deasupra ochiului. Toată lumea făcea mişto de el. Dar s-a ţinut cît se poate de tare.

Inspectorul Barren simţi cum stomacul i-o ia din loc. Ştiam eu, gîndi. Ştiam că s-a luptat din răsputeri. Susan n-ar fi lăsat pe nimeni să-i fure viaţa cu una cu două.

Luă lista de pe birou, privind la numele scrise pe ea.

Încercă să se liniştească, spunîndu-şi că nu poate fi sigură pînă nu se duce la tipografie. După care va avea nevoie de testele legiştilor, ca să verifice de două ori. S-ar putea să dureze ceva timp, îşi spuse. Nu te pripi. Fii atentă. Fii sigură. În sinea ei se îndoia că va fi în stare să-şi urmeze propriul sfat.

Se uită din nou la numele scrise pe pagină, dar literele păreau că joacă, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de ea. L-am prins, gîndi. L-am prins.

Cubanezul în vîrstă care ieşi din spatele tejghelei la Biscayne Printing, ca s-o servească, era amabil şi respectuos. Îi arătă insigna, fapt care-l făcu să-şi ridice uimit privirea, evident, gîndi inspectorul Barren, uşor tulburat de ideea unei femei-poliţist. Scoase totuşi cu grijă bucata de ecuson din punga ei de plastic şi o răsuci între degete, ca să simtă textura hîrtiei.

– Acesta, spuse cu o urmă de accent, este cu siguranţă similar cu permisele pe care le tipărim pentru Delfini. Numai că anul ăsta culoarea e alta.

– Ar putea fi... începu Mercedes, dar el ridică mîna.

– De anul trecut, zise. Dacă mi-l daţi puţin, vă pot arăta lotul din care provine, poate reuşim să găsim de unde vine, nu-i aşa?

Afirmaţia era prezentată sub forma unei întrebări. Inspectorul Barren ştia că Departamentul de medicină legală al poliţiei districtuale putea cu uşurinţă să demonstreze acelaşi lucru.

Scutură din cap.

– Nu, mulţumesc. Tot ce voiam...

Bărbatul ridică mîna.

– Orice pentru frumoasa doamnă inspector. Zîmbi cu lascivitatea benignă a unui om în vîrstă.

Mercedes luă bucata de hîrtie şi se întrebă cînd decolează următorul avion spre New York.

Zumzetul motoarelor avionului cu reacţie nu izbutea să-i tulbure gîndurile, de fapt singurul gînd dominant, incapacitatea de a se concentra asupra unui alt lucru în afara numelui pe care şi-l repeta la infinit, îngrozită cumva de cît era de obişnuit. Aproape inconştient, îi dădu şoferului de taxi adresa. Abia dacă îşi dădu seama cînd maşina trase în faţa uriaşei clădiri cu birouri. În lift, apăsă ca un automat pe butonul etajului şaptesprezece, înghesuită în spatele cabinei cu vreo şase funcţionari ce urcau într-o tăcere fîşîitoare spre agenţia fotografică.

Aşteptă cîteva minute într-un hol, în timp ce recepţionera se duse să-l aducă pe redactor. Zări o serie de fotografii înrămate, arătînd toate dezastre de război şi începu să le parcurgă, la prima uitîndu-se din curiozitate, apoi cu un interes plin de spaimă. Cînd văzu numele, se trezi din starea de semiobscuritate a conştiinţei în care intrase. Uite-l, îşi spuse. E aici. Constatarea îi dădu puteri. Mai multe dintre fotografiile expuse pe perete erau ale lui Douglas Jeffers, inclusiv cea a unui pompier cu dîre de funingine pe chip, cu ochii învăluiţi de sentimentul înfrîngerii, în timp ce un bloc ardea în spatele lui. Oraşul era Philadelphia.

Se întoarse cînd redactorul intră în cameră, ca să vorbească cu ea. Primul ei gînd fu să mintă. Să mintă inteligent, să mintă groaznic. Să nu facă nimic care-ar putea stîrni alarma. Să creeze o diversiune, gîndi. Nu voia ca agenţia să-l contacteze pe Jeffers şi să-i spună că-l căuta o poliţistă. Şovăi doar o clipă, înainte de a rosti prima minciună. Goni sentimentul de vinovăţie din gînd şi se lansă. Era conştientă că minciunile erau necesare, cu toate astea, le considera o slăbiciune de moment, în timp ce forţele care o mînau pe ea erau dominate de dreptate şi cinste. Aşa trebuiau să fie.

Redactorul-şef adjunct de la serviciul de trimiteri pe teren era prietenos, dar nu prea avea chef de ea.

– Vreau să spun că nu e aici. Zău că nu ştiu ce să vă zic mai mult. Îmi pare rău, dar...

Inspectorul Barren aprobă din cap, cu falsă dezamăgire.

– Vai, vechea bandă o să fie tare necăjită. Toată lumea voia să-l vadă pe Doug.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă redactorul. Era un bărbat între două vîrste, cu papion. Avea un aer uşor lasciv, era genul de bărbat cam neglijent, mereu gata de atac şi cel mai adesea în stare să-şi folosească cu succes metodele de urs mototolit. Se gîndi că s-ar putea folosi de asta şi îi zîmbi larg.

– Oh, zău, nu-i mare lucru. Un grup care am fotografiat efectele bombei din Philadelphia împreună şi am plănuit să ne întîlnim din nou... zău că nu-i cine ştie ce. Ştiţi cum ne-am întîlnit cu toţii? Stăteam pe vine puţin mai retraşi faţă de locul unde pompierii şi poliţiştii se pregăteau să treacă la asalt.

Bătrînul Doug era ca un cal de curse. Nu avea stare. Trebuia musai să facă fotografii, pricepeţi, indiferent că se trăgea de zor. Exact genul lui Doug...

– Mie mi se pare o nebunie...

– Mă rog, nu era cine ştie ce. Doar că mi-ar fi plăcut să fie şi Doug. Ştiţi doar că tuturor le place să asculte povestiri din război. De-aia am venit aici...

– Pare amuzant...

– Da, în fine, acum un an s-a lăsat cu gălăgie cam mare... Îi făcu uşor cu ochiul şi adăugă un pic de roşeaţă, de dragul redactorului. Spera că n-o s-o întrebe nimic despre incidentul din Philadelphia. Îşi scormoni de zor mintea după puţinele relatări din ziare pe care le citise. Zău că nu face nimic.

– Îmi pare rău, spuse redactorul.

– Nu-i nimic. Numai că, mă rog, îl ştiţi pe Doug. E atît de retras. Noi speram să reuşim să-l mai scoatem puţin în lume, înţelegeţi?

– Chiar aşa. Fotografii sînt nişte oameni ciudaţi...

– Păi, bătrînul Doug e unul dintre cei mai buni...

– Fără nici o îndoială.

– Ştiţi, v-aţi mira cu siguranţă dacă aţi afla cîţi prieteni şi-a făcut acolo, la dracu-n praznic, pe teren.

– Întotdeauna mi-am imaginat că şi-a făcut. Ce-i drept, pe aici se ţine departe de toată lumea. Ce vreau să spun, zise redactorul, e că nu poţi să te duci în locurile alea fără să înveţi să rişti puţin împreună cu ceilalţi. Cînd zboară gloanţele, prieteniile se leagă repede.

– Adevărat? întrebă inspectorul Barren.

– De unde ziceaţi că sînteţi? o întrebă.

– De la Herald. Mă aflu în oraş pentru o zi sau două...

– Păi tot ce pot să vă spun, zise el, e că-i în vacanţă şi n-a lăsat nici un itinerar. Se întoarce la serviciu peste trei săptămîni, dacă asta vă e de vreun ajutor. Puteţi să-i lăsaţi un mesaj...

Mercedes se gîndi la cît ar fi avut de aşteptat. Imposibil.

–... Sau de ce nu încercaţi la fratele lui?

– Doug n-a pomenit niciodată despre vreun frate.

– E doctor la spitalul de stat din New Jersey. La Trenton. Înainte de a pleca spre o zonă unde se dau lupte, Doug lasă întotdeaua numele lui, ca fiind ruda cea mai apropiată. De ce nu încercați la el? Poate știe cum să-i transmită un mesaj lui Doug. Mi-ar părea rău să piardă o petrecere reușită...

– Știți ce, zise inspectorul Barren. O să încerc la fratele lui. Dacă nu merge, las un mesaj aici, e-n ordine?

– Sigur.

– Zău, spuse cu o voce ca de fetiță, mi-ați fost de mare ajutor. Știți, poate că după ce rezolvăm chestia asta, o să vreți să mergem să bem ceva împreună.

– Mi-ar plăcea grozav.

– Vă dau un telefon, răspunse Mercedes. Vă găsesc ușor aici?

Bărbatul zîmbi cu zîmbetul vag al celor plini de speranță.

– Tot timpul.

Numai că mintea ei se închisese deja în jurul informației pe care o primise, iar inima o trăgea cu viteză spre New Jersey.

ŞASE

O persoană uşor de ucis

11

Douglas Jeffers privea cum întinderea neagră ca cerneala a autostrăzii zbura sub roţile din faţă ale maşinii şi fredona crîmpeie de melodii. În spatele lui, dimineaţa se ridica la orizont. Lumina începu să se infiltreze încet în maşină, strecurîndu-se prin colţuri şi umplînd interiorul. Jeffers aruncă o privire spre silueta adormită de lîngă el. Gura Annei Hampton era întredeschisă, răsuflarea egală, regulată. Părea că lumina dimineţii se odihneşte pe trăsăturile ei, făcîndu-le ascuţite şi distincte. Încercă să-i studieze sprîncenele întunecate, nasul lung, acvilin, pometii înalţi şi buzele groase, luîndu-şi privirea de pe drumul asupra căruia era concentrat. Observă modul în care lumina curată a dimineţii se contopea cu părul ei de culoarea paiului; o clipă i se păru că părul străluceşte. Se întrebă din nou dacă era sau nu frumoasă. După cît îşi dădea el seama, era, într-un fel luminos, simplu.

Simţi dorinţa de a-şi trece degetele peste obrazul ei, acolo unde lumina însemna conturul feţei, de a o trezi cu o mică mîngîiere tandră. Văzu că avea în locul acela o mică vînătaie şi o clipă fu trist. Ce noroc că nu fusese silit s-o ucidă.

Îşi întoarse privirea şi văzu ultimul contur palid al lunii pe cer, înainte ca întinderea de azur ce mătura totul şi se preschimba iute în zi s-o înghită. Îi plăceau dimineţile, cu toate că lumina era dificil, uneori imposibil de prins în fotografie. Dar, cînd izbuteai, conferea fotografiei un farmec de netăgăduit. Se gîndi la o

dimineaţă în Vietnam, cînd făcuse nebunia să încerce să iasă cu un batalion de soldaţi sud-vietnamezi. Era tînăr, tineri erau şi soldaţii. Ceilalţi fotografi cu care era – o echipă de la *ABC News*, un alt liber-profesionist care fotografia pentru *Magnum* şi un tip de la *Australian* – refuzaseră oferta de a încerca să vadă o luptă şi încercaseră pe şoptite să-l facă să renunţe şi el. Numai că el fusese cucerit de rîsetele, strigătele şi nepăsarea tinerilor. Îşi dădeau cu toţii aere, agitînd armele şi zîmbind cu gura pînă la urechi, plini de încredere, în timp ce se urcau în camioanele verzi ca vai de lume care urmau să-i ducă pe cîmpul de luptă. Sărise într-un camion împreună cu ei, zîmbind, făcînd poze, notîndu-şi nume şi bucurîndu-se de nepăsarea atît de ameţitor de nefamiliară în timp de război.

Urmase o zi de marş, fără incidente, prin orezării şi peste cîmpuri, sub un cer prietenos şi bine cunoscut. Puţin înainte să se lase întunericul, îşi stabiliseră tabăra pe o ridicătură mică de pămînt, înconjurată de arbori şi de tufişuri înalte. Jeffers îşi amintea că oamenii rîdeau încă destinşi cînd se lăsase noaptea, dar el privise cu teamă la întunericul care-i învăluia. Se strecurase devreme în adăpost, după ce luase o carabină M-16 şi vreo şase cartuşe din mormanul de muniţii şi le pusese lîngă rogojina lui de dormit. Făcu un mic depozit de grenade de mînă de o parte a patului şi aşează aparatul Nikon, încărcat cu film rapid, de cealaltă. Îşi strînsese jacheta impermeabilă în jurul corpului, neluînd în seamă lipsa de confort. Ultimele gînduri înainte de a adormi fuseseră de furie, mai ales împotriva lui, sperînd că va supravieţui acelei nopţi. Nenorocitul de ofiţer de comandă pusese doar un pluton redus să păzească perimetrul taberei şi nu trimisese pe nimeni mai adînc, în tufişuri, şi se întrebase într-o doară, fără panică, fără teamă, dar cu un sentiment de frustrare în faţa prostiei omeneşti, dacă vor muri cu toţii în noaptea aceea. Sau numai cei mai mulţi dintre ei.

Apoi căzuse într-un somn uşor. Tabăra fusese atacată la cîteva ore după miezul nopţii şi focurile de armă continuaseră cît ţinuse întunericul, pînă cînd lumina zilei îl gonise pe duşman, care se retrăsese victorios, dispărînd în jungla succesului său. Jeffers se tîrîse afară din vizuina lui, mişcîndu-se încet şi cu greu,

murdar de noroi şi de sînge, aidoma unui animal preistoric ieşind din bîrlog. Grenadele dispăruseră, muniţia fusese consumată în nebunia din timpul nopţii. Dar, îşi aminti, mai avea role întregi de film şi, pe măsură ce întunericul se retrăgea, se ridicase încărcîndu-şi aparatul, aşteptînd ca lumina să scoată la iveală victimele nopţii. Primele semne ale dimineţii se lăsaseră asupra morţilor, făcîndu-i să încremenească în poziţii groteşti. Îşi aminti *cum* privise doar o clipă, în timp ce ceaţa se ridica în valuri, o briză uşoară ducînd cu ea frigul şi mirosul de cordită, lăsînd să se vadă trupurile răsucite, sfîrtecate ce acopereau cîmpul de bătaie. Apucase apoi aparatul Nikon şi începuse să fotografieze, mişcîndu-se ca un crab printre resturile de oameni şi materiale, încercînd să le smulgă morţilor atît graţia cît şi oroarea, ducînd propriul său război după ce lupta adevărată se terminase.

Newsweek îi publicase una dintre fotografii într-unul dintre articolele prudente despre posibilităţile îndoielnice ale armatei sud-vietnameze. Îşi aminti fotografia: un soldat tînăr, probabil nu mai mare de paisprezece ani, aruncat pe spate peste o cutie de muniţii îndoită, cu ochii larg deschişi în faţa morţii, ca şi *cum* ar fi urmărit tot ce mai era în viaţă, care pentru el se isprăvise. O dăduseră cam cu şase luni înainte ca Saigonul să cadă. Au trecut mai mult de zece ani de atunci, gîndi.

Era atît de tînăr.

Îşi zîmbi.

Atleţilor le place să vorbească despre picioare tinere, picioare care pot să alerge toată ziua şi încă puţin pe deasupra, dar şi fotografii au nevoie de picioare agile. Îşi aminti cum, doar cu cîteva luni în urmă, mărşăluia peste dealurile acoperite de vegetaţie din Nicaragua, cu un detaşament al Gărzilor, cînd rebelii deschiseseră focul. Se oprise, ascultînd şuierul ascuţit şi izbitura obuzelor în timp ce exploziile se apropiau inexorabil de locul în care el şi ceilalţi coborîseră în căutare de adăpost. Îşi aminti cum auzea sunetul camerei mai presus de zgomotul obuzelor şi cum se gîndise cît era de ciudat că bătălia îţi ascute toate simţurile. Bineînţeles că tipii care îl înconjurau nu mai rezistaseră şi o luaseră la goană. Nevoia de a fugi de frică era contagioasă şi, cu toate că nu-şi putea aminti gustul fricii pe

limbă, simţise cum şi picioarele lui erau gata de fugă. Fugise cu tinerii aceia, cu cel puţin zece ani mai tineri decît el, depăşindu-i cu uşurinţă, încrezător în el, astfel încît se putuse întoarce şi face o fotografie, una dintre fotografiile lui favorite. Diafragmă f-1.6 cu timp 1 pe 1000 din secundă. Moartea violentă nu s-a schimbat prea mult, gîndi. În fundal se vedeau o spirală de fum şi un vîrtej puternic de praf, în timp ce, în prim plan, trei bărbaţi se repezeau spre aparat, aruncînd armele şi cartuşierele. Un al patrulea se răsucea spre pămînt, prins de moarte pe la spate, ţintuit locului de un şrapnel. Revista *Life* folosise fotografia în secţiunea cu ştiri din lume. O mie cinci sute de dolari, gîndi, pentru a mia parte dintr-o secundă furată din săptămîni de privaţiuni, ceva teamă şi multă plictiseală. Esenţa fotografiilor pentru ştiri.

Se uită din nou la Anne Hampton.

Se mişcă şi-i prinse ochii cum se deschid în lumina soarelui.

– Ah, Boswell se trezeşte! spuse.

Tresări şi se ridică iute, frecîndu-şi cu putere faţa.

– Iartă-mă, spuse. N-am vrut să aţipesc.

– E-n regulă, răspunse el. Ai nevoie de odihnă. Somnul care te face frumoasă.

Anne se întoarse şi privi pe fereastră.

– Unde sîntem? întrebă, apoi se întoarse spre el, îngrozită. Asta numai dacă vrei să-mi spui, de fapt n-are nici o importanţă, eram curioasă şi-atît, nu e nevoie să-mi spui nimic dacă nu vrei. Iartă-mă. Iartă-mă.

– Nu e nici un secret, zise. Prima oprire va fi pe coasta Louisianei.

Anne dădu din cap şi deschise torpedoul, scoţînd unul dintre caiete.

– Să notez? întrebă.

– Boswell, spuse el. Fii Boswell.

Încuviinţă din cap şi notă ceva în caiet.

Se uită apoi la el, cu creionul în aer. Văzu că o privea cît putea de atent, fără să scape drumul din ochi.

– Îmi aduci aminte de cineva, spuse el. De o femeie pe care am văzut-o în Guatemala, cu vreo doi ani în urmă.

Anne nu zise nimic, continuă însă să scrie în caiet. Scrise: „Amintire din Guatemala, veche de cîțiva ani..."

– Povestea adevărată, continuă Jeffers, avea loc la frontieră, unde militarii încercau să scoată din bîrlog doi membri ai gherilei. Era unul dintre acele războaie minore, în care se presupune că americanii nu se amestecă, dar în care sînt băgați pînă-n gît. Mă refer la consilierii militari, la armamentul de înaltă tehnicitate, la tipii de la CIA care aleargă în jachete de camuflaj și cu ochelari cu lentile-oglindă și la distrugătoarele marinei Statelor Unite, ieșite la manevre în afara coastelor... Rîse scurt și continuă. Adu-mi aminte să-ți vorbesc despre prefăcătorie. La asta ne pricepem cel mai bine...

Anne sublinie de trei ori cuvîntul prefăcătorie.

– În orice caz, pierdută în tot acest război de gherilă, situația din Guatemala avea o mică particularitate. Timp de ani, pe naiba, bănuiesc că timp de secole, populația indiană băștinașă *fusese cea care dusese greul vremurilor de restriște.* Ambele părți, gherila marxistă, militariștii de dreapta, fir-ar să fie, chiar și liberalii, ce mai rămăsese din ei după ce fuseseră uciși, îi măcelăreau din cînd în cînd pe indieni. Vreau să spun că nici nu-i considerau oameni, pricepi? De exemplu, dacă un sat indian era așezat între cele două părți, îl ignorau...

– Ce înțelegi prin „ignorau"? întrebă ea într-o doară.

Douglas zîmbi.

– Bine. Foarte bine, Boswell. Întrebările care ajută la lămurirea anumitor lucruri sînt întotdeauna bine venite...

Se opri, meditînd.

– Dacă părțile erau gata de luptă, dar terenul dintre ele era o fermă importantă, ei bine, schimbau pozițiile. Ca și cum ambele părți și-ar fi dat seama că unele locuri trebuiau cruțate. Ca niște copii jucînd fotbal. Era o situație delimitată mai puțin de granițe, cît de o concepție asupra căreia căzuseră cu toții de acord...

Continuă:

– Oricum, nu același lucru era valabil în cazul unui sat indian. Pur și simplu îl ștergeau de pe fața pămîntului. Oricine le ieșea în cale era ras. La asta m-am referit. Am trecut printr-un sat ca ăsta după o bătălie. Cred că trupele guvernamentale

reuşiseră să ucidă vreo doi membri ai gherilei şi gherila reuşise să ucidă vreo doi membri ai trupelor guvernamentale. Asta era tot. Mare scofală. Ce e sigur însă e că satul îl făcuseră una cu pămîntul.

Şovăi.

– Sînge de prunc. Nimic nu se aseamănă cu sîngele de prunc. Aproape că n-are rost să faci fotografii cu sînge de prunc, căci nu le publică nimeni. Redactorii se uită la ele, îţi spun cît sînt de convingătoare, ce mesaj poartă, dar, naiba să-i ia, nu le publică. Americanii nu vor să ştie despre sîngele de prunc...

Se uită la ea.

– Era acolo o femeie indiană, şedea pe jos, îşi ţinea pruncul în braţe. Cînd am fotografiat-o, şi-a ridicat privirea. Ochii ei erau ca ai tăi. Asta îmi aduc aminte...

Făcu o nouă pauză.

– Eram lîngă tipul ăla de la CIA, pe nume, pe nume, Dumnezeule, Jones sau Smith sau altă minciună pe care ne-o spusese nouă. A privit în jos şi a văzut femeia şi copilul, la fel ca mine, şi mi-a spus: „Probabil a fost omorît cînd gloanţele rebelilor au pierdut din viteză". S-a uitat apoi dur la mine şi a zis: „Blestemaţii ăia de ruşi, întotdeauna le vînd un rahat revoluţionarilor ăstora nenorociţi. Păcat, ce zici?"

Jeffers se gîndi puţin, înainte să continue.

– Îmi amintesc exact cuvintele lui.

Jeffers tăcu o clipă, conducînd concentrat.

– Înţelegi ce voia să spună?

– Nu prea, răspunse ea.

Fără să şovăie, Jeffers luă o mînă de pe volan şi o pocni tare.

– Trezeşte-te, fir-ar să fie! Fii atentă! Foloseşte-ţi mintea!

Anne se trase înapoi pe banchetă, luptînd cu lacrimile care-i apăruseră imediat în colţurile ochilor. Nu atît din cauza durerii provocate de lovitură, care, pe scara pe care tipul o stabilise, era joasă, cît a faptului că nu se aşteptase.

Trase adînc aer în piept, luptînd să-şi recîştige stăpînirea de sine. Cînd vorbi, putea auzi tremurul din glasul ei:

– Spunea că nu noi am făcut-o...

– Aşa e! Şi mai ce?

– Învinovățea de crimă pe oricine în afară de...

– Și de data asta ai dreptate! zîmbi Jeffers. Vezi, nu-i mai ușor dacă-ți folosești capul?

Încuviință.

– Cruzime gratuită. Prefăcătorie. Dacă noi n-am fi fost acolo, n-ar fi fost nici lupte și copilul ar fi trăit, măcar cîteva zile în plus, cîteva săptămîni, cine știe. Dar eram acolo. Nu noi eram cauza morții?

Rîse, dar nu era un rîs vesel, ca la o glumă bună.

– Prefăcătorie, prefăcătorie, prefăcătorie.

Anne notă în caiet.

O groază de întrebări îi veniră în minte, dar se abținu să pună vreuna.

– Moartea e cel mai ușor lucru de pe lume, spuse el după o clipă. Oamenii cred că e greu să omori. Așa vor să creadă. În realitate, nimic mai simplu. Ia ziarul într-o dimineață și ce-ai să vezi? Bărbații își omoară nevestele. Nevestele își omoară barbații. Părinții își omoară copiii. Copiii se omoară între ei. Negrii îi omoară pe albi. Albii îi omoară pe negri. Omorîm în taină, omorîm pe furiș, omorîm în public, omorîm cu un motiv, omorîm acccidental. Omorîm cu pistoale, cu cuțite, cu bombe, cu puști – cu ce se nimerește. Dar ce se întîmplă cînd oprim un transport de grîne subvenționat de stat pentru Etiopia? Omorîm, la fel de bine ca și cum am fi luat o armă și am fi pus-o la tîmpla unui copilaș cu burta umflată. Pe naiba, dacă te gîndești o clipă, întregul nostru mod de abordare a lumii, a vieții însăși, se bazează pe întrebarea pe cine putem sau nu să ucidem într-o anume zi. Și ce arme putem sau nu putem folosi. Politica externă? Ha! Ar trebui s-o numim politica morții. După care un purtător de cuvînt se ridică la Washington, la o drăgălașă ședință de informare, și spune: „Președintele și guvernul și Congresul au hotărît astăzi că țăranii indieni din Guatemala, participanții la demonstrațiile din Africa de Sud, unele elemente din Irlanda de Nord, de ambele părți, reține lucrul ăsta, și alți cîțiva oameni din restul lumii sînt condamnați la moarte. Repet, așa cum am spus-o ieri, și alaltăieri, și răsalaltăieri, rușii sînt cumsecade. La ei nu trebuie să mori. Privi autostrada și rîse.

– Ţi se pare că sînt nebun, nu-i aşa?

Se uită la ea.

– Ţi-e frică de mine?

Inima începu să-i bată mai repede, cît încerca să se decidă care era răspunsul bun. Închise ochii şi spuse adevărul:

– Da.

– Cred, zise el, că e normal.

Tăcu un timp, înainte să continue.

– Mă rog, nu voiam să încep cu politica. Vreau să spun că putem vorbi despre politică mai pe larg după ce ai să mă cunoşti ceva mai bine. De-aia am luat-o în direcţia asta.

– Pot să pun o întrebare? zise ea timid.

– Ascultă, răspunse el cu o uşoară iritare în glas. Poţi să întrebi oricînd. Ţi-am mai spus. Te rog, nu mă face să repet. Dacă primeşti răspuns sau – strînse pumnul, apoi îl desfăcu – altceva, depinde de dispoziţia în care mă aflu. Întinse mîna şi o ciupi tare de muşchiul de deasupra genunchiului. I se tăie răsuflarea. Ţine minte că nu există reguli. Jocul merge pur şi simplu înainte, pas cu pas, pînă la sfîrşit.

Îi dădu drumul, dar piciorul o ustura în continuare. Îşi dorea să-l frece, ca să mai scadă din durere, dar nu îndrăznea.

– Întreabă! spuse el.

– Mergem undeva unde o să mă ajuţi să te cunosc mai bine?

Zîmbi.

– Deşteptul Boswell, spuse. Excelent, Boswell.

Jeffers şovăi, cît să dea mai multă greutate cuvintelor sale:

– Ar trebui să fie evident. Ăsta e rostul micii noastre excursii. Zîmbi şi o luă la vale, pe autostradă.

Îşi continuară drumul în tăcere.

Anne Hampton visa cu ochii deschişi cînd trecură de Mobile, pe şoseaua interstatală. Era încă devreme şi se gîndi la cît de plăcut era să te trezeşti vara, în zori; sentimentul sincronizării cu ziua. Îşi aminti cît de mult îi plăcea, în copilărie, să stea singură în casă. Îşi petrecea timpul într-o linişte specială, doar ea şi lucrurile ei. Cîteodată, îşi amintea, crăpa uşa de la camera părinţilor ei şi-i privea culcaţi în pat. Cînd se asigura că

nu se trezesc, se strecura, prin hol, pînă la camera fratelui ei. Îl găsea trîntit deasupra păturii, în dezordinea somnului, uitînd complet de lume. Fratele ei se scula tîrziu. Întotdeauna. Fără excepţie. Nici explozia unei bombe n-ar fi reuşit să-l trezească pe acest mic terorist. Ca şi cum trupul fratelui ei ar fi ştiut cît de important era să depoziteze energie pentru drumul fără oprire pe care se arunca în viaţă. Cînd Tommy murise, se gîndise că, probabil, întreaga lume îşi încetinise cursul, chiar dacă numai cu puţin, cu o unitate infinitezimală, ce putea fi citită doar de savanţii cei mai bătrîni şi cei mai înţelepţi de la cele mai mari universităţi, cu cele mai noi, cele mai precise instrumente. Cînd o să mor eu, dacă o să se stîmească un vălurel pe vreun heleşteu micuţ sau o adiere slabă de vînt prin copaci.

Clipi iute de cîteva ori, ca să-şi alunge gîndurile. Nu mă gîndesc decît la moarte, îşi spuse. Cum s-ar putea *altfel*? *Îi* aruncă o privire lui Jeffers, care fluiera o melodie necunoscută în timp ce conducea maşina.

– O să vorbeşti numai despre moarte? îl întrebă.

Se întoarse spre ea o clipă, înainte de a-şi îndrepta privirea spre drum. Zîmbi.

– Bunul Boswell, spuse. *Fii* reporter. Făcu o pauză, apoi continuă. Nu. Voi încerca să vorbesc şi despre altceva. Ai ridicat o problemă reală. Necazul e... rîse înainte să continue... că mă cam preocupă aspectele morbide. Fatalismul. Sfîrşiturile, mai degrabă decît începuturile.

Se opri din nou, adîncit în gînduri. Anne Hampton scrise în pripă cît de mult reuşi, apoi îşi privi disperată scrisul. Nu prea credea că e lizibil şi, într-un moment de teroare, se întrebă brusc dacă el o să controleze ce-a scris.

Jeffers rîse cu voce tare.

– Ascultă o poveste special pentru tine. Cea mai bună poveste în favoarea vieţii care-mi vine acum în minte. Voi încerca să-ţi mai spun şi altele, din cînd în cînd, dar asta s-a petrecut cînd lucram pentru ziarul din Dallas, *Times-Herald*, pe la jumătatea anilor şaptezeci. Unii îi spuneau *Crimes- Herald*, dar asta e altă poveste...

Ei bine, eram angajat să mă ocup de toate, ceea ce însemna, în general, totul, de la expoziţiile florale şi fotografiile pentru pagina de afaceri ale magnaţilor industriei – ce frază tîmpită – pînă la accidente şi poliţişti, şi orice altceva ar mai fi intervenit. Şi-atunci a sunat telefonul acela, adică unul dintre momentele sublime de la redacţia unui ziar, de care, evident, nimeni nu-şi dă seama, dar care, totuşi, există. Sună un tip şi spune că s-a întîmplat cel mai fantastic lucru cu putinţă. Ce anume? întreabă redactorul de la urgenţe locale, plictisit de moarte. Păi, spune tipul, se pare că o pereche se bate, ştiţi şi dumneavoastră, probleme de familie. Urmează să divorţeze şi se ceartă în legătură cu copilul, cui să-i revină, aşa că-l apucă unul de-o parte, celălalt de cealaltă, ţipînd, şi individul încearcă să smulgă copilul din mîinile nevesti-sii şi ţuşti, copilul zboară afară pe fereastra de la etajul patru...

Redactorul se trezeşte, în fine, pentru că asta e o poveste de milioane şi începe să strige după mine şi după un reporter să ne ducem urgent acolo, că un sugar a fost aruncat pe fereastră şi deodată îşi dă seama că tipul de la telefon încearcă să-l întrerupă. Bine, bine, spune el, dă-mi adresa. Nu înţelegi, zice tipul de la telefon, exasperat. Ce nu înţeleg? întreabă redactorul. Ce s-a întîmplat, zice tipul. Ce anume? întreabă redactorul. Ce s-a întîmplat e că, spune tipul după ce-i revine vocea, cineva a prins copilul din zbor. Cum?! zice redactorul. Chiar aşa, spune tipul, individul trecea chiar pe dedesubt, s-a uitat în sus şi a văzut copilul zburînd pe fereastră... şi al naibii să fiu dacă nu l-a prins din zbor.

Jeffers se uită la Anne Hampton. Fata zîmbi.

– Zău? A prins copilul. Nu-mi vine să cred...

– Ba da, l-a prins. Jur... Jeffers rîse. De la etajul patru. Ca un jucător de fotbal care prinde o pasă corectă.

– Ce-i aia?

– E atunci cînd tipul care primeşte mingea poate ridica braţul, semnalizînd echipei adverse că va prinde mingea fără să încerce s-o paseze. În acest caz n-au voie să-l atace. Este ultimul act de autoapărare.

– Dar cum...

– Aş vrea şi eu să ştiu, rîse Jeffers din nou. Tipul trebuie să fi avut o prezenţă de spirit incredibilă... Bănuiesc că majoritatea oamenilor ar privi în sus, ar vedea forma aia ieşind pe geam şi ar întinde-o cît se poate de repede din calea ei. El nu a făcut aşa.

– Ai vorbit cu el? Ce-a zis?

– A zis că s-a uitat în sus şi şi-a dat imediat seama, într-o fracţiune de secundă, că era un bebeluş, aşa că s-a aşezat exact dedesubt. A mai spus că fusese mijlocaş în echipa de baseball a şcolii şi e nostim că, atunci cînd a spus asta, toţi au dat din cap şi s-au gîndit: Bineînţeles, asta explică totul, dar se-nţelege că, de fapt, nu explică nimic, pentru că jucătorii de baseball nu se antrenează cum să prindă copii.

– Dar s-ar putea ca acolo să fi învăţat cum să prindă în general?

– Probabil. Fotbal, baseball. Povestea asta a dus la o mulţime de metafore sportive.

Jeffers se uită la Anne Hampton. Anne îi prinse privirea şi clătină din cap. Apoi zîmbi şi zîmbetul i se întinse pe faţă. Rîseră amîndoi cu poftă.

– E de necrezut. Şi cam fantastic...

– Într-un fel, asta e ce fac fotografii. Trec, periodic, de la un lucru incredibil la altul... Jeffers şovăi. Ar fi mai bine dacă ţi-ai nota, spuse, apoi tăcu cît Anne Hampton făcu mai multe însemnări în caiet. Cînd ridică din nou privirea, Jeffers continuă. Oricum, pot să-ţi spun că misiunea din ziua aia m-a făcut fericit. La naiba, i-a făcut pe toţi fericiţi. M-a făcut fericit pentru o saptămînă. Pentru o lună, probabil. L-am fotografiat pe tip, avea cel mai, nu ştiu cum să spun, cel mai încîntător, cel mai stîngaci – zîmbet întipărit pe faţă. Rîdeam şi chicoteam cu toţii, reporteri, fotografi, echipe de televiziune, trecători, vecini, poliţistul care-şi făcea rondul, toată lumea. Chiar şi tatăl copilului, cu cătuşele la mîini, pentru că sticleţii au considerat că e neapărată nevoie să aresteze pe *cineva* atunci cînd un bebeluş e azvîrlit pe fereastră. Nostim era că nu părea să-i pese. I-am făcut apoi o fotografie şi mamei. Ai văzut vreodată pe cineva a cărui viaţă să se schimbe dintr-o dată, atît de repede, de atît de multe ori? În două secunde de la groază, disperare şi durere la speranţă şi la o fericire incredibilă. Totul se vedea în ochii ei. O fotografie uşor de făcut. Dă-i

copilul în braţe, aşaz-o lîngă tipul care l-a prins din zbor şi apasă pe buton. Bingo! Patos instantaneu. Bucurie instantanee.

– De necrezut, spuse ea.

– De necrezut, spuse el.

– Nu mă duci de nas, încercînd să mă faci să mă simt mai bine?

– Nu. Nici vorbă. N-aş face aşa ceva.

– Ce anume?

– Să încerc să-i fac pe oameni să se simtă mai bine. Chestia asta nu figurează în fişa postului meu.

– N-am vrut să spun...

– Ştiu ce ai vrut să spui, o întrerupse.

Îi aruncă o privire şi zîmbi.

– Dar, oricum, ar trebui să te facă să te simţi mai bine.

Simţi o căldură ciudată.

– E frumoasă, spuse. E o poveste cu-adevărat frumoasă. Zău.

– Nu cumva să n-o notezi, zise el.

Anne notă iute în caiet.

„...şi copilul a trăit", scrise.

O clipă se uită la aceste cuvinte: a trăit. Îi veni să plîngă, dar reuşi să se abţină.

Merseră mai departe, la vale, pe autostradă, în tăcere, calmi pentru prima dată după ore, care i se păreau brusc a fi săptămîni.

Gulfport trecu în zbor pe lîngă ei, în timp ce soarele dimineţii se înteţea. Ici-colo, drumul cobora spre Golful Mexic şi Anne Hampton privea albastrul lipsit de griji al apei. Vederea ei o liniştea, la fel ca şi rarele stoluri de pescăruşi, plutind, duşi de curent, chiar deasupra valurilor. Gîndi că semănau cu nişte bărci cu pînze cenuşii şi albe, cu mişcarea lor uşoară, conformă cererilor şi dorinţelor naturii.

Dimineaţa ajunsese spre mijlocul ei cînd Jeffers spuse:

– E momentul să facem plinul.

Ieşi de pe şoseaua interstatală, pe o bretea îngustă, spre prima staţie de benzină pe care o văzu. Annei Hampton i se păru un loc în paragină; construcţia mică în care stătea vînzătorul

părea că se clatină în briza dimineții, sprijinindu-se de garajul solid din cărămizi. Două șiruri de fanioane roșii, albastre, verzi și galbene fîlfîiau în vînt deasupra pompelor. Acestea erau modelul vechi, dintre cele care scot un sunet după fiecare galon pompat, nu genul mai nou, computerizat, cu care era mai obișnuită. Locul se numea *Ted's Dixie Gas* și era pustiu, cu excepția a trei mașini parcate de-o parte a garajului. Două dintre ele păreau lăsate în părăsire, dezmembrate și ruginite, greu de recunoscut. A treia era o mașină de curse de culoarea cireșei, cu coada ridicată, cu anvelope supradimensionate și jenți cromate. Fantezia cuiva, gîndi. Timpul, și efortul, și banii cuiva investiți într-un teribilism de oraș mic. Se uită la mașină în timp ce Jeffers se îndreptă spre pompă, știind că un adolescent cu părul unsuros va ieși imediat să-i servească.

– Du-te la closet, îi ceru Jeffers.

Vocea lui suna dintr-o dată aspru. Pe Anne o trecu un fior.

– Cunoști regulile, nu-i așa?

Încuviință din cap.

– Nu-i nevoie să-ți mai explic nimic, ce zici?

Negă din cap. Observă că Doug avea în mînă pistolul cu țeava scurtă și că îl înfigea în centură, sub cămașă. Îl privi, pe urmă întoarse capul.

– Bine, spuse el. Asta ne ușurează treaba. Stai cuminte pînă vin să deschid ușa.

Anne așteptă.

– Grăbește-te, spuse cînd deschise violent portiera. Anne ridică privirea și văzu un adolescent golănos, cu părul negru drept ieșind alandala de sub o șapcă de baseball prăpădită, decolorată, care traversa stația de benzină prăfuită venind spre ei.

– Să fac pliiinul, zise tărăgănat. Durase aproape la fel de mult pînă rostise cuvintele cît îi trebuise ca să vină de la garaj la pompe.

– Cu vîrf, spuse Jeffers. Unde e toaleta pentru femei?

– Nu cumva vreți toaleta pentru bărbați? răspunse băiatul, rînjind. Anne Hampton se gîndi că Jeffers o să-l împuște pe

adolescent pe loc. Dar Jeffers rîse. Întinse două degete ca un revolver şi le îndreptă spre băiat.

– Bang! spuse. M-ai prins cu chestia asta. Întrebam pentru doamna. Băiatul îşi întoarse rînjetul larg spre Anne Hampton şi ea îi zîmbi slab la rîndul ei.

Băiatul arătă spre o latură a clădirii.

– Cheia e înăuntru, lîngă uşă. O să vă arate bătrînul. Făcu semn spre biroul staţiei de benzină.

Anne Hampton se uită la Jeffers şi el încuviinţă din cap.

Simţi că o ia cu călduri cînd traversă cei şaizeci de metri care o despărţeau de staţie. De parcă vîntul ar fi stat dintr-o dată. Se uită în sus, la fanioane, care tot se mai loveau şi se răsuceau deasupra ei şi se miră că ea nu simte briza. Era ameţită şi stomacul i se zbătea iute. Ieşi din lumina soarelui şi păşi peste prag. Lîngă maşina de la casă stătea un bătrîn nebărbierit, cu o cămaşă soioasă în dungi şi bea sifon dintr-o cutie. Privirea ei se fixă pe numele cusut deasupra buzunarului cămăşii. Leroy.

– Cheia de la toaletă? întrebă.

– Chiar lîngă dumneata, răspunse omul. Te simţi bine, domnişoară? Arăţi ca o felie de şuncă de ieri, lăsată peste noapte afară. Vrei ceva rece?

– Ce să vreau?

– Un sifon. Arătă cu capul spre un răcitor.

– A, nu. Nu. Adică, da. Mulţumesc, Leroy.

– La naiba, e cămaşa lui frate-miu. Neisprăvitul ăla n-a lucrat în viaţa lui o zi întreagă. Eu bag toţi banii în casă. Mă cheamă George. O Coca?

– Foarte bine.

Îi întinse cutia rece şi ea şi-o apăsă pe frunte. Omul zîmbi.

– Şi mie îmi place să fac aşa cînd mă doboară căldura. Am impresia că lucrurile mi se aşază în cap. Dar e mai bine cu o sticlă de bere.

Anne zîmbi.

– Cît vă datorez? Imediat însă simţi că se îneacă. Nu avea bani. Se întoarse iute, uitîndu-se după Jeffers.

– Fac eu cinste. Nu prea mai am ocazia să cumpăr de băut pentru fete frumoase. O să-l fac pe băiat gelos. Rîse, iar Anne i se alătură, răsuflînd uşurată.

– Mulţumesc. Puse cutia în geantă.

– N-ai pentru ce. Încotro?

Se înecă din nou. Încotro? se întrebă. Ce-ar vrea să spun?

– Louisiana, zise. O mică vacanţă.

– E vremea cea mai potrivită, răspunse bătrînul. Chiar dacă e puţin cam prea cald. O mulţime de oameni trec pe aici. Ar trebui să rămînă. Avem o plajă grozavă şi poţi să pescuieşti în voie. Numai că locul nu e prea cunoscut. Asta e problema. Azi totul ţine de publicitate. Trebuie să faci să se ducă vestea. N-ai de ales.

– Să se ducă vestea, zise Anne. Aşa e.

– Dar vestea care trebuie.

– Aveţi dreptate.

– Să luăm, de pildă, locul ăsta, spuse. Băiatul e un mecanic foarte priceput. Cu siguranţă mai bun decît taică-su, deşi nu i-o spun. L-ar face să se umfle în pene. Dar cum naiba să-i faci pe oameni să afle? Pînă la urmă toţi îşi duc maşinile la garajele alea mari şi moderne de lîngă centrele comerciale, chiar dacă noi, fir-ar să fie, am face o treabă mai bună la jumate preţ.

– De asta sînt sigură.

Bărbatul rîse.

– Te simţi mai bine?

– Da, zise ea.

– Trebuie să faci să se ducă vestea. N-are a face cu ce te ocupi, dacă repari maşini sau vinzi hamburgeri sau organizezi zboruri pe lună. Publicitatea face naţiunea asta să funcţioneze. Da, doamnă. E musai să le spui oamenilor ce ai şi ce or să capete. Trebuie să dai sfoară în ţară.

Îi întinse cheia de la toaletă.

– Am făcut curat chiar azi-dimineaţă. Am pus săpun şi prosoape curate, în spatele uşii. Dacă mai ai nevoie de ceva, strigă.

Anne aprobă din cap şi ieşi pe uşă. Se întoarse şi arătă cu degetul, întrebător, el încuviinţă şi-i făcu semn s-o ia pe după colţ.

În toaletă era răcoare, dar aerul era închis şi stătut. Folosi iute toaleta, se duse apoi la chiuvetă şi-şi clăti faţa cu apă. Se uită în oglindă. Era palidă şi trasă la faţă. Am văzut scena asta de o sută de ori, gîndi, apucînd bucata de săpun. O găseşti în fiecare film de la televizor. Îşi aminti de Jimmy Cagney şi de Edmund O'Brien.

– *White Heat*, spuse cu voce tare. În film el scrie pe oglinda de la staţia de benzină. Se gîndi la Jeffers şi şi-l imaginâ spunînd: „Toată lumea e la picioarele mele, mamă!" Scrise cuvîntul AJUTOR pe oglindă. Apoi scrise AM FOST... ce? şterse totul. Îi era cald şi îi tremura mîna. Trebuie să dai sfoară în ţară, gîndi, imitînd în gînd accentul sudic tărăgănat al bărbînului. CHEAMĂ POLIŢIA, mîzgăli, apoi şterse cele scrise, cînd îşi dădu seama că scrisese prea repede şi nu se putea citi. Şi ce să le spună? Simţi cum i se face greaţă şi se apucă de chiuvetă, ca să-şi revină. Se uită la mîinile ei şi se rugă de ele, ca şi cum n-ar fi făcut parte din corpul ei. Opriţi-vă, le rugă. Nu mai tremuraţi.

Ridică din nou privirea. Acum urmează momentul în care eroina e salvată, gîndi. Vînzătorul îl cheamă pe poliţistul cel tînăr şi chipeş, care o salvează. Aşa se întîmplă întotdeauna. De fiecare dată. Şterse oglinda, cu gesturi iuţi, panicate. Şi dacă nu se întîmplă aşa? îi trecu prin minte. Brusc o cuprinse furia şi nerăbdarea şi mînji oglinda cu săpun. Bucata de săpun se umezise şi dîre albe se prelinseră pe luciul oglinzii. Ca nişte lacrimi, gîndi. Niciodată nu se întîmplă ca... ca în ce? În basme. În filme. În poveştile pe care tatăl ei i le spunea cînd era copil. Se uită la reflecţia ei printre dîrele de săpun. Putu vedea că ochii îi erau roşii. Scuturâ înspăimîntată şi neputincioasă din cap şi strînse pumnii, furioasă şi neajutorată. Nici un prinţ chipeş n-o să intre pe uşă. O să intre el. O să vadă. O să mă omoare. Şi pe George. Şi pe băiatul care repară maşini. O să ne omoare pe toţi. Unul cîte unul.

Şi atunci poate o să se ducă vestea.

Auzi de afară un zgomot ca o zgîrietură.

Simţi în gură gust amar de fiere. Dumnezeule, gîndi. E aici.

Cineva zgîlţîi uşa.

E vîntul, îşi spuse. Dar şterse înnebunită urmele de săpun de pe oglindă.

Ce faci? se întrebă? Vrei să mori?

Să nu faci nimic. Pleacă. Încă nu ţi-a făcut nici un rău.

Era o minciună şi ea ştia acest lucru. Se contrazise iute în gînd. Îţi va face. Ţi-a făcut. Te va folosi şi te va ucide, chiar el a spus-o.

Uşa se zgîlţîi din nou.

E pretutindeni, gîndi brusc. Camera nu avea geam şi se întoarse, privind la pereţii văruiţi în alb. Poate vedea, spuse. Ştie. Ştie. Ştie.

Ieşi calmă şi cere-ţi scuze, gîndi.

Se uită la ea în oglinda din nou curată, de parcă pe faţa ei s-ar fi putut citi semnele trădării. Apoi se întoarse şi ieşi încet, gîndind: Sînt pustiită pe dinăuntru. Puse înapoi cheia pe cîrligul de lîngă uşă şi se îndreptă spre pompele de benzină, dar îngheţă brusc, îngrozită.

Jeffers stătea lîngă maşină, de vorbă cu un jandarm. Amîndoi purtau ochelari mari de soare, aşa că nu le putea vedea ochii. Se opri, de parcă încremenise brusc.

Îl văzu pe Jeffers cum se uită la ea şi-i zîmbeşte. Îi făcu semn cu mîna.

Anne nu era în stare să se mişte.

Jeffers îi făcu din nou semn.

Strigă comenzi propriului corp: Umblă! Dar tot încremenită rămase. Se forţă să-şi împingă şi să tragă de fiecare muşchi şi reuşi să facă un pas, apoi încă unul. Traversarea asfaltului luminat de soare i se păru interminabilă. Părea că arşiţa se ridică în jurul ei şi prin minte îi trecu gîndul ciudat că o ardea. Vom muri cu toţii, gîndi. Îl văzu pe Jeffers ducînd mîna sub cămaşă şi scoţînd revolverul negru. Auzi pocnetul împuşcăturii. Îl văzu pe jandarm căzînd pe spate, murind, dar şi el avea arma în mînă, scuipînd gloanţe şi foc. Îi zări pe adolescent şi pe George cum fug să se ascundă, în timp ce pompele explodează în flăcări.

Mai făcu un pas şi-şi dădu seama că nimic din toate astea nu se întîmplase.

Jeffers îi făcu din nou semn cu mîna.

– Hopa sus, Annie. Voiam doar să întreb în ce direcţie trebuie s-o luăm. Se întoarse spre jandarm. Aşadar, cînd ajung la

New Orleans, drumul se bifurcă, şase-zece mă duce în centrul oraşului, iar patru-zece spre parcurile de pe ţărm.

– Exact, spuse jandarmul. Îi zîmbi Annei Hampton şi duse mîna la borul pălăriei. Micul gest de politeţe îi arse sufletul.

– Grozav, spuse Jeffers. Întotdeauna mi-a plăcut să verific de două ori. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Cu plăcere, spuse jandarmul. Vă urez o zi frumoasă.

Se îndreptă spre maşina lui şi Jeffers se aşeză la volan. Cît acceleră ca să iasă din staţie, pe lîngă maşina jandarmului, nu spuse nimic. Apoi întrebă cu o voce aspră, fără inflexiuni:

– Despre ce aţi trăncănit, tu şi bătrînul?

– Îmi vine să vărs, spuse Anne Hampton.

– Dacă verşi, răspunse Jeffers, mijind ochii, vocea lui devenind monotonă, ca şi cum ar fi vorbit despre vreme sau despre preţurile în creştere, toată lumea moare.

Anne strînse din dinţi şi închise tare ochii.

Trase cu greu aer în piept.

– Am vorbit despre publicitate, spuse. Despre cum trebuie să-ţi faci reclamă, dacă ai ceva de vînzare. Cum ar fi talentul de mecanic al băiatului.

– Publicitatea e combustibilul lumii, zise Jeffers. La fel ca petrolul arabilor. Se uită iute la ea. Anne se întoarse şi văzu drumul întinzîndu-se în faţa lor. Jeffers conducea maşina pe o bretea, înapoi spre şoseaua interstatală.

– Mi-a trecut, spuse, şi gîndi: Trebuie.

Se uită la Jeffers şi văzu că părea să se fi destins. Zîmbea slab.

– Bunul Boswell, spuse. Cînd te simţi destul de bine, scrie totul în caiet. Palpitant, nu? Mai ales partea cu jandarmul, ce zici? Face să-ţi crească adrenalina.

Jeffers fredonă ceva şi acceleră. Nici de data asta Anne nu recunoscu melodia, dar oricum nu putea s-o sufere.

Conducînd, Douglas Jeffers visa cu ochii deschişi şi fără prea mare chef. Anne Hampton amuţise alături de el, privind fix afară pe geam, cu o privire goală, exact cum îşi dorea. Nu voia ca imaginaţia ei să se mişte prea repede. Încă mai era

vulnerabilă în fața forțelor din interiorul ei. Faptul că nu era conștientă de ele era tipic. Încă ar mai fi putut rupe vraja și încerca să se elibereze sau să facă ceva care să pună în primejdie călătoria, dar știa că, în timp, capacitatea ei de a o face va scădea. Deja era redusă la jumătate, poate la un sfert. Într-o zi sau două, își spuse, se va evapora, cu excepția unui rest primejdios de care trebuie să fie tot timpul conștient. Chiar și animalul cel mai bine îmblînzit și docil va lovi din copită, uneori, atunci cînd te aștepți cel mai puțin, la amenințarea morții. Se hotărî să fie în gardă, dacă apar semne. Evident, nu era sigur că vor apărea la suprafață. O clipă se întrebă dacă avea cunoștință de vreo lucrare literară despre cum să-i stăpînești pe ceilalți. Cu siguranță, gîndi, îl citise pe *John* Fowles. Și-l amintea oare Anne pe Rubashov și pe cei care-l interogau? Să-i spună despre sindromul de la Stockholm? Își zise că da, poate ceva mai tîrziu. Cunoștințele, atunci cînd erau mînuite cum trebuie, credea el, puteau fi folosite ca să facă adevărul și mai confuz, și mai greu de deslușit. Dacă îi va spune că, psihologic, era prinsă într-un păienjeniș din care nu putea să se elibereze, îi va sublinia neputința. Îi va adînci disperarea. Se uită la ea, examinîndu-i profilul în timp ce, de pe bancheta ei, privea fix orizontul. Încercă să vadă vreo scînteie de independență, să miroasă vreo urmă de hotărîre. Nu, gîndi, nu în cazul ei.

I-am răpit-o. Știam că așa se va întîmpla.

Fata a cedat.

Pot să fac ce vreau cu ea.

Era gata să rîdă cu voce tare, dar se abținu, ca un școlar căruia i-a fost dată o fotografie pornografică, în spatele profesorului.

Acum era ca lutul în mîinile lui. Putea să-i dea orice formă voia. Se întrebă într-o doară dacă fata bănuia că viața ei se schimbase radical, că nu va mai fi niciodată aceeași, nu va mai fi în stare să se întoarcă la viitorul pe care și-l imaginase.

Lui însuși își spuse: Nimeni nu se mai întoarce acasă.

Se gîndi la șocul pe care-l citise pe chipul ei cînd îl văzuse pe jandarm. O îngrozise, gîndi. Pînă mîine va fi atît de ambalată,

că-i va fi mai frică de poliție decît mi-e mie. Iar mie nu mi-e frică deloc.

Zîmbi în sinea lui, o urmă palidă de zîmbet apărîndu-i și pe buze.

E a mea.

Sau cel puțin va fi, în următoarele douăzeci și patru de ore.

Mintea lui dansa printre posibilități. Ce educație e pe cale să primească, își spuse.

Nu mai dură decît am primit eu.

O amintire i se strecură iute în gînd, agresivă, nechemată. Se văzu la șase ani, dus în noapte de negustor și de nevasta lui. Își aminti cît de surprins fusese cînd văzuse casa. În ochii lui de copil părea uriașă, impunătoare, dominantă. Îi fusese frică și-și aminti cît de important i se păruse să nu-l lase pe Marty să vadă ce speriat era. Nu semăna deloc cu camerele de hotel și cu parcurile de rulote prin care îi purtase mama lui. Prima lui mamă, gîndi. O clipă avu impresia că simte mirosurile contradictorii de parfum și de alcool care-l năpădeau ori de cîte ori își amintea de ea. Întinse mîna și crăpă puțin geamul, lăsînd aerul să pătrundă în mașină, temîndu-se că toată ura care-i strîngea stomacul îl va face să vomite.

Aerul luă cu el mirosul din amintire și se gîndi cum fusese prima oară cînd văzuse camera lor, sus, la etaj. Își aminti cît de strîns îl ținea Marty de mînă. Era întuneric și lumina slabă pe care negustorul o aprinsese arunca umbre ciudate pe pereți. Nu-și amintea de fapt cum urcase scările, deși le urcase. Ce-și amintea era că după aceea fusese pe jumătate tras, pe jumătate împins în camera micuță. Pereții erau văruiți în alb și două paturi de campanie erau pregătite. Exista o singură lampă, fără abajur. Și o singură fereastră, deschisă, lăsînd aerul rece să intre în cameră.

Era lugubru și steril, gîndi.

Se sili să zîmbească. Nu ca un răspuns la un gînd plăcut, ci ca o expresie a ironiei. Acesta fusese primul cîmp de bătaie, gîndi. Marty era frînt de oboseală și adormise imediat. Eu însă am privit la pereți. Văzu, în gînd, confruntarea de a doua zi dimineață:

– Putem pune ceva pe pereți?

– Nu.
– De ce nu?
– O să faceţi mizerie.
– N-o să facem. O să avem grijă.
– Te rog.
– Nu te mai smiorcăi! Am spus nu, nu rămîne. Nu!
– Nu seamănă cu o cameră. E ca o închisoare.
– Te învăţ eu să-mi mai vorbeşti aşa.

Fusese prima bătaie primită. Prima din multe altele. I se păru ciudat că nu simţea nici o emoţie cînd îşi amintea de pumnii încasaţi şi de loviturile care-l făceau să se clatine pe picioare, lovituri pe care noul lui tată le revărsa asupra lui. Dar mintea i se umplu de ură cînd se gîndi cît de liniştită asista noua lui mamă. Blestemaţi să-i fie ochii! gîndi cu furie. Nu făcea nimic! Stătea şi se uita. Întotdeauna stătea şi se uita. Nu spunea nimic, nu făcea nimic.

Şovăi, parcă şi-ar fi tras, în gînd, sufletul.

Blestemaţi să-i fie ochii. Iadul să i-i mănînce!

Memoria i se umplu din nou de amintiri, ca şi cum ar fi ţinut o ceaşcă sub un cep. Fusese mutat la o şcoală nouă, străină, cu program toată ziua. Numai asta şi era cumplit. Dar ce-şi amintea cel mai bine era ora de desen *din cursul dimineţii, cînd* luase cea mai mare coală de hîrtie albă pe care o aveau şi o mînjise iute, intenţionat, cu dungi mari albastre şi portocalii, roşii, galbene şi verzi, făcînd repede să apară un curcubeu mare, strălucitor. Luase apoi altă coală şi desenase un vapor cu aburi clătinîndu-se pe o mare cenuşie în furtună. Apoi, pe o a treia, un căpitan de piraţi, cu o eşarfă roşie şi barbă neagră şi cu Jolly Roger în mînă. Lăsase picturile să se usuce şi revenise după-amiaza, ca s-o întrebe pe profesoară dacă le putea lua acasă. Cînd îi spuse că da, le *luă şi dădu fuga* la toaletă. Se încuie într-o cabină şi, dîndu-şi jos pantalonii, le înfăşură în jurul piciorului.

Îşi amintea cum mersese, ţeapăn, pînă acasă. De ce şchiopătezi? îl întrebase noua lui mamă. Am căzut la şcoală, spuse.

Nu e nimic grav. Deja mi-e mai bine. Urcase ţopăind scările pînă la camera lor, unde-l găsise pe Marty încercînd să se joace

pe podea cu o cutie de pantofi goală. Își aminti zîmbetul fratelui său cînd scosese picturile și le prinsese, cu ținte furate de la școală, pe pereții impecabil de albi ai negustorului. Își aminti zîmbetul larg care apăruse brusc pe fața lui Marty, și asta îl făcu să rînjească de plăcere: Un vapor, strigase fratele lui, care să ne ducă înapoi la mămica!

A fost o călătorie foarte lungă, gîndi Jeffers.

Și încă nu s-a terminat.

Depăși un camion mare, al cărui motor huruia asurzitor, pătrunzînd în tăcerea din mașină. O văzu pe Anne Hampton tresărind cînd zgomotul îi lovi auzul. Trecu fără probleme înapoi pe banda din dreapta, în timp ce camionul dispărea în urma lor și merse mai departe, silindu-și mintea să se golească de gînduri ca și cum, își spuse, ar fi putut să devină la fel de goală și de oribilă ca blestemații ăia de pereți albi, pustii, uitînd ce-a văzut, ce-a făcut și ce mai intenționa să facă.

Lăsară în urmă suburbiile orașului New Orleans cînd cerul după-amiezii timpurii începu să se întunece și Anne Hampton văzu cum nori mari și negri de furtună umplu orizontul. Observă că Jeffers părea să accelereze pe măsură ce vremea se strica și cînd primele picături mari de ploaie loviră parbrizul, dădu drumul la ștergătoare cu o înjurătură de enervare înăbușită.

Anne nu spuse nimic, căci învățase că va vorbi el cînd va voi. După o clipă, Jeffers rupse tăcerea, dovedind că prudența ei fusese justificată.

– Fi-ar să fie, spuse. Ploaia asta nenorocită o să îngreuneze lucrurile.

– De ce?

– Pe ploaie e greu să găsești puncte de reper. A trecut mult de cînd am fost aici.

– Poți să-mi spui unde mergem?

– Da.

Tăcu.

– Îmi spui? Dar numai dacă vrei...

– Nu, zise. O să-ți spun. Ne ducem într-un loc care se numește Terrebonne, o zonă de la țărm. Nu departe de un orășel

pe nume Ashland. N-am mai fost acolo din, ei bine, din opt august o mie nouă sute şaptezeci şi patru. De-aia orice, cum ar fi vremea care se schimbă, sau un drum nou, şi Dumnezeu ştie că toate drumurile îmi par al naibii de noi, mă poate întoarce pe dos.

Anne Hampton privea pe geamul maşinii la mlaştinile presărate ca nişte petice pe care creşteau pini şi, rareori, cîte o salcie. Părea un loc preistoric, de groază, şi o trecură fiorii.

– Pare foarte sălbatic.

– Chiar e. E un loc fantastic. Parc-ar fi o altă planetă. Singuratic. Uitat de lume. Izolat. Mi-a plăcut mult, cînd am fost acolo.

Pentru o clipă, crezu că inima a încetat să-i mai bată. Gîtul i se strînse, de parcă cineva şi-ar fi petrecut mîinile în jurul lui. Gura i se uscase de tot.

Acolo are de gînd să mă omoare, gîndi.

Încercă să deschidă gura ca să vorbească, dar nu reuşi.

Ştia că trebuie să umple tăcerea care se lăsase brusc şi gîndurile o luară la goană, încercînd să găsească ceva de spus, ceva care să umple golul maşinii, cînd tot ce voia, de fapt, era să urle. În cele din urmă vorbi, regretînd imediat cît de lipsite de sens îi erau cuvintele.

– E musai să mergem acolo? întrebă.

Gîndi că vocea ei suna ca a unui copil care scînceşte.

– De ce nu? răspunse el.

– Nu ştiu, numai că mi se pare că nu prea e în drum.

– Tocmai de-aia am ales locul ăla.

Îl văzu cum se uită la ea.

– Văd că nu-ţi notezi, spuse enervat.

Se întinse după pix şi caiet, dar mîinile îi tremurau din nou şi cuvintele se întindeau pe pagină neclare şi ilizibile.

Atunci o lovi, repede, palma mîinii lui abia dacă păru că se desprinde pe pe marginea volanului. Anne icni, pixul îi căzu din mînă şi, folosind toată prezenţa de spirit de care dispunea, se aplecă şi-l ridică. Abia dacă înregistră durerea.

– Sînt gata, spuse.

– Nu mai fi aşa de proastă, zise el.

– Încerc.

– Dă-ţi mai mult silinţa.

– Îţi promit. Îţi promit c-o să-mi dau.

– Bine. Nu-i pierdută orice speranţă în ce te priveşte.

– Mulţumesc. Numai că, numai că...

Nu izbutea să formuleze cuvintele, aşa că le lăsă baltă şi tăcerea se înstăpîni în maşină. Ascultă zgomotul motorului contopindu-se cu pocnetul ştergătoarelor şi se întrebă ce-o să simtă cînd se va întîmpla.

– Prostul de Boswell, spuse Jeffers după cîteva momente. Se gîndi într-o doară dacă să n-o liniştească, să nu-i spună că avea şi alte planuri în ce-o privea. Dar se răzgîndi. Mai bine lacrimi, din cînd în cînd, decît încredere. Ar trebui să te gîndeşti mai puţin la durata vieţii şi mai mult la calitatea ei.

Încuviinţă din cap.

– Scrie chestia asta, spuse. E un aforism. Lumea după Jeffers. Almanahul bietului Douglas Jeffers. Spusele lui Douglas Jeffers. Asta e sarcina ta.

– Desigur, spuse ea.

Merseră mai departe şi Anne simţi cum ploaia, întunericul şi teama o învăluie din toate părţile.

– Ştii unde ne ducem, Boswell? întrebă Jeffers. Apoi răspunse chiar el la propria întrebare. Ne ducem să vizităm un vechi prieten. Nu ţi se pare uneori că amintirile sînt ca nişte prieteni vechi? Poţi să le faci să revină ca şi cum ai întinde mîna după telefon. Îţi apar în conştiinţă şi te alină.

– Dar dacă sînt amintiri neplăcute? întrebă Anne Hampton.

– O întrebare bună, răspunse el. Cred însă că, în felul lor, amintirile neplăcute sînt la fel de folositoare ca şi cele plăcute. Lucrurile astea le măsori pe o scară interioară, cu propriul tău set de greutăţi şi cîntare. Lucrul bun la amintirile neplăcute e că, mă rog, sînt totuşi amintiri, nu-i aşa? Ai trecut de ele. Spre ceva nou... Cred că, într-un fel, nu evaluez amintirile. Le privesc pe toate ca făcînd parte dintr-o fotografie generală. Cu expunere lungă, ca una dintre fotografiile alea fantastice din *National Geographic,* le ştii, în care aparatul înregistrează cum se desface o floare sau clocitul unui ou.

Anne scrise totul.

Jeffers rîse rece.

– Ne îndreptăm spre locul în care noul Douglas Jeffers a ieşit din găoace. Se întinse în faţă, privind la cerul cenuşiu care-i învăluia. Unul dintre locurile întunecate de pe pămînt, spuse. Se uită la Anne Hampton. Ştii cine a scris asta?

Dădu din cap că nu.

– De scris a scris-o cineva, dar un personaj a spus-o. Cine?

Formă aproape vesel.

– Doar eşti studentă în ultimul an la literatură engleză. Nu poţi lăsa un bătrîn şi hîrşit vînător de ştiri să te întrecă. Gîndeşte-te.

Scotoci cu disperare prin memorie.

– Shakespeare?

– Prea ar fi fost la mintea cocoşului, rîse el. Un scriitor modern.

– Melville.

– Nu-i rău. Te apropii.

– Faulkner? Nu, e prea scurt... hm... Hemingway.

– Gîndeşte-te la mare.

– Conrad!

Jeffers rîse şi rîse şi ea.

După un minut, Anne întrebă:

– De ce ne ducem într-unul dintre locurile întunecate de pe pămînt?

– Pentru că, răspunse Jeffers neglijent, acolo mi-am descoperit inima.

Merseră mai departe în tăcere. Anne văzu ochii lui Jeffers sclipind cînd descoperi indicatorul pentru o ieşire pe un drum rural.

– Al naibii să fiu, spuse. Ăsta e drumul. Scoase maşina de pe autostradă şi Anne îşi dădu brusc seama că se aflau pe un drum secundar îngust, mărginit de copaci înalţi ce păreau că blochează cerul şi care se desfăceau în calea vîntului, ca să lase perdele de ploaie să cadă pe pămînt. Luară un viraj şi simţi cum maşina derapează uşor, roţile din spate învîrtindu-se o clipă, schelălăind în căutarea unui punct de sprijin pe drumul alunecos

din cauza ploii, un sentiment tulburător, care-i aminti că alunecau la vale, aproape scăpați de sub control.

– Iubirea e durere, spuse Jeffers.

Așteptă o clipă.

– Cînd eram mic, îi auzeam pe bărbații care veneau la mama. Se împiedicau și clămpăneau, făcînd mai mult zgomot cînd încercau să nu facă, decît dacă s-ar fi comportat normal. Era noaptea tîrziu și ea presupunea că dormeam. Ţineam ochii strîns închiși. În cameră ardea o luminiță roșie, așa că dacă-mi deschideam ușor pleopele, vedeam. Îmi amintesc cum gemea, și se văita, și la sfîrșit striga de durere. N-am uitat niciodată... Pare foarte simplu, nu-i așa? Cu cît e mai multă dragoste, cu atît doare mai mult. Parc-ar fi un cîntec siropos din anii cincizeci, ce zici? Fredonă: Întotdeauna îl iubești pe cel pe care îl rănești...

Se uită la Anne Hampton.

Apoi cîntă mai departe:

– Întotdeauna îl omori pe cel pe care îl iubești...

Întoarse apoi capul și se concentră asupra drumului.

– Ne apropiem, spuse.

Dar Anne abia dacă-l auzi, într-atît de puternic pusese frica stăpînire pe ea.

Merseră mai departe, pe drumul dintre șirurile de copaci, tot înainte spre întunericul mocirlos. Anne nu vedea nici un semn de viață, în afară de rarele case modeste de pe marginea drumului, profilîndu-se albe pe cenușiul din ce în ce mai pronunțat al zilei. În timp ce mergeau, vedea cum cerul se acoperă de nori din ce în ce mai negri și știu că se apropiau de coastă. Jeffers nu spunea nimic, concentrîndu-se, spera ea, asupra drumului, privind drept în față, posomorît. În depărtare zări fulgere lungi brăzdînd cerul, atîrnînd parcă în aer, urmate de canonadele tunetelor care ajungeau pînă în mașină. Ploaia se înteți se, bombardînd mașina, inundînd parbrizul între două curse ale ștergătoarelor. Se rugă în gînd să nu fie nevoie să coboare din mașină, dar știa că vor coborî. Apoi își spuse că, probabil, nu va avea nici o importanță dacă se va uda. Și cu toate astea nu putea

scăpa de ideea stranie că nu voia să tremure sub potopul ploii, să fie udă, murdară şi patetică, atunci cînd se va întîmpla.

Jeffers coti din nou şi acum se aflau pe un drum şi mai îngust, şi mai pustiu.

Anne tăcea, încercînd să se gîndească la casă, la mama ei, la tatăl ei, la prieteni, la soare şi la vara care părea să fi dispărut în torentul cenuşiu al ploii şi în rafalele de vînt.

Jeffers coti din nou pe drumul plin de hîrtoape. Nu era asfaltat. Înjură.

– Dacă mergem pe aici, ne împotmolim. Fir-ar să fie, nu mai e decît vreun kilometru...

Trase pe un petic de iarbă şi opri.

Annei îi păru rău că zgomotul motorului se stinsese subit. Părea că liniştea o învăluie.

– Douglas Jeffers se gîndeşte la toate, spuse el. Întinse mîna spre bancheta din spate şi scoase un sac mic de pînză. Deschise iute fermoarul şi aruncă spre ea un poncho de un galben strălucitor. Scoase apoi un rînd de haine de ploaie verde-închis. Ce aveau mai bun la L. L. Bean, spuse. O mare parte din meseria de fotograf înseamnă să fii pregătit pentru situaţii neplăcute. Sper că ţi se potrivesc. Pune-ţi gluga.

O ajută să-şi tragă poncho-ul pe ea. După care îmbrăcă haina de ploaie.

– În ordine, spuse. Să mergem.

Se auzi bubuitul unui tunet şi o nouă perdea de ploaie lovi în maşină. Jeffers zîmbi şi ţîşni afară pe uşă. Într-o secundă, portiera Annei era deschisă. Ştia că nu era cazul să şovăie.

Forţa ploii păru că-i taie răsuflarea şi o clipă păru dezorientată, uluită de puterea vîntului. Simţi cum mîna lui Jeffers o apucă de braţ cu o strîngere familiară şi se lăsă trasă. Drumul era nisipos şi nesigur şi basculeţii îi alunecau, împinsă de Jeffers. O clipă, îşi dori să poată măcar muri într-un loc uscat şi cunoscut, îşi spuse că era teribil de nedrept ce se întîmpla cu ea. Nu-l putea vedea, la un moment dat i se părea că e în urma ei, pentru ca imediat după aceea să fie lîngă ea şi, după o clipă, s-o tragă după el. Încerca să-şi formuleze, în gînd, teorii şi concluzii: de ce mi-ar da un poncho, pentru ca pe urmă să mă omoare? gîndi.

Cel mai tare însă o speria faptul că înțelesese, leoarcă de ploaie cum era, că a atribui o logică tuturor lucrurilor care i se întîmplau era o greșeală. Închise ochii ca să nu mai vadă fulgerele și ploaia și începu să murmure, numai pentru ea, frînturi de rugăciuni, de fiecare dată cînd piciorul atingea pămîntul, încercînd să afle puțină alinare în ritmurile de mult uitate:

– Tatăl nostru, carele ești în ceruri, Sfințească-se numele tău ...și pe urmă: Iartă-ne nouă greșelile noastre, precum cum și noi iertăm greșiților noștri... Jeffers o împinse ceva mai tare și Anne icni. Da, gîndi, deși merg prin valea umbrelor morții, nu mi-e teama de rău...

– Vino odată! spuse Jeffers. Trebuie să fie chiar în fața noastră.

– Sfîntă Fecioară, de grație plină, binecuvîntat fie rodul pîntecelui tău. Sfîntă Fecioară, de grație plină, Sfîntă Fecioară, de grație plină, Sfîntă Fecioară, de grație plină, Sfîntă Fecioară, de grație plină...

– Hai odată, fir-ar să fie! Grăbește-te!

– Sfîntă Fecioară, Sfîntă Fecioară, Sfîntă Fecioară, degrațieplină, degrațieplină, Sfîntă Fecioară... Închise ochii în timp ce înainta, străduindu-se să nu se gîndească la nimic altceva decît la ploaie, la vînt și la apăsarea mîinii lui Douglas Jeffers pe brațul ei. Se întrebă dacă o s-o lege la ochi și o să-i ofere o ultimă țigară, ca la unele execuții militare. Lacrimile i se amestecau în voie cu ploaia care-i lovea fața.

Apoi, dintr-o dată, puse piciorul drept jos și pămîntul nisipos de sub el cedă și Anne alunecă înainte, căzînd. Fără să vrea, scoase un „Au!" cînd simți că se duce la vale, un sunet care exprima mai degrabă indignare decît durere. Se întoarse apoi spre Jeffers care se oprise, cu mîna streașină la ochi ca și cum s-ar fi ferit de soare, privind atent în jur.

– Fir-ar să fie! spuse el.

Lovi cu piciorul în nisipul murdar.

– La naiba! La naiba! La naiba!

Lovi din picioare într-un cerc mic, privind atent în depărtare. Lovi furios aerul din jur.

– Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

Anne nu îndrăzni să spună nimic.

Apoi Jeffers se întoarse şi se uită la ea.

Anne simţi cum i se taie răsuflarea

Atunci Jeffers izbucni în rîs. Rîsul lui crescu, ridicîndu-se o dată cu curenţii de aer şi părînd să se amestece cu vîntul şi cu tunetul.

Stătu lîngă ea cîteva clipe, rîzînd.

– Ei bine, spuse în cele din urmă, după ce se frecă la ochi. Ei bine, am dat-o rău în bară. Am nimerit în altă parte. Ţi-am spus că au trecut ani... Aici ar trebui să fie o salcie mare, mare de tot, şi nu e. Am greşit, probabil, drumul.

O ajută să se ridice.

– Înapoi la maşină, spuse.

– Asta-i tot? întrebă Anne. Pe loc îi păru rău că întrebase.

Jeffers însă nu păru să observe.

– Asta e, spuse. Îşi aruncă un braţ peste umerii ei şi o ajută să ajungă înapoi la maşină.

Interiorul strîmt al maşinii i se păru liniştitor. Jeffers îi dădu un prosop mic şi amîndoi încercară să se usuce cît mai bine. Jeffers rîdea în continuare, nu prea tare, ca şi cum ar fi fost teribil de amuzat. Porni maşina şi o luară înapoi, spre şosea.

– N-ai crede că o persoană ca mine poate să încurce lucrurile, nu-i aşa?

– Nu, răspunse.

– Vreau să spun, adăugă rînjind, că mă mîndresc pentru faptul că mă gîndesc la aproape tot. Nu las nimic la voia întîmplării. De aici se vede că pînă şi cele mai bine întocmite *planuri*...

Zîmbi.

– Nostim e că locul ăsta este cu-adevărat important pentru mine. Amintirea lui, cel puţin.

Zîmbi, conducînd încet.

– Mă rog, probabil că au trecut prea mulţi ani. Prea multe alte drumuri.

– Eu tot nu ştiu ce anume căutam, spuse Anne.

Şovăi, apoi ridică din umeri.

– Prima mea întîlnire, zise. Prima mea iubire adevărată.

– O fată?

– Bineînțeles.

Tăcu iar.

– Pe unul dintre drumurile astea nenorocite, care par toate la fel, spuse, e o salcie umbroasă, retrasă într-un tufăriș...

Anne aprobă din cap.

– Acolo am îngropat-o.

Cuvintele acestea le rosti cu o duritate bruscă, neașteptată, cumplită. Străpunseră inima Annei Hampton.

Simți că-i vine să verse, își strînse dinții și-i făcu disperată semn lui Jeffers. Opri mașina, înțelegînd imediat despre ce-i vorba, deschise iute portiera în partea lui și o trase peste banchetă, peste picioarele lui, ținîndu-i capul în ploaie, în timp ce ea vărsa cu violență, din rărunchi.

Noaptea se închidea în jurul lor pe drumul de întoarcere spre New Orleans. Restul după-amiezii îl petrecuseră într-o tăcere umedă, dar mintea lui Jeffers se umpluse de amintiri. Încerca să-și aducă aminte numele fetei. Știa că era un nume din sud, cum ar fi Billie Jo, sau Bobbi Jo și-și aminti rochia ei cu paiete, prea scurtă și prea strîmtă, care nu lăsa loc pentru prea multe dubii în legătură cu profesiunea ei. O agățase, străduindu-se să se abțină, știind ce va face, comportîndu-se dezinvolt și lăsînd-o să vadă un teanc de bancnote. La început, cînd pornise spre suburbiile orașului, fata protestase, dar își aminti că mai scosese o bancnotă de douăzeci de dolari și i-o vîrîse în decolteu, spunîndu-i că o să merite efortul. Fata trîncănise în continuare, accentul cîntat și stupiditatea cuvintelor ei întrerupîndu-i profunzimea gîndurilor așa că, în primul loc pustiu, oprise mașina, se întorsese spre ea și, în timp ce fata se lăsă pe spate, închizînd ochii, îi luase maul. Se îndreptase apoi spre locul pe care îl alesese pe hartă, cu nenorocitul lui de nume frănțuzit; pămîntul bun. Cît se ușor fusese să conducă în întunericul umed, singur cu gîndurile lui. Puțin îi păsa dacă fata era conștientă sau nu. Actul în sine îl intriga.

– Era o prostituată, spuse.

Anne Hampton încuviință, posomorîtă.

– Ce viaţă avea, de trebuia neapărat s-o trăiască? întrebă furios.

Anne nu răspunse.

– Eşti plină de idei învechite despre ce e drept şi ce nu e drept şi despre moralitate, spuse. Nu înţelegi, continuă după o clipă de tăcere. Se născuse ca să moară. Eu m-am născut ca să ucid. Nu era decît o simplă problemă de a ne găsi unul pe celălalt.

Anne se întoarse spre el şi dădu să spună ceva, dar se opri.

Vorbi el în locul ei:

– Vrei să spui că nu e bine să iei viaţa cuiva, aşa-i?

Anne încuviinţă.

– Poate că ai dreptate. Dar ce importanţă are?

Nu fu în stare să răspundă.

– Îţi spun eu: nici una.

Se uită din nou la ea.

– Guvernele ucid *din motive politice. Eu o fac din plăcere.* De fapt, *nici* nu sîntem chiar atît de diferiţi.

– Nu e aşa de simplu, spuse ea. Nu poate fi.

– Nu? Crezi că e greu să ucizi? Crezi că e al naibii de greu? Bine, spuse. Bine, fir-ar să fie. Bine.

Ploaia se trasformase în burniţă, dar făcea ca farurile maşinii să lase dîre în întunericul nopţii. Luminile din New Orleans licăreau în faţa lor şi Jeffers accelera, îndreptîndu-se spre ele. Nu spuse nimic cînd pătrunseră în oraş, lăsînd lămpile cu vapori de mercur să taie umbre lungi în noaptea tîrzie. Oraşul nu-i linişti teama, tot aşa cum nu i-o liniştiseră nici mlaştinile, şi deodată îşi dădu seama că, pentru cineva ca Jeffers, între oraş şi mlaştini nu era nici o deosebire. Se uită la el, la faţa şi maxilarele lui, şi simţi cum i se strînge stomacul.

Rătăciră în sus şi *în jos pe străzile oraşului.* Jeffers se uita afară pe fereastră, căutînd evident ceva, dar Anne nu-şi dădea seama ce anume. Apăsă brusc frîna şi trase maşina lîngă bordură.

– Crezi că e al naibii de greu, spuse furios. Nu e.

Cercetă strada în sus şi în jos, apoi băgă mîna în geanta în care-şi ţinea armele şi scoase revolverul cu ţeavă scurtă. I-l vîrî sub nas.

– Greu? Fii atentă. Deschide geamul. Se execută şi maşina se umplu imediat de o umiditate lipicioasă. O trecură fiorii. Nu ştia ce se întîmplă. Jeffers ieşi din maşină şi veni de partea ei. Se aplecă spre geam. Fii atentă, spuse. Anne încuviinţă.

Jeffers se îndepărtă puţin, Anne se uită după el şi văzu o formă cuibărită în intrarea întunecată a unei clădiri. Îl văzu pe Jeffers uitîndu-se din nou în susul şi-n josul străzii, traversînd apoi trotuarul.

Jeffers îl împinse pe vagabond cu piciorul.

– Scoală-te, bătrîne, spuse.

Omul, adormit încă, înalţă capul cărunt.

Jeffers se întoarse şi se uită la Anne Hampton. Fata văzu că vagabondul avea barbă şi că pe faţa lui se citea o curiozitate de om bătrîn. Nu părea furios că fusese trezit din somn, doar surprins. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui Jeffers, şi el o privi intens. Anne avu senzaţia că e prinsă într-un curent inexplicabil, care o rostogoleşte prin aer, o trage în jos cu o putere invizibilă. Îl văzu pe Jeffers întorcîndu-se din nou spre vagabond, care părea să încerce a găsi cuvinte din trecutul lui pierdut, ca să formuleze o întrebare.

– Noapte bună, bătrîne. Îmi pare rău că trebuie să se întîmple aşa, spuse Jeffers.

Se aplecă brusc şi, dintr-o singură mişcare prelinsă, vîrî ţeava revolverului în gura uşor căscată a bărbatului. Ridică apoi mîna stîngă ca să se ferească de o eventuală murdărie.

Pe urmă apăsă pe trăgaci.

Se auzi un singur pocnet înăbuşit şi omul păru că sare în aer, doar o dată, apoi se prăbuşi la loc, ca şi cum ar fi adormit din nou.

Anne Hampton deschise gura ca să ţipe, dar nu putu scoate nici un sunet.

Jeffers se dădu la o parte, privi din nou de-a lungul străzii şi se întoarse iute la maşină. Porniră încet, luară colţul, apoi cotiră iar, şi iar, şi iar, prin meandrele întunericului, singuri de tot.

– Ridică geamul, spuse Jeffers.

Mîna ei tremură pe mîner. Respira spasmodic. În loc de cuvinte, pe gură îi ieşeau nişte sunete ca nişte scîncete.

– Vezi cît e de uşor, spuse Jeffers.

Se uită la ea.

– A fost din vina ta, spuse.

Făcu o pauză.

– Dacă nu m-ai fi provocat, n-ar fi trebuit să fac un lucru atît de dezgustător.

Îi aruncă o privire iute, tăioasă.

– A fost din vina ta. Numai din vina ta. Ca şi cum tu ai fi luat revolverul şi ai fi apăsat pe trăgaci. Ca şi cum tu l-ai fi omorît. Ai fi luat o viaţă. Vezi? Acum eşti la fel ca mine. Înţelegi lucrul ăsta? Înţelegi, ucigaşo?

Anne Hampton aprobă din cap, incapabilă să plîngă.

– Cum te simţi, ucigaşo?

Nu izbuti să-şi găsească cuvintele şi el n-o sili.

Mergeau prin întinderea nemărginită a nopţii.

ŞAPTE

Neîncredere

12

Martin Jeffers trecu în grabă prin pavilionul C, pulpana albă a halatului fîlfîind în urma lui. Abia dacă-i recunoscu pe pacienţii care se dădeau greoi la o parte din drumul lui, ca nişte animale nevinovate rătăcind prin ogradă, făcînd loc pentru cel care mergea undeva anume. Reuşi să-i salute din cap pe cei pe care-i cunoştea, care-l întîmpinară cu obişnuitul sortiment de priviri, zîmbete, mîrîituri, şi, din cînd în cînd, cîte o înjurătură, situaţie obişnuită la pavilioanele ţinute sub cheie. Ştia că pasul lui grăbit va da naştere la discuţii; era inevitabil. Într-o lume în care domneşte rutina, orice comportament exprimînd o nevoie sau o forţă externă era motiv de discuţii, dezbateri şi de curiozitate fără margini.

Şi el era la fel de intrigat. Grăbindu-se, specula fără jenă eventualele motive ale vizitei inspectorului de la omucideri; reflecta trecîndu-i în revistă pe băieţii rătăciţi, încercînd să-şi aducă aminte dacă vreunul dintre ei pomenise că ar fi fost la Miami în ultimii ani, dacă vreunul dintre ei se arătase ciudat de refractar cînd fusese vorba despre vreun eveniment recent. Într-o societate care-şi cheltuia mare parte din energie pentru a ascunde anumite lucruri, Jeffers devenise expert în recunoaşterea a ceea ce era ascuns sau tabu. Îşi cercetă iute memoria, dar nu reuşi să găsească pe loc un răspuns. Se simţi cuprins de o bruscă tulburare; sintagma „inspector de la omucideri" avea în ea ceva special, o doză de mister şi de fascinaţie. Încercă să şi-o închipuie

pe femeia care ancheta o crimă şi se gîndi că trebuie să fie şleampătă, dură şi că ştie exact ce vrea. Se întrebă de ce credea că ideea anchetării unei morţi era de domeniul genului masculin; ca şi cum natura cadavrelor însîngerate şi sfîrtecate era inerent masculină, un delict ce ţinea, în mod ciudat, de zona partidelor de pocher şi a vestiarelor.

În gînd îi veniră nenumărate imagini de morţi subite, violente. Şi, în treacăt, portretul fratelui său, imaginîndu-şi-l în bluză de camuflaj şi pantaloni kaki, gata pentru una dintre desele lui călătorii spre un război, o catastrofă sau altă formă de reprezentare a nebuniei omeneşti.

Se gîndi la fotografiile fratelui său făcute la Saigon, Beirut şi în America Centrală. Una dintre ele îi apăru în faţă, aşa cum o văzuse într-unul dintre săptămînalele naţionale. Reprezenta un alt fotograf, stînd în mijlocul unui grup de cadavre la Jonestown, în Guyana. Verdele şi cafeniul intens al junglei formau ca un fel de fundal-cortină pentru bărbatul care părea cumva nelalocul lui în faţa vegetaţiei agăţătoare din spate. Fotograful avea nasul şi gura acoperite cu o basma roşie. Ajungea, dacă te uitai o clipă la fotografie, să-ţi dai seama că basmaua reprezenta o protecţie împotriva duhorii pe care o emanau cadavrele umflate de soare şi de moarte. Fotograful arăta cam aşa cum îşi închipuie un copil că arată un bătrîn *desperado* din vest, în blugi, cu cizme şi cămaşă din denim. Numai că în mîna fotografului, în locul unei arme, se afla un aparat de fotografiat. Iar în ochii lui citeai nedumerire

Şi un fel de tristeţe obosită. Fotografia lui Douglas Jeffers îşi prinsese concurentul într-un moment de nehotărîre, ca şi cum dezordinea morţii ar fi fost prea mult pentru el, neştiind prea bine ce imagine oribilă să mai atace. Era o viziune perfectă, gîndise Martin Jeffers cînd o văzuse pentru prima dată, ca şi acum, cînd îşi aduse aminte de ea: aceea a unui om civilizat aflat într-o lume preistorică, străduindu-se să înţeleagă un comportament ce ţinea de regnul animal, încercînd să-l prindă pentru consumul şi fascinaţia unei societăţi care, poate, e mai puţin ferită de aberaţii decît îi place lui să creadă.

Jeffers mergea repede, gîndindu-se cît de multe dintre fotografiile fratelui său erau despre moarte. Îşi dăduse seama că, individual, toate erau fascinante în felul lor. Căutăm veşnic, îşi spuse, să înţelegem comportamentul oamenilor, şi actul care ne sperie cel mai tare pe toţi e crima.

Dar există oare ceva mai obişnuit decît crima? se întrebă.

Şi nu sîntem oare cu toţii capabili de crimă?

Vorbea acum la fel ca fratele lui, gîndi. Scutură din cap şi ascultă zgomotul pe care pantofii lui îl făceau pe linoleumul lustruit al coridorului. Ei bine, unii dintre noi sînt cu mult mai capabili decît ceilalţi. În minte îi apărură chipurile băieţilor rătăciţi.

Vizita unui inspector nu era un lucru neobişnuit. Îşi aminti cîteva asemenea ocazii din ultimii ani, cînd primise o invitaţie similară şi fusese pus faţă în faţă cu cîte un bărbat cu ochii întunecaţi, monosilabic, care-i pusese întrebări din ce în ce mai concrete despre unul sau altul dintre membrii grupului supus terapiei. Capacitatea lui de a-i ajuta fusese, desigur, mult diminuată de etica medicală şi de conceptul de confidenţialitate în legătură cu pacientul. Îşi aminti de unul dintre inspectori, deosebit de insistent, care, după o conversaţie în care nu aflase mare lucru de la Jeffers, îl privise furios un timp, apoi îl întrebase: „– Tipul are un coleg de cameră? –Nu, răspunsese Jeffers. – E prieten cu cineva anume? – Păi da, îşi amintea Jeffers că spusese, are un prieten. – Lasă-mă să vorbesc cu el", zisese inspectorul.

Jeffers îşi aminti cum inspectorul se aşezase în faţa camaradului acelui suspect de crimă uitată. Inspectorul fusese direct, impresionant, fără să fie prea agresiv. Jeffers îşi aminti că se gîndise c-ar trebui să studieze modul de abordare al inspectorului, că erau unele momente în procesul terapeutic în care i-ar fi putut fi de ajutor. Îl impresionase faptul că, într-o oră, inspectorul obţinuse toate informaţiile de care avea nevoie de la acel bărbat, care era gata să vîndă viaţa prietenului său contra promisiunii unei reduceri de pedeapsă. Pe Jeffers nu-l deranjase. În fond, aşa mergeau lucrurile în lumea băieţilor rătăciţi, un loc al trocului, al afacerilor şi al minciunilor.

Trădarea era un mod de viață. Un lucru obișnuit. De rutină. Îl obseda ideea că viața nu era altceva decît o serie constantă de mici trădări, de minciuni meschine, de compromisuri permanente și de raționamente.

Se întrebă iar ce-o vrea femeia inspector. Complică lucrurile. Mare parte din munca pe care o făcuse cu băieții rătăciți avusese drept scop tocmai refacerea imaginii despre femeie ca individ, restabilirea ideii despre sexul opus care să nu se bazeze pe ura pe care o simțeau cu toții. Gîndul că una dintre potențialele lor victime vine acum să-l urmărească pe unul dintre ei era atît explozivă, atît de înspăimîntătoare, ca și cum una dintre temerile lor cele mai profunde și cele mai bine ascunse ar fi apărut dintr-un coșmar și ar fi bătut la ușa camerei de zi.

O să avem berechet despre ce să vorbim, gîndi. Asta era o parte din farmecul muncii lui: crearea unei valori terapeutice din legarea amintirilor de viața de zi cu zi.

Poate o invit să participe la o ședință, gîndi.

O să se sperie. O să vrea să-i aresteze pe toți.

Și o să-i sperie de moarte pe băieții rătăciți. Și așa, în ultima vreme au fost prea siguri de ei. Polițista le-ar putea oferi o infuzie necesară de realitate. I-ar mai zgîlțîi puțin, ar ajuta la o mai bună centrare a ședințelor, la aducerea lucrurilor înapoi în matcă.

Ideea îl făcu să rînjească și bătu tare la ușa pavilionului C, ca paznicul să-l lase să intre. Ușa scîrțîi cînd se deschise și, pentru o clipă, Jeffers gîndi că totul scîrțîie și se vaită în vechiul spital. Îi mulțumi paznicului, care rămase posomorît locului cînd trecu pe lîngă el. Jeffers o luă repede pe coridor și ajunse imediat în aripa administrației spitalului. Birourile erau mai frumoase, zugrăveala mai proaspătă, lumina soarelui nu mai purta cicatricele zăbrelelor metalice murdare de la ferestre.

Deschise ușa de la biroul administratorului. Secretara doctorului Harrison înălță privirea și îi făcu semn să intre în celălalt birou, ridicînd degetul ca și cum ar fi făcut autostopul.

– Sînt înăuntru și te așteaptă, spuse. Pe care dintre ei crezi că-l vrea?

– Într-un fel, probabil pe toți, răspunse Jeffers. Era o mică glumă și secretara rîse, făcîndu-i semn spre ușă.

Jeffers intră în celălalt birou. Mai întîi îl văzu pe doctorul Harrison, care se ridică încet de pe scaun, din spatele unui birou mare, cafeniu. Era un bărbat mai în vîrstă, cu părul cenușiu, prea sensibil pentru munca într-un spital de stat de boli mintale, prea bătrîn și prea obosit ca să mai încerce să dea lovitura. Lui Jeffers îi plăcea enorm, în ciuda lipsurilor lui ca manager. Doctorul Harrison îl salută din cap, după care, din priviri, îi făcu semn spre cealaltă persoană care tocmai se ridica de pe scaun.

Jeffers abia avu timp să-și facă o impresie. Imediat își dădu seama că femeia era cam de aceeași vîrstă cu el. Îi zări apoi părul castaniu-închis, rochia de mătase cam conservatoare, dar croită cu gust și silueta zveltă, înainte ca ochii ei să-l fixeze. I se părură negri și avu impresia că-l priveau cu rigiditate. Evaluarea masculină obișnuită, dacă era atrăgătoare sau nu, fu împiedicată de forța deosebită a privirii ei. Avu senzația neplăcută că era măsurat de un călău, care calcula cu ochi de expert cît de puternică trebuie să fie lovitura de topor ca să-i taie capul. Se simți imediat prost și se bîlbîi:

– Sînt doctorul Jeffers. Cu ce vă pot fi de folos...

Cuvintele înghețară în aer.

Mîna lui, întinsă să i-o strîngă, atîrnă o clipă înainte ca ea să și-o ridice, fără chef, pe a ei. Îi strînse mîna tare, poate prea tare. Apoi îi dădu drumul și el își lăsă mîna să cadă, în timp ce camera era inundată de o tăcere solidă, pe care Jeffers o compară cu un val de ceață rostogolindu-se dinspre ocean. Trecu un moment rece, descurajator, apoi încă unul, în timp ce ochii ei nu-i părăseau pe ai lui, fără să clipească.

Apoi vorbi cu o voce cu atît mai înspăimîntătoare cu cît Jeffers simțea controlul la care supunea fiecare cuvînt:

– Unde e fratele dumneavoastră?

Se blestemă imediat, cînd văzu amestecul de șoc și nedumerire ce trecu peste chipul lui. Știa că era inevitabil. Mai devreme, venind spre spital, se gîndise la sute de moduri de abordare, la zeci de gambituri de deschidere diferite, știind însă

tot timpul că atunci cînd îl va avea în față pe fratele ucigașului Susanei, o singură întrebare va avea sens pentru ea, și că nu va avea puterea să se abțină să n-o pună. În mintea inspectorului Mercedes Barren, întrebarea era radioactivă, strălucitoare, permanentă. Nu se îndoia că va primi răspunsul corect; cînd ești dispus să-ți petreci toată viața în căutarea unui răspuns, pînă la urmă, inevitabil, îl capeți.

Și atunci cînd îl voi căpăta, gîndise, voi fi pregătită.

O parte din ea, cea optimistă, sperase că îl va obține ușor. Nu avea încredere în acest optimism, dar știa că un atac frontal induce adesea un răspuns rapid, neplanificat, și te trezești spunînd ceva de genul: „Păi e la...", urmat de numele unui oraș, mainte ca forțele prudenței să pună stăpînire pe tine, urmate invariabil de: „De ce vreți să știți?" Văzu cum gura fratelui se deschide și buzele încep să formuleze un răspuns, încît se aplecă ușor în față, în așteptare, știind că se arăta prea interesată. Pe urmă, la fel de repede, bărbatul închise gura și privirea ei dură dădu de niște ochi la fel de reci.

Fir-ar să fie, își spuse. N-o să fie deloc ușor.

Fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar să fie.

În clipa aceea îl ura aproape la fel de mult cum îl ura pe bărbatul pe care îl vîna. Rude de sînge, gîndi. Între ei nu e decît un pas distanță.

Îl văzu cum înghite cu greu și cum se uită la directorul spitalului, ca și cum ar fi încercat să obțină cîteva momente din timpul prețios de care avea nevoie ca să facă ordine în ceea ce ea știa că trebuie să fie un torent de emoții. În frîntura aceea de timp simți că el folosea secundele cu răceală, ca un adevărat profesionist, ca să-și revină. Trebuie să fie obișnuit cu neașteptatul, gîndi. Probabil face parte din existența lui de zi cu zi. Știe cum să l manevreze. Își întoarse repede privirea spre ea și răspunse la tăcerea ei prin tăcere. Apoi, fără s-o scape din priviri, trase spre sine un scaun și se așeză cu grijă, ca și cum nu ar fi vrut să rupă legăturile electrice ce se formaseră în cămăruță. Își puse ostentativ picior peste picior și, cu un gest delicat, dezinvolt, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta, îi făcu semn să se așeze și

ea, aşa cum un profesor face semn unui elev prea nerăbdător, prea zelos.

Fir-ar să fie, îşi spuse Mercedes. Eram gata să pun mîna pe el.

Şi acum aproape c-a pus el mîna pe mine, gîndi.

Se aşează vizavi de fratele ucigaşului.

Martin Jeffers se străduia din greu să-şi ia un aer nonşalant, dezinteresat, cum făcea atunci cînd pe cîte un pacient îl lua gura pe dinainte şi mărturisea vreun lucru oribil. Dar în sinea lui simţea cum se sufocă, de parcă, cineva l-ar fi strîns de gît şi cum i se ridică perii de pe ceafă. Simţea sudoarea lipicioasă care-i apăruse brusc la subraţ şi în palme, dar nu îndrăznea să şi le şteargă de pantaloni.

Trăia un coşmar.

Nu-şi punea nici o întrebare; se concentrase în întregime asupra cererii ei, refuzînd să se angajeze în vreo extrapolare primejdioasă. Îl vrea pe Doug! gîndi. Apoi: ştiam eu! Apoi: de ce ştiai? Luptă împotriva tuturor ideilor ce se strecurau, nepoftite, în imaginaţia lui: spaimele copilăriei, grijile de adult.

Îşi dorea cu disperare să se poată apuca de ceva, de parcă ceva solid ar fi putut opri senzaţia de legănare din mintea lui. Dar mai ştia şi că inspectorul va observa şi dădu la o parte totul, de la groază la curiozitate, gîndind: Află. Nu spune nimic, află.

Trase adînc aer în piept. Îl ajută.

Îşi încrucişă picioarele, mişcîndu-se în scaun pînă găsi o poziţie relaxată, comodă.

Întinse mîna şi-şi aranjă una dintre şosete.

O duse apoi la buzunarul de la piept şi scoase un pix şi un carneţel. Lovi cu vîrful pixului hîrtia de cîteva ori, agale. Ridică apoi privirea şi, mobilizînd toată falsitatea şi toate minciunile de care era în stare, îi zîmbi inspectorului.

– Îmi pare rău, doamnă, dar nu v-am reţinut numele...

– Mercedes Barren.

Şi-l notă, simţind cum faptul că mîzgăleşte cuvinte pe o pagină îl linişteşte.

– De unde...

– Poliţia oraşului Miami.

– Aha, bine, spuse scriind în continuare. N-am fost niciodată la Miami. Dar am vrut întotdeauna să mă duc. Ştiţi, palmierii soarele, plajele. Cald tot timpul. Îmi place cum sună. Dar n-am ajuns niciodată.

– Fratele dumneavoastră a ajuns.

– Zău? Nu cred, dar recunosc că e greu să-i ţii urma. Şi, desigur, la Miami se petrec întotdeauna o mulţime de lucruri. Revolte, furturi de ambarcaţiuni, refugiaţi, genul ăsta de lucruri. Bănuiesc, deci, că s-ar putea. Ca să nu mai spun că el a fost, *mă* rog, se pare că a *fost pretutindeni*. E ceea ce se cheamă globe-trotter.

– A fost acolo anul trecut. În septembrie, la un meci de fotbal.

– La un meci de fotbal? Ştiţi, nu am impresia că-l interesează prea mult sportul...

– Trebuia să fotografieze un fundaş.

– Ah, vreţi să spuneţi că a fost cu treabă? Mă rog, aşa se poate...

Jeffers şovăi. Îşi lăsă privirea să rătăcească o clipă prin birou, ca să-şi revină. O secundă se gîndi că jocul lui n-o păcălea defel pe Mercedes. Se uită la ea şi văzu că nu i se mişcase nici măcar un muşchi de pe faţă. E tare încordată, gîndi. Foarte tare. Imediat se întrebă de ce. Majoritatea inspectorilor au chef de bîrfă, oricît de tensionată ar fi situaţia. Concentrează-te asupra întrebării, gîndi. Se simţi mai bine; tot îngrijorat, cu un sentiment *nedefinit şi ceţos de primejdie*, totuşi mai bine.

– Dar ce legătură e între un meci de fotbal şi...

– Uciderea unei tinere. Susan Lewis.

– Aha, înţeleg, spuse Martin Jeffers, dar bineînţeles că nu înţelegea nimic. Îşi notă în caietel numele şi luna. Apoi continuă:

– Ştiţi, doamnă inspector, nu pot să vă urmăresc. Ce aţi putea vrea de la fratele meu?

Răzbunare! răsună în capul lui Mercedes Barren, dar nu rosti cuvîntul. Respiră şi ea adînc, lăsîndu-se pe spate în scaun şi, înainte de a răspunde, îşi scoase şi ea carnetul şi pixul. Ştiu să joc, gîndi. Şi voi cîştiga.

– Aveţi dreptate, domnule doctor. Nici eu nu prea pot să mă urmăresc. Vorbi pe un ton modulat cu grijă, prefăcîndu-se uşor plictisită, străduindu-se să-şi înfrîneze intensitatea sentimentelor. Izbuti chiar să zîmbească slab şi să clatine repede din cap. Anchetez o crimă care a avut loc toamna trecută. În opt septembrie, mai precis. Avem motive să credem că fratele dumneavoastră ar fi putut fi martor. S-ar putea chiar să aibă fotografii ale crimei, care ne-ar fi de mare folos.

Considera folosirea pluralului maiestăţii ca fiind deosebit de eficientă. Era mulţumită de felul în care îşi formulase răspunsul, mai ales chestia cu fotografiile. Va da impresia că Douglas Jeffers poate ajuta poliţia. Poate va trezi simţul civic al fratelui. Dacă avea aşa ceva. Privi atent chipul doctorului, căutînd vreun semn de recunoaştere sau suspiciune. Părea că-şi cîntăreşte cu grijă fiecare cuvînt, îşi dădu ea seama. Se dojeni din nou în sinea ei. Încearcă să faci apel la sentimentele lui, gîndi. Asta-l va face să se deschidă. Dar înainte să poată continua, doctorul puse o întrebare.

– Drept să vă spun, tot nu înţeleg. Doug nu mi-a pomenit niciodată despre aşa ceva. Puteţi fi ceva mai explicită?

Nu-i făcu pe plac.

– Sînteţi apropiat de fratele dumneavoastră?

– Mă rog, doamnă, toţi fraţii sînt mai mult sau mai puţin apropiaţi. Cred că şi dumneavoastră aveţi familie şi ştiţi lucrul ăsta.

Nu mi-a răspuns, gîndi.

– Cînd l-aţi văzut ultima oară?

– Păi trebuie să fie ani de zile de cînd ne-am văzut cu adevărat...

– Marty, n-a fost Doug pe aici chiar săptămîna trecută? îl întrerupse doctorul Harrison.

Jeffers îşi dori să se poată uita urît la prietenul său, ca să-l facă să tacă, dar îşi dădu seama cît de primejdios ar fi fost s-o facă. Se străduia din răsputeri să înţeleagă ce insinua inspectorul. Nu avea deloc încredere în spusele ei, nici în zîmbetul fals şi degajarea pe care o afişa subit, ştiind doar cu certitudinea care vine dintr-o viaţă întreagă de teamă, că fratele lui dăduse de

bucluc, şi dracu' să-l ia dacă avea de gînd să facă buclucul şi mai mare.

– Aşa e, Jim, dar era în trecere, am luat doar prînzul împreună, pe fugă, înainte să plece mai departe. Nu prea semăna a vizită şi era pentru prima dată, după ani de zile, cînd îl vedeam. Nu cred că asta o interesează pe doamna inspector.

– Dar nu v-a spus unde se ducea? întrebă Mercedes.

Martin Jeffers simţi cum amintirile despre descrierea criptică pe care fratele său o făcuse planurilor lui de vacanţă îi mitraliază gîndurile. Şovăi, gîndindu-se: ce-a spus? Ce voia să spună? Jeffers ridică privirea şi văzu că intensitatea revenise în ochii inspectorului.

– Nu-mi aduc aminte s-o fi făcut, răspunse repede. Se înfurie imediat că se grăbise cu răspunsul.

Urmă o scurtă tăcere.

Mercedes Barren zîmbea. Nu credea nici o clipă în această negare.

Urmă o altă pauză, după care Jeffers mai puse o întrebare.

– Fără îndoială că aţi fost la agenţia fotografică. Nu v-au dat ei informaţiile de care aveţi nevoie? Ştiu că se străduiesc să fie cît mai bine informaţi despre locul unde se află angajaţii lor. Chiar şi atunci cînd îşi croiesc drum prin vreo junglă, cu o armată de gherilă...

– Nu ştiau... începu inspectorul Barren, apoi se opri la mijlocul frazei. Idioato! gîndi. Nu spune nimic! Înţepeni cînd văzu cum fratele asasinului îi soarbe cuvintele. Încercă s-o dreagă. Nu mi-au spus prea exact. Dar mi-au sugerat să iau legătura cu dumneavoastră, motiv pentru care mă aflu aici.

Tatonează terenul, gîndi Martin Jeffers. În ce măsură oare?

– Ştiţi, doamnă, chestia asta nu mi-e deloc clară. Veniţi aici şi întrebaţi de fratele meu, cu care n-am prea avut legături de *ani* de zile, pe care vreţi să-l vedeţi ca să-l întrebaţi despre o crimă pe care nu o specificaţi. Nu descrieţi deloc crima, ce credeţi că ar putea şti el despre ea. Lăsaţi să se înţeleagă că e important să luaţi imediat legătura cu el, dar nu explicaţi de ce. Nu ştiu ce să zic, doamnă. Nu cred că am luat-o pe drumul cel bun. Deloc.

Vreau, pe cît posibil, să cooperez cu autoritățile, numai că nu înțeleg.

– Îmi pare rău, domnule doctor. Nu vă pot da informații confidențiale.

Nu ținea, și ea știa acest lucru. Știa și care va fi răspunsul lui.

– Nu puteți? În cazul ăsta, și mie îmi pare foare rău.

Nu poți tu, nu pot nici eu, gîndi Jeffers.

Se priviră în tăcere.

Mercedes simți brusc că îi vine să țipe. O durea tot corpul. Am stricat totul, gîndi. Eram aproape, și am stricat totul. Are pașaport, și bani, și un frate care o să-l apere, fără să știe ce a făcut, și care o să-i spună că îl caută cineva și tipul o s-o întindă cît ai zice pește.

Martin Jeffers dorea să iasă din cameră cît mai repede cu putință. Ceva nu e deloc în regulă, își spuse. Avea nevoie să-și facă ordine în gînduri, dar își dădu pe loc seama că nu știa destul ca să poată măcar începe să înțeleagă. Mai realiză că trebuia să vorbească cu detectivul și se întrebă cum să facă pentru a ajunge în situația de a primi informații, fără ca el să dea vreuna. Se gîndi la prietenii lui psihanaliști. Ei ar ști, își spuse. Pune-o să se întindă pe canapea și așază-te în spatele ei. Îi veni să rîdă.

– Ce e atît de vesel? întrebă inspectorul Barren.

– O, nimic, mi-a venit ceva ciudat în minte, răspunse Jeffers.

– Mi-ar prinde bine o glumă, spuse ea cu amărăciune. De ce nu ne-o spuneți și nouă?

– Îmi pare rău, răspunse Jeffers. Nu intenționez să iau ușor...

– Bineînțeles că nu, îl întrerupse ea.

Își dădea seama că nu-l crede. În clipa aceea Jeffers o privi drept în ochi și înțelese că în joc era ceva mai mult. Nu putea spune cu precizie de unde pricepuse acest lucru. Poate unghiul în care își ținea trupul, înclinarea capului, intensitatea din priviri. Forța pe care o emana aproape că-l dădu peste cap.

E o femeie periculoasă, gîndi.

În clipa aceea, Mercedes era plină de ură. Știe ceva, gîndi, ceva mai important decît locul în care se află fratele lui. Știe despre fratele lui ceva ce nu va exprima în cuvinte. Așa că se

ascunde în spatele deşteptăciunii lui şi a tehnicii ăsteia fals psihiatrice.

N-o să-i ajute la nimic, gîndi.

Îl văzu pe Jeffers uitîndu-se la ceas, apoi la doctorul Harrison. Ştia exact ce va urma.

– Jim, am pacienţi programaţi toată după-amiaza...

Mercedes o luă înaintea directorului spitalului.

– La cît terminaţi?

– La cinci, spuse.

– Putem să ne întîlnim în biroul dumneavoastră sau preferaţi să vin la dumneavoastră acasă? Sau să mergem la un restaurant?

Nu oferi alte opţiuni.

– Credeţi că va dura mult? o întrebă.

Mercedes zîmbi, fără urmă de veselie. E al naibii de deştept, gîndi.

– Asta depinde de dumneavoastră.

Zîmbi şi el. Se eschivează. Atacă şi parează.

– Tot nu văd cum v-aş putea ajuta, dar ce-aţi zice dacă aţi veni la mine în birou imediat după ora cinci, să vedem dacă nu putem rezolva iute lucrurile.

– Vin negreşit.

Se ridicară amîndoi şi-şi strînseră mîinile.

– Nu întîrziaţi, spuse Jeffers.

– Eu nu întîrzii niciodată, răspunse ea.

Martin Jeffers închise bine uşa groasă în urma lui şi se uită prin birou, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă ceva care să-i explice hăţişul de sentimente care-l prinseseră în capcană. Simţea cum se apropie un moment de panică şi că e pe cale să facă un lucru nechibzuit, sub imperiul imaginilor legate de fratele său. Gîndi: are o umbră de răutate, asta o ştiu. Îşi aminti de un băiat din vecini, mereu pus pe ironii şi obscenităţi, care nu-l lăsa pe Doug în pace. Va fi o luptă dreaptă – erau cam de aceeaşi talie – toţi copiii din cartier erau de acord asupra acestui lucru. Dar nu fusese aşa. Doug îi pusese imediat piedică, trîntindu-şi adversarul brusc neajutorat pe spate, ca o broască testoasă răsturnată, şi începuse să-i tragă pumni băiatului, care

ţipa ca din gură de şarpe. Jeffers nu mai văzuse niciodată o asemenea furie, atît de puternică, atît de neînfrînată. Furia unui ucigaş, gîndi. Se încruntă: nu fi caraghios. Rareori îl mai văzuse pe Doug pierzîndu-şi controlul. Bineînţeles că negustorul lor de tată îl bătuse zdravăn, dar era de aşteptat. Bătaie pentru bătaie.

Privi în jurul lui şi se gîndi: Nu fi idiot. Nu mai emite ipoteze. Nu judeca. Nu presupune nimic.

Poate că spunea adevărul: un martor important, aşa susţinuse.

Îşi aminti iute de ochii inspectorului. Da' de unde! gîndi.

Se aşează greoi pe scaunul de la birou şi-l roti spre fereastră. Vedea frînturi de soare pătrunzînd printre şirurile de copaci înalţi care marcau terenul spitalului, aruncînd umbre şi lumină pe pajiştea bine întreţinută. Toţi îşi doreau să arate ca un campus, ca şi cum ar fi putut ascunde realitatea spitalului. Se uită cum, în depărtare, un om traversa zona cu iarbă, pe o maşină de tuns ca un tractor. O clipă avu impresia că putea simţi dulceaţa ierbii proaspăt tunse. Lucrul plăcut la spitalele de boli mintale de stat, gîndi Jeffers, era că, pe dinafară, erau bine întreţinute. Doar înăuntru vopseaua era scorojită, ca şi cum nefericirea nebuniei ar fi cojit-o de pe pereţi. Acelaşi lucru se petrecea şi cu oamenii.

Se întoarse cu spatele la fereastră şi se întrebă: de ce eşti atît de dispus să crezi ce-i mai rău despre fratele tău? Răspunse la întrebare într-un mod neştiinţific. Pentru că mă sperie. Întotdeauna m-a speriat. Întotdeauna, fratele meu a fost minunat şi, în acelaşi timp, înspăimîntător.

Ce-a făcut?

Jeffers goni gîndul aceasta din minte.

– Foarte bine, spuse cu voce tare. Foarte bine. Să vedem ce putem afla.

Ridică telefonul şi formă numărul surorilor de serviciu de la trei etaje diferite. Anulă programările din după-amiaza aceea cu trei pacienţi, spunînd că trebuie să plece din cauza unor probleme personale urgente. Şi-ar fi dorit să fie în stare să găsească o scuză mai bună, dîndu-şi seama că zvonurile şi bănuielile vor inunda secţia. Dădu din umeri. Îşi scoase apoi halatul alb de spital şi-şi luă jacheta sport, bej, din cuiul din spatele uşii.

Martin Jeffers încuie uşa biroului şi coborî iute scările din spate, spre parcarea medicilor.

Mercedes Barren dădu la maximum aerul condiţionat în maşina de închiriat şi se uită la ceas. Asta nu e o supraveghere adevărată, gîndi iritată. *Privi* spre uşa de intrare a spitalului. Şi chiar dacă ar ieşi, la ce ar servi să-l urmărească? Răspunse la propria-i întrebare: nu poţi să ştii, dacă nu încerci. Aşteptă, căutîndu-şi un loc mai bun pe banchetă, *încercînd* să scape de soarele care intra în valuri prin parbriz. Îşi mută privirea spre maşinile aliniate în parcarea medicilor, clar marcată printr-un indicator mare. Îşi dădu seama că printre ele nu se afla nici un Cadillac, lucru care spunea multe despre diferenţele dintre sectorul particular şi cel de stat în medicină.

Nu era total nemulţumită de modul în care decursese prima întîlnire. Dar în primul rînd o îngrijora bănuiala că fratele ucigaşului va intra în panică şi va încerca să ia imediat legătura cu Douglas Jeffers. Bănuia însă că n-o va face. Cu siguranţă că va aştepta pînă după întîlnirea pe care o fixaseră. Se va arăta discret şi evaziv, încercînd să scoată cît mai multe informaţii de la ea. E fratele mai mic, îşi spuse. Va simţi nevoia să fie mai sigur pe el, înainte să-l caute.

Mercedes închise ochii şi simţi cum transpiraţia i se adună pe buza de sus. Gustul umed şi sărat îi aminti de zilele de vară fără griji. Se întrebă de cîte ori venise, împreună cu John Barren, cu maşina, la cîţiva kilometri de Spitalul de Psihiatrie Trenton. De multe ori. Era ciudat că se afla atît de aproape de casă. *Îşi amintea cum conducea* de-a lungul rîului Delaware, în timp ce soarele îşi croia drum printre ramurile înfrunzite ce atîrnau deasupra lor, spre un meci sau o petrecere, fără griji, înconjurată de prieteni, ghemuită sub aripa ocrotitoare a iubitului ei.

Amintirea plăcută se evaporă în soarele amiezii.

Acum sînt singură, gîndi.

Dacă vrei alinare, îşi spuse, alină-te singură. Îşi împietri inima şi chipul, privind afară prin strălucirea soarelui ce izbea în parbriz.

Încremeni brusc.

Îl văzu pe fratele ucigașului trecînd repede prin fața ochilor ei, spre mașina lui. Fir-ar să fie, gîndi. Face o mișcare.

Așteptă pînă se strecură la volan, porni motorul și ieși din parcare. Își stăpîni dorința de a se grăbi, de a se lipi imediat de el, ca o lipitoare. Lăsă să treacă ceva timp pînă ce porni, destul de departe de el, urmărindu-l cu grijă, atît de departe cît să nu-l scape din ochi.

Martin Jeffers își imagina că inspectorul e undeva, în urma lui, dar puțin îi păsa. Dacă vrea să-și piardă timpul, n-are decît. Știa că poate scăpa de ea în orice punct al străzilor din centrul ca un labirint al orașului Trenton. Chiar așa și intenționa să facă la un moment dat, cînd nu va fi chiar atît de evident.

Merse paralel cu rîul Delaware, privindu-l aproape tot timpul. I se părea întunecat și primejdios; din loc în loc, avea cataracte ce măturau apa înspumată peste vîrfuri de stîncă. Apoi coti și, în depărtare, zări luciul cupolei aurite a primăriei. Manevră mașina prin mijlocul circulației, îndepărtîndu-se de rîu, trecînd printre clădirile cenușii care adăposteau birourile diferitelor departamente guvernamentale. Viră pe State Street, mărginită de copaci, cu clădiri din piatră cafenie de o parte, trecu de peluză și de intrarea de marmură a primăriei. Chiar în capătul străzii era un loc de parcare liber și-și parcă iute mașina. Verifică în oglinda retrovizoare dacă nu cumva se vede inspectorul. Nu se vedea, dar și de data asta își închipui că era în spatele lui. Dădu din umeri, încuie mașina și porni spre intarea principală a primăriei.

Înăuntru, pe podea, era încrustată schema statului. Era răcoare, destul de întuneric, și pașii vizitatorilor și ai funcționarilor care umblau prin clădire stîmeau un ușor ecou. Într-un colț văzu o clasă a unei școli de vară, ascultîndu-l pe profesor înșirînd evenimente din New Jersey. De partea cealaltă a holului putea zări un jandarm, în haina albastră-deschis a statului New Jersey, care păzea intrarea în birourile guvernatorului. Citea o revistă. Jeffers traversă iute holul și coborî cîteva trepte, spre un pasaj subteran care ducea la Muzeul Statului New Jersey. Era pustiu și tăcut și Jeffers mergea repede, pantofii lui bocănind pe coridor. Găsi treptele care duceau sus și le urcă repede.

Dădu de o bibliotecară. Îi arată legitimaţia şi bibliotecara şopti:

– Cu ce vă pot ajuta, domnule doctor?

– Aş dori să mă uit prin toate ziarele pe care le aveţi din septembrie anul trecut, şopti el. Bibliotecara era o tînără cu un păr negru care-i aluneca pe umeri. Încuviinţă din cap.

– Avem ziarul *Trenton Times, New York Times* şi *The Trentonian*, pe microfilm.

– Pot să le văd pe toate?

Zîmbi, poate ceva mai mult decît ar fi fost nevoie. Jeffers se simţi atras de fată, dar renunţă imediat.

– Bineînţeles. Veniţi cu mine la aparat.

Lîngă fişier se afla un şir de aparate de citit microfilme. Tînăra femeie îl conduse pe Jeffers la un scaun, după care se îndepărtă pentru o clipă. Cînd se întoarse, aducea trei cutii mici. Scoase primul film şi îi arătă lui Jeffers cum să-l încarce în aparat. Mîinile lor se atinseră în treacăt. Jeffers îi mulţumi, dînd din cap, dar gîndindu-se numai la ce căuta aici.

În *New York Times* găsi, într-un colţ de pagină, mai spre coadă, un articol de trei paragrafe al agenţiei Associated Press:

UCIGAŞUL DIN CAMPUSUL DE LA MIAMI REVENDICĂ O A CINCEA VICTIMĂ

MIAMI, 9 septembrie (AP) – o studentă de optsprezece ani de la Universitatea din Miami a fost descoperită omorîtă sîmbătă, aparent cea de-a cincea victimă a unui ucigaş pe care poliţia l-a poreclit „ucigaşul din Campus". Susan Lewis, fiica unui contabil din Ardmore, Pennsylvania, studentă în anul doi la Studii oceanografice, a fost găsită în Parcul Matheson-Hammock la cîteva ore după ce dispăruse de la o petrecere ce avea loc la uniunea studenţilor din Universitate. A fost bătută, strangulată şi violată, spune poliţia. Poliţia mai spune că s-ar putea să fie cea de-a cincea victimă a unui ucigaş care a atacat un număr de facultăţi din zona South Florida.

Asta era tot. Spaţiul nu prisosea la *Times*, gîndi Jeffers. Citi articolul de două ori. Scoase apoi microfilmul şi începu să caute

în *Trenton Times*. Nu-i trebui mult ca să găsească un anunț mortuar în ediția din Bucks County a ziarului.

„... În urma ei au rămas, citi el, părinții, un frate mai mic, Michael, o mătușă, Mercedes Barren din Miami Beach, și numeroși veri. Familia cere ca, în loc de flori, să fie făcute donații Societății Cousteau."

Îl citi din nou.

Asta explică multe, gîndi.

Îi veni o altă idee. Se duse din nou la bibliotecara de la ghișeu și-i dădu microfilmele înapoi.

– S-ar putea, întrebă zîmbind, să aflu dacă au mai existat și alte articole pe un anumit subiect? Adică dacă pot să vă dau un nume și dumneavoastră să verificați dacă n-au mai apărut și alte articole mai recente?

Fata clătină din cap.

– Dacă ar fi fost o bibliotecă specializată pe ziare, s-ar fi putut. Așa sînt fișate acolo subiectele. Ar fi ușor. Dar noi nu sîntem utilați cu calculatoare în scopul ăsta. *Times* publică anual un index al articolelor, dar pe anul ăsta n-a apărut încă. Ce anume vă interesează?

Strînse din umeri, hotărîndu-se brusc să se ducă la unul dintre ziarele locale și să vadă dacă nu izbutește să-i convingă să-l lase să se uite în sistemul lor de fișare.

– O, nu-i chiar atît de important, spuse. Doar o crimă din Florida.

– Care anume? întrebă bibliotecara.

– Un oarecare ucigaș din Campus.

– Ah, spuse fata zîmbind. L-au prins. Îmi amintesc că am citit în presă. Se strîmbă. Un nemernic. Aproape la fel de ticălos ca tipul ăla, Bundy.

– L-au prins?

– Da, toamna trecută. Îmi amintesc pentru că sora mea trebuia să se ducă la Universitatea din South Florida și pe urmă s-a răzgîndit, ca după aia să se răzgîndească din nou, fiindcă l-au prins. E la pușcărie.

Lui Martin Jeffers îi mai trebui o jumătate de oră ca să găsească scurta poveste despre arestarea lui Sadegh Rhotzbadegh

în *New York Times* şi versiuni ceva mai ample în ambele ziare din Trenton. Le citi cu atenţie, întipărindu-şi informaţiile în minte. Făcu apoi fotocopii ale articolelor.

Îi mulţumi călduros bibliotecarei. Păru dezamăgită că nu-i cere numărul de telefon. Izbuti să-i zîmbească palid, încercînd, printr-o privire, să-i spună că nu ceruse niciodată numărul de telefon al nimănui, lucru adevărat de altfel. Îşi lăsă apoi gîndurile să rătăcească în altă direcţie, uitînd pe loc dezamăgirea de pe faţa tinerei femei. Îşi organiză gîndurile, străduindu-se să-şi planifice următorul pas, încercînd să prelucreze în minte ce aflase, să creeze o imagine credibilă, care să ducă, în mintea lui, la o explicaţie a faptului că mătuşa victimei unei crime doreşte brusc să stea de vorbă cu el despre fratele lui.

Ştia că răspunsul cel mai normal ar fi să se arate jignit. Ar putea să strige: De ce mă deranjezi? Ce înseamnă asta? Ce legătură am eu cu crima respectivă? Cine e şeful dumitale?

Ştia că nu va reuşi s-o facă să renunţe.

Se uită la fotocopii. UCIGAŞUL DIN CAMPUS ARESTAT LA MIAMI: ACUZAT DE O SERIE DE CRIME. L-au prins, gîndi. Şi-atunci ce legătură are Doug cu chestia asta?

Refuză să răspundă la propria lui întrebare. Inima i se umplu de frică, o senzaţie neplăcută, neliniştitoare. Gîndi c-ar trebui să se bucure de cele aflate din ziare, dar nu se bucura. Era din ce în ce mai nervos. Simţea cum primejdia îl ameninţă din toate părţile, ca şi cum fiecare pas, fiecare gest, fiecare mişcare erau supuse întîmplării.

Se întoarse iute la maşină, gîndind: A venit momentul să scap de inspector. Era conştient că nu are vreun motiv deosebit ca s-o facă, doar nevoia uriaşă de a şti că era singur cu temerile lui. Nu credea că va putea face faţă plusului de presiune pe care-l reprezenta faptul că se ştia urmărit de ea. Avea nevoie să fie total, absolut singur.

Luă un viraj brusc pe Broad Street, apoi vîră iute la stînga şi pe urmă la dreapta, în jos pe Perry Street, pe lîngă birourile ziarului *Times* din Trenton. Acceleră pe o bretea spre şoseaua numărul Unu, apoi, la fel de repede, intră pe Olden Avenue. Chiar la capătul străzii făcu o întoarcere neregulamentară în U

şi porni înapoi de unde venise. Avu impresia c-o vede pe Mercedes, prinsă în mijlocul circulaţiei, şi acceleră.

Martin Jeffers încercă să-şi disece sentimentele. Într-un fel, gîndi, e o copilărie să încerc să scap de ea. Era conştient de asta, dar voia să rumege la ce aflase şi-şi dorea s-o facă în singurătate. O luă înapoi spre spital, încetinind, încercînd să aranjeze pe compartimente informaţiile culese.

Ştia că nu-l mai urmărea. Zona centrală a Trentonului era un labirint de străzi şi construcţii, destul de intimidant pentru localnici, fără speranţă pentru cei neiniţiaţi. Probabil că Miami, gîndi el, are numai bulevarde, străzi largi cu trei benzi de circulaţie, nu încurcătura îmbîrligată a unui oraş vechi din nord-est, oraş care se agaţă de viaţă şi de supravieţuire. Şi-o imagină pe Mercedes, prezenţa ei rece, stilată, topindu-se în încurcătura de maşini, autobuze şi echipe care reparau drumurile. Se miră că nu i se părea destul de amuzant.

Şi, în acelaşi timp, tot nu era în stare să scape de presimţirea care-l urmărea cu mai multă insistenţă decît poliţista.

Ea, desigur, era la vreo sută de metri în urma lui, cu ochii fixaţi înainte, cu mintea întunecată de mînie.

La cinci şi cinci minute, inspectorul Mercedes Barren bătu la uşa biroului doctorului Martin Jeffers. O lăsă imediat să intre în biroul strîmt, făcîndu-i semn să ia loc pe un scaun. Se aşeză, punînd poşeta pe jos şi mica servietă din piele în poală. Aruncă iute o privire în jur, cercetînd din ochi şirurile de cărţi, teancurile de hîrtii, cele două afişe înrămate care încercau, fără succes, să decoreze camera. Îşi spuse în gînd: „Nu te lăsa dusă; are, probabil, o minte la fel de organizată ca a fratelui său".

Jeffers muşcă din capătul unui creion, înainte să vorbească.

– Aşadar, doamnă inspector, aţi venit tot drumul de la Miami, şi mie tot nu mi-e clar de ce trebuie neapărat să-l vedeţi pe fratele meu.

Înainte să-i răspundă, Mercedes şovăi.

– Aşa cum v-am mai spus, fratele dumneavoastră e un martor important într-o anchetă legată de o crimă.

– Puteţi să-mi explicaţi exact cum anume?

– Aţi luat azi legătura cu el?

– Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

– Răspundeţi mai întîi dumneavoastră la întrebarea mea, domnule doctor, felul dumneavoastră evaziv de a lua lucrurile e enervant. Sînt un poliţist care anchetează o crimă. Nu e nevoie să mă explic pentru ca să vă obţin cooperarea. Dacă e nevoie, mă pot duce la şefii dumneavoastră.

Era un bluf. Mercedes ştia că el ştie acest lucru.

– Şi dacă v-aş spune să vă duceţi.

– M-aş duce.

Jeffers aprobă din cap.

– Vă cred în stare.

Mercedes atacă din nou:

– Aţi vorbit astăzi cu el?

– Nu.

Şovăiră amîndoi.

– V-am răspuns sincer, continuă. N-am luat azi legătura cu el. Şi vă mai dau un răspuns la fel de sincer: Nu ştiu cum să iau legătura cu el.

– Nu vă cred.

Strînse din umeri.

– Credeţi ce vreţi.

Tăcură din nou.

– Bine, spuse ea după o clipă. Cred că fratele dumneavoastră deţine informaţii despre o crimă. V-am mai spus. Nu ştiu cît de mult e implicat. Tocmai de aceea vreau să discut cu el.

– E suspect?

– *De ce mă întrebaţi?*

– Doamnă inspector Barren, dacă vreţi să vă răspund la întrebări, aţi face mai bine să răspundeţi şi dumneavoastră la vreo două dintre întrebările mele.

Mintea ei gonea, încercînd să despartă minciunile mici de cele mari, să traseze o rută cît de cît verosimilă, destul ca să cîştige sprijinul doctorului.

– Nu pot spune dacă e sau nu suspect. O probă, cea care ne-a dus pe urma lui, a fost găsită la locul crimei. S-ar putea să aibă o

explicație cît se poate de simplă. S-ar putea să nu aibă. Tocmai asta am venit să aflu aici.

Martin Jeffers încuviință din cap. Încerca să-și dea seama dacă spunea, măcar în parte, adevărul. E mai ușor cu cei care comit delicte sexuale, gîndi obosit.

– Ce fel de probă?

Mercedes clătină din cap.

– Bine, spuse el, delictul e...

– Crimă.

Și implicarea dumneavoastră...

– Sînt polițist...

Scoase una dintre fotocopiile cu necrologul Susanei și o împinse peste birou, spre ea. Vocea lui exprima o antipatie rece.

– Urăsc minciunile, doamnă inspector. Meseria mea, toată ființa mea sînt dedicate găsirii anumitor tipuri de adevăruri fundamentale. Consider o insultă la adresa mea faptul că ați venit aici ca să mă mințiți.

Gîndi că spusele lui sunau pompos și se înfurie. Nu era pregătit pentru răspunsul ei. Se așteptase să adopte o poziție diametral opusă, să se simtă pusă la punct sau jignită. Nu era nici una, nici alta.

– Vă insult? întrebă cu o voce joasă, înspăimîntătoare. Continuă fără să aștepte răspunsul. Și aveți tupeul să-mi țineți un discurs despre adevăr? În timp ce stați aici, mulțumit de sine, jucîndu-vă și tăinuind locul unde se ascunde fratele dumneavoastră. Foarte bine. Mai întîi să-mi spuneți că nu-l credeți pe fratele dumneavoastră în stare de așa ceva.

Scotoci febril în servietă și, în cele din urmă, scoase una dintre fotografiile de la locul crimei și o aruncă pe birou.

Jeffers o dădu la o parte, fără să se uite la ea.

– Nu încercați să mă șocați, spuse.

– Nici nu încerc.

Își dădu seama că vorbele ei aveau forța unor țipete, deși nu ridicase nici o singură dată vocea. Luă fotografia și se uită la ea.

– Îmi pare rău pentru dumneavoastră, spuse.

Gîndurile lui însă erau prinse într-un vîrtej alunecos de teamă. Fotografia semăna cu o schiță de Goya, fiecare umbră

ascunzînd ceva de groază, fiecare linie emanînd un sentiment de oroare. O văzu pe tînăra femeie întinsă, moartă, mutilată. Se gîndi o clipă la momentul în care, la facultatea de medicină, văzuse primul cadavru. Se aşteptase la cineva, la ceva bătrîn, obosit, deformat de vîrstă şi boală. Dar primul lui cadavru fusese o prostituată de şaisprezece ani, care, într-o noapte cu ghinion, luase o supradoză de drog. Privise ochii morţi ai fetei şi nu fusese în stare să se atingă de ea. Mîinile îi tremurau, la fel şi vocea. O clipă crezu că va leşina. Se întorsese cu spatele, trăgînd aer în plămîni, gîfîind. Îi trebuise toată forţa de care era în stare ca să se ducă la profesorul de anatomie şi să ceară să-l treacă la un alt cadavru. Îşi aminti cum schimbase locul cu un alt student – un tip dezgustător, care remarcase „Mişto ţîţe", cît mînuia bisturiul. Jeffers încă mai vedea cadavrul beţivului în vîrstă care-i fusese repartizat, încă îşi mai amintea cum înainte de a înfige bisturiul în pieptul fără păr al bărbatului, îi venise să îmbrăţişeze forma aceea scheletică şi să-i mulţumească pentru faptul că-l salvase de o parte din spaimele lui.

Privi din nou fotografia şi se gîndi la fata întinsă pe masă.

– N-aş fi niciodată în stare, spuse încet.

O clipă, nu-şi dădu seama ce spusese.

Mercedes însă îşi dădu. Încremeni. Se strădui să se controleze mai bine.

Lăsă tăcerea să se ridice în jurul lor, înainte de a o sparge, încet, cu o întrebare simplă:

– Dar fratele dumneavoastră?

Jeffers simţi cum i se strînge stomacul. Se stăpîni cu greu şi se retrase în spatele tonului pur profesional.

– Nu cred că fratele meu e în stare de una ca asta, doamnă inspector. Nu pot să cred. Nu vreau să cred. Nu cred. Dumneavoastră vorbiţi aici despre o sălbăticie, hm, dezgustătoare, condamnabilă, ştiu şi eu cum să-i mai spun. Simplul fapt că mă întrebaţi e o insultă.

Mercedes se uită fix la el.

– Chiar aşa? întrebă amabil.

Reuşi să scoată un sunet dispreţuitor, neconvingător, şi să dea neputincios din mînă.

– Presupuneţi, de dragul conversaţiei, că...

O întrerupse.

– Nu presupun nimic. Nu vreau să mă joc cu ipoteze. Fratele meu e un fotograf celebru. Este unul dintre liber-profesioniştii din presă cei mai căutaţi în zilele noastre. Călătoreşte în toată lumea. Lucrările lui apar în toate marile publicaţii. E onorat şi respectat. E un artist. În toate sensurile cuvîntului, doamnă inspector. Un artist.

– Nu v-am întrebat care sînt calităţile lui profesionale.

Jeffers şovăi, înainte să adauge:

– Dar e important să vă daţi seama că nu aveţi de-a face cu un, cu un...

– Oarecare? i-o tăie ea.

– Mă rog, aprobă el.

Vocea ei se încărcă cu o notă de furie.

– Credeţi că un om oarecare poate face una ca asta?

Simţi că ameţeşte.

– M-aţi înţeles greşit.

– Nu, nu v-am înţeles greşit. Nici vorbă.

Îl privi fix şi el se folosi de acest moment ca să încerce să capete o anume detaşare. Hotărî să atace.

– Bănuiesc că asta e ceea ce numiţi o investigaţie de rutină?

– Da. Nu...

– Decideţi-vă.

– Nu e de rutină.

– Nici n-ar putea să fie, nu-i aşa? Nu atunci cînd victima e nepoata dumneavoastră.

– Exact.

– În cazul ăsta, vă rog să-mi explicaţi de ce vă aflaţi aici, încercînd să faceţi o legătură între fratele meu şi o crimă care a fost deja rezolvată?

Îi aruncă o nouă fotocopie, cea a articolului din ziar. Mercedes o privi iute, apoi o împinse deoparte.

– Moartea Susanei Lewis nu a fost rezolvată. A fost doar atribuită bărbatului aceluia. Am dovezi care indică limpede că nu el a comis crima.

– Vreţi să mi le spuneţi şi mie?

– Nu.

– Nici nu credeam c-o s-o faceţi.

– Dovada e doar un amănunt.

– Mi-am închipuit. Căci dacă ar fi fost mai mult decît o suspiciune, aţi fi încercat deja să mă terorizaţi.

Era adevărat. Aprobă din cap.

– Aveţi dreptate, domnule doctor.

Jeffers nu continuă imediat. Se simţea mai puternic, mai agresiv. Reveni, de bine de rău, la modul de abordare profesional.

– V-aş ruga să mă lămuriţi. Mătuşa victimei unui omor vine aici, încercînd să facă o legătură între fratele meu şi o crimă care a fost soluţionată. De ce nu mi s-ar părea neobişnuit şi nu m-aş simţi dezorientat?

Privi peste birou la inspector şi-şi dădu seama că în ochii ei apăruse ceva nou. Părea că lucesc. Îşi mai dădu seama şi că toată pedanteria lui era inutilă. După o tăcere, Mercedes răspunse cu o voce ciudat de profundă, de egală.

– Aveţi toate motivele, spuse.

Făcu o nouă pauză, înainte să continue.

– Dar dacă a fost chiar atît de al naibii de surprinzător să auziţi că fratele dumneavoastră e căutat în legătură cu o crimă, de ce nu m-aţi dat pe uşă afară?

Îl privi drept în faţă, cu o privire dură, neiertătoare.

– De ce n-aţi fost şocat? De ce nu v-a pierit graiul? De ce n-aţi fost uluit?

Respiră egal.

– Ştiu de ce, continuă calm, înspăimîntător. Pentru că nu v-a surprins cînd aţi auzit. Deloc, fir-ar să fie!

Şovăi din nou, cînd observă efectul pe care cuvintele ei îl avură asupra lui.

– Pentru că a trecut ceva timp de cînd vă aşteptaţi să auziţi exact una ca asta, nu-i aşa?

Cuvintele ei erau ca nişte gloanţe ce căutau inima lui Jeffers. Îşi forţă mintea să se golească de orice gînd, să nu accepte întrebările pe care i le aruncase, negîndu-şi, în acelaşi timp, propria imaginaţie.

Se ridică şi se duse la fereastră.

Mercedes rămase locului, privindu-l.

Seara de vară se lăsase peste pămînt. Amurgul părea cenuşiu. Jeffers gîndi că era ora din zi care semăna cel mai bine cu primele momente după un coşmar, cînd nu eşti sigur dacă te

afli în siguranță, treaz în patul tău, sau mai dormi încă, prins în capcana visului.

Trase foarte adînc aer în piept. Îl lăsă să iasă încet, apoi inspiră din nou. Își strigă în gînd: Controlează-te! Nu lăsa să se vadă nimic!

Știa însă că acest lucru nu era cu putință.

– Spusele dumneavoastră sînt pure provocări. Cred că ar fi mai bine dacă am continua conversația mîine...

Era o dovadă de slăbiciune și nu avea nici un efect, dar îi trebuia timp. Insistă! își spuse.

Mercedes începu să spună ceva, iar el veni iute de la fereastră și ridică mîna.

– Mîine! Mîine, fir-ar a naibii! Mîine!

Mercedes încuviință din cap.

– După ședința de terapie în grup, cam pe la ora prînzului.

– Bine.

Făcu o pauză înainte să întrebe:

– N-o anulați, cum ați făcut și cu programările de azi?

Se uită urît la ea. Nu-i răspunse.

– Foarte bine, zise Mercedes. Iau tăcerea dumneavoastră drept o negație.

Se ridică și se uită la el.

– N-o să-l chemați?

– V-am spus că nu pot. Văzu că Jeffers luptă să-și păstreze calmul. Cît e de fragil, gîndi brusc. Se întrebă cum ar putea folosi acest lucru în avantajul ei.

– Să presupunem că vă cheamă el? Să presupunem că se întîmplă... ce-o să-i spuneți?

– N-o să mă cheme.

– Ar putea.

– Am spus că n-o să mă cheme.

– Dar dacă o face?

– E fratele meu. Aș vorbi cu el.

– Ce i-ați spune?

Jeffers scutură furios din cap.

– E fratele meu.

OPT

Alte locuri întunecoase

13

Mergeau spre nord, paralel cu fluviul Mississippi.

Douglas Jeffers îi spunea „puternicul Miss-sah-sip" şi-i ţinu Annei Hampton o scurtă prelegere despre Mark Twain. Fu vizibil dezamăgit cînd află că citise doar *Tom Sawyer*, şi asta în ultimii ani de liceu. Era necultivată, îi spuse cu amărăciune. Dacă nu ştia de Huck, zise, nu ştia nimic. Cu siguranţă că-i va fi mult mai greu să-l înţeleagă pe el.

– Huck e America, insistă Jeffers. Eu sînt America. Anne nu răspunse, dar îşi notă spusele lui în caiet.

Jeffers vorbea încet. Adoptă apoi un ton pedant, profesoral, şi-i spuse că fluviul fusese cîndva cel mai important drum comercial al naţiunii, punctul de reper al cuceririi vestului, că trecea prin inima Americii, purtînd pe apele lui politică, cultură, civilizaţie şi mijloace de subzistenţă. Să înţelegi fluviul, zise el, înseamnă să înţelegi cum s-a format America. Îi spuse că acelaşi lucru era valabil şi pentru oameni; era de-ajuns să afli ce fluviu curge printr-un bărbat, printr-o femeie şi să-l urmezi pînă la vărsare, ca să înţelegi cu cine aveai de-a face. Anne părea zăpăcită şi deodată Jeffers strigă la ea:

– Vorbesc despre mine, fir-ar să fie! Nu pricepi ce vreau să spun? Mă străduiesc să te învăţ lucruri pe care nimeni, nimeni pe lume nu le ştie! Nu sta ca o proastă! Anne se chirci, aşteptînd lovitura, dar aceasta nu veni, deşi îi văzu mîna strîngîndu-se pumn. Apoi, după o scurtă pauză, continuă să mediteze la fluviu.

Din cînd în cînd, maşina se apropia destul de mult de el ca Anne să poată vedea suprafaţa largă, strălucitoare, reflectînd lumina zilei, apa ce curgea neîntrerupt, constant spre golful ce se întindea în urma lor. Douglas insista ca ea să-i noteze divagaţiile, aproape cuvînt cu cuvînt, spunînd că într-o zi îşi va da seama de valoarea ce zăcea în frazele şi crîmpeiele acelea de gînd şi-i va fi recunoscătoare că izbutise să le noteze ca lumea.

Nu înţelegea ce voia să spună, dar în ultimele zile descoperise că, atunci cînd el vorbea, oricît de vag, despre viitor, se simţea mai liniştită, ca şi cum ar fi existat o lume ce se întindea dincolo de geamurile maşinii ce înainta cu viteză prin ţară, o viaţă pe care nici măcar Douglas Jeffers nu o putea atinge. Îl asculta, mîzgălind litere, formînd cuvinte cît putea ea de repede.

Cînd îi cerea să citească ce scrisese, îl asculta.

Îi cerea să facă o mică corectură, apoi să adauge ceva. Îl asculta.

Asculta orice-ar fi zis. Nici nu-i trecea prin gînd să-i refuze ceva.

Trecuseră mai multe nopţi – îi era greu să-şi dea seama cîte anume – de cînd îl împuşcase pe vagabond. De cînd l-am împuşcat pe vagabond, gîndi. Apoi: Nu, de cînd *noi* l-am împuşcat pe vagabond. Fiecare noapte şi-o petrecuseră în cîte un motel oarecare la marginea autostrăzii, genul acela de loc în care litere de neon clipind în întuneric arătau că mai aveau camere libere, unde paharele de apă erau învelite în hîrtie şi administraţia punea pe closete panglici de hîrtie care spuneau că fuseseră sterilizate.

Într-unul dintre moteluri, cînd să intre în cameră, văzuse un bărbat lîngă o maşină de băuturi răcoritoare, la mică distanţă de ei. Purta un costum cafeniu ieftin şi îşi lărgise nodul la cravată, din cauza căldurii. Se gîndi la Willy Loman şi-şi dădu seama că era un comis-voiajor. Rînjea la ea tot băgînd monede în aparat. Îl văzu cum cumpără trei cutii de suc de portocale şi observă că avea o sticlă de vodcă în buzunar. Se dădu înapoi sub privirea bărbatului aceluia, înspăimîntată de ce se citea în ochii lui. Jeffers îşi arătă colţii, aidoma unui animal surprins la intrarea în vizuină, şi bărbatul plecă tîrşîindu-şi picioarele, apărîndu-şi

sucurile şi alcoolul şi uitarea pe care i-o promiteau pentru seara aceea. Jeffers spusese: „De ce să-l omori, dacă nu eşti o haimana, în căutare de cincizeci de dolari? Băutura o să-l omoare la fel de sigur ca un glonte. Dar nu tot aşa de repede".

În pat, în fiecare noapte, dacă reuşea să doarmă, dormea pe apucate, perpelindu-se atît cît îndrăznea, cel mai adesea însă stînd ţeapănă, ascultîndu-i răsuflarea egală, dar necrezînd că dormea. Nu doarme niciodată, gîndi. Totdeauna e treaz, gata să reacţioneze. Chiar şi atunci cînd scotea cîte un sforăit, Anne refuza să creadă că dormea. Ascultîndu-l, încerca să nu facă nici un zgomot, de parcă şi murmurul slab al răsuflării ei l-ar fi putut trezi. În momentele acelea gîndea că nu-şi mai poate auzi sau simţi propriul corp funcţionînd. Îşi ducea pe furiş mîna la piept şi încerca să-şi simtă bătăile inimii. Păreau că vin, slab, de departe; de parcă s-ar fi aflat în preajma morţii, mortal de fragilă.

Noaptea nu încerca s-o atingă, deşi se aştepta în fiecare clipă la asta. Renunţase la orice gînd legat de pudoare, se îmbrăca şi se dezbrăca în faţa lui, nu închidea uşa de la baie cînd se ducea la toaletă. Accepta aceste lucruri ca pe o parte a aranjamentului care o ţinea în viaţă. Ar fi acceptat şi relaţiile sexuale, dar pînă acum nu fusese cazul. Nu se aştepta ca situaţia asta să dureze.

Din clipa în care vagabondul fusese ucis, îi era frică de orice: de străini, de Jeffers, de ea însăşi, de fiecare clipă a zilei care trecea, de fiecare moment al nopţii; de ce i se putea întîmpla cînd era trează sau cînd dormea. Cînd izbutea să adoarmă, visele ei erau cel mai adesea coşmaruri; se obişnuise să se trezească îngrozită de o imagine din vis, doar ca să-şi ocupe locul în spaima constantă ce reprezenta lumea ei cînd era trează. Uneori îi venea foarte greu să facă deosebirea între ele. Zăcea culcată în întuneric, amintindu-şi de vagabondul de pe strada din New Orleans. Îi vedea gura rotunjindu-se, întinzîndu-se să primească sticla, un gest obişnuit, care-i producea un fel de bucurie. Numai că de data asta nu simţise atingerea familiară a gîtului ud al sticlei, ci gustul uscat şi groaznic al ţevii pistolului. Putea vedea o sclipire de mirare în ochii lui, cînd privise surprins în sus şi-i întîlnise privirea. Ochii lui semănau cu cei ai unui cîine care aude un zgomot cu care nu e obişnuit şi-şi ridică, plin de curio-

zitate, capul. Era o imagine cumplită; gura deschisă, primitoare, a vagabondului, ochii care aşteptau ceva de la întreaga lume, o sărutare parcă.

Uneori era şi mai rău, era invers. Îl vedea pe vagabond ridicînd o sticlă spre buzele desfăcute. Şi cînd gura ei se deschidea a mirare, întrebîndu-se unde a dispărut revolverul, acesta apărea în faţa ei. Încerca să-şi închidă iute gura, dar arma se mişca prea repede şi simţea gustul metalic al morţii pe propria ei limbă.

Vedea toate astea şi pe urmă ţipa.

Sau i se părea că ţipă, şi cel mai adesea se simţea ca şi cum chiar ar fi ţipat. Îşi dădea însă seama că, în realitate, nu scosese nici un sunet. Gura i se deschisese, gata să strige, dar nu ieşise nici un sunet.

Şi asta o speria.

La ieşirea din Vicksburg, Mississippi, Jeffers încetini şi trase pe dreapta. Arătă ceva în spatele ei şi spuse:

– Ce vezi acolo?

Anne Hampton se întoarse şi privi la un cîmp verde, întins, cu o movilă acoperită de iarbă în mijloc. În vîrful movilei se înălţa un stejar cenuşiu-cafeniu, bătut de vînturi şi de ploi, un copac bătrîn cu ramuri noduroase înfrunzite ce se întindeau deasupra cîmpului, aruncîndu-şi umbra cu determinarea şi simţul datoriei pe care le capeţi cu vîrsta.

– Văd un copac, răspunse.

– Fals, zise el. Ce vezi e trecutul.

Scoase maşina din viteză şi stinse motorul.

– Vino, spuse. Lecţia de istorie.

O ajută să treacă peste un gard şubred din lemn şi, împreună, se îndreptară spre movilă. Tot timpul, Jeffers nu-şi ridică privirile de la pămînt, de parcă ar fi măsurat ceva.

– A crescut la loc, spuse. Nu ştiam dac-o să crească, dar au trecut opt ani. Căzuse pe gînduri. Am crezut că acolo unde benzina arde pămîntul îl pîrjoleşte şi că vor trece decenii pînă cînd vegetaţia va creşte din nou. Îţi aminteşti pozele pe care fotografii de război nemţi le-au făcut în cel de-al doilea război mondial?

Din Ucraina? Erau teribil de impresionante. Lanuri întinse de grîu unduindu-se-n zare, înconjurînd o coloană uriaşă de fum negru. Fotografiile degajau un sentiment de neputinţă, tocmai asta le făcea atît de bune; ştiai că nu vor face absolut nimic ca să stingă nenorocitele alea de focuri, cînd ruşii în retragere le aprindeau. Benzina şi grîul ardeau. Pămîntul era pîrjolit. Condamnarea viitorului pentru salvarea prezentului. Se opri apoi şi arătă cu degetul. Uită-te cu atenţie... acolo! Vezi cum îşi schimbă iarba culoarea?

– Ca şi cum ar desena o formă, spuse Anne.

– Chiar aşa. O cruce.

– Ai mai fost aici? îl întrebă. Vocea ei tremura uşor; văzu copacul şi îşi aminti de celălalt copac, pierdut în ploaie şi vînt pe coasta Louisianei, pe care nu izbutiseră să-l găsească.

– Stăteau chiar aici. Arătă ceva mai la vale. A ieşit o poză grozavă, spuse. Flăcările crucii îi încadrau pe toţi bărbaţii aceia cu coifurile lor albe ţuguiate, caraghioase, şi cu robele alea albe. Dar nu asta o făcea să fie atît de bună, continuă, ci felul în care mulţimea aceea imensă de negri – bănuiesc că spectatori, nu ştiu exact de ce erau acolo – oricum, felul în care priveau în absolută tăcere. Feţele lor, privirile erau îndreptate în sus, spre deal. Lumina focului se strecura printre ei şi am reuşit să prind toate astea. O fotografie fantastică. Ştii de ce au ales acest copac? Pentru că, în urmă cu cincizeci de ani, Klanul spînzurase trei oameni numai de ramura aia mare, cea de jos.

Simetria e importantă, spuse el. Istoria. Sîntem o naţiune a amintirilor. Vechiul Klan a spînzurat trei oameni de o creangă, aşa că noul Klan vrea să trezească aceeaşi teroare. Mărşăluiesc deci, pavoazaţi în robele lor, cu cagulele şi claxoanele lor, cu dragoni mari de mătase şi cu alţi dragoni, mai mici, fluturînd drapele, adunaţi pentru un miting. Nu chiar foarte mulţi, de fapt, dar am înţeles că numărul lor e în creştere. Atunci însă erau aproape tot atît de mulţi reporteri şi fotografi cîţi membri ai Ku Klux Klanului. Şi de două ori mai mulţi negri.

Chestia asta m-a surprins. Îmi închipuisem că oamenii ăia or să stea cît mai departe. N-or să ia în seamă mitingul. La urma urmelor, cine vrea să asculte tot felul de prostii şi insulte? Numai

că ei nu procedaseră aşa. Veniseră o groază. Şi ştii ce era cu-adevărat ciudat în toată treaba asta? Nu erau oameni cu şcoală. Şi nu erau organizaţi. Erau fermieri şi arendaşi, cu nevestele şi copiii lor. Veniseră în camioane şi maşini vechi şi am văzut cîţiva care călătoriseră în căruţe trase de catîri.

Mă impresiona cît erau de tăcuţi. Cu cît discursurile deveneau mai aprinse, cu cît insultele erau mai jignitoare, cu atît mai mare era tăcerea lor. Ăsta era lucrul cel mai ciudat: crezi că tăcerea este ceva absolut, vreau să spun că, dacă nu faci nici un zgomot, tăcerea ta nu poate fi mai mare, nu? N-a fost aşa şi în noaptea aceea. Oamenii stăteau fără să scoată un sunet şi cu cît stăteau mai mult, cu atît mai adîncă era tăcerea lor.

Clătină din cap.

– Şi asta însemna putere. Demonstrau că amintirile lor erau la fel de vechi şi de profunde. Un mod ciudat de a arăta că ştiu ce vor.

Se uită la Anne Hampton.

– O demnitate desăvîrşită, spuse.

Tăcu un timp.

– Trebuie să înţelegi cît de mult admir adevărata forţă. Căci ca să faci ce fac eu e nevoie de o dăruire absolută. De solidaritate cu propriul suflet. Zîmbi şi zîmbetul i se transformă în rînjet. Îmi place cum sună, zise. Solidaritate. Strînse pumnul. Se uită la ea.

– Ca să fac ce fac, spuse.

Rîse. Anne văzu că avea un aparat de fotografiat în mînă. Îl ridică, roti iute lentilele şi-i făcu o poză. Se aplecă şi-i mai făcu una, din alt unghi.

– Ce fac, se-nţelege, sînt fotografii.

Rîse din nou şi ea încremeni în faţa lui, aşteptînd comanda cu un fel de atenţie militărească.

– Vino, îi spuse. Am să-ţi explic mai pe larg.

Se tîrî în urma lui, la vale.

În maşină, Jeffers spuse:

– Care e cel mai important lucru cînd vorbim despre America?

Anne şovăi, dar mintea îi lucra în viteză: îşi imagină fotografiile pe care Douglas Jeffers le făcuse în noaptea mitingului, pline de umbre întunecate şi cenuşii, fotografii ale unor membri ai Ku Klux Klanului, făcînd scandal cu coifuri pe cap, şi ale fermierilor tăcuţi, imagine vie a reproşului. Răspunse:

– Libertatea de expresie. Primul amendament, aşa e?

Jeffers îşi luă privirea de la drum şi se uită la ea, zîmbind.

– Boswell învaţă! spuse. Corect.

Anne dădu din cap şi luă caietul, simţind o mulţumire ciudată că răspunsese cum trebuie la una dintre întrebările lui criptice.

– Dar ştii vreo altă libertate care să fie încălcată mai des?

Îşi dădu seama că, de fapt, nu era o întrebare pe care i-o adresase ei, ci mai degrabă începutul unui discurs pe care se pregătea să-l ţină.

– Gîndeşte-te la tot răul generat pe această coamă de deal. Gîndeşte-te la nedreptăţile pe care le reprezenta. Şi ce anume îl proteja? Cea mai importantă libertate a noastră. Naziştii vor să intre în Skokie şi cine le sare în apărare? Uniunea Americană a Libertăţilor Civile. O adunătură de avocaţi evrei. E o chestiune de principiu, spun ei. Şi au dreptate. Principiul este mai important decît orice acţiune individuală. Asta e culmea prostiei. Sîntem o naţiune de ipocriţi, pentru că aderăm cu tărie la concepte rigide. Just. Injust. Libertatea cuvîntului. Manifestarea destinului. Ce anume apăra Superman? Adevărul, Dreptatea şi modul de viaţă american. Un cercetaş e demn de încredere, loial, săritor, prietenos, curtenitor, amabil, ascultător, vesel, chibzuit, curajos, curat şi respectuos. Nimeni nu vrea să pomenească vreodată de instructorul lor, căruia îi place să se îmbrace în pantaloni scurţi, să spună poveşti cu fantome în jurul focului şi să se hîrjonească cu băieţii în sacii de dormit...

Inspiră adînc, făcu o pauză, apoi adăugă:

– Vrei să înţelegi cu adevărat ţara asta? E cît se poate de simplu. Nu trebuie decît să înţelegi că, în anumite împrejurări, ne folosim cele mai mari forţe pentru a face răul cel mai mare. Nu întotdeauna. Doar uneori. Destul ca să facem să fie interesant, desigur.

Vorbea nestăvilit. Nu furios, doar intrat în priză. Anne scria cît putea ea de repede.

Jeffers se opri.

Chicoti.

– De la primul amendament la instructorii poponari... Îşi dădu capul pe spate şi-l scuturâ cu sălbăticie, rîzînd în hohote. Probabil că sînt nebun, spuse rînjind.

– Nu, nu, vreau să spun că înţeleg...

– Te înşeli, zise el. Vocea îi redeveni brusc dură şi răguşită şi zîmbetul i se şterse de pe faţă. Sînt ţicnit. Sînt nebun de legat. Toţi sîntem, fiecare în felul lui. De fapt asta e distracţia noastră naţională. Felul meu de a fi nebun e, întîmplător, mai rău decît al altora... Se uită la ea. Mai rău decît al majorităţii.

Se întoarse, privind şoseaua.

– Spune-mi, întrebă Douglas Jeffers, ce ştii despre moarte.

Anne îşi aminti de vremea cînd, copil fiind, îşi vizita bunicii la ferma lor. Asta era înainte ca Tommy să moară: era vară şi voiseră să înoate în heleşteu. Dar cînd au ajuns la mal, au dat peste o mulţime de pene cenuşii şi negre de gîscă, azvîrlite în dreapta şi-n stînga. Bunicul dăduse din cap şi spusese:

– Broască ţestoasă carnivoră. Şi încă una mare, pun rămăşag, dac-a sfîşiat pasărea întreagă. Înotul fusese anulat, bunicul se dusese înapoi şi luase o puşcă de vînătoare dintr-un dulap încuiat. O lăsase să se ţină după el, dar Tommy fusese consemnat în casă. Bunicul aşezase nişte resturi de pui lîngă heleşteu, se îndepărtase puţin împreună cu ea, în direcţia în care nu bătea vîntul, şi pe urmă aşteptaseră.

Avusese mai mult de zece kilograme. Îşi aminti de explozia împuşcăturii, de zgomotul care-i răsunase în urechi, asurzind-o. Bunicul desfăcuse fălcile însîngerate cu un băţ, spunînd: „O broască ţestoasă mare ca asta îţi rupe un picior fără probleme". Broasca murise, apoi murise Tommy şi, după două veri, şi bunicul. Se gîndi la vecinul de peste drum care murise de infarct, într-o dimineaţă umedă de vară, încercînd să dreagă ce stricase în mulţi ani de plăceri, apucîndu-se de jogging. În lumina strălucitoare a soarelui, farurile ambulanţelor păreau palide, parcă mai puţin prevestitoare de rău. Îşi aminti că-l văzuse pe

bărbatul acela întins pe pajiște, alb ca varul, țeapăn. Era dezlegat la un adidas și prin minte îi trecuse un gînd ciudat, ce noroc pe el că intervenise ceva care îl oprise înainte să se împiedice și să cadă. Mai observă și că avea șosete diferite. Una cu o dungă verde, cealaltă albastră. I se păruse un lucru cumplit. Era destul de rău să mori, dar să te mai faci și de rîs părea de două ori mai groaznic.

Își aminti cum părinților ei li se înmînase o urnă mică și albă, conținînd cenușa lui Tommy, văzu mîinile mamei tremurînd violent în timp ce se întindeau s-o ia. Putea să audă încă vocile fără trup ale oaspeților, mormăind, rostind în șoaptă: *Fii tare. De ce?* se întrebase. Ce sens avea să fii tare? De ce să nu plîngi în hohote, cu suspine? Părea infinit mai normal. Dar o văzuse pe mama ei încercînd să se calmeze, lăsînd un văl să cadă peste durere. O clipă mai tîrziu urna fusese luată și n-o mai văzuse de atunci. Se întrebase dacă arseseră și hainele lui Tommy. Probabil c-ar fi preferat, gîndi, să vadă cum costumul strîmt și albastru pe care i-l cumpăraseră pentru biserică se prefăce în fum. Toți băieții își iubeau și își urau în același timp hainele lor de duminică. Exista un moment minunat, cînd le puneau pentru prima oară și arătau atît de solemn, băieți mari, frumoși și eleganți. După care, inevitabil, hainele cădeau pradă amestecului de murdărie, petelor de grăsime, poalele cămășii fluturau în vînt și genunchii se deșirau. Broasca țestoasă era *femelă* și *Anne* îl ajutase pe bunic să-i caute puii. Îi adunase într-un sac, dar nu-i spusese ce va face cu ei.

Asta e moartea gîndi. Cînd nu ți se spune. Dar știi.

– Nu știu prea multe, zise. Bunicul meu a murit. Și un vecin, pe cînd făcea jogging. Eram acolo. L-am văzut. Șovăi înainte de a-l pomeni pe fratele ei.

Nu, își spuse, e destul.

Dar nu se putu opri.

– Și fratele meu a murit. Un accident la patinaj. S-a înecat.

Tăcu un timp, apoi adăugă:

– Era doar un băiețel.

Jeffers făcu o pauză înainte să-i răspundă.

– Și fratele meu se înecă. Numai că el nu știe.

Nu-i veni în minte nimic ce să spună, dar păstră informaţia: are un frate.

– Încă nu ştie, continuă Jeffers. Dar va afla, cît de repede.

Conduse în tăcere cel puţin un sfert de oră înainte de a vorbi din nou. Anne se întorsese să privească la celelalte maşini pe lîngă care trecea, la familii, la bărbaţii tineri, la femeile tinere, încercînd să-şi închipuie cine erau, unde mergeau, ce fel de oameni erau. Din cînd în cînd, ochii ei întîlneau alţi ochi, chiar şi numai pentru o secundă, şi se gîndea ce suprinsă ar fi persoana respectivă dacă ar şti pe ce drum mergea ea.

Douglas Jeffers se concentra doar în parte asupra condusului, lăsîndu-şi gîndurile să rătăcească. Peisajul ce trecea în goană pe lîngă ei părea greu de definit, ferme şi cîmpuri de zarzavat şi oraşe mici, contopindu-se într-un fundal simplu, verde şi cenuşiu, în continuă mişcare. Conduse maşina înapoi pe şoseaua interstatală, mereu spre nord, abia înregistrînd viteza, distanţa, destinaţia, circulaţia. Un timp se gîndi la fratele lui, apoi la Anne Hampton, pe urmă din nou la fratele lui.

Marty e lipsit de pasiuni, îşi spuse. Nu va acţiona niciodată. Absoarbe totul în linişte, ca negrii aceia de pe deal.

Era ciudat că nu se bătuseră niciodată. Toţi fraţii se bat, chiar dacă nu tot timpul, măcar des. Se luptă pentru orice, încercînd să-şi instaureze fieful lor în familie. Credea că tocmai această tensiune era cea care crea legătura între fraţi. După destul de mult sînge şi furie, tot ce rămînea era un devotament reciproc.

În toate bătăliile cu tatăl lor, cu tatăl cel neadevărat, Marty păstrase distanţa. Jeffers se strîmbă şi-şi muşcă buza, simţind cum îl cuprinde brusc o mînie cu multiple feţe: furie faţă de omul acela, furie faţă de băiat, furie faţă de sine însuşi.

– Urăsc neutralitatea, spuse cu voce tare. O disprețuiesc. Văzu cu coada ochiului că Anne Hampton tresărise.

Ei bine, gîndi Jeffers în sinea lui, nu va mai putea să rămînă prea mult timp atît de al naibii de detaşat.

Aruncă o privire iute spre Anne Hampton, apoi asupra drumului. Îi văzu în gînd membrele, corpul. Dar gîndurile îi reveniră iute în trecut şi, în locul tovarăşei lui de călătorie, o văzu

pe nevasta negustorului. Cînd se îmbrăca dimineaţa, după ce soţul ei plecase la slujbă, înainte ca băieţii să se ducă la şcoală, lăsa uşa larg deschisă. Era un proces lent, tărăgănat. Ştia că o urmăreşte. El ştia că ea ştie. Cînd încercase să-l determine pe Marty să se uite şi el, fratele lui îi întorsese spatele şi plecase fără să rostească un cuvînt.

– L-ai iubit pe fratele tău? o întrebă pe Anne Hampton.

– Da, răspunse fata. Chiar dacă credeam că era, în fine, nu ştiu cum să spun, cam ciudat. Misterios.

– Ce vrei să spui?

– Nu eram decît cu trei ani mai mare decît el. Şi, nu ştiu cum să spun, dar nu prea aveam multe în comun. Înţelegi ce vreau să zic? Era băiat şi făcea lucrurile pe care le fac toţi băieţeii mici, iar eu eram fată şi făceam ce fac fetiţele. Dar îl iubeam.

– Înţeleg ce vrei să spui. Cred că, de fapt, avem puţine lucruri în comun cu fraţii sau cu surorile noastre. Unele amintiri comune, pentru că trecutul nostru e acelaşi. Dar nici măcar, căci fiecare îşi aminteşte altfel acelaşi lucru. În aşa fel încît acesta înseamnă altceva pentru fiecare.

– Cred că ştiu ce vrei să spui, zise Anne.

Jeffers aprobă din cap.

Tăcură amîndoi.

– Vezi, spuse. Am avut o conversaţie aproape normală. N-a fost chiar îngrozitor, nu-i aşa?

Anne neagă din cap.

După o clipă, întrebă:

– Ce s-a întîmplat cu fratele tău?

– E doctor, răspunse Jeffers. Doctor de boli de cap. Şi e la fel de nefericit ca tipii pe care îi tratează. Trăieşte singur şi nu ştie de ce. Şi eu trăiesc singur, dar măcar ştiu de ce.

Anne încuviinţă. Observă că lua notiţe.

– Bine, spuse.

Anne nu-i răspunse. Dar întrebarea ei nerostită era aceeaşi pe care i-o pusese şi el, aşa că-i răspunse:

– Nu, nu cred că-l iubesc. Nu mai mult decît pe oricine altcineva. Sau altceva.

Clătină din cap.

– Am renunțat la iubire cu mult timp în urmă. Și la fericire.

Rîse amar.

– Vorbesc ca un personaj dintr-un serial siropos. Te uiți la seriale din astea?

– Nu, răspunse Anne. O groază de copii, la școală, le urmăreau cu sfințenie. Cred că făcuseră o pasiune pentru ele. Dar eu nu m-am uitat niciodată.

– Nici n-am crezut că te-ai uita.

Anne șovăi, apoi îl întrebă:

– Dar munca ți-o iubești?

Jeffers zîmbi.

– Îmi iubesc munca.

Rînjetul de pe fața lui reflecta dintr-o dată un fel de umor interior și Anne simți cum o cuprinde frica. Oare care crede că e munca lui? se întrebă. Gîndul părea că-i străpunge intestinele.

– Vreau să spun, continuă, că vorbești cu atîta respect despre fotografii. Cele pe care le-ai făcut și cele pe care le-ai văzut.

– Am făcut o mulțime de fotografii. O mulțime de lucruri diferite.

Anne încuviință din cap și merseră mai departe în tăcere.

Douglas Jeffers se gîndi la fotografiile lui.

– Întotdeauna moarte, spuse. Mă rog, nu chiar întotdeauna. Dar, în ultima vreme, din ce în ce mai des. Am fotografiat moartea. Nu cu mult timp în urmă, am făcut o serie de fotografii, un fel de eseu pentru revista *Life*. Un schimb de douăzeci și patru de ore într-un serviciu de urgență dintr-un mare oraș...

– Oh, îl întrerupse Anne Hampton. Le-am văzut. Erau bune.

– Erau despre moarte. Chiar și fotografiile medicilor, ale asistentelor și ale șoferilor de pe ambulanțe, ceea ce urmăream era să surprind modul în care toată violența aceea, corpurile acelea zdrobite și sfîrtecate îi făceau să se simtă mai mici. Zi de zi. Noapte de noapte. Vezi, vii în contact prea mult timp cu ceva groaznic, și acel ceva devine o parte din tine. Se lipește de pielea ta.

Făcu o pauză înainte să spună:

– La fel s-a petrecut și cu mine.

Anne încuviință din cap și, pentru o clipă, simți un fel de înțelegere ciudată.

Își aminti apoi ploaia și vîntul, drumul greșit și apele Golfului și avu, brusc, o viziune cumplită a ceea ce trebuie să simți cînd te afli sub pămînt. Avu senzația că se sufocă și trase cu greu aer în piept.

– Nu le mai știu numărul, spuse Jeffers cu neglijență.

Simți cum pieptul i se contractează, iar aerul intra și ieșea din el șuierînd. Se simțea slăbită, ca și cum ar fi avut o criză de astm.

– Ce număr? întrebă ca un geamăt.

– Numărul morților pe care le-am văzut. Înainte știam. Puteam să le număr. Dar acum nu mai pot. Toate se contopesc în mintea mea. Cînd eram la urgență, au adus un puști, un adolescent, cu numai vreo doi ani mai mic decît tine. Mersese cu o mașină condusă de un băiat beat. N-ai să crezi, dar celălalt puști, șoferul, avea vreo două vînătăi și o fractură la braț. Puștiul ăsta însă avea s-o plătească cu viața, și lucrul cel mai teribil era că nu-și pierduse cunoștința. Știa. Știa că toți cei din jurul lui și toate aparatele și toate acele și mașinile nu-i vor fi de nici un folos. I-am fotografiat ochii, chiar înainte să se stingă. Dar n-au folosit fotografia. Nu era destul de clară, un nenorocit m-a împins exact cînd apăsam pe buton...

Strînse din umeri.

– Se mai întîmplă. Face și asta parte din meserie.

Luă o pauză, apoi continuă.

– În seara aceea m-am dus acasă și m-am întrebat ce număr o fi fost puștiul ăla. Al o mielea? Al zece miilea? Am cunoscut o dată un reporter al poliției, care ținea socoteala, așa c-am făcut și eu la fel. Numai c-am pierdut șirul. În Vietnam? La Beirut? Am fost acolo de două ori. Acolo să vezi ce ieftină e viața... Cînd avionul acela charter s-a prăbușit lîngă New Orleans, s-a făcut bucăți și oamenii au fost aruncați pretutindeni. Echipele de salvare adunau părți din corpuri de prin copaci, ca și cum ar fi cules fructe coapte...

– S-a întîmplat să fie așa, spuse Anne Hampton. Așa se întîmplă.

– Nu, nu-i adevărat, răspunse Jeffers furios. Puștiul moare pentru că prietenul lui bea prea mult. Avionul se prăbușește pentru că pilotul se hotărăște să-l lase pe copilot să încerce o decolare și nu ține seama de avertismentele turnului de control despre rafalele de vînt. Copiii din Beirut mor pentru că se joacă afară și pentru că grenadele cu reacție lansate la întîmplare dispun de acest nefiresc talent de a-i nimeri pe copii pe stradă...

– Există acțiuni și reacții la ele. Moartea e cea mai obișnuită.

Se uită la ea.

– Pricepi, cînd omor pe cineva n-o fac fiindcă vreau. Este singurul mod de a-mi aminti că mai sînt în viață.

Mîinile Annei tremurau cînd îi notau spusele.

Jeffers așteptă.

Liniștea îi înconjura. Dar Anne știa că el o va umple.

– Mai mult de... Dar se opri înainte de a rosti un număr.

Anne închise ochii și încercă să respire rar. Cînd îi deschise, văzu că Jeffers rînjea.

Nu-i ceru să-i spună de ce.

Timp de două ore conduse concentrat, fără să scoată o vorbă. Cînd aveau nevoie de benzină, trăgea în fața unei stații pe autostrada interstatală, spunîndu-i posomorît vînzătorului să facă plinul, plătind cu bani gheață și plecînd iute, dar dezinvolt, astfel că în ochii tuturor păreau o pereche normală, care nu se grăbește, dar se îndreaptă fără ezitări spre o destinație cunoscută și spre un rezultat anume.

În cele din urmă vorbi:

– Boswell, nu ești copleșită de mirare? Nu ai sute de întrebări de pus?

Anne Hampton gîndi că nu era copleșită decît de frică.

– N-am crezut că era cazul să pun întrebări, zise. Mi-am imaginat că o să-mi spui tu ce vrei.

Aprobă din cap.

– Ai gîndit bine.

După o clipă, continuă.

– Boswell, nu te întrebi de ce facem noi chestia asta?

Încuviință.

– Ştiu că ai un plan...

– Da, spuse el. Cît se poate de exact.

Nu-i oferi şi alte informaţii. În schimb, spuse:

– Ţi se pare că sînt bătrîn, Boswell? Vezi riduri pe faţa mea? Par obosit, şi nemulţumit, şi supărăcios, şi cîrcotaş din cauza vîrstei? Mă simt foarte bătrîn, Boswell. Antic.

Vocea i se schimbă brusc şi întrebă dur:

– În ce zi ne-am întîlnit pentru prima oară?

Simţi cum i se strînge gîtul şi se sufocă.

Nu-şi putea aduce aminte. O parte din ea voia să spună că se aflase întotdeauna în maşină, că întotdeauna fusese cu el. O altă parte, mai profundă, trezită parcă tocmai din somn, se străduia să iasă la lumină, cu imagini ale apartamentului ei, cu florile uscate într-o vază de pe pervazul ferestrei, cu rafturile cu cărţi, biroul, patul îngust şi masa. Mai erau cîteva fotografii ale părinţilor ei şi o acuarelă pe perete, cu bărci într-un port pe care-l văzuse într-o excursie în est, cu cîţiva ani în urmă. Costase prea mult, dar era ceva în tablou care o captivase, poate sentimentul de pace, de ordine, calmul bărcilor priponite în ultimele raze ale soarelui. Îşi aminti de orele de la facultate, de căldura verii care o trezea dimineţile, de senzaţia lipicioasă a transpiraţiei cînd traversa campusul. Apoi, la fel de repede, îi văzu pe părinţii ei, în Colorado, pe lîngă casă, continuîndu-şi liniştit viaţa. Dacă ar şti, gîndi, s-ar speria, ar plînge. Cu disperare. Se întrebă apoi dacă nu cumva erau personaje dintr-un vis.

– Nu ştiu, spuse.

– Înţelegi că nimeni nu ştie.

Încuviinţă.

– Nimeni nu te caută.

Încuviinţă din nou.

– Chiar dacă cineva ar vrea să afle unde eşti, n-ar şti unde să te caute. N-ar şti de unde să înceapă cercetările. Pricepi? N-ai lăsat nici o urmă.

Încuviinţă pentru a treia oară.

– Tot timpul există oameni care părăsesc viaţa. Pfff! Dispar. Li se pierde urma. În clipa asta sînt aici, în următoarea s-au dus.

Anne lăsă capul în jos, aprobînd cu tristeţe.

– Asta s-a petrecut şi cu tine.

O privi sever.

– Acum eu sînt trecutul tău. Sînt viitorul tău. Annei îi veni să plîngă, dar nu îndrăzni. Îşi aminti de vocile acelea de la înmormîntare: Fii tare. Amintirea o înfurie.

Jeffers continuă.

– Exact ca în cazul cutiilor acelora din carton, pentru lapte, cu fotografiile şi datele de identificare ale copiilor dispăruţi tipărite pe ele. Deprimant. Copiii s-au dus. Furaţi pentru totdeauna. Sîntem un popor de cîntăreţi din flaut care atrag copiii după ei, înţelegi? Cîntăm mereu o melodie care să-i abată pe alţii de la calea cea bună. Asta ţi s-a întîmplat şi ţie. Ai fost înghiţită.

Făcu o pauză.

– Asta li s-a întîmplat tuturor.

Cîţi alţii? se întrebă brusc.

Dumnezeule, îşi spuse. Eu sînt următoarea. Tot următoarea sînt. Tot timpul am fost următoarea. Dar nu avu timp să lase teama să se manifeste într-un strigăt înspăimîntat. Şi, o clipă mai tîrziu, îşi dădu seama că era aceeaşi teamă care o urmărise încă de la început şi, o dată cu înţelegerea faptului că era deja obişnuită cu ea, păru, brusc, mai puţin înspăimîntătoare. Un moment se întrebă dacă nu era cumva un mod de recunoaştere a morţii, dacă nu simţea ce simt oamenii care se află într-un avion ce începe să se prăbuşească din ceruri. Citise cum ţipetele de început se sting într-o acceptare calmă, un timp destinat împăcării cu sine şi rugăciunii. Ca şi clipele din faţa plutonului de execuţie. Vrei o ţigară? Să te legăm la ochi? întreabă căpitanul. Nu, doar să mă uit un moment la dimineaţa de-afară.

Privi pe geam, cu mîna streaşină la ochi împotriva strălucirii cerului de vară. Nu ştia de ce, dar avea un sentiment ciudat, neobişnuit, de uşurare.

Jeffers fredona o melodie.

– Mă tot întreb ce melodie anume cînta flautistul? Să fi fost aceeaşi pentru şobolani ca şi pentru copii?

Păru că meditează un timp la această problemă.

Încă de pe cînd eram copil m-am tot întrebat de ce părinţii din Hamelin n-au făcut nimic. Ştii, *stăteau locului ca o turmă* de idioţi. Eu aş fi...

Vocea i se pierdu.

– Ce ştii tu despre crimă? o întrebă Jeffers.

Anne se gîndi la vagabond şi răspunse.

– Doar ce am învăţat mai nopţile trecute.

Jeffers zîmbi.

– Bun răspuns, zise. Dai dovadă de curaj, ai? Boswell nu e *chiar atît* de timidă cum pare uneori.

Apăsă pe acceleraţie şi maşina ţîşni. Apoi, la fel de repede, încetini şi reveni la viteza modestă dinainte.

– Aşa cum *ai văzut, crima e minunat* de uşoară. Numai la Hollywood oamenii se uită la ţeava armei, şovăie, cuprinşi de conflicte morale şi de sentimentul vinovăţiei. În realitate lucrurile se petrec simplu şi repede. O ceartă şi bang! Nu e o diferenţă chiar atît de mare între certurile ce izbucnesc noaptea în ghetouri şi unele operaţii militare care necesită săptămîni sau luni de pregătire. La bază stă întotdeauna o ceartă stupidă. Chiar şi în cazul meu, dac-ar fi să mă *analizez cu adevărat*, probabil c-aş putea găsi baza, ar trebui să spun cauza faptei mele. O supărare latentă. O ură scăpată de sub control. Ăsta e genul de frază pe care ar folosi-o fratele meu. Dar ce altceva e o supărare *latentă decît un fel* de ceartă între diferitele părţi care te compun? Oricum, viaţa nu e întotdeauna decît o luptă între ce e bun şi ce e rău în tine. Ce e rău vrea să ia o bucată mai mare din prăjitură, nu-i aşa? Exact ca *desenele animate pentru copii*, de sîmbătă dimineaţa, cînd un drăcuşor apare ca din senin şi-i îndeamnă pe Donald Răţoiul sau pe Goofy sau pe orice alt animăluţ isteţ şi pufos la modă în zilele noastre să facă o faptă rea şi pe urmă, hop, apare un îngeraş, care insistă să o apuce pe calea cea bună...

Jeffers rîse scurt, strident, apoi continuă.

– Ştii de ce am comis crima aceea şi am rămas nepedepsiţi? Pentru că am făcut-o la întîmplare. Uită-te la noi. Arătăm noi ca nişte oameni care bîntuie prin ţară şi aruncă în aer creierii unor vagabonzi beţi? Ca nişte tipi care caută cu tot dinadinsul senzaţii tari? Leopold şi Loeb? Ce zici? Un fotograf profesionist n-ar

face aşa ceva. Unde mai pui că are şi premii. O studentă eminentă nici atît. Vezi, între noi şi evenimentul din noaptea aceea nu există nici o legătură. Nu ne-a văzut nimeni. Nimeni nu ne suspectează. N-a fost decît o simplă întîmplare aleatorie, sau cel puţin aşa vor gîndi autorităţile.

De fapt, abia dacă s-a întîmplat ceva. Cît timp crezi că e dispus să piardă un poliţist istovit şi prost plătit de la omucideri cu un vagabond care, probabil, nici acte nu are? Zece minute? O oră? O zi? Nu mai mult. Destul cît să poată completa un formular, să poată prezenta dosarul şefului şi să treacă la cazul următor. Care, poate, are mai mult sex în el. Care să apară pe prima pagină a ziarelor. Căruia societatea noastră îi acordă o anumită valoare. O crimă în înalta societate sau în cadrul unui triunghi sentimental. Şi cine-l poate învinovăţi pentru asta? Totul a fost, de fapt, atît de lipsit de importanţă. Moartea misterioasă a unui vagabond necunoscut. Notează-ţi undeva. Vezi dacă au mai fost şi alte cazuri nerezolvate de vagabonzi asasinaţi, care par asemănătoare. Sfîrşitul poveştii. Cel puţin aşa va suna versiunea oficială. Versiunea politică...

Numai că noi, desigur, ştim c-a fost altfel. Nu-i aşa? Într-un anumit fel e păcat, nu crezi? Un biet poliţist ar fi putut face carieră dac-ar fi ştiut, dacă ar fi avut vreo bănuială despre ce s-a întîmplat cu adevărat. Pentru că nu a fost lipsit de importanţă, nu-i aşa? Nu pentru noi.

După o clipă, reuşi să-i răspundă.

– Dar nu se poate ca întotdeauna să fie aşa de, cum să spun, uşor...

Ura cuvîntul. Îşi dădu seama că, pentru el, reprezenta un adevăr absolut. Iar pentru ea, o perfectă minciună. Nu, îşi zise brusc, n-o să fiu niciodată ca el.

Se miră şi ea de cît era de hotărîtă.

– Bineînţeles că nu. Dac-ar fi aşa, n-ar merita osteneala. N-ar reprezenta o aventură. Ai citit *Jocul cel mai primejdios?*

– Nu cred.

– Ce-i cu tine, Boswel, unde-i cultura ta?

– Am citit mult, răspunse în defensivă. Am citit cărţi despre care, probabil, nici n-ai auzit! Ce ştii despre *Middlemarch?* Îşi

auzea propria voce şi-i venea să-şi astupe gura cu mîna. Închise ochii, aşteptînd lovitura.

Dar Jeffers rîse.

– M-ai nimerit, zise. Dar să revenim la întrebarea mea: care e jocul cel mai primejdios?

– Crima nu e un joc.

– Nu e?

Tăcură amîndoi.

– Prea bine, spuse el, după cîteva secunde. O să fiu mai puţin frivol. Bineînţeles, crima nu e un joc. Dar nici un hobby nu e. E un mod de viaţă. Modul meu de viaţă.

– Numai că nu înţeleg cum... începu Anne, dar el o întrerupse.

Rîdea.

– În sfîrşit, fata noastră întreabă de ce! Întreabă cum! Era şi timpul.

Vocea lui deveni ameninţătoare.

– Şi acum am să-ţi spun.

Anne se simţea ca şi cum ar fi nimerit, din prostie, peste ceva ce nu avea voie să vadă. Îşi aminti cum se uitase, o dată, într-o noapte în care nu-şi găsea somnul, printr-o crăpătură din uşa de la dormitorul părinţilor ei şi-i văzuse îmbrăţişaţi, făcînd dragoste încet, dar zgomotos. Se înroşi la faţă, simţind acelaşi amestec de frică şi jenă. Creionul îi căzu din mînă şi trebui să se aplece ca să-l ridice. Îşi dădu brusc seama că era primejdios să ştie: cu cît ştia mai mult, cu atît era mai implicată şi şansele ei de scăpare se reduceau. O cuprinse o tristeţe neagră şi-i veni să plîngă ca un copil, singură, aşa cum plînsese după acea primă viziune întunecată, primitivă, o parte a inocenţei pierdută pe vecie, înăbuşindu-şi lacrimile în pernă, ruptă de orice altă lume în afara celei definite de suferinţa ei personală şi exclusivă.

Jeffers aştepta, plin de încredere şi de un fel de nerăbdare trecătoare, pînă ce îşi dădu seama că ea era sfîşiată de presimţirea urmărilor întrebării. În sfîrşit, gîndi. Cuvintele se revărsară din el ca un torent.

– După prima, mi-am da seama că avusesem un noroc chior. Agăţasem pe stradă o prostituată, cu o maşină închiriată, uşor de

depistat. O lovisem în mașină, așa că sînge din grupa ei era peste tot, pe tapițerie. O lăsasem într-o zonă pe care n-o cunoșteam. Ca să nu mai spun că, într-un moment sau altul, cineva m-ar fi putut vedea. Cineva ar fi putut bănui ce se petrece. Un trecător. Peștele ei. Un camionagiu, care se uitase în jos de la înălțimea cabinei lui. Lăsasem urme de pantofi și amprente digitale și Dumnezeu mai știe ce, și laboratorul de medicină legală le-ar fi putut descoperi și lega de mine. Probe de material, probe de murdărie, probe de păr. Folosisem chiar și o carte de credit ca să cumpăr lopată cu ajutorul căreia o îngropasem. Greșisem în tot ce făcusem. Fusesem cît se poate de prost...

Se uită scurt la ea, dar nu se aștepta la un răspuns.

– Știi ce am simțit după aia? Cea mai fascinantă frică. Senzația pe care o ai cînd îți dai seama, după ce un lucru s-a petrecut, că ai fost în mare primejdie. Genul de teamă care prinde formă și se creează în coșmare. Mergeam ca prin vis, gîndindu-mă că deveneam paranoic, închipuindu-mi în fiecare clipă că una dintre greșelile acelea de școlar se va manifesta sub forma unui polițist cu un mandat de arestare. Desigur, nu s-a întîmplat așa, dar sentimentul era unul permanent înălțător.

Și fotografiile mele erau mai bune. Mai clare. Pline de pasiune. Straniu, ce zici? Frica dă naștere artei. Eram destinat succesului. Îmi amintesc cum într-o noapte, două zile după aceea, nu reușeam să dorm, într-atît de tulburat eram. Mă luase valul, pricepi? M-am hotărît să fac un tur cu mașina, doar ca să văd luminile orașului, noaptea. Poate mă va ajuta să-mi stăpînesc sentimentele. Ascultam transmisiunile poliției. Toți fotografii țin mereu radioul deschis, nu era ceva neobișnuit. Asculți tot timpul, pentru cazul că s-ar întîmpla ceva. Și a fost una din nopțile acelea speciale.

Am auzit vocea aceea, pe un canal fără paraziți, neliniștită, aproape speriată: Ajutor, ajutor, poliția... după care a dat adresa. Era la numai două cvartale distanță de mine. Un polițist oprise o mașină cu unul dintre stopuri stinse. Chestie de rutină. Și pentru osteneala lui, primise un glonte de treizeci și opt în piept. În mașină erau patru tipi care tocmai jefuiseră un magazin de băuturi. Am ajuns acolo înaintea tuturor. Înaintea altor polițiști,

înaintea salvării. Doar eu, aparatul meu şi puştiul care văzuse totul de pe partea cealaltă a autostrăzii, în timp ce-şi schimba roata după ce făcuse pană de cauciuc şi chemase poliţia. Ţinea capul poliţistului în poală. Clic! Clic! Ajută-mă, mi-a spus puştiul. Clic! Ajută-ne! mi-a zis. Ce faci? Clic! Te rog... Clic! Poate treizeci de secunde. Pe urmă l-am ajutat. Am apucat mîna poliţistului şi am încercat să-i simt pulsul. La început l-am simţit, dar pe urmă, aidoma amurgului, a slăbit în intensitate pînă a dispărut. Şi atunci în jur şi-au făcut apariţia luminile şi sirenele. *Dumnezeule!* Ce fotografii fantastice!

Jeffers făcu o pauză. Vocea i se domoli, deveni mai precaută.

– Aşa am început să învăţ ce-i aia crimă.

Tăcere.

– A trebuit s-o fac.

Anne puse creionul peste carnet, încercînd să-şi alunge teama din gînd şi să se concentreze doar asupra spuselor lui. Îşi zise că trebuie să gîndească aşa cum o făcea în clasă şi că asculta o prelegere. Îşi dădu seama că era o prostie.

Diferite imagini inundară mintea lui Douglas Jeffers şi se întrebă într-o doară dacă n-ar fi mai bine să înceapă să povestească. Îi aruncă Annei Hampton o privire pe furiş şi văzu că fata aştepta, palidă, cutremurată, la doi paşi de groază, dar totuşi aştepta. Pentru o clipă simţi un fel de mulţumire, gîndind: Acum e a mea.

Apoi se lansă.

– Am avut un noroc nebun şi nu-mi place să mă bazez pe noroc. Am început să-mi petrec timpul liber prin biblioteci, citind. Am citit cărţi de literatură şi lucrări ştiinţifice. Am citit despre medicina legală şi tratate medicale. Am citit mărturisile unor criminali şi rapoarte din închisori. Am citit memoriile unor poliţişti, ale unor anatomo-patologi, avocaţi ai apărării, avocaţi ai acuzării şi asasini profesionişti. Am cumpărat cărţi despre arme. Am studiat fiziologia. Am îmbrăcat un halat alb şi m-am dus la cursurile de anatomie de la Facultatea de Medicină Columbia. Înţelegi, trebuia să ştiu exact, precis, cum mor oamenii.

Am citit ziare şi reviste. M-am abonat la *True Detective* şi *Police*. Mi-am petrecut ore întregi studiind scrierile unui număr de psihiatri celebri. Am învăţat despre asasinii obsedaţi sexual, despre asasinii în serie, despre asasinii militari. Am studiat despre masacre şi conspiraţii asasine. Am ajuns să-i cunosc bine pe marchizul de Sade, pe Barbă-Albastră, pe Albert de Salvo, şi pe Charles Whitman, şi pe cei de la My Lai sau din lagărele de concentrare din Shatilla. Am făcut cunoştinţă cu Raskolnikov, şi cu Mengele, şi cu Kurtz, şi cu Idi Amin, şi cu William Bonney, pe care tu, probabil, îl ştii sub numele de Billy the Kid. Am aflat totul despre OEP şi despre Brigăzile Roşii. Ţi-aş fi putut povesti despre Charles Manson, sau Elmer Wayne Henley, sau Wayne Gracy, sau Richard Speck, sau Jack Abbott, sau Lucky Luciano şi Al Capone. De la masacrul din ziua Sfîntului Valentin la asasinii de pe autostradă. De la procesele vrăjitoarelor din Salem la războaiele drogurilor din Miami şi la cazul încă nerezolvat al Zodiacului din San Francisco. Ştiam despre 007 din romane şi despre MI-5 din realitate. Puteam explica de ce Bruno Richard Hauptmann nu era, probabil, un criminal, deşi îl executaseră, şi de ce Gary Gilmore nu era decît un ghinionist care ucisese din întîmplare, dar fusese şi el executat. Am studiat, de fapt, aproape toate execuţiile despre care existau date. Am citit totul, de la eseurile lui Camus despre pedeapsa cu moartea la romanul *Deathwork* al lui McLendon, am citit şi raportul Comisiei Warren şi mărturiile din Congres referitoare la programul Phoenix din Vietnam...

Ştiai, continuă Douglas Jeffers, că în unele state rapoartele de poliţie şi ale tribunalelor au devenit publice? De exemplu, m-am dus nu de mult în North Florida şi am citit despre cazul unui oarecare Gerald Stano. Un tip interesant. Inteligent. Prietenos. Culant. Nici vorbă să fi fost un însingurat. Avea o slujbă sigură, ca mecanic. Îi mergea bine. Toată lumea îl plăcea, chiar şi poliţiştii de la omucideri. Avea doar un mic cusur...

Jeffers se opri pentru mai mult efect.

– ... Cînd se întîlnea cu o femeie, la despărţire nu-i ajungea o castă strîngere de mînă sau un sărut pe obraz.

Rîse.

– Nu, domnul Stano prefera să ucidă femeile cu care se întîlnea.

Se uită la Anne Hampton, observînd durerea ce i se citea pe chip.

– Le tăia în felii şi bucăţele...

Altă pauză.

– Să fi fost vreo patruzeci.

Jeffers aşteptă din nou, înainte să continue.

– Dacă nu pentru altceva, măcar pentru consecvenţa lui şi tot trebuie să-l admiri. Pe toate le trata la fel. Adică pe fiecare femeie...

Anne Hampton tot nu zise nimic, aşteptînd ca Jeffers să continue. Îl văzu trăgînd adînc aer în piept.

– Îţi dai seama aşadar ce am ajuns, spuse Jeffers, cu glas ciudat. Am ajuns un expert.

Şi adăugă, după ce inspiră adînc:

– Acum eram gata să devin un ucigaş. Nu un tîmpit norocos, care a scăpat după ce a omorît la întîmplare o prostituată, ci o maşină criminală perfectă, calculată, profesionistă. Nu un ucigaş plătit, care primeşte ordine de la vreun mafiot de doi bani sau de la vreun traficant de droguri din Columbia, ci un ucigaş care nu lucrează decît pentru sine.

Şi asta şi sînt.

Merseră ore în şir în tăcere.

Jeffers nu mai spuse nimic. Gîndea: Ei bine, îi ajunge pentru azi. Şi credea că următorul lucru pe care avea de gînd să-l facă o va lămuri şi mai bine.

Anne Hampton îi ere recunoscătoare pentru această linişte. Se străduia să se gîndească la lucruri simple, cum ar fi mirosul unei plăcinte cu mere abia scoase din cuptor, sau senzaţia pe care ţi-o dă o bluză de mătase cînd o îmbraci, dar nu reuşea.

Podul din Memphis l-au traversat în miez de noapte. Văzu luminile reflectîndu-se în apa neagră, calmă şi Jeffers îi povesti cum arsese, odată, rîul Cuyahonga în Cleveland. Reziduurile toxice vărsate în apă luaseră foc, îi spuse. Cum poţi scoate un corp din apa care arde? Îi descrise cum fotografiase pompierii

noaptea, pe fundalul flăcărilor ce se înălțau spre cer. Trecură pe lîngă un panou care spunea cu o veselie în contradicție cu ora tîrzie: TOCMAI PĂRĂSIȚI ORAȘUL MEMPHIS – ÎNTORCEȚI-VĂ CURÎND!

„Oh, mamă, ăsta să fie sfîrșitul? Să rămîn din nou în Mobile, cu blues-urile din Memphis..." cînta Jeffers.

Se uită la ea și-și dădu seama că nu recunoștea melodia. Dădu din umeri.

– Generația mea, spuse. Rîse. Nu mă face să mă simt chiar atît de bătrîn.

Anne nu știu ce să zică.

Rămaseră pe autostrada interstatală din Arkansas. Era bine trecut de miezul nopții cînd s-au oprit la motelul Howard Johnson. Anne gîndi că portocaliul și albastrul neonului nu se potriveau cu noaptea tîrzie, ca și cum culorile ar fi putut fi schimbate o dată cu căderea nopții în ceva mai sobru, mai puțin strident.

Au pornit mai departe dimineața devreme și au mers două ore, înainte să se oprească pentru micul dejun. Jeffers era lihnit și o sili și pe ea să mănînce zdravăn: ouă, clătite, pîine prăjită, cîrnați, mai multe cești cu cafea și suc.

– De ce atît de mult? întrebă Anne.

– E o zi mare, răspunse el cu gura plină. O noapte mare. Mare meci de baseball la Saint Louis. Ora începerii, opt. Surprize. Mănîncă.

Îi făcu pe plac.

Dar după micul dejun nu porni imediat înapoi spre autostradă. Trase în schimb în parcarea unui centru comercial mare, de suburbie. Anne Hampton se uită la el.

– De ce ne-am oprit?

Jeffers întinse iute mîna și o prinse de față, cu degetul mare și cel arătător înfipte în obrajii ei.

– Nu te depărta, nu spune nimic și poartă-te frumos! șuieră.

Încuviință și-i dădu drumul.

– Privește, ascultă și învață, zise el.

Trecu iute prin mulțimea din ce în ce mai deasă venită la cumpărături. Anne trebui să se grăbească pentru a putea ține

pasul cu el. Magazinele rămîneau în fugă în urma ei şi-şi văzu imaginea reflectată într-o vitrină. Pretutindeni în jur se auzeau voci, în cea mai mare parte de copii care ţipau şi fugeau de lîngă părinţii lor, astfel că era înconjurată de ţipete: Jennifer sau Joseph sau Joshua, terminã imediat! Numai că ei nu terminau deloc. Auzi perechi discutînd despre cumpărături şi adolescenţi despre fete, băieţi şi discuri. Aceste frînturi de viaţă din jurul ei i se păreau ciudat de îndepărtate, ca şi cum ar fi avut loc în altă epocă istorică. Grăbi pasul alături de Douglas Jeffers, care părea că nu bagă în seamă mulţimea, mergînd cu paşi mari şi hotărîţi drept înainte.

O conduse într-un magazin cu articole de sport, unde luă două caschete roşii de baseball, specifice pentru echipa Cardinal din Saint Louis. Îi arătă un fel de agăţătoare din plastic, ca un rît, şi rîse dispreţuitor:

– Poartă caschetele astea ca de *porc la jocurile Universităţii* Arkansas. Fanii. Tot ce pot să-ţi spun e că e mai bine să cîştigi, dacă fanii tăi le poartă.

Plăti caschetele cu bani gheaţă, apoi porni din nou prin centru.

În marele magazin universal Sears se îndreptă spre raionul cu produse de birotică. Cumpără de la o vînzătoare un top mic de hîrtie de scris la maşină şi un pachet de plicuri dreptunghiulare. Merse apoi spre un stand pe care era expus un şir de maşini de scris. Se întoarse spre Anne şi-i spuse:

– Fii atentă. Nu te depărta de mine.

Cu o mişcare rapidă, scoase dintr-un buzunar o pereche de mănuşi chirurgicale. Le puse şi rupse dintr-o mişcare ambalajul hîrtiei. Fără să şovăie, îi întinse topul Annei Hampton şi introduse iute o foaie într-una dintre maşinile de scris expuse. Ezită o clipă, privind în jur ca să se asigure că nu era nimeni pe aproape şi nu-l vede nimeni. Sigur că nu-i vede nimeni, se aplecă spre maşina de scris.

Apoi bătu la maşină:

Bă tipilor sînteţ aşa tîmpiţi car trebi să vă beliţi
Eu tocma am termenat alt poponar de regulat

Pa şi pusi
Ştiţi voi cine

Scoase foaia din maşină, o îndoi în trei şi o vîrî într-un plic. Tot cu mănuşile pe mîini, puse plicul în buzunar. Îşi scoase apoi mănuşile, aruncă o privire în jur ca să se asigure din nou că nu-i văzuse nimeni şi, fără o vorbă pentru Anne Hampton, se îndepărtă.

Neştiind ce să mai creadă, Anne se grăbi să i se alăture, respirînd din greu ca să ţină pasul cu el.

Nici cînd se întoarseră la maşină, Jeffers nu spuse nimic, dar îi făcu semn spre centura de siguranţă. Anne şi-o puse şi păstră tăcerea.

Conduse cu viteză egală în tot timpul zilei şi spre seară, păstrînd cu tenacitate viteza legală, sau mergînd cu aceeaşi viteză ca şi ceilalţi, astfel că fură depăşiţi de tot atîtea maşini cîte depăşiră şi ei. Anne se întrebă cum se făcea că Jeffers părea să ştie întotdeauna cu precizie unde merge şi cît îi va lua drumul pînă acolo. Acesta îi spuse:

– Ar trebui să ajungem la sfîrşitul reprizei a doua, dar fură siliţi să parcheze ceva mai departe decît se aşteptase, aşa că atunci cînd ajunseră la intrare, repriza a treia tocmai începuse. Purtau amîndoi caschetele roşii pe care le cumpărase mai devreme. Jeffers prezentă două bilete lîngă turnichet, scoţîndu-le cu un gest larg din portofel.

Gestul o uimi, dar şi mai mult faptul că le cumpărase cu mult înainte.

– Ar trebui să fie un meci pe cinste, îi spuse omului de la poartă.

– Îhî, numai că ne-au băgat deja două goluri şi nimeni nu ştie cum să-i vină de hac puştiului aluia. Era un ins bătrîn, cu smocuri de păr alb în urechi. De una dintre ele era agăţat un aparat auditiv. Anne văzu că în cealaltă băgase casca unui aparat ieftin de radio portabil. Nu le dădu nici o atenţie şi întinse mîna după biletele următorilor întîrziaţi.

Se strecurară repede pe culoarele dintre tribune, ciocnindu-se de oameni, ocolind vînzătorii ambulanţi.

Mulțimea uriașă și vuietul necontenit îi dădură Annei un sentiment de neliniște. Avea senzația că plutește în aer, că nu mai are greutate și că valurile larmei o vor lua cu ele. Se strînse lîngă Jeffers; la un moment dat, cînd un grup zgomotos de adolescenți încercă să se strecoare printre ei, îl apucă de mînă.

În repriza a cincea, Jeffers o anunță că-i era din nou foame.

– Știi ce, îi spuse, dă o fugă pînă la stand și cumpără niște *hot dogs*.

Anne se uită la el, nevenindu-i să creadă.

În jurul lor lumea vuia ca o maree: magnificul fundaș dreapta de la Mets aruncase mingea în stilul lui obișnuit, imbatabil, și echipa Cardinals trebui să se mulțumească cu scorul de doi la zero. Dar în momentul în care Jeffers își exprimase dorința, un jucător care tocmai se afla într-o poziție foarte bună se pregăti să tragă. Mulțimea se ridică în picioare, în așteptare, și bătăi din palme ritmice, încurajatoare, umplură stadionul. Anne trebui să țipe ca Jeffers s-o audă.

– Nu pot, zise ea.

– De ce nu poți?

Îi simți brusc mîna pe picior, degetele mușcîndu-i mușchiul, strîngîndu-l dureros.

– Pur și simplu, nu pot, zise ea, în timp ce lacrimile i se urcau în ochi.

Se uită la ea. Perfect, gîndi.

– Ce s-a întîmplat?

Anne scutură din cap. Nu știa. Nu știa decît că era îngrozită de zgomot, de oameni și de lumea pe care el o introdusese dintr-o dată în viețile lor.

– Te rog, spuse.

Jeffers n-o putea auzi; jucătorul marcase într-un nor de praf. Dar văzu cum gura ei formează cuvîntul și asta îi era de ajuns.

– Bine, spuse. Numai de data asta.

Îi dădu drumul la picior.

Anne mulțumi din cap.

– Asta numesc ei un joc bang-bang, spuse el.

– Bang-bang?

– Da. Se întîmplă, bang! Bang! Bang! Bang! Jucătorul se lansează, bang! Apărătorul intervine, bang! A salvat mingea! Bang! Sau n-a salvat-o, bang! Întotdeauna mi-a plăcut clișeul ăsta.

Zări un vînzător de alune și-i făcu semne disperate cu mîna, ca să-i atragă atenția. Luă o pungă și, după ce începu să spargă cojile și să mănînce, băgă mîna în sacul cu aparate de fotografiat de care nu se despărțea și-și scoase Nikonul.

– Zîmbește, spuse, rotindu-se pe scaun spre ea.

Îi făcu o serie de fotografii.

Anne se simțea încurcată.

– Nu sînt pieptănată, spuse. Și cascheta asta caraghioasă...

El însă îi făcu semn să se uite pe teren.

– Fii atentă la joc, îi spuse. S-ar putea ca mai tîrziu să fie nevoie să-ți amintești unele amănunte.

Chestia asta o sperie și se străduí să se concetreze asupra jocului. Știu cum se joacă baseball, își spuse. Cunosc toate regulile. Am și jucat în echipa liceului.

Dar ce se petrecea pe gazonul artificial al terenului i se părea misterios, oricît de tare s-ar fi străduit să analizeze ce vedea.

Îndrăzni să se uite la Jeffers. Părea concentrat asupra jocului și a celor ce se petreceau pe teren, dar știa că preocuparea lui ascundea un alt scop. Mintea ei nu era în stare să-și imagineze ce s-ar fi putut întîmpla.

Se cutremură în umiditatea aceea lipicioasă.

Era amețită și înghițea cu greutate. O dată, cînd îl văzu aplecîndu-se spre sacul de la picioarele lui, aproape că se înecă de spaimă.

În cele din urmă, cînd echipele schimbau terenul, îl întrebă cu o voce ce i se păru gâunoasă:

– Spune-mi, te rog, de ce am venit aici?

Jeffers se întoarse spre ea și o privi fix. Izbucni apoi într-un hohot de rîs.

– Sîntem aici pentru că asta e America, asta e distracția națională, astea sînt echipele Mets și Cards. Dar, în primul rînd, sîntem aici pentru că sînt un fan al baseballului.

Rîse din nou și se uită la ea.

– Aşa că, vezi, continuă el, pentru moment nu omorîm pe nimeni. Doar timpul.

Şovăi.

– Mai tîrziu, spuse.

Anne nu mai puse nici o întrebare.

Rămaseră pînă la repriza a opta. Jeffers aşteptă pînă ce Mets înscrise de patru ori. Apoi o apucă de mînă şi o conduse, laolaltă cu ceilalţi fani uşor dezamăgiţi, care plecau mai devreme, afară din stadion. Pe cînd ieşeau, în urma lor răsună un strigăt colectiv puternic. Auzi o pereche de tineri, la cîţiva paşi distanţă, care mergeau ascultînd radioul, anunţînd pe nimeni şi pe toată lumea în acelaşi timp:

– Jack Clark a marcat patru puncte!

Jeffers încuviinţă.

– Ar trebui să ştie, îi spuse încet Annei Hampton, că jocul nu se termină niciodată pînă nu s-a sfîrşit de tot. Asta a spus-o un mare american.

– Cine? întrebă ea.

– Caryl Chessman, răspunse Jeffers.

Jeffers se asigură că Anne Hampton îşi prinsese bine centura, după care se duse în spatele maşinii şi deschise portbagajul. Scotoci o clipă prin ceea ce el numea sacul lui cu de toate, după care scoase un set de numere de înmatriculare din Missouri. Le ataşase în prealabil nişte clipsuri metalice, aşa că nu-i fu deloc greu să se aplece şi să le fixeze bine chiar peste plăcuţele existente. Luă un cadru autocolant dintre acelea ieftine pe care le găseşti în magazinele cu accesorii auto şi-l puse deasupra, astfel ca galbenul numerelor de New York, care l-ar fi trădat, să nu se vadă şi să poată scoate cu uşurinţă numerele de Missouri, la vremea cuvenită. Deschise apoi sacoşa cu arme şi scoase un pistol automat ieftin, de calibrul douăzeci şi cinci. Prins de interiorul sacoşei era un suport pentru gloanţe. Se asigură că vîrfurile lor moi erau crestate, apoi introduse suportul în sacoşa cu aparate de fotografiat. Mai scotoci o clipă înainte să dea de o servietă simplă din piele. O scoase şi încuie portbagajul.

Odată intrat în maşină, aprinse lumina interioară.

Anne îl văzu cum scoate un dosar mic, galben din servietă şi-l deschide în poală.

Dosarul conţinea un set de tăieturi din ziare şi reviste, sub o listă bătută la maşină. Văzu cuvintele: Pistol/Maşină de scris/Acces/Ieşire/Urgenţă/Avocat/Acte de identitate. Fiecare categorie de cuvinte avea înşirată sub ea cîteva alte categorii mai puţin importante, dar Anne nu fu destul de iute şi lumina era prea slabă ca să le poată citi. Un număr de puncte fuseseră şterse şi în dreptul altora se afla cîte un semn mare. Cîteva aveau ceva scris lîngă ele. Văzu că dosarul mai conţinea două hărţi, una scrisă de mînă, cealaltă o hartă cu grile a oraşului. Părea că Jeffers trece în revistă listele şi hărţile. Aruncă o privire spre tăieturile din ziare şi văzu un articol de jumătate de pagină din revista *Time*. Era din secţiunea internă a revistei şi avea următorul titlu: UCIDEREA LA ÎNTÎMPLARE A HOMOSEXUALILOR CREEAZĂ VÎLVĂ ÎN SAINT LOUIS. Văzu că articolele celelalte erau din *Post-Dispatch* din Saint Louis.

– În ordine, spuse Jeffers cu o voce ce purta în ea o urmă de nerăbdare. În ordine. Sîntem gata.

Se uită la ea.

– Gata?

Anne nu ştiu ce să-i răspundă.

– Gata? o întrebă sever.

Dădu din cap că da.

– Bine, spuse el. Vînătoarea începe. Conduse maşina spre întunericul oraşului.

După cîteva clipe, Anne era complet pierdută. Se aflau pe o scurtătură, croindu-şi drum printre zgîrie-norii ce păreau că se ridică brusc, în noapte, chiar lîngă ea, pentru ca în clipa următoare să se învîrtă pe străzi sărăcăcioase, prost luminate. După un timp, care ei i se păru de cel puţin jumătate de oră, Jeffers încetini. Anne Hampton se uită pe geam şi văzu grupuri de bărbaţi stînd în faţa barurilor, în aerul cald al serii de vară, discutînd, gesticulînd. Jeffers înregistra totul, fără să scoată o vorbă.

Dar, gîndi ea, şi aşa pare că ştie exact încotro merge. Se strădui să nu se gîndească la nimic. După ce se învîrti vreo jumătate de oră împrejurul a vreo zece cvartale, Jeffers îndreptă

mașina spre o stradă lăturalnică întunecoasă, oprindu-se în cele din urmă lîngă curba de la capătul unuia dintre cvartale. Părea o zonă rezidențială, în care nu erau case, ci blocuri construite pe locul unor clădiri mai vechi, cu arbori plantați pe bucăți de teren luate din trotuar. Observă că se aflau destul de aproape de luminile mai strălucitoare ale străzii principale. Se uită cum Jeffers se strecoară prin fața mașinii și-i deschide portiera. Gîndi că avea mișcări de păianjen, de animal de pradă. Se trezi pur și simplu ridicată din mașină și porniră, braț la braț, pe trotuar. Ca de fiecare dată, puterea mîinilor și a brațelor lui o uimi. Îi putea simți mușchii încordîndu-se de nerăbdare.

– Să nu spui nimic, îi zise Jeffers cu voce șoptită, amenințătoare. Nu te uita în ochii nimănui pînă ce nu aleg eu. Dar zîmbește și prefă-te că te simți bine.

Încercă, dar știa că arată patetic, nimic mai mult.

Se străduí să păsească drept.

Știa ce se va întîmpla, sau cel puțin își dădu dintr-o dată seama că era pe cale să adauge un alt coșmar la cel al vagabondului, numai că nu se simțea în stare să facă nimic. Nici nu-i trecu prin minte că ar putea face altceva decît să coopereze.

Uită-te la cer, își spuse. Uită-te la luminile din jur, puține cîte sînt. Văzu luna atîrnînd deasupra ramurilor unui copac și-și aminti brusc un cîntec din copilărie: Vulpea ieși în noaptea rece... și rugă luna lumina să-și aplece... căci avea de mers mile vreo zece... pînă-n ora-a-a-ș. Muzica îi inundă gîndurile ca un val liniștitor.

Se învîrtiră de trei ori în jurul grupului de blocuri, trecînd de fiecare dată pe lîngă doi sau trei bărbați care mergeau grăbiți prin întunericul străzii lăturalnice. Cînd ocolirá a patra oară și se apropiau de mașină, îl simți pe Jeffers cum înțepenește lîngă ea. Îi putea simți mușchii încordîndu-se și-și dădu seama că băgase mîna în sacoșa cu aparate de fotografiat.

– S-ar putea să fie ăsta, spuse Jeffers.

Păsirá în continuare spre bărbatul singur care se îndrepta, grăbit, spre ei.

– Încetinește puțin, spuse Jeffers. Vreau să trec pe lîngă tipul ăsta la umbra copacului de colo.

Anne văzu că la jumătatea distanței dintre ei și bărbat se afla un copac mare, care făcea ca umbra nopții să pară și mai adîncă.

– Zîmbește în continuare, spuse Jeffers.

Anne se închipui brusc măturată în valurile mării de către un curent subteran puternic. Se agăță de brațul lui, brusc speriată că se va îmbolnăvi sau va leșina.

Jeffers își puse toate simțurile în funcțiune. Privirea lui scrută zona, observînd că era pustie. Auzul pîndea orice zgomot, orice sunet ce-ar fi arătat că se petrecea ceva neobișnuit. Adulmecă pînă și aerul. Se simțea ca și cum ar fi luat foc sau ar fi fost îndrăgostit; fiecare terminație nervoasă din trupul lui era în stare de alarmă, pulsa. Metalul pistolului părea incandescent în mîna lui. Se sili să-și măsoare pașii, să încetinească, astfel încît să dea față cu omul acela în momentul precis, în momentul cel mai întunecat. Un marș al morții, gîndi.

Mergeau împreună.

Jeffers estimă distanța: cincisprezece metri. Apoi, brusc, șase metri. Pe urmă trei, și-l salută pe bărbat din cap, zîmbindu-i.

Bărbatul era tînăr, probabil nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Cine ești? se întrebă Jeffers o clipă. Ai iubit viața? Părul blond al bărbatului era tuns scurt deasupra urechilor și la ceafă. Jeffers observă că avea un cercel ca un buton din aur în una dintre urechi. Purta o cămașă sport simplă, deschisă la gît, pantaloni sport și un pulover aruncat peste umeri cu un aer neglijent studiat.

Jeffers îl salută din nou din cap și bărbatul îi răspunse cu un zîmbet slab, timid, ușor nervos. Jeffers o strînse tare pe Anne de braț și văzu că zîmbește și ea.

Bărbatul ajunse lîngă ei, apoi trecu mai departe.

Cînd depășii cîmpul vizual al lui Jeffers, acesta scoase arma din sacoșă, cu degetul pe trăgaci.

Nu avu timp decît să-și spună: Fii calm.

Apoi se răsuci pe loc, chiar în spatele bărbatului, lăsînd să cadă brațul Annei Hampton, ca să poată ridica pistolul cu amîndouă mîinile. Cînd țeava ajunse la nivelul capului bărbatului, Jeffers trase de două ori.

Zgomotul împuşcăturii răsună pe stradă.

Bărbatul căzu în faţă, lovind cu zgomot trotuarul.

Anne Hampton îngheţase. Încercă să ridice mîinile, ca să-şi acopere ochii, apoi se opri, privind fix, îngrozită.

Jeffers sări peste bărbatul care zăcea, cu faţa în jos, într-o baltă din ce în ce mai mare de sînge. Avea grijă să nu se atingă nici de om, nici de sînge. Bărbatul nu mişca. Jeffers se aplecă şi-i mai trase un glonte în spate, căutîndu-i inima. Apoi, cu aceeaşi mişcare continuă, fluidă parcă, puse arma înapoi în sacoşă şi scoase aparatul Nikon. Îl ridică la ochi şi Anne auzi zgomotul filmului care se derula. Termină la fel de repede şi puse aparatul înapoi în sacoşă.

O apucă pe Anne Hampton de braţ şi aproape c-o tîrî spre maşină.

Deschise iute uşa şi o aruncă pe banchetă. Într-o clipă sări şi el în spatele volanului. Porni maşina uşor şi cu îndemînare, fără zgomot de cauciucuri, trecu încet pe lîngă cadavrul de pe trotuar şi o luă la vale pe strada pustie.

Anne se întoarse şi, cînd trecură pe lîngă el, se uită la trupul inert.

În cîteva secunde erau departe.

Văzu că Jeffers mergea pe un drum stabilit dinainte. Putea simţi forţa concentrării lui, ca şi cum crima ar fi creat un fel de sentiment palpabil. După cincisprezece minute, Anne văzu că ajunseseră într-un loc pustiu, într-o zonă de depozite din centrul oraşului. Jeffers opri maşina şi coborî fără o vorbă. Aşteptă să-i dea şi ei drumul, dar n-o făcu.

În spatele maşinii, Jeffers scoase plăcuţa de Missouri, o şterse cu o cîrpă şi o aruncă într-o pungă de plastic închis la culoare. Vîrî apoi punga într-o ladă mare de gunoi, urcîndu-se deasupra ca să se asigure că punga era bine ascunsă printre gunoaie.

Intră din nou în maşină şi traversară oraşul pînă ajunseră într-o suburbie. Jeffers opri lîngă un magazin şi la lumina din faţa clădirii văzu ce face. Mai întîi îşi puse din nou mănuşile chirurgicale. Luă apoi plicul cu scrisoarea pe care o scrisese mai

devreme. Deschise dosarul şi scoase din el un alt plic cafeniu. Îl scuturã şi Anne vãzu cuvinte tãiate din ziar. Jeffers scoase şi un tub din plastic de lipici obişnuit şi lipi cuvintele pe plic. Folosi lipiciul şi ca sã închidã plicul.

Apoi vorbi.

– Nu strică să fii cît mai prudent. Ştiu că nu pot lua amprente de pe hîrtie, doar dacă mi-aş mînji degetele cu cerneală. Numai că FBI are aparatura aia nouă, spectrografică, cu care abia acum mă familiarizez, şi sînt în stare să separe enzimele şi Dumnezeu mai ştie ce. De-aia nu folosesc salivă. Dacă aş fi lins plicul ca să-l lipesc, ar fi putut afla ce grupă sanguină am, de exemplu. Naiba să-i ia, mă întreb dacă n-ar fi aflat şi numărul meu de la asigurările sociale. Aşa că prudenţa e mama înţelepciunii.

Se uită la ea. Cuvintele i se rostogoliseră pe buze cu o plăcere agitată, ca de băieţel.

– Ştii ce, spuse. Nu-ţi face griji. Am terminat. Am scăpat. Mai rămîn cîteva fleacuri de rezolvat şi ne putem întoarce liberi acasă.

Termină ce avea de făcut cu plicul şi intră cu maşina în marşarier. Peste o clipă opri în faţa clădirii mari a unei poşte. Sări din maşină şi puse plicul într-una dintre cutiile poştale.

Întors în maşină, îi spuse:

– Au mai rămas pistolul şi armele. Dar astea le lăsăm pe mîine. Avem timp berechet.

Cu adrenalina curgîndu-i încă liberă prin sînge, îndreptă maşina înapoi pe autostrada interstatală. Anne Hampton se răsuci pe scaun, privind pe geamul din spate la luminile oraşului, care dispăreau în urma lor.

O văzu cutremurîndu-se.

– Ţi-e frig?

Încuviinţă din cap.

Jeffers nu făcu nimic.

– Eşti obosită?

Anne îşi dădu seama că era epuizată. Încuviinţă din nou.

– Ţi-e foame?

Simţi că i se face rău.

– Eu sînt mort de foame, spuse el. Aş mînca şi un cal, cum zice proverbul.

Povestea asta n-are sfîrşit, gîndi ea. E veşnică.

După o clipă, Jeffers vorbi iar.

– E teribil de ciudat, începu el cu glas egal. Homofobul care i-a omorît pe toţi tipii ăia din Saint Louis, cred că şapte pînă acum, scrie întotdeauna în versuri. Cel puţin aşa pretinde *Post Dispatch*.

Jeffers scutură din cap.

– Ziarele nu i-au dat o poreclă, lucru care mi se pare cam ciudat. Vreau să spun că atunci cînd au de-a face cu un asasin în serie cum e ăsta, de obicei îi dau bietului tip o poreclă. Cum ar fi Ucigaşul de Homosexuali sau Homo Homicides, sau ceva la fel de tîmpit şi jignitor.

Se uită la ea şi-i citi oboseala din ochi.

– Ştii ce s-a întîmplat chiar acum? o întrebă.

– Da, răspunse ea posomorîtă.

Jeffers întinse mîna şi o plesni, dar nu prea tare, gîndind: Probabil e moartă de oboseală.

Lovitura primită pe obraz o trezi pe Anne Hampton din oboseala şi apatia care o cuprinseseră din momentul împuşcăturilor de pe stradă.

– Ştii ce s-a întîmplat cu adevărat? o întrebă din nou.

Clătină din cap.

– Ei bine, tocmai am realizat o imitaţie destul de reuşită a unui număr de alte crime care au avut loc în acest frumos oraş în ultimul an şi jumătate sau cam aşa ceva. Ce am făcut noi e ceea ce poliţia numeşte copie la indigo. Ştii, ei reţin întotdeauna vreun amănunt din presă, astfel că sînt în stare să spună cine ce a făcut. Crimele la indigo îi înnebunesc. Trebuie să vezi lucrurile aşa cum le văd ei: în timp ce se dau peste cap ca să găsească un nebun, vine un alt nenorocit şi le încurcă toată treaba. Le ia timp, şi vorbim aici de ore de muncă de persoană, să deosebească crimele între ele. Aşa că pînă ce echipa, oricare ar fi ea, căreia i se încredinţează sarcina de a-l găsi pe acel asasin îşi dă seama

cam ce s-a întîmplat, noi am dispărut. Nici o probă. Nici o urmă...

Anne văzu că zîmbea. Ca pisica din Cheshire.

– Oh, nu e total lipsit de risc, să nu crezi una ca asta. S-ar putea să ne fi văzut cineva dintr-unul din apartamentele din jur. Poate mi-a căzut ceva, sau ţi-a căzut ţie şi nu ne-am dat seama. Ceva ce poate să-l facă pe un detectiv ţîfnos, tenace să ne ia urma. Vezi, tocmai aici stă cea mai mare parte din plăcere. Starea în care aştepţi să bată cineva la uşă.

Ciocăni în volan cu degetele şi zgomotul o sperie.

– Pricepi, asta e ce am înţeles din toate studiile pe care le-am făcut. De obicei, poliţia îi prinde pe asasini pentru că şi ei şi victimele au legătură cu ceva anterior crimei. Tot ce-i rămîne poliţiei de făcut e să descopere ce relaţie a dus la omor. Asta în cea mai mare parte dintre cazuri. Mai sînt apoi criminalii în serie, ale căror crime urmează un tipic anume. Bineînţeles că omorurile astea sînt foarte greu de rezolvat, pentru că asasinii nu stau locului. Odată trecut sub altă jurisdicţie, poliţia e paralizată. Dar am un mare respect pentru poliţie. Au rezolvat mult mai multe cazuri de acest fel decît crezi. Adesea pentru că timpitul respectiv o dă în bară cu altceva, şi copoii se reped asupra lui ca rechinii. Să nu subestimezi niciodată intuiţia unui copoi, zic eu. Cu toate astea, cel mai greu de rezolvat sînt crimele făcute la întîmplare, care nu urmează nici un tipar.

Un timp m-am gîndit să mă apuc de genul ăsta de crime. Să mă duc, pur şi simplu, într-un oraş, să aleg un biet tip la întîmplare şi să-i vin de hac. Dar mi-am dat seama că şi asta ar fi, de fapt, un tipar şi că, pînă la urmă, un copoi de undeva îşi va da seama. Este teoria milionului de maimuţe, a milionului de maşini de scris. Pînă la urmă cineva va bate la maşină operele integrale ale lui Shakespeare.

Ce mi-a mai rămas, deci?

Anne nu credea că aşteaptă cu adevărat un răspuns de la ea.

– A trebuit să combin acest aspect aleator cu un tipar. M-am gîndit foarte bine. Am calculat. Mi-am imaginat soluţii. Şi ştii la ce concluzie am ajuns?

Anne nu răspunse nici de data asta. Vocea lui o hipnotiza.

– Un proiect de o mare simplitate şi, ca urmare, de o mare frumuseţe.

Zîmbi.

– Copiez. Continuu să studiez. Aflu tot ce se poate afla despre un Ucigaş de pe Autostradă, sau despre un Ucigaş din Campus sau un Ucigaş din Munţi. Presa îmi e de mare ajutor. Mă duc pe urmă şi organizez o copie credibilă. Aşa că poliţia, care caută pe cu totul altcineva, se trezeşte cu crima asta aberantă în mijlocul unei chestii mai ample şi, cred ei, mai importante. O ignoră. O dau deoparte. O aruncă la coş. O clasează.

Trase adînc aer în piept.

– Cei mai mulţi ucigaşi sînt prinşi pentru că, în aroganţa lor, îşi pun un fel de semnătură pe crimă. Eu sînt mai modest. Pentru mine actul în sine e important. Nu semnătura. Drept care, ca să ucid, mă transform în altcineva. Îmi transfer mintea în capul persoanei respective. Folosesc amănunte pe care le ştiu şi unele pe care le pot ghici şi-mi creez propria capodoperă.

Sosesc. Ucid. Plec. Şi nimeni, în afară de mine, nu bănuieşte nimic.

Aşteptă o clipă înainte să continue.

– Am ajuns să fiu perfect, prea prudent. Prea deştept, prea desăvîrşit. Clătină din cap.

– O bătaie în uşă? Un mandat? Niciodată. Nu mă dau mare. E vorba aici de eficienţă şi de încredere în sine.

Anne avu senzaţia că percepe o notă de tristeţe în glasul lui.

– De fapt, nu mai e chiar atît de palpitant. Se uită la ea. Sincer să fiu, a devenit mult prea uşor.

– De-aia te afli aici, îi spuse într-o doară. Eşti aici ca să mă ajuţi să duc toatea astea la sfîrşitul potrivit, corect, suficient de vulcanic.

Îşi întoarse privirea.

– Acum poţi să dormi, spuse. Eu sînt în priză. Cred că e mai bine să conduc în continuare. Simţi, brusc, o imensă şi plăcută uşurare. Îşi spuse: Asta e. Am spus cuiva totul. Acum lumea va şti.

– Mergem acasă, spuse Jeffers. O luăm încet, sigur. Dar ne îndreptăm spre casă. Noapte bună, Boswell.

Îi auzi vocea şi percepu cuvîntul: acasă. Oricît s-ar fi străduit, cuvîntul acesta nu izbutea să trezească în ea imaginea concretă a casei şi a părinţilor ei. Ce-i apărea în schimb în minte părea ceţos şi depărtat, ascuns parcă sub o peliculă, şi-i era greu să spună ce anume reprezenta, deşi ştia că o sperie.

Simţi cum maşina ţîşneşte înainte şi închise ochii, urînd bun venit noului ei coşmar.

NOUĂ

O altă ședință obișnuită a băieților rătăciți

14

Martin Jeffers era treaz și singur.

Dar singurătatea lui colcăia de amintiri. Odată, cînd erau mici și în vacanță la Cape Cod, fratele lui găsise un pui de șoim cu o aripă rănită. Vara șoimului, gîndi. Vara înecului. O clipă se întrebă de ce își adusese aminte de pasăre, de vreme ce evenimentele de mai tîrziu din acel august fuseseră cu mult mai importante. Dar mintea îi era plină de imaginile acelea. Doug găsise pasărea pe un drum murdar, țopăind în suferință și trăgîndu-și aripa după ea. Două săptămîni, își aminti Jeffers, fratele lui își petrecuse tot timpul scormonind prin pădure, răsturnînd bușteni putrezi, ridicînd pietre acoperite de mușchi, într-o continuă căutare de gîndaci, gîze, șerpi mici și melci, pe care i le aducea conștiincios acasă păsării, care le înghițea pe loc și țipa că mai vrea. Martin Jeffers zîmbi. Chiar așa numiseră pasărea: Țipătoarea. În puținul timp liber pe care îl aveau, bîntuiseră prin biblioteca locală, luînd acasă zeci de cărți despre păsări, tratate despre vînătoarea cu șoimi și manuale de medicină veterinară. După două săptămîni, pasărea se cocoța pe umărul lui Doug ca să mănînce și Martin Jeffers își aminti de figura triumfătoare a fratelui său atunci cînd așezase pasărea pe ghidonul vechii lui biciclete și se dusese cu ea în oraș și înapoi.

Martin Jeffers duse mîna la frunte și se cutremură.

Ticălosul bătrîn, gîndi. Doug avea dreptate să-l disprețuiască.

Tatăl lor le spusese să se descotorosească de pasăre.

Doug nu voia s-o pună în colivie, așa că șoimul își făcea nevoile prin tot depozitul unde o ținea. Chestia asta îl înfuriase pe negustor, care le dăduse celor doi băieți un ultimatum simplu, înfiorător: o puneți în colivie, îi dați drumul, dacă nu... Partea asta cu *dacă nu* era cea mai prevestitoare de rele. Dacă nu-și poate folosi aripile, se plînsese fratele lui, moare de cum îi dăm drumul. Își aminti de fața fratelui său, înroșindu-se de furie. Și nu poți închide o pasăre sălbatică în colivie! strigase Douglas Jeffers. Moare. Moare sigur și se prostește, rozînd cu disperare barele, fără să înțeleagă ce se întîmplă cu ea. Doug era hotărît. Întotdeauna era așa. Martin Jeffers își aminti cum se ținea după fratele lui, alergînd din greu pe picioruşele subțiri, încercînd să se țină după pasul furios al lui Douglas Jeffers. Fratele meu mergea întotdeauna mai repede, cînd era mînios, gîndi Jeffers. Stăpîn pe el, dar mai repede.

Pasărea rămăsese cu încăpățînare pe umărul fratelui său, cu ghearele înfipte în cămașă și în mușchi, cu chipul ei trufaș de șoim îndreptat în direcția vîntului, în timp ce Douglas Jeffers vîslea pe heleșteul ce despărțea casa lor de drumul spre ocean. Trăsese barca la mal și o luase pe un drum prost. Ajunseseră la un cîmp întins, cu gunoaie și nisip, pe care creșteau pînă la brîu ierburi de mare și tufișuri. Oceanul era la vreo cinci sute de metri depărtare, imediat după un șir de dune de nisip înalte, și Martin Jeffers își aminti de zgomotul valurilor, ca un ecou profund în amintirea lui. Briza vălurea ierburile din jurul lor și părea că fratele lui înoată prin niște curenți puternici. Soarele după-amiezii strălucea, lovindu-le cu intensitatea verii capetele. Martin Jeffers își văzu fratele ridicînd brațul, ținînd șoimul sus, așa cum văzuse în cărțile ilustrate despre vînătoarea cu șoimi în evul mediu. Încercă apoi să-i dea drumul în înaltul cerului. Martin Jeffers văzu aripile bătînd neregulat, încercînd să se ridice în azur, apoi căzînd, căzînd înapoi pe brațul fratelui său. „N-are nici un rost, spusese fratele mai mare. Aripa aia nu e în stare să zboare."

Apoi adăugase: „Ştiam că aşa va fi".

Nu mai rostise absolut nimic. Se tîrîseră anevoie pînă la barcă, în tăcere. Doug vîslise repede, cu spinarea încordată de efort, ca şi cum forţa fizică ar fi putut schimba lucrurile.

Amintirea lui Martin Jeffers alunecă spre dimineaţa următoare. Doug se sculase înaintea lui şi-l văzuse dintr-o dată lîngă pat, cu părul ciufulit, cu faţa posomorîtă, cenuşie şi plin de mînie. „Ţipătoarea a murit", spusese fratele lui.

Ticălosul ăla bătrîn o omorîse în timp ce ei dormeau. Se dusese în magazie, prinsese biata pasăre încrezătoare şi-i sucise gîtul.

Martin Jeffers era copleşit de propria-i furie. Inima i se umplea de durerea de nestăpînit a copilăriei trezite în amintire.

Era un om crud şi fără inimă şi mi-a părut grozav de bine că a păţit ce a păţit. Mi-aş fi dorit numai să fi suferit mai mult! Îşi aminti cum strigase aceste cuvinte în faţa medicului său terapist, care îl întrebase pe o voce enervant de calmă dacă era sau nu adevărat. Bineînţeles că era adevărat! Omorîse pasărea! Ne ura! Întotdeauna ne-a urît. Ăsta era singurul lucru în care dovedea consecvenţă. Ăsta şi faptul că făcea totul după cum voia el. N-ar fi şovăit să se furişeze noaptea la noi în cameră şi să ne strîngă de gît, aşa cum făcuse cu pasărea! Îşi dorea s-o facă!

Martin Jeffers îşi amintea cum se uitase la pasărea moartă din mîinile fratelui său.

Nici nu-i de mirare că-l ura atît de mult. Nu te poţi naşte cu o astfel de ură. Trebuie s-o clădeşti cu grijă din cruzime şi indiferenţă, dînd mai întîi la o parte orice urmă de dragoste şi de afecţiune. Asta îi spusese medicului. O întrebase pe femeia aşezată în spatele capului său, astfel ca să n-o poată vedea. Dacă ai fi avut un tată ca ăsta, nu ţi-ai fi dorit să ajungi să îngrijeşti de oameni? Să încerci să-i ajuţi? De ce naiba crezi că sînt aici?

Şi, bineînţeles, medicul nu zisese nimic.

Amintirile, straturi-straturi, fierbeau în mintea lui Martin Jeffers.

Nemernicul, nemernicul, nemernicul.

În seara aceea nimeni nu rostise nici un cuvînt. Nimeni nu spusese niciodată nimic. Stătuseră cu toţii la masă şi se purtaseră

de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Şi-o aminti pe mama lor uitîndu-se la Doug şi la el şi spunînd: „Îmi pare rău că pasărea a zburat". Amîndoi băieţii o priviseră fără să le vină să creadă şi, în cele din urmă, ea îşi ferise privirea şi nu se mai vorbise despre asta. N-a ştiut niciodată nimic, i-a spus doctoriţei. Tot ce făcea era să se gătească, să se împopoţoneze şi să-i giugiulească, mai ales cu pupături umede, care-i scoteau din fire, şi nu ştia niciodată nimic, şi dacă încercai să-i spui ceva, îţi întorcea spatele.

Tatăl lor înfuleca liniştit.

Nemernicul.

Martin Jeffers se lăsă pe spate în scaun. Se revăzu în dimineaţa aceea, trezit din somnul cel mai dulce de vocea fratelui său, apoi treaz de-a binelea la vederea păsării moarte din mîinile acestuia. Pasărea era ţeapănă, frîntă.

Revăzu apoi, în amintire, doar mîinile fratelui său.

Şi se gîndi: Dumnezeule mare!

O repetă cu voce tare, deşi nu era nimeni pe aproape care să-l audă:

– Dumnezeule mare! Nu!

Simţi cum forţa amintirii era strivită de acest gînd, de parcă o greutate neobişnuit de mare îi apăsa umerii.

– Oh, nu. Nu, nu, îşi spuse.

Mintea i se umplu pe loc de o tristeţe întunecată şi de oroare.

Şi în clipa aceea îşi dădu brusc seama cine omorîse pasărea.

Sînt un timid, gîndi Martin Jeffers.

Lucrurile astea ni s-au întîmplat şi lui, şi mie, eu am ajuns tăcut şi introvertit şi singuratic şi pasiv, iar el a devenit... Jeffers se opri înainte de a găsi un cuvînt potrivit.

Îl văzu pe fratele său în gînd, chipul lui destins, îmbujorat, rînjind. Se strădui să şi-l amintească în momente de furie şi-şi aminti forţa tăcerilor lui Douglas Jeffers. Acestea îl speriaseră întotdeauna. Îşi aminti cît de insistent îi cerea să vorbească cu el. Se gîndi la Mercedes şi la fotografiile nepoatei ei, de la locul crimei, şi încercă să facă o legătură între aceste două imagini.

Scutură din cap.

Nu poate fi Doug, gîndi.

Apoi se trezi gîndind: De ce nu?

Nu fu în stare să răspundă la această întrebare.

Martin Jeffers se ridică în picioare şi începu să umble prin casă. Locuia la parterul unei clădiri vechi din Pennington, New Jersey, un orăşel înghesuit între Hopewell şi suburbiile Trentonului. Hopewell era ceva mai la vest de Princeton şi Martin Jeffers îşi aminti enervat că, de fiecare dată cînd cineva pomenea de Hopewell, chiar şi cînd erau copii, fratele lui le amintea tuturor celor care voiau să-l asculte că micul oraş adormit era celebru pentru un singur lucru: acolo fusese răpit copilul lui Lindbergh.

Crima secolului, gîndi Martin Jeffers.

Îl luă cu frig şi se îndreptă spre fereastră. Îşi lipi mîna de geam şi simţi căldura verii tîrzii. Totuşi se cutremură şi deschise brusc fereastra, lăsînd-o crăpată.

Găsiseră copilul în pădure, gîndi. Descompus.

O clipă se întrebă dacă nu cumva fiecare stat îşi marca istoria prin crime. Fu uluit cînd îşi dădu seama cît de multe ştia fratele lui. Şi-l aminti vorbind despre Ucigaşul din Camden, care într-o zi caldă de început de septembrie, în 1949, ieşise din casă şi trăsese calm, omorînd treisprezece persoane cu un pistol Luger, amintire de război. Cu cîţiva ani în urmă, Doug fusese fascinat cînd aflase că fratele său îl vizita deseori pe acest individ pe care ziarele în descriseseră o dată ca fiind un cîine turbat. Se afla la spitalul de psihiatrie din Trenton, ale cărui săli le străbătea liniştit, un pacient model de mai bine de douăzeci şi cinci de ani, care nu protesta niciodată cînd infirmierii îi dădeau doza zilnică de thorazină, mellaril sau halidol. Pacienţii îl botezaseră vitamina H. Ucigaşul din Camden o lua întotdeauna fără să se plîngă. Fără un scîncet de protest.

Pe Doug îl interesa întotdeauna genul ăsta de lucruri.

Martin Jeffers clătină din cap.

Da, dar la fel era şi reporterul acela de la poliţie care venise să scrie un articol despre spital pentru un ziar din Philadelphia. Şi lucrurile astea le spui la fiecare seminar sau întrunire tîmpită la care participi. O mulţime de oameni îşi mai amintesc de această crimă.

Tocmai asta era problema, gîndi. Întotdeauna oamenii sînt fascinaţi de crime. Şi era firesc ca fratele lui să fie interesat de ele. Ce naiba, doar petrecuse atîta amar de vreme vînîndu-i pe hoţi şi pe vardişti cu aparatul lui de fotografiat, nimic mai normal decît să-l intereseze.

Făcu o pauză.

Dar pînă unde mergea acest interes?

Clătină din nou din cap. Le respingea, gîndi.

Ridicol.

Îţi cunoşti fratele, îşi spuse.

Îşi îngropă capul în palme.

Nu era în stare să plîngă. În mintea lui era o adevărată harababaură.

Chiar îl cunoşti? se întrebă.

Se gîndi la tipii din grupul lui de terapie. Şi-l imaginä brusc pe fratele lui printre ei. Apoi, la fel de iute, se imaginä şi pe sine aşezat în mijlocul lor.

Plecă de la fereastră, de parcă traversarea camerei ar fi putut să-i schimbe gîndurile.

– Fir-ar să fie! spuse cu voce tare. La naiba cu toate astea!

Se gîndi la tatăl şi la mama lui.

– Cum să-i fi putut iubi? se întrebă.

Se gîndi la femeia aceea medic terapist. Pe unul dintre pereţi din biroul ei atîrna un tablou abstract, o reproducere după Kandinsky, numai unghiuri şi forme viu colorate şi puncte plutind pe un fond alb ca zăpada. În faţa lui era o gravură de Wyeth, imaginea mută a unui hambar în nuanţe de cenuşiu şi cafeniu, în lumina palidă a serii care se lăsa. Realismul american. Alăturarea celor două tablouri îl şocase tot timpul, dar nu apucase niciodată s-o întrebe pe doctoriţă de ce le alesese şi de ce le pusese acolo.

„– Ei bine, întrebase ea, crezi că i-ai iubit pe mama şi pe tatăl tău adevăraţi? – Lucrau într-un circ! Un beţiv şi o curvă! îi scăpase într-un acces de furie. S-au despărţit şi pe urmă ne-au părăsit şi pe noi! Aveam doar trei sau patru ani... Nu-i cunosc. Cum poţi iubi pe cineva sau ceva ce nu cunoşti?"

Bineînţeles că ea nu răspunsese.

Şi, oricum, el cunoştea răspunsul.

Era uşor. Mintea creează ceva ce iubeşti chiar dacă n-ai decît o minusculă amintire a unei atingeri, a unui sunet, a unei senzaţii.

Se gîndi apoi la ce urmase.

Mintea poate crea şi ceva ce urăşti.

Se duse spre un birouaş dintr-un colţ a ceea ce trecea drept camera lui de zi, de fapt o cameră plină de hîrtii, hîrţoage, romane în ediţii de buzunar, romane clasice, texte şi rapoarte medicale, reviste, două scaune şi o sofa, un televizor şi un telefon. Privi în jur, la lucrurile lui. Lipsite de valoare. Lucrurile sărăcăcioase ale unui om care trăia o viaţă sărăcăcioasă. Îşi aruncă privirea pe birou şi zări un plic aşezat pe marginea mapei. Pe el scria, cu scrisul lui: *Cheia de la apartamentul lui Doug.*

Îşi aminti cum fratele lui i-o aruncase neglijent. O călătorie sentimentală, spusese.

Nimic nu e întîmplător.

Totul făcea parte dintr-un plan. Conştient sau nu. Luă cheia din plic şi o ţinu în mînă. Clătină din cap. Încă nu, îşi spuse. Nu sînt convins. Nu sînt sigur. Nu mă amestec în viaţa lui. Încă nu.

Îşi dădea seama că sentimentele lui nu erau sincere.

Lăsă apoi plicul să cadă din nou pe birou şi se îndreptă spre un fotoliu. Se uită la ceas. Trecuse bine de miezul nopţii. Dormi, îşi spuse. Se lăsă să cadă pe fotoliu, ştiind că nu va dormi.

Se gîndi la inspector.

Martin Jeffers încercă să-şi imagineze ce forţe o mînau. O clipă se gîndi că era, într-un fel, pură, că unica ei motivare reală era dreptatea. Chiar dacă aceasta îmbrăca forma războiului, sau a răzbunării, sau a mîniei, tot cinstită era. Chiar şi a crimei? se întrebă. Nu formulă un răspuns, dar îl ştia: n-aş avea încredere în nimeni care întoarce şi celălalt obraz. Psihiatria modernă nu recunoaşte un astfel de altruism total. Mercedes îşi croi din nou drum în conştiinţa lui. Îi văzu chipul grav, nesurîzător, plin de o determinare cumplită, părul tras sever spre spate. Ce e mai înspăimîntător, gîndi, e că nu se poartă ca şi cum ar fi un bărbat. Un inspector femeie. Ar trebui să fie ca din granit, genul de funcţionar de vîrstă mijlocie, cu mîini de ţărancă şi cu o viziune

limitată asupra lumii. Inspectorul Barren poartă mătase şi pantofi nu prea comozi şi mă sperie cu atît mai mult. De regulă, femeile nu-şi urmăresc prada de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite. Ele nu sînt motivate de egocentrismul stupid şi lipsit de sens al bărbaţilor. Sînt mai mondene, mai înţelegătoare.

Zîmbi, gîndindu-se cît era de fleţ.

Lecţia numărul unu, prima zi la facultatea de medicină: Nu generaliza. Nu caracteriza.

Cuvintele obsesie şi constrîngere îi apărură în minte, dar pe moment nu ştiu ce să creadă. Se gîndi la fratele lui, la inspector şi pe urmă la sine.

Nu era de mirare, gîndi apoi, că vechii greci inventaseră Furiile şi că acestea erau femei. Gîndurile îi alergau de la mit la fantezie. Chiar dacă mi-aş scoate ochii, tot aş vedea.

Martin Jeffers privea fix de cealaltă parte a camerei, cu ochii aţintiţi pe ceas, speriat de noapte, aşteptînd dimineaţa, dorindu-şi cu disperare să revină la rutina vieţii lui: duşul de dimineaţă, ceaşca de cafea băută în grabă, drumul cu maşina pînă la spital, prima serie de vizite şi şedinţele regulate ale grupului, urmate de discuţiile cu pacienţii care ciocăneau timizi la uşa biroului său. Îşi dorea ca totul să revină, brusc, la normal. Aşa cum era, aşa cum fusese înainte de ziua de azi. Îşi dădu seama cît de copilărească era dorinţa lui şi zîmbi: mi-aş dori să fiu din nou în Kansas, din nou în Kansas, Kansas... Închise ochii şi rîse fără prea mare chef de farsa pe care i-o juca memoria, dar ştia că nimic nu se va schimba cînd îi va deschide. Nu există încălţări fermecate, gîndi. Degeaba baţi de trei ori din călcîie. Brusc îşi aminti cum îşi descria fratele lui munca: pe urmele diavolului.

Se ridică, se duse la un garderob şi luă de pe un raft un şal călduros. Şi-l petrecu peste umeri şi se aşeză la loc în fotoliu. Stinse lumina puternică de pe măsuţa de lîngă el şi stătu liniştit în întuneric, dorindu-şi să rămînă treaz, dorindu-şi să doarmă, prins între cele două dorinţe, fiecare dintre ele reprezentînd o perspectivă la fel de înspăimîntătoare.

Afară, în maşină, Mercedes Barren văzu lumina stingîndu-se. Aşteptă cincisprezece minute, ca să fie sigură că Martin Jeffers

nu pleacă de acasă. Lăsă apoi bancheta cît mai mult pe spate şi trase peste ea o pătură subţire, pe care o luase din camera de hotel. Verifică din nou dacă portierele erau încuiate, dar lăsă geamul puţin crăpat ca să intre aerul rece al nopţii. Pennington, gîndi ea, e un loc cît se poate de sigur, un loc pentru familii, vecini şi picnicuri în curtea din spatele casei. Îşi aminti că, la sfîrşiturile de săptămînă cu meciuri de fotbal între echipele liceelor, se plimbase pe străzile acelea mărginite de copaci. El nu ştie, se gîndi. Nu ştie că şi eu sînt, aici, acasă. Îşi desfăcu cureaua de la blugi şi, aruncînd din nou o privire atentă spre apartamentul cu luminile stinse, se destinse, lăsîndu-şi degetele să se joace pe mînerul revolverul cu calibrul de nouă milimetri ce se odihnea pe pîntecele ei, sub pătură. Ca de obicei, prezenţa lui acolo o liniştea. Îi dădea încredere. Alungă gîndul care o tulburase cea mai mare parte a serii. Ştia că era poliţistă şi faptul că se pregătea să devină infractor nu era deloc în regulă.

Dar numai pentru scurt timp. Din interes.

Goni din nou acest gînd.

Apoi închise ochii ca să nu mai vadă noaptea de afară.

Visele ei însă fură neliniştitoare, aducînd laolaltă oameni care nu aveau nimic în comun: soţul ei şi Sadegh Rhotzbadegh, fraţii Jeffers şi şefii ei, tatăl ei. Cînd farurile unei maşini care trecu pe lîngă ea o treziră chiar înainte să se crape de ziuă, se simţi uşurată. Se uită la stopurile maşinii ce se pierdea în întunericul cenuşiu. Reuşi să distingă luminile roşii şi albastre de pe acoperişul ei şi o clipă se întrebă ce poliţist somnoros putuse să treacă fără să observe o persoană singură într-o maşină parcată pe o stradă rezidenţială. Ce sens mai avea patrularea dacă nu observai ceva neobişnuit? Dar îi părea bine că nu fusese descoperită, deşi ştia că insigna şi felul ei brusc de a fi ar fi fost de ajuns drept orice explicaţie.

Văzu cum luminile roşii dispar după un colţ îndepărtat. Luciră mai puternic o clipă, cînd poliţistul apăsă frîna, apoi dispărură. Mercedes se întinse şi privi în jur. Întoarse oglinda astfel ca să poată să se aranjeze cît de cît. Apoi se aplecă şi bîjbîi după termosul de cafea şi sandvişul pe jumătate mîncat pe care

le luase cu ea. Cafeaua era călduță, dar mai bună decît nimic și o sorbi încet, încercînd să se convingă că era fierbinte.

Văzu cum ramurile copacilor din jurul ei încep să se schițeze încet în lumina dimineții. O pasăre ciripi tare, apoi o alta. Formele caselor păreau că se înalță țepene și goale, pe măsură ce zorile puneau stăpînire pe ele.

Coborî mîna și-și pipăi pîntecele, acolo unde dunga groasă, rotundă a cicatricei lăsate de glonț se ascundea sub fustă. Mașina patrulei care trecuse, liniștea din preajma zorilor, toate îi treziseră propriile amintiri. Se gîndi la cum e cînd se trage în tine; încă mai era întuneric, dar se apropia sfîrșitul schimbului. Unele aspecte ale celor întîmplate rămîneau încă un mister pentru ea. Totul se petrecuse într-o altă dimensiune temporală; unele momente erau parcă proiectate mai repede, cu o viteză ametițoare; altele păreau luate cu încetinitorul, ca o ceață ce se tîrăște.

Îi zărise pe cei doi puști.

Mergeau iute pe stradă, cu o grabă ce-ar fi electrizat orice ofițer de poliție cu o experiență de mai bine de cîteva minute.

– Am impresia că ăia doi pun ceva la cale, îi spusese partenerului ei. Adolescenții purtau bascheți cu căpute înalte. Și-au pus încălțări speciale, adăugase, de nu cumva e vreun meci planificat la ora cinci dimineața despre care noi nu știm nimic... Partenerul se uitase la cei doi băieți cîteva secunde și aprobase din cap.

– Nu miroși de la o poștă că sînt drogați? rîsese el. Hai să-i înhățăm iute și gata.

Mercedes chemase dispeceratul:

– Sîntem paisprezece-zero-unu, la colțul străzii Flagler cu Northwest Douăzeci și Unu. Avem doi suspecți. Solicităm sprijin.

Întotdeauna îi plăcuse autoritatea care se strecura în vocea ei cînd rostea codurile ofițerului de patrulare. Pe moment, în radio se auziseră paraziți, în timp ce partenerul ei întorsese brusc mașina și o luase pe urmele celor doi băieți. Apoi dispeceratul confirmase primirea mesajului, spunîndu-le că ajutoarele erau pe drum.

Se aflau la numai cîţiva metri în spatele adolescenţilor, care nici nu întorseseră capul, cînd partenerul ei aprinse girofarul.

– Asta o să-i trezească, spusese.

Chiar aşa se şi întîmplase. Tresăriseră amîndoi şi încremeniseră locului. Văzuse că erau amîndoi foarte tineri.

– Copii, spusese partenerul ei. Dumnezeule.

Coborîseră din maşină şi se apropiaseră de cei doi.

– Mă întreb ce au furat? întrebase el într-o doară.

Deseori se gîndise la cuvintele acestea: viaţa ta.

Nu văzuse arma pînă n-o îndreptase spre ei. Erau cam la un metru distanţă. Îşi aminti disperarea cu care încercase să apuce revolverul din dotare, în timp ce partenerul ei întinsese mîinile în faţă, ca şi cum ar fi putut abate glonţul. Acesta pornise din ţeava armei şi braţul lui o lovise în momentul în care-l trîntise pe spate. Îşi aminti cum văzuse arma întorcîndu-se, de parcă n-ar fi ţinut-o nimeni, şi îndreptîndu-se spre ea. Uneori îşi imagina că putuse să vadă glonţele ieşind de pe ţeavă şi parcurgînd distanţa dintre ea şi armă.

Îşi aminti apoi cum zăcea pe jos şi se uita spre cer, conştientă că în curînd vor veni zorii şi schimbul ei va lua sfîrşit şi se va putea duce acasă şi-şi va citi ziarul cît va mînca un mic dejun liniştit. Pentru ziua aceea avea în plan cîteva cumpărături; poate că se schimbase temperatura, căci se hotărîse să-şi cumpere ceva şic şi sexi, chiar dacă n-o să poarte niciodată ce şi-a cumpărat. Numele magazinelor trecuseră cu viteza fulgerului prin mintea ei. Tot timpul cît se gîndise la asta, mîinile ei pipăiseră pîntecele şi simţiseră cum sîngele lipicios şi fierbinte se scurge din ea.

Ochii ei se aţintiseră asupra cerului ce se lumina încet, respiraţia îi devenise tot mai slabă şi-şi aminti că-i văzuse pe cei doi adolescenţi agitîndu-se în raza ei vizuală. Se uitaseră în jos la ea, întîlnindu-i privirea. Văzuse cum unul dintre ei ridică arma şi se gîndise atunci la familia şi la prietenii ei. Dar în loc să tragă, adolescentul lăsase arma să cadă, înjurînd, şi o luase la goană. Nu putea să uite zgomotul bascheţilor lui îndepărtîndu-se, pierzîndu-se în depărtare în timp ce corul sirenelor o înconjura ca promisiunea unei şanse de supravieţuire.

În maşină, lăsă amintirea să dispară şi văzu un băiat care aducea ziarele de dimineaţă pe bicicletă, cotind ba la dreapta, ba la stînga, în susul străzii, şi aruncîndu-le pe verandele din faţa caselor cu obişnuinţa şi încrederea pe care ţi le dau exerciţiul îndelung. O zări pe Mercedes şi, după o scurtă privire surprinsă, zîmbi şi-i făcu semn cu mîna. Mercedes coborî geamul şi-l întrebă:

– Ai vreunul în plus?

Băiatul opri bicicleta.

– Da, azi chiar am unul. Bătrînul domn Macy, din capul străzii, e în vacanţă şi am uitat. Vreţi să-l cumpăraţi pe al lui?

Mercedes scoase o bancnotă de un dolar din buzunar.

– Poftim, spuse. Păstrează restul.

– Mulţumesc, doamnă. Poftim.

Pedală mai departe, făcîndu-i semn cu mîna.

Principalele titluri vorbeau despre noi probleme în Orientul Mijlociu. O fotografie arăta cum membrii echipei de salvare scoteau cadavrele dintr-o clădire distrusă, victime ale unei bombe dintr-o maşină condusă de un şofer sinucigaş. Dedesubt, ştirea cea mai importantă pe plan naţional, o lege privind impozitele, fusese aprobată de Congres. Pe prima pagină erau relatate două delicte, prima zi a procesului unui şef celebru al mafiei, un articol şi o fotografie a respectivului urcînd scările tribunalului, şi un articol despre o crimă din localitate. Pe acesta îl citi primul: proprietarul unei case surprinsese un hoţ în timp ce pătrundea înăuntru şi trăsese în omul neînarmat, omorîndu-l cu o armă neînregistrată şi, deci, ilegală. Acuzarea încă nu se decisese dacă să-l condamne sau să-i dea o medalie.

Deschise la paginile de sport. Pregătirile pentru campionat erau în toi şi aveau loc ultimele excluderi. Trecu pe o altă pagină, ca să vadă dacă nu cumva echipa Delfinilor renunţase la vreunul dintre jucătorii ei favoriţi, dar văzu că nu era cazul. Remarcă însă că Patrioţii renunţaseră la unul dintre vechii lor oameni de linie. Era un bărbat solid ca o stîncă dintr-unul din statele de bază din Midwest, care jucase întotdeauna enervant de bine împotriva echipei Delfinilor şi, cu anii, ajunesese să-l admire pentru efortul lui constant, făcut în anonimat şi durere. Ştirea o întristă

brusc, aducîndu-i aminte cît de repede poate veni moartea şi cît de schimbătoare e viaţa. Gîndi că-şi va dori din răsputeri ca înlocuitorul lui să dea chix.

Pînă la urmă totul se schimbă. Toţi trecem la ceva nou, gîndi.

Se uită din nou la locuinţa lui Jeffers şi încremeni cînd îşi dădu seama că aprinsese lumina. Văzu o umbră trecînd prin faţa ferestrei şi, fără să vrea, se făcu mică pe bancheta maşinii, deşi nu-i păsa cu adevărat dacă o vedea sau nu. Simţea însă o puternică nevoie să se ascundă.

Hai, îşi spuse. Hai, doctore. Începe-ţi ziua.

Îi era cald de emoţie şi coborî geamul, respirînd aerul umed al dimineţii ca şi cum s-ar fi temut că gîndurile ei ar putea s-o sufoce.

Martin Jeffers se mişca prin casă în semiobscuritatea dimineţii. Dormise, de asta era sigur, dar nu ştia cît timp. Nu se simţea refăcut, ci la fel de epuizat de emoţii cum fusese la începutul nopţii. Intră în baie şi-şi lăsă hainele să cadă pe jos. Se sili să intre sub duş, după ce se asigură că era mai rece decît ar fi fost cazul. Voia să-şi pună trupul în mişcare printr-un şoc. Voia să fie vioi şi cu mintea limpede. Lăsă apa rece să-i curgă în cascadă pe faţă, tremurînd, dar simţind cum vitalitatea i se strecoară în oase şi în sînge.

Ieşi de sub duş şi se frecă cu un prosop uzat. Gol încă, se bărbieri cu apă rece.

Trecu iute în dormitor şi aşeză pe pat lenjerie de corp şi cămaşă curate, o cravată nouă şi un costum. Fă douăzeci de flotări, îşi spuse. Se lăsă pe podea şi reuşi să facă, repede, zece. Rîse cu voce tare. E destul de bine. Se întoarse pe spate şi făcu douăzeci şi cinci de ridicări cu genunchii îndoiţi, ţinîndu-şi conştiincios mîinile la ceafă. Îşi aminti cum fratele lui îi explicase că numai aşa erau eficace. Doug nu avusese niciodată nevoie de exerciţii. Întotdeauna fusese puternic, în formă. Putea mînca tot ce găsea prin casă, fără să se îngraşe cu un gram. Martin Jeffers se ridică şi se privi în oglinda de deasupra toaletei. Nu arăţi prea rău, gîndi. Mai ales dacă ţii seama de munca

sedentară pe care o faci. Apucă-te din nou de jogging sau găsește-ți niște parteneri de tenis și, cît ai zice pește, reintri în formă.

Se îmbrăcă repede, uitîndu-se tot timpul la ceas.

Se gîndi la inspectorul Barren. Nu-i spusese cînd să vină la spital, dar știa că va fi acolo devreme. Clătină din cap.

Nu, gîndi. Nimic nu e dovedit. Absolut nimic.

E în firea fraților să exagereze tot timpul, fie e că vorba de lucruri bune, fie că e vorba de lucruri rele. Chestia asta vine din copilărie, din iubirea statornică, din gelozie și din sentimentele nestăvilite, inerente legăturii de sînge. Doug, deci, a omorît o pasăre și tu ai crezut tot timpul – nu, ai bănuit – că tatăl o făcuse. Te-ai înșelat. Dar asta nu face din fratele tău un asasin. Nici vorbă.

Mîinile lui Martin Jeffers se opriră în aer, tocmai cînd își termina de făcut nodul la cravată. Brusc, puterea cu care se mințea aproape că-l doborî. Închise ochii, apoi îi deschise, ca și cum ar fi putut goni suferința pe care i-o provocau propriile gînduri. Spuse cu voce tare, adresîndu-se cu hotărîre lui însuși la persoana a doua:

– Mă rog, indiferent de ce e Doug, și n-ai nici o dovadă, nici o dovadă reală c-ar fi una sau alta, indiferent de ce spune afurisita aia de femeie, tot fratele tău rămîne și chestia asta ar trebui să însemne ceva.

Cuvintele lui, răsunînd cu putere în camera pustie, îl liniștiră pe moment. Dar se gîndi și că era medic de destul de mult timp ca să recunoască neconfirmarea clinică. Chiar și în cazul lui.

Ezitînd încă între refuz și convingere, neîncrezător în memoria, în sentimentele lui sau în certitudinea care sporise o dată cu anii în el, Martin Jeffers porni spre spital. N-o văzu pe Mercedes așteptîndu-l și supraveghindu-l din locul bine ales pe cealaltă parte a străzii.

Mai așteptă zece minute, ca să fie sigură.

Dar înțelese din pasul lui grăbit și din privirea lui fixă că se ducea direct la spital și la întîlnirea cu ea, care, presupunea, nu-l lăsase să doarmă toată noaptea.

Va avea parte de această întîlnire, gîndi, doar că nu atît de devreme cum, probabil, se aşteaptă. Şi de data asta era uşor tulburată de ce avea de gînd să facă. O parte din ea spunea: Ştii destul. Jeffers va veni să-şi ofere ajutorul. Dar latura pesimistă din firea ei se îndoia că doctorul o va ajuta vreodată să-l găsească pe fratele lui, dacă nu-l va sili s-o facă. Încă mai ai nevoie de un punct de sprijin şi locuinţa asta e un loc cît se poate de bun unde să începi să cauţi ceva, îşi spuse. Nici nu era sigură în ce-l privea pe Martin Jeffers. Dacă ştie, gîndi, poate că a ascuns ani de zile acest lucru. Îşi aminti aerul surprins pe care Martin Jeffers îl alungase repede atunci cînd ea îi spusese pentru prima oară ce căuta. Poate că şi el e un ucigaş. Poate, poate. Se simţi blindată fiindcă ştia, vulnerabilă datorită presupunerilor şi-şi dădu seama că trebuia să afle mai mult. Fapte, gîndi. Adevărul gol-goluţ. Dovezi.

Puse capăt dezbaterii din mintea ei şi se strecură afară din maşină. După ce privi o clipă în jur, traversă iute strada, spre casa lui Martin. Dar în loc să urce treptele din faţă, grăbi pasul şi ocoli clădirea. Descoperi imediat fereastra întredeschisă, ca să lase să intre aerul proaspăt.

Nu şovăi, îşi spuse. Fă-o şi gata.

Ridică o pubelă de metal şi o sprijini de peretele casei. Se urcă apoi pe ea, deschizînd în acelaşi timp fereastra. Sări înăuntru dintr-o singură mişcare, aterizînd ca o pasăre de apă greoaie, grămadă pe podeaua camerei de zi.

Se ridică în picioare şi închise iute fereastra în urma ei.

Prin minte îi trecu gîndul ciudat, uşor comic că, pentru prima dată în viaţa ei, realizase o pătrundere prin efracţie destul de reuşită. Se gîndi la zecile de hoţi şi spărgători de diferite feluri pe care-i arestase în cariera ei şi-i văzu aliniaţi, o galerie de tilhari, aplaudînd-o. Acum mă număr şi eu printre ei, îşi spuse.

Privi în jur şi, pe moment, dezordinea şi aranjamentul mobilierului îi provocară un sentiment de dezgust. Îi trecu repede.

Îşi aminti cum îl vizitase pe John Barren, în primul lui an de facultate, înainte să se mute împreună. Zîmbi, aducîndu-şi aminte de şosetele care zăceau, murdare, într-un colţ, de lenje-

ria de corp pusă într-un fişet metalic cenuşiu, împreună cu liste de lecturi obligatorii şi cursuri. Ai fi putut măcar să le pui în sertarul pe care e scris L. Şi el trăise în dezordine, de parcă important pentru el ar fi fost să lase frîu liber minţii, şi în jurul lui balamuc.

Gîndi apoi că amintirea ei era cea care înfrumuseţa lucrurile, că de fapt John nu era, ca atîţia alţii, decît un bărbat obişnuit ca mama să adune după el; ca şi cum, deşi era la facultate, departe de casă, mama lui ar fi apărut ca prin minune şi ar fi luat şosetele din colţ, dîndu-i-le apoi spălate şi frumos împăturite. Şi – zîmbi din nou – avea dreptate: ăsta a fost aproape primul lucru pe care l-ai făcut. I-ai spălat afurisitele alea de boarfe. Îi dădeai un sărut, urmat de o rapidă partidă de amor, cît colegii lui de cameră erau plecaţi, după care îi luai toate rufele murdare şi porneai cu ele spre spălătorie. Femeile nu-şi bagă niciodată minţile în cap, gîndi. Îi venea să rîdă cu voce tare.

Auzi un zgomot pe hol şi încremeni, speriată.

Mintea ei alese iute: să fi fost o voce? Zgomotul unei uşi care se deschide? Paşi? Înghiţi cu greu şi se concentră, încercînd să audă, în ciuda bătăilor inimii.

Nu se poate să se fi întors! gîndi.

Scoase revolverul din curea şi aşteptă ţeapănă, gîndind: sînt nebună. Lasă naibii arma. Dacă e el, vorbeşte cît mai iute. O să fie furios, dar o să ştie de ce eşti aici.

Îndreptă arma spre uşă şi aşteptă.

Brusc, îngrozită, gîndi: e fratele lui!

Simţi cum o copleşeşte sentimentul că în cameră a pătruns un spirit malefic, ceva de necontrolat, ca şi cum duhoarea lui ar fi umplut-o aidoma fumului de la un foc. Oh, Doamne! Îl ascundea aici! Sînt amestecaţi amîndoi! El e!

Se lăsă pe vine, străduindu-se să-şi liniştească bătăile inimii şi tremurul mîinii. Îşi porunci să fie tare. Mîinile nu-i mai tremurau. Răsuflarea îi redeveni egală şi aşteptă răbdătoare. Privi spre ţeava armei, aşa cum o făcuse de sute de ori la exerciţiile de trageri.

Doboară-l din prima împuşcătură, mîrîi.

Ţinteşte pieptul. Asta o să-l facă să se oprească. Termină-l pe urmă cu un al doilea glonte în cap.

Închise un ochi şi trase adînc aer în piept. Nu-i dădu drumul afară.

Aşteptă apoi un alt zgomot.

Nimic.

Rămase în poziţie de tragere. Gîndi că s-ar putea să nu mai fie în stare să se mişte şi că muşchii ei nu se vor mai destinde niciodată. Trecură treizeci de secunde. Apoi un minut. Timpul părea mai lung datorită tensiunii.

Lumea însă era brusc inundată de tăcere.

Nu-şi permise să respire şi cînd nu mai putu să se abţină dădu drumul răsuflării într-un şuier lung, încet.

Coborî arma.

– Nu e nimeni, şopti. Faptul că îşi auzea propria voce îi dădu încredere.

– Ţi-ai ieşit complet din minţi, continuă cu glas şoptit. Nu te mai prosti, găseşte ceva şi şterge-o naibii de-aici.

Aruncă o privire superficială în baie, după care cercetă repede dormitorul. Îşi dădu seama că nu proceda prea sistematic, dar mai ştia şi că nu era obligatoriu ca orice ar fi avut Martin Jeffers care s-o poată pune pe urmele fratelui său să fie ascuns. Găsi sub pat două cutii de carton cu hîrtii personale. Le trase afară şi se aşeză pe podea, citindu-le pe sărite, cît putea de repede. Majoritatea erau formulare pentru impozite, cereri de împrumuturi, documente de la facultate. Văzu că notele lui la facultatea de medicină fuseseră pe undeva pe la mijloc, în timp ce la liceu erau deosebit de mari. Ca şi cum odată ajuns acolo unde începea viitorul lui, nu se mai străduise la fel de mult. Asta ar putea explica de ce lucra la un spital de stat de boli mintale, gîndi, în loc să aibă un cabinet particular pe strada principală.

Chestia asta însă îi punea o serie de noi întrebări, aşa că aruncă hîrtiile la loc în cutie, scotocind mai departe. Dădu de o scrisoare legalizată de la organizaţia de caritate catolică de Stat, veche de şase ani. Într-o doară, o deschise şi citi:

... Nu putem să vă oferim nici o informaţie despre mama dumneavoastră naturală. Noi ne-am ocupat de formele oficiale, deşi adopţia a fost făcută între membrii aceleiaşi familii. Din nefericire, cînd parohia Sfîntul Ştefan a ars, în 1972, multe dintre vechile dosare care nu fuseseră transpuse pe microfilm au fost definitiv distruse.

Mercedes se uită la scrisoare, gîndindu-se cît de interesantă era această informaţie, fără să ştie precis de ce. O puse la loc şi răsfoi prin restul hîrtiilor. Dădu peste o scrisoare scrisă, fără doar şi poate, de o mînă de femeie. „Dragă Marty, citi. Îmi pare rău, dar n-are rost să rămînem împreună..." Urmau autoînvinuirile siropoase ale unei femei pe nume Joanne. Mercedes recunoscu stilul: Spune că tu eşti de vină, atunci cînd ştii că exact contrariul e adevărat. În adolescenţă, ajutase vreo zece prietene să scrie o astfel de scrisoare. Inima îi tresări cînd şi-o aminti pe nepoata ei, la şaisprezece ani, cerîndu-i s-o ajute în acelaşi scop.

Lăsă scrisoarea să cadă în cutie şi scoase un exemplar dintr-un ziar îngălbenit, friabil. Era *Vineyard Gazette* din Martha's Vineyard şi avea o dată din august, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Parcurse repede prima pagină; principalul titlu suna: AUTORITĂŢILE NAVALE AJUNG LA O ÎNŢELEGERE REFERITOARE LA UN NOU DOC PENTRU BAC. Pe pagina cealaltă, chiar deasupra locului unde ziarul era îndoit, se aflau o fotografie şi un articol: FLOTA DE PESCUIT STABILEŞTE UN NOU RECORD CU DOUĂZECI ŞI UNU DE PEŞTI-SABIE ÎNTR-O SINGURĂ ZI. Alături, cu litere mai mici, scria: *Un vilegiaturist îşi pierde viaţa într-un accident de înot.*

Se uită la primul paragraf: „Vilegiaturistul Robert Allen şi-a pierdut viaţa marţi, cînd a fost prins de un curent submarin în timp ce înota în largul apelor de la South Beach, seara devreme. Poliţia şi reprezentanţii Gărzii de Coastă presupun că omul de afaceri din New Jersey s-a luptat cu curentul, care l-a epuizat, astfel că n-a mai fost în stare să ajungă la ţărm, după ce fusese purtat la aproape un kilometru depărtare de plajă". O şocă faptul că bărbatul din articol era din New Jersey, dar numele nu era

același și trecu la următorul articol. RESPINGEREA PROPUNERII PENTRU MODIFICAREA LEGII MARITIME.

Privi o clipă pagina și se gîndi: poate e ceva în interiorul ziarului și începu să răsfoiască repede paginile. Nimic nu-i sări în ochi. Obișnuita prezentare a poveștilor estivale; cunoștea stilul ziarelor din micile stațiuni de vară. Cîteva căsătorii, rapoarte despre agricultură, cine pe cine vizitează, avertismente legate de insectele din pădure și de intoxicația cu moluște. Un articol și o fotografie despre plăcinta cu mere care a cîștigat premiul la tîrgul din Tisbury. Obișnuitul amestec de lucruri banale. Reveni la prima pagină și se uită la fotografia care însoțea articolul despre captura peștilor-sabie. Nu scria cine o făcuse. Privi atent compoziția fotografiei și se întrebă: Să fie a lui? Ochii pescarilor păreau că ard pe pagină, în timp ce ochii morți ai uneia dintre victimele lor priveau în gol, într-un contrast sinistru. E stilul lui, gîndi. Dar era nerăbdătoare, lucru care, recunoscu, reprezenta un mare defect pentru cineva aflat într-o anchetă nespecifică. Se prefăcu a nu-i păsa și lăsă ziarul să cadă înapoi în cutie. Împinse amîndouă cutiile sub pat, acolo de unde le luase.

Pînă acum, nimic.

Se duse în camera de zi și văzu pledul azvîrlit pe un balansoar. Aici a dormit noaptea trecută, gîndi. Dacă a reușit să închidă ochii.

Observă un teanc de reviste aruncate în dezordine pe podea, în jurul balansoarului. A încercat, deci, să-și schimbe gîndurile. Sînt sigură că n-a izbutit. Porni să traverseze camera, cînd ceva îi atrase atenția la teancul de reviste. Se întoarse și se uită din nou la ele.

– Ce nu-i în regulă? șopti. Ce anume?

Își concentră atenția asupra unei reviste aruncate mai aproape de ea.

O privi fix, apoi se dojeni: e veche. Fii atentă, ce naiba!

Păși peste reviste și îngenunche lîngă teanc. Ridică un număr din revista *Life*, vechi de șase luni. Avu impresia că o frige. Știa ce va găsi în el. Lăsă revista să se deschidă de la sine și văzu imediat despre ce era vorba – inscripția îi sări în ochi: FOTOGRAFII DE DOUGLAS JEFFERS. Privi pagina și văzu

cenuşiul zgrunţuros al unei fotografii. Reprezenta un medic dintr-un serviciu de urgenţă, privind epuizat dincolo de obiectivul aparatului de fotografiat. O izbi puternic sentimentul palpabil de intimitate ce se crease între aparat şi subiect şi simţi nevoia să închidă revista.

Ştiu ce căuta, gîndi. Îl putea vedea pe fratele medic stînd în fotoliu, privind paginile acelea, încercînd să descopere ce-i puteau spune fotografiile.

Răsfiră iute revistele în jurul ei, căutînd fotografiile. Oameni şi forme ţîşneau din paginile lor, explodîndu-i în faţă.

Dar nici una nu-i spunea ceva ce să nu fi ştiut deja.

E bun, gîndi. Dar asta o ştiam. Ştiam că e unul dintre cei mai buni.

Ce altceva mai poţi vedea aici?

O clipă avu acelaşi sentiment de frustrare pe care ştia că îl avusese şi fratele, cu cîteva ore mai devreme. Sînt atît de multe de văzut, îşi spuse, dar e atît de greu să vezi.

Închise revistele şi le aranjă aproape la fel cum le găsise.

Descoperă ceva! se plînse.

Traversă camera spre birou, se uită pe el şi văzu cuvintele: *Cheia de la apartamentul lui Doug*. Era atît de evident că, pentru o clipă, nu-şi dădu seama la ce se uită. După care mîna îi ţîşni de parcă altcineva, nu mintea ei conştientă, i-ar fi comandat şi apucă plicul. Simţi cheia care se afla în el, îşi lăsă capul pe spate, abţinîndu-se cu greu să nu strige de bucurie. Vîrî plicul în buzunar, apoi ridică mîinile deasupra capului, strînse pumn, ca un atlet în momentul victoriei. Exaltarea se risipi iute în faţa nevoii urgente de disciplină: Stăpîneşte-te, gîndi furioasă. După care începu, cuprinsă de panică, să caute în jur: adresa, adresa, îmi trebuie adresa. Privi de cealaltă parte a camerei şi descoperi un caiet mic, negru, lîngă telefon. Sări spre el şi-l deschise. Adresa fratelui, Upper West Manhattan, era scrisă limpede, cu cerneală neagră. Căută cu privirea un creion şi o bucăţică de hîrtie, dar nu găsi. Rupse foaia din caiet.

Apoi, arzînd ca de febră, se îndreptă spre uşa de la intrare, o deschise şi, după ce mai aruncă o scurtă privire în urmă, ieşi din

casă. Nu era în stare să se gîndească la nimic, stăpînită de sentimentul electrizant pe care i-l dădea cheia furată, din buzunar.

Pe stradă, în faţa casei, trecu pe lîngă o doamnă în vîrstă care plimba un căţeluş, ferindu-se cu o umbrelă de modă veche de soarele ce se ridica pe cer.

– Bună dimineaţa, îi spuse femeia veselă.

– Ce zi frumoasă, răspunse Mercedes.

– Numai că e prea cald, zise doamna. Se uită în jos, la căţelușul Sheltie care gîfîia în lesă. O vreme imposibilă, spuse.

Prea cald vara. Prea frig iarna. Nu asta e viaţa?

Era o glumă şi amîndouă femeile zîmbiră. Inspectorul Barren dădu din cap în semn de rămas-bun şi traversă strada. Soarele strălucitor al dimineţii de vară tîrzie şi banalitatea conversaţiei cu femeia aceea o covîrşiră. Totul e normal, îşi spuse. Totul e simplu, ca de obicei, totul e la locul lui. Păsările cîntă. Copiii se joacă. Suflă o briză uşoară. Temperatura creşte. O femeie îşi plimbă cîinele. America lui Norman Rockwell. Ritmuri şi melodii simple şi mereu aceleaşi.

Clătină din cap şi se gîndi la obiectul din buzunarul ei. Mă apropii, gîndi.

Pennington păli în jurul ei şi văzu, cu ochii minţii, străzile oraşului către care se îndrepta.

Se strecură înapoi în maşină şi, în cîteva clipe, o şi porni spre New York.

Mareea discuţiilor în contradictoriu scădea în jurul lui Martin Jeffers.

Începuse şedinţa punîndu-le băieţilor rătăciţi o întrebare simplă: aveţi, cu toţii, fiinţe apropiate, nu-i aşa? îi întrebase. Ce părere credeţi că au ele despre comportamentul vostru? Există vreo legătură între ele şi delictele voastre? Urmase un moment de tăcere confuză şi Jeffers îşi dăduse seama că atinsese un punct nevralgic. Mai ştia şi că întrebarea, nu chiar nevinovată, venea din adîncul inimii lui. Imediat se gîndise la fratele său, apoi se silise să gonească imaginea din minte, în timp ce asculta cum barbaţii îşi depănau amintirile. La început negaseră, aproape în cor, lucru pe care el, ca întotdeauna, îl considerase ca fiind

expresia unei realităţi contrarii. Formula era cît se poate de simplă: cu cît băieţii rătăciţi negau ceva cu mai multă vigoare, cu atît acel ceva era mai aproape de adevăr.

Acum aştepta ca vocile să se stingă, să poată face un comentariu pe care ei să-l prindă din zbor şi să argumenteze şi mai înverşunat. Numai că nu se putea concentra total asupra modului în care evolua discuţia în grup. Din fericire, băieţii rătăciţi erau activi azi; nu aveau nevoie decît de un mic îndemn din partea lui. Se trezi că se uită nervos la ceas, aşteptînd cu nerăbdare ca şedinţa să ia sfîrşit. Unde o fi? se întrebă.

– Ştiţi ce era nostim? îl auzi pe Meriwether cu vocea lui piţigăiată. Cînd m-au găbjit şi m-au trimis la clubul âla de la ţară, nevastă-mea s-a atacat mai tare decît mine. Ce vreau să spun – dădu drumul pe nări unui rîs şuierător – e că-mi închipuiam c-o să dea divorţ. Fir-ar să fie, mi-am zis, o să mă împuşte cu mîna ei. Iisuse Cristoase, oricum e de două ori cît mine, dacă mi-ar fi dat cîteva scatoalce...

Toţi ceilalţi rîseră cînd auziră una ca asta.

Ce vrea? gîndi Jeffers. Să-l aresteze? Îşi aduse aminte de privirea ei ca gheaţa.

–... Dar nici vorbă de una ca asta. Plîngea şi-şi frîngea mîinile. Şi chiar atunci cînd făceam ceva, ea, dacă pricepeţi ce vreau să zic, nega totul. Ca şi cum ar fi crezut că puştiul vecinului, âla căruia i-am făcut felul, ştiţi şi voi, m-ar fi sedus pe mine! Avea nevoie să creadă chestia asta.

Meriwether şovăi.

– La naiba, puştiul avea doar unsprezece ani...

În momentul de pauză care urmă, mintea lui Jeffers lucră repede: Întotdeauna m-a implicat şi pe mine! Mereu eram părtaş la ce făcea el. Mereu de pe margine, cît mai puţin amestecat, dar oricum avînd o legătură cu faptele lui. El dorea să fie aşa. Şi obţinea întotdeauna tot ce dorea. Ăsta e avantajul fratelui mai mare. Ce frate mai mic îşi refuză vreodată fratele mai mare?

– A naibii muiere nebună. Acum vine să mă vadă de două ori pe săptămînă şi i-a scos din minţi pe tipii de la eliberări condiţionate.

Se uită la ceilalţi membri ai grupului.

– Să-mi explice şi mie cineva lucrul ăsta.

Jeffers nu-şi putea scoate din minte cuvintele: O excursie sentimentală. Simţi cum îl înecă brusc o furie cumplită. Ce naiba a vrut să spună cu asta? se întrebă furios. Unde s-a dus? Ce anume a fost sentimental în vieţile noastre? Să se fi dus la vechea casă? E chiar la capul nenorocitului ăluia de drum din Princeton. Putea să se ducă şi să vadă prăvălia bătrînului. Acum e proprietatea unui lanţ de magazine. N-ar fi trebuit să plece, dacă voia s-o vadă! Atunci unde s-a dus? Ce loc anume vizitează? Niciodată nu-mi spune nimic!

O mie de gînduri negre îl năpădiră.

Wasserman răspunse repede la întrebarea lui Meriwether:

– Şi mama mea e la fel. În fiecare săptămînă îmi trimite cîte un pachet. Nu crede în ruptul capului. Puteam să omor pe cineva chiar sub nasul ei, s-ar fi uitat la cadavru şi ar fi spus: „Se vede treaba, dragul meu, c-ai regulat-o prea tare, aşa c-a făcut un atac de inimă şi s-a dus la ceruri..."

Jeffers observă că în clipa aceea Wasserman nu se mai bîlbîia ca de obicei. Fratele meu, îşi spuse, a fost întotdeauna direct şi criptic. Nu-mi spunea decît ce credea el că e cazul să ştiu. Ce credea el! şi acum, cînd trebuie să ştiu ceva, m-a lăsat cu ochii în soare. Habar n-am!

Pe urmă însă îşi spuse: Ba ştii.

Scutură din cap. Ce ştii?

În jurul lui, tipii vorbeau şi strigau.

C-c-c-cîteodată c-c-credeam că m-m-mama e mai nebună decît m-m-mine.

Ceilalţi încuviinţară din cap. Jeffers observă că se bîlbîie din nou.

Pope vorbi pe tonul lui de şmecher.

– Nu vor niciodată să creadă. Nu vor să creadă c-ai făcut-o cînd şterpeleşti o ciocolată de pe raftul magazinului. Cînd lucrurile se complică, tot ce fac e că se îndîrjesc şi mai tare. Şi cînd te bagă la zdup pentru regulat, cum e cazul cu noi toţi aici de faţă, nu vor să accepte. Le e mai uşor să creadă altceva. E mai simplu.

– Nu întotdeauna, interveni Miller.

Pacienţii se întoarseră spre durul criminal profesionist.

Miller se uită la cei prezenţi în cameră, de parcă ar fi evaluat o bijuterie furată.

– Gîndiţi-vă. În cazul nostru al tuturor există cineva, probabil un tată, poate o mamă, care ştia ce sîntem şi ne ura din cauza asta. Cineva pe care nu puteai să-l fraiereşti. Cineva care, poate, te bătea, sau care, poate, te-a părăsit pentru că nu te putea bate. Cineva care a ieşit din combinaţie cînd lucrurile mergeau încă bine...

Acest comentariu îl făcu să rîdă, dar ceilalţi amuţiseră, fiecare cu gîndurile lui.

– Poate cineva de care voiai să scapi. Poate cineva de care ai scăpat, dar bunul doctor aici de faţă şi autorităţile – zise dispreţuitor – nu ştiu.

Făcu o pauză şi Jeffers văzu că era încîntat de părerile lui şi de efectul descurajator pe care îl aveau asupra celorlalţi.

– Întotdeauna există cineva care ne vede exact cum sîntem pe dinăuntru. Nici nu-i mare lucru, zău aşa. Numai că trebuie să te porţi un pic altfel cu persoana respectivă, nu credeţi? Oricum există. O ştim cu toţii.

Camera se umplu de murmure, apoi se lăsă tăcerea.

În clipa aceea de tăcere, Jeffers încercă să se abţină de la a pune întrebarea care-i veni în minte, dar nu reuşi. Cuvintele lui erau aidoma gîndurilor: scăpate de sub control, întrupate în vederea atingerii unui ţel numai al lor. Îl speriară cumplit. În clipa aceea însă nu mai avea nici o putere. Aşa că întrebă:

– Hai s-o luăm, o clipă, invers. Ce-aţi face dacă aţi afla că cineva pe care-l iubiţi, un membru al familiei, comite crime? Cum aţi reacţiona?

Urmă un moment de şovăire, de parcă băieţii rătăciţi ar fi inhalat cu toţii aer în acelaşi timp. După care un cor de păreri îl înecă cu repeziciune.

Inspectorul Mercedes Barren conducea spre nord, trecînd de ieşirea de la New Jersey Tumpike spre tunelul Holland, un drum mai direct. Se îndreptă spre podul George Washington, ce se întindea cenuşiu şi mare deasupra fluviului Hudson. Luă cu

bună știință hotărîrea să evite tunelul, în ciuda nerăbdării și a sentimentului supărător că timpul era din ce în ce mai scurt, că se comprima în jurul ei; întotdeauna evita, pe cît posibil, tunelurile. Încă de pe cînd era copil, o îngrijora greutatea apei ce apăsa plăcile de faianță și cimentul chiar deasupra capului ei. Și-l închipuia și acum, cu aceeași imaginație bogată a copilăriei, crăpîndu-se și încovoindu-se și apa întunecată prăvălindu-se brusc deasupra ei. Recluziunea tunelului îi scurta răsuflarea și palmele i se umezeau neplăcut. E ca un fel de claustrofobie, gîndi. Nu e chiar atît de grav. Las-o în pace.

Cînd acceleră pe pod, aruncă o privire rapidă peste umăr, uitîndu-se la Palisades. Văzu peretele stîncilor precipitîndu-se în apă. Lumina soarelui făcea să lucească oglinda fluviului și zări pînze albe mișcîndu-se încolo și încoace. Înțelesese întotdeauna, mai ales în zilele senine, strălucitoare, de ce bătrînul Henry Hudson fusese convins, cînd cîrmise pentru prima oară în susul marelui fluviu, că descoperise trecătoarea de nord-vest. I se părea firesc ca, dacă dădeai la o parte clădirile și ambarcațiunile și vedeai fluviul și stîncile fără toate adaptările care le murdăreau, să crezi că după prima sau a doua cotitură dai de China.

Privi orașul, cu falangele lui de zgîrie-nori înălțîndu-se țepene, ca o mare armată în poziție de drepți. Strîngea în mînă hîrtia cu adresa și se strecura cu agresivitate prin circulația intensă. Cînd intră în Manhattan, privi fix înainte, refuzînd să se uite și în oglinda retrovizoare, îndreptîndu-se cu hotărîre spre destinație.

Spre surpriza ei, găsi un loc de parcare pe stradă, la numai cîteva case distanță de locuința lui. Dar înainte de a se apropia de aceasta, se opri la un magazin alimentar și cumpără, la întîmplare, o pungă plină cu de toate. Ducînd punga în brațe și cu cheia în mînă, se îndreptă spre casa lui Douglas Jeffers.

Locuia pe West End Avenue, într-o clădire mai veche, nu prea înaltă, din cărămizi. Clădirea avea un portar bătrîn care-i ținu ușa deschisă cît trecu ca o furtună pe lîngă el.

– La cine vă duceți? întrebă cu o voce răgușită de fumător.

– Stau la vărul meu, cît să văd și eu orașul. El e plecat, spuse veselă. Doug Jeffers. E cel mai bun fotograf...

Portarul zîmbi.

– Patru F, spuse.

– Ştiu, zise, aruncîndu-i un zîmbet. Pe curînd.

Se urcă într-un lift vechi, închizînd hotărîtă uşile şi apăsînd pe butonul etajului patru. Văzu că portarul se întorsese deja la punctul lui de pază. Liftul scîrţîia în timp ce urca cu ea, încet. Părea că se clatină, aşa că se dădu jos cu grijă din el.

Spre marea ei uşurare, pe palier nu era nimeni.

Găsi iute apartamentul 4-F şi puse jos punga cu alimente. Trecu cheia în mîna stîngă şi scoase revolverul de 9 milimetri din poşetă. Ascultă o clipă, dar prin uşa groasă, neagră, nu răzbătea nici un zgomot.

Trase adînc aer în piept şi-şi spuse: Dă-i drumul!

Vîrî cheia în broască şi o întoarse. Auzi un clinchet şi împinse tare.

Uşa se deschise, se lăsă pe vine şi ţîşni înăuntru.

Ridică pistolul, aplecată încă, lăsînd ţeava acestuia să-i indice drumul. Se roti spre dreapta, spre stînga, în faţă şi nu văzu pe nimeni. Aşteptă. Nici un sunet. Se îndreptă din şale şi coborî arma. Luă apoi punga cu alimente şi o aşeză înăuntru, pe podea. Închise şi încuie uşa în urma ei, punînd şi lanţul.

Apoi se întoarse şi, tot cu pistolul în mînă, se uită cu adevărat la apartamentul lui Doug Jeffers.

– Simt că aici e ceva, spuse cu voce tare. Brusc o copleşiră imagini de la sute de alte locuri ale crimei, imagini ale atîtor cadavre însîngerate, în descompunere, pe care le văzuse în decursul anilor. Îi reveniră în minte, o adevărată paradă a marionetelor. Priveliştile macabre şi mirosurile îngrozitoare, de care nu mai scapi, îi umplură imaginaţia şi, pentru o clipă, crezu că în apartament se afla un cadavru.

Scuturâ din cap, ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească, şi spuse:

– Hai să vedem ce-avem aici.

Trecu prudent dintr-o cameră în alta, tot cu pistolul în mînă. Cînd se convinse, în cele din urmă, că era singură, începu să se uite atent la lucrurile din jurul ei. Primul gînd fu că era curat şi ordine. Toate păreau că se află la locul lor. Nu atît de ordonat

încît să-ţi dea un sentiment de apăsare, dar aranjat şi pus la punct. Contrastul cu locuinţa lui Martin Jeffers era izbitor.

Nu era un apartament mare. Un dormitor cu baie, o bucătărioară cu o nişă-sufragerie şi o cameră de zi dreptunghiulară, spaţioasă. Micul grup sanitar de lîngă camera de zi fusese transformat în cameră obscură. Mobila era confortabilă şi elegantă, dar nu într-atît încît să crezi că fusese creată special de un decorator de interioare. Reflecta mai degrabă faptul că proprietarul înţelegea ce e aceea calitate şi, la o ocazie, cumpăra cîte o piesă de mobilier. Existau şi cîteva obiecte vechi, şi în fiecare cameră găseai bibelouri pe rafturi şi birouri. Inspectorul Barren luă în mînă un obuz care părea a fi de mortier. Se aflau acolo obiecte mici, o statuetă din America Centrală, o statuie a fertilităţii din Africa. Văzu un dinte mare de rechin încastrat în plastic şi o bucată veche de rocă, încastrată şi ea, pe care scria: OLDUVAI GORGE, 1977. VECHE DE DOUĂ MILIOANE DE ANI.

Văzu că Jeffers avea o masă de lucru – un fel de masă de meseriaş, aşezată lîngă şirul de ferestre care lăsau lumina să inunde camera. Văzu accesoriile de fotograf: negative, aparate de mărit, hîrtie aşezată frumos, în teancuri, pe masă.

Un perete din camera de zi era acoperit în întregime de rafturi cu cărţi.

Pereţii erau albi. Pe ei atîrnau două afişe înrămate: Arta Fotografiei, o expoziţie la Muzeul de Artă Modernă şi unul dintre exponatele lui Ansel Adams, la Hom Gallery.

Toate celelalte erau de Douglas Jeffers.

Sau, cel puţin, aşa credea ea.

Zeci de fotografii acopereau toţi pereţii. De toate formele şi de toate dimensiunile, înrămate în stiluri diferite. Privi spre ele, gîndind: Sînt cele pe care le-am văzut în reviste. Fotografii care îţi spun în acelaşi timp totul şi nimic.

Privirea îi fu însă atrasă de o ramă mică, dintr-un colţ. Se duse spre ea şi o privi îndelung. Reprezenta un bărbat între două vîrste, dar cu o vitalitate tinerească izbitoare. Era îmbrăcat în uniformă kaki şi cămaşă de blugi, peste care atîrnau aparate de fotografiat şi obiective. Fundalul era dat de o junglă anonimă.

Se vedeau cîrceii şi viţa atîmînd de pe ramurile întortocheate ale nenumăraţilor arbori întreţesuţi. Bărbatul stătea pe un teanc de cutii cu numere de muniţii pe ele. Zîmbea cu toată gura, imitînd cu mîna un pistol, cu care părea că vrea să tragă în aparatul de fotografiat. Într-un colţ al ramei, dactilografiate pe o bucăţică mică de hîrtie albă, se aflau cuvintele: AUTOPORTRET 1984, NICARAGUA.

– Bună, domnule Jeffers, spuse.

Luă fotografia de pe perete şi o ridică în sus.

– De la mine o să ţi se tragă, zise.

Puse fotografia la loc şi-şi spuse că era momentul să se apuce de treabă. Îşi propuse să fie atentă şi să lucreze sistematic în apartamentul acestui frate. Se întoarse spre birou şi văzu, aşezat frumos chiar la mijloc, un plic mare, alb. Pe el era scris cu litere groase, de tipar: PENTRU MARTY.

Mîna îi ţîşni să-l apuce.

Băieţii rătăciţi nu erau de acord între ei.

Părerile lor variaseră între văicăreala lui Weingarten:

– Iisuse, ce poţi să faci? Să le spui să termine? Oamenii fac oricum ce vor ei. Nu-i poţi sili să facă ceva. Vreau să spun că n-aş putea niciodată şi nimeni n-ar putea să mă facă să termin... şi remarca placidă a lui Pope:

– Dac-aş şti că cineva din familia mea face ce fac eu, l-aş împuşca pe nenorocitul ăla cît aş putea de repede. Să scape de nenorocirea asta. La care Steele intervenise:

– Eşti chiar atît de nenorocit? Nu s-ar zice... Iar Pope răspunsese:

– Fii atent, poponarule, pînă nu-ţi vin eu de hac. Lucru care, în ciuda seriozităţii ameninţării, îi făcuse pe toţi să rîdă. Mai tuturor li se părea că să omori pe cineva ca Steele ar fi fost o mare pierdere de timp. Părerea asta era împărtăşită cu entuziasm de membrii grupului.

Părea că ei, experţii, nu ştiau cu nimic mai mult decît oricine altcineva despre ce ar fi fost de făcut.

Cu nimic mai mult decît ştiu eu ce-i de făcut, îşi spuse Martin Jeffers.

Îl cuprinse disperarea.

Stătea singur în birou, în întuneric. Afară se lăsase noaptea, măturînd totul şi înstăpînindu-se peste terenurile spitalului, aruncînd umbre peste pajiştile largi. Din cînd în cînd auzea cîte o chemare, cîte un strigăt, lucru normal pentru somnul spitalului. Noaptea trezeşte spaime, gîndi, tot aşa cum ziua le alină.

Se gîndi la toate lucrurile pe care le spuseseră băieţii rătăciţi.

– Înţelegeţi, izbucnise Parker în toiul certei, e musai să faci ce trebuie. Dar ce anume trebuie? Poate că ce e bine pentru unii copoi nu e bine pentru familia ta: Te duci la copoi şi ei or să vrea să afle totul şi e sigur că n-or să fie de partea ta. Tot ce vor ei e să pună gheara pe cineva. Şi, fir-ar să fie, n-ai să-ţi torni mama, sau fratele, sau tatăl, sau sora sau pe oricine. Ce naiba, nici măcar un văr, nu-i aşa? Doar ştiţi că sîngele apă nu se face...

La care Knight îl întrerupsese:

– Vrei să spui că devii complice? Pentru că asta eşti. Dacă taci din gură, nu ajungi să fii la fel de rău ca persoana care comite crimele?

Camera răsunase de exclamaţii de aprobare şi dezaprobare.

Îşi aminti că cineva spusese:

– Dacă ştii şi nu spui nimic, eşti la fel de vinovat. Ar trebui să existe o puşcărie specială pentru oameni de genul ăsta!

Asta e! îşi spuse trist.

A şti despre crimă şi a nu spune e aproape la fel de rău ca a comite crima. Se gîndi la Holocaust şi îşi aminti de toate problemele ridicate la Nürnberg în legătură cu cei care tăcuseră în faţa ticăloşiei, nimic mai mult. Era uşor să-i arăţi pe cei care acţionaseră şi să-i pedepseşti. Dar pe cei care întorseseră spatele? Politicieni, avocaţi, medici, oameni de afaceri...

Ce s-a întîmplat cu ei? se întrebă.

Jeffers se gîndi la entuziasmul cu care grupul tratase problema. Se întrebă de ce oare nu le pusese niciodată această întrebare. Ce-l şocase fusese faptul că, în principiu, toţi membrii grupului păreau a se fi gîndit la problema pe care ei înşişi o reprezentau pentru propriile familii. Ce-ar face în cazul familiei? Nu ştiau.

Îşi aminti de strigătele ce răsunau prin camera de zi inundată de lumina soarelui. Depăşiseră cu aproape douăzeci de minute durata obişnuită a şedinţei. În cele din urmă, ridicase mîna.

– Continuăm mîine. Gîndiţi-vă cu toţii şi mai discutăm.

Oamenii se ridicaseră în picioare, pornind spre uşă în grupurile mici obişnuite, cînd Miller, cel despre care Jeffers credea că înţelege cel mai greu, se întoarse şi-l întrebă:

– De ce ne întrebi pe noi? Ai vreun motiv anume?

Ceilalţi se opriseră, uitîndu-se înapoi spre Jeffers.

Făcuse semn din cap că nu, adoptînd iute aerul de curiozitate intelectuală uşor amuzată pe care-l avea de obicei, şi băieţii rătăciţi ieşiseră din cameră pe rînd, în tăcere, fără să mai zică nimic. Nimeni nu m-a crezut, gîndi. Nici o clipă.

Privi pe fereastră la întunericul de afară.

Nu voi crede, îşi spuse mînios, că fratele meu e un asasin! Cineva a fost arestat pentru crima cu care femeia asta mă hărţuieşte! De ce se află aici?

Nu se află aici, îşi spuse.

Unde e?

Cînd se făcuse ora prînzului şi inspectorul Barren tot nu apăruse, telefonă la hotel. În camera ei nu răspundea nimeni. Sunase din nou la recepţie şi se asigurase că nu a plecat.

Se strădui să-şi dea curaj. Aşteaptă, îşi spuse. Aşteaptă să vezi ce va urma. Femeia asta are o groază de lucruri de explicat. Aşteaptă să vezi ce are de spus.

Apoi îşi zise că nu era singura care-i datora o explicaţie.

Mototoli o hîrtie de pe birou şi o aruncă pe jos. Apucă un creion şi-l rupse în două. Privi în jur, căutînd ceva în care să poată lovi, dar nu găsi nimic potrivit. Se întoarse spre perete şi lovi cu palma deschisă suprafaţa văruită, pînă ce palma i se înroşi şi durerea îi făcu bine, o senzaţie care înlocuia, chiar şi pentru un moment, neliniştea din el. Se gîndi la inspector şi simţi o furie uriaşă, de necontrolat. Ar fi dorit să poată striga la ea: Vreau să ştiu!

Unde naiba e? se întrebă furios.

Apoi furia îl părăsi şi se trezi gîndind: Unde naiba e Doug?

Mercedes Barren stătea turceşte pe podeaua din camera de zi a locuinţei lui Douglas Jeffers, înconjurată de obiectele pe care le cercetase. Aprinsese toate luminile, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva ceva din întunericul nopţii să se strecoare lîngă ea. Era tîrziu şi obosise. Căutase sistematic în toată casa; de la closetul din baie la dosarele cu negative din camera obscură. Smulsese cearşafurile şi desfăcuse canapeaua, căutînd arme, fără nici un succes. Scosese tot ce se afla pe rafturile din bucătărie. Toate dulapurile fuseseră golite. Hainele fuseseră împrăştiate, sertarele golite, hîrtiile citite şi aruncate. Nu găsise nici măcar un bilet, o notă de plată din acea călătorie la Miami. Nici măcar o ilustrată. Obiectele prin care căutase zăceau, teanc, în jur.

Degeaba, gîndi.

Simţea cum ochii i se umplu de lacrimi, de furie şi disperare.

– Nimic. Nimic. Nimic, spuse cu voce tare.

Ştia că avea cu siguranţă un seif, sau un fişet, sau o cameră în altă parte. Într-un loc unde aduna resturile crimei. Ceva care să facă legătura dintre el şi nepoata ei.

Suporta cu greu tensiunea pe care o simţea în cameră. Ştia că era la doi paşi de crimă. O simţea, o mirosea; certitudinea îi pătrundea în trup prin fiecare por şi orificiu, invadînd-o, impregnînd-o. Recunoştea senzaţia asta din nenumăratele locuri ale crimei pe care le vizitase.

Era evident că el e ucigaşul. O privire aruncată asupra cărţilor din bibliotecă i-o spusese. Aproape toate cărţile de pe rafturi erau despre un aspect sau altul al crimei. Romane, manuale, rapoarte – înşirate rînd după rînd. Multe dintre titluri îi erau cunoscute, dar nu toate. Lucrul acesta o impresionase profund. E un om care ştie ce face, gîndise.

Numai că interesul literar pentru crimă nu constituia o dovadă.

Era ceva ce putea să-i arate fratelui, care ar fi recunoscut doar că era vorba despre o uşoară preocupare morbidă, mai mult decît normală pentru cineva care fotografiase atîtea revoluţii şi atîta moarte. De pe podea, ridică privirea spre fotografiile care acopereau pereţii şi se întrebă, furioasă, cum de putea cineva să

suporte să fie înconjurat de atîtea imagini violente şi tulburătoare.

Nu avea nici o probă. Lovi cu pumnii în podea.

Apucă apoi scrisoarea pe care i-o scrisese fratelui său şi o citi pentru a o suta oară:

Dragă Marty,

Dacă găseşti biletul ăsta, înseamnă că unul dintre scenariile posibile s-a petrecut. Presupun că aştepti o explicaţie.

Nu ai nevoie de nici una.

O ştii deja.

Îmi pare, totuşi, rău pentru necazul pe care ţi l-am pricinuit.

Nu putea fi evitat.

Era inevitabil.

Ne revedem în iad.

Fratele tău care te iubeşte,

Doug

P.S. *Ce părere ai despre fotografii? Remarcabile, nu-i aşa?*

Inspectorul Barren lăsă biletul să-i cadă în poală. Nu-i spunea nimic. O cuprinse o ură uriaşă, plină de furie. Avea impresia că inima îi arde în piept. Simţi în gură gustul amar al fierii. Voia să-l scuipe pe ucigaş în faţă, să-şi înfigă mîinile în gîtul lui, exact aşa cum făcuse el cu nepoata ei.

Voia să spună ceva cu voce tare, dar din gîtlej nu-i ieşi decît un fel de mîrîit sălbatic, ca de animal.

În cele din urmă, reuşi să articuleze cuvintele:

– Nu s-a isprăvit încă, spuse. N-o să termin cu tine niciodată. Pun eu mîna pe tine. Pun eu mîna pe tine.

Se gîndi la nepoata ei.

– O, Susan, gemu. Dar suna mai mult a furie decît a tristeţe.

Mînia îi dădu puteri şi se ridică în genunchi în mijlocul camerei. Privirea i se aţinti asupra autoportretului de pe peretele din colţ. Nu vedea decît zîmbetul batjocoritor, ca şi cum ar fi rîs de inutilitatea eforturilor ei. Întinse mîna şi apucă piatra încastrată în plastic de la Olduvai Gorge şi, fără să se gîndească, fără

să şi dea seama de nimic în afara furiei care o cuprinsese, îngenuncheată încă pe podea, o aruncă cu putere spre fotografie.

Zgomotul sticlei sparte o trezi pe loc la realitate.

Închise ochii, respiră de cîteva ori adînc şi se uită la perete. Văzu că piatra cea veche nu nimerise fotografia lui Douglas Jeffers, care continua să rînjească enervant la ea. Lovise în schimb altă fotografie înrămată, făcînd geamul ţăndări şi doborînd fotografia pe podea.

Scoase un oftat adînc şi se ridică în picioare.

Te simţi mai bine? se întrebă în bătaie de joc.

Se apropie de rama ruptă a fotografiei.

– Adaugă şi asta la mizeria deja făcută, spuse. Nu avea de gînd să cureţe după ea. O împinse cu piciorul. Era o fotografie în culori a unei mişcări de stradă dintr-un oraş oarecare. În ultimul plan se vedea o coloană de fum şi foc, iar în prim plan o grămadă de poliţişti, pompieri şi vehiculele lor. Părea că luminile se contopesc hipnotic. Îi trase una cu piciorul.

– Bună fotografie, spuse. Nu dintre cele mai bune, dar bună de tot. Dădu să se întoarcă cu spatele cînd observă că un colţ al fotografiei se îndoise cînd fusese înrămată şi, după cădere, îşi revenise.

Se opri şi privi în jos.

Nu ştia exact ce anume îi atrăsese atenţia. Poate contrastul ciudat între culorile vii ale fotografiei şi cenuşiul tern al hîrtiei din spatele ei. Încă nu ştia prea bine la ce se uită, dar gîndi că aici era ceva neobişnuit. Încercă să-şi aducă aminte dacă auzise vreodată de cineva care să-şi monteze fotografiile peste alte fotografii, aşa cum unii pictori pictează peste pînzele mai vechi. Nu-şi putea aminti să fi auzit despre aşa ceva.

Fără să-şi permită să spere că a găsit ceva, se aplecă şi ridică rama ruptă şi fotografia. Se duse la birou şi le aşeză sub lumină. Examină colţul care se dezdoise. Pipăi hîrtia şi-şi dădu seama că părea a fi dublă. Apucă fotografia de deasupra şi trase uşor de ea.

Se mai desprinse cu încă un centimetru, lăsînd să se vadă un fond negru-cenuşiu.

Pipăi hîrtia de dedesubt şi simţi luciul unei alte fotografii.

Trase adînc aer în piept.

Ai grijă, își spuse.

Trase din nou de fotografie, care se desprinse încet, precum coaja unui măr.

Un centimetru, încă unul. Cele două foi de hîrtie foto nu fuseseră bine lipite între ele. Desprinse cu grijă hîrtia, temîndu-se să n-o rupă. Cînd se bloca, umezea un deget cu salivă și desprindea ușurel foaia de deasupra.

Abia cînd apăru toată fotografia îndrăzni să se uite la ea. În clipa aceea se gîndi la senzația pe care o are un copil cînd rupe crusta unei bube, îl doare, dar ce ușurare că a scăpat de ea.

Privi în jos și văzu că sub fotografie era o altă fotografie.

Lăsă scena cu revolta să cadă pe jos și se uită la cealaltă. Era o fotografie alb-negru.

Icni cînd imaginea căpătă formă sub ochii ei.

Era un corp aproape gol.

O femeie tînără.

Mîinile inspectorului Barren tremurau. Simți cum, brusc, fruntea i se acoperă de o sudoare lipicioasă.

– Susan, spuse.

Se uită apoi din nou.

Picioarele fetei erau mai butucănoase, părul mai scurt. Zăcea în altă poziție decît aceea în care fusese găsită nepoata ei. Și vegetația, luminată de flash-ul care spintecase întunericul, era alta; nu erau ferigile și palmierii din Florida. Subiectul din fotografie părea că zace printre frunzele unei păduri din nord. Mîna inspectorului Barren se răsuci și simți cum o cuprinde amețeala datorată constrîngerii la care își silise imaginația. Părea că nimic nu se potrivește.

– Nu e Susan, spuse.

Pentru o clipă se simți învinsă. Nu e decît o altă nenorocită de fotografie de-a lui, gîndi.

După care își dădu seama: nu e o fotografie artistică. Nu găsea în ea nimic din compoziția, din grija, din atenția și din gîndirea care apăreau în lucrările lui Douglas Jeffers. Era o fotografie făcută în grabă, sub constrîngere. La locul faptei.

O ridică de pe masă.

– Nu ești Susan, îi spuse fotografiei.

– Cine eşti? întrebă.

Privi iar şi văzu o pată mare, întunecată, pe pieptul tinerei femei. Sînge, gîndi.

Cercetă iute fotografia, în căutarea semnelor care să arate că poliţia era acolo, că se făceau cercetări.

Nici urmă de aşa ceva.

Şi apoi, strecurîndu-se neinvitat în imaginaţia ei, apăru un gînd. Lăsă fotografia să cadă pe masă şi privi iute în sus. În jurul ei erau zeci de fotografii, galeria personală a lui Jeffers. Sări de pe scaun şi smulse de pe perete o fotografie mare, reprezentînd doi fermieri din Orientul Îndepărtat şi perechea lor de bivoli de apă, profilaţi pe cerul schimbător al serii. Aruncă cu violenţă fotografia de podea.

O ridică dintre bucăţile de sticlă spartă. Simţi că hîrtia era dublă. Încercă să desprindă fotografia, dar de data asta părea bine lipită. O îndoi şi se chinui s-o cojească. În cele din urmă apucă un cuţitaş de tăiat hîrtii de pe birou şi răzui o parte din fotografia de deasupra.

Sub ea era o altă imagine în negru şi alb.

Văzu un picior gol. Apoi un braţ gol. Cu dungi întunecate. Văzuse prea mult sînge în prea multe fotografii ca să nu-şi dea seama ce însemnau dungile acelea.

Se opri şi privi, speriată, pereţii.

– Susan, spuse iar, vocea ei era o oglindă ce reflecta suferinţa. Susan, Dumnezeule, Susan. Eşti aici, undeva.

Privirea ei măturâ din nou galeria de fotografii. Se simţi brusc proastă, jenant de proastă.

– O, Dumnezeule, Susan, nu eşti singură aici.

Era atît de evident, că se sperie şi mai tare.

– O, Dumnezeule, sînteţi toate aici, le spuse tuturor ochilor ce se uitau fix la ea din toate fotografiile. Toate.

Simţi cum i se face greaţă. Şi-l imaginâ pe Douglas Jeffers, stînd nepăsător în camera lui de zi, privind la fotografia pe care o avea în mînă, cea cu bărbaţii şi bivolii. Doar că el nu vedea imaginea aceea, ce vedea el era fotografia ascunsă sub ea.

Se lăsă să cadă pe podea, copleşită de chipurile care o priveau de pe pereţi. De la disperare trecuse la o stare de pură

suferință. Gîndi: Sînt o persoană rațională. Folosesc logica, precizia, știința. Viața mea e ordonată, supusă rutinei. Lucrez cu fapte ce conduc la deducții logice. Îmi fac munca cu eficacitate și dăruire. Lucrurile sînt toate la locul lor.

Clătină din cap.

Mint prost, își dădu seama. Mai ales cînd mă mint pe mine.

Vorbi apoi cu voce tare, în speranța că sunetul propriei voci va putea alunga spaima subită și o va putea alina.

Nu se întîmplă așa.

– O, Doamne, sînteți toate aici. Nu știu cine sînteți, dar știu că sînteți toate aici. Absolut toate. O, Dumnezeule. Toate.

Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule. Sînteți aici cu toatele. O, o, o, nu!

Și apoi un gînd și mai înspăimîntător:

Depinde numai de mine.

ZECE

Multele atracţii ale drumului

15

Anne Hampton stătea singură în maşină, privindu-l neatentă pe Douglas Jeffers care trebăluia sub capotă, verificînd nivelul uleiului şi al apei. Era dimineaţa devreme şi se aflau în faţa motelului *Vise dulci* din Youngstown, Ohio, nu departe de autostrada interstatală. Jeffers făcuse o glumă după ce-l zărise, numindu-l Motelul Bates. Anne se întoarse puţin şi privirea i se opri pe teancul de caiete pe care le ţinea lîngă scaunul ei. Le ridică şi le numără: unsprezece. Luă unul din mijlocul teancului şi-l deschise cam pe la jumătate. Citi cuvintele uneia dintre frecventele lecţii de istorie ale lui Jeffers: Ianuarie 1958. Charles Starkweather şi Caril Ann Fugate. Lincoln, Nebraska şi împrejurimi: „Crime fără un plan, cam fără sens, nu prea bine pregătite, destul de la întîmplare, cu excepţia familiei ei. Un adevărat coşmar american, atunci cînd copiii noştri ne atacă. Charlie zicea că e un rebel, ca James Dean, şi omorîse zece oameni, printre care şi pe surioara lui. În 1959 l-au aşezat pe scaunul electric". Sub această relatare, Anne mîzgălise un fel de rezumat al comentariului concis al lui Jeffers: „Se iubeau, dar pînă la urmă ea l-a trădat. Avea paisprezece ani".

Cînd se grăbea, scrisul ei devenea mare şi copilăresc, gîndi, nu mai semăna cu cel ordonat, pe care şi-l amintea din notiţele de la cursuri. Amintirea era vagă şi îndepărtată, ca şi cum perioada cînd fusese la universitate ar fi avut loc cu mulţi ani în urmă, nu doar cu cîteva săptămîni.

Anne Hampton medită: „...Pînă la urmă l-a trădat".

Jeffers rostise aceste cuvinte cu amărăciune.

– De parcă asta ar fi fost şocant, nu evenimentele dinainte. O spusese cu voce tare, dar nu destul de tare ca el s-o audă. Pînă la urmă l-a trădat.

Probabil că voia să trăiască, gîndi Anne Hampton.

Credea probabil că viaţa e un lucru scump, preţios, şi că ea ar fi putut să facă din viaţa ei ceva deosebit, sau chiar ceva obişnuit, în ciuda întunericului, şi a sîngelui, şi a morţii, şi că viaţa ei nu era distrusă de ce i se întîmplase. Nu avea decît paisprezece ani şi ştia că s-ar putea ca viaţa să-i ofere mai mult. Probabil că simţise ceva vrăjit, minunat şi puternic şi se hotărîse să trăiască.

Cu orice preţ.

Anne Hampton se întrebă unde ar putea găsi şi ea vraja aceea.

Se uită fix la cuvintele de pe paginile albe cu linii albastre. Jeffers o privise o dată scriind de zor şi-i spusese că-i amintea de mulţi dintre reporterii cu care lucrase, inşi cu propriul lor sistem de stenografie, avînd drept rezultat nişte hieroglife pe care nici măcar un expert în criptografie nu le putea desciFra, dar care, pentru autor, erau la fel de clare ca o pagină tipărită.

Se cutremură şi-şi aminti senzaţia ameţitoare pe care o avusese cu două nopţi în urmă, cînd îi spusese că vrea să-i verifice însemnările.

Urmase o clipă de groază.

Îi ceruse acest lucru tîrziu, după ce se cazaseră într-un alt motel imediat uitat, abia tîrîndu-se după multele ore petrecute pe drum, goliţi pe dinăuntru din cauza zgomotului şi a vitezei şi a farurilor care-i orbeau din întuneric. Jeffers apucase bagajele şi mormăise:

– Adu caietele.

Le adusese cu grijă, cu greu, de parcă n-ar fi avut destulă putere ca să mai care şi altceva. Jeffers deschisese uşa şi aruncase bagajele pe unul dintre cele două paturi.

– Dă-mi să văd, spusese.

Se aşezase în faţa unei mese mici de toaletă, răsfoind paginile. Anne se făcuse mică pe un scaun, într-un colţ, străduindu-se să nu se gîndească la nimic. Un gînd însă nu-i dădea pace: Nu va putea înţelege ce am scris şi-şi va da seama cît de inutilă şi de ineficientă am fost şi, Doamne, sînt pierdută. Închisese ochii, încercînd să gonească astfel frica, dar zgomotul paginilor întoarse părea asurzitor. După cîteva minute, după ce răsfoise însemnările cele mai recente, Jeffers aruncase caietele deoparte. Apoi se întinsese şi spusese:

– Iisuse, ce obosit sînt! Însemnările sînt în ordine. Chiar bune. Le pot citi fără probleme. Ici-colo mai e cîte un loc neclar, ca atunci cînd ai încercat să scrii pe drumul ăla din Michigan cu hopurile de gheaţă de iama trecută. Parcă erai pe valuri şi scrisul urcă şi coboară pe pagină. Zîmbise. Dar una peste alta, aş spune c-ai făcut o treabă bună. Bună de tot. Cum ştiam că ai să faci.

Anne îşi dori ca lauda lui să-i fi făcut mai puţină plăcere.

Îi dăduse caietele înapoi şi pe urmă o atinsese pe creştet, ca şi cum ar fi mîngîiat un animal sau ar fi binecuvîntat pe cineva.

În primul moment, senzaţia fusese una de destindere. Nu se ridicase de pe scaun, privindu-l cum intră în baie.

Apoi o altă spaimă îi revenise.

Eşti singură, îşi spuse. Nu uita lucrul ăsta.

Nu confunda plăcerea laudei cu durerea unei lovituri. Încercase să se încurajeze, zăcînd trează în întuneric pînă ce somnul înghiţise toate nedumeririle şi hotărîrile ei.

Dimineaţa, Jeffers îi spusese să-şi folosească şi memoria, nu numai însemnările; să noteze doar un cuvînt sau o frază şi pe urmă, concentrîndu-se, să-şi amintească vorbă cu vorbă ce-i spusese el. Spre surprinderea ei, descoperise că, folosind această tehnică, memoria ei cîştigase o precizie cu totul nouă, lucru care îi făcu plăcere, de parcă ar fi primit un cadou. Îi mai spusese să-şi noteze ora şi împrejurările, că o va ajuta să reconstituie caietele cînd i-o va cere. Se întrebă dacă aşa ceva e cu putinţă. I se părea că nu există nici o legătură între momentele călătoriei, că fiecare loc pe care îl vizitau era distinct şi de sine stătător, singura legătură între ele fiind amintirile lui Jeffers. Fiecare oprire, în

funcție de dispoziția lui, era neașteptată și în aceeași măsură înspăimîntătoare, determinată doar de motivările și intențiile lui.

Ajunseseră departe în nord, pînă la Hibbing, Minnesota, departe în vest, la Omaha, Nebraska, destul de aproape ca ea să-și poată imagina Munții Stîncoși înălțîndu-se deasupra cîmpiei, stîrnind amintiri despre casa și familia ei, amintiri la fel de fugare ca și imaginea munților. Kansas City, Iowa City, Chicago, Fort Wayne, Ann Arbor, Cleveland și Akron. Locurile se contopiseră în mintea ei într-un amestec de zone rurale și străzi urbane. Ciudat, dar se gîndise ce bine era că Jeffers insistase să facă însemnări cu atîta grijă, căci, chiar și cu nou descoperita precizie, memoria ei tot mai amesteca amănuntele călătoriei.

Îl auzi pe Jeffers fredonînd afară din mașină. Acum știa că o făcea cînd era mulțumit îndeplinind sarcini simple.

Închise caietul și ochii și încercă să-și amintească. Știa că Chicago însemnase o prelegere despre Richard Speck și asistentele medicale, ca și despre teoria genei defectuoase la asasini. Bărbați slabi, osoși, cu acnee și dezvoltare sexuală întîrziată, îi spusese. I se păruse nostim și se prăpădise de rîs. Condusese apoi mașina spre suburbii, ca să vadă casa lui Wayne Gacy, în al cărei subsol fostul clovn îngropase treizeci și trei de băieți. Jeffers o pusese să coboare din mașină și să se oprească în fața casei albe, modeste. Apoi îi făcuse repede o fotografie. Ploua și el îi spusese să zîmbească, în timp ce ea se lipea nervoasă, nefericită, de un copac. Dar în nordul Minnesotei era secetă și zăpușeală și-și amintea lanurile de grîu auriu ce păreau că se unduiesc ca o chemare, aidoma mării, cînd trecură pe lîngă ele. Fusese în drum spre... șovăi, incapabilă să-și aducă aminte numele. Dar Jeffers îi spusese că fermierul nebun care scosese măruntaiele victimelor lui pe care apoi le împăiase servise drept punct de pornire pentru filmul *Masacrul ferăstrăului cu lanț din Texas*, care nu-i plăcuse, deși spusese că admirase capacitatea regizorului de a exprima spaima prin imagistică vizuală. Nu înțelesese ce vrea să spună, dar nu-i ceruse să-i explice. Știa că atunci cînd Jeffers perora, cum făcea adesea, era mai bine să-l lase să bată cîmpii. De mirare, dar cînd intra în zone mai personale îi dădea voie să pună întrebări.

Îi spusese că ar fi vrut să treacă pe la ferma lui Clutter din Kansas, dar că era prea departe, lucru care i se păruse ciudat, căci călătoria în Minnesota era mult mai departe. Dar lîngă Madison, Wisconsin, îi arătase centrul comercial de unde agățase o tînără, pe nume Irene, și-i spusese că moartea ei fusese atribuită unui asasin violator care bîntuise prin centrele comerciale și campusurile din Minnesota aproape un an, pe la sfîrșitul anilor șaptezeci. La Ann Arbor, îi arătase șoseaua de la universitate pe care șase tinere care făceau autostopul porniseră, cu cuvintele lui prețioase, pe ultimul lor drum. Își asumă și uciderea uneia dintre ele, spunîndu-i că fusese deosebit de ușor. Mersese vreo șapte kilometri pe un drum lăturalnic, într-o zonă împădurită, încetinind la un moment dat, arătînd spre pădure și spunîndu-i că lăsase victima la două sute de metri în interiorul ei.

– Ucigașul din campus, îi spuneau. Asta era în 1982. Ziarele găsiseră același nume ca pentru tipul ăla din Miami.

Cînd se îndreptaseră spre South Bend, crezuse că va fi din nou vorba despre un ucigaș din campus, dar el se oprise pe o stradă liniștită, mărginită de copaci, lîngă o pereche de case greu de caracterizat, locuite probabil de persoane din clasa mijlocie. Văzu că pe pajiștile din fața fiecăreia dintre ele era cîte o plăcuță pe care scria „De vînzare". Nu avea nevoie să se uite la însemnări ca să-și amintească vorbele lungii lui descrieri:

– Asta a fost o treabă interesantă, îi spusese Jeffers. Voiam să văd cu ochii mei. Exact acum șase luni. Părea că familia din dreapta era destul de normală. Mama. Tata. Cinci copii și un cîine Saint Bernard. Se pare că unul dintre adolescenți era implicat în comerțul local cu droguri, chestie care i-a înnebunit pe cei de la poliție un timp. Ăsta e genul de informație interesantă pe care am intenția s-o folosesc într-o bună zi. Oricum, de o parte o familie americană obișnuită, plăcintă cu mere, cercetași și steag ridicat la sărbătoarea națională. De cealaltă, ei bine... Să spunem că o familie nu tocmai la fel. Un copil. Părinți abuzivi. Puștiul ajunge la adolescență cu sentimentul legitim că e persecutat. Întotdeauna și-a urît vecinii. Știi cum se întîmplă, credea că ei au totul și el nimic. Ai ceva cunoștințe de psihologie? Fratele meu ți-ar spune că situația era tocmai bună ca să dea

naştere unei personalităţi paranoice cu aspecte psihopate. Cam asta s-a şi întîmplat.

Americanii obişnuiţi pleacă într-o zi la lucru şi la şcoală – mîncarea în ghiozdan, pupături pe obraz şi pe curînd, au zis cu toţii. Vecinul anormal intră în casă cu pistolul de calibru patruzeci şi cinci al lui taică-su şi două rînduri de cartuşe. Primul lucru pe care-l face este să împuşte cîinele şi să-l tîrîie în pivniţă. Pe cîine îl chema Buffy. După care îi ucide pe membrii familiei unul cîte unul, pe măsură ce se întorc acasă, ducînd toate cadavrele în pivniţă. Iese apoi, se duce la el acasă, pune deoparte arma tatălui său şi se poartă ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Ştii ce i-a scos cu adevărat pe oameni din fire, vreau să spun în afara gîndului că în zonă era un ucigaş nebun? Cîinele. Ziarul local a dat trei imagini pe prima pagină, dar cea mai mare, cea mai cuprinzătoare era cea a echipajului de la salvare care-l ducea pe cîine. Cititorii au înnebunit de tot. Voiau să-l linşeze pe tipul care omorîse cîinele. Ce monstru e acela care ucide un cîine mare, fără apărare, tocmai bun de iubit – ştii ce vreau să spun... asta spuneau toate scrisorile adresate redacţiei. Copoilor le-au trebuit săptămîni ca să-l bănuiască pe neisprăvitul de alături cum că era autorul crimelor. Cînd, în cele din urmă, l-au prins, le-a spus tot. Era tare mîndru de el. Mai mult sau mai puţin, te poţi aştepta la aşa ceva. Ce vreau să spun e că el îi ura, el avea probleme şi le rezolvase. De ce n-ar fi fost mulţumit? Nici nu-i prea plăceau cîinii, de altfel.

Anne Hampton luă caietul cu numărul zece. Spre sfîrşit, găsi însemnările legate de această crimă, inclusiv mare parte din lungul monolog al lui Jeffers. Îşi verifică memoria cu mîzgălelile făcute în grabă pe şase pagini şi descoperi că amintirile ei erau destul de exacte. Stînd în maşină, îşi aminti o frază sau două care nu figurau în însemnări şi le scrise pe margine. Văzu că notase, vorbă cu vorbă, gluma cu care Jeffers îşi terminase istorisirea:

„Ziarul ar fi trebuit să numească acel caz Crima Canină".

Ridică iute privirea cînd Jeffers trînti capota.

Maşina încă se mai legăna atunci cînd se urcă iute la volan şi spuse:

– E cazul s-o pornim. Mai avem drum lung de făcut pînă la culcare. Îţi plac cursele? o întrebă apoi.

– Ce fel de curse?

– De maşini.

– *Nu ştiu.* N-am fost niciodată.

– Sînt zgomotoase. Motoarele huruie, pneurile scrîşnesc. Tot felul de mirosuri, benzină, ulei, loţiune pentru bronzat, bere şi floricele la tarabe. O să-ţi placă.

Aprobă din cap. Jeffers se uită la ceas.

– Trebuie să pornim, dacă vrem să prindem primele serii. Nu-ţi aminteşti să fi mers, vara, cu maşina decapotabilă a vreunui băiat, ascultînd radioul şi să auzi dintr-o dată reclama aia nebună, înnebunitoare...

Îşi schimbă vocea ca să semene cu a unui crainic la radio:

– Duminică! Duminică! Pe traseul Fabulous Aquasco! Maşini caraghioase cu motor cu injecţie! Duminică! Veniţi să-l vedeţi pe Big Daddy întrecîndu-l pe Okie din Fenokee în trei curse eliminatorii! Duminică! Veniţi s-o vedeţi pe Bad Mama cu motorul ei cu reacţie de două mii de cai putere! Duminică! Încă mai sînt bilete! Duminică!

Anne zîmbi.

– Îmi *amintesc*, spuse. Numai numele traseului era altul.

– Cred că Aquasco e în afara New Yorkului, pe Long Island. În New Jersey auzeam aceeaşi reclamă pentru Freehold Raceway. Iar vara familia mergea la Cape Cod şi auzeam reclama pentru Seekonk Speedway, imediat lîngă Providence. Fratele *meu* şi cu mine imitam destul de bine, împreună, reclama, strigînd cînd unul, cînd altul: Veniţi să vedeţi fabuloasele maşini! Dragsters cu motor cu injecţie! Duminică! Duminică! Duminică!

Anne făcu o pauză.

– Am uitat ce zi e azi.

– Zi de odihnă pentru cei mai mulţi. Dar nu şi pentru noi. Avem multe de făcut.

O luă pe autostrada interstatală.

Se făcuse ora douăsprezece pînă să ajungă la autodrom. Autostrada fusese aproape pustie în orele dimineţii şi Jeffers

menținuse un ritm constant, cu puțin sub viteza medie a camioanelor de mare tonaj ce treceau în grabă pe lîngă ei, zgomotele puternice ale motoarelor Diesel părînd că amenință să distrugă tot ce le iese în cale, iar aerul stîmit de viteza lor izbind mașina. Camionagiii care conduc duminică dimineața sînt întotdeauna în întîrziere, gîndi Jeffers. Au fixat o coadă de mătură pe accelerator și au îndopat vreo două frumuseți negre cu cafea și acum sînt gata să te strivească la fel de ușor cum te depășesc.

Trecură pe lîngă doi polițiști din Pennsylvania cu radar, care controlau traficul și se hotărî ca data viitoare cînd va porni la drum să-și ia un detector din alea speciale, care pot citi mai multe canale ale radarului poliției. Se mai gîndi și că, dac-ar investi într-un scaner portabil, ar putea controla traficul radio al poliției. Își propuse să ia avionul pînă la Miami și să se ducă la un magazin despre care auzise de la un ziarist care se întorcea dintr-o călătorie în Columbia, unde fusese pentru o poveste legată de droguri. Magazinul, îi spusese respectivul, era preferatul celor din branșă. Era specializat în aparate de supraveghere și avea tot ce era mai nou în electronica de înaltă performanță. Instrumente care îți spuneau dacă telefonul îți era ascultat. Instrumente care porneau mașina de la cincizeci de metri distanță. Perfecte pentru cei care se întrebau ce s-ar fi putut întîmpla cînd întorceau cheia în contact. Binocluri cu care puteai vedea noaptea și radiouri portabile cu canale secrete. Jeffers nu era prea sigur ce anume din prăvălia aceea l-ar fi putut ajuta. Dar, gîndi el, intrăm într-o epocă mai tehnică și e important să fii la curent cu totul. Știa că poliția este. Își dădu apoi seama că, de fapt, gîndirea lui era defetistă. Modul în care aborda el lucrurile, își spuse, pornea de la premisa că poliția nu-l va căuta niciodată.

Sînt invizibil, gîndi.

Anonim. Mortal.

Și tocmai asta face să fiu în deplină siguranță.

Se uită la Anne Hampton și văzu că părea să fi adormit.

– Boswell? șopti, dar fata nu răspunse. Hotărî s-o lase să doarmă.

Va avea nevoie de toate puterile, gîndi. Dar nu pentru mult timp. Se concentră asupra drumului din fața lui și gîndi că exista

ceva teribil de liniştitor în autostrăzile americane. Se întindeau la nesfîrşit, cotind tot timpul, sute şi mii de legături ce formau o uriaşă grilă a ţării, ca arterele din corpul uman. Nu există nici început, nici sfîrşit, gîndi.

Anne Hampton tresări lîngă el.

Nimic nu avea sfîrşit.

Zări un panou care anunţa cursele şi simţi cum îl cuprinde neràbdarea. O lecţie pentru ea, gîndi. Care s-o ajute să înţeleagă mai bine.

Anne Hampton se trezi cînd Jeffers trase lîngă casa de bilete. Îşi întinse braţele cît îi permitea spaţiul strîmt din maşină. Se propti cu picioarele în podea, încercînd să-şi învioreze muşchii.

– Am ajuns? întrebă.

– Aproape. Mai sînt vreo trei kilometri. Urmăreşte indicatoarele.

Un Chevrolet roşu cu motor special, vechi de zece ani, cu coada ridicată, trecu pe lîngă ei stîrnind un curent de aer. Anne ştia că e un Chevrolet, pentru că toate geamurile erau împodobite cu abţibilduri uriaşe, albe, pe care scria CHEVY.

– Cum de mai vede? spuse.

Jeffers rîse.

– Nu vede. Dar trebuie să înţelegi că nu àsta e lucrul cel mai important. Esenţiale sînt aparenţele; ele o iau oricînd înaintea unor consideraţii atît de pămînteşti cum ar fi siguranţa.

– Dar nu-l opreşte poliţia fiindcă are ferestrele acoperite? Şi n are tobă.

– Ba are. Probabil că special face zgomot. Aşa era la modă şi acum douàzeci de ani, cînd eram la liceu. Şi motivul pentru care cei mai mulţi poliţişti nu opresc un puşti care conduce o maşină ca asta e pentru că, nu de mult, puştiul àla erau chiar ei. Şi şi amintesc cît s-au certat ei cu poliţiştii locali cu cîţiva ani în urmă, aşa că acum, cînd au armă şi insignă, sînt destul de isteţi ca să-l lase în pace. Pentru a-l opri, ar trebui ca puştiul să meargă cu o sută patruzeci la oră. Sau poliţistul să se fi certat cu nevasta sa de dimineaţă, să-i fi întîrziat copiii la şcoală şi acum să ţipe

ca din gură de şarpe în curtea din spate, cafeaua să se fi ars, pe scurt, trebuie să fie într-un hal de nervi de nedescris ca să se lege de el. E ca şi cum ţi-ai amenda trecutul.

Jeffers se uită la Anne Hampton, care zîmbi şi încuviinţă.

– Vezi, spuse, cum toate au o explicaţie.

Trebuiră să aştepte la o coadă de aproape douăzeci de maşini înainte să intre. Anne Hampton coborî geamul şi lăsă zgomotele ce veneau de pe stadion să pătrundă în maşină. Geamătul şi huruitul motoarelor i se părură mai întîi că seamănă cu sunetele pe care le scot animalele în căutare de partener. Apoi îşi dădu seama că fiecare motor scoate un zgomot diferit, unic în felul lui, şi că toate laolaltă se contopesc într-un perete de sunete de înălţimi diferite. Ca un covor din multe petice din materiale diferite.

Parcarea era un teren prăfos, plin de şiruri de maşini strălucitoare şi de camioane curate, în contrast cu murdăria de pe jos. Jeffers parcă lîngă un stîlp de telefon, marcat de mînă cu un semn care indica zona aceea ca fiind 12A.

– Aşteaptă o clipă, spuse el.

Anne rămase locului, privindu-l cum coboară din maşină. Îl văzu alergînd pe lîngă şirul de maşini, oprindu-se în spatele a două maşini sport. Îşi notă ceva şi apoi se întoarse iute. Înainte de a deschide portiera, se duse la portbagaj şi scoase cîteva obiecte pe care Anne nu le putea vedea.

Totul face parte dintr-un plan, gîndi.

Inima i se opri şi privi în jur la cîteva dintre perechile şi grupurile mici de oameni ce traversau parcarea spre traseul de curse. Valul de oameni era neîntrerupt şi-şi imagină ce mulţime se adunase acolo.

I se făcu cald, apoi frig şi, dacă ar fi putut, ar fi vomat. Se gîndi la vagabond şi la bărbatul de pe strada din Saint Louis.

O vom face din nou.

Scutură din cap, tremurînd uşor. Vizitarea locurilor pline de amintiri ale lui Jeffers, dacă nu ţinea seama de cît de macabre erau, prezenta măcar un fel de siguranţă, prin lipsa acţiunii.

Jeffers deschise portiera şi Anne coborî.

Dar genunchii i se îndoiră și Jeffers trebui s-o prindă ca să nu cadă.

O clipă o privi atent.

– Ah, spuse în cele din urmă, ușor amuzat, dar cu o oribilă lipsă de inflexiune în voce, pe care n-o mai auzise de la Saint Louis. Ai ghicit că nu ne aflăm aici ca simpli amatori de curse...

Nu termină fraza. O luă de braț și o duse spre spatele mașinii.

Scoase mai întîi dintr-o pungă două veste kaki de fotograf. Cu una o îmbrăcă pe ea, una și-o puse el.

– Am nimerit măsura, zise. Luă șase cutii cu film dintr-o ladiță și le puse în buzunărașele de la piept. Îi trecu apoi un aparat de fotografiat pe după gît. Ăsta, spuse luînd un obiectiv lung, negru, e, evident, teleobiectivul. Îl puse la loc în sac. Ăsta scurt e weitwinclul. Cînd îți cer una sau alta, sau aparatul, mi le dai fără să scoți o vorbă, ca un profesionist. Își atîrnă două aparate de fotografiat pe după gît. Unul într-un fel de ham pe piept, chiar sub bărbie, celălalt bălăbănindu-se liber.

– În ordine, spuse. Scoase din sac un teanc de cărți de vizită mici, albe. Îi deschise buzunarul de la piept al vestei și le vîrî înăuntru. Dă-le tuturor celor care-ți cer. Apucă una și i-o arătă. Pe ea scria:

JOHN CORONA
FOTOGRAF PROFESIONIST
Reprezentant al revistelor
Playboy, Penthouse și al
altor publicații
Discreția e specialitatea noastră
Birou: 1313 Hollywood Boulevard, Beverly Hills
213-555-6646

– Numele e o glumă, spuse Douglas Jeffers, mai ales pentru californieni. Evident, îmi spui domnule Corona. Sau John, dacă e cazul. Ești asistenta mea. Așa o să te prezint. Ascultă cu atenție și o să pricepi iute despre ce-i vorba. Gata?

Încuviință din cap.

– Vreau să-ţi aud vocea, îi ceru dur.

– Gata, răspunse ea iute.

– Renunţă la tonul ăsta de fetiţă-pisicuţă speriată şi mai spune o dată.

Anne înghiţi din greu.

– Sînt gata, zise cu hotărîre.

– Bine. O privi atent. Să nu fie nevoie să-ţi aduc aminte de toate astea.

– O să mă port cum trebuie, zise ea.

– Convinge-mă.

Era mai curînd o ameninţare, nu o cerere. Anne aprobă din cap.

Douglas Jeffers porni iute şi ea se grăbi în urma lui.

Cam pe la jumătatea parcării, Jeffers începu să vorbească din nou, dar vocea lui părea tulburată.

– Unul dintre lucrurile care m-au pus întotdeauna pe gînduri e de ce anumite tipuri de comportament al animalelor ne uimesc într-atît. Nu putem înţelege de ce lemingii se aruncă în ocean. Oamenii de ştiinţă petrec ani întregi studiind comportamentul balenelor care, dintr-o dată, ies pe ţărm şi mor pîrjolite, moarte care, dacă te gîndeşti bine, trebuie să fie oribilă. Ecologiştii trag balenele înapoi în mare, şi animalele alea proaste, în nouă cazuri din zece, se întorc pe plajă. Unde mai pui că balenele sînt animale inteligente. Şi sănătoase. Am fost o dată şi am fotografiat un grup pe coasta Carolinei de Nord, pentru revista *Geo*, care a plătit grozav şi imediat după aceea a dat faliment. Dar balenele erau frumoase. Sînt negre ca smoala şi minunat de puternice, corpurile lor seamănă cu nişte gloanţe mari, boante. Pot comunica între ele de la distanţe mari, în ocean, au capacitatea de a auzi şi de a emite sunete pe care noi, simpli oameni, o putem rezolva doar electronic. Sînt o rasă veche şi mîndră, înrudită cu cele mai mari animale. Şi atunci de ce, în anumite ocazii, comit aceste misterioase sinucideri în masă? Ce motiv au? Boală? Iluzie? Confuzie? Isterie în masă? Nebunie? Plictiseală? Cum de ajung să se satură de viaţă? N-are nici un sens.

Şi totuşi o fac. Adesea, sau cel puţin destul de des ca să trezească interes şi spaimă. Cu oamenii e la fel.

Părul pierdut în gînduri.

– Ai idee cît de des se lasă oamenii să eşueze pe plajă? Nu vorbesc despre genul singuratic, disperat, cu depresiune clinică şi tendinţe spre sinucidere. Sînt destui şi din ăştia în preajma noastră. Vorbesc de oameni care sînt de acord cu propria moarte. Cum contribuie ei la lucrurile cumplite care li se întîmplă.

Îi vedeai mărşăluind în ordine în camerele de gazare. Nici unul nu părea c-ar spune „Lua-v-ar dracu'! Nu mă duc acolo!", într-un moment de revoltă umană. Ştiai că, în prima zi a bătăliei de pe Somme, britanicii au pierdut şaizeci de mii de oameni? Şi, ştiind aceasta, a doua zi, cînd au răsunat goarnele, oamenii tot s-au dus să înfrunte zidul de mitraliere şi poziţiile întărite. Asta se petrecea în 1916. Lumea modernă! Imposibil!

Condamnaţii aflaţi în celula morţii sînt urmăriţi cu atenţie în ultima noapte dinaintea execuţiei, în aproape toate statele. De teamă că vor găsi cumva un mod de a-şi pune capăt zilelor. Statului, spuse cu amărăciune, nu-i place să fie tras pe sfoară, înţelegi? Dar care ar fi, de fapt, deosebirea? Cred că, în ultimă instanţă, sinuciderea reprezintă actul suprem al libertăţii. Chestia asta se pare că n-o putem învăţa de la afurisitele alea de balene. Sînt bolnave, ce boală au nu ştim. Poate SIDA balenelor, sau altceva. Aşa că-şi scurtează procesul propriei morţi. Îşi iau viaţa pe cont propriu, o controlează şi aleg. Iar noi ne întrebăm de ce. Inexplicabil, spun oamenii de ştiinţă. Se prefac uluiţi. Inexplicabil e că nu sîntem în stare să înţelegem de ce o fac, deşi e atît de al naibii de evident.

Jeffers grăbi pasul. Scutura din cap.

– Boswell, spuse pe un ton din care răzbătea singurătatea. Confund două probleme diferite. Va trebui ca tu să faci ordine în toate astea.

După ce şovăi o clipă, adăugă:

– Lecţia de azi este, de fapt, despre acceptare. Lemingii. Uită-te cu atenţie la felul în care oamenii acceptă uneltele propriei distrugeri. Remarcabil. Îmi amintesc că am citit despre un fotograf din Florida. Mai ţii minte? Era acum doi ani. Îl chema Wilder. Tipul agaţă o fată la o cursă de Grand Prix în Miami. Cred că pe urmă s-a dus la Daytona. A pornit apoi într-un tur

de-a lungul şi de-a latul ţării, omorînd în stînga şi-n dreapta. Folosea mereu exact aceeaşi tehnică: se ducea la o manifestare sportivă sau într-un centru comercial, scotea aparatul de fotografiat şi începea să fotografieze fete. Curînd se găsea cîte una care să se ţină după el şi cît ai zice peşte se trezea în maşina lui şi...

Se uită la Anne Hampton.

– Restul completează-l tu.

– Îmi aduc aminte, spuse.

– Dar ştii ce era cu adevărat fascinant? continuă Jeffers. Toată lumea ştia! FBI, poliţia locală, ziarele, posturile de televiziune, toată lumea! Fotografia lui Wilder se afla în toate staţiile, pe prima pagină a tuturor ziarelor, în toate gările. Modul lui de operare era descris, discutat, disecat, spune-i cum vrei. Îl găseai pretutindeni! Era imposibil să faci parte dintr-un grup al populaţiei şi să nu afli. Nu exista conversaţie la cină sau în toaleta unui liceu, în care fetele trăgeau un fum înainte de ore, în care să nu se spună: dacă un tip cu barbă vrea să-ţi facă o poză, nu te urca în maşină cu el! Şi ştii ce s-a întîmplat?

– A murit.

– Dar nu înainte ca încă şase femei să se urce la el în maşină şi să fie ucise. Remarcabil. Ştii ceva? Nici măcar nu s-a deranjat să-şi radă barba, aspectul dominant al tuturor descrierilor din toate ziarele. Avem aici un fenomen care merită să fie studiat.

– Cred c-a murit în nord-est.

– Da. New Hampshire. Curînd ne ducem şi noi acolo.

– L-a împuşcat un poliţist şi ultima fată a scăpat cu viaţă, insistă ea.

– Era prost şi neglijent, spuse Jeffers brusc.

Dar ultima fată a scăpat cu viaţă, gîndi Anne.

Se apropiară de tribuna principală.

– Nu te depărta, spuse Jeffers. Şi urmăreşte cum reuşeşte scamatoria.

A reuşit.

În zona tribunei principale, o îmbulzeală cumplită de oameni, maşini, culori vii şi zgomot neîntrerupt; Jeffers se stre-

cură agil prin mulțimea de spectatori și membri ai echipajelor, căutînd femei tinere, singure sau cîte două. Începea prin a le fotografia de departe, apoi se apropia într-atît încît nu numai că le atrăgea atenția, dar și pozau pentru el. Anne Hampton fu aproape uluită de graba cu care se ridicau umerii, se întorceau profilurile și de zîmbetele perfecte care întîmpinau obiectivul aparatului lui Douglas Jeffers. Îl auzi spunînd aceeași poveste de nenumărate ori, iar ea distribuia cărți de vizită cu un entuziasm orb, în ciuda strîngerii de inimă. Jeffers le spunea tinerelor femei că era trimis de *Playboy* și că vor figura într-un reportaj numit „Fetele de la curse". Făcea niște fotografii preliminare, le explică el. El, împreună cu încă doi alți fotografi, fotografiau femei tinere venite la curse în diferite locuri. După care redactorii din Chicago se vor uita la fotografii și vor hotărî unde să se ducă pentru reportajul lor.

O punea pe Anne Hampton să-și noteze numele și numerele de telefon ale unora dintre ele; Anne o făcea șovăind; se simțea rău, știa că nu era decît o parte din joc. Pe fundal, mulțimea ovaționa mașinile și șoferii, dar adesea zgomotul de pe pistă era atît de tare, că-l depășea pe cel din tribune. Ridică privirea cînd o mașină neagră, deosebit de mare, umplu aerul cu tumultul acela mecanic, și văzu mulțimea ridicîndu-se în picioare cuprinsă de admirație. Dar nu era în stare să-i audă și se gîndi brusc la un șir de pești, la piață, aliniați pe gheața albă, fărîmițată, cu ochii și cu boturile căscate, ca și cum ar fi fost vii, moartea lor fiind mascată de lumini și sunete.

– Boswell, îi auzi vocea pierzîndu-se în zgomotul mașinilor de pe pistă, te rog mai dă-mi un film. Doamnelor, ea e asistenta mea, Anne Boswell. Salută-le, Annie...

Dădu din cap spre două fete, cam de o vîrstă cu ea. Una era blondă, cealaltă brunetă și amîndouă purtau bluze strînse pe corp și blugi. Nu i se părură prea drăguțe, dinții blondei erau inegali, astfel că zîmbetul ei era cam strîmb, iar nasul brunetei era prea obraznic ca să fie cu adevărat frumos, ridicîndu-se în mijlocul feței ca și cum s-ar fi pregătit pentru o săritură la schi. Anne Hampton se gîndi că fata avea probabil o mamă care-i spusese întotdeauna că era drăguță, astfel că nu aspira decît spre asta, fără

să-şi dea seama că drăgălăşenia o va conduce de la rolul de şefă a majoretelor din liceu direct într-o căsătorie oarecare, că va avea o familie şi o căsuţă în zona rurală din Pennsylvania sau Ohio, se va uita la televizor în fiecare seară şi, o dată pe săptămînă, se va duce la salonul de înfrumuseţare, ca să-şi menţină frumuseţea după ravagiile produse de naşteri. Încercă să şi-o aducă aminte pe mama ei vorbind despre frumuseţe. În mintea ei o putea auzi, calmă dar entuziasmată, periindu-i părul cu gesturi lungi, spunîndu-i cît de drăguţă va fi cînd va creşte, lucru care, la doisprezece ani, părea absolut imposibil. Îşi aminti cît de dezamăgită păruse mama ei cînd se întorsese acasă după primul semestru de facultate cu părul tăiat pînă la umeri. Întotdeauna am făcut tot ce-am putut ca să mă distanţez de ea, gîndi Anne Hampton. Chiar şi cînd părul a crescut la loc, ceva se schimbase. Încrederea dispăruse. O voce pătrunse prin amintirile ei.

– ...Trebuie să fie palpitant, nu-i aşa?

Era una dintre fete. Cea blondă.

– Scuză-mă, zise Anne Hampton. N-am auzit ce-ai spus.

– Oh, zise fata, dînd din mîini. Am spus doar că-mi închipui că trebuie să fie foarte palpitant să fii asistentă a unui fotograf. O muncă cu totul deosebită, nu-i aşa? Eu lucrez la o bancă şi nu-i nimic deosebit în asta. Cum te-a angajat?

Douglas Jeffers interveni:

– O, am ales-o dintre sute de candidate. Şi pînă acum s-a descurcat destul de bine, nu-i aşa, Annie?

Încuviinţă din cap.

– Pun pariu, zise fata, că e teribil de palpitant.

– E diferit, răspunse Anne Hampton.

Bruneta examina unul dintre aparatele lui Jeffers. Anne Hampton observă că băgase cartea lor de vizită în buzunar.

– Mă rog, spuse. Cred că să apari în *Playboy* e un pic cam prea mult. Mi-ar plăcea grozav să-mi apară poza în revistă. La fel şi lui Vicki. Făcu semn spre blondă. Şi iubitul meu n-ar avea nimic împotrivă. Dar babacii şi-ar da duhul!

Anne Hampton îl văzu pe Jeffers zîmbind.

– Păi, spuse el, așa cum tocmai v-am explicat, astea nu sînt decît fotografii preliminare. Uneori însă fetele cu adevărat drăguțe, ca voi, sînt chemate pentru poza de pe copertă.

– Nu există vreo cale prin care am putea, *știu și eu*, să-*i* facem să ne aleagă pe noi? întrebă Vicki, blonda. Poate să faci mai multe fotografii cu mine și cu Sandi, mă gîndesc.

Jeffers le privi cu mare atenție.

– Mă rog, spuse, nu pot să vă garantez nimic. Așezați-vă o clipă una lîngă alta.

Desfăcu brațele, apoi le apropie, dîndu-le instrucțiuni celor două fete. Ridică aparatul și Anne Hampton auzi motorașul cînd le făcu o serie de poze, deplasînd imaginea celor două fete în sus și în jos, încadrîndu-le rapid.

– ... Ce e sigur e că arătați bine, zise. Numai că, știți, ei caută ceva mai mult decît asta, dacă mă înțelegeți...

Anne Hampton le văzu pe cele două fete apropiindu-și capetele și chicotind. Brusc gîndi: Nu mă aflu aici. Chestia asta nu se întîmplă cu adevărat. Nu poate să se întîmple.

Apoi auzi din nou vocea lui Jeffers.

– Tot ce pot face, și nu vreau să contați pe nimic, e să vă fac cîteva poze care să, hm, arate mai mult. S-ar putea să-i impresioneze pe redactori. A mai dat rezultate și în alte cazuri, dar, desigur, nu vă garantez nimic.

Le auzi pe cele două fete rîzînd din nou și le văzu încuviințînd din cap.

– *Mă rog*, *continuă* Jeffers cu o voce cît se poate de monotonă și nevinovată, dacă vă interesează cu adevărat, hai să ne întîlnim la mașina mea, secțiunea 13A, într-o jumătate de oră. Vă rog să nu spuneți nimănui, pentru că tuturor celorlalte le-am spus că nu pot face nimic special pentru ele și m-ar deranja să se răspîndească zvonul că vouă vă fac o favoare...

Amîndouă scuturară iute din cap.

– Așa că, dacă sînteți în stare să păstrați un secret, furișați-vă afară și hai să ne întîlnim și-o să vedem ce putem face. Boswell, te rog dă-mi teleobiectivul.

Jeffers se uită la cele două fete.

– Trebuie să fac vreo două poze cu ce se petrece aici, ca să redau, pentru şefi, atmosfera, înţelegeţi ce vreau să zic. Asta dacă vreau să vină aici pentru copertă.

Fetele aprobară din nou din cap. Jeffers le făcu un mic semn cu mîna şi începu să-şi croiască drum prin mulţime. Anne Hampton se întoarse şi privi înapoi, văzînd cum cele două fete discută animat. Pentru o clipă nu ştiu ce să creadă: îl auzise pe Jeffers dîndu-le un număr greşit.

– Cum vor găsi maşina? întrebă.

– N-o vor găsi. Se vor duce la cincizeci de metri distanţă de ea.

– Dar...

– Hai, Boswell, foloseşte-ţi mintea. Dacă mai spun cuiva, sau dacă mai vine cineva cu ele, atunci eu, din locul unde am lăsat maşina, am posibilitatea să plec fără probleme. Şi fără să fiu văzut. Dar, adăugă, oricum n-are nici o importanţă. E o precauţie absolut inutilă. Tipele astea două sînt gata de drum. Nu vor spune nimănui şi se vor furişa exact aşa cum le-am cerut. Vor fi acolo, gata, domice şi pregătite, nu crezi?

Anne Hampton încuviinţă din cap.

– Lemingi, spuse Jeffers.

Se gîndi o clipă, în timp ce-şi tăia drum prin masa de oameni.

– Boswell, spuse, nu ţi s-a întîmplat să ţi se pară contradictoriu modul în care noi, cei din America, putem tolera pe de o parte cea mai fundamentală, cinstită şi religioasă moralitate, iar pe de altă parte nimic nu-i mai uşor decît să faci pe cineva să se dezbrace? Urmează-mă.

Îl urmă în timp ce Jeffers făcu un tur al terenului, oprindu-se din cînd în cînd ca să facă vreo cîteva fotografii, apoi îndreptîndu-se spre parcare. Îşi aminti de o noapte din clasa a cincea de liceu. Parcase, împreună cu flirtul ei, pe o stradă pustie. Încă îi mai simţea mîinile neîndemînatice, explorîndu-i trupul: lipsa lui de experienţă şi excitarea abia stăpînită o făcură să cedeze – cel puţin în parte. Tipul nu-i plăcea cine ştie ce. Dar era acolo, şi era un băiat de treabă, şi ea îşi dorise atît de mult să încerce cîteva dintre lucrurile despre care se vorbea atît de mult la

şcoală, aşa că i-a lăsat mîinile să umble în voie, descoperind că beneficiul era plăcut.

Cînd încercase să-i dea jos chiloţii, înţelesese că era cazul să-l oprească, dintr-o necesitate morală, lucru care, cînd se gîndise mai tîrziu, i se păruse prostesc. Îşi aminti de un moment de spaimă, cînd rezistase, el nu se dăduse bătut şi-şi dăduse seama cu cît era mai puternic decît ea. Încă mai putea simţi, în amintire, senzaţia bruscă de forţă care pusese stăpînire pe ea şi îngrozitorul sentiment de neputinţă ce-o cuprinsese în clipa aceea. Doar gîndindu-se şi o trecură fiorii. Chestia asta o impresionase puternic, teama de moment, spaima ce-o copleşise cînd pricepuse că era slabă şi că putea fi siluită. Dar cînd scosese un „Nu!" speriat, el îi respectase voinţa, muşchii destinzîndu-i-se brusc. Recunoştinţa ei fusese enormă. Şase săptămîni mai tîrziu, pregătită fiind în sinea ei, îl lăsase să continue. Fusese şi dureros, şi plăcut, şi, ciudat, dar amintirea asta o *liniştea*. Se întrebă pe unde o fi el acum. Spera că era fericit.

Jeffers ajunse la maşină şi-i deschise portiera.

– Pe ele le punem în spate, spuse.

Amintirea îşi luă zborul cînd îi întinse sacul cu aparatura şi vesta, pe care Jeffers le băgă în portbagaj.

– Urcă şi aşteaptă, spuse. Anne observă că vocea lui recăpătase un ton tăios.

Făcu ce i se spusese. Mintea i-o luă înainte, văzîndu-le pe cele două fete şi ce va urma. Se strădui să gonească gîndurile acelea. Să nu mă gîndesc la nimic, îşi spuse. În jurul meu nu se petrece nimic. Se aşeză în maşină şi închise ochii, încercînd să se concentreze doar asupra zgomotelor îndepărtate de pe pistă, lăsînd sunetele s-o cuprindă şi să elimine orice gînd.

– Bună!

– Bună!

Privi în sus, deschizînd iute ochii şi soarele o orbi.

– Urcăm în spate?

– Dacă nu vă deranjează, auzi vocea lui Jeffers. Îmi pare rău, e cam strîmt.

– O, nu face nimic. Prietenul meu are o maşină Firebird, cam la fel ca asta, şi am petrecut o groază de timp pe bancheta

din spate... Vicki şi Sandi rîseră. N-am vrut să spun asta, zise Vicki. Doamne, cînd mă gîndesc ce surprins va fi!

Cele două fete se înghesuiră în spate. Erau îmbujorate şi agitate, chicoteau şi rîdeau, abia dacă se mai puteau stăpîni.

Jeffers se trînti pe scaun.

– Nu departe de aici ştiu un parc mic, un fel de pădure. Mergem acolo, facem cîteva poze într-un cadru frumos, idilic, şi pe urmă Boswell şi cu mine vă aducem înapoi aici, e-n regulă?

– Grozav, spuse Vicki.

– De acord, cu condiţia să fim înapoi la şase.

– Nici o problemă, spuse Jeffers.

Fetele rîseră din nou.

Jeffers scoase maşina din zona destinată curselor.

În gînd, Anne Hampton striga la cele două fete: De ce nu-l întrebaţi? Întrebaţi-l cum de ştie un parc pustiu! Cum se face că ştie exact unde se duce? A căutat locul dinainte!

Nu zise nimic.

Jeffers sparse tăcerea.

– Să ai caietul de însemnări la îndemînă, îi spuse încet. Mîna Annei ţîşni imediat să apuce un caiet şi un pix. Jeffers ridică apoi vocea şi spuse pe un ton vesel, cîntat:

– Fetelor, nu vreau să vă speriaţi, e vorba de chestii cît se poate de cuminţi. Dar trebuie să vă întreb dacă aveţi amîndouă peste optsprezece ani.

– Eu am nouăsprezece, zise Sandi, iar Vicki douăzeci.

– Îi împlinesc abia săptămîna viitoare!

– Nu mai spune! zise Jeffers. La mulţi ani, cu o săptămînă mai devreme. Să vedem dacă nu putem transforma aniversarea în ceva cu adevărat demn de sărbătorit. De acord?

– Mai e vorbă!

– Domnule Corona, întrebă Sandi timid. Nu vreau să fiu indiscretă sau, mă rog...

– Dă-i drumul, spuse Jeffers cu o voce cît se poate de amabilă. Ce te frămîntă?

– *Playboy* plăteşte fotografiile pe care le publică?

Jeffers rîse.

– Bineînțeles! Doar nu crezi că te silim să treci prin hărțuiala unei ședințe de pozat, fără să te plătim? O ședință ca asta e muncă grea. Machiajul și pozatul, și luminile puternice, și, știi cum se întîmplă, întotdeauna ceva nu iese cum trebuie. Uneori durează ore întregi pînă reușești o fotografie bună pentru revistă. Suma obișnuită, cel puțin așa era ultima oară, e de o mie de dolari ședința...

– Aoleu! Ce n-aș face cu o mie de dolari!

– Ce vă spun acum însă nu e oficial, continuă Jeffers. Nu cred că revista o să vă plătească mai mult de două sute de dolari pentru ce faceți în după-amiaza asta.

– Or să ne plătească! Fantastic!

Fetele începură să discute agitate între ele. Anne Hampton stătea, oarbă, în față. Jeffers îi spuse încet:

– Boswell, te rog fă un efort și scrie. Vocea lui era ca un văl întunecat ce se întindea deasupra ei.

Apoi, cu o veselie prefăcută, exclamă:

– Aproape am ajuns!

Intrară cu mașina într-un parc.

– Știu un loc cît se poate de potrivit, spuse.

– Dumnezeule, izbucni Vicki sau Sandi din spate, Anne Hampton nu era sigură care dintre ele, dar oricum scrise cuvintele în caiet. Nu pot să cred că una ca asta mi se întîmplă mie.

Nu te gîndi la nimic, își zise. Fă exact ce ți se spune. Scapă cu viață.

– Am ajuns, spuse Jeffers. Știu aici un locșor...

Anne Hampton văzu că intrau într-o zonă împădurită, pe un drum îngust ce tăia umbrele aruncate de ramurile pline de frunze. Văzu un panou cafeniu al serviciului parcurilor naționale, pe care scria că parcul nu era deschis decît din zori și pînă la lăsarea serii. Văzu că lăsară în urmă o parcare mare, cu pietriș, mergînd mai departe, spre mijlocul pădurii. Mai merseră cam vreun kilometru, bănui, apoi cotiră pe un drum lăturalnic nepavat, pe care înaintară cîteva minute, hurducîndu-se, pînă ajunseră la o cotitură după care copacii se retrăgeau brusc, astfel că o mică suprafață era puternic luminată de soare. Peste drumul prăfuit era pus un singur lanț prost întins și un alt panou

spunea că ACCESUL E PERMIS NUMAI PERSOANELOR AUTORIZATE.

– Din fericire, spuse Jeffers vesel, am autorizație de la serviciul parcurilor. Majoritatea fotografilor profesioniști au. O clipă de răbdare, doamnelor, pînă rezolv cu lanțul ăsta.

Jeffers sări din mașină, lăsîndu-le pe cele două tinere rîzînd pe bancheta din spate și pe Anne Hampton privind cu ochi goi la culorile pădurii din fața ei. Îl cuprinse o ușoară îngrijorare. Pare pierdută, gîndi. Deși era cu spatele la mașină, parcă o vedea șezînd acolo, țintuită de scaun de frica datorată faptului că știa ce se întîmplă și nu era în stare să spună sau să facă nimic, prinsă în goana evenimentelor la fel de sigur ca și cum ar fi legat-o cu funii. O clipă se întrebă dacă va fi în stare să se controleze. Vreau să meargă pînă la capăt. Nu vreau s-o las aici, împreună cu celelalte. Se întrebă dacă-și dădea seama de primejdia în care se afla și se gîndi că sigur își dădea, căci părea într-o stare de detașare, ca un manechin dintr-o vitrină sau ca o marionetă dansînd trasă de sfori.

Exact așa trebuie să fie, își spuse.

Sforile mele, gîndi. Dansează, Boswell, dansează. Cînd trag de legăturile cu care te țin, sari.

Zîmbi.

Nu lăsa lucrurile s-o ia razna, își spuse. Boswell reprezintă timp, și efort, și investiții.

Auzi noi rîsete din mașină.

Nu și ele.

Lanțul era exact așa cum îl lăsase cu o lună în urmă, cînd vizitase parcul. Se aplecă și apucă verigile la cîțiva centimetri deasupra locului unde era fixat de un stîlpișor cafeniu. Cu mîna liberă, curăță cîteva aschii de lemn de pe stîlp. Putrezise de vechi ce era. Trase tare de lanț și acesta se desprinse. Îl trecu de cealaltă parte a drumului, ca să nu-i stea în cale.

Întorcîndu-se la mașină, își tîrșîi picioarele prin praful drumului. N-avea rost să lase amprente ale pantofilor.

– S-a aranjat, le spuse celor trei din mașină. Mergem pînă-n capul drumului.

Urmi mașina cu grijă și se mai hurducară încă vreo două sute de metri, pînă după o cotitură. Anne Hampton își dădu seama că nu puteau fi văzuți de pe drumul principal.

– În regulă, jos cu voi, spuse Jeffers cu entuziasm. Nu vrem să pierdem prea mult timp, toată lumea vrea să se întoarcă să vadă ultima cursă, așa că la treabă.

Anne Hampton văzu că-și aruncase sacul cafeniu cu aparatura de fotografiat pe umăr. Șovăi o clipă, privindu-le pe cele două fete cum îl urmează pe Jeffers în pădure. Sînt oarbe, gîndi. Cum de pot să se grăbească în urma lui? Simți apoi cum și picioarele ei porniseră iute și o iau la goană, să țină pasul cu el.

– Doamne, spuse Vicki sau Sandi – începuse să le încurce – e teribil de palpitant.

– Întotdeauna e așa, răspunse Douglas Jeffers. În fel și chip. Cele două fete chicotiră din nou.

Anne Hampton se gîndi că, dacă se oprește, varsă. I se tăia răsuflarea și simțea cum i se învîrtește capul. Căldura se odihnea pe trupul ei ca o pătură de lînă, o înțepa, nu se simțea bine și era amețită. Vicki sau Sandi o auzi gîfîind și se întoarse spre ea.

– Fumezi? Nu? Bine. Dar nu prea pari în formă. Puțin mers prin pădure n-ar trebui să te dea gata...

– Am fost cam bolnavă, răspunse Anne Hampton. Își auzi cuvintele răsunînd slab și tremurat.

– O, îmi pare rău. Ar trebui să iei vitamine, cum iau și eu. În fiecare zi. Și să faci exerciții fizice cu regularitate. Ai încercat vreodată gimnastica aerobică? Asta mi-ar plăcea să fac. Sau, poate, să alerg. Mi-ar plăcea să-mi las slujba de la bancă și să mă angajez ca profesoară de dans la clubul sănătății. Cred c-ar fi grozav. Te simți bine?

Anne Hampton încuviință din cap. Nu mai avea încredere în vocea ei.

Încearcă să alergi puțin, continuă fata. Ia-o încet, cel mult doi kilometri pe zi. Și pe urmă, mărește treptat distanța. Ai să vezi ce mult contează.

Douglas Jeffers se opri brusc.

– Cum vă place? E frumos, nu-i așa?

Stătea sub un pin, la marginea luminișului. Chiar și Anne Hampton, din ce în ce mai îngrozită, gîndi că locul era frumos. Asta o făcu să se simtă și mai prost.

În mijlocul luminișului se afla un bolovan mare. Soarele se răsfrîngea în jurul lui, făcînd ca peticul de iarbă verde să strălucească. Toată zona era înconjurată de pini amenințători, ce păreau că se reflectă pe cerul albastru ca niște santinele. Cînd păși în luminiș, Anne Hampton avu impresia că a pătruns într-o cameră tăcută și că ușa s-a închis în urma ei.

– Așa, doamnelor, pe bolovan, vă rog. Boswell, vino lîngă mine.

Se duse lîngă Jeffers și amîndoi le priviră pe cele două fete cum se așază pe bolovan. Fiecare afișa ce credea ea că ar fi atitudinea cea mai atrăgătoare. Jeffers ieși în soare și privi în sus, la cerul înalt.

– Strălucitoare, spuse. O zi însorită, strălucitoare, nevinovată. Se apropie iute de cele două fete și se opri cam la un metru de ele. Anne Hampton îl văzu potrivindu-și aparatul, apoi începînd să le fotografieze. Nu se oprea din încurajări, ca un hipnotizator:

– Așa, acum zîmbiți, acum bosumflați-vă puțin, dați capul pe spate, bine, bine, grozav. Răsuciți-vă puțin, nu vă opriți, bine, bine...

Anne privea la spectacolul din fața ei, întrebîndu-se: Oare unde are arma? Să fie un cuțit? Probabil în sacoșa cu aparate. Cum o să se întîmple? Repede? O s-o scoată din sacoșă? Ce-o să le facă? N-o să se grăbească. Sîntem singuri, și e liniște, și n-o să se grăbească. Căldura soarelui o ameți și se temu că va leșina.

Strînse tare ochii. Eu rămîn ce sînt, își spuse. Sînt singură, departe, sînt eu însămi, o să fiu puternică și o să scap. O să scap. O să scap. O să scap. Repetă vorbele astea la infinit, ca pe o mantră.

Ridică privirea și văzu că Vicki și Sandi se străduiau să pară seducătoare.

– Așa e bine, îl auzi pe Jeffers spunînd. Numai că am impresia că e puțin cam, știu și eu, reținut, poate...

Le văzu pe cele două fete privindu-se și le auzi rîsul. Se distrau de minune. Nu putea *suferi acest lucru.* O umplea de sentimentul vinovăției. Închise din nou ochii.

– Așa e mai bine! îl auzi exclamînd pe Jeffers. Așteptați numai să vadă șefii un teanc de fotografii din astea!

Deschise ochii și văzu că amîndouă fetele se dezbrăcaseră. Pielea lor părea netedă, ca a animalelor. Erau amîndouă puternic bronzate și se uită la pielea albă care le scotea în evidență sînii și zonele intime. Le văzu cum se întind și, în cîteva clipe, își pierd orice urmă de pudoare. *Își ofereau* sînii *aparatului* de fotografiat: își desfăceau picioarele cînd obiectivul se îndrepta spre ele. Jeffers țopăia prin fața lor, aplecîndu-se și răsucindu-se, mîngîindu-le cu aparatul de fotografiat. Putea auzi motorul torcînd.

Gîndi că totul seamănă cu un balet hidos.

Jeffers se mișca în jurul celor două femei, făcîndu-le să se apropie din ce în ce mai mult, pînă cînd, în cele din urmă, ajunseră să se îmbrățișeze, picioarele, brațele, fesele și sînii contopindu-se pe bolovan, în fața lui. Anne Hampton le privi fix trupurile, care-i păreau puternice, și împlinite, și cumplit de pline de viață. Nu mai suporta să se uite, așa că se întoarse cu spatele.

– Hei, Boswell, vino aici!

Șovăi o clipă, apoi se duse repede lîngă el. Observă că fetele erau îmbujorate și excitate.

– Așază-te acolo, ca să vă fotografiez pe toate trei.

Se duse între cele două femei goale.

– Doamne! Niciodată nu m-am simțit atît de liberă, spuse Vicki sau Sandi. Asta mă face să mă simt frumoasă.

– Pe mine mă excită, spuse cealaltă, nu prea *tare. Mi-aș* dori ca prietenul meu să fie aici.

– Pariez, șopti prietena ei, că domnul Corona are tot felul de surprize cînd face fotografii.

Anne Hampton simți împunsătura unui cot. Înțelese brusc că ultima declarație fusese, de fapt, o întrebare.

– N-are probleme, spuse. Îi place să facă fotografii.

– Bine, Boswell. Pleacă de-acolo. Acum, Vicki, așază-ți mîna pe sînul lui Sandi, *bine, bine, mîngîie-l în continuare,* așa,

acum coboară spre coapse, bine, bine, așa, pune mîna acolo, perfect! Grozav, grozav! E excitant, nu-i așa?

Anne Hampton le auzi pe cele două fete exclamînd, de acord cu el. Stătea lîngă Jeffers și văzu că se mîngîiau în continuare, în ciuda pauzei pe care o luase fotograful. Putea vedea transpirația lucind pe corpurile lor și știu că erau excitate la culme.

– Ei bine, spuse el, peste o clipă o să fie și mai excitant. Să-mi schimb doar filmul...

Îl văzu cum bagă mîna în sacul cu aparatură.

Acum, își spuse. Dumnezeule, acum.

Îi venea să fugă, să sară în sus și să zboare ca o pasăre speriată.

Încremenise, țeapănă în soare.

O, Doamne, gîndi. Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău. Mi-aș dori să fiu, ca prin minune, în altă parte, oriunde, numai aici, acum, în momentul ăsta, nu. O, Doamne, îmi pare rău, îmi pare nespus de rău.

Văzu că Jeffers pusese aparatul în sac și-i putu zări mîna pe patul armei.

Mi-aș dori să pot face ceva, gîndi. Îmi pare rău, Vicki și Sandi, oricine ați fi. Îmi pare atît de rău.

Închise ochii.

Le putea auzi pe cele două fete chicotind și sunetul pe care îl făceau corpurile lor, lovindu-se între ele. Putea auzi două păsări chemîndu-se în întunericul pădurii, o chemare răgușită, aspră. Putea auzi respirația lui Douglas Jeffers lîngă ea. Egală, rapidă, rece ca gheața, i se păru, și, în spatele pleoapelor închise, avu impresia că poate vedea aburii pe care-i producea. Apoi păru că toate sunetele se sting și o învălui tăcerea. Așteptă primul sunet de mirare și frică din partea celor două fete. Se întrebă: Vor icni? Vor țipa? Vor plînge? Timpul părea gol și Anne aștepta momentul în care-și vor da seama ce se întîmplă și se vor îngrozi. Dar acesta nu veni.

Auzi, în schimb, un claxon în depărtare.

Sunetul părea ciudat, fără nici o legătură cu luminișul. Ca de pe altă lume. În primul moment, nu fu în stare să-l plaseze în spațiu. Se auzi din nou.

Deschise ochii.

Jeffers era lîngă ea. Asculta.

Trecu o clipă.

– Toată lumea rămîne aici, spuse el. Vocea lui avea un ton de comandă. Anne Hampton le văzu pe cele două fete ridicînd privirea, surprinse. Probabil că nu-i nimic, zise. Dar trebuie să verific. Se uită la Anne Hampton şi-i spuse încet: Fă-le să se îmbrace. Poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Aşteaptă-mă aici. Nu spune nimic. Nu face nimic.

Jeffers ridică sacul cu aparatura şi, după ce le aruncă celor două fete un zîmbet şi le făcu semn cu mîna, intră în pădurea de pini.

Annei Hampton i se păru că-l înghit umbrele.

Se întoarse spre cele două fete, care priveau gaura din pădure prin care dispăruse Jeffers. Încă mai erau îmbrăţişate, braţele împletite la întîmplare, învăluindu-se una pe cealaltă.

Fugi! gîndi Anne Hampton. Scapă! Nu vezi ce se petrece aici?

În schimb, spuse.

– De ce nu vă îmbrăcaţi? Cred c-am terminat.

– O, spuse una dintre ele, încruntîndu-se. Aş putea să continuu toată ziua.

Anne Hampton nu fu în stare să zică nimic. Stătea locului, învăluită de spaimă, aşteptînd ca Douglas Jeffers să se întoarcă. Îşi privi mîinile şi-şi spuse: Convinge-le să facă ceva.

Dar nu era în stare.

În momentul în care ieşi din luminiş, Douglas Jeffers simţi răcoarea pădurii uscîndu-i sudoarea de pe ceafă. Merse încet cam doi metri. Cînd fu sigur că nici una dintre cele trei fete nu-l mai putea vedea, grăbi pasul. La început alergă încetişor, apoi o luă la fugă, tăind umbrele, sărind ca la o cursă cu obstacole peste pietrele şi ramurile care-i apăreau în cale. O mînă o ţinea pe sac, ca să nu se bălăbăne, cu cealaltă dădea la o parte crăcile din faţa ochilor. Paşii lui scoteau un zgomot scrîşnit pe acele de pin ale pădurii. Ultimii metri îi parcurse în goană şi ieşi din petele de

lumină ale pădurii în strălucirea de pe drum, acolo unde parcase mașina.

Un jeep verde-închis, al serviciului parcului, trăsese chiar lîngă ea.

Un jandarm cu o pălărie *Smokey the Bear* ședea pe capotă.

Nu e înarmat și e singur, gîndi Jeffers.

Acționează rapid! își ordonă. Cercetă iute împrejurimile. Nu mai era nimeni prin preajmă. Ochii lui studiară jeep-ul. Nu văzu vreo antenă de radio pe mașină, nici o armă fixată de bord. Se uită la jandarm și văzu că nu avea nici un emițător fixat la centură. E singur și nu bănuiește nimic, gîndi Jeffers. Se mai apropie cu cîțiva pași și văzu că omul era, de fapt, un băiat. Un student care lucra pe timpul verii. Vîrî mîna în sac și simți metalul sigur al armei automate. O poți face. O poți face și nimeni nu va ști nimic.

Apoi însă, în sinea lui, strigă: Controlează-te! Ce ești tu? Un ucigaș de doi bani, dintr-un magazin universal?

Scoase mîna din sac, cu aparatul Nikon în ea.

Făcu semn cu mîna și băiatul îi răspunse.

– Bună, zise Jeffers. Ți-am auzit claxonul. Mi-ai stricat pozele.

– Îmi pare rău, spuse băiatul. Jeffers văzu că era un tip nereușit, cu ochelari cu rame de metal. Era slăbuț și Jeffers își dădu seama că n-ar fi fost în stare să-i țină piept. Nici fizic, nici intelectual. Numai că zona asta e interzisă. Nu e voie să vii cu mașina pînă aici. N-ai văzut panoul?

– Ba da, dar jandarmul Wilkerson mi-a spus că e-n ordine, după ce am dat de cuibul bufniței.

– Poftim?

– Wilkerson, de la sediul central din capitală. El e tipul cu care discută toți fotografii amatori de natură, atunci cînd vor să intre în zone interzise. E destul de simplu, zău așa. Știai că acum un an am găsit un cuib de vultur?

– Aici?

– Da, mă rog, nu chiar aici, dar în zona asta. Jeffers făcu un gest larg cu brațul, arătînd spre o direcție nedefinită. Și eu m-am mirat. Mi-au publicat fotografiile în *Wildlife Magazine* și cei de

la Societatea Audubon au venit buluc, ca la paradă, prin pădure. A fost chestie mare, zău aşa. Nu erai aici?

– Nu, e primul an.

– Zău că sînt surprins că n-ai auzit. Cred c-au pus una dintre fotografii la sediul vostru.

– Ai, hm, vreun permis sau aşa ceva?

– Sigur, spuse Jeffers. Trebuie să fie în dosarul vostru cu fotografii de la birou. Probabil chiar sub fotografia vulturului.

– Va trebui să verific, spuse băiatul. Nu ştiam că avem un asemenea dosar.

– Nici o problemă. Verifică la numele meu: Douglas Jeffers.

– Eşti profesionist?

– Nu, răspunse Jeffers. Mi-aş dori să fiu. Vreau să spun că am vîndut cîteva fotografii. Una chiar şi celor de la *National Geographic*, dar n-au publicat-o. De fapt e un hobby. Eu sînt agent de asigurări.

– Mă rog, spuse jandarmul. Tot va trebui să verific.

– Se-nţelege. Pe tine cum te cheamă, ca să-i spun lui Wilkerson, dacă va fi nevoie.

– O, mă cheamă Ted Andrews. Jandarm Ted Andrews. Zîmbi. Cînd o să mă obişnuiesc să mă prezint aşa, va trebui să mă duc înapoi la şcoală.

Jeffers zîmbi.

– Oricum, aproape că terminasem pentru ziua de azi. Vreau doar să mă întorc ca să văd dacă n-am lăsat cutii de filme sau alte chestii prin jur. Nu-mi place să fac mizerie.

– Mă bucur să aud asta. Nici n-ai crede ce lasă unii oameni în urma lor. Şi eu sînt cel care trebuie să facă curăţenie.

– Eşti cel mai mic în grad?

– Exact, rîse băiatul.

– În urma mea nu va trebui să strîngi, spuse Jeffers. Du-te să verifici dosarul şi data viitoare am să trec pe la biroul vostru, ca totul să fie în ordine.

– Ar fi foarte bine, spuse tînărul. Se îndreptă spre jeep-ul lui şi Jeffers îi privi intens spinarea. Aş putea s-o fac acum şi ar fi teribil de uşor. Măsură distanţa. Doar un foc, nimeni n-ar auzi nimic. Nimeni n-ar şti. Mîna lui se încleştă pe patul armei, dar o

lăsă să cadă la loc, în sac. Îi făcu în schimb semn, privind cum jeep-ul trece pe lîngă maşina lui, hurducîndu-se pe drum.

– Fir-ar să fie, îşi spuse Jeffers cu răceală. Fir-ar a dracului de treabă!

O clipă simţi o furie de nestăpînit şi nevoia cumplită de a distruge ceva cu propriile lui mîini. Trase adînc aer în piept. Şi încă o dată. Scuipă pe jos, curăţîndu-şi gura de gustul amar de fiere. Cineva va plăti pentru asta, gîndi.

Dar cu voce tare, deşi nu era nimeni să-l audă, spuse:

– Trebuie să rămînă în viaţă.

UNSPREZECE

O călătorie în New Hampshire

16

Inspectorul Mercedes Barren conducea repede prin aburii strălucitori ai luminilor cenușii-verzui ale autostrăzii, care învingeau întunericul dimineții timpurii. Era aproape de ora trei și la barieră nu se afla aproape nimeni. Din cînd în cînd, cîte un tractor cu trailer trecea în viteză în depărtare, la limita dintre luminile autostrăzii și întunericul nopții, gemînd ca un animal mare, cu inima frîntă de durere. Apăsă puternic pe accelerator, de parcă ar fi putut transforma viteza motorului în energie pentru propriul ei corp. Era epuizată, dar nu putea să doarmă. Știa că imaginile pe care le purta în minte și care parcă o ardeau, imagini aruncate în grabă în punga de hîrtie de pe bancheta de lîngă ea, n-o vor lăsa să doarmă un timp.

Mașina vibra în jurul ei și se străduí să lase sunetul s-o înece, să ia cu el teroarea ultimelor ore. Refuza să se gîndească la locuința lui Douglas Jeffers, deși o ultimă imagine nu-i ieșea din minte. Putea vedea sticla spartă și zeci de rame de fotografii rupte sau îndoite zăcînd pe podea. Sub imboldul panicii și al ororii, în cele din urmă rupsese pur și simplu fotografiile, în căutarea imaginilor ascunse. Resturile artei lui Douglas Jeffers zăceau aruncate, una peste alta, la întîmplare, în camera de zi a apartamentului, chipuri sfîșiate și imagini sfîrtecate privind-o distruse. Luase sacul cu alimente care făcuse parte din înșelarea portarului curios și-l golise pe podea. Umpluse apoi punga de hîrtie cu fotografiile ascunse, îndoite, șifonate, rupte în graba și

nerăbdarea ei. La plecare, cînd închisese şi încuiase uşa apartamentului, se simţise de parcă ar fi trecut dintr-un coşmar într-o stare de veghe plină de teamă; ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis urît la zgomotul făcut de un hoţ care spărgea un geam sau al pîrîitului focului într-o altă cameră. La dreapta ei, un uriaş avion de transport vui cînd decolă de pe aeroportul din Newark, în timp ce în stînga ei tancurile masive de depozitare a benzinei din portul Newark luceau în lumina reflectoarelor. Avu sentimentul că nu se află la locul ei, înconjurată fiind de tehnologie, în timp ce urmărea ceva preistoric. Cînd autostrada se îndepărtă de ţărm şi pătrunse în zona rurală întunecată, se simţi mai bine. Se aplecă şi privi cerul negru, zărind luna ce atîrna jos de tot, deasupra unor copaci şi clădiri.

– Noapte bună, lună, spuse cu voce tare, cuvintele răbufnind parcă dintr-o amintire de demult: „Noapte bună, odaie, noapte bună, oaie şi vouă, ursuleţi, mici şi nătăfleţi, noapte bună, casă, mică şi frumoasă, noapte bună, doamnă, în amurg de toamnă, noapte bună oricui, noapte bună nimănui..."

Încercă să-şi aducă aminte cui anume îi mai ura cartea noapte bună, dar, după atît de mulţi ani, nu mai ştia. Mănuşilor din lînică? Puilor de pisică? Îşi văzu nepoata aşezată pe genunchi, cu capul aplecat şi cu ochii închişi, cu biberonul căzîndu-i din gură, pradă somnului adînc al copilăriei. Îşi aminti cum cuvintele cărţii aveau întotdeauna efect, dar niciodată nu se oprea din citit înainte de sfîrşit, chiar dacă Susan adormise.

– Noapte bună, lună, spuse din nou.

Fotografia nepoatei ei o găsise în spatele unui portret mare în culori, reprezentînd din profil trei copii africani înfometaţi, ai căror ochi larg deschişi şi burţi proeminente strigau parcă în suferinţă. Era poate a cincisprezecea sau a douăzecea fotografie pe care o rupsese în căutarea ei disperată. Depăşise limita autocontrolului atunci cînd rupsese rama cu mîinile. O bucată de sticlă crăpase, tăind-o la degetul cel mare, nu adînc, dar destul ca să stropească fotografia cu sînge proaspăt.

În primul moment nu-şi recunoscuse nepoata. Văzuse prea multe trupuri devastate în locuinţa lui Jeffers, ca să poată face imediat deosebirea. Pe urmă însă, forma membrelor îi trezi brusc

amintirea şi părul blond ca paiul, vizibil chiar şi în fotografia alb-negru, o şocase ca fiind cunoscut. Trăsăturile erau destinse; fotografia fusese luată dintr-un unghi jos şi dintr-o parte, omiţînd ceva din oroarea fotografiilor de la locul crimei, la care se uitase de atîtea ori. Observă imediat diferenţa dintre portretul tandru pe care i-l făcuse Jeffers, chiar şi în grabă, şi fotografiile clinice, luminoase, oribile făcute de cei de la medicina legală şi de colegii ei la cîteva ore după ce Jeffers dispăruse în noapte. În fotografia pe care o ţinuse în mînă, Susan părea că doarme şi îi era recunoscătoare pentru acest lucru mic.

Privise îndelung fotografia. Nici nu mai ştia cît timp se uitase la ea. Nu plînsese, dar avusese impresia că cineva îi smulge sufletul. O pusese apoi cu grijă, aproape cu tandreţe, deoparte, înainte de a-şi continua cumplita sarcină de a controla şi celelalte rame.

Credea că era calmă şi că se stăpînea, dar mîinile îi tremurau nestăpînite cînd, în cele din urmă, aşezase fotografia nepoatei ei în teancul ce creştea văzînd cu ochii al celorlalte victime şi se pregătise de plecare.

Conducînd prin întuneric, îşi spuse: Nu ştiu cine sînteţi, dar sînt aici *cu voi.*

Sînt aici. Sînt aici. Ştiu. Acum ştiu totul.

Şi am să îndrept lucrurile.

Strînse volanul în mîini şi se îndreptă iute spre dimineaţă.

Martin Jeffers nu putea dormi. Nici nu voia.

Stătea în mijlocul locuinţei lui, singura lumină fiind cea a unei lămpi de birou dintr-un colţ. Dezbătea cu sine însuşi o singură problemă, dacă era mai bine să ştie sau nu. Se întreba dacă, presupunînd că inspectorul dispăruse, aşa cum îşi închipuia că se întîmplase, şi că fratele lui se va întoarce, aşa cum ştia că o va face, misterios şi deştept ca de obicei, va trebui să revină, pur şi simplu, la starea dinainte, la pacea obişnuită, nu prea confortabilă, ce exista între cei doi fraţi.

Nu ştia dacă va avea puterea să impună din nou această stare de normalitate vieţii lui.

Încercă să-şi imagineze cum va da ochii cu fratele său. În imaginaţia sa, se vedea sever, acuzator, puternic, învestit brusc cu forţele ce-i caracterizau pe primii născuţi, respingînd cu uşurinţă glumele şi tachinăriile fratelui său, pînă cînd Douglas Jeffers se va da bătut în faţa lipsei lui de milă şi va spune adevărul.

Şi pe urmă ce va face?

Martin Jeffers îşi îngropă faţa în mîini, încercînd să se ascundă de imaginea pe care el singur o crease. Ce va spune? Nu şi-l putea imagina pe fratele său mărturisind, în lacrimi, crima care o adusese pe inspector în viaţa lor. Ce va spune? Îmi pare rău, Marty, dar am agăţat-o pe fata aia şi totul mergea de minune, pînă a spus nu, şi-atunci m-am cam lăsat dus de val, ştii şi tu, şi poate c-am folosit cam prea multă forţă. Sînt puternic, Marty, şi uneori uit lucrul ăsta şi deodată nu mai respira, dar zău că n-a fost din vina mea, ci dintr-a ei, şi oricum altcineva şi-a asumat crima, aşa că de ce să mai facem ceva? A trecut, nu mai e, dacă te gîndeşti bine, nici n-a fost vreodată.

Se ridică în picioare şi începu să umble prin camera întunecată.

Ştiam eu, ştiam eu, ştiam eu, îşi spuse. Întotdeauna a fost nestăpînit, întotdeauna a crezut că poate face tot ce vrea. Nu era ca mine, nu era organizat, răbdător. Nu pot suporta genul ăsta. Niciodată nu m-a ascultat.

A omorît-o pe fata aia, fir-ar să fie!

Va trebui să plătească.

Martin Jeffers se aşează din nou.

De ce?

La ce-ar servi?

Se ridică din nou pentru ca apoi, la fel de repede, să se lase să cadă pe scaun.

De ce te pripeşti să tragi concluzii? Se adresa lui însuşi la persoana a doua, ca la o dezbatere.

Mercedes dispăruse. Oricum era nebună. De ce te grăbeşti să crezi ce-i mai rău despre Doug? Ai petrecut prea mult timp cu cei din grupul de terapie. Ai auzit prea multe minciuni, prea multe înşelătorii, prea multe reconstituiri false. Ai auzit cum vina

e aruncată pe seama altora, niciodată asumată de cel cu adevărat vinovat. Ai auzit orori după orori, an după an şi niciodată nu s-a schimbat nimic şi, în cele din urmă, poveştirile astea ţi-au deformat complet gîndirea, astfel că acum eşti dispus să tragi imediat cele mai ridicole concluzii.

Culcă-te. Dormi şi tu puţin. Lucrurile se vor limpezi.

Zîmbi. Ăsta nu prea e genul de atitudine pe care patru ani de medicină, plus alţi patru ani de internat şi rezidenţă la spitalul de boli mintale l-ar sugera. Unde a scris Freud că lucrurile se rezolvă de la sine? Ce abordare neojungiană mai e şi asta? Ai luat-o din vreo revistă sau dintr-o lectură de specialitate? Poate că de la Dear Abby sau Ann Landers? Cînd ai mai văzut ca lucrurile să se rezolve de la sine? Se auzi rîzînd, scurt, şi sunetul trezi un ecou găunos în apartament. Totuşi, unul dintre principiile profesiunii lui era să aştepte evenimentele mai degrabă decît să le provoace şi asta era în perfectă ordine.

Vom vedea, îşi zise.

Vom vedea ce are inspectorul Barren de spus – dacă mai apare vreodată.

Vom vedea ce are Doug de spus.

Şi după aceea ne vom gîndi la ce e de făcut.

Hotărîrea de a aştepta să se întîmple ceva i se păru ca un plan de acţiune. Îi făcu plăcere şi, brusc, se simţi obosit. Iisuse, îşi spuse, cum ai vrea să ajungi la o dezlegare a încurcăturii asteia dacă nu te odihneşti puţin?

Se ridică din nou şi se uită la un mic ceas digital ale cărui cifre clipeau roşii. Era ora patru dimineaţa. Se întinse şi căscă. Îşi ordonă: În pat cu tine. Mintea îi răspunse cu promptitudine militară: Da, să trăiţi.

Făcu trei paşi spre dormitor.

Lucrurile se vor rezolva de la sine.

Se auzi soneria de la intrare.

Un sunet strident, enervant, care-i străpunse inima. Îl sperie rău de tot şi, fără să vrea, tresări.

Trase adînc aer în piept.

– Cine-o fi? se întrebă.

Dumnezeule, gîndi.

Mai trase o dată aer în piept. Ce naiba ? E patru dimineaţa.

Soneria se auzi din nou, insistent.

Cu mintea învolburată, nemaiştiind ce să creadă, se îndreptă spre uşă. Avea un vizor mic, rotund şi se uită prin el.

Afară se afla Mercedes Barren.

Inima îi sări din loc şi, brusc, îl cuprinse ameţeala şi i se făcu greaţă. Simţi nevoia să vomite. Luptă cu această senzaţie şi întinse mîna spre clanţă.

De cum auzi că uşa începe să se deschidă, inspectorul Barren duse mîna la spate, acolo unde, sub tricou, vîrîse pistolul de calibrul nouă milimetri, în centura de la blugi. Îl scoase şi-l aţinti înainte, în spatele sacului de hîrtie pe care-l ţinea în cealaltă mînă.

Cînd uşa se deschise, îl ridică la nivelul ochilor.

Împinse ţeava în faţă, astfel că se opri ameninţător la cîţiva centimetri de nasul lui Martin Jeffers.

Îl văzu cum păleşte şi face, surprins, un pas înapoi.

– Nu mişca, spuse, cu o voce glacială şi egală. E aici? Dacă minţi, te omor.

Martin Jeffers scuturâ din cap.

Gesticulînd cu arma, Mercedes se strecură înăuntru. Privi iute în jur. Simţea că erau singuri, dar nu voia să se încreadă în senzaţiile ei.

– Te rog, inspectore, lasă arma jos. Nu e aici şi tot nu ştiu unde e.

– Am să te cred după ce arunc o privire prin casă. Se mişcă astfel încît să se poată uita în cealaltă cameră. După o cercetare rapidă, fără să mişte prea mult arma, astfel ca să poată s-o îndrepte în orice moment spre Martin Jeffers, se întoarse spre camera de zi şi-i făcu semn doctorului să se aşeze.

– Nu-mi vine să cred... începu Martin Jeffers, dar Mercedes i-o tăie scurt.

– Puţin îmi pasă de ce-ţi vine sau nu-ţi vine să crezi.

Tăcură amîndoi. După o clipă, Martin spuse:

– Trebuia să ne întîlnim ieri-dimineaţă. Nu aici. Nu acum. Ce se întîmplă? Şi, te rog, lasă jos arma. Mă sperie de moarte.

– Aşa şi trebuie. Şi-o s-o las jos cînd o să vreau eu.

Se priviră în continuare.

– Unde e? întrebă Mercedes.

– Ţi-am spus că nu ştiu.

– Nu poţi să dai de el?

– Nu ştiu. Nu. Poate. Nu ştiu. Dar, cu siguranţă, n-am să...

– Nu am prea mult timp. Nimeni nu are.

Martin Jeffers reuşi să-şi revină. Nu luă în seamă declaraţia ei misterioasă.

– Ascultă-mă, inspectore, ce cauţi aici în toiul nopţii? Aveam întîlnire şi n-ai venit şi acum apari la mine acasă, la patru dimineaţa, şi mă ameninţi cu o armă. Ce naiba se petrece aici?

Inspectorul Barren şedea pe un scaun din faţa lui. Tot mai agita arma. Scoase din buzunar plicul cu cheia de la apartamentul lui Douglas Jeffers şi-l aruncă spre fratele acestuia.

Martin se uită la el.

– De unde naiba îl ai?

– De pe biroul tău.

– Ai intrat aici? Iisuse, ce fel de copoi mai eşti şi tu?

– Mi-ai fi dat-o de bunăvoie?

– Nici mort.

Jeffers dădu să se ridice, furios şi ultragiat.

Mercedes ridică arma.

Jeffers se uită la ea şi se aşeză la loc.

– Ameninţările sînt puerile, spuse.

– Am fost în locuinţa fratelui tău, zise ea.

– Ei şi?

Mercedes aşezase punga de hîrtie la picioarele ei. Bâgă mîna înăuntru şi scoase fotografia Susanei. I-o aruncă lui Martin Jeffers, care o privi mai multe secunde.

– E nepoata mea, spuse Mercedes cu amărăciune.

– Da, dar...

– Am găsit-o în locuinţa fratelui tău.

Capul lui Martin Jeffers se răsuci brusc. Respira greu. Bolborosi:

– Mă rog, trebuie să existe o explicaţie...

Glasul ei era ca o dimineaţă îngheţată:

– Există.

– Vreau să spun că, probabil...

Mercedes îl întrerupse:

– Nu încerca să găsești naibii vreo scuză tîmpită.

– Vreau să spun c-ar fi putut s-o capete în diferite feluri... La urma urmelor, e profesionist.

Mercedes nu răspunse. Bagă doar mîna în punga de hîrtie și mai scoase o fotografie. O lăsă să cadă în fața lui Martin Jeffers, care privi din nou îndelung cele două fotografii.

– Dar asta nu-i aceeași persoană, spuse în cele din urmă.

Mercedes aruncă altă fotografie în fața lui.

O privi, apoi se așeză din nou pe scaun.

Mercedes respira greu, ca la sfîrșitul unei curse lungi.

Mai aruncă o fotografie, apoi alta și încă una și încă una, pînă cînd goli toată punga în poala fratelui.

– Nu pricepi? Nu pricepi? Nu pricepi? repeta cînd fiecare fotografie cădea în fața lui.

Martin Jeffers privi în jur disperat, ca și cum ar fi căutat ceva de care să se apuce.

– Și-acum, spuse ea, abia ținîndu-și furia în frîu, spune-mi unde e? Unde e fratele tău? Unde? Unde? Unde?

Martin Jeffers își prinse capul în palme.

Mercedes sări lîngă el, trăgîndu-l înapoi de umăr.

– Dacă plîngi, te omor, îi zise cu răutate. Nu știa dacă avea sau nu de gînd s-o facă, numai că, dintr-o dată, simți că n-ar fi putut suporta ideea că fratele ucigașului varsă o singură lacrimă pentru el, pentru Douglas Jeffers, pentru oricine altcineva cu excepția celor care se aflau, în fotografii, în fața lui.

– Nu știu, spuse cu vocea tremurînd de încordare.

– Ba știi!

– Nu!

Îl privi fix. Jeffers se uita la fotografii.

Vocea ei era plină de o furie stăpînită:

– O să-l găsești?

Jeffers șovăi, două răspunsuri luptîndu-se în mintea lui.

– Da, spuse în cele din urmă. Poate. Pot încerca.

Mercedes se lăsă să cadă pe un scaun. Acum îi venea ei să plîngă.

Dar nu făceau decît să stea față în față, holbîndu-se la golul dintre ei.

Lumina zorilor îi găsi așezați, în tăcere, printre fotografii. Martin Jeffers, cu mintea fierbînd de emoții stăpînite, rupse primul tăcerea:

– Bănuiesc că, în ce te privește, primul lucru pe care trebuie să-l faci e să iei legătura cu șefii tăi și să le spui ce crezi c-ai descoperit...

– Nu, răspunse inspectorul Barren.

– Mă rog, poate ar trebui să vorbim cu cei de la FBI, continuă Jeffers, fără să-i ia în seamă refuzul. Au un birou în Trenton și cunosc vreo doi agenți. Bănuiesc că dispun de cele necesare ca să ne ajute...

– Nu, zise ea din nou.

Jeffers se uită la ea. Îl cuprinse, brusc, furia. Încercă să se abțină, dar oboseala și tristețea dădură frîu liber cuvintelor.

– Ascultă-mă, inspectore, dacă-ți închipui c-am să te ajut să-mi vînezi fratele ca să-ți satisfaci o vendetă personală, te înșeli! Mai rău, ești nebună! Scoate-ți chestia asta din cap și șterge-o naibii de-aici!

Inspectorul Mercedes Barren se uită la Martin Jeffers.

– Nu înțelegi, spuse încet.

– Ei bine, inspectore, am impresia că ești foarte bună cînd e vorba să amenințI oamenii cu împuțita aia de armă... se miră că folosise un cuvînt atît de urît. Dar nu prea ești bună cînd e vorba de amănunte. Dacă fratele meu a comis crime, ei bine, există o procedură precisă pentru anchetarea lui...

Avea sentimentul neliniștitor că mai rostise aceste cuvinte și mainte și că fuseseră la fel de inutile.

– N-o să meargă, spuse. Înfrîngerea era ca o sfidare.

– De ce naiba nu?

– Din cauza mea.

Oftă adînc și simți cum oboseala îi pătrunde corpul și mintea. Martin Jeffers se uita la ea, conștient că ceva nu era în

regulă; trecu, fără efort, în postura lui profesională, aşteptînd, liniştit, răbdător, ştiind că, pînă la urmă, explicaţia va veni.

Tăcerea se umplu de lumina slabă a dimineţii.

– Din cauza mea, spuse inspectorul din nou.

Trase adînc aer în piept.

– Sînt cea mai bună, ştii lucrul ăsta? Întotdeauna am fost cea mai bună. Am făcut, o dată, o greşeală, şi am rămas cu o cicatrice care să-mi amintească de ea. Dar asta a fost tot. Am supravieţuit. Mi-am revenit. N-am mai făcut alte greşeli. Indiferent de caz, întotdeauna am fost cea mai bună. Informaţiile pe care le-am obţinut, dovezile de care am făcut rost, arestările pe care le-am făcut, totul! Întodeauna am procedat corect. Întotdeauna am avut dreptate. Întotdeauna am făcut ce trebuia. Cînd m-am ocupat eu de un caz, concluzia a fost una singură: vinovaţii erau prinşi. Pe urmă ajungeau la puşcărie. Indiferent de ce avocat aveau, ce apărare. Alibiuri? Nici vorbă. Le spulberam pe toate...

Izbuteam întotdeauna, ştii? Trebuia. Oamenii mi-au furat toată viaţa şi nu aveam nici o putere ca să mă opun. Dar cînd am ajuns poliţist n-a mai fost aşa. Am avut dreptate. Întotdeauna. Întotdeauna am avut dreptate.

Îşi azvîrli capul pe spate şi privi în sus. După o clipă, se uită la Martin Jeffers.

– Trebuie să înţelegi: nu am dovezi.

Martin Jeffers clătină din cap.

– Ce vrei să spui? Uită-te la fotografiile astea.

– Fotografiile nu există.

– Ce naiba tot spui? Apucă un teanc de fotografii şi le agită în direcţia ei. Vii aici şi-mi zici că fratele meu a comis aceste, aceste... Se împletici cînd să rostească cuvîntul, după care continuă grăbit... Şi acum îmi spui că nu există dovezi! Ce naiba?

– Nu există.

Jeffers se lăsă pe spate şi-şi încrucişă braţele la piept, furios.

– Abia aştept să-ţi aud explicaţia.

– De fiecare dată am procedat corect, înţelegi? Pînă acum. De data asta cînd, în sfîrşit, am dat de ceva ce înseamnă cu adevărat totul pentru mine, am dat-o în bară. Am stricat totul. Întinse mîna şi apucă cîteva fotografii.

– Am intrat prin efracție în casa ta. Am furat cheia. Am intrat în casa lui. Cu mult peste ce se înțelege printr-o anchetă ilegală...

– Un simplu aspect tehnic!

– Nu! strigă ea. E vorba de regulament. Mai mult: asta-i realitatea!

– Atunci, spuse el, încercînd din greu să rămînă calm și să analizeze lucrurile, de ce nu te duci la FBI? Arată-le, măcar, fotografiile.

– Nu pricepi, spuse Mercedes. Ne ducem la FBI și eu spun: aș dori, domnule agent, să vă arăt fotografiile unor crime, pe care le-am obținut în timpul unei anchete. Primul lucru pe care îl vor face va fi să mă întrebe ce anchetă. Și eu o să spun: nu, de fapt sînt în concediu medical. Asta o să le dea ideea să-l sune pe șeful meu, care o să le spună că eram înnebunită și obsedată și, Doamne, sper că se simte bine. Dar n-o să le spună: Credeți-o, pentru că nici el nu crede. Pe urmă ei or să-i cheme pe cei de la omuciderile districtuale, care le vor zice: da, e așa de cînd nepoata ei a fost omorîtă și, sigur, am rezolvat cazul și l-am arestat pe tip, e condamnat la un miliard de ani de pușcărie. Și Domnul Agent FBI o să afle că am acces la sute de fotografii de genul ăsta, mă rog, nu chiar la fel, dar destul de asemănătoare și o să tragă concluzia că sînt nebună și-atît. Sfîrșitul poveștii...

– Să presupunem că eu aș zice...

– Ce să zici? Că te-am convins în legătură cu fratele tău? Domnul Agent o să-și închipuie că sîntem amîndoi scrîntiți. Dar chiar dacă ar gîndi că „poate", nimic mai mult decît „poate", tot n-ar servi la nimic, căci l-ar verifica pe fratele tău pe calculator și rezultatul ar fi zero. Mă rog, nu chiar zero. Pentru început ar afla că fratele tău are permis de intrare la Casa Albă, eliberat de Serviciul Secret, căci asta am găsit și eu cînd am verificat. Și știi ce va face după aia? Îți spun eu. Va întocmi un raport scurt și-l va pune la dosar, la cazuri de nebunie. Cu alte cuvinte: nimic.

– N-ai putea să-i convingi pe colegii tăi?

– Și ei cred că sînt nebună.

Își miji ochii.

– Desigur au dreptate.

Martin Jeffers privi în jur, întrebîndu-se ce va urma.

– Ce vrei, deci, să faci? o întrebă.

– Să-l găsesc.

– Ca să-l poţi omorî?

Inspectorul Barren şovăi.

– Da, spuse.

– Nici nu te gîndi la asta.

– Aş fi putut să te mint şi să spun că nu, zise ea.

– Aşa e. Ai fi putut. Un punct pentru sinceritatea ta.

O privi cu amărăciune şi ea-i întoarse privirea cu aceeaşi intensitate.

– Foarte bine, zise Mercedes. Mai uită-te o dată la fotografiile alea. Uită-te bine de tot şi gîndeşte-te un minut la ele şi pe urmă propune-mi un compromis.

Jeffers răspunse iute.

– Îl găsim, îl arestăm şi-l punem în faţa faptelor şi va mărturisi.

– Pe naiba.

– Inspectore, am o mare experienţă cu oameni care au comis multiple crime. Aproape întotdeauna vor să se umfle în pene cu ce au făcut...

Se opri brusc. Dumnezeule! gîndi. Vorbesc despre Doug!

Se ridică şi porni clătinîndu-se prin cameră, ca şi cum s-ar fi îmbătat cu amintiri.

– E o nebunie...

– Cred c-am mai spus-o, zise ea.

– E fratele meu! E unul dintre cei mai buni în meseria lui! E jurnalist. E artist. Nu se poate să fi făcut una ca asta! Nu e genul lui! Niciodată n-a fost violent...

– Nu?

Se priviră. Amîndoi ştiau că încăperea era plină de negări, neîncredere, nelinişte şi stînjeneală. Inspectorul Mercedes Barren gîndi: Asta e singura mea şansă. Nu se va întoarce niciodată la el acasă. Va dispărea. Va fi ca şi cum ţara asta l-ar fi înghiţit şi s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Dacă fratele lui nu-mi va oferi veriga de legătură, nu va exista nici o cale de a ajunge la el.

Înghiți în sec și se strădui ca disperarea și spaima pe care le simțea pulsînd în corp, aidoma sîngelui, *să nu i se citească pe* chip.

Martin Jeffers se uită la inspectorul Barren, încercînd și el să-și împietrească chipul asemenea unei măști care să-i ascundă sentimentele. Nu pot s-o scap din ochi, gîndi. Dac-o fac, va pomi pe o cale care o va conduce cu siguranță la crimă.

Apoi un alt gînd, mai dureros, îi veni în minte: trebuie să aflu eu însumi ce a făcut Doug.

Simți cum între el și inspector există o legătură aproape palpabilă, că țelul lor e același, dar teribil de diferit. Spuse cu bruschețe în glas:

– Dacă te ajut să-l găsești, astfel încît să putem rezolva inteligent lucrurile, trebuie să-mi promiți.

– Ce să-ți promit?

Martin Jeffers se opri. Nu era sigur. Trase adînc aer în piept.

– Să-mi promiți că n-o să începi să tragi. Să-mi promiți că o să asculți. Promite-mi, fir-ar să fie, că n-ai să-l omori! E fratele meu, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu, nici nu te gîndi la asta.

Mercedes nu se grăbi să accepte. Lasă-l să creadă că chibzuiești, își *spuse.*

– Mă rog, îți promit că te las pe tine întîi. După aia fie ce-o fi.

O spuse cu seriozitate, cu încredere în glas.

Știa că era o minciună gogonată.

– Bine, zise el, cu recunoștință măsurată. Așa e drept.

Nu o crezu nici o clipă.

Nu făcură nimic prostesc, de genul unei strîngeri de mînă în legătură cu această treabă pe viață și pe moarte. Se așezară amîndoi mai bine în scaun și priviră înainte, așteptînd clipa următoare, cu revelațiile pe care le va aduce.

Lumina strălucitoare a dimineții îi învăluia, impunînd gîndurilor lor o oarecare claritate, raționalitate. În cele din urmă, inspectorul Barren sparse tăcerea cu o întrebare firească:

– Așadar, spuse ea fără ocolișuri, de unde începem? Ce ți-a spus în legătură cu ce avea de gînd să facă?

– Nu mare lucru. Mi-a spus că pleacă într-o călătorie sentimentală. Astea au fost exact cuvintele lui. I-am atras atenţia că nu prea avem motive să fim sentimentali.

– Trebuie să fi spus mai mult.

Martin Jeffers închise o clipă ochii, imaginîndu-şi-l pe fratele lui în cantina spitalului, rînjind ca de obicei.

– Mi-a zis că se duce să viziteze cîteva amintiri. N-a precizat ce fel de amintiri.

– Tu ce crezi?

– Nu sînt sigur.

– Nici nu e nevoie să fii sigur.

Jeffers tăcu, gîndindu-se.

– Ei bine, presupunînd că toate astea sînt adevărate – făcu semn cu mîna în direcţia fotografiilor – am impresia că vorbea despre două feluri de amintiri. Primele, evident, sînt amintirile pe care le are din copilăria noastră. Cel de-al doilea grup, desigur, sînt amintirile legate de aceste – se poticni – evenimente.

Jeffers credea că vocea îi suna calm şi reţinut. O ura.

– Sau, cel mai probabil, o combinaţie între ele.

Mercedes se simţi brusc înviorată, de parcă toată oboseala i se scursese din trup. Gîndurile i-o luară la goană. Se ridică şi începu să bată camera cu paşi mari, lovind cu pumnul în palma mîinii celeilalte, gîndind.

– De obicei, spuse ea, procesul deductiv pentru poliţişti constă în a-şi imagina de ce şi cum anume s-a petrecut un anumit lucru. În general, aceste două aspecte sînt legate între ele... îşi dădu seama că adoptase aproape acelaşi ton de prelegere pe care-l avea Martin Jeffers. Nu dădu nici o importanţă acestui lucru şi continuă. Doar rareori ni se cere să anticipăm...

– Meseria mea e la fel, spuse Martin Jeffers.

Mercedes încuviinţă.

– Acum însă trebuie s-o facem.

Citi aprobarea în ochii lui.

– Să presupunem o clipă că ne vor fi necesare luni de zile ca să aflăm la ce caz se referă fiecare dintre fotografii...

– Așa e. Și nici nu știm care sînt prioritățile lui, deși ele îi vor influența itinerarul, exclamă Jeffers.

– Ne vom ocupa, deci, de celălalt tip de amintiri: personale.

– Și aici problema e aproape aceeași. N-avem cum să știm care sînt prioritățile lui. Nici nu știm în ce ordine va călători.

– Dar putem, măcar, să avem unele bănuieli.

– Nu vor fi nimic altceva decît simple bănuieli.

– Ajunge și-atît! Cel puțin vom face ceva!

Jeffers încuviință.

– Mă rog, pentru început, am fost abandonați în New Hampshire. Probabil că New Hampshire se află pe lista lui de locuri care trebuie vizitate.

– Ce înțelegi prin abandonați?

Răspunsul lui Martin Jeffers veni ca o plesnitură de bici:

– Dați de suflet! Goniți! Lăsați de izbeliște! Aruncați în stradă! Ce naiba credeai?

– Iartă-mă, spuse, mirată de furia lui bruscă. Nu știam ce vrei să spui.

– Știi ce, zise el serios, nu-i nimic prea neobișnuit în asta. Mama noastră era oaia neagră a familiei. A fugit de-acasă cu un tip care tocmai terminase armata. Au lucrat într-un iarmaroc... știi, dădeau spectacole prin tîrgurile care se organizează în toată țara. După cîte știm, nu s-a măritat niciodată cu tipul ăla. Oricum, a apărut Doug. Pe urmă eu. Nu cred că vreunul dintre ei ținea prea tare la copii. Mai întîi a plecat el, pe urmă ea a aranjat să fim adoptați de niște veri. Ar fi trebuit să ne aducă aici, în New Jersey, dar bănuiesc că n-a mai avut răbdare, căci ne-a lăsat în New Hampshire. În Manchester, mai precis.

Șovăi.

– Încă îmi mai aduc aminte totul despre nenorocita aia de secție de poliție în care am așteptat. Lumina era chioară și pereții erau plini de desene și de cuvinte pe care nu eram în stare să le descifrez, dar despre care știam că nu e voie să le rostești. Și toți păreau atît de mari. Știi cum se întîmplă cînd ești mic și ți se pare că întreaga lume e clădită pentru oamenii mari.

– Fratele tău?

– El m-a scos din toate astea. A avut grijă de mine.

– El cum a reacţionat?

Jeffers respiră adînc.

– O ura pentru că ne părăsise. O ura pentru că nu ne iubea. Pe noii noştri părinţi îi ura la fel de mult. Părinţi de ocazie, obişnuia să spună.

– Şi tu?

– Uram. Dar nu cu aceeaşi intensitate.

Se întrebă dacă nu cumva mintea.

– Unde ai ajuns?

– Aici.

– Nu, voiam să spun...

– Ştiu ce voiai să spui. Aici e răspunsul corect. Verii care ne-au adoptat trăiau la Rocky Hill, de cealaltă parte a Princeton-ului. El avea un mic magazin universal, pe Nassau Street, pe care pînă la urmă l-a vîndut unui lanţ de magazine pe o groază de bani. I-a investit cu înţelepciune. Era un tip serios, din clasa de mijloc.

– Nu prea pari...

– Nu-l iubeam. Doug îl ura şi mai tare. Nenorocitul nici n-a vrut să ne dea numele lui, după ce ne-a adoptat. Jeffers e numele mamei noastre naturale. Ai idee ce greu e, cînd creşti? Trebuie să explici totul de fiecare dată cînd te înscrii la şcoală. Sau îţi faci un nou prieten. Tot timpul. Dacă ne-a dat ceva, acel ceva era obţinut prin muncă.

– V-a mers bine.

– Crezi?

Nu ştiu ce să spună. Vocea lui Jeffers devenise mai amară, mai mînioasă. Se întrebă cum se descurca cu toată furia din el. Ştia cum o făcea fratele lui.

– Ce-ar fi să încercăm la Manchester? spuse ea.

– La ce bun? Jeffers aproape că scuipa cuvintele.

– Nu ştiu, spuse Mercedes pe un ton egal, dar furia o cuprinse şi pe ea. Măcar vom face altceva decît să stăm aici şi să aşteptăm să-ţi telefoneze, lucru pe care nu l-a făcut.

– Nu încă.

– Crezi că-l va face?

Jeffers nu răspunse imediat.

– Da.

– De ce?

– Pentru că dacă e pe urma unor amintiri comune, îşi va aduce aminte de ceva ce va voi să-mi spună şi mie. Sau va vizita un loc care va trezi în el nevoia de a mărturisi ceva, or eu sînt singurul căruia, logic, poate să-i spună... în afară de asta... Arătă spre fotografii. Aşa funcţionează mintea. Nu e sigur, dar e foarte probabil. O probabilitate ştiinţifică.

Mercedes se gîndi o clipă.

– Nu vreau să stăm aici şi să aşteptăm.

Jeffers încuviinţă din cap.

– E sîmbătă, spuse. Abia luni trebuie să mă duc la spital.

Mercedes se ridică în picioare.

– New Hampshire, spuse. Putem să le arătăm oamenilor fotografia lui, putem întreba ici şi colo. Se gîndi o clipă, apoi întrebă:

– Unde sînt părinţii tăi acum?

Îl văzu pe Martin Jeffers cum trage adînc aer în piept, de parcă şi-ar fi dirijat furia ca să nu i se citească pe faţă. Cînd vorbi, o făcu pe un ton scăzut, abia stăpînit. Vocea lui o surprinse pe Mercedes, dîndu-i fiori. Se aşeză pe scaun şi privi cum Jeffers se luptă cu sentimentele şi amintirile şi îşi spuse: Adu-ţi aminte cine e. Adu-ţi aminte că sînt fraţi.

– Părinţii adoptivi, morţi amîndoi, spuse Martin Jeffers cu răceală. Tatăl natural? Cine ştie. Probabil mort, sau prin vreo parte a Statelor Unite. Mama naturală? La fel, dacă nu cumva...

– Făcu o pauză.

– ... Dacă nu cumva Doug a reuşit s-o omoare.

Trecură mai întîi pe lîngă magazin, rulînd încet pe Nassau Street, în Princeton. Universitatea, cu clădirile ei acoperite de iederă, se odihnea de cealaltă parte a străzii, liniştită, ca şi cum, în spatele gardului mare de fier şi al pajiştilor largi, acoperite de iarbă, ar fi aşteptat răbdătoare toamna, cu agitaţia şi larma ei. Martin Jeffers îi atrase atenţia că mai erau cîteva săptămîni pînă să înceapă semestrul, moment în care întreg oraşul se transforma. Ştia acest lucru. Nu-i spuse cît de bine cunoscută

îi era zona. Nu voia ca el să ştie nimic mai mult decît era strict necesar.

Văzu clădirile din piatră, cu clase şi dormitoare, şi îşi aduse aminte de soţul ei. Zîmbi, amintindu-şi cît de bine se simţise la colegiu şi cît de ciudat i se păruse că trebuie să-l părăsească, să meargă la armată. Iubise universul interior al şcolii, gîndi. Fusese înghiţit de lumea aceea artificială, care punea pe primul loc cărţile şi ideile şi care măsura realizările prin lucrări scrise şi prezentări meşteşugite. Despre ce? Despre literatură, matematică, teorie politică, ştiinţă.

Asta fusese şi lumea tatălui ei, gîndi.

Nu şi a mea.

Făcuse un duş la hotel, în timp ce Martin Jeffers o aştepta afară, în maşină. Îşi schimbase lenjeria intimă şi îşi trăsese blugii pe ea, îşi dăduse cu pieptenele prin păr şi acum era gata; uitase că nu dormise de mult, era trează, agitată, gîndindu-se doar că se apropia de el, că lumea lui Douglas Jeffers devenea din ce în ce mai mică, pînă cînd nu va mai rămîne decît ea cu pistolul ei.

Gîndul acesta îi aduse un zîmbet amar pe buze.

Se uitase în oglinda din cameră, dar nu ca să vadă cum arată. Ridicase arma, îndreptînd-o spre imaginea ei. Spusese cu voce tare, deşi era singură:

– Aşa o să fie.

Încremenise în poziţia aceea şi se privise îndelung, în tăcere.

Luase apoi o sacoşă mică, îşi pusese în ea lucrurile de dormit şi pistolul de nouă milimetri. Deasupra aşezase autoportretul pe care Douglas Jeffers şi-l făcuse în junglă, împreună cu două încărcătoare de rezervă.

Martin Jeffers insistase să folosească maşina lui, lucru care n-o deranja deloc. Credea că dorea să aibă senzaţia aparentă de control pe care i-o dădea faptul că îşi conduce propria maşină, ca şi cum el era cel care conducea expediţia. Fusese imediat de acord, gîndindu-se că acest lucru îi va permite să se destindă, să acumuleze energie, eventual să doarmă, în timp ce peste el se va acumula şi oboseala suplimentară datorată condusului.

După ce văzură magazinul, Martin Jeffers ieşi din oraş şi, peste cîteva clipe, mergeau pe drumurile înguste de ţară, umbrite

de copaci. Ajunseră curînd la un pîlc de case, plasate cu totul nepotrivit între cîteva ferme. Opri maşina şi-i arătă cu degetul.

– A treia. Casa familiei. N-am mai fost aici de zece ani.

Mercedes văzu o casă cu trei etaje, modestă, curată, vopsită în cenuşiu cu alb, cu o pajişte verde, bine îngrijită şi un garaj, cu o maşină străină parcată în faţa lui.

– Cînd locuiam noi aici, continuă Martin Jeffers, era vopsită în cafeniu. Un cafeniu-închis, urît, mohorît. Interiorul era o reflectare a exteriorului: nici urmă de imaginaţie. Niciodată nu părea prietenoasă, deschisă, aşa cum ar trebui să fie casele copiilor. Întotdeauna a fost întunecoasă şi neconfortabilă.

– Era totuşi un cămin. N-aţi fost abandonaţi, cum sînt unii copii ai străzii.

Martin dădu din umeri.

– Uneori oamenii supraapreciază factorii exteriori. Numai că, pentru copii, esenţiali sînt cei interiori.

– Ce înţelegi prin asta?

– Dragoste. Contact. Afecţiune. Mîndrie. Sprijin. Dacă le ai, poţi supravieţui, de fapt poţi înflori în condiţiile cele mai oribile. Fără ele, banii şi familia şi educaţia şi maşina închiriată, orice altceva, sînt relativ inutile. Copilul din ghetou care trece prin şcoală şi ajunge avocat. Copilul generaţiei mai tinere, generaţiei Kennedy, care moare datorită unei supradoze. Înţelegi ce vreau să spun?

– Da, răspunse ea. Se gîndi la nepoata ei şi, o clipă, i se strînse inima. Înlătură senzaţia de durere, punînd o întrebare:

– Ziceai că amîndoi părinţii adoptivi au murit?

– Da, răspunse Martin Jeffers. Tatăl nostru adoptiv a murit într-un accident, cînd eram adolescenţi, iar mama adoptivă a murit acum trei ani, din cauze naturale, cum le place medicilor legişti să spună, dar, de fapt, de prea multă băutură, prea multe tranchilizante, mîncare negătită, fumat, lipsă de mişcare şi din cauza unei inimi care era prea solicitată de toate porcăriile astea ca să mai reziste. De fapt, din cauze cît se poate de naturale.

– Unde sînt îngropaţi?

– Au fost incineraţi amîndoi. Oamenilor ca ei nu li se ridică monumente. Doar dacă nu eşti complet sărit de pe fix... Se opri,

gîndindu-se că fratele lui tocmai asta făcea, într-un mod indirect, nefiresc, patologic.

Inspectorul Barren primi informația, o îndosarie în minte și se uită la casă. Aici e un monument, gîndi, și, brusc, îi veni o idee.

– Așteaptă-mă o clipă, spuse.

– Nici prin gînd nu-mi trece, răspunse el.

Coborîră amîndoi din mașină și se îndreptară spre casă.

Inspectorul Barren sună la ușă. După cîteva clipe, auzi pași alergînd în casă și o voce de copil strigînd:

– Deschid eu! Deschid eu! Probabil e Jimmy!

Ușa se deschise larg și Mercedes se uită în jos, la căpșorul blond al unui copil de cinci sau șase ani. Copilul îi privi, părul dezamăgit, se întoarse și strigă spre interiorul casei:

– Mami, sînt niște oameni mari! În vocea lui răsuna părerea de rău. Se întoarse apoi spre ei și spuse:

– Bună!

– Mama sau tata sînt acasă? întrebă Mercedes.

Înainte să aibă copilul timp de răspuns, inspectorul Barren auzi un pas grăbit și în ușă apăru o femeie cam de vîrsta ei, în blugi, cu un hîrleț de grădinărit.

– Scuzați-mă, spuse, ștergîndu-se pe frunte. Eram afară și copilul aștepta un tovarăș de joacă. Vă pot fi de folos cu ceva?

– Bună ziua, spuse inspectorul Barren. Îi arătă insigna aurită de inspector. Mă numesc Mercedes Barren și sînt inspector de poliție. Investigăm dispariția bărbatului acestuia... îi întinse fotografia lui Douglas Jeffers. Ne întrebăm dacă nu cumva l-ați văzut?

Femeia privi fotografia, vizibil emoționată la gîndul că vorbea cu un inspector, într-o dimineață fierbinte de duminică.

– Nu, spuse. De ce? De ce să-l fi văzut? Ceva nu e în regulă?

– Nimic care să vă neliniștească, minți inspectorul Barren. Domnul acesta, care e rudă cu colegul meu aici de față, a locuit cîndva aici. Ne-am gîndit, cînd a dispărut, că s-ar putea să fi venit să vadă locurile unde a crescut, asta-i tot. Nimic care să vă sperie. Și oricum șansele erau foarte mici.

– Aha, spuse femeia, ca şi cum amestecul de minciuni şi adevăruri al inspectorului Barren răspundea la nişte întrebări, ridicînd altele noi. Aha, spuse din nou. Se uită la fotografie. Regret, dar nu l-am văzut.

– Să mă uit şi eu, spuse copilul.

– Nu, zise mama. Billy, lasă-ne singuri.

– Vreau să văd şi eu, insistă copilul.

Femeia se uită la inspectorul Barren.

– E cazul ca tovarăşul lui de joacă să vină, spuse.

Inspectorul se aplecă şi-i arătă copilului fotografia.

– L-ai văzut vreodată? îl întrebă.

Copilul privi poza îndelung.

– Da. Poate c-a fost aici.

Inspectorul Barren încremeni şi simţi cum Martin Jeffers face iute un pas înainte.

– Billy! spuse mama. Asta e o treabă serioasă. Nu e joacă!

– Poate l-am văzut, spuse copilul. Poate a şi venit aici.

– Billy, spuse Mercedes pe un ton egal, prietenos, unde l-ai văzut?

Copilul făcu un gest vag, arătînd spre drum.

– A spus ceva? Ce-a făcut?

Copilului îi pieri brusc curajul.

– Nu. Nimic.

– Ai văzut o maşină? Sau pe altcineva?

– Nu.

– Cînd a fost asta?

– Mai de mult.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Nimic. Poate l-am văzut, asta-i tot.

Inspectorul Barren auzi scrîşnetul unei maşini pe pietrişul aleii din spatele ei. Văzu cum ochii copilului se luminează.

– Au venit! îi spuse acesta mamei lui. Au venit! Pot să ies? Te rog...

Mama se uită la Mercedes, care se ridică şi făcu semn din cap că da.

– Sigur, spuse femeia. Copilul ţîşni afară din casă, pe lîngă Mercedes şi Martin Jeffers. Femeia li se alătură, privind cum

copilul şi prietenul lui încep să se joace. Îi făcu semn cu mîna celeilalte mame, care se afla la volanul unei maşini break obişnuite. N-aş pune prea mare bază... începu ea.

– Nici o grijă, o întrerupse inspectorul Barren. Nici nu pun. Şi nu cred c-a văzut pe cineva.

– Nici eu, spuse femeia.

– Mulţumesc pentru ajutor, zise Mercedes. Se îndreptă, împreună cu Martin Jeffers, spre maşină. Se opri şi-i făcu băiatului semn cu mîna, dar acesta era atît de pătruns de joacă, încît n-o observă.

În maşină, Martin Jeffers întrebă:

– Ce crezi, de fapt?

Şovăi o clipă.

– Nu cred c-a fost aici, zise.

– Nici eu, adăugă el.

Tăcură amîndoi.

– Dar poate că, totuşi... zise el.

– Poate.

Tăcură din nou.

– Cred c-a fost aici, spuse Martin.

– Şi eu cred, zise inspectorul Barren.

Martin Jeffers încuviinţă şi băgă maşina în viteză. Nu-i scăpase uşurinţa cu care o minţise pe femeie. Întoarse apoi uşor maşina şi se îndepărtară de casă şi de viziunea halucinantă, fugitivă a prăzii lor, precum şi de toate amintirile lor nerostite.

Parcurseră în tăcere cea mai mare parte a drumului pînă în New Hampshire, zgomotele de pe şosea fiind singurele care le deranjau gîndurile. Nu se prea străduiră să discute fleacuri. Abia trecuţi de New Haven, Martin Jeffers întrebă:

– Eşti măritată?

Mercedes se gîndi mai întîi să mintă, să evite răspunsul, apoi, în gînd, dădu din umeri, spunîndu-şi că ar fi un efort prea mare.

– Nu. Sînt văduvă.

– O, spuse el. Îmi pare rău. Un răspuns convenţional.

– S-a petrecut cu mulţi ani în urmă. M-am măritat devreme şi el a murit în război.

– Se pare că războiul i-a afectat, într-un fel sau altul, pe toţi.

– Ai *fost* pe *front*?

– Nu, când mi-a venit vremea, au introdus tragerea la sorţi pentru recrutare şi am tras trei sute patruzeci şi şapte. De obicei nu am noroc, dar de data asta am avut. N-au venit niciodată să mă ia.

– Dar fratele tău?

– E cam ciudat, zău aşa. El a fost de vreo două ori, dar de fiecare dată trimis de cîte o revistă sau un ziar. Şi renunţase la facultate. Ar fi fost o ţintă perfectă pentru recrutare, dar nu l-au agăţat niciodată. Nu ştiu de ce.

Tăcu o clipă, apoi întrebă:

– Pari tînără. Şi cu toate astea nu te-ai recăsătorit?

Zîmbi fără să vrea.

– Era iubirea din liceu. Greu de găsit pe cineva care să se poată compara cu tot ce simţi şi ce-ţi aduci aminte, ca adult.

Martin Jeffers rîse scurt.

– Aşa e, spuse. În continuare, o întrebă: De ce ai intrat în poliţie?

– Cred c-a fost o întîmplare. Exact cînd am ajuns la Miami, avusese loc un proces, pentru că poliţia nu le acorda şanse egale femeilor. Am văzut un anunţ în ziar, deoarece tribunalul dispusese să se angajeze mai multe femei şi reprezentanţi ai minorităţilor şi mi-am zis să-mi încerc şi eu norocul... Rîse din nou. Nu aşa se petrec lucrurile în America? Ei bine, am răspuns la anunţ, mai mult în glumă. Apoi mi-am dat seama că era un lucru pe care-l făceam bine ca, pînă la urmă, să fie ceva ce făceam cel mai bine. Dar tu?

– Psihiatria? De fapt, am făcut-o din două motive. Primul, nu-mi prea place sîngele şi, ca să ajungi un bun doctor, trebuie să fii obişnuit cu el: şi doi, nu puteam suporta gîndul că unii dintre pacienţii mei vor muri. Chestia asta m-a îndepărtat de multe alte specialităţi. Mă tem că mai e şi un al treilea motiv. E foarte interesant. Oamenii creează la nesfîrşit variaţiuni pe cîteva teme obişnuite...

– Aşa e, spuse ea.

– Vezi, răspunse el, iar gîndim la fel.

Mercedes încuviinţă. Se gîndi la scrisoarea care începea cu Dragă John, pe care o citise în dosarele lui.

– Şi n-ai pe nimeni mai apropiat?

Îl văzu cum îşi face ordine în gînduri, înainte să răspundă.

– Nu... nu chiar. Nu prea ştiu de ce, dar duc o viaţă destul de închisă, cu munca la spital, care îmi ia atît de mult timp. Ca să nu mai vorbim că în psihiatrie, ca în toate celelalte specialităţi ale medicinei, trebuie să înveţi tot timpul, ca să nu te trezeşti c-ai rămas în urmă. Aşa că, nu... nu chiar.

Mercedes aprobă din cap şi gîndi: şi mai eşti şi îngrozit. Îngrozit de tine însuţi.

Conversaţia se stinse în zgomotul surd al cauciucurilor pe asfalt şi în zumzetul monoton al motorului. Inspectorul Barren se gîndi că lupta decurge bine. Recunoştea că, într-o oarecare măsură, doctorul era impresionant; fusese expus unui stres puternic, gîndi, şi cu toate astea îşi controlează limba. Avusese de-a face cu mulţi inşi complicaţi, mai ales criminali, care, supuşi unui stres mai puţin puternic, se deschideau ca nişte flori la soare.

Se întrebă dacă avea dreptate în ce-l priveşte pe fratele său. Poate că, pus în faţa unor dovezi, va mărturisi. Gîndi că asta reprezenta o problemă. O mărturisire, chiar şi una plină de el, prin care să se laude, ar fi de-ajuns ca să-l condamne pentru crimele comise. Îşi aminti de cadavrul nepoatei ei, lungit sub ferigi şi în umbrele întunecate ale palmierilor. Poate nu pentru toate, dar cu siguranţă pentru unele dintre ele. Materialele de la poliţie sînt pline de confesiuni ale unor tipi care, opriţi pentru că au traversat prin locuri nepermise, mărturisesc brusc că sînt ucigaşi în serie. Îşi aminti de unul din Texas care pretindea că a omorît peste două, trei sute. Era o epavă umană, cu o înclinare specială spre crimă. Lucas, îşi aminti. Îşi aduse aminte că văzuse o fotografie de-a lui într-o revistă, alături de un inspector cu o pălărie de un metru, în faţa unei hărţi a părţi de sud-est a Statelor Unite. Pălăria era albă, cum presupunea că se poartă în Texas. Poate că tîlharilor li se cerea să poarte una neagră. Harta de pe

peretele din spatele celor doi era acoperită de pioneze mici, colorate, şi-i trebuise o vreme pînă să-şi dea seama de legătura dintre hartă, pioneze şi insul care rînjea cu neruşinare în faţa aparatului de fotografiat.

Toţi artiştii sînt plini de ei, gîndi. La fel şi asasinii.

Şi-l imaginã pe Douglas Jeffers. Poate că fratele lui are dreptate. Poate că-şi va recunoaşte crimele, publicitatea oferindu-i un fel de satisfacţie.

Şi-l imaginã zîmbind, pozînd, acceptînd acea extraordinară şi perversă celebritate americană care întovărăşeşte crimele senzaţionale. O să savureze atenţia ce i se acordă.

Nenumărate imagini îi veniră în minte: Charles Manson la tribunal, ridicînd brusc un număr din ziarul *Times* din Los Angeles, pentru ca juraţii în cazurile Tate–LaBianca să poată vedea titlul cu litere de-o şchioapă: MANSON E VINOVAT, SPUNE NIXON; David Berkowitz venind la audiere în timp ce cînta „Stacy era o tîrfă, Stacy era o tîrfă", lungind o-ul ca pe o mantra nebunească, şi familia bietei victime înnebunită, luptînd să ajungă la torţionarul ei. A doua zi, numărul din *Times* de la New York publicase un desen în cerneală remarcabil. Împreună cu ceilalţi inspectori din secţia ei, îl privise cu tristă uimire; doctorul Jeffrey McDonald spunînd unui reporter care-i lua un interviu pentru şaizeci de minute că nici vorbă să-şi fi omorît nevasta şi cei doi copii mici, nici pomeneală s-o fi făcut într-un acces aproape dement de furie, că sentinţa reprezenta o eroare sau, şi mai rău, rezultatul unei conspiraţii.

Îşi aminti de alţii, deveniţi peste noapte celebrităţi din cauza unor crime şi acuzaţii: îl văzu pe aristocraticul Claus von Bülow, cu un zîmbet strîmb, satisfăcut, pozînd pentru un fotograf celebru de la revista *Vanity Fair,* îmbrăcat în piele neagră, lîngă amanta lui, imediat după ce fusese achitat de crima de a-i fi injectat insulină soţiei sale, provocîndu-i prin aceasta o comă ireversibilă. Îl putea vedea pe Bernhard Goetz în faţa unui şir de microfoane, privind paşnic peste ramele ochelarilor şi spunînd mulţimii de agende şi flashuri, la ştirile de la ora şase, că nu făcuse nimic rău atunci cînd îi împuşcase pe cei patru adolescenţi care-l agăţaseră în metrou.

Îl văzu pe Douglas Jeffers parte a aceleiaşi parade şi gîndul acesta îi făcu greaţă.

Coborî geamul şi trase adînc aer în piept.

– Ţi-e bine? întrebă Martin Jeffers.

– Da, răspunse. Simţeam nevoia de puţin aer proaspăt.

– Vrei să ne oprim?

– Nu, spuse cu tărie. Nu înainte de a ajunge.

Merseră mai departe.

Întunericul se lăsase de mult cînd ajunseră în suburbiile oraşului Manchester. Se opriseră o dată să ia benzină şi inspectorul Barren dăduse o fugă pînă la restaurantul tip autoservire din parcarea de pe şoseaua de centură, în timp ce Martin Jeffers umplea rezervorul şi verifica uleiul. Cumpărase cafea, două sticle de apă minerală şi două sandvişuri, unul cu ton şi altul cu şuncă şi brînză. Erau ambalate în plastic transparent şi pîinea era umedă. Cînd se întorsese la maşină, i le oferise lui Jeffers.

– Alege, spusese.

– E ca şi cum mi-ai cere să aleg ce otravă prefer, răspunsese, uitîndu-se la sandvişuri. Îl luase pe cel şuncă şi cu brînză şi muşcase iute din el. Îmi place tonul, spusese.

Mercedes rîsese împreună cu el.

Martin se gîndise cît de mult trecuse de cînd nu mai auzise rîsul descătuşat al unei femei. Nu credea c-o va mai auzi rîzînd. Îşi aduse aminte de ce se afla cu el şi ce ar face dacă ar avea prilejul.

Drept care îşi spuse că e cazul să fie prudent. Nu pe dinafară, îşi zise. Dar în sinea ta, să nu ai încredere în nimic.

Nu confunda rîsul cu încrederea! Sau un zîmbet cu afecţiunea sinceră.

Nu avea încredere în nimic. Fii permanent în gardă. Se oţeli împotriva oboselii drumului şi a emoţiilor şi conduse mai departe, în întunericul din ce în ce mai adînc.

La intrarea în Manchester, descoperi un panou ce semnaliza hotelul Holiday Inn, reflectat pe întunericul nopţii din New Hampshire. Făcu un semn spre ea şi întrebă:

– Ce părere ai? Oricum, în noaptea asta nu mai putem face nimic. Şi amîndoi n-am mai dormit de-o veşnicie...

Mercedes încuviinţă, o parte din ea refuzînd să accepte epuizarea, o alta cerîndu-i s-o accepte.

– Foarte bine.

Completaseră amîndoi fişele şi-şi folosiseră propriile cărţi de credit, chestie care păru să-l surprindă pe recepţionerul de noapte. Cînd le dădu cheile, inspectorul Barren scoase brusc fotografia lui Douglas Jeffers şi i-o arătase.

– L-ai văzut cumva? întrebase. A fost pe-aici în ultimele săptămîni?

Omul privi fotografia.

– N-aş putea spune că-mi amintesc faţa asta, zise.

– Uită-te în registru, spuse Martin Jeffers. Vezi dacă nu figurează numele Douglas Jeffers. E fratele meu.

– Nu pot să fac una ca asta... spuse recepţionerul.

Inspectorul Barren scoase insigna aurită.

– Ba poţi, spuse.

– Nu avem registru, zise el. Totul e pe calculator. Numele sînt scoase în fiecare săptămînă...

Încearcă totuşi, zise Martin Jeffers.

Recepţionerul încuviinţă. Apăsă cîteva taste pe claviatura calculatorului.

– Nu e, spuse.

– E legat de calculatoarele altor hoteluri Holiday Inn? întrebă inspectorul Barren.

– Da, e, răspunsese recepţionerul. Cu cele trei din zonă.

– Încearcă şi la ele, ceru ea din nou.

– Păi, nu prea ştiu cum se procedează, dar o să încerc. Îşi făcu de lucru cu tastele, care scoteau un clinchet rapid, cînd încerca diferite combinaţii de litere şi de cifre. Hei! spuse brusc.

– Ai găsit numele! spuse Martin Jeffers.

– Nu, nu, nu, îmi pare rău, zise recepţionerul. Dar am descoperit ce trebuie să fac. Acum verific numele. Apăsă din nou pe taste. Clătină apoi din cap. Nu în ultimele şapte zile, le spuse.

– Mulţumesc c-ai încercat, zise inspectorul Barren.

– Tipul are probleme? întrebă recepționerul.

– Se poate spune și așa, răspunse inspectorul Barren. Pentru moment însă, e dat dispărut.

Recepționerul aprobă din cap.

Martin Jeffers îi duse sacoșa în cameră. Îl lăsă s-o facă, pentru ca totul să pară cît mai nevinovat. Știa că dacă ar fi insistat s-o ducă ea, Martin și-ar fi dat seama că acolo ținea arma. Mai știa că oricum și-ar da seama, dacă s-ar gîndi mai bine. Dar s-ar putea să n-o facă, își spuse.

Ajunși fiecare la ușa camerei lui, se priviră.

– Vrei să încercăm să găsim ceva de mîncare? întrebase Martin Jeffers.

Mercedes negase din cap.

– Bine, spusese el.

Stătură o clipă în tăcere.

– Am nevoie de cuvîntul tău, spusese el.

– De ce?

– Promite-mi că, după ce intru la mine în cameră, nu pleci fără mine.

Aproape că zîmbi. Exact de asta se temuse și ea.

– Dacă-mi promiți și tu.

– Atunci ne-am înțeles? aprobă el.

Mercedes încuviință și ea.

– Ce-ar fi să pornim la nouă? spuse el. Le spun la recepție să ne trezească.

– Opt, zise ea cu fermitate. Ne vedem la opt.

Fiecare deschise cu aceeași viteză ușa camerei și intră în ea. Semăna cu un balet ciudat, nevăzut, dar nu și neauzit, datorită pereților subțiri ai hotelului. Se opriră amîndoi, străduindu-se să prindă un zgomot din camera celuilalt. Apoi se îndreptară amîndoi spre mijlocul camerei și, dîndu-și seama că celălalt era în încăperea de alături și, probabil, asculta cu aceeași lipsă de încredere, se agitară o clipă înainte de a cădea pe pat.

Manchester fusese cîndva un oraș cu o industrie înfloritoare și încă mai păstra ceva din murdăria specifică centrelor muncitorești și muncii grele, cu clădirile lui greoaie din cărămizi și fabricile doar în parte ascunse de bogăția vegetației verii tîrzii din New Hampshire. Mercedes Barren și Martin Jeffers luaseră

în tăcere un mic dejun frugal şi pe urmă porniseră o dată cu cei care se duceau devreme la biserică, prin soarele strălucitor. Vorbeau puţin şi nici nu aveau vreun plan prestabilit; parcurgeau străzile, oprindu-se la restaurantele populare, la benzinării, la moteluri şi hoteluri în orice loc unde Douglas Jeffers s-ar fi putut opri pentru scurt timp şi ar fi rămas destul ca să fie recunoscut de cineva.

Mercedes se îndoia că, în cazul în care cineva şi-ar fi amintit de el, asta i-ar fi oferit o informaţie care să-i ajute la ceva. Dar, aşa cum arătase Martin Jeffers, dacă reuşeau să-l localizeze o dată, ar fi avut idee în ce direcţie o luase.

Mercedes era sceptică. Martin era sceptic. Dar amîndoi trebuiră să recunoască, în sinea lor, că se simţeau *mult* mai bine dacă făceau ceva – chiar şi dacă aveau numai iluzia că fac ceva – decît dacă stăteau degeaba.

Amîndoi doreau acelaşi lucru: orice care să-i fi putut conduce spre Douglas Jeffers. Ca şi cum, dacă ar fi *ajuns într-un loc* în care fusese şi prada lor, i-ar fi putut da de urmă.

Inspectorul Barren se simţea totuşi destul de prost. Ştia că probabilităţile de succes erau foarte mici. Dar, îşi spuse, niciodată nu ţi-a displăcut partea asta a muncii de poliţist. Unii inspectori nu puteau suferi corvoada întrebărilor repetate, căutarea acului în carul cu fîn, preferau să meargă înainte pe orice căi. Ea însă îşi dădea seama că mare parte din succesul avut se datora încăpăţînării ei şi că nu avea nimic împotrivă, ba chiar era mulţumită, să pună mereu aceleaşi întrebări. Şi el simţea cam la fel; mare parte din munca lui consta din repetarea, la nesfîrşit, a aceloraşi amintiri, a aceloraşi împrejurări, a aceloraşi fapte, pînă cînd, prin insistenţă, adevărul ieşea la lumină.

Era spre seară cînd Jeffers întrebă:

– De ce nu încercăm la poliţie? Doar să vedem dacă n-a trecut pe acolo.

– O lăsam pentru *la* sfîrşit, răspunse ea.

– Am ajuns la sfîrşit, zise Jeffers. Dacă a fost aici, e clar că n-a făcut prea mult tărăboi în jurul lui.

– Nu cred c-a fost, spuse ea. Şi asta înseamnă că poate să apară dintr-o clipă într-alta.

Jeffers încuviinţă din cap.

– Numai că eu am o slujbă şi programări după un drum de întoarcere la New Jersey de opt ore. Dacă mai vrei să rămîi...

– Nu, spuse ea. Am intrat împreună în chestia asta, gîndi. Nu, spuse. Vom rămîne împreună pînă cînd...

– Pînă cînd rezolvăm lucrurile, o întrerupse el.

– Exact.

– În ordine, hai la poliţie.

Martin Jeffers căută adresa sediului central al poliţiei în timp ce Mercedes mai arătă, fără succes, fotografia unui vînzător de la o benzinărie. Vînzătorul îi spuse lui Martin pe unde s-o ia şi o luară pe un şir de străzi triste, una mai părăginită decît alta. Sediul poliţiei se afla în partea cea mai mizerabilă a oraşului. Inspectorul Barren observă numărul mare de maşini de-ale poliţiei care circulau prin cartier şi-şi spuse că, probabil, nu era departe. Descoperi, în stînga, o clădire mare, din cărămidă roşie.

– Aici, spuse, arătînd cu degetul.

Martin Jeffers şovăi.

– Nu e asta, spuse. Asta e nouă. Relativ nouă, vreau să spun. Clădirea pe care mi-o amintesc era veche.

Trase maşina lîngă clădire.

– Uită-te la colţ, spuse.

Mercedes îi urmări privirea şi citi RIDICAT 1973 pe o placă cenuşie, fixată la colţul clădirii. Martin Jeffers parcă maşina şi spuse:

– Să mergem să întrebăm.

Înăuntru, clădirea era plină de lumini fluorescente şi avea un design modern, uşor marcat de vreme. Se apropiară de un sergent care stătea la un ghişeu şi inspectorul Barren îi arătă insigna. Sergentul era un bărbat corpolent, probabil fericit că era de serviciu la ghişeu, adept al evitării controverselor şi patrulării pe străzi.

– Miami, spuse el; destul de amabil. Cumnatul meu are un bar la Fort Lauderdale. Am fost o dată în vizită, dar erau prea mulţi copii, dacă pricepeţi ce vreau să spun. Aoleu! Şi o căldură! Ce pot, deci, să fac pentru dumneata, doamnă inspector din Miami? Ce lucru de care ai nevoie se găseşte la Manchester?

Pronunță numele orașului cu un *a* deschis, care o făcu pe Mercedes să zîmbească.

– Două lucruri, spuse ea, zîmbind. L-ai văzut cumva pe bărbatul ăsta? Și nu exista pe vremuri o stație centrală de poliție în centrul orașului?

Sergentul se uită la fotografie.

– Nu, n-aș putea spune că l-am văzut. Vrei să fac niște copii și să le distribui cînd facem prezența? Dacă tipul e căutat de poliție, ar trebui să știm și noi. Ce părere ai?

Inspectorul Barren se gîndi bine și repede la oferta făcută. Nu, gîndi. E al meu.

– Nu, spuse, pentru moment îl căutăm doar ca să-i punem niște întrebări și n-am destule argumente ca să te pun pe urma lui. Nu fac decît să cercetez.

Sergentul încuviință.

– Cum vrei, spuse. Voiam doar să te ajut.

– Îți mulțumesc, răspunse ea.

Sergentul zîmbi.

– Și acum, continuă el, despre sediul cel vechi. De fapt, erau două. Pînă prin 1965, parc-ar fi fost mai multe orașe mici. Aveam sedii peste tot. După aia le-au adunat în locul ăsta nou și frumos... Arătă cu mîinile în jurul lui, înainte să continue. Majoritatea au fost demolate. Într-una s-a instalat un grup de birouri de avocatură. Era cea mai apropiată de tribunal. Cred că una, din cealaltă parte a orașului, unde e mai frumos, a fost transformată într-un bloc de locuințe proprietate personală. Rîse. Uneori îmi zic că asta se va întîmpla cu noi toți după ce ne vom da duhul. Vom deveni blocuri cu locuințe proprietate personală. Sus în rai, bănuiesc. Rîse iar și atît Mercedes cît și Martin zîmbiră și ei, admițînd fiecare că exista ceva adevăr în spusele lui.

– Care era sediul central? Clădirea cea mai mare? întrebă Jeffers.

– Cea de vizavi de tribunal.

– Cum putem ajunge acolo?

– Încălcați legea.

– Poftim?

– Glumeam şi eu. Cum ajungeţi la tribunal? încălcînd legea... Mă rog, v-am spus că e o glumă. Mergeţi pe strada asta şase cvartale şi o luaţi la dreapta, pe bulevardul Washington, care vă duce direct acolo.

Îi mulţumiră sergentului şi plecară.

– Hai să trecem pe acolo, spuse inspectorul Barren.

Jeffers încuviinţă din cap.

– Birouri de avocatură. Mi se pare potrivit. Ca atunci cînd reciclezi gunoiul.

Mercedes zîmbi.

– Altă glumă, zise el.

Găsiră uşor clădirea. Jeffers tăcu o clipă, uitîndu-se la ea.

– Faţada pare neschimbată, spuse apoi. Mercedes gîndi că vocea lui căpătase, brusc, un fel de falsă hotărîre, ca şi cum dacă răsuna tare, însemna că e tare şi el. Opri maşina în faţa ei şi privi pe geam. Era vînt, întuneric şi ploua, spuse. Îmi amintesc că în noaptea aceea părea rea şi total lipsită de speranţă, ca şi cum deasupra uşii ei ar fi scris: Lăsaţi orice speranţă, voi, cei care intraţi aici...

Sări deodată din maşină, fără s-o aştepte şi pe Mercedes, şi urcă pe nişte scări largi, spre uşa de intrare. Apucă de clanţă şi trase.

– Încuiat. E duminică şi birourile sînt închise.

Mercedes se uită la el.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Martin. Îl văzu cutremurîndu-se. Cunoşti senzaţia pe care o are un copil cînd e singur? Copiii se pot adopta de minune la anumite senzaţii de care le e frică, cum ar fi o durere, o boală sau moartea cuiva. Ce-i îngrozeşte cu adevărat este necunoscutul. Nu dispun de cunoştinţe despre cum funcţionează lumea, aşa că se simt total vulnerabili. Ştii ce-mi amintesc din noaptea aceea? Oh, totul e viu în mintea mea şi cumplit, dar îmi mai amintesc şi că mă strîngeau pantofii şi-mi trebuiau alţii noi, şi credeam că n-am să-i capăt niciodată, şi cum o să cresc fără să am alţi pantofi. Îmi amintesc că şedeam, că muream de dorinţa de a mă duce la closet, dar mi-era prea frică să spun cuiva ceva. Ştiam că nu trebuia să mă ridic de pe banca aia pe care ne puseseră să stăm şi

să aşteptăm. Doug a avut grijă de mine. Nu ştiu cum se face, dar ştia. În copilărie, întotdeauna am avut impresia că ştia ce gîndesc chiar înainte de a gîndi. Bănuiesc că toţi fraţii mai mici atribuie astfel de calităţi magice fraţilor lor mai mari. Probabil că mă foiam îngrozitor. Oricum, m-a dus la closet. Şi mi-a spus c-o să aibă grijă de mine şi să nu-mi fac probleme, că nu mă va părăsi niciodată. Nu ştiu cît de sincer era, dar cuvintele lui m-au făcut să mă simt în siguranţă, minunat de bine. Cred că, înainte să mă ia de mînă, crezusem că voi muri în noaptea aceea...

Soarele începea să pălească şi vocea lui Maratin Jeffers se pierdu în umbră.

Asta e copilăria, gîndi Mercedes, o căutare de refugiu din faţa unei frici după alta, pînă ajungi destul de puternic, şi destul de bătrîn, şi destul de înţelept ca să învingi frica. Numai că unele temeri nu pot fi înfrînte niciodată.

Se uită la Martin Jeffers, care privea fix clădirea.

– E fratele meu, spuse. Acum sîntem oameni mari şi el a făcut lucrurile acelea îngrozitoare şi trebuie să-l opresc. Dar în noaptea aceea mi-a salvat viaţa. Ştiu acest lucru.

Martin Jeffers se întoarse cu spatele la clădire.

– Hai să plecăm, spuse. Hai să plecăm naibii de-aici.

O apucă de braţ şi aproape c-o trase în jos, pe scări. Mercedes nu se opuse.

– Să plecăm de-aici. Să ne întoarcem în New Jersey. Chiar acum, spuse.

Mercedes nu răspunse, încuviinţă doar din cap. Putea vedea cum pe chipul lui se citeau din nou suferinţa şi lupta. O clipă simţi un fel de tristeţe dublă, una pentru amintirea copilului părăsit care continua să-şi caute prin viaţă părinţii pierduţi, alta pentru adultul sfîşiat de o cunoaştere cumplită. Ciudat, dar apoi se gîndi că era păcat că-l cunoscuse pe Martin Jeffers în modul acesta cumplit, că în alte împrejurări, probabil ar fi ajuns să-l placă. Asta o făcu să-i fie milă de ea. Dar se descotorosi repede de acest sentiment şi se duse spre locul ei în maşină. Îmi pare rău, Martin Jeffers, îşi spuse. Îmi pare grozav de rău, dar condu-mă mai departe. Du-mă la fratele tău. Ştia c-o va duce. Dar mai ştia, chiar în clipa aceea în care Jeffers se întoarse cu

spatele la clădire, ţinînd capul în aşa fel încît, credea el, nu-i va putea vedea lacrimile şi se lăsă să cadă pe scaunul din spatele volanului, că nu-şi va trăda niciodată fratele.

Era aproape de miezul nopţii, la sfîrşitul unui alt drum fără cuvinte, cînd traversară podul George Washington, trecînd pe lîngă luminile din New York City, în stînga, şi lăsîndu-le repede în urma lor. Inspectorul Barren avea ochii închişi şi Martin Jeffers presupunea că doarme pe scaunul de lîngă el. Conducea maşina prin circulaţia încă intensă a nopţii. Privirea lui cuprinse seria de semnalizatoare uriaşe, verzi, care-i dirijau pe călători spre vreo zece direcţii diferite şi se gîndi la cîţi oameni, cîte maşini şi cîte autostrăzi se întîlneau pe acest pod: autostrăzile 4 şi 46 şi 9W, şi şoseaua Palisades Park, şi întinsa panglică a autostrăzii interstatale 95, pe direcţia nord-sud, şi funia neagră la fel de întinsă a autostrăzii interstatale 80, de la est la vest. Farurile maşinilor care veneau din sens opus îl orbeau tăind întunericul, o explozie de lumină, pentru ca apoi să dispară. Cînd se uita la benzile celorlalte şosele, dacă putea distinge umbrele celorlalte maşini, prin gînd îi trecu o idee stranie, şi anume că fratele lui era acolo. Poate fi oriunde, îşi spusè. Ar putea fi oriunde, dar ştiu că e aici. Putea fi oricare dintre perechile de lumini care treceau pe lîngă ei. Asta, sau asta, sau asta, cu siguranţă e una dintre ele. Voia să-l cheme, dar nu era în stare. Eşti acolo, gîndea. Ştiu că eşti acolo. Te rog.

Scutură apoi din cap, ca să scape de acest gînd şi-şi dădu seama că era prost şi mort de oboseală şi, probabil, avea halucinaţii, aşa încît conduse mai departe, fără să ştie că, de fapt, avea dreptate.

DOISPREZECE

O altă călătorie la New Hampshire

17

Îi legase prea strîns funiile şi nailonul îi tăia dureros încheieturile mîinilor. Renunţase să mai lupte împotriva durerii, dîndu-şi seama că atunci cînd trăgea de funie sau se răsucea, aceasta intra şi mai adînc în carne. Se străduí să uite de zvîcniturile din braţe şi să-şi găsească somnul, dar tot ce reuşi fu să vadă roşu în faţa ochilor din cauza durerii imposibil de evitat. Astfel că, deşi depăşise limita nedefinită a epuizării fizice şi mintale, rămase trează. Şi căluşul din gură îi făcea probleme. Nu putea să respire decît pe nas, care sîngera tot din cauza lui, fiecare respiraţie trecînd cu imensă greutate de sîngele închegat şi de mucusul adunat. Cînd îi pusese căluşul, îi trăsese cu forţă capul pe spate, strîngînd nodul batistei la ceafă, fără să-i pese. Îi lipise apoi o bucată de plasture cenuşiu peste gură. Mirosea a lipici şi-i era frică să nu verse. Ştia că asta ar fi putut s-o omoare; dacă ar fi vomat acum, de durere, şi frică, şi uluială ar fi putut să se înece. O surprinse faptul că-şi dădea seama de primejdie şi, în ciuda senzaţiei de înceţoşare care o cuprinsese din cauza constrîngerilor la care era supusă, se trezi gîndind cît de departe ajunsese, cu cît mai multe lucruri părea că ştie. Acest gînd luă apoi forma fricii; se simţea nespus de vulnerabilă datorită faptului că supravieţuise pînă atunci. La gîndul că o va ucide acum, închise ochii.

Anne Hampton nu ştia de ce Douglas Jeffers o bătuse şi o legase în noaptea aceea, dar faptul în sine n-o mira.

Presupunea că avea legătură cu ratarea uciderii a celor două tinere. Jeffers nu mai era ca de obicei. Furia pusese stăpînire pe el.

Într-un fel, ştiuse că asta va urma.

Condusese repede pe drumul de întoarcere de la curse, posomorît, fără să scoată o vorbă, tăcerea lui speriind-o mai tare decît vorbăria obişnuită. Întunericul coborîse asupra lor, dar Jeffers nu oprise pînă nu trecură de New York, la miezul nopţii, lîngă Bridgeport, Connecticut. Găsise un motel la fel de oarecare ca şi celelalte, cerîndu-i unui recepţioner somnoros, nebărbierit să-i cazeze, aproape fără să scoată un cuvînt, plătind camera, ca întotdeauna, cu bani gheaţă. Aproape imediat după ce închisese uşa camerei în urma lui, se repezise la ea, lovind-o cu palmele, trîntind-o prin cameră. Ridicase mîinile ca să se apere de primele lovituri, dar pe urmă se resemnase şi primise bătaia fără să protesteze. Poate că pasivitatea ei îl dezamăgise, dar la fel de repede ca pumnii lui o izbise gîndul că, dacă s-ar opune, ar putea să aibă soarta celor două fete. Ele scăpaseră cu viaţă şi ea nu voia să plătească acum şi aici pentru norocul lor.

Căzuse pe jos, abia acoperindu-se, şi-l lăsase s-o tăbăcească.

Bătaia fusese ca un spasm, scurtă, înspăimîntătoare, dar trecuse repede. Pe urmă o azvîrlise, dispreţuitor, într-un colţ, dincolo de cele două paturi desfundate ale camerei de motel. Nu-l văzuse cînd luase funia; o aruncase brusc la pămînt şi simţise legăturile strîngîndu-se în jurul ei, ca un şarpe înspăimîntător. Funiei îi urmase plasturele pus cu violenţă peste gură. Privise în sus, încercînd să-i întîlnească ochii, străduindu-se să priceapă ce se petrece, dar nu reuşise. O împinsese cu un ultim ghiont furios şi plecase fără nici o explicaţie în afara promisiunii criptice:

– Mă întorc.

Cel mai tare o speria funia. N-o mai folosise din prima zi şi se temea că era semnul unei schimbări teribile în relaţia dintre ei. Redevenise un obiect în posesia lui, faţă de perioada, pe care n-o prea putea pricepe, în care-i fusese partener. Îşi pierduse identitatea, îşi pierduse importanţa. Ştia că, dacă nu mai era importantă pentru el, o va abandona. Mintea ei folosea cuvîntul „abandon", dar ştia că nu era decît un eufemism, care ascundea, de fapt, altceva. Îşi dădea seama că situaţia ei era nesigură şi pro-

fund primejdioasă. Nu credea c-o va omorî pe Boswell. Dar putea ucide cu uşurinţă o femeie fără nume, fără chip, legată şi cu un plasture peste gură, care-l deranja cu prezenţa ei şi care-i amintea de eşecul suferit. Cercetă cît putea mai bine camera de motel. Văzu un dulap vechi, o oglindă şi două paturi cu acoperitori din catifea reiată maro, decolorate şi de proastă calitate şi gîndi că era un loc oribil şi jalnic în care să mori.

Le revăzu în gînd pe Vicki şi pe Sandi, care nu aveau nici un chef să se îmbrace la loc. Nu ştiuse ce să creadă; Jeffers apăruse din pădure zîmbind, glumind, pus pe şotii – ca şi cum totul ar fi fost în ordine – numai că ea ştia că se petrecuse ceva ce-i strica-se planurile, lucru care o speriase şi mai tare. Le tachinase pe cele două fete în legătură cu farmecele lor şi le promisese că vor fi fotografiate pentru montajul acela inventat.

Îşi amintea cum auzise toate astea ca de la mare depărtare. Rămăsese încremenită, în aşteptare, ridicînd privirea şi văzînd de zeci de ori arma în mîna lui, ca după ce clipea să-şi dea seama că era aparatul de fotografiat.

Mai făcuse cîteva poze, apoi le mînase pe toate trei înapoi prin pădure şi la maşină. Le dusese la cursele de maşini, glumind în continuare cu cele două fete care chicoteau întruna, repetînd la nesfîrşit:

– Nu-mi vine să cred ce noroc a dat pe capul meu.

Ar fi rîs, dacă n-ar fi fost atît de îngrozită.

Gîndi că absenţa crimei era de două ori mai înfricoşătoare decît actul în sine. Nu ştia ce se întîmplase, ce accident sau ce noroc brusc salvase viaţile celor două femei. Tot ce ştia e că le lăsase din nou lîngă tribună, le făcuse de vreo două ori, vesel, semn cu mîna, rîsese, după care accelerase puternic şi revenise pe autostradă. Acel rîs fals fusese ultimul înainte ca furia să se acumuleze în Douglas Jeffers.

Anne Hampton încercă să se destindă, în ciuda durerii pricinuite de funie, şi se gîndi la ce se întîmplase.

Se hotărî ca atunci cînd se va întoarce să-l determine s-o dezlege. Se concentră asupra acestui gînd, spunîndu-şi: nimic altceva nu contează. Nimic altceva nu e important. Trebuie să-l

determini să recunoască cine eşti. Şi n-o va face pînă nu va dezlega funiile.

Înghiţi cu greu şi simţi cum stomacul i se rostogoleşte ca o barcă în furtună.

Se strădui să-şi înfrîngă greaţa datorată fricii.

Acum sînt mai aproape de moarte decît am fost vreodată, cu excepţia primelor minute.

Fă-l să aibă nevoie de tine.

Fă-l.

Fă-l.

Sileşte-l.

Îl aşteptă să se întoarcă, repetîndu-şi la infinit aceste cuvinte, ca pe un cîntec de leagăn de coşmar.

Douglas Jeffers conducea pe străzile întunecate fără o ţintă precisă, căutînd un debuşeu pentru furia lui. O clipă se gîndi să meargă în centrul oraşului şi, pur şi simplu, să asasineze un ghinionist întîlnit pe stradă. Se gîndi să caute o prostituată; prostituatele erau ţinta cea mai facilă, aproape colaborînd la realizarea morţii lor. Îl atrăgea şi ideea să se oprească la o staţie de benzină cu program non-stop şi, pur şi simplu, să-l arunce în aer pe vînzător. În timpul nopţii era un risc profesional, din cauza banilor din vînzarea benzinei. Erau mulţi aceia care voiau banii aia şi erau dispuşi să ucidă ca să-i capete. Douglas Jeffers se gîndi că toate posibilităţile aveau un farmec comun: reprezentau materia de bază a activităţii de noapte a poliţiştilor. Ziarele de dimineaţă nu le acordau mai mult de două paragrafe. Reprezentau norma obişnuită pentru zonele urbane, momente de mică importanţă, aproape de rutină. Nu era mare lucru că o viaţă lua sfîrşit, un fel de reflex al nopţii ce pălea în lumina dimineţii.

Nu era tipul de crime pe care un expert ca el trebuia să le studieze mai mult de două secunde.

Scutură din cap. Altă dată, gîndi, pur şi simplu o voi face. Poate un magazin de băuturi, deschis puţin cam prea mult. Cu o mască de schi şi o armă. Un adevărat moment american.

Lăsă respiraţia să-i scape sub forma unui fluierat lung, încet.

Nu acum. Nu atît de aproape de sfîrşit.

Nu strica totul.

Ba își dorea să-l fi ucis pe tînărul jandarm, ba pe cele două femei, dar cel mai tare era furios pe sine însuși pentru că nu prevăzuse toate problemele asociate de crimă. Trecu din nou în revistă, în minte, toate detaliile, dojenindu-se cu amărăciune: întotdeauna m-am pregătit cum trebuie pentru toate eventualitățile; întotdeauna am prevăzut totul. Ar fi trebuit să descopăr un loc mai bine ascuns. Se certă că alesese luminișul din pădure. Îmi plăceau afurisita aia de lumină și fundalul. Am gîndit ca un nenorocit de fotograf. Nu ca un asasin. Așa că toată munca a fost degeaba, degeaba, fir-ar să fie, fir-ar să fie!

Încercă să-și mai potolească furia la gîndul că venirea jandarmului fusese o întîmplare neașteptată, dar avu impresia că, în felul acesta, se scuză, chestie care îl dezgusta. Întotdeauna reușesc, își spuse. Întotdeauna.

Lovi cu palmele volanul și se răsuci brusc pe scaun, controlînd cu greu mașina, chiar și la viteza aceea redusă. Îi venea să țipe, dar nu era în stare. Își aminti apoi de Anne Hampton, legată în camera de motel. Las-o să aștepte, își spuse furios. Las-o să-și facă griji. Las-o să sufere.

Las-o să moară.

Trase brusc aer în piept și-și ținu o clipă răsuflarea.

Îl mira că gîndurile acestea lipsite de milă nu-i prea făceau plăcere.

Trase mașina lîngă trotuarul unei străzi pustii, într-o zonă de antrepozite. Își lăsă capul pe spate și se simți, brusc, obosit.

N-a fost vina ei. A fost a ta. Ea a făcut ce i-ai cerut să facă.

Închise ochii.

Fir-ar să fie. Planul era defectuos.

Oftă. Ei bine, asta nu face decît să arate că nimeni nu e perfect.

Furia îl părăsi dintr-o dată și deschise geamul, lăsînd aerul stătut din mașină să se amestece cu răcoarea întunecată a nopții.

Rîse cu voce tare. Rîsul se transformă într-un chicotit ca de copil. Nimeni nu e perfect, gîndi. Așa e.

Tu, însă, ești al naibii de aproape de perfecțiune.

Se gîndi la cele două fete, giugiulindu-se goale pușcă. Nu aveai de ce să le omori, își dădu seama. Probabil că vor muri curînd de plictiseală, și prostie, și de rutina unei vieți care nu-ți promite nimic și-ți dă și mai puțin. Cu adevărat caraghios era, își dădu seama în clipa aceea, că, probabil, fetele trăiseră un moment unic, cel mai palpitant și cel mai primejdios din viața lor, indiferent de cît de mult vor trăi. Într-o după-amiază sublimă veniseră în contact cu geniul și reușiseră să supraviețuiască. Și, vacile, habar n-aveau.

Rîse din nou. Epuizarea i se strecura în trup și-și dădu seama că era important să doarmă puțin. Ei bine, gîndi, totul e încă pe drumul cel bun. Un drum ușor și frumos, dimineața, spre New Hampshire. Se gîndi s-o ducă pe Anne la Mount Monadnock sau la Lake Winnipesaukee, sau în alt loc frumos, înainte de a se pregăti de seară. Un loc liniștit și relaxant. Se gîndi la un oraș pe care îl știa în Vermont. Izolat, dar frumos – și nu prea departe, ca să nu piardă întîlnirea de la New Hampshire. Și după aia, puțină treabă înainte de a porni spre Cape.

Brusc, mintea i se umplu de o muzică melodioasă, intensă, sintetizată electronic și de imaginea unui actor cu gura pînă la urechi, îmbrăcat în salopetă albă, cu gambetă neagră, ghete de paraşutist și cu un nas lung, fals. Ceva din vechea violență dusă la extrem, își spuse. Un adevărat spectacol de groază.

Și pe urmă, libertatea.

Se gîndi din nou la Anne Hampton. Probabil că Boswell e moartă de frică. Strînse din umeri. Nimic grav în asta; era înțelept s-o scoată din fire.

Simțea, totuși, împunsătura vinovăției.

Dă-i drumul să respire, gîndi. Ai încă nevoie de ea.

Acest gînd îi dădu sentimentul că are un scop și privi scurt în jur, ca să vadă unde se află, gata să se ducă direct la motel. Începu să se gîndească la felul cum îi va cere scuze. Cînd să intre în viteză și să plece, zări camioneta parcată cam la două sute de metri în josul străzii. Imediat își dădu seama despre ce era vorba: depozite. Dincolo de zona obișnuită de patrulare a poliției. După miezul nopții. Camionetă. Ecuația era simplă și rezultatul ei te ducea la o spargere și un furt. Îi veni o idee și zîmbi.

Nu, își spuse.

Și pe urmă: De ce nu?

Avea chef să izbucnească în rîs, dar își spuse că trebuie să fie prudent.

Nu aprinse farurile, mergînd cît putea el de încet spre camioneta parcată. Era de culoare deschisă, fără semne distinctive și destul de rablagită. Nu se observa vreo mișcare dinspre ea, dar, pentru orice eventualitate, ținu arma în mînă. Cînd ajunse aproape de camionetă, un bec depărtat arunca atîta lumină cît să distingă numărul de înmatriculare. Se opri, observînd că unul dintre canaturile ușii depozitului părea rupt, deși îi era greu să se convingă că e așa, fără să coboare din mașină. Numai că era destul de deștept să n-o facă. Nu că i-ar fi fost frică de cine era înăuntru, dar ar fi ratat elementul-surpriză. Trecu mai departe, fără să aprindă farurile, pînă ce depăși două cvartale.

Opri la prima benzinărie cu un telefon public și formă 911.

– Poliția din Bridgeport, incendii și crime, se auzi o voce monotonă, cu indiferența ei studiată pentru cazuri urgente.

– Doresc să raportez o spargere care tocmai are loc, răspunse Douglas Jeffers.

– Chiar acum?

– Exact asta v-am spus, insistă Jeffers, cu cîtă indignare era nevoie în glas. Chiar acum. Îi dădu polițistului adresa și descrierea camionetei, precum și numărul de înmatriculare.

– Mulțumim. Ne ducem imediat. Ne puteți spune numele dumneavoastră, pentru dosarele noastre?

– Nu, zise Douglas Jeffers. Considerați-mă un cetățean conștient, nimic mai mult. Închise telefonul. Un cetățean conștient: îi plăcea grozav. Dac-ar ști, se gîndi. Își închipui o pereche de hoți, îmbrăcați în negru, brusc surprinși de luminile unei patrule de poliție. Și-i închipui blestemîndu-și ghinionul, zdrăngănind din cătușe furioși, în timp ce ofițerii de poliție se bucurau de acele scurte momente de felicitări și succes ce însoțesc o arestare reușită. Dac-ar ști cine le-a vîndut pontul. Și unii, și alții. Imaginează-ți ce mutre ar face.

Rîse apoi cu hohote de cît de fantastic era totul.

Anne Hampton auzi cheia în broască şi încremeni, aşa legată cum era. De unde zăcea legată, nu putea vedea uşa, dar auzi cum scîrţîie cînd se deschide. Scoase un sunet înfundat, prin căluş şi plasture, cînd uşa se închise şi auzi paşi apropiindu-se de ea. Îşi înălţă capul, astfel ca ochii ei să-i poată întîlni pe ai lui Douglas Jeffers. Se concentrase din greu, ca să gonească frica animalică pe care o simţea în sinea ei şi s-o înlocuiască cu o privire încăpăţînată, hotărîtă. Ochii li se încrucişară şi Jeffers păru surprins.

– Ei bine, spuse el, Boswell pare furioasă.

Întinse mîna şi-i smulse plasturele de pe gură. Zgomotul de sfîşiere o făcu să creadă că i-a rupt buzele şi obrajii. Rămase nemişcată pînă ce-i scoase căluşul.

– E mai bine? o întrebă.

– Mult mai bine. Mulţumesc. Vocea îi era egală şi uşor mîniosă. Douglas Jeffers rîse.

– Boswell e furioasă.

– Nu, răspunse ea. Doar într-o poziţie incomodă.

– E normal. Te doare ceva?

Clătină din cap.

– Am înţepenit.

– Hai să facem ceva ca să-ţi treacă.

Douglas Jeffers scoase un cuţit. Anne vedea cum lama reflectă lumina veiozei. Respiră adînc, gîndindu-se: Boswell, Boswell, ţi-a spus Boswell, n-ai de ce să-ţi fie frică. Încă nu, încă nu.

Jeffers aşeză latul lamei pe obrazul ei.

– Ai observat vreodată cît de greu e să spui dacă un cuţit e fierbinte sau rece? Depinde de genul de frică prin care treci. Atingerea poate părea că arde sau că e rece ca gheaţa, exact ca sentimentul ce-ţi stăpîneşte stomacul şi inima.

Anne nu mişcă. Privea fix în sus.

După o clipă, mută lama de pe obrazul ei.

Începu să taie funia şi-i eliberă mîinile.

– N-ar fi trebuit să te lovesc, spuse într-o doară. N-a fost vina ta.

Anne nu răspunse.

– Numeşte asta un moment de slăbiciune. Făcu o pauză. Unul dintre rarele mele momente de slăbiciune.

O ajută să se ridice.

– Uşurel. Nu prea eşti sigură pe picioare, dar nu-i chiar atît de grav. Du-te la baie şi spală-te.

Anne făcu cîţiva paşi nesiguri, ţinîndu-se de perete ca să nu-şi piardă echilibrul. În baie văzu că sîngele se închegase în jurul buzelor şi nasului ei, dar reuşi să-l spele frecîndu-se zdravăn. Simţi apoi cum o cuprinde brusc toată oboseala acumulată şi trebui să se apuce de marginile chiuvetei, ca să nu leşine.

Cînd ieşi din baie, văzu că Douglas Jeffers îi făcuse patul. Lăsă blugii să cadă pe podea şi se strecură în aşternut, recunoscătoare. Jeffers dispăru în baie şi auzi apa curgînd, apoi zgomotul apei trase la toaletă. Se întoarse şi se lăsă să cadă pe celălalt pat. Stinse lumina şi Anne simţi cum întunericul o scaldă aidoma unui val, pe plajă.

Un timp, Jeffers tăcu, apoi spuse:

– Boswell, te-ai gîndit vreodată la cît de fragilă e viaţa?

Nu răspunse.

– Nu numai faptul că trăieşti este atît de delicat, ci şi, ştiu şi eu, echilibrul vieţii, în întregime. Gîndeşte-te la mama care se întoarce o clipă cu spatele şi al cărei copil o porneşte pe carosabil. Sau la tatăl care, de data asta, nu se mai deranjează să-şi pună centura de siguranţă în drumul spre serviciu, în maşină. Accidente. Boală. Ghinion. Pentru unii, ce-i drept, moartea înseamnă sfîrşitul. Dar şi mai rău e că-i dă peste cap pe cei care rămîn în viaţă. Le mută centrul de greutate. Gîndeşte-te la toţi cei pe care i-ai cunoscut şi care te-au iubit. Închipuie-ţi, o clipă, ce ar însemna moartea ta pentru ei...

Anne închise ochii şi, dintr-o dată, toate intenţiile ei pline de curaj dispărură şi-şi dori să poată plînge cu suspine.

–... Sau ce-ar însemna moartea lor pentru tine. Pustiu. Un fel de vid în interiorul tău. Unele amintiri care mai rămîn. Poate un album cu fotografii, pus bine undeva. O piatră de mormînt pe care, poate, o vizitezi o dată pe an. Sîntem legaţi, cu toţii, în nenumărate feluri, depindem atît de mult de ceilalţi ca să ne păstrăm echilibrul. Fii şi taţi. Fiice şi mame. Fraţi. Surori. O

relație atît de nesigură. Prea multe legături. Și totul fragil, delicat ca un bibelou de porțelan.

Tăcu un timp, apoi repetă cuvîntul.

– Fragil. Fragil. Fragil.

Șovăi din nou.

– Asta e ce urăsc cel mai mult, spuse. Abia dacă își mai controla vocea, în care răsuna amărăciunea. Urăsc că nu poți alege cine vrei să fii. Urăsc că nu ai de ales în general. Urăsc lucrul ăsta. Îl urăsc, îl urăsc, îl urăsc...

Anne Hampton putea vedea, în întuneric, că Douglas Jeffers era culcat pe spate, dar că-și ținea pumnii strînși ridicați în aer.

Expiră adînc, în întuneric.

– Toți sînt victime, spuse. Cu excepția mea.

Auzi apoi cum se rostogolește pe-o parte și adoarme.

Dimineața porniră spre nord, pe autostrada 91 în New Haven, trecură de Hartford și intrară în Massachusetts. Anne gîndea că Jeffers părea că se controlează din nou; se uita la ceas, măsura distanțele, atent la timp. Treaba asta o făcu să-și recapete liniștea, așa că se destinse, așteptînd să se întîmple ceva.

Ajunseră în sudul Vermontului devreme, după prînz, și merseră mai departe spre nord, într-un ritm constant. Anne Hampton se întrebă, leneș, dacă nu cumva se îndreptau spre Canada. Încercă să-și aducă aminte de vreo crimă din țara respectivă, gîndind: Ce-ar putea să fie acolo, de vrea atît de tare să-mi arate? Nu izbuti să-și aducă aminte de vreo crimă, dar era sigură că și acolo oamenii se omorau între ei. E frig, își spuse, gheață, și iernile lungi și întunecate înseamnă că, neapărat, apar și diferite orori.

Înainte să apuce să se gîndească la altceva, Douglas Jeffers spuse:

– Acolo sus e un orășel pe care trebuie să-l vezi...

Nu-i descrise orașul Woodstock mai în amănunt, preferînd să conducă cîteva ore în tăcere. O să vadă ea singură, gîndi. În minte, trecu în revistă elementele planului care mai rămîneau de îndeplinit. Era tentat să verifice în scrisoarea din New Hampshire, pe care o avea în servietă, dar știa că nu era nevoie. Te

așteaptă de dimineață, își spuse. Va fi rapid și precis, așa cum trebuie făcute lucrurile.

Cînd o luă pe breteaua care ducea spre orășel, îi spuse:

– Ai băgat de seamă că în aproape toate statele astea vechi din Noua Anglie există cîte un Woodstock? Vermont, New Hampshire, Massachusetts. Probabil că și în Rhode Island, dacă mai găsesc vreun loc să-l înghesuie. Rhode Island. Aici se pronunță Rowdilan. Și NeHamsha. Desigur că Woodstock-ul important era cel din statul New York și festivalul care, de fapt, a avut loc în altă parte. Îți aduci aminte de el?

– Eram mică, spuse ea. Nu mai știu.

– Am fost și eu acolo, spuse Jeffers.

– Zău? A fost chiar atît de grozav cum scrie în cărți?

Jeffers rîse.

– La drept vorbind, n-am fost acolo...

Anne nu mai știa ce să creadă.

– Există unele evenimente care, datorită culturii populare, au devenit amintiri comune. Woodstock a fost unul dintre ele. Am cunoscut, pe vremuri, un tip, un jurnalist, cel care a creat mitul Woodstock. Era la începutul carierei, se ocupa de evenimentele din colegii pentru *Daily News* din New York. Era vară, așa că i-au cerut să se ducă la festival, pentru cazul că s-ar întîmpla ceva neobișnuit. Habar n-aveau că mulțimea va fi, mă rog, așa cum e de obicei mulțimea.

S-a dus cu o zi mai devreme, ca să vadă cum merg pregătirile pentru festival, o idee cu-adevărat bună, căci a doua zi, pe la jumătatea dimineții, mașinile se întindeau pe zeci de kilometri. Oamenii veneau puhoi. Pletoși. Hippies. Motocicliști. Studenți. Probabil c-ai văzut filmul. În orice caz, așa cum știi, totul s-a transformat într-o marmeladă de oameni și muzică și, brusc, într-un articol de prima pagină. Și chiar acolo era prietenul meu, așezat în spatele scenei, telefonînd celor de la *News*, de unde un redactor urla: „Cîți oameni sînt acolo? Cîți oameni?" și, bineînțeles, tipul habar n-avea. Vreau să spun că erau, cît vedea cu ochii, oameni, și camioane, și elicoptere bîzîind deasupra lor, și orchestre cîntînd cît puteau de tare, și multe altele. Redactorul-șef urla: „Avem nevoie de o estimare oficială a poliției

asupra mulțimii!", așa că tipul s-a dus iute la un polițist și l-a întrebat cam la cît estimau ei că ar fi mulțimea, și bineînțeles că polițistul l-a privit de parcă i-ar fi lipsit o doagă, de unde naiba să știe el. S-a întors la telefon și redactorul-șef și-a dat, brusc, seama că în joc era capul lui, pentru că avea de-a face cu cea mai grozavă poveste pe care o vor publica vreodată, iar prostul de el trimisese un puțoi să scrie despre ea, și nu mai putea să trimită un reporter adevărat, pentru că drumurile erau blocate și nu mai erau elicoptere de închiriat, fiindcă afurisitele alea de posturi de televiziune puseseră mîna pe toate.

Prietenului meu îi vine atunci o idee. Se hotărăște să mintă. Urlă în telefon: „Poliția estimează că mai mult de jumătate de milion de oameni au năpădit orășelul ăsta adormit. Dintr-o dată, Woodstock a devenit, ca mărime, cel de-al treilea oraș din statul New York!" Redactorului-șef îi place chestia asta. Îi place grozav. Așa că, a doua zi dimineață, apare cu titlu de-o șchioapă pe prima pagină. După ce *News* publică cifra pe prima pagină, cei de la *Times* o preiau și ei, apoi agenția *Associated Press,* adică întreaga lume. Așa se face că, brusc, minciuna prietenului meu devine un fapt istoric...

Pocni din degete.

– Uite-așa. Și toată lumea e fericită și toată lumea e convinsă că atîția oameni au fost acolo. Asta doar pentru că prietenul meu a avut bunul-simț să mintă pe cineva care voia cu disperare să audă o minciună.

Douglas Jeffers făcu o pauză. Vocea lui, ca de atîtea ori pînă atunci, părea un amestec de încîntare școlărească la spunerea unei povești și ură prevestitoare de rău.

– Așa că, acum, mint și eu.

Rînji, apoi se strîmbă.

– Spun c-am fost acolo. Cine-o să verifice?

Douglas Jeffers făcu o pauză și Anne Hampton observă că veselia din povestirea lui se diluase datorită unui gînd mai negru. Apucă un caiet și mîzgăli iute cîteva însemnări despre Woodstock și o jumătate de milion de oameni și despre un tip de vîrsta ei, care scosese un număr din burtă.

– Într-un fel, cam asta facem în industria ştirilor. Creăm un fond comun al experienţei. Cine poate spune că n-a fost în Vietnam? Imaginile ne-au invadat. Dar revolta lui Watts? Sau, ca să venim mai aproape, Beirutul? Cutremurul din Mexico City. Detumarea zborului companiei TWA. Au organizat o conferinţă de presă, dacă poţi să crezi una ca asta. Absurditatea e răspunsul final. Criminalii, în plin proces al crimei, în căutarea publicităţii, pe care o şi capătă. Şi noi toţi eram acolo, chiar acolo, cu ei. Depinde, depinde.

Şovăi din nou.

– Industria ştirilor e ca ferăstrăul vechi şi copacul care cade în pădure. Dacă nu e nimeni prin preajmă să-l audă, scoate oare vreun zgomot? Dacă o mie de indieni au murit în pădurea virgină, dar nu raportăm acest lucru, moartea s-a întîmplat cu adevărat?

Jeffers rîse cu glas tare. Izbucnirea lui începuse prin a se preface în furie, dar îi urmase o răbufnire de uşurare.

Cîteodată sînt atît de plictisitor, încît mă mir că nu m-ai omorît.

Rîse din nou.

Anne ştia că părea surprinsă.

– Curaj, Boswell, ne apropiem de sfîrşit. Asta a fost o glumă.

Zîmbi.

– Sau n-a fost? Biata Boswell. Glumele mele i se par uneori total lipsite de haz. Şi n-aş putea să spun c-o condamn pentru asta. Dar, te rog, dăruieşte-mi un zîmbet, un rîs cît de mic.

Nu era o rugăminte, era un ordin.

Se supuse pe loc. Sunetul i se păru greţos.

– Nu preaţi-ai dat silinţa, Boswell, oricum, apreciez efortul.

Făcu o pauză.

– Insistă, Boswell. Insistă asupra tuturor acestor lucruri mici pe care le facem în viaţă şi care ne aduc aminte cine sîntem. Concentrează-te, Boswell. Gîndesc, deci exist. Rîd, deci exist...

... Dacă rîd, respir, dacă zîmbesc, simt. Dacă gîndesc, exist.

– Boswell trăieşte, spuse.

Anne simți cum i se strînge inima de disperare.

– La fel și Douglas Jeffers.

Privi autostrada și coti pe o șosea cu numai două benzi de circulație. Se lăsa seara; verdele și cafeniul intens al Vermontului inundau mașina, întunericul umbros era sfîșiat din cînd în cînd de conurile de lumină palidă ale sfîrșitului de zi. Trecură pe lîngă Quechee Gorge, care se află în drum spre Woodstock, și Jeffers o văzu pe Anne Hampton întinzîndu-și gîtul ca să vadă, din mașină, căderea de apă.

Parcurse străzile tăcute. Anne Hampton văzu case îngrijite, albe, cu pergole, dincolo de pajiști întinse, cu chioșcuri acoperite de viță, lîngă mici grădini de flori.

– Vezi, spuse, arătînd spre o biserică albă, curată, ce se ridica profilată pe întunericul verde al nopții din Vermont. Vezi cît de deconectant e totul? Cine ar crede că teroarea bîntuie noaptea într-un oraș atît de micuț și de liniștit?

Parcă mașina.

– Ei bine, spus el, pînă și terorii i se face foame.

Se uită la Anne Hampton.

– Altă glumă, spuse.

Anne se sili să zîmbească.

– Cel mai reușit umor se bazează întotdeauna pe realitate.

O luă de mînă și o conduse într-un restaurant. Era luminat de lumînări, adorabil, totul licărind într-o căldură aurie. Simțea miros de mîncare gătită, senzații amestecate invadîndu-i cerul gurii. Totul o făcu să-i fie greață.

Ce se întîmplă? se întrebă ea.

Ce se petrece?

De ce ne aflăm aici?

De ce totul, pe lumea asta, e atît de normal, cînd, de fapt nu e așa?

Ce se întîmplă cu mine!

Acest ultim gînd răsuna ca un strigăt în capul ei. Abia se ținea să nu leșine. Mă aflu aici, așteptînd să mă așez la o masă într-un restaurant elegant dintr-un oraș frumos. Totul e pe dos. Totul e greșit. Ce se întîmplă?

Simți din nou cum i se face rău de la stomac.

– Mi-e o foame de lup, spuse Douglas Jeffers.

Mîncară în tăcere, cu spor, fără plăcere. Jeffers comandă vin și sorbi din cupă, privind-o peste marginea ei pe Anne Hampton, care putea vedea lumina reflectîndu-se în sticlă.

După ce plăti, Douglas Jeffers o luă pe Anne Hampton de braț și o conduse prin întuneric, pe lîngă terenurile comunale. O simți tremurînd. Căldura părăsise ziua, înlocuită de promisiunea toamnei în Vermont.

– Liniște, spuse el. Pace.

Anne nu se destinse deloc. Se străduia să-și țină brațul sub al lui. Îi venea să-l zgîlțîie și să-l întrebe: Ce ai de gînd?

Dar n-o făcu.

O duse înapoi la mașină. Peste cîteva clipe erau înghițiți de întunericul drumurilor lăturalnice, îndreptîndu-se spre autostrada interstatală. Douglas Jeffers conducea încet, vizibil cufundat în gînduri, atenția fiindu-i redusă de vin, de stomacul plin și de planurile lui.

– Știu vreo două hanuri drăguțe, ceva mai încolo... începu el să spună.

Claxonul unei mașini îi spulberă cuvintele și o lumină puternică le inundă mașina.

Trase brusc pe pietrișul de pe marginea drumului, mașina derapînd în timp ce altă mașină o depășì mugind. Anne avu impresia că mașina cealaltă intrase în a lor și scoase un fel de țipăt de frică și avertizare.

Își ținu răsuflarea și strigă:

– Fii atent! Dumnezeule!

Era conștientă de cît de înspăimîntător de aproape era cealaltă mașină. Auzi apoi două voci strigînd în noapte și văzu luminile din spate ale unui *jeep* care trecu cu zgomot pe lîngă ei. Era un model cu cauciucuri groase, vopsit într-o culoare țipătoare, și cu doi puști aplecați în afară și gesticulînd din răsputeri.

Jeffers înjura nestăpînit.

– Adolescenți! spuse el furios, cu vocea schimbată, amestec de mînie și de ușurare. Cred că mai e o săptămînă pînă să

începă școala și își scot pîrleala. Iisuse, era cît pe ce să ne răsturnăm... Făcu semn spre marginea drumului. Cunosc drumul ăsta. Fir-ar să fie! Mai încolo coboară în pantă. Peste taluz și într-un rîu mic. Doamne sfinte, am fi murit! Nenorociții! Fir-ar să fie! Au ieșit s-o facă lată luni noaptea, urlînd ca nebunii. Ar fi putut să ne omoare.

Continuă să conducă în același ritm lent.

– Te simți bine? o întrebă.

– Da, sigur, răspune ea. Dar m-au speriat rău de tot.

– A fost vina mea, spuse el pe un ton de scuză. Ar fi trebuit să-i văd venind repede din spate. Îmi pare rău.

Zîmbi.

– Și pe mine m-au speriat.

Întinse mîna, cu palma în jos, orizontal.

– Uită-te. Tremură puțin. Nervii, cred.

Zîmbi din nou.

– Bănuiesc că asta înseamnă că, indiferent cine ești, un accident de mașină de care abia ai scăpat tot te impresionează. Un moment de frică intensă, după care viața revine la ritmul ei molcom.

După o clipă, adăugă:

– Nu există ceva mai nesuferit decît un adolescent plin de el, cu mașină și care a băut un pic. Iisuse, se poartă de parcă toată lumea ar fi a lui. Ca și cum ar fi nemuritor. Doamne, ce mă enervează chestia asta!

Apoi rîse:

– Și mă face să mă simt bătrîn.

Întunericul ce se întindea în fața lor fu întrerupt de prezența luminoasă a unei stații de benzină. Cînd trecură pe lîngă ea, atît Anne Hampton cît și Doug Jeffers văzură jeep-ul oprit la pompe.

– Uite, spuse ea fără să chibzuiască. Sînt aici. Îi putea vedea pe cei doi băieți, cu spatele la ei, lîngă automatul de răcoritoare. Amîndoi erau înalți și subțiri și purtau caschete de baseball. Stăteau într-o rînă, cu o nepăsare și un aer de răzvrătire cît se poate de firești.

Jeffers trecu, intenționat, dincolo de stație. După vreo cincizeci de kilometri, acceleră brusc, aruncînd-o pe spate pe banchetă. Întinse mîna ca să se sprijine.

– Mi-a venit o idee, spuse el. Povestea clasică de pe autostradă.

Dintr-o dată, vocea i se umpluse de nerăbdare.

– Acolo, sus, e un loc interesant, zise. Drumul se bifurcă și pe una dintre părți, nu departe de autostrada interstatală, e o prăpastie mică.

În cîteva clipe ajunseră la bifurcație. O luă pe drumul care urca și, după cîteva sute de metri, opri. Găsi un refugiu neluminat și parcă acolo mașina.

– Acum o să vedem, spuse el, dacă norocul e cu noi. Tu nu te mișca.

Vocea lui își recăpătase tonul de comandă. Anne nici nu se clinti.

Douglas Jeffers se duse iute în spatele mașinii și deschise portbagajul. Întinse mîna și apucă oțelul polizat al puștii semiautomate Ruger. Scotoci printre celelalte arme pînă găsi setul de nouă cartușe lungi. Îl strecură în armă, auzind satisfăcut clinchetul care arăta că era la locul lui.

Lăsă pușca pe capacul portbagajului deschis și cotrobăi o clipă, pînă găsi o cutie lungă, cilindrică, din piele. O luă și se întoarse pe drum, alergînd la vale. Cît alerga, își ascuți privirea, străduindu-se să distingă formele în întunericul nopții. Supraveghe zona, căutînd orice formă de viață. Privi fix în întuneric, ca să vadă vreun semn de faruri în depărtare. Își ciuli auzul, în așteptarea vreunui sunet care să indice prezența unei alte persoane sau a unui alt vehicul venind în direcția lui. Pretutindeni domnea liniștea, cu excepția unui foșnet slab provocat de vînt în șirul de pini din apropiere. Privi în depărtare, spre rîpă, și încercă să audă zgomotul apei ce curgea pe fundul ei. Își aminti brusc de sfatul din copilărie: Dacă vrei să poți vedea noaptea, mănîncă cît mai mulți morcovi. Am mîncat o groază de morcovi. Tot timpul. Și văd bine noaptea. Dar văd și mai bine dacă folosesc un telescop cu infraroșii.

Deschise cutia de piele şi duse cilindrul la ochi. Peisajul deveni de un verde murdar, şi-l măturâ cu privirea, ca să verifice că simţurile lui nu-l înşelaseră. Era singur. Gîndi că seamănă cu un marinar de pe vremuri, naufragiat, căutînd cu disperare pămîntul. Privi de-a lungul drumului, în depărtare.

– Aha, spuse cu voce tare. Avem oaspeţi.

Văzu jeep-ul trăsnit deplasîndu-se dezordonat în noapte.

– Mai să fie, oare minunile nu vor lua niciodată sfîrşit?!

În continuare nu se zărea nimic, cu excepţia vehiculului care se apropia. Îi văzu pe cei doi adolescenţi în maşina decapotabilă, rîzînd cu capetele date pe spate în vînt. Muzica trebuie să fie asurzitoare, gîndi, şi atenţia lor e, probabil, redusă de vreo două beri. Se întoarse în grabă la maşina lui. Văzu pe geam chipul Annei Hampton, care-l privea. O zări ghemuindu-se pe banchetă, înspăimîntată de ce se pregătea. Jeffers se mişca iute, dar sigur pe el. Apucă arma cîntărind-o în mînă. Nimic nu-ţi dă un sentiment mai mare de siguranţă ca o puşcă pe care o ţii în braţe, gîndi. Se duse iute, prin noaptea neagră ca smoala, spre locul de unde vedea cel mai bine, uşor îndoit din mijloc, dar sigur pe el, ca un soldat veteran care evită focurile trase cu arme de calibru mic.

Mai aruncă iute, pentru ultima oară, o privire în jurul lui, ca să se asigure că era singur. Se gîndi la Anne Hampton, în maşină, pe urmă însă o alungă din gînd. Ridică arma la obraz şi ţinti, cu grijă, exact mijlocul distanţei dintre cele două faruri ale jeep-ului.

– Luaţi-o pe drumul din vale, ordonă.

Aşa şi făcură.

Îl impresionă legătura aproape electrică dintre el, degetul de pe trăgaci şi ţintă. Îşi aranjă cît mai bine arma lîngă obraz, mîngîind trăgaciul cu degetul.

– Noapte bună, băieţi, spuse.

Trase de şapte ori. Zgomotul împuşcăturilor i se păru venit din cer, de parcă puşca ar fi fost ţinută undeva, sus, aruncînd explozii minuscule de lumină de pe o stea.

Cînd coborî arma, văzu cum jeep-ul începe să derapeze, luptînd să se menţină pe drum. Nu se auzea nimic, în afara

ecourilor împuşcăturilor. Sunetul semăna cu muzica pe care o auzi în gînd, un cîntec care te obsedează. Îşi aminti brusc de un moment din Nicaragua – sau să fi fost Vietnam? – cînd se întorsese la auzul unei grenade lovind un jeep. Urmase o explozie şi el ridicase iute aparatul de fotografiat, fixînd diafragma în timp ce încadra imaginea, încercînd să prindă uriaşa minge de foc şi trupurile sfîrtecate, aruncate în aer. Îşi aminti cît de puţin auzise atunci. Nici ţipete, nici explozii, nici strigăte după ajutor, doar zgomotele dragi ale aparatului. Începu să ridice puşca, apoi îşi dădu seama că nu era aparatul de fotografiat şi-o lăsă în pace.

Jeep-ul se răsturnă pe-o parte. Jeffers îşi imaginâ zgomotul tablei care se îndoia şi al roţilor ce scrîşneau. Îl văzu îndreptîndu-se spre marginea prăpastiei, ca un dinozaur pe moarte căutînd refugiul apei întunecate. Se gîndi la miimea de secundă care trece după ce ai atins primul domino, înainte ca acesta să se sprijine de cel de lîngă el.

Apoi jeep-ul se rostogoli în continuare, dispărînd în noapte.

Nu-i mai putea vedea pe adolescenţii din el.

Se întoarse, ştiind că maşina se dusese în fundul rîpei. Era pe deplin satisfăcut. Nu se întoarse cînd simţi unda de şoc a exploziei. Văzu chipul îngrozit al Annei Hampton în maşină, strălucirea flăcărilor ce se reflecta în ochii ei. Se îndreptă spre maşină, disciplinat ca întotdeauna.

Lăsă puşca să cadă în portbagaj, apoi îl închise.

Jeffers se aşeză la volan, bâgă calm maşina în viteză şi porni, accelerînd uşor. Peste cîteva minute trecură de prima cotitură întunecată a drumului, apoi de o a doua.

Anne Hampton se foi în scaun, apoi se cutremură.

– Ţi-am spus, zise Douglas Jeffers. Povestea clasică de pe autostradă.

Anne mai aruncă o privire rapidă în spate şi avu impresia că vede încă torţa maşinii arzînd. Se întoarse şi zări indicatoarele pentru autostrada interstatală. Grăbeşte-te, gîndi. Să fugim cît mai departe de aici. Te rog.

Jeffers manevră maşina pe bretea şi accelerâ.

– Sîntem, zise el, o naţiune de asasini şi de trăgători de elită. John Wilkes Booth şi Lee Harvey Oswald. Charles Whitman şi

Turnul din Texas. Avem o tradiție strașnică în ce privește ambuscadele.

– N-au avut nici măcar o...

– Nu au avut. Asta e cel mai important la un asasinat. O ambuscadă în X, una în L. Gîndește-te. Prins în cursă. N-ai unde să fugi. N-ai unde să întorci. N-ai unde să te ascunzi. Tocmai ăsta e sensul întregului exercițiu.

Anne nu răspunse. N-ai unde, gîndi. Privi cum farurile tăiau o fîșie de lumină în întunericul din fața lor. Nouăzeci și șase de kilometri la oră. Un kilometru șaizeci pe minut. Fiecare secundă ne duce mai departe.

– Unde mergem? întrebă.

Cunoștea răspunsul. Pînă la capăt.

– Statul de granit, răspunse Jeffers. Din fericire, mica noastră aventură a avut loc în Vermont. Și pînă cînd cineva își va da seama ce s-a întîmplat, lucru care, apropo, nu se va întîmpla, noi vom fi departe. Ce lovitură, spuse. Părea nebun de fericire. Ce lovitură. Pe toți dracii! Știi ce vor crede copoii? Nimic. Vor găsi în jeep cîteva cutii de bere și vor crede că asta a fost cauza. Dacă nu te gîndești prea bine, pare un accident. Iar noi vom fi departe de aici. Și, oricum, cine ar suspecta o pereche de turiști drăguți? O să fim departe, o să fim departe, o să fim departe... cîntă el.

– De ce în Vermont? întrebă Anne, șovăielnic. Nu poți să omori pe cineva în New Hampshire?

– Drept să-ți spun, rîse el, Diavolul a cam avut niște neplăceri la Marshfield, acum cîteva secole. De atunci lucrează numai în statele învecinate. Printr-o înțelegere, desigur. Așa că mă conformez și eu.

Zîmbi.

– Dar asta nu înseamnă că nu putem face o scurtă vizită acolo.

Conduse mai departe.

Soarele dimineții era strălucitor și Anne își duse mîna streașină la ochi. Pentru o clipă îi aminti de Florida și privi în jur, în căutarea unui palmier legănat de briză. Își aruncă privirea de-a lungul străzii principale din Jaffrey, New Hampshire, și se

întrebă dacă totul nu fusese doar un vis. Încercă să-şi aducă aminte amănunte; mai întîi frica, atunci cînd aproape că fuseseră azvîrliţi de pe drum; apoi întunericul de la curbă; Jeffers cu puşca în noaptea profundă; zgomotul împuşcăturilor, urmat de bubuitul înfundat, îmbolnăvitor, al exploziei maşinii. Examină fiecare faţetă a amintirilor ei, ca un bijutier evaluînd o piatră preţioasă. Cu siguranţă, gîndi, există o verigă lipsă, care-i va arăta că nu se întîmplase nimic, ceva care să-i spună că fusese un vis, o iluzie, un ciob de sticlă spartă, reflectînd lumina.

Clătină din cap şi-şi sili memoria să ordoneze lucrurile.

Bineînţeles că n-a fost vis, îşi spuse. Se gîndi la ultima noapte, în care se răsucise în cearşafurile îmbibate de transpiraţie. Visurile sînt mult mai rele.

Se întoarse şi privi prin vitrina magazinului de delicatese. Îl văzu pe Jeffers la casă, plătind cafeaua şi cornurile pe care le cumpărase. Îl urmări cum pune restul în buzunar şi iese, zglobiu, din magazin. Ca întotdeauna, era uluită. Jeffers fluiera, fără ca un lucru atît de puţin important cum ar fi frica sau sentimentul vinovăţiei să-i împovăreze conştiinţa.

– Ţie ţi-am luat cornuri cu jeleu, spuse, cînd intră în maşină. Şi cafea, şi suc.

Făcu un gest spre oraş.

– Drăguţ, nu-i aşa? Plin de clădiri vechi şi de anticariate. Revista *Yankee* publică mereu fotografii din Jaffrey. Femei albe fericite, în faţa unor mese încărcate cu prăjituri de casă abia scoase din cuptor. Pînză albă. E un oraş al pînzei albe. Pînză albă şi lînă groasă iarna. Nu e locul în care cineva să observe o pereche de vizitatori, într-o maşină cu număr de înmatriculare din alt stat.

Coborî geamul.

– O să fie zăpuşeală, spuse. Vara tîrzie, aici, e total neprevizibilă. Pînă într-o bună zi cînd coboară peste oraş puţin aer canadian şi ninge. Pe urmă curenţii care traversează zona aduc aer umed din sud, şi ziua următoare te trezeşti cu treizeci şi cinci de grade. Scoase ochelarii de soare din buzunar şi-i şterse de poala cămăşii. Anne simţi cum căldura intră în maşină, o pătrunde, o senzaţie aproape senzuală. Sorbi din cafea, în timp

ce Jeffers deschise un ziar. Trecu repede cu privirea peste paginile lui.

– Nu, nu, nu, vezi, ţi-am spus eu, aha! Aici e ceva.

Tăcu cît citi pentru el, după care citi cu voce tare.

– Doi morţi într-un accident de maşină în Vermont. Doi adolescenţi din Lebanon au murit luni noapte, cînd maşina lor n-a reuşit să ia o curbă pe un drum lateral, la şase kilometri de Woodstock, Vermont. Poliţia bănuieşte că tinerii, Daniel Wilson, şaptesprezece ani, şi Randy Mitchell, optsprezece, băuseră înainte de accidentul care a avut loc la ora nouă şi patruzeci şi cinci, la intersecţia dintre şoseaua optzeci şi doi şi Calea Prăpastiei...

Ridică privirea spre Anne Hampton.

– Pot să continuu. Mai sînt cîteva paragrafe.

Anne nu răspunse. Îşi bău în continuare cafeaua, savurînd gustul ei amar.

– Nu? Cred că nu.

Lăsă ziarul să-i cadă în poală.

– Citeşte singură.

Cînd auzi tonul tăios al vocii lui, se îndreptă brusc pe banchetă.

– Acum am ceva de făcut. Tu mă aştepţi în maşină.

Anne aprobă iute din cap.

– Bine. E aproape zece. O să dureze cam o oră.

Jeffers îşi luă servieta şi plecă. Îl privi cum traversează strada şi intră în Banca Naţională New Hampshire. Pentru o clipă o cuprinse frica, privi speriată în jur, gîndind: o să jefuiască banca! Apoi îşi dădu seama că era o prostie. Se lăsă la loc pe banchetă şi aşteptă. Nici nu-i trecu prin gînd că ar putea fugi, nici chiar atunci cînd o maşină a poliţiei trecu pe lîngă ea. I se părea prea simplu, imposibil de simplu să-i facă semn unui poliţist şi să pună capăt situaţiei în care se afla. Nu avea încredere într-un deznodămînt simplu şi la mintea oricui. Ştia că încă nu avea nici o putere, că Douglas Jeffers era cel care trăgea toate sforile pentru ei amîndoi. Aşa că nu făcu altceva decît să se gîndească la momentul prin care trecea, lăsînd căldura din ce în ce mai mare să-i înăbuşe imaginaţia. Se întrebă ce va urma şi închise ochii în

fața lumii din afară, privind doar în interiorul ei, gîndind: *Încearcă să găsești putere. Își cercetă inima, ca să vadă dacă avea* vreo urmă de curaj. Știa că va avea nevoie, ca să supraviețuiască.

În interiorul băncii era răcoare și întuneric și Douglas Jeffers își scoase, încet, ochelarii. Era o clădire de modă veche, cu plafoane înalte și podele lustruite, care făceau ca pantofii să țăcăne pe ele. Jeffers se îndreptă spre un grup de birouri la care lucrau niște funcționari ai băncii. O secretară își ridică privirea spre el, zîmbind.

– Domnișoara Mansour, vă rog. Douglas Allen. Am întîlnire cu ea.

Tînăra aprobă din cap și ridică receptorul. Jeffers văzu cum o femeie între două vîrste, cu un chip deschis, așezată la un birou mai retras, ridică și ea receptorul și ascultă. Peste o clipă dădea mîna cu ea și se așeza pe un scaun de lîngă biroul ei. Femeia scoase un dosar pe care era scris numele respectiv.

– Sincer, domnule Allen, nu ne place cînd un client vechi ne părăsește. De cîți ani...

– De zece.

– *Vă putem fi de folos în vreun fel?* Poate să deschidem un cont nou la... șovăi.

– Atlanta, spuse el. Firma mea se mută.

– Voiam să spun că aș putea, cu plăcere, să telefonez cuiva...

Jeffers scutură din cap.

– Sînteți foarte amabilă, spuse. Dar serviciul de transfer al firmei se ocupă și de genul ăsta de lucruri. O să iau, oricum, cartea dumneavoastră de vizită și, dacă e vreo problemă, o să rog pe cineva să vă sune.

– Perfect. Verifică formularele. În scrisoare spuneți că vreți să vă închidem contul și banii să vi-i dăm în cecuri de călătorie. Sînt gata pregătite. Așa că nu vă mai rămîne decît să le semnați și să semnați această declarație de închidere a contului, după care să goliți seiful, să-mi dați înapoi cheia și gata.

Îi întinse un teanc de cecuri de călătorie și Jeffers începu să le semneze. *Se uită la nume și-l repetă în gînd. Zece ani, își* spuse, aici, în New Hampshire, am fost Douglas Allen. Nu mai

vreau nici un fel de obstacole. Nu mai vreau să mă prefac. Ne vom lărgi orizonturile.

– Vă rog să numărați, spuse domnișoara Mansour. Sînt peste douăzeci de mii de dolari.

Bani economisiți în zece ani, gîndi. Strînși zi de zi.

O urmă în încăperea în care se aflau seifurile și ea îi dădu cheia lui.

– Aduceți amîndouă cheile înapoi, după ce ați terminat, spuse. Mă găsiți la biroul meu.

Îi mulțumi din cap și intră într-una dintre boxe. O secretară îi aduse cutia încuiată și pe urmă închise ușa în urma ei. Jeffers șovăi, savurînd în sinea lui ușurința cu care se desfășura planul.

Deschise cutia.

– La revedere, Douglas Jeffers, spuse.

Deasupra se afla un exemplar din revista *New Times*, care nu mai apărea și care stătuse la baza ideii. Răsfoi paginile uzate, deschizînd-o la articolul respectiv. I se părea o ironie faptul că totul pornise de la activismul anilor șaizeci și șaptezeci. Ideea i se păruse teribil de simplă: Cît de ușor te puteai lăsa la fund? Cît de greu era să-ți stabilești o nouă identitate? Răspunsul suna: nu cine știe ce. Mai ales într-un stat ca New Hampshire, unde accentul era pus cu îndîrjire pe libertățile individuale și pe confidențialitate. Urmase cu sfințenie drumul descris de articol, de la obținerea unui număr de securitate socială la închirierea unei căsuțe poștale, la atribuirea unei adrese. Urmase contul în bancă și vreo două cărți de credit, folosite exact atît cît să rămînă valabile. În același timp își stabilise un credit, obținuse permis de conducere pe noul nume, cu numărul de la securitatea socială. Dar triumful cel mai mare îl cunoscuse după ce-și falsificase certificatul de naștere pe noul său nume. Minunile pe care le pot înfăptui copiatoarele modeme, gîndi. Cînd prezentase la oficiul poștal local copia zdrențuită, împreună cu celelalte documente, nimeni nu protestase. Șase săptămîni mai tîrziu, bunul lui cel mai de preț venise cu poșta. Îl luase din cutie. Un pașaport nou-nouț de cetățean american, pe numele Douglas Allen. Nu fusese nevoie să falsifice nimic.

Îl puse în servietă, laolaltă cu carnetul de conducere, cărţile de credit şi legitimaţia de la securitatea socială.

Sînt liber, gîndi.

Rîse în sinea lui. Mă rog, nu de tot. Nu mă pot duce în Albania sau în Vietnamul de Nord.

Înghesui în pantaloni rezerva de bani gheaţă pentru cazuri de urgenţă, cîteva mii de dolari în bancnote de douăzeci şi de o sută. Controlă biletul care se afla pe fundul cutiei. Era un bilet de avion, clasa întîi, cu data necompletată, de la New York la Tokio. Ştia că, de la Tokio, putea ajunge cu uşurinţă oriunde dorea, pierzîndu-se în Orientul Îndepărtat. Sydney, gîndi. Perth. Melbourne. Numele păreau exotice, dar ciudat de familiare în acelaşi timp. Va fi ca şi cum m-aş întoarce acasă. Ultimul obiect din cutie era un revolver Magnum trei sute cincizeci şi şapte, curat, din oţel albăstrui, care ajunse şi el în servietă. Îl cumpărase, cu cîţiva ani în urmă, în Florida, exact cu cîteva săptămîni înainte ca legislaţia statului respectiv să aprobe o nouă lege referitoare la arme, ceva mai restrictivă. După care, la momentul potrivit, îl declarase furat. Privi o clipă seiful gol şi se gîndi cît de liniştitor fusese gîndul că avea totul acolo, pentru orice eventualitate. Ieşirea mea în caz de urgenţă.

Se aşeză la loc pe scaun. Australia, îşi spuse. Ce loc minunat în care să iei totul de la capăt. Canguri, sport.

Fredonă „Waltzing Mathilda" în drum spre biroul domnişoarei Mansour.

– Aţi rezolvat toate problemele? îl întrebă amabilă.

– Totul e în ordine, răspunse.

Semnă cîteva hîrtii. Se uită, mulţumit, la semnătura lui. Bună, îşi spuse. Îmi pare bine de cunoştinţă. Cu ce ziceai că te ocupi? Cu orice vrei. Cu orice, în general.

Cînd ieşi din bancă, lumina soarelui îl izbi în faţă şi-i trebui un moment pînă cînd ochii i se adaptară. O văzu pe Anne Hampton aşezată în maşină, aşteptîndu-l. Nu mai e mult, Boswell.

Fredonînd încetişor, traversă strada. Salută din cap o doamnă în vîrstă care trecu pe lîngă el şi spuse bună ziua unei perechi de băieţi, probabil nu mai mari de şase sau şapte ani, care profitau

de ultimele zile dinaintea începerii şcolii mîncînd cîte o înghețată de ciocolată.

Cînd se întoarse la maşină, Anne Hampton ridică privirea.

– Hai la plajă, îi spuse el.

Anne moţăi cea mai mare parte a zilei, în timp ce Douglas Jeffers traversa Massachusetts, spre Cape Cod. Părea preocupat, dar nu îngrijorat. Dădu drumul la radio şi prinse un post care transmitea muzică rock and roll din anii şaizeci, despre care îi spusese că era singura muzică ce merita ascultată la radio. Accentuă, nepăsător, că singurul muzician căruia îi acorda atenţie era tipul acela din New Jersey, şi asta fiindcă se purta ca un refugiat de acum două decenii. Îi povesti despre unica ocazie în care trebuise să facă fotografii la un concert de rock.

– A fost singura dată cînd mi-a fost cu-adevărat frică pentru viaţa mea. Ne-au aşezat chiar în faţa scenei şi cînd cei patru tipi în pantaloni strîmţi, machiaj cu sclipici şi eşarfe din pene, au apărut fuduli pe scenă, Doamne sfinte, toată lumea din spatele baricadelor a început să ne împingă în faţă. Credeam că o să fiu strivit de o falangă de adolescenţi cu ochii în lacrimi. Toţi operatorii luptau pentru puţin aer şi spaţiu şi mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe tipul ăla cu părul blond, lung pînă la fund şi ochi ca mărgelele dînd din mîini, scoţînd chiote, încurajînd mulţimea. Moarte prin rock and roll... rîse Douglas Jeffers. Iar eu eram acolo, împins spre scenă, n-aveam loc să mă mişc, în jurul meu era plin de puştime urlînd şi nu mă puteam gîndi decît la avertismentul părinţilor noştri: să ne ferim de un complot comunist. Cel puţin aşa părea să fie, în momentul acela.

Conducea încet, lăsînd celelalte maşini să-l depăşească. Anne gîndi că nu părea să se grăbească, deşi era clar că respecta un anumit orar.

După-amiaza pălea cînd ajunseră la ieşirea pe şoseaua 6, care unduieşte spre Cape Cod. Anne nu fusese niciodată la Cape şi se uita atentă la magazinele vechi cu antichităţi, suveniruri şi tarabele cu tricouri, care se amestecau cu restaurantele fast-food şi cu staţiile de benzină de pe marginea drumului.

– Nu pricep, spuse ea. Credeam că la Cape Code e frumos.

– E, răspunse Jeffers. Cel puţin acolo unde ne ducem noi, e frumos. Dar nimeni n-a pretins că drumul într-acolo e frumos. Şi nici nu e. De fapt, stabileşte un fel de record mondial de urîţenie.

Traversară podul Bourne o dată cu ultimele raze de lumină ale zilei. Mult sub ei, Anne Hampton putea distinge ambarcaţiuni ce se deplasau în jos, pe canal. Jeffers glumi în legătură cu convingerea că pe şoselele din Massachusetts supravieţuiesc doar cei bine adaptaţi. Mîncară iute la un restaurant din Falmouth, apoi o luară spre Woods Hole, cheiul pentru feriboturi. Anne putea distinge vopseaua albă, strălucitoare a unui vas al Gărzii de Coastă lucind în întuneric. Feribotul era scăldat în lumina felinarelor şi a farurilor. Un şir de maşini aştepta pe stradă şi un adolescent cu o caschetă de baseball şi cu un *walkie-talkie* dirija ambarcarea. Jeffers coborî geamul.

– Am rezervat bilete pentru feribotul de opt şi jumătate, spuse.

– Foarte bine, zise adolescentul. Anne Hampton se gîndi că, probabil, arăta exact ca tinerii pe care-i văzuseră cu o seară înainte. Trageţi în spatele camionetei.

Jeffers se execută. Un alt adolescent veni cu biletele.

– Ştii ce mi-a plăcut întotdeauna la feribotul ăsta? întrebă Jeffers. Nu-i aşteptă răspunsul. E cît se poate de funcţional. Nu are nici parte din faţă, nici parte din spate. Cu alte cuvinte, faţa e la fel ca spatele. Te urci pe el cu maşina la Woods Hole şi cobori la Vineyard Haven. La fiecare capăt are aceeaşi deschidere mare şi veche. Feribotul nu face decît să penduleze între cele două cheiuri.

Anne privi în jur şi văzu oamenii intrînd şi ieşind în număr mare din biroul înghesuit al companiei de transport, de lîngă chei. Văzu un şir de biciclişti trecînd în faţa maşinilor ce stăteau la rînd. Putea vedea cum salariaţii de pe feribot le făceau semne vehiculelor unde să se strecoare, zărea lumini neclare albe şi negre pe cerul serii. De unde se afla, nu putea vedea întinderea de apă, dar simţea marea în aerul ce intra pe fereastra lui Jeffers.

– Unde...

– Insula Marta's Vineyard, spuse. O casă de vară. Bogaţi de cînd lumea, nou-îmbogăţiţi, îmbrăcaţi cu toţii în blugi şi cămăşi sport. Acolo unde au filmat *Fălci*... Începu să fredoneze melodia prevestitoare de rău din film. Şi tot felul de membri ai familiei Kennedy. Îţi aduci aminte cînd Teddy a intrat în mlaştina de la Chappaquiddick spre Edgartown? Sau cel puţin aşa a pretins. Jackie Onassis are aici o proprietate, la fel şi Walter Cronkite, cam jumătate din personalul dela *New York Times* şi mai mulţi poeţi şi jurnalişti pe metru pătrat decît poţi să numeri. John Belushi a devenit proprietarul unei case la Chilmark cu vreo cinci minute înainte de a fi ucis la Los Angeles, şi acum e îngropat acolo. Un loc fantastic, care se cheamă Dealul lui Abel. Copiii se duc tot timpul la cimitir. E o insulă cît se poate de paşnică, spuse Jeffers. Plină de lume sofisticată de pe Coasta de Est. E liniştе, e frumos şi te poţi destinde în voie. Pentru locuitorii insulei, ideea de catastrofă e reprezentată de lipsa de peşte-sabie prăjit sau de prea multe motorete pe drumuri. E un loc prietenos, unde oamenii îmbrăcaţi în blugii decoloraţi de zi cu zi apreciază lucrurile frumoase pe care o grămadă de bani ţi le pot oferi. O mulţime de oameni bine, trăind în armonie intelectuală. De la 1 iunie, pînă la Ziua Muncii.

Şovăi.

– Locul perfect pentru ceva nespus de tulburător.

Jeffers conducea la întîmplare în jurul insulei, pe străzile înguste, neluminate. Farurile tăiau forme ciudate în ceaţa subţire şi în ramurile joase ale copacilor. După o curbă dădură de o bufniţă mare ce se hrănea dintr-un şobolan sau iepure ce nu reuşise să traverseze cu bine drumul. Aripile uriaşe, albe, se întinseră brusc şi pasărea scoase un ţipăt supărat de întreruperea neaşteptată. Se ridică, aidoma unei fantome, chiar în faţa capotei maşinii şi, o clipă, Anne crezu că se vor ciocni, şi icni, cuprinsă de o frică mai puternică decît oboseala.

Nu ştia cît e ceasul, dar ştia că trecuse de miezul nopţii şi că se apropiau zorile. Jeffers nu părea obosit, adrenalina îi circula prin vine, vocea îi era vie, voioasă.

Parcurse de cîteva ori insula încolo şi încoace, astfel că Anne Hampton se zăpăcise de tot, deşi tot timpul îi explica pe larg unde se aflau. Îi arăta diferite locuri şi îşi amintea lucruri legate de ele, aşa cum faci atunci cînd, după ani, revii într-un loc preferat. Anne încercă să scrie cîteva însemnări, dar îşi dădu seama că atenţia lui sărea de la o amintire la alta. Nici una nu avea vreo legătură cu moartea. Îi spuse, în schimb, unde se găseau afine sau care erau cărările secrete spre locurile cele mai frumoase de pe plajă. O duse la stîncile Gay Head şi o lăsă să stea pe marginea lor, privind în largul oceanului. Putea să vadă spuma albă, acolo unde valurile se loveau de plajă şi, chiar şi pe întuneric, putea distinge mişcarea regulată a valurilor mari pe întinsul negru al apelor. Briza îi atingea faţa şi o făcea să se simtă bine. Numai că înălţimea îi dădea o senzaţie de ameţeală şi, o clipă, se închipui rostogolindu-se în uitare de pe stîncile mari, roşii şi cenuşii. Îi simţi mîna pe braţ şi văzu că-i arăta ceva în noaptea adîncă a oceanului.

– Acolo, spuse, e o insulă care se cheamă Ţara Nimănui, locul unde Marina testează arme. Cînd e senin, se poate vedea şi, dacă vîntul suflă din direcţia bună, poţi auzi şi bubuitul explozivelor. Întotdeauna, încă de cînd eram copil, mi-am dorit să mă duc acolo. Nu din cauza experimentelor pe care le făcea Marina, interesante de altfel, ci să văd cum arată după ce a fost bombardată atîţia ani în şir. Ca o viziune a viitorului, bănuiesc...

Dar n-am ajuns niciodată. Odată, cînd eram puşti şi ne-am dus la pescuit, am ajuns destul de aproape. Eram pe calea cea bună cînd ne-am trezit, deodată, cu un elicopter al Gărzii de Coastă rotindu-se deasupra capetelor noastre, spunîndu-ne s-o ştergem naibii de acolo.

Rîse.

– I-am ascultat.

– Veneai des aici? îl întrebă Anne.

– Cîteva veri, cînd eram mic. În adolescenţă n-am mai venit.

Se uită în jur.

– S-a schimbat. E la fel şi totuşi diferit. Cîteva lucruri noi. O mulţime de lucruri vechi. Există un fel de continuitate. Dar şi dezvoltare.

Rîse din nou.

– Totul se schimbă. Totul rămîne la fel. Ca şi viaţa.

Se gîndi la paşaportul, la biletul de avion, la banii din servietă. Ca şi mine.

Se întoarseră la maşină şi el se îndreptă încet spre centrul insulei. Anne nu îndrăzni să-l întrebe ce planuri avea sau unde voia să petreacă noaptea.

Jeffers se mira de ce, în locul încîntării severe dintotdeauna, simţea un fel de plăcere calmă, semănînd a oboseală. Era euforic, ca şi cum ar fi băut prea mult dintr-un vin excelent, nu era beat, ci ameţit. După ce respectase cu atîta stricteţe conceptele şi ideile, după ce plănuise totul, pînă la biletele de bac dus şi întors, acum nu se mai grăbea deloc. Gîndi că dorea să savureze acest ultim act, să-l facă să dureze cît mai mult. Simţi cum sîngele îi goneşte mai repede prin vine, cald, ameţitor. Îşi ascultă propria inimă şi gîndi cît de greu era să-ţi iei rămas-bun de la vechea identitate. Dar – zîmbi el în sinea lui – gîndeşte-te la crearea celei noi.

Trecură prin orăşelul West Tisbury şi Jeffers îşi mobiliză întreaga atenţie. Nu mai e mult, gîndi. Îşi impuse să fie lucid, să se concentreze asupra problemelor imediate.

Anne Hampton se uită la Jeffers şi văzu că, brusc, era cît se poate de atent. Se aplecase uşor în faţă şi ştia că asta însemna că se pregătea ceva. Încremeni şi se deplasă spre marginea banchetei. Vorbise atîta despre sfîrşit şi uite că, îşi spuse ea, acum sfîrşitul era aproape. Simţi cum îi trece somnul şi-şi concentră toate sentimentele, ca o armată de rezervă, păstrată special pentru acel moment critic din fiecare bătălie cînd înfrîngerea sau victoria sînt în joc.

Jeffers o luă pe un drum lăturalnic, nisipos şi curînd se treziră hurducaţi pe un altul, îngust şi nepavat. Arbuştii şi copacii noduroşi ai insulei păreau că-i închid într-un tunel şi Anne avu senzaţia că păşiseră din civilizaţie într-un loc sălbatic, preistoric. Maşina, condusă încet de Jeffers, era aruncată încolo şi-ncoace. Din cînd în cînd, roţile se împotmoleau pentru scurt timp în nisip şi interiorul maşinii se umplea de zgomotul scrîşnit al tufişurilor ce se frecau de aripile ei. După ce parcurseră o distanţă de, după

părerea ei, aproape doi kilometri, pătrunzînd mai adînc în pădurea de fagi, ajunseră la răscrucea a patru drumuri înguste. Cîteva săgeți mici, colorate diferit, indicau diferitele trasee. Drumurile nepavate păreau și mai mici, și mai înguste, și mai întunecate.

– Săgețile arată drumul spre diferitele case. E grozav. Trebuie să știi culoarea dacă vrei să ajungi la o anume casă. Dacă nu, ajungi de partea cealaltă a heleșteului.

O luă pe bifurcația din stînga.

Hurducatul mașinii o făcu să-i fie rău de la stomac. Încercă să vadă prin ramurile ce se întrețeseau și zări o clipă luna, sus pe cer.

Mai merseră vreo zece minute. Cel puțin un kilometru și jumătate, gîndi. Poate și mai mult.

Apoi, ca și cum un cuțit ar fi despicat pădurea, pătrunseră într-un luminiș. Cînd ieșiră dintre copaci, Jeffers stinse farurile, conducînd încet, la lumina lunii.

În dreapta ei, Anne putu vedea o mare întindere de apă.

– Ăsta e heleșteul, spuse Jeffers. Heleșteu nu e cuvîntul potrivit. De fapt, e mare cît un lac și tot atît de adînc. Opri mașina și coborî fereastra. Ascultă, spuse.

Se auzeau valurile lovind țărmul, în depărtare.

– Heleșteul separă casele de plajă, spuse Jeffers. Ca să-l traversăm, foloseam o barcă mică cu motor sau una cu vîsle. O mulțime de oameni foloseau ambarcațiuni mici cu pînze. Canoe, caiacuri, chiar și *windsurfing*. Uită-te atent. Vezi pînă acolo?

Arătă cu degetul dincolo de heleșteu.

– Tot pămîntul ăla e lăsat în paragină. Singura persoană care trăiește acolo e un oier bătrîn, pe nume Johnson. E nebun. De-a binelea. Fură motoarele de la bărcile vilegiaturiștilor, fiindcă nu-i plac. Trage cu pușca în cei care trec cu mașina printre dunele de nisip. O dată a făcut o mină artizanală și o capcană pentru puștii și turiștii care încercau să-i folosească drumul ca să ajungă la plajă. Afurisitul ăla bătrîn m-a gonit o dată de pe proprietatea lui cu arma în mînă. Asta se petrecea acum douăzeci de ani, dar nu s-a schimbat nici un pic. A fost trimis la vatră din armată din cauza unei boli de nervi, care nu s-a ameliorat defel. Are și acte

că e nebun, dar cum e de mult pe insulă, e lăsat în pace. Bineînțeles că vilegiaturiștii gîndesc că e scrîntit.

Jeffers făcu o pauză. Cînd vorbi din nou, vocea lui era încărcată de furie.

– La început o să pună pe seama lui ce vom face noi.

Arătă apoi în josul drumului.

– Terenul ăsta se termină într-un punct care pătrunde în heleșteu. Finger Point. Cam la un kilometru de aici e o casă. Dacă te uiți atent, poți să-i vezi linia acoperișului. E singura casă de aici. Oamenii sînt dispuși să plătească oricît, ca să fie cît mai izolați. Oricum, acolo mergem.

Ridică brusc geamul și intră în marșarier. Mașina se hurducă puternic cînd pătrunseră din nou în pădure. Răsuci mult volanul, trăgînd mașina pe un loc îngust de întors, pe care Anne nu-l văzuse. Apoi stinse motorul.

– În ordine, spuse. Am ajuns. Așteaptă.

Se duse în spatele mașinii și apucă sacoșa în care-și ținea armele. Deschise fermoarul și scoase din ea două salopete negre și alte cîteva lucruri. Îmbrăcă una dintre salopete și strecură un pistol în centură. Încărcă pușca. Își atîrnă apoi sacoșa pe umăr.

– În ordine, spuse. Ieși din mașină.

Anne se execută fără să crîcnească.

– Îmbracă asta.

Își puse pe ea salopeta neagră și gîndi: sînt una cu noaptea.

O măsură din ochi.

– Bine. Bine. Aproape perfect. Mai ai nevoie doar de asta.

Îi întinse o căciuliță tricotată. Anne o privi întrebător.

– Uite-așa! spuse, dintr-o dată furios. Se apropie de ea și, apucînd căciuliță, i-o înfundă pe cap. Apoi, dintr-o singură mișcare violentă, o trase în jos. Era o cagulă. Anne se temu c-o să se sufoce, căci o strîngea. Văzu că și el și-o trăsese pe a lui peste față.

– Un adevărat spectacol de groază, spuse. Se întoarse și porni în josul drumului și Anne o luă iute după el.

TREISPREZECE

O ședință neobișnuită a băieților rătăciți

18

Agentul Mercedes Barren aștepta, nerăbdătoare, în biroul lui Martin Jeffers, suferind din cauză că pierdea timpul. Nu avea stare; ori de cîte ori se așeza pe un scaun, simțea cum o cuprinde furia, amintindu-și că ucigașul n-o aștepta pe ea, cu picioarele ridicate pe birou. E undeva pe-afară, își spunea, și eu nu sunt în stare să dau de el. Face ceva. Imaginile din fotografiile pe care le furase din locuința lui îi năpădiră mintea. Se strîmbă și gîndi: N-o să scap niciodată de amintirea lor, veșnic vor fi cu mine.

Își frecă încet ochii cu mîinile și-și aminti de o prelegere din primele zile la Academia de Poliție, cînd venise un agent FBI cu brațele, și buzunarele, și capul plin de statistici legate de crimă. Folosise imaginea unui ceas și, cu o voce monotonă, le demonstrase la ce intervale aveau loc în Statele Unite jafurile armate, furturile, crimele. Ora zece seara, gîndi ea, un joc de doi bani se transformă, într-un cartier mizerabil, într-o bătaie cu cuțite; unsprezece noaptea, cearta unei perechi de la suburbia unui oraș se lasă cu focuri de armă; miezul nopții, Douglas Jeffers convinge, luînd-o cu zăhărelul, o altă femeie să urce în mașina lui. Îi venea să apuce un lucru și să-l zgîlțîie cu violență. Voia să vadă cum ceva cade și se sparge. Voia să audă trosnete. Dar o înconjura o liniște constantă, enervantă și trebui să se consoleze cu măsuratul camerei în lung și-n lat, cu răsfoitul hîrtiilor, cu gîndul la momente din trecut și la momente care vor urma, străduindu-se să se pregătească, mintal, pentru confruntare.

Care va avea loc, își spuse.

Și eu voi fi gata.

Se gîndi la ea ca la un războinic pregătindu-se de bătălie.

Mercedes Barren își aminti cum Ahile își unsese trupul cu ulei înainte de lupta cu Hector. Știa că va cîștiga, pentru că așa hotărîseră zeii, dar mai știa că și pieirea lui se apropia cu pași repezi, semnalată de victoria din acea zi. Goni acest gînd: cîștigase, dar pierduse. Nu asta urmărești tu. În Evul Mediu, cavalerii se rugau înaintea unei lupte, cerînd divinității să-i călăuzească, tu însă știi ce ai de făcut. Nu e nevoie ca nimeni, nici măcar cerul, să ți-o spună. Roland, desigur, era un încăpățînat; nu a vrut să sune din corn, și asta l-a costat viața prietenului său și propria viață, dar a cîștigat nemurirea. Nu merita, zîmbi în sinea ei. Tu ești altfel? se întrebă apoi. Refuză să-și răspundă. Se gîndi la ritualurile samurailor și la dansurile fantomatice ale indienilor din cîmpie. Spiritele puneau stăpînire pe ei și credeau că gloanțele soldaților călare vor trece prin ei fără să-i rănească. Din păcate, aveau dreptate. Gloanțele treceau prin ei. Singura problemă era că le luau și viața, lucru despre care nu fuseseră preveniți. Sitting Bull era bătrîn și înțelept și știa acest lucru, dar a luptat și el.

Se întrebă dacă John Barren făcuse ceva special înaintea unei bătălii. Se îmbrăcase cu grijă deosebită, ca un atlet superstițios care poartă aceiași ciorapi la fiecare întrecere, ca să nu-l supere pe zeul care aduce victoria și ferește de accidente? Își închipui c-o făcuse; era un romantic, plin de idei prostești despre cavalerism și mituri care, probabil, pătrunseseră și pînă-n oroarea mlaștinilor din Vietnam. Zîmbi aducîndu-și aminte că, atunci cînd i-au trimis lucrurile acasă, la săptămîni după ce trimiseseră ce mai rămăsese din el, ceea ce-i înroșise ochii și făcuse s-o podidească lacrimile fusese un exemplar rufos din *Fostul și viitorul rege.*

Se întrebă ce uitase să facă în ziua în care murise. Să fi neglijat să ia cu el vreo amuletă anume? Să fi încălcat într-un mod neînsemnat, dar fatal, ordinea în care se îmbrăca? Ce anume făcuse ca să dea peste cap echilibrul fragil al vieții?

Se mai întrebă și dacă știa, pășind în soare, cu ochii larg deschiși, cu toate simțurile la pîndă, dar conștient în sinea lui că,

în ziua aceea care părea şi mirosea şi răsuna de aceleaşi zgomote ca oricare altă zi, ceva nu era în ordine.

S-ar fi scuturat de acest gînd şi ar fi mărşăluit mai departe, gîndi.

Ar fi mărşăluit mai departe.

Fă ce trebuie să faci. Fă ce e corect, mi-ar fi spus.

Întinse mîinile în faţă.

Nu tremurau.

Le întoarse, privindu-şi palmele. Uscate.

E timpul să mă pregătesc, gîndi.

Strînse apoi mîinile pumn. Alege cîmpul de bătaie, spuse, îndreptîndu-şi întreaga energie mintală spre etericul Douglas Jeffers. Fă ceva. Ia legătura cu fratele lui.

Şi-l imaginä pe Martin Jeffers. Se uită la ceasul de pe perete. Se îndreaptă spre afurisitul ăla de grup al lui, gîndi. Iar eu sunt blocată aici, aşteptînd ca el să-şi amintească ceva, sau ca frate-su să-l cheme, sau să vină poşta cu o ilustrată pe care să scrie: Bună! Mă distrez grozav! Aş vrea să fii şi tu aici!

O cuprinse furia şi străbătu pentru a o suta oară biroul, dîndu-şi seama cît de fragilă era legătura dintre ea şi fratele lui, cît de mult depindea de el şi, deci, cît de incapabilă era să facă altceva în afară de lucrul cel mai greu, cel mai imposibil, şi anume să aştepte.

Martin Jeffers se uită fix la oamenii aceia adunaţi laolaltă şi văzu că nu avusese niciodată dreptate cînd îi fusese milă de slăbiciunea datorată perversiunilor lor, căci, de fapt, încuviinţarea şi neputinţa lui de a vedea realitatea erau infinit mai condamnabile.

Oedip, măcar, privise oroarea şi-şi scosese ochii. Orbirea lui era dreaptă. Martin Jeffers se sili să zîmbească la gîndul că mitul lui Oedip era sacru pentru profesia lui. Dar nu vrem să admitem ce s-a petrecut după aceea. Nu ne amintim că, după dorinţă şi acţiune, fostul rege fusese silit de propria-i vinovăţie să pribegească, orb, prin viaţă, în zdrenţe, călăuzit, pas cu pas, de profunzimea disperării.

Se întrebă dacă aceleaşi emoţii se puteau citi, la fel de limpede, pe chipul său. Încerca să se forţeze să privească cu

aceeași semidetașare profesională mijlocul camerei, dar știa că nu reușește. Privi, prudent, oamenii din jur.

Băieții rătăciți erau neliniștiți. Se foiau pe scaune, scoteau zgomote mici, care arătau că nu se simt în largul lor. Știa că-i observaseră oboseala din timpul ședinței de ieri, mai știa că petrecuse încă o noapte fără somn și că epuizarea era la fel de evidentă. Ziua de luni, după ce se întorsese tîrziu din New Hampshire, o traversase ca un somnambul, abia ascultînd la amestecul de plîngeri și mici drame care reprezentau rutina unei zile de lucru. Crezuse că va fi o zi obișnuită, care, într-un fel, va împinge pe mai tîrziu toate sentimentele neplăcute, dar descoperise că acestea erau prea puternice. În mintea lui nu existau decît imagini ale fratelui său.

Brusc, îl cuprinse furia.

Își văzu fratele așa cum era de obicei, nepăsător, rînjind. Fără să-i pese de nimic.

Apoi imaginea se întunecă și și-l închipui cu ochi ficși, reprezentînd o primejdie de moarte: vînătorul, obsedat de ce are de făcut și de amărăciune.

Un ucigaș.

De ce ai făcut toate astea? îl întrebă pe bărbatul din gînd. De ce ai ajuns ce ești? Cum de poți s-o faci mereu, fără să se vadă pe tine?

Dar fratele din mintea lui păli, refuzînd să răspundă și Martin Jeffers își dădu seama cît de prosteşti erau întrebările lui. Chiar dacă e ridicol să întrebi, gîndi, tot trebuie s-o fac.

Își simți mîinile crispîndu-se pe brațele fotoliului și furia crescu și mai mult, izbucnind, astfel că-i venea să strige la fratele din gînd: De ce ai făcut una ca asta? De ce? De ce?

Furia crescu în intensitate:

– De ce mi-ai făcut una ca asta?

Trase adînc aer în piept și se uită din nou la grupul care aștepta. Știa că trebuie să spună ceva, să-i pornească, după care va putea să se piardă în ritmul constant al discuției lor. Dar în loc să le arunce un subiect sau o idee care să-i frămînte și pe care s-o rumege, se gîndi la New Hampshire și se strădui să-și aducă aminte cînd o văzuse pentru ultima oară pe mama lui adevărată. O avea întipărită în amintire, un chip palid, încadrat de geamul

unei mașini, întorcîndu-se o singură dată, înainte de a pleca pentru totdeauna din viața lui. Revedea totul la fel de limpede ca în noaptea în care se petrecuse. Nu descrisese niciodată acea imagine nimănui, cu atît mai puțin psihanalistului. Știa că prin asta viola o lege fundamentală a încrederii pe care el însuși o cerea, cu atîta ipocrizie, de la pacienții lui. Nu sunt liber, își spuse. Nu mă aștept să fiu. Nu voi fi niciodată. Se gîndi din nou la mama lui adevărată. Cu ce greșiserăm? Cunoștea răspunsul; cu nimic. Anticii vedeau lucrurile exact pe dos, gîndi. Psihiatria dovedise că pentru păcatele părinților erau pedepsiți copiii. Am fost părăsiți, apoi am fost tratați cu cruzime, fără dragoste. Cei doi stîlpi gemeni ai disperării. E de mirare că Doug, ajuns la o vîrstă adultă, a încercat să se răzbune pe o lume care-l ura atît de mult?

Dar de ce el și nu eu?

Unde e acum?

– Ei bine, doctore, ce te roade? Arăți de parcă ți s-au înecat toate corăbiile.

– Așa e. Ne spui și nouă despre ce-i e vorba?

Cei prezenți rîseră nervos.

Martin Jeffers ridică privirea și văzu că Bryan și Senderling întrebaseră. Dar pe toate chipurile se citea aceeași întrebare plină de nerăbdare.

Prima reacție fu aceea de a ignora *întrebările* și de a încerca să lanseze discuția în altă direcție. Asta ar fi fost tehnica cea corectă. În fond, grupul trebuia să se concentreze asupra lui însuși, nu asupra celui care-l conducea. În același timp însă, furia din el nu slăbea, spunîndu-i să lase deoparte toate prețioasele principiile ale profesiunii lui și, o clipă, să se bazeze pe șiretenia celor din cameră.

– Arăt chiar atît de rău? îi întrebă.

Urmă o clipă de tăcere. Întrebarea directă îi surprinse. După care, Miller mormăi din fundul camerei:

– Da, arăți rău. Ca și cum nu ți-ai putea scoate ceva din cap...

Rîse cu cruzime.

– ... chestie care, desigur, schimbă situația.

Tăcerea se lăsă din nou, pînă cînd Wasserman izbucni, bîlbîindu-se:

– D-d-d-dacă nu ţ-ţ-ţ-ţi-e b-b-b-bine, p-p-p-utem veni m-m-m-îine...

Jeffers scutură din cap.

– Mi-e bine. Fizic.

– Atunci ce ai, doctore? Un fel de gripă sentimentală? întrebă Senderling, şi Bryant rîse împreună cu el. Imaginea era grozavă: gripă sentimentală. O voi folosi cîndva, gîndi Jeffers.

– Sînt îngrijorat din cauza unui prieten, spuse.

Urmă o pauză, înainte ca Miller să intervină.

– Eşti mult mai mult decît îngrijorat, spuse. Eşti mort de grijă. Fir-ar să fie, eu nu sînt doctor, dar pot să-mi dau seama. Cu mult mai mult, ce zici? Mai mult decît îngrijorat?

Jeffers nu răspunse. Cercetă ochii aprinşi care-l urmăreau şi gîndi că cei doisprezece oameni alcătuiau ca un fel de afurisită comisie de juraţi, aşteptînd să-l ia gura pe dinainte şi să se condamne cu propriile lui cuvinte. Îşi fixă privirea asupra lui Miller.

– Spune-mi, spuse cu o voce insistentă. Spune-mi cum te apucă.

– Ce vrei să zici? răspunse Miller, foindu-se pe scaun.

Aidoma tuturor delincvenţilor sexuali, ura întrebările directe, preferînd să fie chestionat pe ocolite, astfel încît să poată controla mersul conversaţiei. Jeffers gîndi că, probabil, un mod nedelicat de abordare îi lua, pe toţi, pe nepregătite.

– Vreau să ştiu cum te apucă de faci ce faci.

– Vrei să spui, hm...

– Exact. Ce le faci femeilor. Spune-mi.

Peste încăpere se lăsase o linişte deplină. Forţa cu care pusese Jeffers întrebarea îi încremenise pe toţi. Ştia că încălca proceduri bine stabilite. Dar, dintr-o dată, se simţea obosit de reguli, obosit de aşteptare, obosit de pasivitate.

– Spune-mi! Vocea lui se ridicase mai mult decît o făcuse vreodată în interiorul camerei de zi.

– La naiba, nu ştiu...

– Ba ştii! Jeffers se uită la toţi ceilalţi. Toţi ştiţi. Gîndiţi-vă! Prima dată. Ce v-a trecut prin minte? Ce v-a făcut să începeţi?

Aşteptă.

Pope rupse tăcerea. Jeffers privi la bărbatul acela mai în vîrstă, care-i întoarse privirea cu acea ură evidentă pe care o resimțea pentru oricine îi punea la îndoială memoria.

– Prilejul, spuse.

– Te rog să te explici, răspunse Jeffers.

– Știam cu toții cine suntem. Poate că încă nu ne-o spuseserăm. Poate că vorbele nu se formaseră încă în capetele noastre, dar cu toate astea știam, înțelegi? Așa că totul nu mai era decît problema de a aștepta prilejul potrivit. Cererea exista deja, doctore. Știi că o să faci ceva, pricepi. O să se întîmple. Tot ce-ți trebuie sunt – nu știu cum să le spun – împrejurările potrivite...

Văzu capete care aprobau, de acord cu cele spuse.

– Uneori – Knight interveni – o dată ce te-ai hotărît să fii ce ești, chestia asta te subjugă cu totul. Nu faci decît să începi să cauți. Cauți, cauți și iar cauți. Nu va interveni nimic care să schimbe lucrurile, pentru că totul e deja bine stabilit. Tu nu faci decît să cauți. Și atunci cînd găsești ce cauți...

– T-t-t-totuși uram ch-ch-chestia asta, îl întrerupse Wasserman.

– Și eu, zise Weingarten. Dar asta nu însemna nimic...

– Chiar așa, zise, din nou, Pope. Nu însemna nimic...

Parker:

– Pentru că, odată pornit, nimic nu te mai oprește.

Meriwether:

– N-are prea mare importanță dacă nu-ți place, dacă te urăști, sau dacă urăști persoana căreia i-o vei face.

Martin Jeffers le înghițea cuvintele.

– Dar prima oară..., începu, numai că Pope i-o tăie scurt.

– Nu înțelegi! Prima oară nu e decît prima oară cînd se întîmplă fizic! În capul tău, omule, în capul tău, ai făcut-o de sute de ori! De un milion de ori!

– Cui? întrebă Jeffers.

– Tuturor.

Jeffers gîndi din greu.

Îi văzu pe oamenii aceia stînd drept, pe marginea scaunelor, în așteptarea întrebărilor lui. Erau vioi, interesați, tulburați, mai implicați decît îi văzuse vreodată pînă atunci. Văzu scînteierea de animal de pradă din ochii lor și se gîndi la toate cele care

văzuseră aceeaşi privire înaintea lui şi fuseseră strangulate şi bătute şi pe urmă violate.

– Dar trebuie să fi fost ceva, întrebă rar. Trebuie să fi existat un moment, sau un cuvînt, sau trebuie să se fi petrecut ceva care v-a permis să deveniţi ce sînteţi...

Îi privi insistent.

– Ceva anume v-a permis? Ce?

Din nou tăcere. Pacienţii întorceau întrebarea pe toate feţele.

Wasserman spuse bîlbîit:

– M-m-m-mi-o amintesc pe m-m-m-mama s-s-s-spunîndu-mi că n-n-n-o să fiu n-n-n-niciodată un b-b-b-bărbat cum f-f-f-fusese tata. Ch-ch-chestia asta n-n-n-am uitat-o n-n-n-niciodată şi cînd am f-f-f făcut-o p-p-p-prima dată, n-n-n-numai la asta m-m-m-m-am g-g-g-gîndit.

Privi în jurul lui şi, pentru o clipă, bîlbîiala îi dispăru.

– Şi al naibii să fiu dacă n-am fost!

– La mine n-a fost deloc aşa, spuse Senderling. Mă săturasem să tot aştept, pricepi. Vreau să spun că era tipa aia de la serviciu, se dădea la toţi, pricepi, şi, zău, cred că toţi se bucuraseră de farmecele ei, aşa c-am profitat şi eu.

– Vrei să spui că nu voia să iasă cu tine, spuse Bryan disprețuitor.

– Nu, nu, n-a fost aşa.

Începuseră toţi să huiduie.

Bryan o ţinea pe-a lui.

– Te-a refuzat, aşa c-ai aşteptat-o în garajul ei de acasă. Chiar tu mi-ai spus.

– Era o tîrfă, spuse Senderling. A meritat-o cu vîrf şi îndesat.

– Numai pentru c-a spus nu? întrebă Jeffers.

– Exact!

– Dar de ce te-ai hotărît s-o faci de data aia? Cu siguranţă că şi alte femei mai spuseseră nu, întrebă Jeffers.

– Pentru că, pentru că, pentru că... mă rog...

Aşteptă.

– Pentru că eram singur. Soră-mea şi cu cumnată-miu, netrebnicul ăla, se mutaseră, în fine, şi nu mai trebuia să-l ţin pe puturosul ăla, sau pe ea, fiindcă toată ziua zăceau în pat şi se regulau ca nişte nenorociţi de iepuri, şi eu făceam toată treaba şi

aduceam leafa acasă, ca s-avem măcar ce mînca. Aşa că le-am dat un picior în fund. Şi atunci tîrfa aia n-a vrut să iasă cu mine! Iisuse, ce-a mai meritat-o!

– Vasăzică erai liber?

– Da. Chiar aşa. Liber. Liber să fac exact ce-mi trecea prin cap.

Jeffers privi din nou la cei din cameră.

– A existat ceva care v-a eliberat pe toţi?

Văzu cum cei de faţă aprobă încet din cap.

– Vorbiţi-mi despre asta.

Îi văzu cum şovăie.

– Pentru fiecare e altfel, spuse Knight.

– Poate fi o chestie importantă, sau un fleac, dar... adăugă Weingarten.

– Pentru fiecare e altfel, repetă Knight.

Martin Jeffers trase adînc aer în piept. Totul e pierdut, gîndi. Apoi întrebă:

– Presupuneţi c-ar fi fost mai mult. Mai mult decît aţi făcut, presupuneţi c-aţi mers cu un pas mai departe.

Tipii părură că se clatină la sugestia asta.

– Nu mai e decît un singur pas, spuse Pope. Ştii care.

– De ce nu l-aţi făcut?

– Poate că unii dintre noi l-au făcut, zise Meriwether. Nu eu, ştii doar că nu recunosc nimic. Dar poate că unii dintre noi l-au făcut.

– Ce v-ar fi permis să-l faceţi?

Nu răspunseră.

Jeffers aşteptă. Nici el nu spuse nimic.

– Ce vrei să ştii? întrebă Meriwether.

Şovăi, alegîndu-şi cu grijă cuvintele.

– Trebuie să găsesc pe cineva.

– Pe cineva ca noi? întrebă Bryant.

– Pe cineva ca voi.

– Pe cineva mai *rău* ca *noi*? Era vocea lui Senderling.

Jeffers ridică din umeri.

– Pe *cineva* pe care-l cunoşti bine? încercă din nou Senderling.

– Da. Pe cineva pe care-l cunosc bine.

– Şi crezi că s-a dus undeva şi c-ai putea să ghiceşti unde, nu-i aşa? întrebă Parker.

– Mai mult sau mai puţin.

– Cineva cu-adevărat apropiat? întrebă din nou Senderling.

Jeffers se uită fix la el şi nu-i răspunse.

– Îţi închipui că te putem ajuta? spuse Weingarten.

– Da, răspunse Jeffers.

– Al naibii să fiu dacă nu cred c-ai dreptate, rîse Weingarten.

– Acest cineva, întrebă Parker, e pe cale s-o facă chiar acum?

– Da.

– Şi trebuie să dai de el ca să-l opreşti?

– Da.

– Sau altceva...

– Exact, spuse Jeffers. Să-l opresc sau altceva.

– E f-f-f-foarte important? interveni Wasserman.

– Da.

Miller începu să rîdă tare.

– Fir-ai să fii, doctore. Chestia asta pune lucrurile într-o lumină cu totul nouă.

– Aşa e, zise Jeffers. Se uită fix la Miller, care se opri imediat din rîs.

– Păi, spune-ne mai multe.

Jeffers şovăi.

– Cred, spuse rar, că vizitează locurile unor crime.

Miller rîse iar, dar mai puţin maliţios.

– Criminalul care revine la locul crimei?

– Bănuiesc.

Miller rînji.

– Poate părea un clişeu, dar nu e chiar atît de prostesc. Crimele devin amintiri, pricepi? şi tuturor ne place să vizităm locul amintirilor plăcute.

– Plăcute? întrebă Jeffers.

Cei din grup rîseră şi pufniră dispreţuitor.

– N-ai învăţat nimic aici? întrebă Miller. Vocea violatorului era plină de sarcasm. Jeffers nu luă în seamă întrebarea şi Miller continuă. Totul e invers pentru cei ca noi! Iubim ce urîm. Durerea e plăcere. Iubirea e durere. Totul e pe dos şi cu fundul în sus. N-ai observat lucrul ăsta, pentru numele lui Dumnezeu?

Şi deodată pricepu.

– Aşa că, spuse Miller, şi cei din jurul lui dădură cu toţii din cap a aprobare, caută o amintire plină de ce-i e mai rău. Pentru el va fi cea mai bună.

Jeffers inspiră adînc, speriat de gîndul care începuse să se formeze, ca nişte nori mari de furtună, în mintea lui. Ridică privirea exact atunci cînd Pope, cărunt, tatuat, plin pînă la refuz de mînie şi ură şi de o antipatie fără margini împotriva lumii, spuse cu o voce joasă, cumplită:

– Caută o moarte sau o plecare. Tot aia e. Te eliberează. Cineva moare şi tu eşti liber să fii tu însuţi. E simplu. E al naibii de simplu. Caută o moarte.

Prima imagine ce-i apăru în minte fu a întunericului prizonier al copacilor din noaptea în care fuseseră părăsiţi în New Hampshire. Am fost acolo, îşi spuse. M-am întors la amintirea aceea şi pe el nu l-am găsit! Acolo se presupunea că este, dar nu era.

O altă imagine îi apăru în minte.

O altă noapte.

Şi nu o plecare, ci o moarte.

Îşi prinse capul în mîini, fără să-i pese de tăcerea care-i cuprinse pe oamenii din aceeaşi încăpere cu el.

Ştiu, îşi spuse.

Ştiu unde se duce fratele meu.

Jeffers ridică privirea spre tavan şi, doar pentru o clipă, avu senzaţia că vopseaua albă se roteşte, ameţitor. Cum de nu ţi-ai dat seama? îşi spuse. E limpede ca bună ziua. E evident. Cum de te-ai *împleticit orbeşte*? Mînie, *tristeţe*, speranţă şi disperare, toate îi pătrunseră fiinţa. Ştia că trebuie să se ducă acolo, ştia că trebuie să plece imediat. Brusc, timpul îl apăsa cu întreaga lui greutate şi se simţi prins în strînsoarea lui înţeleaptă ca *într-o* menghină. Expiră rar, încercînd să-şi revină. Se uită la cei din jur, ai căror ochi erau vii, plini de aşteptare.

– Mulţumesc, le spuse.

Se *ridică în picioare*.

– Cîteva zile nu vom mai avea şedinţe. Urmăriţi avizierul ca să vedeţi cînd se reiau. Vă mulţumesc din nou.

Văzu cum îi cuprinde o uriaşă dezamăgire plină de furie. Sînt curioşi, gîndi. Le place să bîrfească şi să ştie totul, la fel ca tuturor. Nu-şi ceru scuze şi nu luă în seamă murmurele, zgomotele agitate ale grupului, aruncîndu-se, cu capul înainte, în noaptea cea mai neagră a memoriei lui. Ştiu, îşi spuse din nou. Ştiu.

Se gîndi la Mercedes, care-l aştepta în biroul lui.

O să-l supravegheze. O să fie atentă la fiecare semn de schimbare.

O clipă, simţi o tristeţe cumplită.

Apoi le întoarse spatele şi ieşi, cu spinarea dreaptă, din încăpere. Cînd închise uşa, le auzi vocile agitate, ridicîndu-se în cor. Le şterse din minte, concentrîndu-se asupra importanţei orelor ce vor urma. Încercă să se călească pe dinăuntru. Fii prudent. Să nu se vadă pe tine nimic, îşi spuse. Absolut nimic.

Martin Jeffers se îndepărtă iute de uşă şi vocile se stinseră. Grăbi pasul, traversă secţiile. Mersul lui deveni un fel de marş rapid şi, în cele din urmă, începu să alerge, pantofii lovind cu zgomot linoleumul. Nu luă în seamă privirile surprinse ale pacienţilor şi ale personalului cînd începu să fugă, respirînd din greu, uitînd de tot în afară de convingerea care vibra în capul lui. Ştiu, repeta la infinit. Ştiu.

Încetini cînd intră pe coridorul pe care se afla biroul lui. Aşteptă, recăpătîndu-şi suflul, gîndindu-se din nou la Mercedes. După care, parcurse calm ultima sută de metri, pregătindu-şi evadarea.

Cînd pătrunse în cameră, inspectorul Mercedes Barren stătea în picioare, privind pe fereastră. I-o luă înainte:

– S-a întîmplat ceva? Vreo noutate?

Mercedes şovăi.

– Tocmai asta voiam şi eu să te întreb.

Martin clătină din cap, evitîndu-i, o clipă, privirea. Se încurajă. Priveşte-o în ochi, insistă în sinea lui. Aşa că înălţă capul cînd se aşeză în spatele biroului.

– Nu, îi spuse. Nici o veste. I-am spus centralistei să mă caute dacă mă sună cineva, indiferent dacă sunt în şedinţă sau nu. Pînă acum, nimic.

Inspectorul Barren se lăsă să cadă pe un scaun în fața lui.

– Dar acasă?

– Am lăsat robotul în funcțiune. Ridică receptorul și deschise sertarul biroului, scoțînd la iveală un instrument mic, negru. E o chestie din aia miraculoasă care înregistrează și redă ce-a înregistrat, spuse. Putem controla. Formă numărul lui de acasă și puse instrumentul electronic lîngă receptor. Se auziră cîteva chițăituri și țiuituri, înainte să pornească banda.

Ascultară un mesaj de la instalator și un mesaj pentru o pilă în favoarea unui candidat. Pe urmă banda fîșîi în gol.

– Aici poșta n-a adus nimic, spuse Jeffers. Dar acasă nu ajunge înainte de patru.

– Dă-o naibii de poștă, spuse inspectorul Barren cu voce goală. N-o să-ți trimită ilustrate.

– Mi-a mai trimis.

– Să zicem că primești una. Asta înseamnă că sîntem doar cu patru sau cinci zile în urma lui.

– Dar s-ar putea să ne spună în ce direcție a luat-o.

Mercedes știa că s-ar putea să fie adevărat. Cu toate astea, furia puse stăpînire pe ea.

– La dracu' cu poșta, spuse din nou. Oftă. Memoria ta ce zice? Am mai mare încredere în ea.

– Credeam că va fi acolo, răspunse Martin Jeffers. Eram sigur că va fi acolo, în New Hampshire. Părea cel mai logic să începem căutarea de acolo.

– Mai gîndește-te.

Martin își lăsă capul pe spate.

– Nu ești și tu obosită? o întrebă. Iisuse, am cam exagerat. E greu de închipuit. Nu vrei să faci o pauză?

– O să mă odihnesc după ce s-o termina totul.

Martin Jeffers încuviință. *Știa că nu se va odihni* pînă cînd fratele lui nu va fi... și aici se opri. Nu voia să completeze locul rămas liber cu un cuvînt, deși înțelegea ce voia Mercedes să spună.

– Ai dreptate, zise. O să continuu.

O văzu cum se destinde, chiar dacă numai un pic.

După o clipă, Mercedes spuse:

– De fapt, nu e o propunere greu de acceptat.

– Care anume?

– Ca fiecare să știe unde se află fratele lui în orice moment. Sau sora.

Lui Martin i se păru o provocare. Răspunse însă pe un ton calm.

– Poate în copilărie. Atunci știam tot timpul. Chiar și cît am fost la școală, eram oricînd în stare să spun unde era el. Dar cînd am devenit adulți, ei bine, adulții o iau fiecare pe drumul lui. Devenim independenți. Avem propriile vieți. Devenim mai mult noi înșine, mai puțin fratele sau sora cuiva.

Mercedes scutură enervată din cap.

– Nu-mi ține o prelegere. Nu-i adevărat. Chiar profesia ta ne spune că adultul nu face decît să mascheze cu vîrsta, și responsabilitatea, și moralitatea, și etica, toate dorințele copilului. Așa că străduiește-te să te întorci în timp! Gîndește așa cum gîndeai atunci, nu cum gîndești acum!

Îl privi cu ochii tiviți de epuizare și tensiune, în cantități egale.

Martin își dădu seama că Mercedes avea perfectă dreptate.

Așa că se ridică de pe scaun și începu să-i dea tîrcoale, nervos.

– Încerc, încerc. Mi-e plin capul de posibilități. Numai că între frații care cresc împreună există sute de momente împărtășite. O mie. Care dintre ele l-a atras acum?

– Știi care, spuse Mercedes. Numai că-l blochezi...

– Vorbești de parc-ai fi în locul meu, zîmbi el.

Mercedes Barren își ridică mîinile la față și încercă să alunge oboseala, frecînd-o. Zîmbi slab:

– Ai dreptate, spuse. Iartă-mă. Uneori împing lucrurile prea departe.

Mărturisirea asta o surprinse chiar și pe ea.

– Dar ai dreptate, continuă el. Probabil că tocmai asta fac, îl blochez.

Zîmbi și el, un zîmbet gol.

Martin Jeffers o privi. Simți cum i se strînge stomacul cînd se gîndi cît de profundă trebuie să fie disperarea ei. O clipă se gîndi c-ar trebui să se îmbrățișeze și să verse lacrimi împreună, fiecare pe umărul celuilalt, lacrimi pentru vii, lacrimi pentru

morți, lacrimi pentru toate amintirile. În clipa aceea își dorea s-o atingă, furios și trist în același timp din cauza motivului pentru care fuseseră azvîrliți împreună în camera aceea mică, în lumea în continuă schimbare creată și definită de fratele lui. Își dădu seama cum întinde mîna ca să-i atingă brațul, dar la fel de iute le ordonă mușchilor să se oprească și-și *înfundă mîna în buzunarul* alb al halatului. Spuse, în schimb:

– Ce ai de gînd să faci cînd toate astea se vor fi terminat? Ridică mîna, ca s-o oprească înainte de a răspunde. Indiferent care va fi rezultatul.

Mercedes rise, dar fără urmă de umor.

– Nu m-am gîndit încă, spuse. Clătină din cap. Presupun că *mă voi întoarce la lucru, ca mai-nainte*. Îmi plăcea ce făceam. Îmi plăceau oamenii cu care lucram. N-am nici un motiv să-mi schimb serviciul.

E o minciună gogonată, gîndi. Se aștepta ca nimic să nu mai fie cum fusese înainte.

Se uită la el.

– Și dumneata, doctore?

Martin încuviință din cap.

– La fel.

Mințim bine amîndoi, gîndi cu amărăciune.

– Majoritatea existențelor, spuse ea, nu-ți oferă prea multe opțiuni, nu crezi?

– Nu, spuse el, nu-ți oferă.

Dar în clipa aceea, amîndoi *avură aceeași viziune: fiecare* dintre ei știa despre un om a cărui viață părea plină de opțiuni.

Mercedes Barren se uită la Martin Jeffers și, o clipă, încercă să se pună în pielea lui. Apoi, cînd primele semne de compătimire și înțelegere îi năpădiră inima, se strădui să redevină dură. Concentrează-te! strigă la ea însăși. Adu-ți aminte! Văzu dungile care tiveau ochii doctorului, paloarea cenușie a pielii lui și se gîndi că *Martin era cu* adevărat cuprins de remușcări. Mie mi s-a întîmplat ce mi s-a întîmplat, își spuse. Nu-mi rămîne decît să fac dreptate, or, dreptatea nu e un sentiment, ci o nevoie. El își trăiește încă durerea.

Voi să spună ceva, dar nu-i veni în minte nimic potrivit.

Martin Jeffers era conştient de tăcerea care se lăsase între ei şi de faptul că tensiunea scăzuse brusc. Îşi dădu exact seama ce însemna momentul acela, ştiind că nu va ţine mult. Se lăsă pe spate în scaun, se întinse. Dar dacă pe din afară părea destins, în sinea lui era teribil de încordat:

Întinde capcana. Acum!

– Ascultă-mă, zise rar. Ai perfectă dreptate. Trebuie să aşteptăm pînă voi reuşi să-mi imaginez unde s-a dus. S-ar putea ca viaţa cuiva să fie în pericol – nu ştim. Hai să facem aşa, de acord?

Inspectorul Barren încuviinţă.

– Uite ce zic eu, spuse. Privi la ceasul de pe perete. S-a făcut tîrziu. Te duc la hotel, pentru o oră sau două. Dă-mi răgazul să fac un duş şi să-mi revin. Pe urmă hai să ne întîlnim la mine acasă. Bem ceva, scot toate fotografiile şi scrisorile vechi de la el şi, împreună, încercăm să găsim un răspuns. Putem să le aranjăm cronologic. Va trebui să asculţi povestea vieţii mele, şi poate că dacă încep să vorbesc, ne vine vreo idee. Oricum, dacă sună telefonul, vom fi amîndoi acolo. E mult mai probabil să mă sune acasă decît aici.

Mercedes cîntări planul. Gîndul apei fierbinţi inundîndu-i trupul era cît se poate de seducător. O clipă, o voce din interiorul ei îi strigă să fie prudentă şi se strădui să prindă privirea lui Martin Jeffers. Îl privi, legănîndu-se uşor pe scaun. Căută să descopere nelinişte, vreo mişcare ce ar fi putut trăda nervozitate, orice altceva în afara descurajării şi oboselii pe care le simţea, intens, şi ea. Nu văzu nimic. A avut pînă acum nenumărate ocazii să fugă, gîndi. N-o va face. Nu înainte de a avea vreo veste de la fratele lui.

– Să pornim la treabă cu capul mai limpede, spuse blînd. Să vedem ce iese.

– De acord, răspunse ea. Vin la, să zicem, şase şi jumătate.

– Şase e perfect, spuse el. Şi stăm pînă ce găsim cel puţin o sugestie valabilă încotro să ne îndreptăm. După care pornim. Spitalul n-are decît să-mi taie cîteva zile.

– Bine, spuse ea. Simţi un fel de uşurare la gîndul că vor face ceva, că nu se vor mărgini să aştepte. Simţi un val de căldură cînd se gîndi intens la Douglas Jeffers, avînd din nou

senzația că o lua pe urmele lui. Gîndul acesta o alina și o făcu să nu vadă că fratele ucigașului își mutase brusc privirea, evitînd-o pe a ei.

Martin Jeffers trase mașina în curba din fața hotelului lui Mercedes Barren, în Trenton. O scoase din viteză și se întoarse spre ea.

– Ce sandviciuri îți plac? În drum spre casă mă opresc la magazin, ca să putem mînca mai tîrziu.

Mercedes deschise portiera mașinii și puse un picior pe trotuar.

– N-am preferințe, spuse. Friptură de vită, șuncă și brînză, ton. Zîmbi. Sandviciuri de protestant. Fără piept, fără muștar, cu multă maioneză.

Martin rîse.

– Și o salată, dacă au de vreun fel.

– Nici o problemă.

Se uită la ceas.

– Știi ce, spuse, să fii aici la șase. Să ne apucăm de treabă.

– Nu-ți face griji, încuviință ea. Ne vedem la șase.

– Foarte bine, răspunse el.

O privi traversînd cu pași mari intrarea hotelului și dispărînd în hol. Gîndi că banalitatea planului său reprezentase elementul forte. Mercedes era într-atît de preocupată de căutarea ei și de răul pe care și-l închipuia despre el, încît neglijase posibilitatea mai simplă că Martin Jeffers ar putea să fugă. Amestecă obsesia cu extenuarea și ești tocmai bun pentru surprize. O clipă regretă că o va trăda. O să mă omoare, gîndi. Apoi își dădu seama că cele spuse într-o doară, în capul lui, nu erau deloc imposibile. Chiar s-ar putea să mă omoare.

Fii realist, se certă.

Scoase mașina în stradă. Nu te opri. Nu te duce acasă. Rezistă fără să te schimbi, fără perie de dinți, fără nimic. Pleacă și gata. Acum. Expiră adînc și se gîndi la destinația pe care o avea. Dacă mă grăbesc, își spuse, poate prind ultimul bac. În mintea lui, începu să și-o imagineze pe Mercedes în clipa în care își va da seama că a dispărut. Aici e vorba de salvarea unor vieți, raționă el. A fratelui meu. A inspectorului. A mea.

Şi totuşi, gîndi iar, va fi suficient de furioasă ca să tragă în mine cînd mă va vedea din nou. Nici nu-i trecu prin minte că şi fratelui lui i-ar veni aceeaşi idee.

Martin Jeffers îşi goli capul de gînduri şi conduse repede, luptînd cu circulaţia serii care se apropia.

Inspectorul Mercedes Barren ieşi, goală, de sub duş, ştergîndu-se încet cu prosopul. După ce-şi frecă corpul pînă îl înroşi, înfăşură prosopul alb de baie în jurul capului şi se trînti pe pat, înviorată în parte de apă, dar şi de momentul acela de singurătate. Se întinse, simţindu-şi muşchii încordaţi, apoi se destinse încet. Zăcea pe spate şi-şi trecu palmele peste corp. Totul o durea, ca şi cum ar fi avut un accident sau ar fi participat la o luptă şi rănile ei ar fi fost, toate, ascunse sub piele, interne. Închise ochii şi simţi cum o cuprinde somnul. Luptă cu el, deschizînd mai întîi un ochi, apoi pe celălalt, clipind ca să gonească ce-i cerea organismul. Se certă cu ea însăşi, argumentînd împotriva tuturor impulsurilor din trupul ei care-i cereau odihnă, mai întîi încercînd să le păcălească, apoi negociind cu ele, şi în cele din urmă promiţînd nervilor, muşchilor şi creierului că se vor odihni, fără doar şi poate, curînd şi din plin.

Dar nu încă.

Găsi în ea un rest de forţă şi se aşeză în capul oaselor. Ca un prusac, răcni ordine către braţele şi mîinile ei, aidoma unui sergent la instrucţie în faţa propriului corp: ia-ţi hainele. Îmbracă-le. Porneşte.

Continuînd să lupte cu nevoile revoltate al trupului, se îmbrăcă în blugi şi o cămaşă sport. Găsi timp să-şi aranjeze părul şi să se machieze puţin. Simţea nevoia să se simtă mai puţin marcată de evenimente decît era de fapt. Refuza să permită nemulţumirii s-o înfrîngă. După cîteva clipe, se privi în oglindă. Mă rog, îşi spuse, dacă nu arăţi odihnită, măcar se vede că eşti gata.

Se uită la micuţul ceas deşteptător cu cifre roşii afişate, ce se afla pe noptieră. O să ajung ceva mai devreme, gîndi. Putem începe mai devreme.

Conducea încet, prin umbrele din ce în ce mai lungi, lăsînd în urmă oraşelul şi manevrînd prin circulaţia din suburbii spre

locuința din Pennington. Își aduse aminte ce credea John Barren despre statul New Jersey. Întotdeauna iubise statul acesta, își aminti, pentru că nu exista nici un alt loc care să combine atîtea varietăți de viață: sărăcia abjectă din Newark, avuția incredibilă din Princeton, împuțitul Asbury Park, fermele din Flemington. Era un stat capabil de o extraordinară frumusețe, în unele regiuni, și de o excepțională urîțenie în altele. Privirea îi hoinărea în jur, fixînd totuși drumul mărginit de copaci, tăiat între dealuri verzi, unduitoare. Asta, gîndi ea, e partea frumoasă.

Părăsi autostrada și intră în Pennington. Spectacolul obișnuit al serilor din suburbii i se desfășura în fața ochilor: tați îmbrăcați în costum, venind acasă de la lucru, puști jucîndu-se pe trotuare sau prin curți, mame pregătind cina. O cam enervă. Părea prea normal, prea ideal. Zări o pereche de adolescente chicotind la un colț de stradă, cu capetele apropiate într-o conspirație specifică adolescenței. Nu sunteți în siguranță! gîndi brusc. Simți o strîngere de inimă și răsuflarea îi deveni anevoioasă. Îi veni să se oprească și să strige către toți cei de față, fericiți: Habar n-aveți! Nu înțelegeți nimic! Nici unul dintre voi nu e în siguranță!

Respiră rar și întoarse mașina pe strada lui Martin Jeffers. Opri vizavi de casa lui, fără să arunce o privire în jur. Nu mai voia să vadă imagini ale fericirii dezlănțuite. Fără Norman Rockwell, își spuse. Înapoi la Salvador Dali.

Coborî din mașină și încremeni.

Pielea i se făcu ca de găină.

Ceva nu e în ordine, gîndi. Ceva e greșit, nelalocul lui. O cuprinse, brusc, amețeala.

E aici!

Privi înnebunită în jur, dar nu văzu nimic neobișnuit. Își spuse că era paranoică la culme, dar continuă să scruteze ferestrele caselor de pe stradă, încercînd să descopere o pereche de ochi care-o priveaau arzînd.

Nu văzu nimic.

Mișcîndu-se cît se poate de încet, își trecu poșeta în mîna dreaptă. Străduindu-se ca mișcarea să fie cît mai discretă cu putință, coborî mîna vîrînd-o sub clapa din piele maro. Pistolul de nouă milimetri aproape că umplea poșeta. Îl apucă de mîner.

O clipă fu cuprinsă de panică: E cu butoi?

Nu-şi putea aduce aminte. Deblocă siguranţa şi-şi spuse că trebuie să presupună că nu era nici un glonte pe ţeavă. Mai întîi ţinteşte, îşi zise. Eşti nebună, totul e în regulă, dar încarcă-l oricum. Nu slăbi strînsoarea şi-şi strecură mîna stîngă deasupra pistolului, încărcîndu-l, gata de tragere. Simţea cum firele scurte de păr de pe braţele ei se ridicaseră ca nişte ţepi, gîndi că era ca un cîine care simte de pretutindeni mirosuri neobişnuite şi se zburleşte fără să înţeleagă cu adevărat care era primejdia, dar acceptînd ce-i dicta instinctul vechi de secole.

Privi spre locuinţa lui Martin Jeffers. Simţi cum i se usucă gura.

Unde-i e maşina? urlă creierul ei.

Făcu un pas într-o parte, apoi încă unul, cercetînd aleea scurtă. Nici urmă de maşină. O luă în susul străzii, ca să vadă mai bine.

Nici o maşină.

Probabil că s-a dus la magazin, îşi spuse. Asta trebuie să fie.

Dar fiecare nerv din corpul ei îi spunea că greşeşte liniştindu-se astfel. Se asigură că, la nevoie, poate scoate cu uşurinţă pistolul din poşetă.

Merse pînă la uşa din faţă şi păşi înăuntru.

Ce văzu făcu ca inima să-i bată cu putere.

Corespondenţa lui Martin Jeffers zăcea pe jos în faţa uşii de la apartamentul său, neridicată.

Nu, spuse. Nu!

Păşi spre uşă şi scoase pistolul din poşetă. Bătu puternic cu mîna liberă în cadrul de lemn.

Nici un răspuns.

Aşteptă, apoi bătu din nou.

Tot nimic.

Nu făcu nici un efort să ascundă arma cînd ieşi din clădire şi dădu colţul. Se uită la ferestre, oprindu-se lîngă cea prin care pătrunsese înăuntru cîndva, acum i se părea că foarte de demult.

Nu văzu nici o mişcare. Nici o lumină nu se aprinse.

Se întoarse la uşa din faţă şi lovi din nou cu putere în ea.

Tăcerea o întîmpină iar.

Se dădu înapoi, privind fix uşa zăvorîtă. I se păru că reprezintă un simbol. Sînt încuiată afară. Ar fi trebuit să ştiu, am

ştiut, dar am refuzat să recunosc că-i aşa, că mă va încuia afară. Sînt fraţi, gîndi. Se lăsă apoi moale să cadă pe treptele ce duceau la etaj.

A plecat, îşi spuse ca pe un lucru de la sine înţeles.

Ştie şi a plecat.

Simţi, pentru o clipă, o furie nemăsurată, care dispăru la fel de repede cum venise. Rămase locului, şezînd pe scări, şi tot ce simţea era ca un nor uriaş, cenuşiu, un nor de înfrîngere care înghiţea tot şi din care ploua cu disperare peste inima ei.

Un tractor trailer se răsturnase pe Drumul 95, nu departe de Mystic, Connecticut, blocînd circulaţia cale de vreo zece kilometri. Martin Jeffers se foia nerăbdător pe scaun, cu chipul scăldat de luminile albastre şi galbene ale unui echipaj de depanare şi ale maşinilor poliţiei. Tot la cîteva secunde, stopurile roşii ale maşinii din faţa lui se aprindeau şi trebuia să frîneze, brusc, şi el. Ura blocajul acela; se strecura în vîrtejul nebunesc de amintiri care apăreau din colţurile cele mai ascunse ale minţii. Încerca să se gîndească la clipele plăcute pe care le trăiseră împreună, momente care creează legăturile dintre fraţi: o noapte petrecută în cort, construirea unei case într-un copac, o conversaţie des întreruptă, jenantă, despre fete, care se transformase într-o discuţie despre masturbare. Amintirea asta îl făcu să zîmbească. Doug nu recunoştea niciodată că ar fi făcut ceva, dar era întotdeauna plin de sfaturi, ca un practicant activ, indiferent despre ce era vorba. Îşi aminti de-o zi, să fi avut şase sau şapte ani, în care fusese atacat de cîţiva băieţi din vecini, înarmaţi pînă-n dinţi cu bulgări de zăpadă. Nu fusese în stare să scape prin fugă de proiectilele celorlalţi. Era o luptă nevinovată, care nu se datora nici dorinţei de competiţie, nici animozităţii, ci acelor cîţiva centimetri de zăpadă proaspătă ce continua să cadă şi faptului că orele fuseseră anulate în ziua aceea. Doug îl ascultase povestind despre ambuscadă şi atac, după care se îmbrobodise cu grijă, cu fular şi palton, îşi luase galoşii şi ieşise primul pe uşa din spate. Fratele lui îl condusese în jurul casei, apoi pînă pe strada vecină şi, în cele din urmă, ultimii cincizeci de metri tîrîndu-se pe burtă, pînă în spatele unui gard viu. Asaltul lui semănase cu al unui comando şi fusese încununat de un minunat

succes. Doi bulgări de zăpadă explodaseră pe feţele a doi dintre cei care-l chinuiseră, mai înainte ca aceştia să aibă vreo idee de unde veneau grenadele.

Încă de pe atunci, gîndi deodată Martin Jeffers, Doug ştia cum să-şi hăituiască prada.

Privi înainte şi văzu un şir de lumini portocalii aprinzîndu-se pe drum. Un poliţist cu o lanternă cu lumină galbenă le făcea semne disperate maşinilor să treacă. Oamenii însă tot încetineau, ca să arunce o privire epavei.

Întotdeauna ne fascinează dezastrele, Martin Jeffers ştia acest lucru.

Ne lungim gîturile ca să vedem coşmarul. Încetinim ca să cercetăm nenorocirea.

Brusc îşi dori să se afle deasupra oricărei curiozităţi, dar îşi dădu seama că nu era aşa. Şi el încetini cînd trecu pe acolo, zărind pe drum o ultimă siluetă, învelită în giulgiul morţii.

Pe vremuri, îşi spuse, un călător care ar fi văzut un semn atît de rău ar fi făcut cale întoarsă, recunoscător că cerul îi dăduse astfel de ştire ce tragedie îl putea aştepta. Numai că eu sînt un om modern. Nu sînt superstiţios.

Merse mai departe. Aruncă o privire asupra ceasului şi-şi dădu seama că va pierde ultimul feribot de la Woods Hole. Fir-ar să fie, îşi spuse. Va trebui să-l prind pe primul de dimineaţă. Spera că încă mai există cel de la şase dimineaţa. Îşi aminti că, la doi paşi de doc, era un motel bun. O clipă se jucă cu ideea ca, după ce va lua o cameră, s-o sune pe Mercedes; nu ca să-i spună unde se află, ci ca să se scuze şi să încerce să-i explice că făcea ce trebuia să facă, ce-i dicta sîngele lui de frate. Voia ca ea să-l ierte. Voia ca Mercedes să se ierte pe ea însăşi. Se va condamna că m-a lăsat singur, chiar şi numai pentru cîteva minute. Va trebui să-şi dea seama că au fost zeci de ocazii în care aş fi putut s-o părăsesc. Ştia că era genul de raţionament care o va înfuria. Ei bine, îşi spuse, te-ai înşelat în legătură cu New Hampshire. Poate că te înşeli şi în legătură cu Finger Point. Capul mizează pe încrederea inimii.

– Poate că nu e acolo, spuse Martin Jeffers cu voce tare. Poate c-o să mă fac de rîs, ciocănind la uşa unei familii în vacanţă, care va crede că sînt nebun şi asta va fi tot.

Inspectorul Barren îi dispăru din minte, locul fiind luat de fratele lui. Simţi un tumult de sentimente: voia în egală măsură să dea ochii cu fratele lui şi în acelaşi timp spera ca acesta să nu fie acolo.

Noaptea se înstăpînise şi se simţi mai singur decît se simţise vreodată din seara aceea din New Hampshire, cu mai bine de trei decenii în urmă.

Inspectorul Mercedes Barren rămase încremenită pe treptele holului din faţa apartamentului lui Martin Jeffers, lăsînd întunericul s-o învăluie.

O năpădiseră amintirile: despre soţul ei, despre nepoata ei. Imaginea Susanei îi umplu mintea, dar nu era Susan cea pe care o văzuse strangulată, maltratată şi aruncată sub cîteva ferigi, în parc, ci Susan care venea la cină şi punea muzica tare şi dansa prin casa inspectorului Barren, plină de sunete, stăpînindu-şi cu greu vitalitatea. Imaginea păli apoi şi Mercedes o văzu pe fetiţa îmbrăcată în trandafiriu şi funde, alergînd s-o întîmpine, făcînd-o să se simtă, chiar şi dacă numai pentru o clipă, întreagă, iubită. Se gîndi la John Barren, răsucindu-se în mijlocul nopţii şi cerîndu-i dragostea şi la senzaţia prietenească, familiară pe care o avea cînd îl primea în corpul ei. Dac-aş fi ştiut, se gîndi. Dacă cineva mi-ar fi spus: Fă aşa ca fiecare moment să fie ceva special, căci nu aveţi prea mult timp.

Se văzu copil, agăţîndu-se de mîna tatălui ei.

Se uită la uşa de culoare închisă a apartamentului lui Martin Jeffers. Ei bine, îşi spuse, foloseşte puţin din logica tatălui tău. Singurul lucru pe care ţi l-a lăsat moştenire. Te-a mai ajutat şi altădată. Ce-ar face el?

Examinează faptele. Cercetează fiecare element.

Foarte bine, îşi spuse. Să privim lucrurile aşa cum sînt.

Ne întîlnim aici, spusese.

O minciună.

Se gîndi ce minciună minunată fusese. Simplă, oarecare, mai ales amănuntul cu sandvişurile. Folosise împotriva ei familiaritatea ultimelor zile.

Dar cînd începuse minciuna?

Revăzu ultima lor întîlnire, în biroul lui. Nu arătase prin nimic că s-ar fi schimbat ceva. Numai că, evident, ceva se schimbase. Nu primise nici un telefon. Nici scrisori. Era clar că nu se întorsese acasă şi abia după aceea se hotărîse să plece. Hotărîrea fusese cu siguranţă luată în biroul lui. Revăzu din nou, în gînd, cele petrecute. Nu, gîndi iute, nu era nimic care să vină de la Douglas Jeffers.

Trebuie să fi fost, deci, ceva de care îşi adusese aminte.

Stătu în întuneric şi se gîndi intens.

Fusese la şedinţe individuale şi, pe urmă, la afurisitul ăla de grup de perverşi. Se întorsese apoi în biroul lui şi pe urmă începuse să mintă, după care dispăruse. Îşi îndreptă spinarea şi pe urmă se ridică. Începu să măsoare holul în lung şi-n lat, concentrîndu-se din răsputeri. Oboseala se topi în furia cu care-i lucra mintea. Simţi cum adrenalina i se pompează în vine. Te ocupi din nou de caz, gîndi. Acţionează ca un detectiv ce eşti. Acum urmăreşti două piste.

– Foarte bine, spuse cu voce tare. Începe la spital. Începe cu pacienţii pe care i-a văzut. Ia lista de la secretară. Dacă nu vrea să ţi-o dea, fur-o.

Spaţiul îngust făcu ca ultimele cuvinte să reverbereze.

Respiră adînc. Îi văzu din nou pe nepoata ei, pe soţul ei, pe tatăl ei. Zîmbi şi goni aceste imagini din minte. Munceşte, gîndi. Le înlocui cu portretele gemene ale lui Martin şi Douglas Jeffers.

Sosesc, îşi spuse. Tot te mai urmăresc.

Lumina palidă a zorilor plutea deasupra prorei şi Martin Jeffers simţi cum îl înconjoară răcoarea aerului dimineţii. Strînse mai bine reverele halatului de laborator şi lăsă briza să-l mîngîie. Vedea kilometri de ocean cenuşiu-verzui, rostogolindu-se şi sclipind în primele raze de lumină. Se întoarse cu spatele la vînt şi se uită la insula ce se ivea în depărtare. Putea vedea coasta tivită de case curăţele de vară şi, puţin mai departe, lucirea albă a localităţii Vineyard Haven, unde feribotul va trage la mal. Lumina soarelui dezvălui un şir de vreo şase tancuri de combustibil, lîngă docuri. În port, zeci de ambarcaţiuni cu pînze se legănau prinse în odgoane. Se gîndi la plescăitul pe care valurile mici îl făceau cînd loveau carena unei ambarcaţiuni.

Feribotul se deplasa repede pe marea dimineții. Cînd se apropie de fîșia de pămînt, scoase un singur sunet răgușit. Martin Jeffers văzu cum cîțiva dintre pasageri tresar speriați.

Feribotul se opri cu o zdruncinătură, uriașele lui motoare diesel împingînd prora în doc. Urmă o scurtă pauză, pînă cînd pasarelele fură lăsate și oamenii începură să coboare. Martin Jeffers se pierdu în mulțimea matinală. Șirul de mașini care așteptau deja să se urce pe feribot se întindea de-a lungul străzii. Îi aduse aminte lui Martin cît de aproape era sfîrșitul verii; încoace, feribotul fusese aproape gol. La întoarcerea pe continent, va fi plin ochi.

Privi scurt în jur, cînd coborî de pe feribot și traversă zona de îmbarcare, trecînd pe lîngă ghișeul de bilete. E neschimbat, gîndi, dar altfel. Mai multe clădiri. Prăvălii noi. Un parcaj nou. Și cu toate astea totul e neschimbat.

Credeam că nu mă voi mai întoarce niciodată aici.

Începu să numere anii, pe urmă se opri. Știa că și casa va fi tot acolo, exact așa cum o lăsase, lîngă heleșteu, dincoace de ocean. Privirea lui cercetă mulțimea de oameni și mașini. Tot izolată și sălbatică va fi, își spuse. Sigur a rămas neschimbată.

Concluzia asta nu se baza pe vreun fapt anume, era mai degrabă sentimentul copleșitor al unui loc bine cunoscut.

Era, gîndi, locul îngrozitor cel mai bine ales.

Își aminti ce spuseseră băieții rătăciți. Și venise în locul în care ei îi spuseseră să caute.

Să caute o moarte.

Ei bine, își spuse, iată-mă!

Acesta este locul în care ar trebui să ne aflăm amîndoi.

Traversă în grabă strada, spre biroul de închiriat mașini, alungînd din minte tot, cu excepția fricii de nestăpînit că se va dovedi că avea dreptate.

Funcționarul mînca o brioșă și sorbea din cafea.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Martin Jeffers. Am făcut o rezervare seara trecută, la colegul dumneavoastră.

– Îhî. Am găsit notița azi-dimineață. Cu feribotul din zori, așa-i? Ziceați că vreți o mașină pentru două zile, corect? O mică vacanță?

– O mică treabă. S-ar putea să termin repede. S-ar putea să dureze ceva mai mult.

– Oricum, vrem mașina înapoi vineri. Sfîrșitul de săptămînă e lung, din cauza Zilei Muncii. Toate sînt angajate. Absolut toate.

– Nici o problemă, minți Jeffers.

– Aveți o adresă pe insulă, ca s-o trec pe formular?

Șovăi:

– Da. Chilmark. În Quansoo. Îmi pare rău, dar nu are telefon.

– Dar acolo plaja e cea mai bună.

– Aveți dreptate.

– Eu, desigur, spuse funcționarul în timp ce completa formularul, nu prea merg acolo. Nu sînt un înotător grozav și valurile, curenții submarini și tot restul mă sperie în draci. Dar cei care fac surf adoră locul ăla. Dumneavoastră nu faceți surf, nu-i așa?

– Nu.

– Bine. Puștii ăia închiriază mașini, merg cu ele pe plajă și se împotmolesc, distrug transmisia și așa mai departe.

Omul apucă un set de chei ce atîrnau pe perete, în spatele lui.

– Aveți nevoie de o hartă? întrebă.

– Nu, dacă lucrurile nu s-au schimbat prea mult în ultimii doi ani.

– Lucrurile se schimbă mereu. Asta-i viața. Dar nu și drumurile, dacă la asta vă referiți. Funcționarul îi întinse un formular, ca să-l semneze. Asta-i tot. E Chevroletul alb din fața ușii. Să-l aduceți înapoi cu rezervorul plin, în regulă? Înainte de vineri.

– Ne vedem înainte de vineri.

Martin Jeffers porni mașina și-și croi drum prin circulația dimineții care începea să se anime. Își dădu seama că nu avea nici un plan, doar să dea buzna peste cei care se aflau acolo. Ce-ai să spui? se întrebă. Ce ai de gînd să le spui? Scuzați-mă, domnule sau doamnă, dar n-ați văzut cumva un bărbat care să semene cu subsemnatul și care face vărsare de sînge prin zonă?

Ce altceva poți să spui, dacă nu adevărul?

Își dădu seama că așa ceva era imposibil. Adevărul acesta era prea rupt de realitate pentru a fi acceptat la ora opt, într-o

dimineaţă de vară tîrzie, la un mic dejun relaxant înainte de plajă.

Aşa că spune-le doar că a dispărut şi că încerci să-l găseşti. Spune-le că şi-a luat cîmpii, rătăcind între polii memoriei, rupt de viaţă, ca mătuşa nebună pe care o are fiecare dintre noi şi care, într-o zi, a plecat pur şi simplu şi a luat un tren spre Saint Louis. Spune-le că nu prezintă nici un pericol. Spune-le că eşti îngrijorat. Spune-le ce-ţi trece prin minte.

Orice ar fi încercat să născocească părea, oricum, nefiresc.

Spune-le doar că îţi cauţi fratele că, pe vremuri, aţi locuit în casa asta şi că te-ai gîndit că s-ar putea să fie acolo.

Spune-le ce vor să audă.

Asta, trebui să recunoască, va fi imposibil.

Dar îşi dădu seama că jena era de departe lucrul cel mai puţin grav care putea să i se întîmple.

Conduse prin dimineaţa ce se înstăpînea, ţîşnind printre umbrele pe care copacii verzi le aruncau cu atîta nepăsare de-a curmezişul drumului. Conducea fără să se gîndească, lăsînd amintirile să-l copleşească şi să dirijeze maşina. Distanţele păreau, într-un mod ciudat, diferite, la început mai mari, apoi mai mici. Văzu casele pe care şi le aducea aminte şi clădiri noi de care nu ştia. Îi făcu o plăcere stranie să vadă că magazinul universal din orăşelul West Tisbury nu se schimbase. Trecu pe lîngă el, îndreptîndu-se spre intersecţie.

Merse mai departe pe drumul trecutului său. Pe aici ajungi la spital, gîndi. Dar n-a trebuit să ne grăbim, căci nu mai era nici o speranţă.

Văzu marea groapă de nisip care marca intrarea pe drumul din dreapta şi încetini. Era mirat că-l găsise şi la fel de mirat că arăta la fel ca pe vremuri. Şovăi doar o clipă, înainte de a o lua pe drum. Suprafaţa neregulată a drumului nepavat lovea fundul maşinii închiriate şi auzi cum e zgîriată vopseaua pe aripi, acolo unde tufişurile se aplecau spre drum. Îşi aminti de ce nu fusese niciodată modernizat: cei care locuiau aici voiau ca nimeni să nu aibă chef să vină în plimbare. Intră într-o groapă şi auzi cum fundul maşinii loveşte violent piatra şi pămîntul. Au reuşit de minune, îşi spuse.

Parcursese cîţiva kilometri cînd ajunse la copacii cu săgeţile colorate desenate pe ei. Nu se osteni să verifice; chiar şi după atîţia ani, ştia pe unde s-o apuce. Cînd o luă pe sub copacii cu crengi joase, simţi cum sîngele îi curge mai repede prin vine.

N-am crezut niciodată că mă voi întoarce, îşi spuse pentru a mia oară.

Ieşi dintre copaci şi văzu heleşteul, dincolo de marginea drumului. Departe putea zări, vag, strălucirea soarelui oglindindu-se în ocean. Vreo şase pînze triunghiulare, viu colorate, ale unor ambarcaţiuni mici, îşi croiau deja drum peste heleşteu, spre plajă. Îşi concentră privirea asupra unei ferme aflate la cîteva sute de metri, de cealaltă parte a apei. Bătrînul Johnson, gîndi, zîmbind. Ticălosul bătrîn. Mă întreb dacă tot mai trage în puştii care vin cu maşina pe dunele de nisip? Opri şi coborî geamul. De departe se puteau auzi valurile şi se mira că un sunet atît de neîntrerupt şi de violent putea fi, în acelaşi timp, atît de liniştitor.

Privi în josul drumului şi zări casa.

Cel mai bun dintre locurile îngrozitoare.

Închise ochii şi încercă să se gîndească la ce va spune şi-şi dădu seama că va trebui, pur şi simplu, să se bazeze pe ce cuvinte îi vor veni pe limbă. Important e, gîndi, să par sincer şi prietenos, neamenințător. Du-te pînă la uşă, îşi spuse, şi ai să vezi pe urmă ce-o să se întîmple.

Mai conduse vreo trei sute de metri şi trase maşina pe o mică alee. Coborî şi privi casa. Observă că avea cîteva bucăţi de şindrilă cenuşie noi, cum tot noi păreau şi unele dintre ferestre. Era un proiect de tip vechi, cu un singur etaj, aşa cum se construiau la Cape, cu uşa de intrare dînd în spate, spre drum şi cu spatele casei spre heleşteu şi ocean.

Vîrful Degetului, gîndi. Limba de pămînt ajunge pînă la heleşteu, arătînd spre ocean. Nu era un nume prea inspirat pentru o casă, dar era cît se poate de nimerit. Privi la iarba de mare ce se ondula în briză, dincolo de apă, pe proprietatea lui Johnson, şi-şi aminti cum alerga prin iarbă, firele ei tăindu-l, fără să-i pese de durerea ascuţită, încercînd să se ţină după fratele lui. Închise ochii şi simţi soarele pălindu-l în cap şi pe umeri. O clipă, avu impresia că-şi pierduse complet mințile, apoi îl cuprinse groaza. Îi venea să se urce înapoi în maşină şi să plece

de acolo. Nu e aici, gîndi. E în altă parte, pierdut în America, făcînd lucruri cumplite. A plecat pentru totdeauna. Întoarce-te şi pleacă şi nu te mai gîndi niciodată la el.

Ştia că nu era cu putinţă şi deschise ochii.

Ai ajuns pînă aici fără să priveşti înapoi. Poţi să te faci de rîs pînă la capăt.

Se duse pînă la uşa din faţă şi ciocăni tare.

Îmi pare rău, îşi spuse. Sper că nu scol pe cineva din somn. Auzi paşi înăuntru şi uşa se deschise.

Era o tînără drăguţă, cam de vreo douăzeci de ani, bănui Jeffers, cu păr blond, scos în evidenţă de salopeta neagră de mecanic.

– Scuzaţi-mă, începu Martin Jeffers. Se gîndi că era îmbrăcată cam ciudat pentru o dimineaţă de vară, dar nu avu timp să insiste asupra acestui gînd. Ştiu că e devreme şi-mi pare teribil de rău că vă deranjez, dar...

În clipa aceea se opri.

Fata îl privea cu ochii larg deschişi, ca şi cum aspectul lui ar fi şocat-o. Îi văzu privirea cuprinzînd fiecare detaliu al trăsăturilor chipului său.

– Scuzaţi-mă... începu din nou.

– Pentru ce? se auzi din spatele lui vocea cumplită, batjocoritoare, dar atît de bine cunoscută.

Cei din grupul băieţilor rătăciţi intrară încet, pe rînd, în camera de zi luminată de soare şi se aşezară pe locurile lor obişnuite. O făcură din obişnuinţă şi din cauza programului spitalului, care le spunea că la ora aceea trebuiau să se afle în camera respectivă, pentru terapia de grup. Nu se recomandau abateri de la rutina de zi cu zi. Aşa că se duseră în cameră, deşi ştiau că rutina fusese deja spulberată. Numai că erau, cu toţii, suficient de obişnuiţi cu birocraţia pentru a înţelege că, şi în cazul în care nu va fi nici o terapie, cu siguranţă li se va cere să se afle acolo, de vreme ce nu li s-a spus, explicit, contrariul. Ştiau că Martin Jeffers nu va fi de faţă, pentru că le-o spusese chiar el. Ştiau că şedinţa lor va consta din simpla lor prezenţă, în timp ce un alt medic, nedumerit de această plecare precipitată, îi va ţine locul. Mai ştiau şi că nu-i vor spune noului doctor absolut nimic.

Aşteptau fumînd, vorbînd încet între ei, destul de curioşi să vadă ce se va întîmpla.

Fură şocaţi cu toţii cînd inspectorul Mercedes Barren intră pe uşă.

În liniştea care-i însoţi intrarea, inspectorul Barren privi în jur cu ochi de gheaţă. Aceştia, gîndi ea, sînt prin definiţie duşmanii mei. Simţea cum o ia cu frig.

În cameră nu se auzea nici un sunet.

Mercedes aşteptă o clipă, apoi păşi în faţa grupului. Le simţea privirile aţintite asupra ei. Bineînţeles că nu ştiau cine era, dar simţi că o urăsc profund, de cum o văzură.

Cum îi ura şi ea pe ei.

Se întoarse cu faţa spre grup.

Încet, cu mişcări exagerat de lente, vîrî mîna în geantă şi scoase legitimaţia aurită. O ridică în sus, ca s-o poată vedea bine cu toţii. Lumina soarelui se reflecta în ea, făcînd-o să strălucească în mîna ei.

– Mă numesc Mercedes Barren, spuse ea cu tărie în glas. Inspector. Departamentul de Poliţie al oraşului Miami.

Făcu o pauză.

– Dacă m-aş fi ocupat eu de cazurile voastre, acum v-aţi fi aflat la puşcărie.

O spuse ca pe o informaţie oarecare.

Camera rămase cufundată în linişte. Nu se îndoia că cei de faţă îi sorbeau cuvintele. Acum, gîndi, e cazul să le arunci momeala.

– Conducătorul vostru de grup este doctorul Martin Jeffers. A plecat, brusc, ieri după-masă din spital, la scurt timp după întîlnirea cu voi...

Făcu o pauză.

– Unde e acum?

În încăpere explodă un adevărat cor de vociferări; oamenii îşi apropiaseră capetele, vorbind toţi deodată.

Mercedes ridică o mînă şi cele douăsprezece perechi de ochi se aţintiră din nou asupra ei.

– Unde s-a dus?

Urmă un nou val de discuţii ce se preschimbă repede într-o tăcere belicoasă. În cele din urmă, unul dintre bărbaţi, solid, cu

urme de vărsat pe față și oricînd gata să rînjească batjocoritor, spuse:

– *Ia* mai *duceți-vă dracului, doamnă.*

– Cum te cheamă?

– Miller.

– Te așteaptă ceva pușcărie, Miller, după ce vacanța asta va lua sfîrșit? Poate vrei s-o faci în condiții de maximă securitate.

– Nu mă deranjează, răspunse Miller.

– Sper.

Liniștea se înscăună din nou, pînă cînd un bărbat cam scund și rotofei ridică mîna. Mercedes dădu din cap în direcția lui și bărbatul vorbi cu un glas sarcastic, pițigăiat:

– Inspectore, de ce ne-am obosi să te ajutăm?

– Cum te cheamă?

– Steele, răspunse. Dar prietenii îmi spun Petey.

– Dacă ai vreunul, zise altă voce. Mercedes nu văzu cine vorbise și trebui să facă un efort ca să nu zîmbească. În cameră răsunară cîteva rîsete.

– În ordine, Steele. O să-ți spun de ce trebuie să mă ajutați. Pentru că sînteți, toți, niște criminali. Și cine naiba crezi tu că ajută poliția? Așa merg lucrurile, pricepi? Băieții răi știu unde sînt ceilalți băieți răi.

– Vrei să spui că doctorul e un băiat rău? întrebă Bryant.

– Nu. Nu asta voiam să spun. Dar a pornit să caute pe cineva rău de tot.

– Pe cine? întrebară Senderling și Knight într-un glas.

Mercedes șovăi. La urma urmei, de ce nu?

– Dacă mă ajutați cu toții, vă spun. Vreau însă ca, mai întîi, să cădem la învoială.

Privi în jurul încăperii. Îi văzu cum își apropie capetele.

– De acord, spuseră Knight și Senderling. Te ajutăm. N-avem ce pierde, rîseră ei.

– Poate d-d-d-doar încrederea d-d-d-doctorului, se bîlbîi Wasserman.

Chestia asta le luă piuitul.

– Și noi cu ce ne alegem? întrebă Miller.

– Cu nimic concret. Doar că aflați ceva. Informația are întotdeauna valoare.

Miller scoase un fornăit.

– Eşti la fel ca toţi copoii, chiar dacă nu ai echipamentul reglementar. Vrei să capeţi ceva fără să dai nimic în schimb.

Mercedes nu răspunse.

– Ascultă, spuse Parker, dacă te ajutăm puţin, ne poţi promite că doctorul n-o să păţească nimic rău? Legal, vreau să spun, nu doar fizic.

– Nu doctorul Jeffers este obiectul anchetei mele, răspunse inspectorul Barren. Dar cunoaşte persoana pe care o caut. Vreau să-l împiedic să se bage într-un bucluc şi mai mare. Ce părere aveţi?

– N-am pic de încredere în copoi, spuse Miller.

– Mă rog, doctorul e în primejdie? întrebă Bryant.

Poate că e, poate că nu e. Nu ştia. Aşa că minţi.

– Da. Fără doar şi poate. Numai că el nu ştie.

Chestia asta îi făcu să murmure din nou.

– Îţi spun eu cum facem, zise Knight. Tu ne spui care e tocmeala, cine e răufăcătorul, şi pe urmă vedem noi dacă te putem ajuta.

Mercedes dădu din umeri. Ştia că dacă voia să capete vreo informaţie de la grup, trebuia să continue conversaţia. Dacă ajungea într-un punct mort, nu mai scotea nimic de la ei.

Trase adînc aer în piept şi răspunse:

– Fratele lui.

Urmă o clipă de tăcere, după care Steele începu să scoată chiote şi să bată din palme. Sări de pe scaun şi dansă în jurul camerei.

– Am ştiut eu, am ştiut eu. Plătiţi-mi, plătiţi-mi! Tu, Bryant, două pachete de ţigări. Tu, Miller, trei pachete. Toţi nenorociţii ăştia de proşti care au pariat împotriva mea! V-am spus eu că e o rudă! Era musai să fie aşa! Plătiţi-mi! Plătiţi-mi!

Mercedes îi auzi mormăind nemulţumiţi.

– Aşa că, întrebă ea, unde s-a dus?

– N-n-n-nu n-n-n-ne-a spus, răspunse Wasserman.

– N-a zis nimic precis, interveni Weingarten. Doar că tipul ăla, n-a zis cine, e mai rău decît noi. Zicea că tipul face o

călătorie printre amintiri. Nu cred c-am spus prea multe care să-l ajute.

– Așa e, numai că dintr-o dată a sărit în sus și a întins-o, interveni Parker.

– Oricum, mîrîi Miller, habar n-avea ce voia de fapt. Nu știa ce fel de amintire caută. A trebuit să-l ajutăm noi. I-am spus să caute amintirea cea mai neplăcută, căci aia e cea mai plăcută pentru cei de teapa noastră.

– Ce i-ați spus exact? Mercedes se aplecă în față.

– Cine naiba mai știe? Am zis o groază de lucruri.

– Da, dar ceva din toate astea l-a făcut să se gîndească la un lucru anume.

Oamenii începură din nou să vorbească între ei.

– Am spus o groază de lucruri, insistă Miller.

– Haideți, fir-ar să fie! Ce i-ați spus?

– Voia să știe cum anume s-a întîmplat de ne-am simțit liberi, liberi să facem ce facem, pricepeți?

– Ce?

– Ne-a întrebat ce anume ne-a pornit. Înțelegeți? Ce ne-a făcut să trecem la fapte.

Trase adînc aer în piept și totul i se păru cît se poate de limpede. Jeffers le ceruse cheia. Și ei i-o dăduseră.

– Ce i-ați spus? Ce anume?

Bărbații din cameră o priveau lacomi. Putea simți puterea urii împotriva ei, nu doar ca polițist, ci și ca femeie. Le înfruntă privirea cu toată forța de care era în stare.

Liniștea era ca uleiul, se întinsese peste tot și toate.

Îi venea să țipe.

Spuneți-mi, strigă în gînd. Spuneți-mi!

– Știu, se auzi o voce de bas din fundul camerei. Era vocea lui Pope. Mercedes se aplecă în față și-i întîlni privirea. Omul ăsta, gîndi, e cu-adevărat înspăimîntător. Pentru o clipă avu o viziune înfricoșătoare: cum o apucă, îi sfîșie hainele. Se întrebă pentru cîte femei coșmarul acesta fusese realitate.

– Știu ce-am spus. Și ce l-a făcut să-și aducă aminte de ceva.

– Ce?

Pope șovăi. Apoi ridică din umeri.

– Vedea-v-aș morți pe toți, spuse încet.

Se uită la inspectorul Barren.

– I-am spus să se gîndească la o moarte sau la o plecare. Întotdeauna începe cu o moarte sau cu o plecare. Uneori, moartea şi plecarea sînt totuna.

Mercedes se lăsă pe spate, pe scaun. O plecare, gîndi. Am fost acolo. New Hampshire.

– Asta i-ai spus? întrebă. Ascunse nuanţa de înfrîngere din glas.

– Asta i-am spus. Iar el s-a ridicat şi a spălat putina.

– Îmi p-p-p-pare r-r-rău, inspectore...

Mercedes se uită la bărbaţii din faţa ei. Se întrebă cîte morţi erau răspîndite prin cameră. Cîte vieţi distruse. Se cutremură în sinea ei.

O moarte. O viaţă distrusă, gîndi apoi.

Gîndul luă încet formă, aidoma unui ciclon la mare depărtare, dar care cîştiga în putere şi intensitate cu fiecare secundă ce trecea. Simţi că-i era cald, ca şi cum temperatura din încăpere ar fi crescut brusc şi se gîndi la ceva ce-i spusese Martin Jeffers în treacăt, cu cîteva zile în urmă: nenorocitul nici nu ne-a dat un nume. Şi a murit într-un accident.

Îşi duse mîna la frunte, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă nu are febră. Privi la ochii strălucitori ai bărbaţilor din jurul ei. Se ridică, fără să ştie că-l imita pe Martin Jeffers.

– Vă mulţumesc, le spuse. M-aţi ajutat foarte mult.

Ştiu, gîndi. Ştiu.

Poate, poate, poate. Măcar am de unde să încep.

Îşi aminti de ziarul vechi din cutia de sub patul lui Martin Jeffers. Du-te! Vocea din rărunchi striga: du-te! De acolo o să afli încotro a pornit. Doar pentru o clipă se dojeni că, prima oară cînd intrase în locuinţa lui Martin Jeffers, nu băgase de seamă ce bătea la ochi. De data asta, gîndi, ştii exact ce anume cauţi. Du-te! Du-te! Du-te!

Se întoarse brusc cu spatele şi-i lăsă pe bărbaţi bombănind în urma ei.

Cînd ieşi în grabă din spital, tocurile pantofilor ei scoteau un sunet staccato, ca de mitralieră.

PAISPREZECE

Ţara nimănui

19

Holt Overholser, în vîrstă de şaizeci şi trei de ani, şeful forţelor de poliţie din West Tisbury şi singurul membru al acestora în tot timpul anului, muta hîrtiile de pe birou dintr-un loc în altul, plîngîndu-se, în sinea lui, de afluxul de vilegiaturişti care-i plăteau, de fapt, salariul, dar care nu respectau limita de viteză vizibil afişată şi încercau mereu să-şi arunce gunoiul la groapa de gunoi a oraşului în zilele în care era, oficial, închisă. Cea mai mare parte a după-amiezii o petrecuse cu detectorul radar, amendînd şoferii. Consiliul orăşenesc pusese un semn cu LIMITA DE VITEZĂ 25 la un kilometru de centrul oraşului, ştiind că nimeni nu va reduce într-atît viteza pînă nu va trece măcar de biserica presbiteriană. Acolo parca Holt, oprind cam o maşină din două şi dînd şoferului o amendă de douăzeci şi cinci de dolari pentru exces de viteză; chitanţele le avea gata completate.

Chestia asta devenise o sursă majoră de venit pentru oraş; consiliul orăşenesc era mulţumit şi Holt, la rîndul lui, era şi el mulţumit. Anul trecut strînseseră destui bani ca să-i poată cumpăra un Ford Bronco nou cu tracţiune pe patru roţi, echipat special pentru poliţie. Anul acesta, gîndea, îi vor lua tipul ăla nou de *walkie-talkie,* care se prinde la centură şi al cărui microfon îl fixezi pe umăr, cum vezi în *Hill Street Blues.* Ăsta era serialul preferat al lui Holt şi mare parte din pregătirea lui ca poliţist o căpătase urmărindu-l cu sfinţenie, ca şi pe alte seriale, cum ar fi *Reţeaua.* De fiecare dată cînd anunţa că-şi termină comunicarea prin radio, spunea „Zece-patru", în acelaşi mod morocănos pe

care Broderick Crawford îl făcuse celebru. Se întrebă dacă în stagiunea viitoare va fi, la televiziune, vreun serial polițist bun. Se îndoia; părea că iar polițiștii nu mai erau la modă și, probabil, vor mai trece vreo doi ani pînă cînd televiziunea va încerca ceva nou. Nu considera *Miami Vice* un serial polițist.

Holt răsfoi chitanțierul cu amenzi, ca să se asigure că totul era lizibil, înainte de a-l trimite la biroul municipal. În patru ore grozave scrisese patruzeci și șapte de chitanțe. Doar cu trei mai puțin decît recordul personal, gîndi cu regret. Dar Ziua Muncii se apropia cu repeziciune și era convins nu numai că-și va depăși recordul, ci că-l va spulbera.

Se întinse și privi pe fereastra biroului său micuț. Întunericul se insinuase în noaptea de vară tîrzie. Din zi nu mai rămăsese decît o sclipire roșie ce se stingea rapid spre apus. În direcția aceea, Holt nu fusese niciodată mai departe de casa surorii lui din Albany, de Ziua Recunoștinței, dar era un cititor pasionat, mai ales de romane și cărți de călătorie, și tînjea să călătorească. Îi plăcea să se imagineze ca pe un călător înapoi în timp, într-o eră de demult, în Vechiul Vest. Se vedea ca pe păstrătorul păcii într-un orășel, dur dar simpatic, drept un om pe care nu era bine să-l superi, dar de partea căruia era de dorit să lupți.

Bineînțeles că în cei treizeci și trei de ani de cînd era polițist în Martha's Vineyard nu avusese parte de nici o luptă. În cel mai rău caz avusese de-a face cu cîte un bețiv belicos.

Închise ochii și se lăsă pe spate în scaun. Pentru masa de seară știa că va avea mîncare de pește, gătită cu zarzavaturi din propria-i grădină. Holt se felicita că mănîncă bine, deși asta se datora, de fapt, devotamentului soției lui. Se lovi cu pumnul în piept: șaizeci și trei și încă în puteri, gîndi. Membrii din Consiliu încercaseră să-l scoată la pensie cu trei ani în urmă, dar Holt trecuse examenul fizic înaintea a vreo șase tipi care aveau o treime din vîrsta lui, lucru care-i convinsese pe cei din Consiliu să-l mai țină. Îi amuza și felul în care Holt îi ușura întotdeauna de o groază de bani pe puștii pe care-i angaja temporar, vara, ca ajutoare la poliție. Îi întrecea în putere cu mîna stîngă; cu patruzeci de ani în urmă lucrase pe un vas de pescuit homari în larg, la Menemsha, și căratul lăzilor cu mîinile petrecute pe sub ele îi lăsase o forță considerabilă în partea de sus a corpului. Tînăr fiind, învățase și să joace pocher, lucru care-i rotunjea și el,

frumuşel, venitul. Puştii ăştia de la facultate cred întotdeauna că ştiu să joace, gîndi. Învaţă.

Cercetă teancul de bilete şi hotărî că pot să aştepte pînă a doua zi dimineaţă. Cea mai mare parte a lucrurilor putea aştepta, chiar şi în plin sezon de vară. Căscă şi ridică leneş de pe marginea biroului radioul poliţiei.

– Dispecer, sînt Unu Adam Unu, West Tisbury, la zece-treizeci şi şase de sediul central. Te rog dă-mi linia urgentă, zece-patru.

– Bună, Holt, ce mai faci?

– Hm, bine, dispecer.

– A primit Sylvia reţeta pe care i-am trimis-o?

– Hm, dispecer, ăsta e un apel oficial.

Nu putea să sufere cînd Lizzie Barry era în schimbul de noapte pe reţeaua 911, pentru insulă. Era mai bătrînă decît el şi pe jumătate senilă. Nu respecta niciodată terminologia corectă.

– Unu Adam Unu, terminat, zece-patru.

– Noapte bună, dragă.

Puse microfonul la locul lui şi începuse să-şi adune lucrurile cînd o văzu pe femeie intrînd pe uşă. Zîmbi.

– Tocmai mă pregăteam să închid, doamnă. Cu ce vă pot fi de folos?

– Aş dori să mă îndrumaţi spre o adresă, spuse Mercedes Barren.

– Cu plăcere, răspunse Holt, măsurînd-o din priviri. În ciuda blugilor şi a cămăşii sport, nu părea vilegiaturistă. Avea un aer de oraş mare şi Holt simţea că era vorba de afaceri. Probabil altă agentă imobiliară, îşi spuse.

– Caut un loc unde, acum douăzeci de ani, s-a petrecut un accident.

– Un accident? Holt se aşeză şi-i făcu semn spre scaunul din faţa lui. Îi trezise curiozitatea.

– Cu vreo douăzeci de ani în urmă, un om de afaceri din New Jersey, care avea un magazin universal, s-a înecat în larg, la South Beach. Vreau să ştiu unde a avut loc accidentul.

– Păi, fir-ar să fie, South Beach are peste douăzeci de kilometri lungime şi douăzeci de ani e tare mult. Va trebui să-mi daţi ceva mai multe informaţii.

– Vă amintiţi incidentul?

– Mă iertați, doamnă, dar avem unul sau două înecuri în fiecare vară. După un timp, toate încep să semene între ele. Oricum, de ele se ocupă Paza de Coastă. Eu nu fac decît să completez cîteva hîrtii.

– Am relatarea din ziar. Credeți că v-ar ajuta?

– N-are ce să strice.

Holt se aplecă în față, în timp ce Mercedes Barren pescui din geantă exemplarul vechi din *Vineyard Gazette*. Holt întrezări, o clipă, țeava pistolului și, fără să se mai gîndească să-i dea vreun răspuns, izbucni:

– Doamnă, aveți o armă asupra dumneavoastră?

– Da, spuse ea. Duse mîna la geantă și scoase insigna. Ar fi trebuit să mă prezint. Sînt inspectorul Mercedes Barren, de la poliția din Miami.

Holt fu încîntat.

– Pe aici nu prea avem parte de, hm, polițiști din marile orașe. Ați venit pentru un caz?

– Nu, nu, doar în vizită la niște prieteni.

– Ah, spuse el dezamăgit. Atunci de ce vă trebuie armă?

– Îmi pare rău, din obișnuință.

– Hm, hm. Poate ați vrea s-o lăsați la mine?

– Dacă nu vă deranjează, cum trebuie să plec devreme, ar fi mai bine s-o păstrez. N-ați putea să încălcați o dată regulamentul pentru un coleg de poliție?

Îi zîmbi și-i făcu un semn mic cu mîna, cum că poate să păstreze arma.

– Nu prea-mi place să știu că sînt arme pe insulă. Oricum nu duc la nimic bun.

– Același lucru e valabil și în orașele mari.

Împinse spre el ziarul. Holt parcurse iute pagina.

– Da, îmi amintesc, dar vag. Cred că era vorba de un tip pe care l-a prins curentul. N-a mai avut ce să facă. Se uită la Mercedes Barren. Pun pariu că la Miami Beach nu aveți curenți ca ăștia.

– Nu avem.

– Păi un curent se formează cînd mișcarea valurilor dislocă o parte din nisipul de pe fund, ca și cum ar deschide o gaură. Apa curge în ea și apoi trebuie să iasă, brusc. Explodează la vreo două sute de metri de țărm. Problema e că majoritatea oamenilor

luptă ca nebunii cînd simt că-i trage curentul. Nu ştiu că tot ce trebuie să faci e să călăreşti pe coama valului. Sau, dacă vrei să faci ceva, să înoţi paralel cu plaja. Un talaz ca ăsta nu e mai lat de douăzeci, treizeci de metri. Numai că oamenii îşi pierd capul. Luptă din răsputeri, îi lasă forţele şi-au păţit-o! Eu trebuie să completez alte hîrtii şi băieţii de la Paza de Coastă trebuie să caute un cadavru. La South Beach se întîmplă cam o dată, de două ori pe an.

– În ziar nu spune decît South Beach.

Holt citi în continuare.

– Spune că familia stătea în West Tisbury, dar nu spune unde.

– Ştiu. M-am gîndit că, poate, ţineţi minte.

Holt scutură din cap. Se uită din nou la ziar.

– Spuneţi-mi, ce legătură e între asta şi vizita la prieteni?

Mercedes Barren rîse.

– Ei bine, şefule, e o poveste lungă, dar am să mă străduiesc s-o spun cît mai pe scurt. Prietenii mei stau cu chirie într-o casă şi au dat de ziarul ăsta vechi. Ştiau că vin în vizită la ei şi s-au gîndit că s-ar putea să mă intereseze, aşa că l-au trimis la Miami, cu toate amănuntele despre cum să ajung la ei. Şi, n-o să mă credeţi, am pierdut hîrtia cu adresa şi cu numărul de telefon, dar mi-a rămas prostia asta de ziar. Aşa că, acum, încerc să-i găsesc.

– Hm.

– Pariez că, vara, vin aici o mulţime de persoane scrîntite.

– Hm, îhî.

– Mă rog, puneţi-mă şi pe mine la dosarul cu vilegiaturişti săriţi de pe fix şi ajutaţi-mă să găsesc adresa.

Holt zîmbi larg.

– Ar fi un dosar al naibii de gros, dac-aş ţine unul.

Rîseră amîndoi.

Holt se uită iar la articol.

– Bănuiesc c-am putea telefona la cîteva agenţii de închiriere, să vedem dacă nu s-au ocupat ei de casa asta. Dar s-ar putea să ia ceva timp. În zilele noastre, pe insulă sînt o mulţime. Aţi încercat să telefonaţi la *Gazette*?

– Da, dar plecaseră deja acasă.

Holt se gîndi o clipă.

– Mi-a venit o idee, poate merită să încercăm.

Luă microfonul şi spuse:

– Dispecer, sînt Unu Adam Unu.

– Bună, Holt, zise Lizzie Barry. La ora asta ar trebui să fii acasă. Probabil că se răceşte cina pe masă.

– Dispecer, e aici o femeie care-şi caută prietenii. E o poveste lungă, dar stau acolo unde stătea un tip, pe nume Allen, în vara în care s-a înecat. Acum douăzeci de ani. Îţi aminteşti de cazul ăsta? Terminat.

O clipă, din radio se auziră pîrîituri.

– Sigur că-mi amintesc, Holt. Înota, seara. Era în vara cu canicula, dacă mai ţii minte, cînd temperatura a ajuns la patruzeci de grade. Îmi amintesc pentru că, tot în ziua aia, a murit şi bătrînul meu cîine. De căldură. Era un cîine bun, îţi mai aduci aminte de el, Holt?

Holt nu-şi mai aducea.

– Sigur, sigur. Un setter?

– Nu, un golden retriever.

– Ah! Holt aşteptă ca vocea să continue, dar nu se întîmplă aşa. Aşadar, dispecer... Lizzie, îţi aduci aminte unde locuia tipul? Terminat.

– Cred că da. Nu sînt sigură, dar am impresia că stătea la Tisbury Great Pond. La Finger Point. Dar s-ar putea să mă înşel.

– Mulţumesc, Lizzie. Zece-patru.

– Cu plăcere, Holt. Terminat.

Holt Overholser puse microfonul la loc.

– Ce ziceţi de asta? spuse. Bătrîna Lizzie e ca o enciclopedie. Îşi aminteşte al naibii de bine aproape tot ce s-a petrecut vreodată pe-aici. Cel puţin tot ce era, cît de cît, palpitant. Numai că nu e deloc uşor să găsiţi drumul pînă acolo, noaptea. Va trebui să căutaţi o cameră de hotel, să dormiţi şi să vă duceţi mîine dimineaţă.

– E o idee. Aţi putea totuşi să-mi arătaţi, pe hartă, unde e?

Holt ridică din umeri. Se duse la perete. Îi arătă intrarea în puţul de nisip şi locul unde drumul de ţară cotea. Îi arătă răscrucea şi care dintre cele două cărări ducea la Finger Point. Nu-şi mai aducea aminte de cînd nu mai fusese pe drumul ăla. Probabil că înainte de cei douăzeci de ani care trecuseră de la înec. Scutură din cap.

– Trebuie să țineți minte. Nu e nici o lumină acolo. N-ai cum să te descurci și te poți rătăci rău de tot. Așteptați pînă mîine dimineață.

– E un sfat bun. Mulțumesc pentru el. Cred c-am să mă duc în port și am să caut o cameră de hotel. Dar vă mulțumesc că v-ați deranjat.

– Nici un deranj.

Holt Overholser o conduse pe Mercedes Barren afară, în noapte.

– E destul de cald noaptea asta, spuse. Noaptea trecută temperatura a coborît la zece grade, așa că oasele mele bătrîne prevăd o toamnă timpurie și o iarnă grea. Bineînțeles că, la vîrsta mea, toate iernile sînt grele.

Mercedes Barren rîse.

– Dacă mă uit la dumneavoastră, sînt sigură c-ați fi în stare să faceți față la orice v-ar putea rezerva iarna.

– Mă rog, bănuiesc că dumneavoastră, cei din Miami, nu vă prea faceți griji cu frigul.

– Așa e. Zîmbi. Îmi recomandați vreun hotel?

– Toate sînt destul de bune.

– Vă mulțumesc mult.

– Cu plăcere. Mai treceți pe la mine să discutăm probleme de-ale noastre, de poliție.

– Poate c-am să trec, spuse Mercedes Barren.

O privi cît se urcă în mașină. Nu văzu cum purtarea prietenească, destinsă, dispare instantaneu, locul ei fiind luat de o concentrație rigidă. Ieși de pe aleea care ducea la micul post de poliție. Începu să se gîndească cu plăcere la peștele care-l aștepta acasă, deși observase că inspectorul Barren nu o luase pe drumul ce ducea spre oraș, ci spre inima întunecată a insulei, lucru care-l făcu să se oprească puțin, ușor îngrijorat, înainte de a porni spre casă.

Inspectorul Mercedes Barren conducea cu grijă prin noaptea deasă, gîndind: întunericul va îngreuia găsirea casei, dar îmi va permite să mă apropii de Douglas Jeffers fără să mă vadă, așa că voi fi în avantaj. Nu avea cu adevărat un plan, doar să nu-i lase nici o șansă. Dacă va fi nevoie și dacă voi putea, îl voi împușca și pe la spate. Voi trage cum se va nimeri. Nu șovăi. Nu aștepta.

Trage cum ai ocazia. Un singur foc, ține minte. N-o să am prilejul să trag de mai multe ori. Nici nu va fi nevoie. Se uita la drum, încercînd să străpungă întunericul de dincolo de luminile slabe ale farurilor, căutînd bifurcația care urma s-o ducă spre Finger Point.

Imaginile de peste zi păreau depărtate, dar pătrundeau totuși în concentrarea ei: îi vedea pe băieții rătăciți, așezați în cerc în jurul ei, la limita perversiunii lor, urmărindu-i fiece mișcare. Gîndi că se descurcase bine cu ei. O clipă fu uimită de puterea sugestiei, de modul în care cuvintele potrivite spuse la momentul potrivit pot declanșa aproape orice reacție. Plecase de la ședința cu ei convinsă că Martin Jeffers se dusese să-și caute fratele în locul unde murise tatăl lor adoptiv. Convingerea rămăsese de neclintit, cînd spărsese geamul cu levierul, strecurîndu-se în locuința lui, așa cum o mai făcuse, numai că de data asta puțin îi păsa de zgomotul pe care îl făcea și nici nu se străduí să se ascundă.

Se dusese direct în dormitor, după obiectul de care avea nevoie: ziarul cel vechi și îngălbenit. Cînd citise articolul, în căutare de amănunte, pentru o clipă o cuprinsese furia, văzînd puținătatea datelor pe care le cuprindea, mai puține decît îi trebuiau ei.

Dar, gîndi ea, polițistul acela bătrîn, de țară, a fost grozav.

Își aminti cum condusese în viteză, ieșind din New Jersey, luptîndu-se cu aglomerația de după-masă din jurul Manhattanului, tipînd de enervare la orice întîrziere provocată de circulație.

La Woods Hole trebuise să aștepte un timp ce i se păruse fără sfîrșit, bătînd biroul feribotului în lung și-n lat, cu mîinile strîns încleștate. Traversarea cu feribotul fusese lungă, nici nu băgase de seamă imaginile ca de carte poștală ilustrată ale soarelui în apus și ale ambarcațiunilor cu pînze ce tăiau apele verzi.

Dar avusese un succes deosebit cînd se dusese la biroul de închiriat mașini cel mai apropiat de debarcader. Își aminti de bărbatul cam scund care-i luase cartea de credit și-i dăduse cheile și care-i spusese că avea perfectă dreptate, un oarecare Martin Jeffers sosise cu feribotul de dimineață.

– Zicea că are o treabă pe insulă. E prieten cu dumneavoastră?

– De fapt, sîntem concurenţi.

– Probabil e vorba despre afaceri imobiliare. Vă îngrămădiţi *cu toţii, încercînd să vă suflaţi afacerile unii* altora. Bărbaţi şi femei.

Nu-l contrazisese.

– Banii se cîştigă greu.

– Nu şi aici, unde toţi sînt plini de bani.

Se uitase la permisul ei de conducere.

– Nu prea vin oameni din Florida. Cei mai mulţi sînt din New York, Washington. Nu de la Miami.

– Lucrez pentru o firmă mare, minţise ea. Are o mulţime de sucursale.

– După mine, spusese funcţionarul, şi aşa se construieşte prea mult aici.

Mercedes simţise o umbră de furie în glasul lui.

– Zău? răspunsese. Eu lucrez pentru o firmă specializată în restaurarea unor case vechi. Nu ca prietenul meu Jeffers. El face moteluri şi blocuri.

– Fir-ar să fie, spusese funcţionarul. Mai bine nu-i dădeam maşina.

– Ce maşină i-aţi dat?

– Un Chevrolet Celebrity alb. Numărul e opt unu şapte şi trei de J. Vedeţi dacă puteţi da de el.

– Mulţumesc, răspunsese. Aşa o să fac. V-a spus exact unde se duce?

– Nu.

– Dau eu de el.

– Vă urez noroc. Să aduceţi maşina înapoi mîine seară la opt, ca să nu aveţi de plătit nimic în plus.

Aprinse faza mare; şoseaua cobora uşor. La fiecare sută de metri vedea un alt drum neasfaltat deschizîndu-se la dreapta şi înjură, furioasă, în gînd, spunîndu-şi că toate semănau între ele.

Mergi mai departe. Mergi mai departe. Caută groapa cu nisip, cum ţi-a spus poliţistul. O maşină veni spre ea, făcîndu-i semn cu farurile să stingă faza mare. În cele din urmă îi făcu pe plac şi maşina alunecă pe lîngă ea, pe drumul îngust, cu un fîşîit. Avu impresia că a trecut la numai cîţiva centimetri de ea şi, o clipă, se sperie. Privi cum dispar luminile roşii de poziţie şi, brusc, întunericul dens o învălui din nou.

Privi fix în noapte.

– E aici, spuse cu voce tare, sunetul vocii ei în maşină liniştind-o. Ştiu că e aici.

Merse mai departe, încet ca melcul.

– Hai odată, unde naiba eşti?

Era singură şi pierdută, întunericul insulei fiind la fel de adînc ca al oceanului. Se uită în sus, distingînd cu greu unde se terminau copacii şi unde începea cerul. Se simţea în nesiguranţă, ca şi cum s-ar fi bălăbănit deasupra apei, agăţată de o funie teribil de subţire. Se încordase toată. Sînt aproape, gîndi. Sînt aproape. Simţi că se sufocă, de parcă n-ar mai fi fost deloc aer în maşină. E aici, o ştiu. Unde? Unde? Scrîşni din dinţi. Îşi încleştă mîinile pe volan, pînă ce încheieturile degetelor se albiră. Ridică glasul, aproape strigînd în liniştea maşinii şi a nopţii:

– Hai odată, hai odată!

Şi atunci văzu bifurcaţia.

Anne Hampton stătea la masă, privind fix la caietul deschis în faţa ei. Văzu cuvintele: Fac ce fac fiindcă trebuie, fiindcă vreau. Pentru că ceva din noi toţi ne spune ce să facem, şi dacă nu ţinem seama de ce ne spune, ne va zdrobi din dorinţa de a ne sili să facem ce ne-a spus.

Mîzgălise, dedesubt, răspunsul fratelui mai tînăr: Poţi cere ajutor. Nu e obligatoriu să fie aşa.

Scuturâ din cap. Era un mod complet greşit de a-l lua pe Douglas Jeffers. Se uită din nou la însemnări. Partea asta a discuţiei era veche de cîteva ore. Poate că a găsit un alt mod de abordare. Dar se îndoia. Gîndea că fratele părea pierdut, incapabil să priceapă, tentat să se confrunte şi abia pe urmă în stare să articuleze o frază, cu atît mai puţin să-şi convingă fratele mai mare să lase arma din mînă. Închise ochii. Aş fi putut să-i spun, îşi zise. Aş fi putut să-i spun că, acum, totul e gata stabilit, că nu există scăpare, nici un alt sfîrşit al scenariului în afara celui născocit de Douglas Jeffers mai de mult, într-o altă epocă, adînc în trecut, cînd nu eram decît studentă şi fiica unor părinţi, cu ani lumină înainte de a deveni biograful ucigaşului.

Anne Hampton se întrebă, într-o doară, ce se va întîmpla cu ei toţi. Se simţea detaşată, ca şi cum altcineva, din afara trupu-

lui ei, cineva invizibil pentru toți ceilalți, privea la acțiunea ce se desfășura pe scenă. Își aminti că se mai simțise așa și înainte, în timpul unora dintre crime, în primele momente din motel. Cînd fusese asta? Nu era în stare să-și aducă aminte. Gîndi că așa era memoria: doar cîteva imagini, secvențe de film cu marginile zdrențăroase și cu mișcări ce clipesc sacadat. Mă pot vedea alergînd prin zăpadă, gîndi. Pot vedea durerea și frigul întipărite pe chipul meu, dar nu-mi mai pot aduce aminte care era senzația. N-aș fi putut să-l salvez, gîndi. Îl văzu pe bărbatul acela zdrențăros și singur pe stradă și le văzu pe cele două fete norocoase – cum le chema? – apoi pe adolescenții din mașină. Nu pot salva pe nimeni. Nu pot, nu pot. Nu mi s-a dat voie. Am vrut, Dumnezeule, am vrut să-l salvez, era fratele meu, dar n-am putut, n-am putut. Nu pot.

Îi venea să plîngă, dar știa că nu are voie.

– Boswell!

La auzul vocii tăioase a lui Douglas Jeffers, ridică iute privirea. Sări de pe scaun.

– Du-le niște apă musafirilor noștri.

Încuviință din cap și dădu fuga în bucătărie. Găsi în bufetul de deasupra sobei o cană și o umplu cu apă. Mergînd repede, dar cu grijă să nu verse apa, traversă camera de zi, în care cei doi frați stăteau unul în fața celuilalt, în tăcere acum, după o zi de discuții. Deschise ușa dormitorului de la parter și intră încet. Se gîndea că poate dorm și nu voia să-i trezească. Dar la scîrțîitul pașilor ei pe podeaua din lemn, văzu patru perechi de sprîncene încruntîndu-se în așteptare, speriate.

Se simți îngrozitor.

– E-n ordine, e-n ordine, spuse. Știa cît de prostește sunau cuvintele ei, cît de stupid era să încerce să-i liniștească. Știa că vor muri curînd. Ăsta fusese planul, tot timpul.

Faptul că erau niște oameni oarecare nu avea nici o importanță, o știa prea bine. Ceea ce conta era că se aflau acolo, în locul acela, care – știa – era important pentru el. Își aminti de *cuvintele lui, spuse încet, cîteva secunde după* ce pătrunseseră în casă printr-o ușă de pe verandă, lăsată deschisă ca să intre briza verii.

– Trebuie să umplu casa asta de strigoi.

Îşi aşezâ uşor, liniştitor, mîna pe braţul femeii.

– V-am adus nişte apă, spuse. Dă din cap dacă vrei să bei. Mai întîi dumneata, doamnă Simmons?

Femeia făcu semn din cap că da şi Anne Hampton îi scoase căluşul din gură. Duse cana la buzele femeii.

– Nu bea prea mult, spuse. Nu ştiu dacă o să-mi dea voie să te duc la baie. Femeia se opri în mijlocul unei înghiţituri şi dădu din nou din cap, afirmativ.

– Mor de frică, spuse ea, profitînd că nu mai avea căluş. Nu ne poţi ajuta? Pari o fată atît de drăguţă. Nu eşti cu mult mai mare decît gemenele, te rog, te rog...

Anne Hampton se pregătea să răspundă, cînd auzi o voce din camera de zi.

– Fără discuţii. O gură de apă şi-atît. Nu mă face să trec la represalii.

– Te rog, şopti femeia.

– Îmi pare rău, şopti Anne Hampton la rîndul ei. Îi puse căluşul la loc, dar nu la fel de strîns. Femeia dădu din cap, recunoscătoare.

Anne Hampton se duse mai întîi la una dintre gemene, apoi la cealaltă.

– Nu vorbi, le şopti fiecăreia. Cînd ajunse la tată, şovăi. Te rog, spuse, nu încerca să faci ceva. Nu-l sili să acţioneze. Bărbatul aprobă din cap şi ea slăbi căluşul. Bău şi Anne îi puse căluşul la loc. O clipă se încordă, trăgînd de funia care-i ţinea legaţi, pe toţi patru, la un loc. Îl auzi spunînd, cu tot căluşul din gură:

– Ajută-ne, te rog, dar nu putea să-i răspundă.

– Îmi pare rău, spuse.

Închise uşa în urma ei şi se întoarse în camera de zi.

– Ce fac? întrebă Douglas Jeffers.

– Sînt speriaţi.

– Aşa şi trebuie să fie.

– Doug, te rog, spuse Martin Jeffers. Lasă-i măcar pe ei să plece. Ce-au făcut...

Fratele mai mare i-o tăie imediat fratelui mai mic.

– N-ai învăţat chiar nimic toată ziua de azi? Pentru Dumnezeu, Marty, ţi-am explicat de o mie de ori. E important să nu

fi făcut nimic. E esențial. Nu pricepi? Cei vinovați nu sînt niciodată pedepsiți, doar cei nevinovați. Așa merg lucrurile pe lumea asta. Nevinovații și cei lipsiți de putere. Ei formează clasa victimelor.

Douglas Jeffers scutură din cap.

– Nu se poate să-ți fie atît de greu să înțelegi.

– Mă străduiesc, Doug, crede-mă, mă străduiesc.

Douglas Jeffers își privi cu duritate fratele.

– Străduiește-te mai mult.

Amuțire. Douglas Jeffers se juca cu pistolul automat, în timp ce Martin Jeffers stătea liniștit. Anne Hampton traversă camera și se așeză la locul ei, deschizînd un alt caiet.

– Notează totul, Boswell.

Încuviință și așteptă. Totul e o nebunie, gîndi. Pretutindeni. Nimic nu mai e normal pe lumea asta, doar durere, și moarte, și nebunie. Și eu sînt o parte din ea.

Luă pixul și scrise: Nimeni nu scapă cu viață.

Se miră. Era pentru prima dată cînd scria în caiet un gînd de-al ei. Se uită la frază. O îngrozea.

Cuvintele tremurau și licăreau pe pagină asemenea căldurii deasupra uneia dintre autostrăzile negre pe care călătoriseră. Luptă împotriva epuizării și a gîndului morții și retrăi, în minte, ziua, făcînd amintirile să blocheze teama.

Nu știa de ce Douglas Jeffers nu-i omorîse pe cei din familia Simmons pe loc, de ce îi scosese din pat și-i mînase legați la ochi, în funii și cu căluși în gură, în camera de alături. Îi lăsase acolo în timp ce el se odihnea, cu picioarele pe canapea, savurînd priveliștea soarelui care răsărea. Pregătise apoi un mic dejun copios. Nu-i spusese decît că, dacă-i ținea închiși o zi, jocul devenea și mai interesant. Chestia asta o mirase; părea ca și cum n-ar fi vrut să se grăbească, de parcă intenționa să se bucure din plin de situație, nedorind să treacă prea repede mai departe. Primejdia în care se aflau nu părea să-l afecteze. Nu știa ce-l determina să se oprească și să facă totul cu o întîrziere studiată, dar lucrul ăsta o speria.

Am ajuns la capăt, gîndise.

E ultima scenă și vrea să profite la maximum de ea. Două gînduri pătrunseră în labirintul temerilor ei:

Ce-o să le facă?

Ce-o să-mi facă?

Douglas Jeffers pregătise ouă şi şuncă, dar ea nu fusese în stare să ia o înghiţitură. Tocmai terminau cînd se auzi maşina intrînd pe alee. O îngrozise gîndul că cineva ar putea da de Douglas Jeffers. Apoi groaza ei se dublase cînd îi văzuse fratele. Pe moment, presupusese că era la fel. Cînd îşi dăduse seama că nu era, se simţise şi mai încurcată.

Privi iar la cei doi fraţi.

Nu-i despărţea decît vreun metru, dar Anne se întrebă care era, în realitate, distanţa dintre ei. Avea sentimentul vag că acest lucru era important pentru ea, dar nu putea să spună de ce.

Îi venea să le strige: Vreau să trăiesc!

Dar în loc s-o facă, stătea răbdătoare, liniştită, aşteptînd instrucţiuni.

Pînă acum, îşi petrecuseră ziua aşa cum te-ai aştepta s-o facă doi fraţi. Discutaseră despre lucruri de demult, despre amintiri. Rîseseră puţin. Dar la începutul după-amiezii conversaţia lîncezise, se stinsese sub presiunea inexorabilă a situaţiei în care se aflau, şi acum stăteau, aşteptînd.

Anne cercetă vreo şase pagini din caiet şi reciti cîte ceva din ce scrisese. Martin Jeffers spusese:

– Doug, nu-mi vine să cred de ce ne aflăm aici. Putem vorbi despre asta?

Şi răspunsul lui Douglas Jeffers:

– Crede.

Îşi ridică privirea spre cei doi şi-l văzu pe Martin Jeffers foindu-se pe scaun. Nu ştia ce să creadă despre el. Oare mă va salva? se întrebă brusc.

– Doug, de ce faci una ca asta?

– Întrebarea a mai fost pusă şi s-a şi dat un răspuns. Aşa spune procurorul, la tribunal, cînd încearcă să-şi apere martorul de interogatoriu în faţa instanţei. Treci la următoarea întrebare.

– Nu există decît una.

– Nu-i adevărat, Marty, nu-i adevărat. Recunosc, există un de ce. Dar mai e şi cum şi cînd şi ce ai de gînd să faci acum. Asta pare mai important.

– Foarte bine, căzuse Martin Jeffers de acord. Ce ai de gînd să faci acum?

– Nu întreba.

Douglas Jeffers izbucni în rîs. Sunetul părea străin, imposibil, în camera aceea mică. Anne Hampton recunoscu rîsul din cele mai rele momente ale lui. Spera că fratele mai tînăr va avea atîta minte încît să dea înapoi.

O făcu. Nu mai spuse nimic. După cîteva momente, fratele mai mare dădu din mînă, ca şi cum ar fi vrut să cureţe aerul dintre ei.

– Spune-mi, zise Douglas Jeffers. Cît de mult ştii?

– Ştiu tot.

Fratele mai mare făcu o pauză.

– Asta nu-i bine. Nu-i bine deloc.

Şovăi înainte să continue.

– Înseamnă c-ai fost la mine acasă. Credeam c-o să aştepţi pînă se termină totul. Trebuia să aştepţi.

– Nu, altcineva s-a dus.

– Cine?

Martin Jeffers se opri. Brusc, nu mai ştia ce să spună. Se gîndi la toate ocaziile în care stătuse de vorbă cu un criminal. Ştiuse întotdeauna ce gesturi să facă, cum să reacţioneze. De data asta, mintea îi era complet goală. Se uită fix la fratele lui şi la arma din mîna acestuia. Dar văzu copilul din spatele acestui bărbat şi-şi dădu seama: şi eu sînt la fel. Fratele mai mic. Îl cuprinse o ciudă puternică, fierbinte. Întotdeauna fusese ultimul care afla. Întotdeauna ultimul care primea ceva. Întotdeauna el a făcut exact ce a vrut, fără să ţină seama de ce gîndeam eu. Nu m-a ascultat niciodată. M-a tratat întotdeauna ca pe o anexă nedorită. El avea întotdeauna iniţiativa. El era întotdeauna cel important. Întotdeauna eu am fost un nimic. Ceva secundar. Întotdeauna, întotdeauna. Brusc simţi cum urâşte totul şi dori să-şi rănească fratele.

– Un inspector.

Cuvîntul îi ţîşni de pe buze. Regretă imediat.

– Ştie şi el?

Martin Jeffers văzu cum fratele lui înţepeneşte, luptînd să-şi păstreze sîngele rece. Dar în aceeaşi clipă, din glasul lui dispăru

orice urmă de relaxare, de nepăsare, înlocuite de un fel de zgomot surd. Era un glas pe care Martin Jeffers nu-l mai auzise niciodată, dar pe care îl cunoştea după atîţia ani de meserie. Glasul care ucide, gîndi.

– Da, spuse. De fapt, e o femeie.

Douglas Jeffers aşteptă, apoi spuse:

– Ei bine, asta grăbeşte puţin ora morţii.

Lui Mercedes îi venea greu să ţină sub control maşina americană mare, cu suspensia ca vai de lume, care se hurduca şi sălta înainte şi înapoi cînd încerca să treacă peste gropile de pe drumul de ţară. Un zgomot strident umplu interiorul cînd o ramură de copac zgîrie vopseaua de pe una dintre aripi. Auzi cum ţeava de eşapament loveşte pămîntul, dar merse mai departe, cu încăpăţînare, ignorînd greutăţile.

Nu voia să recunoască faptul că se rătăcise. Numai că întunericul nopţii care o înconjura şi pădurea creau în ea o senzaţie de disperare, ca şi cum raţiunea şi simţul responsabilităţii ar fi fost părăsite undeva în urma ei, pe autostradă, şi ar fi coborît într-un fel de lume subpămînteană, în care regulile erau create de moarte. Părea că umbre ţîşnesc în lumina farurilor, ca nişte spirite galeze ale morţii, fiecare purtînd chipul lui Douglas Jeffers. Îşi pierdu răsuflarea de frică şi conduse mai departe, cu mîna dreaptă încleştată pe armă, deasupra volanului.

Cînd ajunse la răscruce, farurile luminară cele patru săgeţi diferit colorate; se opri şi coborî.

Rămase locului, privind la cele patru drumuri diferite.

Era furioasă la culme. Îşi aminti de descrierea pe care i-o făcuse şeful poliţiei şi, în minte, revăzu harta din biroul lui. Numai că scena aceea nu avea nimic comun cu alegerea pe care trebuia să o facă acum, pe întuneric. Se gîndi la povestea cu femeia şi tigrul, dar ştia că ar vrea să deschidă uşa în spatele căreia se afla fiara.

– Ăsta trebuie să fie, spuse arătînd spre unul dintre drumurile întunecate. Sînt sigură, adăugă ca să-şi învingă teama generată de nesiguranţă. O clipă îi trecu prin minte gîndul că ar putea ajunge, cu arma în mînă, la casa altui vilegiaturist, dar îl goni iute.

– Să mergem, spuse, sunetul propriei voci părînd mic şi pierdut în pădure. Se urcă din nou în maşină şi merse mai departe.

După vreo două sute de metri, drumul se bifurca iar şi, urmîndu-şi instinctul, o luă la stînga. Ştia că trebuia să caute heleşteul şi că fîşia de pămînt pe care-şi va găsi prada era lungă şi îngustă. Coborî fereastra, încercînd să-şi dea seama unde era apa, dar numai noaptea pătrunse în maşină. Conduse mai departe, trecînd de un gard din lemn, deschis, şi de o tăbliţă scrisă: INTRAREA OPRITĂ. LA TINE MĂ REFER. Nu-o luă în seamă, pătrunzînd din ce în ce mai adînc în tufăriş şi între pini, pînă cînd avu impresia că pădurea o învăluie cu totul. Îi fu frică să nu se sufoce şi trase aer în piept, oxigenîndu-şi bine plămînii.

Nu-şi permise să se gîndească măcar o clipă că, poate, o luase într-o direcţie complet greşită.

– Mergi mai departe, spuse.

Văzu o spărtură în faţa ei, printre copaci, şi acceleră bucuroasă. Maşina ţîşni înainte, apoi se opri scîrţîind, ca şi cum ar fi fost doborîtă la pămînt, ca un atlet care cade chiar înainte de finiş. Scoase un strigăt înspăimîntat. Auzi un trosnet, urmat de un zgomot de frecare.

Opri maşina şi se dădu jos.

Ambele roţi din faţă intraseră într-o groapă nu prea adîncă, dar destul de mare. Puntea din faţă a maşinii era îngropată în nisip.

Oftă şi închise ochii. Mergi mai departe, îşi spuse din nou. Deschise ochii şi se urcă înapoi în maşină. Roţile din spate se rotiră furios cînd încercă să iasă, cu spatele, din groapă. Mînioasă, lovi cu pumnii în volan, apoi înghiţi în sec şi privi în jur. Stinse motorul şi farurile. Foarte bine, îşi spuse. Poţi merge mai departe pe jos. Nu e prea grav; oricum aveai intenţia să laşi, curînd, maşina. Mergi mai departe, mergi mai departe.

Se îndreptă spre spărtura dintre copaci, ochii ei adaptîndu-se rapid la întunericul nopţii. Pistolul îl ţinea în continuare în mînă şi începu să alerge, nu prea repede, de teamă ca nu cumva gleznele ei să păţească ce păţise maşina închiriată. Mişcarea îi dădu curaj şi grăbi pasul, ascultînd zgomotul paşilor ei pe nisip.

Drumul i se păru ca un tunel, al cărui capăt îl putea vedea. Acceleră şi, dintr-o dată, ieşi dintre copacii cu crengile plecate într-un cîmp larg, cu iarbă, scăldat în lumina lunii. Privi ameţită cerul, copleşită de lumina miilor de stele ce clipeau şi străluceau pe întinderea fără de sfîrşit. Se simţea nespus de mică şi de singură, dar bucuroasă că scăpase de sub copaci. O clipă, crezu că lumina lunii o va orbi şi se opri, răsuflînd din greu, ca să-şi revină.

În stînga ei zări o suprafaţă întinsă, lucitoare şi se trezi privind heleşteul. Putea vedea clar fîşia de pămînt ce se întindea între marginea cîmpului şi apa heleşteului. O clipă îşi ţinu răsuflarea şi-şi dădu seama că putea auzi zgomotul constant, ritmic, pe care valurile îl făceau lovind malul. Privi în direcţia acelui zgomot şi desluşi limpede linia plajei, South Beach, la distanţă de un kilometru.

L-am găsit, gîndi.

Am ajuns.

Privi înainte, aşteptîndu-se să vadă casa, dar n-o văzu. Se întoarse şi se uită în dreapta, aşteptîndu-se să vadă tot heleşteul, dar tot ce zări fu pădurea întunecată întinzîndu-se înapoi, spre insulă.

– Ceva nu e în ordine, spuse cu voce tare, şovăitor, brusc îngrijorată. Nu e deloc în ordine. Finger Point trebuie să fie îngust, înconjurat din amîndouă părţile de apă.

Mai înaintă cîţiva metri, ca şi cum, privită dintr-un unghi uşor diferit, topografia s-ar fi schimbat.

– Nu e deloc în ordine, spuse.

O năpădiră zeci de sentimente contradictorii.

– Te rog, spuse. Trebuie să fie aici.

Merse pînă la malul apei şi privi dincolo de heleşteu. Lumina lunii tresărea pe valurile, mici, mişcătoare. Privi fix în întuneric, de cealaltă parte a apei.

Apoi se lăsă să cadă în genunchi, pe nisip.

– Nu, spuse încet. Te rog, nu. Nu, nu, nu.

În faţa ei, apa heleşteului se întindea spre dunele de nisip de pe South Beach. Dar în spatele lor, chiar de cealaltă parte a locului în care îngenunchease, putea vedea o singură limbă lungă de pămînt care arăta parcă cu degetul spre mijlocul heleşteului.

– Nu, spuse cu glas stins. Nu e drept.

Putea vedea casa de la capătul acelei fîşii şi-şi dădu seama că se uita la locul în care se aflau fraţii Jeffers. Îşi ascuţi privirea şi văzu cum lumina lunii se reflectă în ceea ce bănuia că e forma albă a maşinii împrumutate de Martin Jeffers.

Se îndoi din mijloc şi lovi nisipul cu pumnii.

– Nu, nu, nu, nu, gemu. Tot în genunchi, se întoarse şi privi spre pădure. Am luat-o pe drumul greşit, gîndi, afurisitul de drum greşit. Am ieşit de cealaltă parte a heleşteului. Atîta drum, doar ca s-o cotesc pe un drum greşit. Simţi cum o cuprinde spaima. Încercă să lupte cu ea.

În cele din urmă, respirînd greu, ca şi cum tocmai ar fi alergat într-o cursă şi nu s-ar fi aflat abia la începutul ei, îşi recîştigă controlul de sine.

Se ridică în picioare.

– Nu mă dau bătută, spuse cu voce tare. Ridică pumnul în direcţia casei. Sosesc! Sosesc!

Holt Overholster îşi trase scaunul de lîngă masă, privind la resturile, puţine, rămase în farfurie după ce luase o a doua porţie de peşte şi spuse:

– Fir-ar să fie! fir-ar să fie.

– Ce-i, dragă? întrebă nevastă-sa. Nu ţi-a plăcut peştele?

Scutură din cap.

– S-a întîmplat ceva ce nu-mi dă pace, zise.

– Dacă-i aşa, spune-mi şi mie, răspunse soţia, strîngînd masa. Ce te frămîntă? Ştii doar că grijile împiedică digestia.

O clipă se gîndi că, pentru soţia lui, lumea era cît se poate de simplu organizată: totul se reducea la digestie. Dacă arabii şi evreii ar mînca mai multe cereale, nu s-ar mai războ tot timpul între ei. Dacă ruşii ar avea un regim alimentar mai echilibrat şi ar mai reduce din consumul de calorii, nu s-ar mai bate tot timpul cu pumnul în piept şi n-ar mai fi o ameninţare pentru pacea mondială. Dacă teroriştii n-ar mai mînca atîta carne şi ar prefera peştele, n-ar mai simţi nevoia să deturneze avioane. Republicanii mănîncă prea multe grăsimi, care le fac rău la inimă şi le dau idei conservatoare, aşa că ea îi vota mereu pe democraţi. Încercase o dată s-o întrebe ce părere are despre membrii marcanţi ai dele-

gației din Massachusetts pentru Congres, cum ar fi Tip și Teddy, dar nici nu voise să-l asculte.

– În fine, chiar înainte să închid prăvălia, am primit vizita unui inspector. O tipă care venea tocmai din Miami.

– Pentru un caz, dragă? Trebuie să fi fost teribil de palpitant.

– Zicea că nu.

– De ce n-ai adus-o să mănînce cu noi?

– Era înarmată. Și mi-a spus o poveste ciudată, care, cu cît mă gîndesc mai bine, cu atît mi se pare mai absurdă.

– Și ce ai de gînd să faci?

Holt Overholser chibzui o clipă. Poate că nu era vreun Sherlock Holmes, dar cu siguranță îi putea face față lui Mike Hammer.

– Cred c-am să fac o plimbărică, spuse. Nu te teme, mă întorc la timp ca să văd *Magnum*.

Își atîrnă cureaua cu arma peste umăr și porni spre mașina mare de poliție, cu tracțiune pe toate cele patru roți.

Martin Jeffers înghețase pe scaun, privindu-și fratele cum măsoară furios camera în lung și-n lat. Încercă, o dată, să prindă privirea Annei Hampton, dar fata stătea încremenită la masă, cu pixul gata pregătit. Pentru o clipă, se întrebă prin ce trecuse fata; nu-și putea da seama, dar știa că trebuie să fi fost rău de tot, ca s-o aducă în starea de stupoare în care se afla.

Gîndul acesta îl surprinse. Era primul, de cînd sosise la Finger Point, care cuprindea măcar o urmă de raționament psihologic. Încercă să-și ordone: Folosește-ți cunoștințele!

Clătină apoi ușor din cap, în semn că-și dădea seama că era inutil. În clipa asta, gîndi, nu sînt nimic altceva decît fratele mai mic.

Ridică privirea spre Douglas Jeffers și-și spuse: asta voi fi întotdeauna în prezența lui.

Își fixă privirea asupra fratelui său, care părea teribil de agitat. Ca și cum fiecare pas pe care-l făcea prin cameră îl ajuta să lămurească situația.

– Nu e nostim, spuse Douglas Jeffers cu o voce lipsită de orice urmă de umor, că te afli într-o situație cît se poate de complexă din punct de vedere emoțional, și cu toate astea n-ai decît

atît de puțin, dacă nu chiar nimic, de spus? Ce ai de gînd să faci? Să-mi zici că nu pot fi așa cum sînt?

Comentariul îl făcu să scoată un hohot scurt de rîs.

– Așa că, zise fratele mai mare, spune-mi ceva important. Spune-mi despre femeia aia polițist.

– Ce anume vrei să știi?

Fratele se opri și îndreptă arma spre el.

– Crezi că aș șovăi vreo clipă? Crezi că statutul tău de frate îți acordă vreo dispensă? Tu ai venit aici! știai! Cunoșteai, deci, și riscurile...

Făcu o pauză.

– Așa că nu mai face pe nebunul cu mine.

Martin Jeffers încuviință.

– E din Miami. Crede că i-ai omorît nepoata... Nu putea rosti ce știa, ce-l obseda: I-ai omorît nepoata! Le-ai omorît pe toate!... A intrat la tine în casă și a găsit fotografiile.

– Unde e acum?

– Am lăsat-o în New Jersey.

– De ce?

– Fiindcă vrea să te ucidă.

Douglas Jeffers rîse.

– Păi, din punctul ei de vedere, nimic mai normal.

– Doug, te rog, n-am putea...

– Ce să putem? Marty, tu ai fost întotdeauna cu capul în nori. Nu mai ții minte? Toate *cărțile pe care ți le citeam cînd erai* mic. Numai aventuri, pline de eroi și lupte pentru cauze drepte, împotriva tuturor. Întotdeauna ți-a plăcut să citești despre soldați care luptau pentru cauze pierdute, despre cavaleri care atacau balauri. Întotdeauna ți-au plăcut poveștile în care binele triumfa...

Vrei să-ți spun ceva? Nu triumfă. Binele nu triumfă niciodată. Căci chiar și atunci cînd binele învinge, trebuie să se coboare la nivelul răului, ca să-l distrugă. Și asta, frate dragă, este o înfrîngere infinit mai rea.

– Nu-i adevărat.

Douglas Jeffers strînse din umeri.

– N-ai decît să crezi ce vrei, Marty. N-are nici o importanţă. Făcu o pauză, apoi continuă. Mai spune-mi. E un inspector bun? Cum o cheamă?

– Mercedes Barren. Cred că e. M-a găsit pe mine...

Douglas Jeffers mîrîi.

– Crezi c-o să mă găsească şi pe mine?

Martin Jeffers făcu semn din cap că da.

Fratele lui rîse răguşit, furios.

– Nici o şansă. Dacă nu cumva i-ai spus tu unde să vină. N-ai făcut-o, nu-i aşa, frate-miu?

Martin Jeffers negă din cap.

Douglas Jeffers se uită urît la el.

– Nu te cred, fir-ai tu să fii. Făcu o pauză. O, probabil că nici nu-ţi dădeai seama că-i spui, dar i-ai spus. Te cunosc foarte bine, Marty. La fel de bine cum mă cunosc pe mine. Asta ţine de faptul că sînt mai mare: fratele mai mare poartă povara înţelegerii, cel mai mic e plin de teamă şi gelozie, în părţi egale. Aşa că, deşi crezi c-ai scăpat de ea, probabil n-ai dreptate. Ai spus tu ceva, presupun că nici nu ştii ce. Dar de spus ai spus, şi acum tipa e pe drum. Mai ales dacă a fost atît de isteaţă ca să dea de tine. Dar cît e de aproape? Asta, frate dragă, e adevărata întrebare. E în faţa uşii?

Privirea lui Martin Jeffers fugi fără să vrea spre uşa glisantă. Fratele lui rîse din nou, ameninţător.

–... Sau e ceva mai departe? La depărtare de cîteva ore, poate.

Zîmbi, un zîmbet ca de pe altă lume.

– Pricepi, continuă Douglas Jeffers, după noaptea asta voi fi departe de aici. Am considerat că Finger Point e un loc excelent în care să renasc. Nu în sensul prostesc, religios. Aici plutesc, aş spune, o groază de amintiri. E o glumă. Oricum, pentru mine aici reîncepe totul. Un nou început. Înapoi la punctul de pornire, liber ca pasărea cerului.

– Cum?

Douglas Jeffers făcu semn spre trusa de fotograf.

– Amănunte, amănunte. Ajunge dacă spun că în interiorul ei se află noul eu.

– Tot nu înțeleg, spuse Martin Jeffers.

– Un singur lucru trebuie să știi, spuse Douglas Jeffers brusc. Noul eu nu are un frate.

Cuvintele îl izbiră pe Martin Jeffers direct în inimă. Simți cum i se face rău și încercă să-și revină apucîndu-se zdravăn de brațele fotoliului.

– N-o s-o faci, spuse. Nu cred c-ai fi în stare.

– Nu fi ridicol, spuse Douglas Jeffers nervos. Boswell te poate asigura: n-am avut niciodată nici cea mai mică remușcare cînd am ucis pe cineva, nu-i așa, Boswell?

Se întoarseră amîndoi și se uitară la Anne Hampton. Aceasta încuviință din cap.

–... Așa că de ce-aș șovăi să-mi ucid fratele? Lasă prostiile! Cain i-a venit de hac lui Abel, nu-i așa? Să fie ăsta secretul pe care toți frații îl poartă adînc ascuns în ei? Toți vrem să ne ucidem între noi. Tu ar trebui să știi lucrul ăsta, doar ești doctor de nebuni. Oricum, nu văd cale mai bună pentru a obține libertatea totală și completă. Cu tine în viață, aș ști întotdeauna că ai fost și tu acolo, o legătură solidă, de neînlăturat cu trecutul. Să presupunem că dăm unul peste altul, pe stradă, într-o bună zi. Sau, să zicem, îmi vezi fotografia undeva. N-aș putea fi niciodată sigur, pricepi? Știi care-i prostia cea mai mare? Eram dispus să-mi asum riscul ăsta. Pînă în clipa în care ai apărut aici. De cum te-am văzut, mi-am dat seama cît de grav greșeam. Dacă voiam să trăiesc... înțelegi, nu-i așa? Dacă tu n-o să mai exiști, ei bine... Strînse din umeri. Mie mi se pare cît se poate de firesc.

– Doug, n-ai de gînd... nu fi..., ce vrei să... Vocea i se stinse. Era zăpăcit și uimit. Doar am venit aici ca să-l salvez! gîndea Martin Jeffers în continuare.

Douglas Jeffers traversă camera dintr-o singură săritură înfricoșătoare, împungîndu-și fratele cu țeava armei, sub bărbie.

– Simți moartea? Îi simți mirosul? Îi simți gustul pe buze?

Toți au simțit-o, absolut toți, chiar și numai pentru o clipă, dar au simțit-o.

– Doug, te rog, te rog...

Douglas Jeffers se dădu cu un pas înapoi.

– Slăbiciunea e dezgustătoare. Se uită la fratele său. Ar fi trebuit să te las să te duci, ai fi murit oricum.

Martin Jeffers scutură din cap. Ştiu imediat la ce se referă fratele lui.

– Eram un bun înotător. La fel de bun ca tine. Mult mai bun decît el. L-aş fi salvat.

– Nu merita să fie salvat.

Privirile li se încrucişară şi aceeaşi amintire le copleşi minţile.

– Era o seară exact ca asta, spuse Martin Jeffers.

– Îmi aduc aminte, i se alătură Douglas, ceva din ameninţare ştergîndu-se din glas o dată cu amintirea.

– Era cald şi voia să înoate. Ne-a dus la plajă, dar tu i-ai spus să nu intre în apă. O vedeai cum se agită. Îmi aduc aminte.

– Cu cîteva zile înainte fusese furtună, mai ţii minte? Întotdeauna furtunile fac prăpăd în largul plajei. De-aia. M-am gîndit că s-ar putea să fie un talaz din alea, şi că noaptea nu se vedea...

– De-aia nu m-ai lăsat să intru în apă.

Douglas Jeffers încuviinţă.

– Dar nenorocitul ăla bătrîn ne-a făcut fricoşi. A căpătat ce merita.

Martin Jeffers şovăi.

– L-am fi putut salva, Doug. Nu era un curent prea puternic, numai că s-a luptat cu el, în loc să stea liniştit. Noi eram mult mai puternici. Mult mai puternici. L-am fi putut salva, dar tu n-ai vrut. Mi-aduc aminte că m-ai ţinut pe plajă şi mi-ai spus să-l lăsăm să înoate în propriul lui rahat. M-ai ţinut şi l-am auzit strigînd după ajutor. Nu mi-ai dat drumul pînă cînd nu a încetat să strige.

Douglas Jeffers zîmbi.

– Cred că era prima mea crimă. Dumnezeule, a fost atît de uşor.

Se uită la fratele lui.

– Toate au fost uşoare, în felul lor.

– Asta te-a făcut să începi? întrebă Martin Jeffers.

Douglas Jeffers strînse din umeri.

– Întreab-o pe Boswell. Găseşti totul în însemnări.

– Spune-mi tu!

– De ce?

– Trebuie să ştiu.

– Nu, nu trebuie.

Martin Jeffers amuți. Avea dreptate.

– Și deci ce ai de gînd să faci? întrebă după o clipă.

Douglas Jeffers se dădu înapoi.

– Ți-am mai spus, Marty, ar fi trebuit să te las, în noaptea aia, să te duci după el. V-ați fi înecat amîndoi. Asta s-ar fi întîmplat. Știi că a fost ultima oară cînd am dat dovadă de milă față de cineva? Nu, bănuiesc că nu știi. În noaptea aia am avut grijă de tine. Oricît de mult te-ai zbătut și oricît de tare țipa el. Nu aveam de gînd să te las să intri în apă și să-l salvezi pe nemernicul ăla. În noaptea aia ți-am salvat viața. Ți-am dăruit toți anii ăștia buni, răi, triști. Acum îmi cer dreptul. Timpul a expirat. Jocul s-a sfîrșit. Nu mai am nici o obligație. Nu pricepi? O să fac ce-am amînat toți anii ăștia: am să te las să te repezi spre propria ta moarte.

Făcu o pauză.

– Poate l-ai fi salvat. Nu merita. Dar poate ai fi făcut-o.

Ți-ar fi plăcut să faci un act de bravură... Dar n-ai avut prilejul.

Douglas Jeffers trase adînc aer în piept.

– N-o să ai niciodată prilejul.

Ridică arma, țintindu-l.

– Probabil că în mintea ta romantică îți zici că e greu, spuse Douglas Jeffers fără expresie.

– Ei bine, nu e.

Trase un foc.

Ecoul împușcăturii zbură peste apa neagră și se ridică la cerul înstelat. Mercedes Barren alergă înapoi la țărm, străpungînd cu privirea noaptea ca de cerneală, știind că focul de armă venea din casa ce se afla exact în fața locului unde stătea ea. Simțea cum valurile mici ale heleșteului îi lovesc vîrfurile bascheților. Totul în ea se răzvrătea și o voce striga în capul ei: Nu e timp! Nu e timp! Se întîmplă acum! Știu că e așa!

Se uită la apă, cuprinsă de o furie neputincioasă. Nu știu să înot! O, Doamne, nu știu, nu știu.

Poate că apa nu e adîncă, încercă să se convingă.

Știa că nu e adevărat.

Făcu un singur pas, nesigur, în apă. Îi îngheţă inima şi simţi cum întunericul înăbuşitor începe să se închidă în jurul ei. Ameţi şi se retrase. Se întoarse şi se uită la drumul lung, înapoi prin pădure.

Nu e timp.

Sînt la o sută de metri de reuşită, se gîndi, şi e ca şi cum aş fi la un milion de kilometri.

În ea se dădea o luptă ce o umplea de disperare. Se ruga, în parte hotărîtă, în parte înspăimîntată. O să ajung acolo, îşi spuse, scrîşnind din dinţi. O să ajung. O să ajung.

Numai că nu ştia cum.

Se întoarse şi privi în susul plajei. Lumina palidă a lunii se reflecta în apă, dînd naştere unor forme şi umbre stranii. Cam la vreo cincizeci de metri, chiar la marginea apei, văzu o formă întunecată, alungită. Făcu un pas şovăielnic spre ea, apoi încă unul. Mintea ei nu era în stare să formeze cuvîntul: barcă. Dar inima îi dădea ordine şi, deodată, se trezi fugind, alergînd din răsputeri pe plaja nisipoasă, spre forma aceea, care se mărea cu fiecare pas. În cele din urmă putu să vadă că era un schif mic.

Sosesc, gîndi. Mulţumesc, mulţumesc. Se repezi la marginea bărcii şi se prinse de ea.

În clipa aceea încremeni.

Nu avea motor. Nu avea vîsle. Doar un catarg, fără pînză.

Fără să permită dezamăgirii să pună stăpînire pe ea, se strecură spre prora bărcii. Era legată cu un lanţ de un stîlp mic, îngropat în nisip. Lanţul era prins cu lacăt.

Se lăsă să cadă pe nisip, cuprinsă de furie şi durere. Respiră adînc, luptînd cu lacrimile. Gîndi că nu mai are cum să facă faţă capriciilor vieţii. Totul e pe dos, îşi spuse. Întotdeauna totul a fost exact pe dos.

Îmi pare rău. Îmi pare rău. O, Doamne, am încercat. Am încercat din răsputeri.

Se uită din nou la lumina de pe cealaltă parte a apei.

O să scape, îşi spuse. Niciodată n-am fost atît de aproape de el ca acum. Întotdeauna a existat ceva care m-a ţinut departe de el.

Am pierdut.

Îşi lăsă capul pe braţe, sprijinindu-se de barcă.

Îmi pare rău, spuse din nou.

Lumina lunii făcea ca barca să lucească în întuneric. Lumina slab ceva alb, ce se afla într-un colţ al carenei.

Se ridică, brusc curioasă, simţind un fel de uşurare. Întinse mîna şi apucă o pernă din plastic, cu cîte un mîner de fiecare parte. Tresări: o pernă din acelea care te ţin la suprafaţă.

Se uită spre casa pe care ştia că Douglas Jeffers se pregătea să o părăsească, dispărînd pe vecie din calea ei. Asta e, îşi spuse. E singura ta şansă. Privi apoi apa, vălurindu-se neagră şi fără fund în faţa ei. Se gîndi la nepoata ei şi-şi aminti uşurinţa, lipsa de efort cu care Susan aluneca prin piscina de un albastru opac, graţioasă, în largul ei, fără teamă.

– Doamne, spuse din nou. Îşi aminti de furia aceea verde ce se prăvălea peste ea, fierbînd şi izbind-o, tăindu-i răsuflarea, încercînd să-i smulgă viaţa din plămînii ei de fetiţă. Se gîndi la promisiunea pe care şi-o făcuse, copil fiind, şi pe care o ţinuse ca adult. Apoi în minte îi năvăliră toate coşmarurile pe care le avusese vreodată şi întreg corpul i se revoltă, cutremurîndu-se.

– Nu pot, spuse.

Şi-l aminti pe tatăl ei venind tiptil, prin casa întunecată, pînă lîngă patul ei, liniştind-o atunci cînd un coşmar o trezea din somn. Îi masa cu mîinile lui mari tîmplele, spunîndu-i că va alunga visul cel urît. După o clipă ridica palma, de parcă ar fi ţinut gîndul cel înspăimîntător în aer, în faţa ei. Şi-l amintea spunînd: La revedere, vise urîte; coşmarule, du-te de aici. După care trăgea adînc aer în piept şi sufla gîndul neliniştitor pînă dispărea din mintea ei de copil. Îşi aminti că şi ea freca la fel fruntea nepoatei ei, ca Susan să poată adormi din nou, să doarmă somnul fără griji al tinereţii. Inspiră adînc şi scoase rar aerul din piept. Îşi spuse: Coşmarule, du-te de aici!

Făcu un pas spre apă.

– Nu pot, repetă.

Dar îşi petrecu mînerele pernei în jurul braţelor. Înfipse adînc pistolul la brîu.

– Nu ştiu să înot.

Simţi cum apa i se încolăceşte în jurul gleznelor. Părea că o cuprinde, că încearcă s-o tragă în hăul ei negru.

– Nu pot, spuse pentru ultima oară.

După care se lăsă să cadă, uşor, în apă.

Primii zece metri, degetele de la picioare simțeau fundul și fu liniștită. După al douăzecilea, cînd picioarele coborîră, așteptîndu-se să dea de mușchiul de pe fund și nu găsiră nimic, doar lichid, panica începu să pună stăpînire pe ea. Mergi mai departe, mișcă-te în continuare, își strigă.

Dădu ușor din brațe și lovi puternic apa cu picioarele.

Poți reuși, își spuse cu fals curaj.

Un val mic se ridică și o plesni peste față.

O făcu să-și piardă echilibrul și se clătină, pe parcă s-ar fi aflat pe o culme înaltă. Se roti, apoi se zmuci, încercînd să-și controleze mișcările. Un alt val mic o izbi și se răsuci, simțind cum alunecă. O panică oarbă puse stăpînire pe ea și luptă să-și recapete echilibrul. Fiecare mișcare, oricît de neînsemnată, nu făcea decît s-o arunce mai departe. Strînse cu putere perna, dar aceasta se umflă și n-o mai putu stăpîni.

Vru să strige, dar nu fu în stare.

Un val mic se sparse de ea și simți cum totul o ia la vale.

Nu! Nu! Nu! strigă în sinea ei.

Apoi se rostogoli, ca o broască țestoasă, apa neagră închizîndu-se brusc deasupra capului ei, cu zgomot, ca ușa unui dulap.

O, Doamne, mor!

Era ca și cum apa ar fi tras-o în jos. Luptă cu șuvoiul care-o trăgea spre fund.

Apa o ținea în strînsoarea ei, îmbrățișînd-o ca un amant demonic, storcîndu-i răsuflarea, răsucind-o în întunericul din ea.

Nu mai era în stare să spună care era susul și care era josul.

Noaptea fusese sfîșiată, locul ei îl luase îmbrățișarea strînsă a heleșteului.

Unde e aerul?

Ajutor! Ajutor! O, Doamne! Te rog! Nu mă lăsa să mă înec!

Se zbătea și lupta ca o tigroaică împotriva morții, singură în întuneric.

Nu voi permite să se întîmple una ca asta! Susan! Dumnezeule! Ajută-mă! Susan, nu!

Brusc se gîndi că nu era drept să moară atît de aproape de victorie. Și în microsecunda de luciditate care pătrunse teama ce o ținea în laț, gîndi: Nu te lăsa.

Şi nu se lăsă.

Odată panica învinsă, ştiu cum să apuce perna. O făcu cu furie, strigîndu-şi dorinţa de a trăi. Luptă cu ea, pînă o făcu să-i cuprindă pieptul, sub sîni. Simţi cum, brusc, perna o împinge în sus şi, într-o clipă, capul ei străpunse apa şi ieşi la suprafaţă.

Nu pricepea exact cum se întîmplase, dar trase, lacom, aer în piept, odihnindu-se.

Privirea îi era aţintită asupra casei, care se apropiase.

– Oricum sosesc, spuse printre dinţii strînşi. Cînd începu să înainteze din greu, văzu un spectacol extraordinar: un stol de şase lebede albe ca nişte fantome, înălţîndu-se la trei metri deasupra apei, zburâ chiar deasupra ei, ca şi cum i-ar fi arătat drumul. Văzu cum păsările, cu aripile sclipind în lumina lunii, se rotiră deasupra casei, pentru ca apoi să dispară în cerul nopţii.

– Susan, spuse cu voce tare, aproape delirînd. Sosesc.

În clipa aceea îşi dădu seama că-şi pierduse minţile.

Poate c-am murit, îşi spuse. Poate că visez.

De fapt sînt moartă, pe fundul apei, şi asta e ultima fantasmă, înainte de a mă cufunda în vid.

Dădu din braţe în continuare, fiecare fibră din trupul ei îndreptîndu-se spre siguranţa şi pericolul care o aşteptau pe ţărm.

– Ei bine, spuse Douglas Jeffers cu rigiditate, asta dovedeşte ceva.

Martin Jeffers îl privea cu ochii larg deschişi, pradă panicii. Simţea miros de cordită şi de praf de puşcă, iar împuşcătura încă-i mai răsuna în urechi, asurzindu-l. Nu îndrăznea să se întoarcă şi să cerceteze peretele pe care-l lovise glonţele, la cîteva zeci de centimetri deasupra capului său.

– Acum ştii, spuse Douglas Jeffers. Acum ştii.

Ce să ştiu? gîndi Martin Jeffers. Nu spuse nimic.

Douglas Jeffers se întoarse şi păşi spre uşa glisantă din sticlă, care dădea spre apă. Rămase acolo în tăcere, părînd că absoarbe toate senzaţiile nopţii.

Martin Jeffers clipi şi trase adînc aer în piept, ca şi cum ar mai fi verificat o dată că rămăsese în viaţă. Se uită la fratele lui. Avea dreptate. Nu avea de ales.

– N-am să spun niciodată, zise Martin Jeffers.

– Ba da, ai să spui, vorbi Douglas Jeffers disprețuitor, rîzînd scurt. Va trebui s-o faci, Marty. Te vor sili. Pe toți dracii, tu te vei sili s-o faci.

– În meseria mea... știu să păstrez confidențialitatea...

– Asta nu e o parte din meseria ta, îl întrerupse fratele mai mare.

– Mă rog, există o mulțime de familii cu secrete groaznice, pe care nu le spun niciodată nimănui. E plină literatura de ele. Le găsești în zeci de romane și piese de teatru. De ce nu...

Douglas Jeffers îl întrerupse, un zîmbet abia schițat trecînd peste chipul său tulburat.

– Aoleu, Marty, lasă prostiile.

Făcu o pauză înainte să continue.

– Și, oricum, chestia asta ți-ar distruge viața. Gîndește-te. Nimeni n-ar putea să păstreze veșnic un asemenea secret despre fratele lui. Ți-ar roade intestinele ca un șobolan hotărît să te distrugă. Nu, ai vorbi. Și atunci femeia aia m-ar găsi.

– Cum?

– M-ar găsi, pur și simplu. Nu subestima niciodată ce pot face din om nebunia și dorința de răzbunare.

Martin Jeffers nu spuse nimic. Știa că fratele lui are dreptate.

Tăcerea umplu camera.

– Așadar? întrebă Martin Jeffers. Nu știa ce să creadă. Își auzi vocea răsunînd în încăpere, dar parcă altcineva i-ar fi comandat să vorbească. Ce tot spui? se întrebă. Ce faci? Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu! Dar vocea lui continuă, necontrolată. Deduc că va trebui să mă ucizi.

Douglas Jeffers se uita în continuare la ușă. Tăcerea lui era un răspuns.

– Și cu Boswell cum rămîne? întrebă Martin Jeffers.

Douglas Jeffers nu răspunse.

Anne Hampton se uită la cei doi frați și gîndi: asta e sfîrșitul. Nu are nevoie de nimeni. Are caietele de însemnări. Are o viață nouă.

Încercă să impună propriului ei corp să se miște. Fugi, gîndi. Scapă! Nu reuși. Știu că pot, își spuse. Scrîșni din dinți și-și frînse mîinile. Se uită la ele și văzu că încheieturile erau albe în jurul pixului. Începu să le frece cu mîna cealaltă. Simți durerea.

Încă mai trăiești! strigă în sinea ei. Te doare și ești în viață. Se uită la cei doi frați și își spuse, rar: Numele meu e Anne Hampton. Anne cu *e* la sfîrșit. Am douăzeci de ani și sînt studentă la Universitatea de Stat din Florida. Casa mea e în Colorado și studiez literatura, pentru că îmi plac cărțile. Eu sînt eu.

Repetă aceste cuvinte la nesfîrșit.

Eu sînt eu. Tu ești tu. Noi sîntem noi. Eu sînt eu.

Martin Jeffers se uita la fratele lui, plin de teamă pentru ce ar fi putut face, de disperare pentru ce era.

– Doug, de ce ai ajuns așa? De ce nu și eu?

Douglas Jeffers strînse din umeri.

– Cine dracu' știe? Poate că de vină e diferența de vîrstă. Cîteva luni pot să însemne că vezi altfel lucrurile, că le simți altfel. E ca și cum ai cere ca zece persoane să-ți relateze același eveniment ai cărui martori au fost. Vor prezenta versiuni ușor deformate ale aceluiași lucru. De ce ar fi altfel în cazul oamenilor? Rîse. Eu nu sînt decît o versiune ușor deformată.

– Îmi pare rău, spuse Martin Jeffers.

– Naiba să *te* ia, *frățioare*, răspunse Douglas Jeffers. Crezi că nu vreau să fiu așa cum sînt?

Se întoarse și-l privi fix în ochi.

– Sînt unul dintre marii oameni ai tuturor timpurilor.

Arătă cu mîna spre Anne Hampton.

– Ea poate să-ți confirme.

Își întoarse privirea spre fratele său.

– Tu vei fi uitat. Eu? Niciodată.

În sinea lui, Douglas Jeffers se dădea o luptă. Nu voia ca fratele lui să vadă cît e de tulburat, încerca să mascheze bătălia ce se dădea în el prin cele mai dure cuvinte care-i veneau în minte. Se duce totul dracului, gîndi. Și lucrurile mergeau atît de bine, pînă să apară. Ar fi trebuit să afle abia după dispariția mea. Fir-ar să fie! Fir-ar să fie nenorocita aia de polițistă! Rămase cu spatele la fratele său, de teamă ca acesta să nu observe nehotărîrea care i se strecura în priviri. Îl copleșeau sute de imagini din copilăria lor. Își aminti de noaptea din New Hampshire. Își aminti de toate nopțile în care se strecurase în pat alături de fratele lui mai mic, ca să aline cum putea el mai bine lacrimile băiețelului. Oare își aduce aminte? se întrebă Douglas Jeffers.

Mai ține minte toate cîntecele de leagăn și toate poveștile, de cîte ori l-am legănat ca să adoarmă? Își amintește cum l-am pîntuit în nisip, ca să nu se repeadă în apă, la moarte sigură? Dacă ar fi putut, individul ăla ne-ar fi ucis pe amîndoi. Numai că eu l-am apărat. Întotdeauna l-am apărat. Chiar și atunci cînd îl tachinam sau îmi băteam joc de el. Chiar și cînd mi-am dat seama ce sînt pe cale să devin. Întotdeauna am avut grijă de el, pentru că el a fost întotdeauna partea bună din mine. Rîse în sinea lui: Se înșală, gîndi. Chiar și psihopații au unele sentimente, dacă sapi suficient de adînc.

Sau poate că nu avem, gîndi pe urmă.

Pe cîntarul din sinea lui își cîntări propria viață și pe cea a fratelui său.

Unul dintre noi începe o viață nouă în noaptea asta.

Unul dintre noi moare.

Nu vedea altă ieșire.

Se întoarse cu spatele, privind dincolo de apă, în noapte.

– Știi, toate verile în care am fost aici, mi-a plăcut grozav, spuse. Era atît de sălbatic și de frumos în același timp.

Privirea lui surprinse o strălucire albă și văzu un stol de lebede trecînd peste oglinda heleșteului.

– Ai băgat de seamă? întrebă. Totul e la fel. Chiar și familia de lebede care trăiește pe heleșteu.

– Nimic nu mai e la fel, spuse Martin Jeffers.

Dar fratele lui nu-l auzi, atenția fiindu-i brusc atrasă de altceva.

Ca și cum cineva ar fi trimis un curent electric prin el.

Douglas Jeffers înțepeni, cu ochii arzînd în întuneric, ațintiți asupra formei pe care o vedea luptînd în apă. O clipă nu știu ce să creadă. Ce naiba mai e și asta? se întrebă. Apoi, imediat, știu despre ce era vorba.

E aici.

Se întoarse și îndreptă arma spre fratele său.

– Boswell! Funia și banda adezivă!

Anne Hampton nu era în stare să se opună comenzii lui. Apucă iute geanta cu aparatura și alergă spre Douglas Jeffers.

– Marty, să nu faci vreo prostie. Nu încerca să te opui. Întinde mîinile și lasă-mă să ți le leg.

Martin Jeffers, cuprins brusc de teamă, se supuse fără voia lui, așa cum ar face orice frate mai mic. Simți cum funia îi încercuiește strîns încheieturile mîinilor. Vru să se plîngă, dar pînă s-o facă, fratele lui îi și lipise o bucată de bandă adezivă peste buze. Ridică privirea, încercînd să spună că nu voia să moară legat ca un animal, dar fratele lui se mișca mult prea repede ca să-i poată prinde privirea.

– Boswell! Rămîi pe loc. Nu te mișca. Orice s-ar întîmpla, nu te mișca.

Anne Hampton încremeni în așteptare.

Douglas Jeffers privi iute în jur și se strecură prin ușa deschisă dinspre verandă, dispărînd în întunericul care înconjura lumina slabă a camerei de zi.

Rămase o clipă pe verandă, uitîndu-se în jos, spre apă, acolo unde văzuse forma aceea. Pe urmă o luă repede din loc. Îi veni o idee și se așeză la pîndă.

Cînd degetele de la picioare și genunchii se zgîriară de fundul apei, pe Mercedes o inundă un imens sentiment de ușurare.

Înaintă cu greu, dîndu-și brusc seama că apa era mai puțin adîncă. Se ridică în picioare, picături de apă prelingîndu-se pe ea aidoma unor lacrimi mari, cu ochii ridicați spre cer, ca și cum i-ar fi mulțumit. Avansă rapid, prin apă, străduindu-se să nu facă zgomot, apoi se lăsă să cadă pe plajă. Își afundă mîinile în nisip, simțind cum acesta îi alunecă, uscat, ca o avere fără de preț printre degete. Își permise, pentru o clipă, să se lase pradă unui sentiment de ușurare și de bucurie fără margini.

Apoi oftă și-și șopti:

– Asta a fost partea ușoară.

Se așeză în genunchi și-și reveni.

Se ridică în picioare, încovoiată, și se îndreptă spre locul unde nisipul se termina, ascunzîndu-se printre tufișurile încîlcite și noduroase ale plajei. Putea vedea luminile casei, dar, de unde se afla, nu zărea pe nimeni înăuntrul ei. Își scoase arma de la brîu și începu să se îndrepte, prudent, spre casă.

Se tîrî printre tufișuri.

Părea că noaptea e vie în jurul ei. Putea auzi zgomotul pe care-l făcea un animal mic, grăbit, poate un sconcs sau un

şobolan, care fugea de ea. Ţîrîitul constant al cicadelor îi umplea auzul, aproape asurzind-o, deşi ştia că nu va masca sunetul mişcărilor ei.

Se strecura tîrîndu-se, îndoită de mijloc, apropiindu-se de casă. Se opri o dată, ca să se asigure că arma ei era gata de tras, cu siguranţa trasă, cu glontele pe ţeavă. Nu şovăi, îşi spuse pentru a o mia oară. Trage imediat.

Îşi dorea cu disperare să audă un zgomot din casă, dar acolo domnea liniştea. Continua să avanseze, cu paşi egali, cu răbdare. Moartea nu se grăbeşte niciodată, gîndi. Are propriul ei pas.

Se apucă de marginea unei balustrade din lemn şi îşi ridică, încet, privirea. Pe deasupra cîtorva şezlonguri putea vedea camera de zi. Văzu că uşa glisantă, din sticlă, era larg deschisă. Ei bine, îşi spuse, sosesc.

Se tîrî pe verandă, gîndind că fiecare scîrţîit răsuna ca un clopot în noapte. Se ridică uşor în picioare, tot aplecată. Numai că acum ţinea pistolul cu amîndouă mîinile şi stătea bine înfiptă pe picioare. O mira că nu era mai îngrijorată. Sînt calmă. Sînt gata să fac moarte de om.

Se strecură spre uşă.

Trase adînc aer în piept.

După care aruncă, încet, o privire înăuntru.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Îl văzu pe Martin Jeffers, legat şi cu un plasture peste gură, aşezat exact de cealaltă parte a uşii. Văzu o fată tînără, încremenită, la cîţiva paşi depărtare de el. Fratele nu se vedea nicăieri. Făcu, prudent, un pas spre uşă.

Şi atunci auzi vocea:

– În spatele dumneavoastră, doamnă inspector.

Nici nu avu timp ca panica s-o cuprindă.

Sînt moartă, gîndi.

Dar se răsuci, ridicînd arma, încercînd s-o îndrepte spre locul de unde se auzea vocea şi să tragă. Văzu, ca în vis, o formă întinsă pe unul dintre şezlonguri şi apoi totul explodă în faţa ei, cînd Douglas Jeffers trase.

Durerea îi cuprinse întreaga făptură.

Forţa împuşcăturii care o nimerise în genunchiul drept o făcu să se răsucească precum o jucărie, aruncînd-o înapoi în camera de zi, unde se întinse disperată pe podea, zvîrcolindu-se

de durere. Arma îi alunecase dintre degete, zburase de cealaltă parte a camerei, în timp ce ea se zvîrcolea în dureri.

Strînse tare ochii şi gîndi: Am dat greş.

Îi deschise cînd auzi vocea chiar deasupra ei.

– Ea e, Marty? Boswell, smulge plasturele de pe gura dragului meu frate, ca să-mi poată răspunde.

Douglas Jeffers se afla, în picioare, deasupra lui Mercedes Barren.

– Jos pălăria, inspectore. Sau, cel puţin, jos pălăria dacă aş purta pălărie.

Holt Overholser înjură cînd Fordul cel mare luă ceva viteză şi-şi croi drum, zgîriindu-se, pe drumul de ţară. Cînd ajunsese la răscrucea de unde porneau mai multe drumuri se oprise, aproape că renunţase. Fir-ar să fie, îşi spuse. Care naiba e drumul cel bun? Trebuie să fie săgeata albastră. Îşi notă în gînd să ia legătura cu toţi proprietarii de locuinţe de la Tisbury Great Pond şi să le aducă la cunoştinţă că, din motive de securitate, toate drumurile trebuiau să fie limpede semnalizate cu nume şi adrese şi cu tot felul de alte informaţii. Fir-ar să fie! gîndi din nou.

Din zece în zece metri se dojenea.

– Ce dracu' cauţi aici, Holt? se întrebă.

– Ai cu-adevărat un motiv valabil ca să te afli aici, în raiul bogătaşilor, în miez de noapte? Iisuse Cristoase, sper că membrii consiliului nu au să afle despre această mică escapadă. Ar trebui să întorci şi s-o ştergi de aici înainte de a te face şi mai tare de rîs.

Discursul ăsta îl făcu să se simtă mai bine. Conduse mai departe.

Cînd ieşi din pădure, încă se mai simţea bine.

– Mă rog, nu e chiar atît de tîrziu, şi dacă nu se petrece nimic, probabil c-o să aprecieze grija ta. Doar e poliţist şi ea, o să înţeleagă.

– Poate, rîse.

Opri maşina, stinse motorul şi coborî în noaptea înstelată.

Ar fi de dorit ca ăsta să fie locul pe care-l cauţi, Holt, bătrîne, altfel o să pari al naibii de timpit.

Se pregătea să urce din nou în maşină cînd auzi împuşcătura.

– Asta ce-a mai fost? se întrebă. Ce naiba a fost asta?

Răspunse cu voce tare la propria-i întrebare:

– După mine, o armă de calibru mic. Fir-ar să fie. Fir-ar să fie. Ce dracu' se petrece aici?

Urcă înapoi în mașină și merse mai departe.

Martin Jeffers nu întrebă cum de-i găsise. Rosti doar ce-i veni pe loc în minte:

– Îmi pare rău, Merce. Își dădu seama că-i spunea pentru prima dată pe numele mic. Îmi pare rău că ne-ai găsit...

– Dar cît de deșteaptă ești c-ai dat de noi. Spune-mi, iute, ce te-a ajutat? Cum de-ai ghicit? interveni Douglas Jeffers.

– Am dedus din ceva ce a spus unul dintre ei, gemu ea.

– Care ei?

Martin Jeffers răspunse în locul ei:

– Probabil a vorbit cu grupul meu. Ei mi-au dat ideea să vin aici.

Douglas Jeffers se uită la fratele lui.

– Sîntem cu toții niște băieți rătăciți, spuse. Se uită fix la inspector. Ai fost deșteaptă. Foarte deșteaptă.

Mercedes se răsucea pe podea de durere. Și-ar fi dorit să-l privească sfidătoare, dar durerea care-o străbătea ca un curent electric nu-i permitea s-o facă. Își dădu seama că ochii îi erau plini de lacrimi și gîndi din nou: Am încercat. Îmi pare rău. Am făcut tot ce-am putut.

Douglas Jeffers îndreptă arma spre capul ei.

– E ca și cum ai împușca un cal cu piciorul rupt.

Șovăi.

– O să-ți dăruiesc cîteva secunde, inspectore. Să-i urezi morții bun venit.

Mercedes închise ochii și se gîndi la Susan, la tatăl ei, la John Barren. Îmi pare rău, spuse. Îmi pare teribil de rău. Mi-ar fi plăcut să-mi iau rămas-bun de la voi toți, dar nu am timp. Brusc, speră că cerul există și că durerea o va arunca în brațele lor, care o așteptau. Se făcu cît putu de mică și-și spuse: Sînt gata.

Explozia o asurzi.

Capul ei se răsuci, văzu roşu şi negru în faţa ochilor, ameţită, incapabilă să se controleze. Mor, gîndi.

Apoi îşi dădu seama că nu murea.

Deschise ochii şi îl văzu pe Douglas Jeffers în picioare deasupra ei, cu pistolul îndreptat spre ea, dar fără să tragă.

Părea că se îndepărtează, filmat cu încetinitorul.

Privirea ei străbătu, nebună, încăperea şi o văzu pe tînăra aceea, la cîţiva paşi de ea. În mîinile ei întinse se afla arma mare a inspectorului Mercedes Barren.

– Boswell, spuse Douglas Jeffers, cu sinceră surprindere în glas. Nu-mi vine să cred.

Privi în jos şi văzu o şuviţă roşie întinzîndu-i-se pe cămaşă.

Glontele traversase carnea din jurul taliei, apoi se pierduse în noapte. Îşi dădu imediat seama că nu era o rană mortală, că o să-l doară, dar că va trăi.

Şi în acelaşi timp îşi dădu seama că, de fapt, îl ucisese.

Sentimente contradictorii puseră stăpînire pe el. Nu mă pot duce la un spital, gîndi. Să intru la urgenţă şi să spun, hei, îngrijiţi-mi rana asta provocată de un glonte, fără să puneţi vreo întrebare. Înţelese brusc un adevăr simplu, aproape prostesc: s-a isprăvit. Totul a luat sfîrşit din cauza unei împuşcături cu ghinion, provenind de la un copil care nu mai ştie ce e cu el.

– Boswell, spuse blînd, m-ai omorît.

Ridică arma, îndreptînd-o spre Anne Hampton.

Fata icni şi arma lui Mercedes îi alunecă printre degete. Căzu cu zgomot pe podea. Încremeni, aşteptîndu-şi propria moarte, care avea să vină din pistolul îndreptat spre ea. Am încercat, gîndi.

Am încercat.

Mercedes văzu cum fata lasă braţele în jos, resemnată. Îl văzu pe Douglas Jeffers ţintind, gata să tragă. Ca şi cum tot ce i se întîmplase în ultimul timp s-ar fi concentrat în acea secundă, amintirile şi puterea se aliară împotriva durerii. Se tîrî spre ucigaş, strigînd:

– Nu! Nu! Nu! Susan! Fugi! Te voi salva! Ştia că, de data asta, va fi în stare, va fi în stare, va fi în stare. Se tîrî pe podea cu ultimul strop de putere. Întinse mîna spre piciorul ucigaşului, ca să-l dezechilibreze, să-l doboare.

– Fugi! strigă din nou, uitînd de toate, cu excepţia suferinţelor care o chinuiseră atîtea luni la rînd.

– Susan, gemu, în timp ce întindea mîinile, răcîind podeaua cu unghiile, într-un efort disperat de a-l apuca pe bărbatul pe care-l urmărea de atîta timp.

Martin Jeffers sări de pe scaun, aşa legat cum era, urlînd:

– Nu! Nu! Nu! Se împiedică şi căzu într-un genunchi, apoi se ridică, se repezi înainte, în timp ce fratele lui amîna, ciudat, momentul apăsării pe trăgaci. Martin Jeffers se aruncă în faţa Annei Hampton.

Apoi se întoarse spre fratele său.

– Nu, Doug, spuse. Ajunge.

Cei doi fraţi se priviră în ochi. Martin Jeffers văzu cum sclipirea sălbatică din ochii lui Douglas se stinge brusc.

– Te rog, spuse.

Douglas Jeffers făcu un pas înapoi, cu arma îndreptată în continuare spre Anne Hampton, acum şi spre Martin. Îi aruncă o privire lui Mercedes, care se tîra pe podea.

– Te rog. Auzi vocea şi se gîndi la fratele lui din toate acele clipe pierdute ale copilăriei, cînd Marty îl striga şi avea nevoie de el.

Douglas Jeffers şovăi din nou. Îşi duse mîna la mijloc şi degetele i se umplură de sînge. Mai auzi o dată cuvintele „te rog".

Apoi se întoarse şi dispăru pe uşă.

Holt Overholser ajunsese pe aleea din faţa casei din Finger Point şi-l văzu pe bărbatul care cobora în fugă de pe verandă. Puse în funcţiune girofarul de pe acoperişul camionetei. Frînă brusc şi-l văzu întorcîndu-se spre el, în poziţie de tragere.

– Iisuse Cristoase! strigă Holt, aruncîndu-se la podea, în timp ce parbrizul se făcea ţăndări. Sfîntă Fecioară!

Cu mîna tremurînd, bîjbîi după revolver, întrebîndu-se îngrozit dacă nu cumva uitase să-l încarce anul ăsta.

Nu-şi dădu osteneala să verifice. Cu arma în poziţie de tragere, alunecă uşor din maşină şi trase patru focuri în direcţia bărbatului care fugea. Primul glonte lovi capota Fordului, mieunînd ca o pisică în călduri. Al doilea ridică ţărîna cam la

zece metri în fața camionetei. Al treilea nimeri casa plină de oameni pe care venise să-i salveze, iar al patrulea se pierdu în noapte.

– Iisuse Cristoase, spuse Holt. Se străduí să-și aducă aminte ce învățase și, în cele din urmă, luă poziția corectă, cu picioarele depărtate, cu amîndouă mîinile pe armă, ușor aplecat înainte, gata să tragă.

Dar nu mai avea în cine.

Noaptea se întindea, fără sfîrșit, în fața lui.

– Sfinte Dumnezeule, spuse Holt. Se precipită spre casă. Dacă poliția din West Tisbury ar fi dispus de date în legătură cu genul ăsta de evenimente, cu siguranță că Holt ar fi știut ce are de făcut. Dar nu știa, și nici date nu existau, așa că se năpusti orbește în casă, cu arma în poziție de tragere.

Ce văzu îl descumpăni și mai mult.

Anne Hampton dezlegase mîinile lui Martin Jeffers și amîndoi o ajutau pe Mercedes să se întindă pe canapea.

– Sfinte Iisuse Cristoase, spuse Holt cu voce tare.

Anne Hampton îi făcu semn spre camera din spate.

– Familia Simmons e acolo, spuse. Ajută-i.

Holt dădu fuga spre ușă și văzu familia legată și cu căluș în gură. Se aplecă și o dezlegă pe doamna Simmons.

– Eliberează-i pe ceilalți, îi spuse. Apoi alergă înapoi în salon. Anne Hampton și Martin Jeffers încercau să îngrijească piciorul însîngerat al lui Mercedes.

Holt văzu telefonul și ridică receptorul. Formă 911 și așteptă pînă auzi vocea lui Lizzie Barry. I se păru scandalos de calmă.

– Poliția, pompierii, urgența, spuse ea.

– Pe toți sfinții, Lizzie, aici e Holt. Mă aflu într-o situație, fir-ar să fie, vreau să spun c-a tras în mine!

– Holt, răspunse Lizzie Barry la fel de calm, spune-mi exact unde te afli.

– Iisuse, vreau să spun c-a tras de-adevăratelea. Sînt la Finger Point. Iisuse!

– În ordine, Holt. Nu te pierde cu firea. E o urgență?

– Pe toți sfinții, spuse Holt. Ba bine că nu!

– În ordine, răspunse ea. Poliția va fi acolo în cîteva minute. Ai nevoie de o ambulanță?

– Iisuse Cristoase, sigur că am nevoie de o ambulanță, am nevoie de toată lumea! Paza de Coastă, poliția, Iisuse! Am nevoie de armată!

– Foarte bine, Holt, vin toți în ajutor.

Lizzie Barry sună unde trebuia și sirenele rupseră liniștea nopții.

Martin Jeffers și Anne Hampton stăteau de-o parte și de alta a rănitei. Anne Hampton întrebă:

– Puteți rezista? Ne vin ajutoare.

Mercedes Barren își sprijini capul de umărul fetei. Aprobă. O clipă, Martin Jeffers păru încurcat.

– Ai auzit, Boswell? întrebă. Ai auzit ce-a spus? A spus „Iisuse Cristoase..."

Anne Hampton zîmbi. Mi-am notat, zise. Martin Jeffers rîse și-și petrecu brațele pe după umerii celor două femei.

Toți trei se uitară unul la celălalt.

– Bănuiesc că s-a terminat, spuse Anne Hampton. Ceilalți doi aprobară din cap. Lacrimi începură să se prelingă pe obrajii lui Martin, apoi pe ai inspectorului Barren și pe ai Annei Hampton. Dar nici unul dintre ei nu plîngea de durere, ci de o imensă ușurare.

Holt Overholser privi la cei trei așezați pe canapea și se gîndi că și-au ieșit din minți, apoi că Mercedes va rămîne infirmă pe viață cu o rană ca a ei. Nu-și dădu seama că acest lucru era valabil pentru toți trei.

Douglas Jeffers nu luă în seamă focurile trase de polițistul care-i blocase drumul spre mașină și o luă la goană peste fîșia nisipoasă de pămînt, unde știa că își lasă bărcile toți cei care trăiesc la Finger Point. Văzu două trase pe plajă și o barcă pneumatică, închisă la culoare, echipată cu un mic motor, chiar lîngă ele. Apucă funia care o ținea ancorată la mal și, în cîteva secunde, barca era îndreptată spre vuietul valurilor de la South Beach. Trase de cordonul demarorului. La a doua încercare, micul motor demară și Douglas intră în viteză.

Era conștient că zgomotul motorului sfîșia liniștea nopții. N-am ce face, gîndi.

Încrezîndu-se total în memoria lui, îndreptă barca spre locul în care heleşteul se apropia cel mai mult de ocean şi unde ştia că valurile se rostogoleau la numai cincizeci de metri de nisip de apele calme ale heleşteului.

Aş fi putut să-i omor pe *toţi*.

Zîmbi. Şi ei ştiu asta.

Conducînd mica ambarcaţiune, verifică încărcătorul armei. Mai avea şapte gloanţe în pistolul de 9 milimetri. Femeia folosea acelaşi tip de armă, gîndi într-o doară. Asta spune, probabil, ceva.

Văzu plaja întinzîndu-se în faţa lui, o fîşie de lumină palidă desenată pe întinderea nesfîrşită a nopţii. Vuietul valurilor oceanului părea de două ori mai puternic. Îndreptă barca spre plajă şi auzi nisipul scrîşnind sub cauciucul gros.

Opri motorul, se ridică şi sări pe mal.

La fel ca pe vremuri.

Rămase locului, aproape fascinat de spargerea valurilor pe plajă. E atît de constantă, atît de puternică, gîndi. Ne face să ne simţim mărunţi.

Se aplecă şi, apucînd barca de prora, o trase afară din apă. Efortul făcu să-l doară într-o parte şi, brusc, fu conştient de durerea provocată de glontele tras de Anne Hampton.

Ridică din umeri.

Trase cu greu barca pe nisip.

N-aş fi crezut-o în stare. N-aş fi crezut vreodată că o să aibă curajul. Într-un fel ciudat, era mîndru de ea. Am ştiut întotdeauna că are puterea. Numai că nu ştia unde s-o găsească.

Trăgea cu greu barca pe plajă, respirînd şuierător.

Imagini din toate locurile pe unde fusese şi din toate fotografile pe care le făcuse îl înconjurau. Nimeni nu era ca mine, gîndi.

Aplecat ca să învingă rezistenţa nisipului, trăgea inexorabil barca spre valuri.

Fotografiile mele au fost întotdeauna cele mai bune. Color, alb-negru. Nu exista nici o deosebire. Prindeam mereu momentul cel mai potrivit. Vorbeau de la sine. Strigau. Spuneau o poveste.

Se lăsă să cadă în genunchi în spuma valurilor, ţinîndu-se cu mîna de locul care-l durea. Avea ameţeli.

Mă doare, Marty, mă doare.

Se ridică scuturîndu-se. Mergi mai departe.

Începu să cînte:

– Vîsleşte, vîsleşte, vîsleşte uşor în josul apei...

Cu fiecare cuvînt mai înainta un pic, împingînd barca în apa puţin adîncă care-i fugea de sub picioare, întorcîndu-se în ocean. Lăsă prora să-i scape din mînă şi se trase într-o parte atunci cînd barca începu să salte pe apă. Văzu un val mare îndreptîndu-se spre plajă şi împinse barca în întîmpinarea lui.

Apa alb-verzuie se sparse în jurul lui, rostogolindu-se, în timp ce arunca barca în valuri.

Se apucă de marginea ei şi ridică un picior, să se urce în barca ce se rotea. O opri cu piciorul şi împinse cu putere în nisipul cu alge, valul următor întîmpinîndu-l.

Se urcă în barcă, ameţit, prinzînd din zbor imaginea lunii ce atîma chiar deasupra apei, atît de aproape, încît avea impresia că poate s-o apuce. Apoi partea din spate a valului îl măturâ şi apa explodă în jurul lui. Zăcea, ud leoarcă, pe fundul bărcii. Se răsuci, aduse motorul în poziţia normală, trăgînd în acelaşi timp de cordonul starterului. Motorul porni imediat şi abia avu timp să prindă următorul val ce se ridica în faţa lui, ameninţînd să-l arunce înapoi pe plajă. Barca ţîşni din loc, trecînd peste fierberea albă a apelor.

Acceleratorul se blocă şi barca se năpusti înainte.

Într-o secundă, ca prin minune, se afla dincolo de bariera valurilor, străbătînd apa neagră, adîncă, barca dansînd, motorul ducîndu-l, cu zgomot, din ce în ce mai departe de mal.

Pămîntul nimănui, îşi spuse.

Întotdeauna mi-am dorit să ajung pe Pămîntul nimănui.

Se îndepărta de plajă, lăsînd în urmă masa întunecată a insulei, îndreptîndu-se spre larg. Bănuia încotro trebuie s-o apuce şi dirija barca într-acolo.

Văzu din nou luna şi lucrul ăsta îi făcu bine.

– Bufniţa şi Pisicuţa au pornit pe mare, într-o barcă frumoasă, verde ca mazărea, îşi şopti.

Zîmbi şi conduse mai departe. Cînta fericit:

– Mînă în mînă, dansau pe nisip, la lumina lunii, lunii, lunii...

Se gîndi la fratele său. Lui Marty îi plăcuseră întotdeauna versurile. Îşi aminti de mama lui şi se întrebă ce s-o fi ales de ea. Îşi dădu seama că, atunci cînd îi abandonase, privise noaptea la fel cum o făcea el acum. Şi noaptea o înghiţise pe vecie, îşi spuse.

În minte îi veni tatăl adoptiv. Îl privea urît, dar înţelegea.

– Vin, ticălosule! strigă. Vin! Cuvintele străbătură întinderea de ape şi fură înghiţite de noapte. Se gîndi la sfîrşitul luptei împotriva vîrtejului care-l trăgea cu atîta putere. Trebuie să se fi simţit epuizat şi înfrînt. Fusese, probabil, ca atunci cînd cazi într-un somn adînc, liniştitor.

Simţi din nou sîngele ce curgea din rană.

– Doare, spuse. O să fie bine, se consolă apoi.

Pămîntul era acum departe şi închise ochii. Zgomotul motorului îl adormea şi balansul lin al bărcii îl legăna ca pe un copil, invitîndu-l la somn. Sînt obosit, îşi spuse. Atît de obosit.

Îl cuprinse o linişte minunată şi-şi aminti un alt crîmpei de cîntec:

– Leagănă-te încetişor, lasă-te în voia lor... Îşi răsturnă capul pe spate şi simţi o oboseală uriaşă. Cîntă cu voce mică, numai pentru el:

– ... adormi în braţele valurilor.

Gîndul ăsta îl umplu de-o mulţumită sfidare.

– Nu m-au prins, spuse. N-au fost în stare.

I se părea cît se poate de drept să fie aşa.

Stinse motorul şi rămase nemişcat, ascultînd oceanul din jurul lui. Apoi scoase revolverul şi-l îndreptă spre fundul bărcii. Trase toate cele şapte focuri.

Barca se cutremură.

Apa neagră fierbea în jurul lui.

E caldă, gîndi cu o plăcere copilărească. E caldă.

Întinse braţele şi îmbrăţişă marea neagră ca smoala.

De același autor, la EDITURA RAO au apărut:

O CAUZĂ DREAPTĂ

Cu cît pătrunde mai adînc în misterul cazului Ferguson, cu atît reporterul Matt Cowart devine mai convins că apropiatul ocupant al scaunului electric este victima urii și a prejudecăților. Singur împotriva tuturor, Coward publică o serie de articole zguduitoare care determină eliberarea lui Ferguson. Reporterul intră, însă, în vîltoarea unui scenariu halucinant, dominat de umbra răzbunării și a morții.

ZIUA RĂFUIELII

În timp ce familia Richards își duce în liniște traiul, Tanya, prietena lor din tinerețe, termină de ispășit condamnarea pentru o crimă la care au luat parte cu toții.

În cei optsprezece ani pe care i-a petrecut în închisoare, n-a făcut altceva decît să urzească planuri de răzbunare împotriva celor doi soți... Îi va hăitui și-i va tortura.

Și va începe cu fiul lor!

Vor apărea:

ÎN ARȘIȚA VERII

Reporterul Malcom Anderson se vede prins în cursă – prins între editorii revistei care îi cer să-l țină în viață pe ucigașul care noapte de noapte îi furnizează telefonic poveștile pentru prima pagină, polițiștii care îi cer să coopereze pentru a-l prinde pe ucigaș, prietena sa care îi cere să renunțe la tot pentru a-și recîștiga liniștea și siguranța și... puternica fascinație pe care o exercită asupra lui însuși criminalul.

OMUL DIN UMBRĂ

Bătrînul Simon Winter, fost polițist din Miami, consideră că nu mai are nimic de așteptat de la viață și, într-o după-amiază călduroasă de vară, hotărăște să-și pună capăt zilelor.

În clipa cînd urma să apese pe trăgaciul pistolului, bătăi puternice în ușă și glasul disperat și înspăimîntat al vecinei sale Sophie Millstein îl opresc să facă gestul fatal.

De ce era înspăimîntată Sophie?

Pentru că îl văzuse pe Omul din umbră.

Cine îl aude moare. Cine îl vede moare. Cine e atins de el moare.

CLUBUL CARȚII RAO

RAO CLASIC

Jane AUSTEN	➢ *Mîndrie și prejudecată*
	➢ *Rațiune și simțire*
Charles DICKENS	➢ *Impresii din Italia*
F. M. DOSTOIEVSKI	➢ *Adolescentul*
N. V. GOGOL	➢ *Suflete moarte*
Thomas HARDY	➢ *Tess D'Urberville*
Henryk SIENKIEWICZ	➢ *Quo vadis?*
W. M. THACKERAY	➢ *Bîlciul deșertăciunilor* (2 vol.)
L. N. TOLSTOI	➢ *Învierea*
TURGHENIEV	➢ *Un cuib de nobili*

OPERE XX

André GIDE	➢ *Falsificatorii de bani*
Hermann HESSE	➢ *Narcis și Gură-de-Aur*
I. ILF & E. PETROV	➢ *Vițelul de aur*
Franz KAFKA	➢ *Procesul*
	➢ *Scrieri postume și fragmente* (I și II)
André MALRAUX	➢ *Antimemorii I – Oglinda limbunilor*
	➢ *Ispita Occidentului, Saturn. Eseu despre Goya, Capul de obsidian, Omul precar și literatura*
J. P. SARTRE	➢ *Mușcle, Cu ușile închise, Morți fără îngropăciune, Diavolul și bunul Dumnezeu, Șochestrații din Altona*
M. VARGAS LLOSA	➢ *Conversație la* la Catedrala

RAO CONTEMPORAN

Don DeLILLO	➢ *Mao II*
E.L. DOCTOROW	➢ *Labirintul apelor*
Dominique FERNANDEZ	➢ *Îngerul destinului*
Joseph HELLER	➢ *Catch-22*
	➢ *Ora închiderii*
John IRVING	➢ *Hotelul New Hampshire*
Julia KRISTEVA	➢ *Samuraii*
Javier MARÍAS	➢ *Inimă atît de albă*
Rose TREMAIN	➢ *Restaurația*

SUCCESE INTERNAȚIONALE

Ted ALLBEURY	➢ *Arată-mi un erou*
	➢ *Oglinzi*
Jeffrey ARCHER	➢ *În linie dreaptă*
Noel BARBER	➢ *Plîns și rîs*
Tom CLANCY	➢ *Pericol iminent*
	➢ *Duel la înălțime* (2 vol.)
Nelson DeMILLE	➢ *Spencerville*
	➢ *La apa Babilonului*
Dominick DUNNE	➢ *Un anotimp în purgatoriu*
Daniel EASTERMAN	➢ *Frăția mormîntului*
	➢ *Numele fiarei*
Paul ERDMAN	➢ *Ultimele zile ale Americii*
	➢ *Panica din '89*
Ian FLEMING	➢ *Casino Royale* [SERIA JAMES BOND]
	➢ *Trăiește și lasă-i pe ceilalți să moară* [SERIA JAMES BOND]
Colin FORBES	➢ *Führerul și damnații*
	➢ *Furia*
	➢ *Terminal*
Frederick FORSYTH	➢ *Pumnul lui Dumnezeu*
	➢ *Manifestul negru*

Mark FROST
➢ *Lista celor 7*
➢ *Cei 6 Mesia*

John GRISHAM
➢ *Avocatul străzii*

Laura HASTINGS
➢ *Secretul soimului*

Mary HIGGINS CLARK
➢ *Amintește-ți de mine*
➢ *Lasă-mă să-ți spun iubita mea*
➢ *Noapte de vis*

Chuck HOGAN
➢ *Încercuirea*

P.D. JAMES
➢ *Planuri și dorințe*
➢ *Moartea unui expert*
➢ *Fiul omului*

John KATZENBACH
➢ *Ziua răfuielii*

John le CARRÉ
➢ *Jocul*

Peter MAYLE
➢ *Un an în Provence*
➢ *Din nou în Provence*

Margaret MITCHELL
➢ *Insula pierdută*
➢ *Pe aripile vîntului* (2 vol.)

Marcia MULLER
➢ *Trofee și lucruri moarte*

Ridley PEARSON
➢ *Nume de cod: Albatros*

Ralph PETERS
➢ *Flăcări din cer*

Mario PUZO
➢ *Arena sumbră*
➢ *Nașul*

Anne RICE
➢ *Interviu cu un vampir*
➢ *Vampirul Lestat*
➢ *Regina damnaților*
➢ *Povestea hoțului de trupuri*

Robert ROSENBERG
➢ *Teroare la Ierusalim*
➢ *Camera de montaj*

Kenneth ROYCE
➢ *Președintele a murit*

Lawrence SANDERS
➢ *Reversul medaliei*

John SAUL
➢ vezi FAHRENHEIT

Paul THEROUX
➢ *Dublă personalitate*

Michael TOLKIN
➢ *Printre morți*

Scott TUROW
➢ *Vinovăție dovedită*
➢ *Vină mărturisită*

A.E. van VOGT
➢ *Destinația Univers*
➢ *Cartea lui van Vogt*

Barbara VICTOR
➢ *Coriander*

PROZĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

Ioan-Mihai COCHINESCU
➢ *Visul de iarnă al Isabellei*

Damian NECULA
➢ *Sărbătoare continuă*

Alex Mihai STOENESCU
➢ *Misiunea dominicană*

Mircea ȘTEFANESCU
➢ *Amintirile unui dramaturg*

Cristian TEODORESCU
➢ *Povestiri din lumea nouă*

RAO PENTRU COPII

Carlo COLLODI
➢ *Pinocchio*

A. de SAINT-EXUPÉRY
➢ *Micul prinț (cu ilustrații color)*

Erich KÄSTNER
➢ *35 Mai*

C.S. LEWIS
➢ *Nepotul magicianului*
➢ *Șifonierul, leul și vrăjitoarea*
➢ *Calul și băiatul*

A.A. MILNE
➢ *Ursulețul Winnie-Puh*
➢ *Cartierul Winnie-Puh*

Louis PERGAUD
➢ *Războiul bumbilor*

Lynne REID BANKS
➢ *Indianul din dulap*
➢ *Indianul se întoarce*
➢ *Secretul indianului*

R.L. STEVENSON
➢ *Răpit de tîlhari*

P.L. TRAVERS
➢ *Mary Poppins*
➢ *Mary Poppins se întoarce*
➢ *Mary Poppins deschide ușa*
➢ *Mary Poppins în Parc*
➢ *Mary Poppins pe Aleea Cireșilor*
➢ *Mary Poppins și casa de alături*